PLATONIS OPERA

GRAECE

RECENSVIT ET ADNOTATIONE CRITICA

INSTRVXIT

CAR. ERN. CHRISTOPH. SCHNEIDER

LITT. ANT. PROF. VRATISL.

VOLUMEN SECUNDUM

CIVITATIS LIB. V. VI. VII. CONTINENS

LIPSIAE

SVMPTIBVS B. G. TEVBNERI ET F. CLAVDII

MDCCCXXXI.

PRAEFATIO EDITORIS.

Ad critica subsidia, quibus in primo volumine concinnando usus sum, in hoc secundo novi nec dum a quoquam occupati nihil accessit, sed virorum excellentium, qui rei litterariae Borussicae et Bavaricae publice praesunt, beneficio contigit, ut codices Monacenses duos a Bekkero et ab Astio primum adhibitos mihi ipsi denuo conferre liceret. Unus est idem ille *Monacensis B.* cuius descriptionem in praefatione voluminis primi p. XXXIII. dedi, lectiones per ipsum volumen secundum Bekkerum exhibui. Cui quum tantum tribuisset Bekkerus, ut haud raro unum omnibus praeferret, existimandus scilicet erat quam accuratissime eum contulisse, certe nihil de genere eorum, quae ex aliis afferenda putasset, in hoc inventum silentio praeterisse. Verum res aliter habet. Haud maiore vir doctissimus in Monacensi B. quam in Vindobonensi diligentia versatus non solum orthographica pro instituti ratione in prooemio ad *commentaria critica* p. X. demonstrata omisit, sed etiam alia paullo graviora neglexit, alia vel falsa attulit vel manca. Quorum omnium ego, non quo totidem praetermissionum reum agerem Bekkerum, sed quod notitia codicis haud dubie valde memorabilis quo plenior eo gratior lectoribus futura videbatur, indicem ad quatuor libros priores pertinentem hic apposui. Ex huius autem voluminis libris tribus ea excerpsi, quae in Monacensi et in Vindobonensi B. per-

scripta atque ita comparata, ut a Bekkero haud minus, quam alia, quae non omisit, commemorari debuerint, tamen ab eo vel omissa sunt vel non satis accurate significata.

L. I.

Πλάτωνος πολιτειῶν, πρώτη

p. 327. C (4, 9. Bekk.) ὡς] *om.* (Ven. C. Par. DK.)
E (4, 17) διανοεῖσθε] διανοεῖσθαι a m. pr. (διανοεῖσθαι Ang. B.)
p. 328. B (5, 6) ἦν δ'] ἦν δὲ
C (5, 14) προσκεφαλαίου] προσκεφαλέου
E (6, 12) εἶ] int. vers.
(6, 14) ἐξαγγέλλεις] ἐξαγγέλεις
p. 329. A (6, 18) ξυνιόντες] συν.
B (7, 5) τοῦτο αἴτιον] τοῦτ' αἴ.
C (7, 14) τότε ἔδοξεν] τότ' ἔδ.
(7, 16) γίγνεται] γίνεται (Item 335. A. 19, 4 γίνονται, II. 358. A. 58, 15 γινόμενα, 360. C. 63, 4 συγγίνεσθαι, III. 403. B. 139, 13 ξυγγίνεσθαι, 407. C. 146, 18 ἐγγίνεσθαι, 414. B. 159, 8 γινομένων et IIII. 421. D. 168, 22 γίνεσθαι.) Ad hunc locum in m. adscriptum est: ταῦτα καὶ αὐτὸς διαμαρτίρομε περὶ τὸ γῆρας καὶ μάλιστα περὶ τῶν ἡδονῶν τῆς συνουσίας ἄνευ τῆς ἀναγκέας χρίας: δημήτριος, et in ima pagina: ἁρμόδιος ὁ χρόνος ὁ ἡμέτερος πρὸς ταῦτα τἀρίματα, ὃ καὶ ϛ, ἐτῶν, τρέχοντα νῦν
p. 330. B (9, 6) δὲ ἀγαπῶ] δ' ἀγ.
C (9, 9) τὸ πολὺ] τοπολὺ (Item 345. C. 39, 6. 352. D. 53, 5. III. 390. C. 115, 4 τοπρῶτον, II. 373. D. 87, 10 τοπρότερον, E. 18 τομετατοῦτο, 378. B. 96, 7 τοπαράπαν, III. 403. C. 139, 17 ταμουσικά.)
p. 331. A (10, 17) ἀτάλλοισα] ἀττάλοισα (Par. DK. sec. Bekk.)
C (11, 16) εἴη] εἴ, addito int. vers. a m. s. η
D (12, 1) παραδίδωμι] Alterum α int. vers.
(12, 2) ἔφην] ἔφη (Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. DK. Amb. C. Ang. B.)
E (12, 11) γιγνώσκεις] γινώσκεις (Item 347. D. 43, 14 γινώσκων, III. 402. B. 137, 12 διαγινώσκειν, IIII. 426. C. 178, 1 προγινώσκων, D. 10 συγγινώσκεις.)
p. 332. E (14, 9) ξυμμαχεῖν] Alterum μ int. vers. a m. s.
(14, 10) ἄχρηστος.] ἄχρηστος;
(14, 11) κυβερνήτης.] κυβερνήτης;
(14, 12) Ἆρα] ἄρα
p. 333. C (15, 16) ἢ] int. vers.
D (16, 2) τἆλλα] τἄλλα

(item 348. E. 45, 21 cum Vindob. BDEF. Steph. 353. C. 55, 1 cum Vind. BDF. Steph. II. 360. C. 63, 6. 370. D. 81, 11 cum Vind. BDF. Steph. (τ' ἄλλα Vind. E.) 373. A. 86, 8 cum Vind. BDF. Steph. III. 415. B. 160, 20. IIII. 420. D. 167, 7. 424. A. 173, 16. 425. B. 175, 16. 434. A. 192, 9. 443. C. 210, 2.)

p. 333. D (16, 4) χρήσιμος;] χρήσιμος.
E (16, 11) μὴν] a m. pr. μὴ

p. 334. B (16, 22) κεκάσθαι] κεκᾶσθαι
(17, 1) σὲ καὶ] καὶ int. vers.
(17, 2) ὠφελείᾳ] ὠφελία

p. 335. A (18, 18) δὲ ἐχθρὸν] δ' ἐχ. (Amb. C. Ang. B. Vat. M.)
B (19, 4) Βλαπτόμενοι] —μενοι int. vers.
(19, 5) ἀρετὴν post ἵππων int. vers. additum et sequens (6) εἰς τὴν τῶν ἵππων in m. a m. s. adscriptum est.
C (19, 12) τοῦτ'] τοῦτό
(19, 16) ἀφίππους] σῇ ἀφίππους τοὺς μὴ εἰδότας ἱππικὴν: in m.
(19, 17) ξυλλήβδην] συλλ.
D (19, 18) Ἀλλὰ ἀδύνατον] ἀλλ' ἀδ. (Aug. B.)
E (20, 8) τοῖς δὲ φίλοις] — δὲ — int. vers.

p. 335. E (20, 11) ἄρα, ἦν] ἄρ' ἦν
(20, 15) οἶσθα, ἦν] οἶ, addito a m. s. σθ', ἦν

p. 336. A (20, 21) δὲ οὐδὲ] δ' οὐ
B (21, 6) ταῦτ' εἶπον] ταῦτα εἶ.
(21, 7) οὐκέτι] οὐκ ἔτι (item 348. E. 45, 17.)
(21, 10) ὁ δ'] ὅδ'
φθεγξάμενος] φθενγξ.

p. 337. A (22, 22) ἢ ἀποκρίνοιο] ἢ ἀποκρινοῖο, in m. ἢ ἀποκρινοῖ
B (23, 4) ἕξ, μηδ'] ἕξ μὴ δὲ
τέτταρα] τέσσαρα (Amb. C. — Cf. huius Vol. p. 245, b.)
(23, 7) ἀποκρίνοιτο] ἀποκρινοῖτο
C (23, 12) τοῦτο ἐκείνῳ] τοῦτ' ἐκ.
(23, 16) Ἄλλο τι οὖν, ἔφη, καὶ] ἀλλ' ὅτι οὖν ἔφη· καί, vulgata a m. s. in m. posita.
D (24, 5) Οὐκοῦν] οὐκ οὖν
(24, 6) μοι] int. vers.

p. 338. A (24, 17) φθονήσῃς] φθονήσεις, a m. s. —σεις
(25, 3) τελευτῶν] τελευτὼν (item 342. D. 33, 20. II. 361. E. 66, 2. IIII. 425. C. 176, 2.)
B (25, 3) ἔφη, ἤ] ἔφῆ, interposito int. vers. a m. s. η
C (25, 15) ἐθελήσεις.] ἐθελήσεις;
(25, 17) δίκαιον εἶναι.] δ. εἶναι;
E (26, 7) αὑτῇ ξυμφέρον] αὐ. συμ.

p. 338. E. (26, 9) οὔτω] οὔτως
(26, 12) τοῦτ' οὖν] τουτοὖν
p. 339. A. (26, 16) ξυμφέρον.] Ita, non συμ.
B (27, 5) προστίθης] — τί — int. vers.
C (27, 12) τιθέασι] τιθέασιν
D (28, 1) ἄττα] ἅττα
(28, 2) βελτίστον,] βελτίστον;
E (28, 8) κακὰ αὑτοῖς] Ita, non κ. αὐ.
φῇς] φὴς
p. 340. B (29, 2) κρείττους] Alterum τ int. vers. a m. s. additum est.
D (30, 2) ὃ ἐξαμαρτάνει,] cum signo interrogandi.
(30, 6) τοῦτ' ἔστιν] τοῦτ' ἐστὶν
E (30, 14) δή σοι] δή σε, in m. a m. s. σοι
νῦν δὴ] νῦν δὴ
p. 341. A (30, 18) ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς (item 344. C. 37, 14. 348. B. 44, 17. III. 411. B. 153, 15. IIII. 424. E. 175, 2. Similiter διαβραχέων IIII. 424. B. 173, 17. διαπαντὸς III. 407. D. 147, 7. IIII. 429. B. 183, 9. C. 16. 430. B. 185, 2. 433. A. 190, 8. διαταῦτα 341. E. 32, 11. 347. B. 42, 16. IIII. 425. C. 176, 5 καταρχὰς III. 398. B. 129, 15. μεταταῦτα 353. D. 55, 2. III. 406. E. 145, 15. μετατοῦτο III. 392. C. 119, 1. 408. A. 147, 20. 412. B. 155, 13. IIII. 427. D. 179, 21.)
p. 341. A (30, 19) ξυμφέρον] in m. a m. pr. additum.
(30, 21) μ' ἐξ] με ἐξ
(30, 22) ἐρέσθαι] Ita, non ἔρ.
B (31, 5) ποτέρως] ποτέρος a m. pr. (item II. 363. A. 77, 20. Similiter 343. E. 36, 8 μοχθηροτέρος, 348. B. 44, 15 ὁποτέρος, III. 390. C. 115, 3 ὡς οὔτος; 393. D. 121, 3 ὡδέπος, 396. E. 127, 2 ἀμφοτέρον, 412. A. 155, 4 et IIII. 425. C. 176, 6 εἰκότος, 430. B. 185, 7 ἀνδραποδόδη, 439. B. 202, 4 ἀποθοῦνται et 443. C. 209, 19 εἴδολον a m. pr. scripta et a m. s. correcta sunt.)
(31, 7) ἀκριβεῖ] τῷ ἀκριβεῖ, sed —ῷ in articulo e corr.
ἔλεγες] Ita, sed initio et fine correcto.
(31, 10) συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι] συκοφάντι δύνασαι a m. pr.
C (31, 14) οὐδὲν ὢν] a m. s. comma additum.
Ἅδην] ἄδην cum altero δ int. vers. praeposito, adscripto in m. ἄδδην
(31, 17) καμνόντων θερ.] καμόντων θερ. cum ν int. vers. post μ addito.
D (32, 7) αὐτὴ αὑτῇ corr. in accentu utroque.

p. 341. E (32, 10) σώματι εἶναι σώματι] σώμτι εἶναι σώμτι, sup. α inter μ et τ in priori.
(32, 12) σῶμά ἐστι] σῶμα ἔστι
(32, 15) ἔφην] —ν int. vers. a m. s.

p. 342. A (32, 19) ταῦτα ἐπ'] ταῦτ' ἐπ'
(33, 2) αὐτῇ τὸ ξυμφέρον] αὐ. τὸ συμ.
B (33, 3) ἢ οὔτε] ἢ in m. a m. s. habet.
(33, 10) ἔχει;] ἔχει.
C (33, 17) Οὐκ ἄρα] οὐκάρα
(33, 19) οὐδ' ἐπιτάττει] οὐδὲπιτάττει
D (34, 2) κάμνοντι;] κάμνοντι.
(34, 4) ἢ οὐχ] ἢ οὐχ
E (34, 6) ναύτης; Ὡμολόγηται.] ναύτης ὡμ.
(34, 11) οὐδ' ἐπιτάττει] οὔθ' ἐπ.

p. 343. A (34, 16) περιειστήκει] περιεστήκει (Par. K. sec. Bekk.)
(35, 1) δὴ τί] δὴ, τί
C (35, 18) ὑπηρετοῦντες] ὑπηρετοῦνται, sup. εσ a m. s. super αι
(35, 19) δὲ οὐδ'] δ' οὐ δ'
D (36, 5) ὁ δ'] ὅδ'

p. 344. A (36, 16) μαθήσει] μαθήση (Sic 347. E. 44, 1 et III. 397. D. 128, 15 αἱρῇ, 349. A. 46, 3. 5 μαντεύῃ et διανοῇ, 351. C. 50, 21 ἀποκρίνῃ, III. 386. A. 107, 7 et 413. A. 156, 20 ἡγῇ, 392. D. 119, 5 εἴσῃ, 399. D. 132, 9 παραδέξῃ, IIII. 419. 165, 2 ἀπολογήσῃ, 423. A. 171, 16 et 432. C. 189, 9 χρήσῃ, 426. B. 177, 17 ἐπαινέσῃ, 430. C. 185, 10 ἀποδέξῃ, 431 C. 187, 13 ἐπιτεύξῃ et 440. D. 204, 19 ἐνθυμῇ.)

p. 344. C (37, 13) δικαιοσύνης ἐστὶν] δ. ἔστιν
D (37, 20) ἀλλ' ἦν.] ἀλ, sup. a m. s. λ, ἦν.
(38, 1) ἐδεόμην] δεόμην
E (38, 9) ὦγαθὲ] ὦγάθὲ (item 345. A. 38, 14 et IIII. 423. D. 173, 1.)

p. 345. A (38, 13) οὐδ' ἐὰν] οὐδὲ ἐὰν
B (39, 3) μετατιθῇ] μετατίθη
D (39, 15) ὥστε εἶναι] ὥστ' εἶ. (Ang. B. Vat. M.)

p. 346. A (40, 8) περαίνωμεν] περαίνομεν a m. pr.
(40, 12) γὰρ αὐτῆς] γὰρ αὐτοῦ, in m. a m. s. ῆς
B (40, 14) βούλῃ] βούλει
C (41, 3) δῆλον, ὅτι] δηλονότι (item II. 372. C. 85, 7. III. 389. B. 112, 17. 410. A. 151, 12. IIII. 428. B. 181, 7. 436. B. 196, 9. 444. A. 211, 6.)
(41, 8) αὐτοῦ] αὐ.
D (41, 10) ὑγίειαν] —ει— int. vers.
μισθαρνητικὴ prius] —αρ—ι (pro η) — a m. s.
(41, 16) ὠφελεῖ] —ται

int. vers. a m. s. additum. Idem nunc video a Bekkero significatum, non antecedens ὠφελεῖται manui recenti tributum.

p. 347. B (42, 15) ἔστιν;] ἐστὶν;
C (43, 3) ἀσχρὸν νενομίσθαι] αἰσχρὸνενομίσθαι
D (43, 9) ὁμοίοις] ὁμοίως, in m. a m. s. οἰοισ
(43, 13) ξυμφέρον] Ita, non συμ. (Vat. BM. Ven. BC. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Amb. C. Ang. B.)
E (44, 3) Ἤκουσας] σῆ τὴν σύνταξιν. in m.

p. 348. C (44, 20) αὐτοῖν] cum litura in α
D (45, 9) βαλλάντια] βαλάντια (Ven. B. Par. K. sec. Bekk.)
E (45, 12) ἔφην] —ν int. vers. a m. s. (ἔφη Par. K. Vat. M.)
(45, 13) ὅτι βούλει] ὃ β. (Ven. C. Par. DK.)

p. 349. B (46, 15) ἡγοῖτο prius] ἡγοῖ, τὸ a m. pr.
C (46, 20) ἆρα ἀξιοῖ] ἄρα ἀξ.
(46, 21) οὔκ, ἔφη] οὐκ ἔφη
D (47, 12) Εἶεν] εἴων, in m. a m. s. εἶεν
E (47, 16) ἅπερ] ὅνπερ, e corr. ὅνπερ
(47, 17) οὕτως; Οὕτως.] οὗτος (a m. s. —τως); οὕτως.
(47, 20) ἢ ἀξιοῦν πλέον ἔχειν] punctis notata.

p. 350. D (49, 11) ἢ οὐ] ἤ οὐ

p. 350. D (49, 12) οὐδὲ ἃ νῦν λέγεις ἀρέσκει] οὐδ' ἄν, in m. a m. s. ἅ, νῦν λέγεις, ante corr. —ης, ἀρέσκει cum litura post ει.
E (49, 15) δέ σοι] δέ σι a m. pr.

p. 351. A (50, 7) ἐπειδήπερ ἐστὶν] ἐ. ἔστιν
ἀδικία.] ἀδικία:
B (50, 11) πολλὰς δὲ] π. δὲ
(50, 12) οὔκ; ἔφη] οὐκ ἔφη
(50, 18) ἔχει] Huic a m. s. superscriptum est ἐστι
C (50, 20) ἐπινεύεις] ἐπινεύσεις
ἀνανεύεις] —ει— e corr.
(51, 2) λέγε] λέγαι
D (51, 10) ἆρα, εἰ] ἄρα εἰ
E (51, 14) διοίσονται] σῆ διοίσονται in m.

p. 352. C (52, 17) πρᾶξαι] πράξαι
(52, 18) ἀληθὲς], ἀλληθὲς
(52, 20) ἢ αὐτοὺς] η, a m. s. ἤ, αὐ.
μή τοι] μή τι cum litura inter τ et ι.
D (53, 9) δ' ἔτι] Ita, non δέ τι (Ven. B. Amb. C. Ang. B.)
(53, 12) εἶναι ἵππον] εἶππον, sup. a m. s. ναι ἵ
E (53, 17) ταῦτα τούτων φαμὲν] φαῖμεν ταῦτα τούτων

p. 353. A (54, 1) τούτῳ] τούτω, in m. a m. s. τοῦτο

p. 353. B (54,12) οὕτως; Οὕτως.] οὕτω:, οὕτω.
(54, 14) αὐτῶν οἰκ.] αὐ. οἰκ.
C (54, 20) τῆς αὐτῶν ἀρ.] τ. αὐ. ἀρ.
D (55, 3) ἔστι τι] ἔστι τί
(55, 6) ἐκείνου] ἐκείνης, sup. a m. s. ȣ
(55, 7) Τί δ' αὖ τὸ] τόδ' ἦν τὸ
(55, 8) γ', ἔφη] γε ἔ.
E (55, 10) αὐτῆς] αὐτὰ αὐτῆς
(55, 14) συνεχωρήσαμεν] Ita, non ξ.
p. 354. A (55, 21) λυσιτελεῖ] λυσιτελῆ, e corr. —εῖ
(56, 3) τοῖς Βενδιδείοις] παριμία in m.
B (56, 7) ἀεὶ] αἰεὶ
(56, 9) ἐγώ μοι] ἐγὼ οἶμαι (Ang. B.)
(56, 10) ὁρμῆσαι] ὡρμῆσθαι

τέλος πολιτείας πρώτον:

L. II.

Πλάτωνος πολιτειῶν, δευτέρα:

p. 357. B (57, 9) βούλει] βούλου-λει
C (58, 3) τε αὐτοῦ] τε αὐ.
(58, 7) τὸ κάμνοντα] τὸ, addito int. vers. ν, κ. et in m. καὶ τὸν κάμν.
(58, 8) ὁ ἄλλος] ὁ ἄλλως (non ἄλλως, quod ne Bekkerus quidem ostenderat.)
D (58, 12) τρίτον. ἀλλὰ τί δή; Ἐν] τρίτον: ἀλλὰ τί δὴ ἐν
p. 358. A (58, 15) δι' αὑτὸ] δι' αὐ. item 58, 19.
B (59, 1) δοκῇ] δοκοῖ ante corr.
(59, 2) κηληθῆναι] κοληθῆναι ante corr.
(59, 4) τί τ' ἔστιν] τί τ' ἐστὶν
(59, 7) ἐᾶσαι] ἐάσαι
C (59, 13) λέγουσιν] λέγουσην, sup. a m. s. ιν
D (59, 19) ἂν σοῦ] Ita, non ἄν σου
E (60, 9) ἐπειδὰν] ἐπειδ' ἂν (item 377. B. 94, 10. III. 396. C. 126, 7. 411. C. 154, 3. 414. C. 159, 16.)
p. 359. A (60, 14) αὐτῶν] αὐτοῖς, non αὐ.
D (61, 19) ῥαγῆναί τι] τι int. vers. habet.
p. 360. B (62, 19) ἐπιθέμενον] ἐπιθέμενος
(62, 21) δύο] δύω (Vind. B. Par. DK. sec. Bekk.)
(62, 22) ὡς δόξειεν, οὕτως ἀδαμάντινος, ὃς] ὡ̈ς, a m. s. ὃς, δ. οὕτος, a m. s. —τως, ἀδ. ὃς
C (63, 5) ἀποκτιννύναι] ἀποκτιννῦναι ante correct.
(63, 8) διάφορον] διαφέρον (Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B.)
E (64, 3) διάστασις; ἤδε·] διάστασις ἤδε.
p. 361. A (64, 9) δὲ, ἐὰν] δὲ ἂν,

e corr. δ' ἐὰν (δ' ἂν Ang. B.)

p. 361. A (64, 16) δόξαν αὐτῷ] δ. αὐ.

B (64, 20) ἀνδρείαν] ἀνδρίαν

C (65, 7) ποιητέος] ποιητέον a m. pr.

D (65, 14) αὐτοῖν] αὐτῶν (Par. DK.)

p. 362. A (66, 3) ἀνασχινδυλευθήσεται] ἀνασχιλινδευθήσεται, in m. ἀνασκολοπισθῇ

B (66, 13) ξυμβάλλειν] ξυμβάλειν, sup. a m. s. altero λ

(66, 16) περιγίγνεσθαι] περιγίνεσθαι, sup. γ

D (67, 6) τι λέγειν] τίλεγειν

E (67, 16) ἐπαινοῦσιν] ἐπαινοῦσι

ἵν' ᾖ] ἵνα ῆ

p. 363. A (68, 1) ἐπὶ πλέον δὲ οὗτοι] ἐπιπλέον δ' οὗτοι

(68, 3) ἄφθονα] ἄμφθονα

(68, 4) γενναῖος] γεναῖος, sup. a m. s. altero ν

B (68, 7) φέρειν] φέρει a m. pr.

μέσσας] μέσας, sup. a m. s. altero σ

(68, 11) ἀμύμονος] ἀμύνος

θεουδὴς] θεουδεῖς

D (68, 20) οἱ δ' ἔτι] οἵδ' ἔτι

E (69, 7) ταῦτα] int. vers. et in m. a m. s. εἰδῶν. Ita enim illud ταῦτα legi poterat.

p. 364. C (70, 7) ἀκεῖσθαι] Inter ἀ et κ a m. s. ρ superscriptum et in m. ἀρκεῖσθαι positum est.

ἐάν τε] Ita, non καὶ ἐάν (Par. A. Vat. BH. Ven. BC. Amb. C. Ang. B.)

(70, 9) βλάψειν] βλάψιν, sup. ε inter ψ et ι.

(70, 10) ὥς φασι, πείθοντές σφισιν] ὥς σφασι πείθοντ, sup. αις eoque a m. s. in ες mutato, σφίσιν

(70, 13) ἱλαδὸν ἔστιν] ἱλαδόν ἐστιν

E (71, 1) παρατρωπῶσ'] παρατρωπῶσιν

(71, 3) ὅμαδον] ὁμαδὸν (Par. D. Vat. M.)

p. 365. A (71, 16) ποῖός τις] ποῖο τις, sup. a m. s. ς

B (71, 17) πρὸς αὐτὸν] π. ἑάυτὸν (π. ἑαυτὸν Vat. M.)

(71, 18) δίκᾳ] δίκαὶ

C (72, 8) ἀεὶ] αἰεὶ

D (72, 16) οὔτε βιάσασθαι — λανθάνειν E.] bis deinceps, sed alterum exemplum linea deletum. Et in hac altera scriptione μὴ omissum erat.

E (72, 20) αὐτοὶ οὗτοι] αὐτὸν οὗ. ante corr.

p. 366. A (73, 4) δίκαιοι μὲν γὰρ ὄντες] δίκεοι μ. γ. ὄνταις a m. pr. (Similiter 371. E. 84, 1 πωλοῦνταις, 372. D. 85, 13 τελευτῶνταις, 375. C. 90, 20 δρά-

σανταις, III. 398. E. 131, 1 τίναις, 410. C. 152, 2 τιναις, 416. D. 163, 13 σώφροναίς, IIII. 421. A. 168, 1 ὄνταις (prius) et 426. E. 178, 18 ἀγνοοῦνταις a m. pr. erat.)

p. 366. A (73, 5) ἐσόμεθα] εὐσόμεθα a m. pr.
B (73, 14) μηνύουσι.] μηνύουσιν.
(73, 15) εὐσχημοσύνης] εὐσχησύνης, sup. a m. s. μο
(73, 16) κτησώμεθα] κτ.. ώμαθα, in m. κτώμεθα
E (74, 15) λελειμμένοι] λελειμένοι
(74, 18) ἀπ' αὐτῶν] ἀπ' αὐτῆς (Par. DK.)
αὐτὸ δ' ἑκάτερον] in m. a m. s. habet.

p. 367. C (75, 21) τὸ δὲ ἄδικον] τὸ δ' ἄδ.
(76, 4) αὐτὰ αὐτῶν] αὐ. αὐ.
E (76, 15) δι' αὐτὴν] δι' αὐ.
(76, 18) ἀεὶ] αἰεὶ

p. 368. A (77, 1) Γλαύκωνος] γλαύκονος
(77, 5) δικαιοσύνης] δικαισύνης, sup. a m. s. ο
C (77, 19) τί τ' ἔστιν] τί τ' ἔστιν
D (78, 2) ἡμεῖς οὐ] ὑμεῖς οὐ

p. 369. B (79, 2) περαίνειν;] Ita, non περαίνειν.
C (79, 13) αὐτῷ ἄμεινον] αὐ. ἄμ.
D (79, 20) ἄλλο τι] ἀλλ' ὅτι

p. 369. D (80, 3) πέντε ἀνδρῶν.] π. ἀνδρῶν;

p. 370. A (80, 16) εἰπόντος σοῦ] εἰ. σου
B (81, 1) καιρὸν] κερὸν a m. pr.
C (81, 7) πράττῃ] πράττοι ante corr.

p. 371. A (82, 9) ἄπεισιν] ἄπασιν sine corr.
C (83, 5) ἤ τις ἄλλος] ἢ τίς ἄλ.
(83, 7) τῆς αὐτοῦ] τ. αὐ.
(83, 11) τι ἄλλο] τί ἄλ.
D (83, 18) πλανήτας] πλάνητας (Vat. BM. Ven. B. Par. K. sec. Bekk.)

p. 372. A (84, 9) ἐννοῶ] ἐνοῶ a m. pr.
(84, 15) τὰ πολλὰ] τα πολλὰ (Similiter τα πρότερον IIII. 430. E. 186, 5. δια ταῦτα III. 397. E. 128, 19. ἐπι πλεῖστον II. 383. C. 106, 3. μετα ταῦτα III. 393. A. 120, 2. μετα τοῦτο III. 393. D. 120, 22 et 398. C. 129, 22.)
B (84, 19) μάξαντες· μάζας] μάξαντες μάξας
C (85, 4) πόλεμον;] πόλεμον:
(85, 6) ἐστιωμένους] ἐστ.
(85, 7) ἅλας τε] ἄλλας τε
(85, 10) σύκων] σύκῶν acuto a m. s. addito.
D (85, 14) παραδώσουσιν] παραδώσουσι
(85, 15) ἔφη, κατεσκ.] ἔφη om.
E (86, 5) φλεγμαίνουσαν

πόλιν] ὥσπερ τῶν νῦν ἀρχώντων καὶ πόλαιων καὶ μάλιστα τῶν ταύτῃ οἰκούντων: in m.

p. 373. A (86, 7) κλῖναί] κλίναι

(86, 11) τὰ ἀναγκαῖα] Ita, non τἀν.

C (87, 7) τούτου προσδεήσει] τοῦτο πρ. (Ven. C. Par. DK. secundum Bekk.)

D (87, 15) τῆς ἡμετέρας] τῆς ἡμέρας a m. pr.

E (88, 1) ἐξ ὧν] Ita a m. pr. ἐξ οὗ a m. s.

p. 374. B (88, 12) Ἦ οὖν] ἢ οὖν

C (88, 21) ἐστὶν εὖ] ἐστὶ καλῶς

(89, 4) παρέργῳ] παρρέργω

E (89, 20) Δία, ἦν] δί' ἦν

(89, 22) γ' ἂν] γε ἂν

p. 375. A (90, 1) διαφέρειν] —ν a m. s. sup.

B (90, 16) Δία, ἦ] δί ἦ

C (91, 2) φύσις. Φαίνεται.] φύσις φαίνεται.

D (91, 5) Κινδυνεύει] κινδυνεύοι

(91, 10) ταῦτα.] ταῦτα;

E (91, 15) ἄρα, ἦν] ἄρ' ἦν

(91, 17) οὖν σοι] οὖν οὔ σοι

p. 376. B (92, 6) ὡς ἀληθῶς] ὡς ἀλληθῶς

(92, 8) διακρίνει] διακρίνειν (διακρίνειν Vind. B.)

(92, 9) συνέσει] συνέσοι a m. pr.

(92, 12) ταὐτόν;] ταυτόν:

p. 376. C (92, 15) φύσει,] Ita a m. pr. , φύσει a m. s. εἶναι;] εἶναι:

D (93, 7) Οὐ γὰρ] οὔ γὰρ

ἐν μύθῳ μυθολογοῦντές] ἐν μύθω μυθωλογοῦντές a m. pr. εἰ μυθολογοῦντές a m. s. (punctis sub μύθω positis.)

(93, 8) παιδεύωμεν] Ita a m. s. παιδεύομεν a m. pr.

E (93, 14) εἰπὼν] Ita a m. pr. εἶπεν a m. s.

(93, 15) διττὸν] διττῶν a m. pr.

p. 377. A (93, 17) ψευδέσιν] ψεύδεσιν (Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Amb. C.)

(94, 3) Οὐκοῦν] οὐκοῦν

B (94, 10) τελεωθῶσιν] τελειωθῶσιν (Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B.)

(94, 11) αὐτούς] αὐτὰς a m. pr.

E (95, 8) ὥσπερ γραφεὺς] His int. vers. a m. s. interpositum est εἰ

(95, 13) ὁ εἰπὼν] ὃ εἰ. (Vat. M.)

(95, 14) ἅ φησι] Ita, ut vulgo, non ὅ φ.

δρᾶσαι] δράσαι

p. 378. B (96, 5) Οὐ μὰ] οὔ μὰ

(96, 6) οὐδ' αὐτῷ] οὐδ' αὔτω

C (96, 12) αὐτοῖς] αὐτοῦ, in m. a m. sec. τῶν

E (97, 8) εἴ τις] ἤ τις a m. pr.

p. 379. A. (97, 12) εἰδέναι] εἰδένῃ, in m. a m. s. ναι
(97, 16) Τοιοίδε] τοιοῖδε
B (98, 3. 4) αἴτιον; — εὐπραγίας;] αἴτιον: — εὐπραγίας:
C (98, 9) ὀλίγων] ὀλίγον cum ω super ο
(98, 12) ἄλλ' ἄττα] ἄλλα ἄττα
D (98, 18) αὐτὰρ ὃ] ἀτὰρ ὃ (ἀτὰρ Amb. C. Vat. H.)
E (99, 2) κακῶν τε] κακῶν, praeposito int. vers. a m. s. καὶ (κακῶν Ven. B. Vind. B. Vat. H.)

p. 380. D (100, 11) ἆρα γόητα] ἄρα γ. a m. pr.
(100, 12) τοτὲ μὲν] τὸ τὲ μὲν a m. pr.
(100, 15) περὶ αὑτοῦ] π. αὐ.
E (101, 1) εἰλήσεων] εἱλ. (Vat. B. Par. K. sec. Bekk.)

p. 381. B (101, 12) τὰ τοῦ θεοῦ] τὰ — int. vers. a m. s.
(101, 13) Ταύτῃ] ταῦτα ante corr.
D (102, 12) ἠλλοιωμένην,] sine commate.
E (102, 21) μεταβάλλειν] μεταβάλειν

p. 382. A (103, 4) μισοῦσι] Ita, non —σιν
B (103, 9) σεμνὸν λέγειν·] σ. λέγειν;
(103, 11) ἥκιστ' ἂν] Ita, non ἥκιστα ἂν (Amb. C. Ang. B. Vat. HM.)
E (104, 14) Οὐκ ἄρ' ἔστιν] οὐκ ἄρα ἔ.

p. 382. E (104, 20) οὐδ' ὄναρ] Ita a m. pr. οὔτ' ὄ. a m. s.

p. 383. A (105, 5) ἑαυτοὺς] αὑτούς cum litura in spiritu.
(105, 9) αὐτῆς] αὑ.
B (105, 13) Παιῶν'] παιῶν
(105, 18) τὸν παῖδα] παῖδα (Par. K.)
C (105, 20) ἐπὶ παιδείᾳ] ἐπὶ παιδία (ἐπιπαιδία Amb. C.)
(106, 2) καθόσον] καθ' ὅσον (item IIII. 437. C. 198, 12.)

τέλος πολιτειῶν, δευτέρας:

L. III.

Πλάτωνος πολιτιῶν, τρίτη:

p. 386. A (107, 1) τοιαῦτ' ἄττα] τοιαῦτα ἄττα
B (107, 9) Δία, ᾗ] δί ᾗ (δί' Amb. C.)
(108, 2) οὕτω τὰ] οὕτως τὰ
(108, 3) οὔτ' ἀληθῆ] οὔτε ἀλ.
(108, 4) οὔτ' ὠφέλιμα] οὔτε ὠφ.
C (108, 5) Ἐξαλείψομεν] Ita, non ἐξαλείψωμεν
D (108, 14) Ὢ πόποι] Ita, non ὦ π. (Vind. B.)
(108, 15) Ψυχὴ καὶ] ψυχή; καὶ
πάμπαν] πάνμπαν
(108, 17) πεπνῦσθαι] Ita, non πεπνύσθαι, in codice scriptum esse Bekkerus recte si-

gnificavit, de Par. K. nihil dixit. Ego erravi.

p. 386. D (108, 20) *γοόωσα, λιποῦσ'*] *γεόωσα λιποῦσα*

p. 387. A (109, 1) *Τρίζουσαι*] *τρύζουσαι*

(109, 2) *ἔχονται*] *ἔχοντας* a m. pr.

(109, 3) *Ὡς αἰ*] Ita.

B (109, 4) *παραιτησόμεθα*] *σῆ ἀντὶ τοῦ αἰτήσομεν. καὶ ἡ ἀριστείδου, ἵλεών σε παραιτοῦμαι φανῆναι* in m.

(109, 11) *Στύγας*] *τύτας*

C (109, 18) *ποιητέον; Δῆλα δή.*] *ποιητέον: δηλαδή:* (Item *δηλαδὴ* 392. A. 118, 5. 398. C. 130, 1. 412. B. 155, 11. IIII. 428. A. 181, 2.)

D (110, 2) *ἑταῖρός ἐστι*] Ita, non — *ἐστιν*

(110, 3) *γ' ἐκείνου*] *γε ἐκ.*

(110, 5) *αὐτὸς αὐτῷ*] *αὐ. αὐ.*

E (110, 9) *Ἥκιστ' ἄρα καὶ*] *ἥκιστα ἄρα καὶ* a m. pr. Pro *καὶ* m. sec. *χρὴ* posuit.

(110, 10) *ὅταν*] *ὅτε ἂν* ut Vind. D.

p. 388. A (110, 18) *πλευρᾶς*] *πλευρὰ*, non *πλευρᾶ*

B (110, 20) *μηδὲ ἀμφοτέρῃσι*] *μηδ' ἀμ.*

(111, 5) *ὀνομάζοντ'*] *ὀνομάζοντα*

p. 388. C (111, 10) *Ὢ πόποι*] *ὦ π.* sed corr. in accentu.

D (111, 20) *αὐτῷ*] *τί*, non *τι*

p. 389. A (112, 11) *δ' ἄρ'*] *δ' ἄρα*

μακάρεσσι] *μακάρισσι*

(112, 12) *ποιπνύοντα*] *ποιπνύοντα:*

B (112, 18) *δὲ οὐχ*] *δ' οὐχ* (Ang. B.)

D (113, 10) *δημιουργοὶ*] Ita a m. pr.

(113, 14) *δέ; σωφροσύνης ἄρα*] *δὲ σ. ἄρα*

p. 390. A (114, 6) *ἆρα καλῶς*] *ἄρα κ.*

(114, 12) *ὅταν*] *ὅτ' ἂν*

(114, 13) *παράπλειαι*] Ita, non *παραπλεῖαι* (Par. DK. sec. Bekk. Vat. H.)

B (114, 16) *ἐπιτήδειον*] *ἐπιτήδιον*

C (115, 4) *οὐδὲ ὅτε*] Ita, non *οὐδ' ὅτε*

(115, 6) *οὐδ' Ἄρεώς*] *οὐδὲ ἄρεώς*

(115, 7) *Οὐ μὰ*] *οὔ μὰ*

D (115, 8) *καρτερίαι*] *καρτερία*

E (115, 16) *ᾀστέον*] *ἀϊστέον*, in m. *σῆ ἀϊστέον*

p. 391. B (116, 11) *Πατρόκλῳ*] *παντρόκλω*

C (116, 19) *ἐν αὐτῷ*] *ἐν ἑαυτῷ* (Ang. B. Vat. M.)

νοσήματε] Ita, non *νοσήματά τε* (Par. ADK. Ven. C. Vind. B. Vat. BHM. Ang. B.)

(117, 2) *Θησεὺς*] *θησὲς* a m. pr.

p. 391. D (117, 7) λέγειν, μηδὲ] λ. μή δ' (μηδ' Vat. M.)
E (117, 17) κατ' Ἰδαῖον] κτ' ἰδ.
(117, 18) βωμός ἐστ'] βωμὸς ἔστ'
p. 392. D (119, 7) Ἆρα οὖν] ἄρα οὖν
(119, 8) γιγνομένη] γινομένη
E (119, 15) ἀπολῦσαι] ἀπολύσαι
p. 393. A (119, 20) μάλιστα δύω,] sine commate.
B (120, 7) παθημάτων.] παθημάτων :,
(120, 9) ῥήσεων;] ῥήσεων:
D (121, 3) δὲ ἄνευ] δ' ἄνευ (Vat. M.)
E (121, 6) οἱ λῦσαι] οἱ λύσαι, omisso αὐτῷ ut Par. ADK. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Ang. B.
p. 394. A (121, 18) οἰκοδομήσεσιν] οἰκοδομήμασιν
(121, 19) τῖσαι] Ita.
B (122, 4) ὅτι ἔστι] Ita.
C (122, 10) ἡ δ' αὖ] ἧδ' αὖ
(122, 13) ὅτι ἔφαμεν] Ita a m. pr.
D (122, 17) ἡμῖν] ἡμὶν
E (123, 7) ἐπιχειροῖ] ἐπιχειρεῖ (Vind. B. Par. K. Vat. M.)
p. 395. A (123, 15) μιμήματα] μίμημά τι, e corr. μιμήματε
C (124, 13) ἵνα μὴ ἐκ] ἵν' ἐκ, a m. s. addito α et in m. posito μὴ
p. 396. D (126, 14) γίγνηται] γίνηται cum litura in ί.
p. 396. D (126, 16) μὴ ἄρα] μη ἄρα μὴ (μὴ ἄρα μὴ Ven. C. Par. DK.)
p. 397. B (128, 1) ῥυθμῷ] ῥυμθῷ
C (128, 3) ἐναντίων] ἐναντίον a m. pr.
(128, 4) ῥυθμῶν] ῥυμθῶν
D (128, 9) πότερον εἰς] πρότερον εἰς
(128, 11) ἀκράτων] ἀκρατῶν a m. pr. (Ang. B.)
(128, 13) κεκραμένος,] κεκραμένος:
E (129, 3) Ἄνδρα δὴ] ταῦτα περὶ ὁμήρου φησὶ: in m. a m. s.
p. 398. A (129, 10) τε εἰς] τ' ἂν εἰς (Ang. B. Vat. M.)
μύρον] μῦρον a m. pr.
C (130, 2) περὶ αὐτῶν] τὶς αὐτῶν
(130, 3) μέλλομεν] μέλλημεν, a m. s. μέλλοιμεν
(130, 7) ἄττα] ἄττα
D (130, 13) ὡσαύτως;] ὡσαύτως:
E (130, 17) ἁρμονίαι;] sine interpunctione.
p. 399. A (131, 4) χρήσει] Ita. (Par. DK. sec. Bekk. Vat. M.)
B (131, 12) καρτερούντως] καρτεροῦντος a m. pr.
E (132, 15) καινὸν] καὶνὸν
(132, 17) Μαρσύου] μαρσίου
p. 400. B (133, 15) δέ γε] δέ με, ut Bekkerus ostendit.
C (134, 1) τισὶν] τίσιν

p. 400. C (134, 3) *ῥυθμοὺς αὐτοὺς*] *ῥ. αὐτοῦ* (Vat. BM. Ven. C. Par. DK.)
(134, 6) *ἢ σὺ*] *ἤ σὺ*
(134, 7) *τὸ τῆς*] *τῶ τῆς*

p. 401. A (135, 10) *κακοηθείας*] *κακονοίας* (Vat. BM. Par. DK. Ven. C. Vind. B. Ang. B.)
B (135, 17. 18) *μήτε ἐν* ter] *μήτ' ἐν* (Ang. B. Vat. M.)
C (136, 10) *ὑγίειαν*] *ὑγύειαν*
E (136, 18) *δημιουργηθέντων*] *δημιουργηθῖ*
(137, 2) *κἀγαθὸς*] *καὶ ἀγαθὸς*

p. 402. A (137, 4. 6) *λαβεῖν, — τραφείς;*] *λαβεῖν; — τραφεὶς:*
B (137, 17) *θεῶν*] *θεών*
C (137, 20) *ἀνδρείας*] *ἀνδρίας*
ἐλευθεριότητος] *ἐλευθεριότιτος* a m. pr.
D (138, 10) *ἐρασμιώτατον.*] *ἐρασμιώτατον:,*
(138, 13) *εἰ μέντοι τι κατὰ τὸ σῶμα*] *εἰ μέντοι τι ἔφη κατὰ τὴν ψυχὴν ἐλλείπει κατὰ τὸ σῶμα*, quinque mediis linea notatis.

p. 403. A (139, 1) *ἀφροδίσια*] *ἀφορδίσια*
οὐδέ γε] *: οὐδέ γε*
(139, 3) *ἐρᾶν;*] *ἐρᾶν:*
B (139, 8) *μὰ Δί'*] *μαδί*
C (139, 19) *νεανίαι.*] *νεανίας:,*
D (140, 2. 3) *αὐτοῦ — αὐτῆς*] *αὐ. — αὐ.*

p. 403. E (140, 12) *φύλακος*] in m.
(140, 14) *προσήκουσ'*] *προσήκουσα*

p. 404. B (141, 3) *εἰλήσεων*] *εἰλ.* (Ven. C. Par. DK.)
(141, 8) *παρ' Ὁμήρου*] *ὦ ἄριστε, ἐάνπερ ἐκ τῆς πολιτίας ἦν ὁ ἀνὴρ φηγὰς, ταῦτα οὐκ ἂν εἴδημεν, ἢ πῶς μαθοισόμεθα λίποντος τἀνδρὸς. οὐκ ἔστιν ἄρα τοῦτο βέλτιον, κἀκεῖνα μὲν ἕπεσθαι, ταῦτα δὲ μή:* in ima pagina a m. s.
C (141, 18) *ὀρθῶς γ'*] *ὀ. γε*
D (141, 19) *Συρακοσίαν*] *συρρακουσίαν* (Vind. B. Vat. M.)
(142, 6) *ῥυθμοῖς*] *ῥυμθοῖς*
E (142, 10) *ὑγίειαν;*] *ὑγίειαν:*

p. 405. B (142, 21) *ἐπακτῷ*] *ἐπάκτω*
(143, 2) *Ἦ*] *ἢ*
C (143, 10) *ἕνεκα, ἀγνοῶν*] *ἕνεκα, καὶ ταῦτα σμικρῶν τε καὶ οὐδὲν ἀγνοῶν*, sex mediis linea notatis.
(143, 14) *ἤ τινων*] Ita.
D (143, 19) *μάλ', ἔφη*] *μάλα ἔφη*

p. 406. A (144, 9) *πρὸ τοῦ*] *οἱ προτοῦ*
(144, 10) *Ἡρόδικον*] *τὸν τοῦ Ἱπποκράτου διδάσκαλον:* in m.
B (144, 17) *εἰωθυίας*] *εἰωθείας*

p. 406. E (145, 16) εἰωθυῖαν] εἰωθεῖαν
(145, 19) οὕτω ἰατρικῇ] Ita.

p. 407. B (146, 9) μὲν καὶ] Ita, non μὲν γὰρ καὶ (Par. ADK. Vat. BHM. Vind. B. Amb. C. Ang. B.)
(146, 11) ὅς, σχεδόν] ὅς σχ. sine interpunctione.
C (146, 17) ἀεὶ διαστάσεις] Ita.
(147, 2) ἔχοντας τὰ σώματα] ἔχοντας σώματος
D (147, 6) εἰωθυῖαν] εἰωθεῖαν a m. pr.
(147, 10) ἔκγονα αὐτῶν] ἔ. αὑτῶν
E (147, 12) οὔτε πόλει] οὔτε τῇ πόλει

p. 408. A (147, 17) Μενέλεῳ] μενελάω (Par. DK.)
(147, 19) Αἷμ'] αἷμα
D (148, 19) μετεχειρίσαντο] μεταχειρίσηντο, a m. s. —σαιντο

p. 409. C (150, 13) τὰ ἐν αὑτῷ] τὰ ἐν ἑαυτῶ
D (150, 17) ἢ χρηστοῖς] bis deinceps, sed alterum exemplum linea notatum.

p. 410. A (151, 9) ἀποκτενοῦσι;] ἀποκτενοῦσι:
(151, 14) μήν; ἔφη.] μὴ ἔφη:
B (151, 19) οὐχ ὥσπερ] καὶ οὐχ ὥπερ
D (152, 17) ἔφη. Τί δέ;] ἔφη: τὶς ἐπιταθὲν τοῦ δέοντος, τί δὲ, quatuor mediis linea notatis.

p. 411. A (153, 2. 3) ψυχή; — ἄγροικος;] Ita, cum signis interrogandi.
C (153, 18) ἀντὶ θυμοειδοῦς] Super οῦ a m. s. εῖ positum.
(154, 1) ἴσχων] ἴσχων,
(154, 2) αὐτὸς αὑτοῦ] αὐτὸς αὐτοῦ
D (154, 4) εἴ τι καὶ ἐνῆν] οἴτι καὶ ἐννῆν a m. pr.
(154, 5) αὑτοῦ] αὐτῶ (Par. K. Amb. C.)
(154, 10) ὁ τοιοῦτος] ὁτιοῦτος a m. pr.
E (154, 12) πάντα] ἅπαντα, non ἄπ.
(154, 15) δύο ὄντε] δύ' ὄντε (Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. Vind. B. Ang. B.)
(154, 18) ἐκείνω] Ita a m. s. ἐκεῖνο a m. pr.
(154, 19) ξυναρμοσθῆτον] συν.

p. 412. A (155, 1) μετριώτατα] μετριότατα a m. pr.
(155, 7) σώζεσθαι;] σώζεσθαι:
B (155, 10) κυνηγέσια] κυνηγεσία
C (155, 18) γίγνονται;] Alterum γ int. vers.
(155, 20) φυλακικωτάτους] φιλ.
D (156, 2) φιλῶν.] φιλῶν:,
(156, 6) τοὐναντίον.] τοὐναντίον:,

p. 413. A (156, 21) τοὺς ἀνθρώπους] τοὺς om.
(157, 5) δόξης στερ.] δόξη στερ. a m. pr.
C (157, 14) κηληθέντες] κοληθένταις a m. pr.

p. 413. E (158, 10) φύλαξ αὐτοῦ] φ. αὐ.
p. 414. B (159, 5) οὓς νῦν δὴ] οὓς δὴ νῦν (Ang. B.)
(159, 6) δόγμασιν] δόγμασι
C (159, 12) Φοινικικόν] φοινικόν a m. pr.
D (160, 4) δημιουργουμένη] Ita a m. s. δημιουργουμένοι a m. pr.
p. 415. B (160, 21) παραγγέλλει] παραγγέλει a m. pr.
C (161, 5) ᾤσουσιν] ὥς σουσιν
(161, 8) εἰς ἐπικουρίαν] εἰς εἰς ἐπ.
D (161, 12) μέντ' ἂν] μὲν τ' ἂν
υἱεῖς] υἱοῖς, a m. s. υἱοὶ
(161, 15) κήδεσθαι·] κήδεσθαι:
p. 416. B (162, 14) εἰσὶν, ἀντὶ] εἰσὶν. καὶ ἀντὶ
(162, 18) εἰσίν;] εἰσίν:
C (162, 21) ποτέ ἐστιν] Ita.
E (163, 16) περιεῖναι] περιεῖναι
(163, 19) αἰεὶ ἐν] Ita.
(163, 22) τὸ τῶν πολλῶν νόμισμα γέγονε] τὰ τ. π. νομίσματα γέγονονε
p. 417. A (164, 3) τὸν αὐτὸν] τὸν αὐτὸν, in m. a m. s. τῶν (ad αὐτὸν pertinens)
B (164, 14) τοὺς φύλακας] Ita, non τούς τε φ.

L. IIII.

πλάτωνος πολιτειῶν, τετάρτη:

p. 419. (165, 3) δι' ἑαυτοὺς] δι' int. vers. habet.
(165, 6) καὶ μεγάλας] om.
p. 420. A (166, 4) οὐδὲ ἑταίραις] οὐδ' ἑτέροις, quorum posterius etiam Bekkerus ex hoc pariter atque ex Ang. B. meo errore praetermissis retulit.
(166, 5) ἄν ποι] Ita, non ἄν που
B (166, 12) οὕτως εὐδ.] οὕτω εὐδ.
E (167, 18) ἄν σοι] ἂν σοὶ
(167, 19) γεωργὸς alterum in m. a m. s. habet.
p. 421. A (168, 4) καὶ αὖ] καὶ αὐτοὶ interposito a m. s. γὰρ et littera υ et accentu pronominis correctis.
(168, 5) εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς μὲν] εἰ οὖν ἡμεῖς μὲν, priore, non, ut Bekkerus refert, altero μὲν omisso.
C (168, 17) ἔθνεσιν ᾗ] ἔθνεσι ῇ
D (169, 5) γίγνεται;] γίνεται:
E (169, 9) διδάσκῃ] διδάξην, e corr. διδάξῃ
(169, 12) ἃ παντὶ] ἅπαντι cum litura super ι
p. 422. A (169, 17) πρὸς τῷ νεωτερισμῷ] ποιοῦντος

ut Par. DK. Flor. U. quibus perperam ποιοῦντος πρὸς τῷ νεωτερισμῷ tribui. Bekkerus vero perperam nostro καὶ νεωτερισμὸν ποιοῦντος tribuit.

p. 422. B (170, 3) ἆρ' οὐ] ἆρα οὐ

C (170, 16) τριπλασίοις αὐτῶν] τρ. αὐ.

(170, 17) δοκεῖς] δοκεῖ a m. pr.

p. 423. A (171, 12) ἐν ἑκατέρᾳ] Ita a m. pr. ἓν ἑκ. a m. s.

(171, 16) ἀεὶ] αἰεὶ

ἕως] οὕτω, addito a m. s. commate

(171, 20) οὔτ' ἐν] οὔτε ἐν

B (172, 7) αὔξειν] αὔξη

D (172, 21) μὴ πολλαί.] μὴ πολλάς: a m. pr.

E (173, 6. 7) γίγνωνται — διόψονται] γίγνωται — διόψοται a m. pr.

p. 424. A (173, 11) γίγνοιτ'] γίγνειτ' a m. pr.

(173, 12) ὁρμήσῃ εὖ,] A m. pr. etiam ante εὖ comma erat.

(173, 14) φύσεις χρησταὶ] φύσει, addito a m. s. σ, χρ.

παιδείας] παιδίας a m. pr.

D (174, 15) αὕτη] Ita.

E (175, 1) ἔχει;] ἔχει:

p. 425. A (175, 8) ἢ ἐκείνοις] ἢ κείνοις (Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk.)

(175, 12) σιγάς] σιγῆς, a m. s. σιγήν

B (175, 18) μείνειε λόγῳ τε καὶ] μείνειεν ἐν λόγῳ καὶ

p. 425. C (176, 1) ὅμοιον ὂν] om.

(176, 4) οὔκ; ἦ δ'] οὐ - κοῖ δ' (οὐ in fine versus est.)

D (176, 10) καταστάσεως] eo compendio scriptum est, ut καταστάσως legi debeat.

(176, 12) τὸ παράπαν] τοπάμπαν

p. 426. A (177, 3) οὗτοί γε χαριέντως] οὗτοί γε χαριέντος, a m. s. οὔ τοι γε χαριέντως

(177, 4) ποικιλώτερα] ποικιλώτερον a m. pr.

(177, 5) καὶ ἀεὶ] καὶ αἰεὶ

(177, 8) χαρίεν] χάριεν et in m. a m. s. haec: ὥσπέρ τινα νῦν Ἕλληνα, τάχα καὶ οὐκ ἀγενῆ:

B (177, 13) χαρίεν] χάριεν et in m. a m. s. haec: οὕτως ἔχη ὦ βέλτισθε, κακύνοι δὲ καὶ μάλα νοσσούνταις:

(177, 15) μὰ Δία] μαδία

D (178, 7) ἀνδρείας] ἀνδρίας

(178, 8) ἔφη, πλήν] ἔφη: πλὴν

p. 427. C (179, 15) πατρίῳ] τὸν ἀπόλωνα φησι, τουτέστι τὸν ἥλιον. in m. a m. s.

(179, 17) ὀμφαλοῦ] ὀμφαλὸν τῆς γῆς τὰ πύθεια φησὶ. in m. a m. s.

(179, 19) οὕτως.] οὕτω:

p. 427. E (180, 8) Ἀληθῆ] ἀληθί
(180, 9) οὕτως, χρὴ] Ita.
ὑμᾶς] ἡμᾶς, in m. a m. s. ὑ
(180, 10) οὕτως. Ἐλπίζω] οὕτω: ἐλ.
(180, 11) ὧδε.] ὧδε:
(180, 13) τ' ἐστὶ] τ' ἔστι
(180, 15) εὑρημένον;] εὑρημένον:

p. 428. A (181, 3) ἐν αὐτῷ] ἐν αὐτῶ, in m. a m. s. τῇ
B (181, 9) Δῆλον.] δηλονότι:
C (181, 12) ταύτην, ἀλλὰ τεκτονική.] ταύτην: ἀλλὰ τεκτονική.. (litura post ή)
(181, 15) ἤ τινα ἄλλην] ἤ τιν' ἄ. (Ang. B.)
(181, 16) ἡντινοῦν] ἡντιναοῦν
(181, 17) γεωργική.] γεωργικῆ, a m. sec. —κή;
E (182, 9) Οὐκοῦν, ἔφην] ο. ἔφη a m. pr.

p. 429. A (182, 16) ἦν] καὶ, non ἦν καὶ
(182, 20) Ἐμοὶ γοῦν] ἔμοιγ' οὖν
(182, 21) ἀνδρεία] Ita.
(183, 1) τοιαύτη] τιαύτη a m. pr.
B (183, 6) οἵ γε ἄλλοι] οἵ γε ἄλλη a m. pr.
(183, 7) τοίαν] Ita utrobique.
C (183, 12) ἀνδρείαν καλεῖς] Ita; et paullo post (14) τὴν ἀνδρείαν
D (184, 1) ἀλουργὰ] ἀλλουργὰ, a m. s. ἀλουργὰ

p. 429. E (184, 9) προθεραπεύσας.] προθεραπεύσας:,
(184, 10) ἔφη] om. (Par. K.)

p. 430. B (185, 3) ἀνδρίαν] Ita, sed corr. in ί
(185, 5) λέγω·] λέγω:
(185, 8) ἀνδρείαν] ἀνδρίαν
C (185, 9) ἀνδρείαν εἶναι] ἀνδρίαν εἶ.
D (185, 21) ἔμοιγε] ἐμοί γε
E (186, 4) ξυμφωνίᾳ] Ita, non σ. (Par. AK. sec. Bekk. Vat. BM. Vind. B. Ven. C. Ang. B.)
(186, 6) ἐγκράτεια] ἐγκράτια a m. pr.
(186, 7) οὐκ οἶδα] οὐκ οἶδ' (Vat. H.)
(186, 10) αὐτοῦ γελοῖον] αὐ. γ. a m. pr.
(186, 11) καὶ ἥττων] καὶ ἧττον a m. pr.

p. 431. D (187, 18) Ἔγωγ'] ἔγωγε
(187, 20) ἐπιθυμιῶν] ἐπιθυμηῶν
(187, 21) Παντάπασι] παντάπασιν
E (188, 9) ἡ ἀνδρεία] ἡ ἀνδρία

p. 432. A (188, 14) χρήμασιν ἢ] χρήμασι ἢ
C (189, 6) πη ἔστιν] πῆ ἔστιν
D (189, 20) ὥσπερ οἱ] οὐ μόνον περὶ δικαιοσίνης τοῦτο ὦ βέλτισθαι, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ θείου ἁπλὸς ταυτῶ πάσκομεν, τὸ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦμεν, ὁποίον τί ἐστι· ἀμφιβάλωντες

τὸ .. (γ' an ᾗ?) ἐστι in ima pagina a m. s.
p. 433. A (190, 7) ὃ γὰρ] ὃ γὰρ ὃ γὰρ cum linea sub priori.
(190, 12) εἰς ὃ] εἰ ὦ a m. pr.
B (190, 19) λέγ'] λέγε
(190, 21) ἀνδρείας] ἀνδρίας
C (191, 7) ἅττα] ἄττα
(191, 8) ἐννόμου] ἐνόμου a m. pr.
D (191, 15) τῇ ἀνδρείᾳ] τῇ ἀνδρία
(191, 17) μάλα, ἔφη] μάλ' ἔφη (Vat. M.)
E (191, 21) Ἦ] Ita, non ἢ
p. 434. A (192, 5) ὁμολογοῖτο.] ὁμολογοῖτο;
(192, 8) τἀλλήλων] τὰ ἀλλήλων
B (192, 16) μεταλαμβάνωσι] λαμβάνουσι, a m. s. —ωσι
C (193, 1) πόλει καὶ] πόλι καὶ
(193, 4) λέγωμεν] λέγομεν a m. pr. (Ven. BC. Par. K. Amb. C. Ang. B. Vat. H.)
(193, 6) τὸ ἑαυτοῦ] τὸ αὑτοῦ
D (193, 9) ἐγώ, πω] Ita, non που (Par. AK. Vat. BM. Ven. C. Vind. B.)
(193, 11) εἶδος τοῦτο] Ita, non εἶ. τούτων (Par. A. Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Ang. B.)
δικαιοσύνη] cum litura post η
(193, 15) ἐκεῖνο] *om.*

p. 435. A (194, 1) τάχα ἂν παρ' ἄλληλα] τάχ' ἂν παράλληλα
(194, 8) Ὅμοιον] *om.* a m. pr.
B (194, 14) ἀλλ' ἅττα] Ita, non καὶ οὐ κατ' ἄλλ' ἅττα, quemadmodum Bekkerus quoque ostendit.
C (194, 18) ἀξιοῦσθαι] ὀρθῶς ἀξ: (Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Ang. B.)
D (195, 10) Ἆρ' οὖν] ἄρ' οὖν a m. pr.
E (195, 14) πόλεσι γεγ.] Ita.
(195, 15) οἷον οἱ] οἷον *om.*
p. 436. A (195, 18) ὃ περὶ] τὸ περὶ, in m. a m. s., ὃ (τὸ Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. Amb. C.)
(195, 21) Οὐ δῆτα] οὐ, a m. s. εὖ, δ'.
C (196, 14) εἶπον] Ita, sed corr.
D (197, 1) οὕτω; Οὕτω.] Ita. (Par. A. Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. Amb. C. Ang. B.)
E (197, 12) ἐγκλίνῃ] λ int. vers. sup.
(197, 13) οὐδαμῇ ἔστιν] ἔστιν *om.*
γε, ἔφη] γ' ἔφη (Ang. B.)
p. 437. A (197, 17) ἐμέ γε] Ita a m. pr. ἔμεγε a m. s.
B (198, 9) ἂν θείης] ἂν *om.* (Par. K.)
D (198, 18) εἶναι] in m. a m. pr. habet.

p. 437. D (198, 22) πλέονος ἄντινος] πλέονος
(199, 1) δίψα ἐστὶ δίψα ἀρά] δίψα ἐστὶ, δίψα. ἀρά
p. 438. A (199, 17) οὕτως. Ἴσως] οὕτω: ἴ.
B (200, 3) Ἆρ' οὖν] ἄρ' οὖν
D (200, 16) Ἆρ' οὐ] ἄρ', a m. s. ἆρ', οὐ
οἷα] οἷοι a m. pr.
(200, 19) φάθι] φᾶθι
p. 439. A (200, 11) ἐστίν; ἔστι] ἐστὶ, καὶ ἐστὶ etc. ut Bekkerus ea significavit, cum interrogationis mutataeque personae signo post του
(201, 15) οὐδ' ἑνὶ] Ita.
B (201, 21) θηρίον] θηρίον (Par. A. Vat. BM. Ven. C. Vind. B.)
C (202, 11. 12) κωλῦον] κωλύον
E (202, 21) οὕτως.] Ita.
(203, 5) πιστεύω τούτῳ·] cum signo interrogandi a m. s. addito.
(203, 6) τεῖχος ἐκτὸς,] Sic distinguit.
p. 440. A (203, 15) ἄλλο ὂν] ἄλλο τὸν, in m. a m. sec. τι ὂν
B (203, 18) τε αὐτὸν] Ita.
(203, 20) τοῦ τοιούτου;] τ. τοιούτου.
(203, 22) μὴ δεῖν] μὴ δ.
(204, 1) σεαυτῷ] σαυτῷ
(204, 2) Οὐ μὰ] οὔ, e corr. οὒ, μὰ
D (204, 13) παρ' αὐτῷ] παρ' αὐτῷ
(204, 14) ἔφη, ἔοικε τούτῳ] ἔφη: ἔοικε τού, sup. a m. s. τω
p. 440. D (204, 15) καίτοι γε] καί τοι γ'
(204, 16) ἐπικούρους] ἐπὶ κούρους
(204, 19) τόδε] τοῦτο
p. 441. A (205, 11) τοῦτό γε ἂν] τ. γ' ἂν (Ang. B.)
(205, 13) δ' ἔνιοι] δὲ ἔ.
B (205, 14) Δι'] δία
(205, 15) δὲ ἐν] δ' ἐν (Vat. M.)
(205, 17) Ὁμήρου] ὁμήρου,
C (206, 4) ὁμολογεῖται] ὡμολόγειται, a m. s. —ηται
(206, 5) αὐτὰ δ' ἐν] α. δὲ ἐν
(206, 6) ἴσα] ἶσα
(206, 8) εἶναι;] εἶναι:
(206, 9) καὶ ὧς] Ita.
D (206, 10) οὕτω, καὶ τἆλλα] οὕτως. καὶ τ' ἄλλα
(206, 17) ὅτι καὶ ἡμῶν] καὶ om. (Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. Vind. B.)
(206, 18) ἐν αὐτῷ] ἐν αὐτῶ
E (206, 18) δίκαιός τε] δίκαιός τ', e corr. γ'
(206, 22) προμήθειαν] προμηθίαν (Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. K.)
(207, 1) τούτου;] τούτου:
(207, 2) σύμφωνα] ξ. (Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Vat. M.)
p. 442. A (207, 9) πίμπλασθαι] πίπλ. a m. pr.

p. 442. B (207, 13) *καὶ ξύμπαντα*] *καὶ om.* (Par. K.)

(207, 16) *ψυχῆς τε καὶ*] *τε om.* (Par. K. Vind. B. Vat. M.)

(207, 18) *ἀνδρείᾳ*] *ἀνδρία*

C (207, 21) *τοῦ λόγου*] Ita e corr. *τῶν λόγων* fortasse ante corr.

(208, 1) *δέ γε ἐκείνῳ*] *δέ γ' ἐκεῖνο*, in m. a m. s. *κείνῳ*

(208, 2) *ἐν αὐτῷ*] *ἑαυτῷ*, addito a m. s. *ν* post *ἐ*

(208, 4) *ξυμφέροντος*] *συμ.*

E (208, 17) *ἀνομολογεῖσθαι*] *ἂνομολογεῖσθαι*, in m. a m. s. *ἂν ὁμολογεῖσθαι*

(208, 18) *καὶ τοῦ*] *καὶ τοῖς*, in m. a m. sec. *τοῦ*

p. 443. A (209, 1) *δρᾶσαι*] *δράσαι*

(209, 5) *κατὰ ὅρκους*] *κατὰ τοὺς ὅρ.*

(209, 6) *ἀμέλειαι*] *ἀμέλειαν*

B (209, 10) *ἄρχεσθαι;*] *ἄρχεσθαι:*

(209, 11) *ἄλλο. Ἔτι τι*] *ἄλλο ἔτι: τί*

E (210, 18) *ἢ ἂν*] *καὶ ἂν*, in m. a m. s. *ἢ*

p. 444. A (210, 21) *ταύτῃ αὖ*] *τ. ἂν*

(211, 4) *Φῶμεν ἄρα*] *φ. ἆρα*, e corr. *ἄρα*

Φῶμεν] *om.*

B (211, 10) *δουλεύειν τῷ τοῦ*] *δουλεύειν.* (e corr. :,) *τὼ δ' αὖ δουλεύειν* cum linea sub altero *δουλεύειν* ante corr.

p. 444. B (211, 14) *Ταῦτα μὲν οὖν ταῦτα*] *ταῦτα μὲν αὖ*, e corr. *οὖν*, *ταύτῃ*

C (211, 21) *νόσον.*] *νόσον:*,

D (212, 3) *τὰ ἐν τῷ*] *τὰ ἐν om.*

(212, 5. 9) *ὑπ' ἄλλου.* — *ὑπ' ἄλλου;*] *ὑπ' ἄλλου:* utrobique, e corr. *ὑπ' ἄλλου;*

E (212, 12) *οὕτως.*] *οὕτω:*

p. 445. D (214, 1) *διεληλύθαμεν*] *διελύθαμεν* a m. pr.

(214, 2) *εἴη ἂν*] *εἴκ ἂν* ante corr.

(214, 6) *οὔτε εἷς*] *οὐθ' εἷς*

L. V.

p. 449. B (216, 3) *Σὲ*] *σὺ*, in m. a m. pr. *σὲ*, M.

C (216, 3) *Ἔτι*] habet etiam M.

D (216, 18) *τό σε*] *πῃ σὲ* M. („*πῃ σε* Mon. B." Bekkerus.)

p. 450. A (216, 19) *τἄλλα*] *τἄλλα* V. M. („*ταλλα*")

(217, 2) *τίθετε*] *τίθεται* V. (Vat. M.)

ταῦτα] *ταυτὰ* V. ut Par. A. Vat. M. („*ταῦτα*")

(217, 4) *ὅσον*] *ὃς* V. (Vat. M. et a m. pr. B.)

(217, 7) *ὑμεῖς*] *ἡμεῖς* V.

C (218, 1) *εὔδαιμον*] *εὐ-*

δαίμων M. (Ven. C. Par. DK. sec. Bekk.)

p. 450. D (218, 8) ἀκουσόμενοι] Ita M. a m. pr. („ἀκούσομέν σου Mon. B.“)

(218, 10) πιστεύοντος μὲν] μὲν om. M. (Ven. B. a m. pr. Par. DK.)

p. 451. A (218, 17) οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ] om. V. quod Bekkerus ostendens de litura tacet.

(218, 18) ξυνεπισπασάμενος] συν. V.

(219, 2) τοῦτο] τοῦτ' V. (Vat. M.)

C (219, 11) ἔχοι] ἔχει M.

D (220, 2) φυλάττωσι] φυλάττουσι M. (Par. D.)

(220, 6) Κοινῇ] κοινὴ M.

p. 452. A (220, 15) γελοῖα] γέλοια M. (Vat. B. Ven. C. Par. D.)

B (221, 3) γελοῖον] γέλοιον M.

(221, 5) καὶ οἶα] om. M.

(221, 6) εἰς] ἐς M. corr.

D (221, 15) Λακεδαιμόνιοι] λακεδαιμονίοις V. (Vat. M.)

(221, 16) πάντα ταῦτα] τ. π. M. („π. τ.“)

p. 453. D (223, 15) Δία] δί' V. (Ang. B. Vat. M.)

(223, 20) τιν'] τινα V. quem margini eadem, quae Vat. M. adscripta habere Bekkerus non ostendit.

(224, 1) ἄπορον] ἄπειρον V.

p. 455. B (226, 16) ὁ μὲν] om. M. a m. pr. (Par. DK.)

p. 455. C (227, 1) ἄλλα ἄττα] ἀλλάττα V. (ἄλλ' ἄττα Ang. B.)

(227, 3) ὑπὸ] ὑπ' V. (Vat. M.)

D (227, 12) ὅλον] ὅλον ἕλον M. quod significans Bekkerus de correctione tacet.

E (227, 18) προστάξομεν] προστάξωμεν V. sed ab eadem manu —ομεν („προστάξωμεν pr Vind. B.“)

δὲ] δ' V. (Vat. M.)

(227, 19) Ἀλλ'] ἆρ' V. (Vat. M.)

p. 456. A (228, 8) ἀσθενεστέρα ἢ ἰσχυροτέρα] ἀσθενέστερα ἢ ἰσχυρότερα V. (Vat. BM. Ven. C.)

B (228, 12) Τὰ δ'] τὰ δὲ M.

C (228, 17) οὐδὲ] οὐδ' V. (Ang. B.)

(228, 20) ἦν] om. V. (Vat. BM. Par. K.)

(229, 5) παιδεία] παιδία V.

D (229, 7) τοιοῦδε] τοιούτου V. (Vat. M.)

(229, 9) ὁμοίους] ὁμοίως V. (Vat. M.)

E (229, 16) βέλτισται] βέλτιστοι V.

p. 457. B (230, 9) γελᾷ] γελῶ ut videtur, a m. pr. V. (Ven. C. Vat. M. et a m. pr. B.)

(230, 14) πέρι] Ita M. (Par. A. Vat. B. Ven. BC.)

C (230, 18) μάλα] μάλ' V. (Vat. M.)

p. 457. C (230, 21) ἦν] ὦ, in m. a m. s. ἦν, M.
E (231, 13) σύστασιν] Ita V. M. non ξ. quod Bekkerus tacito reliquit.
p. 458. A (232, 2) καὶ μὴ] μὴ in V. a m. s. deletum. ὑπάρχον] ὕπαρχον V. a m. pr.
C (232, 16) τοὺς δὲ] τοὺς δ' V. (Ang. B. Vat. M.)
(232, 17) μιμουμένους] Ita M. a m. pr. μὴ πειθομένους a m. s. („μὴ πειθομένους Mon. B.")
D (233, 6) δριμύτεραι] δριμύτερα V. (Vat. M.)
p. 459. A (233, 16) οἰκίᾳ] In V. litura est inter κ et ι
(233, 18) τε] om. V. (Vat. B.)
παιδοποιίαις] παιδοποιίᾳ M. („παιδοποιίαι Ven. C. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Vat. H.")
B (234, 4) χεῖρον] χείρων V. (Vat. M.)
(234, 7) ἢ] ἦ V.
C (234, 12) ἰατρὸν] ἰατρῶν V. a m. pr. (Vat. M.)
(234, 18) κινδυνεύει] κινδυνεύειν V. (Vat. M.)
D (235, 3) συγγίγνεσθαι] γίγνεσθαι V. („γίνεσθαι Vat. BM. Vind. B.") συγγίν. M.
p. 460. A (235, 14) πολέμους] πολεμίους V. („πολέμους")
B (236, 1) ἀφθονεστέρα] ἀφθονέστερα V.
p. 460. B (236, 7) καὶ ἀρχαὶ] γυναικῶν idque punctis circumscriptum V. („γυναικῶν")
C (236, 9) τινι] τισι M. ante corr.
D (237, 1) προθυμούμεθα] προμηθούμεθα M. (Vat. BM. Ven. C. Par. DK.)
E (237, 2) ξυνδοκεῖ] ξυνδοκῇ M. a m. pr.
(237, 8) πεντεκαιπεντηκονταέτους] πέντε καὶ πεντηκοστοῦ ἔτους M. („πέντεκαιπεντηκοστοῦ ἔτους") πέντε καὶ πεντηκονταέτους V.
p. 461. C (238, 8) γ'] γε V.
(238, 9) κύημα] Ita M. corr. γρ κύημα in m.
D (238, 17) υἱεῖς] υἱοὺς V. (Vat. M.)
E (239, 3) κλῆρος] κληρῶν V. (Vat. M.)
p. 462. A (239, 16) αὐτὴν] αὐτὴ V. a m. pr. (Vat. M.)
B (239, 18) ποιῇ] Ita M. (Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Par. K. et a m. s. A.)
C (240, 9) ταὐτά] ταῦτα V.
D (240, 14) πᾶσα] post ἅμα M.
(240, 16) ἀλγεῖ] ἀλγῇ M. a m. pr.
E (241, 2) ξυνησθήσεται] συν. V.
(241, 5) μάλιστ'] μάλιστα V.
p. 463. A (241, 13) τοῦτο] τοῦτ' V. (Vat. M.)
B (241, 18) ἔφη] post Ξυ-

νάρχοντας V. („om. Vat. B. Vind. B.“)

p. 463. C (242, 2) ὅστις] ὅ τις, sup. σ a m. s. super τ, M. (ὅ τις Vat. H.)

D (242, 14) πράττοντος] πράττοντας M. ante corr.

E (243, 1) ὃ] ᾗ, in m. a m. s. ὃ, M.

p. 464. A (243, 7) τούτου] τούτω M. ante corr.

(243, 8) Ἄρ'] ἄρ' M.

B (243, 13) μέρος] τὸ μ. V. (Vat. M.)

λύπης] λύπας M. ante corr.

(243, 14) πέρι] περὶ V.

(243, 17) μάλ'] μάλα V.

(243, 18) ὡμολογοῦμεν] ὁμολογοῦμεν, quod Bekkerus ex Ven. B. Ang. B. Vat. H. recepit, etiam M. corr. exhibet.

C (244, 6) ἑτέραν] Ita V. sed sup. ante corr. αἱ (ἑταίραν Vat. M.)

E (244, 19) ἐπιμελείᾳ] ἐπιμελείας M. (Par. DK.)

(244, 20) ἔφη] ἔ..ι, ante corr. ἔχει, V.

p. 465. A (245, 7) δ'] δὲ V.

(245, 8) τῷ] τῶ M. (Ang. B.)

C (245, 18) παιδοτροφίᾳ] παιδοτρόφῳ V. (Vat. BM. Ven. C. Par. DK.)

p. 466. A (246, 20) σκεψόμεθα] ἐπισκεψόμεθα V. (Vat. M.)

B (247, 13) πέρι ὁρμήσει] περί. ὁρμήσει V.

E (248, 11) εἰς] ἐκ, e corr. ἐσ, M.

p. 466. E (248, 12) ἁδροὶ] ἀδροὶ V.

p. 467. A (248, 16) τὰς τέχνας] τῆς τέχνης V. (Vat. M.)

B (249, 6) μὲν] μὲ M. a m. pr.

(249, 8) εἴ] ἤ, sub. a m. s. εἰ, M.

C (249, 14) δ'] δὲ M.

καὶ] ... καὶ V. (η καὶ Vat. M.)

D (249, 18) ἄξουσιν] ἕξουσιν V. (Vat. M.)

E (250, 11) δέῃ] δέοι, sup. η, V. („δέοι“)

p. 468. A (250, 14) αὑτοὺς] Ita et V. (Mon. B.)

(250, 17) ἆρα] ἆρ' V. (Vat. M.)

(250, 19) εἰς] ἐσ M. corr.

B (251, 9) στρατείας] στρατίας M.

E (252, 5) πλείοις] πλείους V. (Par. K. Vat. M.)

p. 469. A (252, 18) δαιμόνων] εὐδαιμόνων V. (Vat. HM.)

B (252, 20) ἂν] om. V.

C (253, 9) οὖν] om. V. (Ven. B. Par. K. Vat. HM.)

(253, 11) νικήσωσιν] νικήσουσιν M.

D (253, 15) ἀπώλετο] ἀπώλητο M.

p. 470. B (254, 19) τῇ] in m. M. a m. s. ut videtur.

(254, 20) γ'] γε V.

C (255, 7) δ'] δὲ V.

D (255, 10) οὕτω] ἕντω M.

(255, 13) ἀλιτηριώδης] ἀλ. V.

p. 470. E (255, 18) *Πολὺ*] *πολλὴ*, in m. a m. s. *λὺ*, M.
(256, 2) *ὥνπερ*] *ὥσπερ* V.

p. 471. A (256, 11) *αὐτοῖς*] Ita M.
C (257, 8) *πάντ᾽*] *πάντα* V.
(257, 9) *ᾗ γένοιτο*] punctis notata habet M.

p. 472. A (258, 3) *οὐκ οἶσθα*] *οὐκοῖ*, in m. vulg. a m. s. M.
(258, 4) *μοι*] punct. not. M.
ἐκφυγόντι] *ἔφυγον. τί* M. (Par. DK.)
(258, 6) *πάνυ συγγνώμην*] *πανυγγνώμην*, in m. a m. s. *συ*, M.
(258, 8) *λέγειν λόγον*] *λέγειν λέγειν*, e corr. *λόγον λέγειν*, M. („*λέγειν λόγον*")
(258, 9) *λέγῃς*] *λέγεις* V. M.
B (258, 14) *ἀδικίαν*] *ἀδικία* M. (Vat. B. Ven. C. Par. D.)
C (258, 19) *μετέχῃ*] *μετέχοι* V.
D (259, 7) *ἵν᾽*] *ἵνα* V.
(259, 13) *ἔγωγ᾽*] *ἔγωγε* V.
E (259, 18) *οὕτω*] Ita V. M. non *οὕτως*.
(259, 21) *διομολόγησαι*] *διομολογῆσαι* V. (Vat. M.) *διαλόγησαι* M. corr. (in m. vulg. a m. pr.)

p. 473. A (260, 1) *ἔχει*] Ita V. sed corr. in *χει*
C (260, 20) *εἶμι*] *εἰμὶ* M. a m. pr.

p. 473. C (261, 1) *μέλλει*] *μέλλοι* etiam M. (Vind. B.)
D (261, 5) *φιλοσοφήσωσι*] *φιλοσοφήσουσι* M.
(261, 11) *μή ποτε*] *φυη τὲ* V. („*φυῇ τε* Vind. B. Vat. M.")
E (261, 12) *ἴδῃ*] *ἴδοι* V. (Vat. M.)

p. 474. A (261, 20) *διατεταμένους*] *διατεταμμένως*, deleto a m. s. priori *μ*, M. („*διατεταγμένως*")
(261, 21) *ἀμυνεῖ*] *ἀμυνῇ* V. (Par. DK. sec. Bekk. et a m. s. A. Mon. B. Vat. M.)
B (262, 7) *μέλλομέν*] *μέλλει* vel *μέλλῃ μή*, a m. sec. *μέλλοιμί*, M. („*μέλλοιμί*")
(262, 10) *γενομένων*] *γινομένων* V. (Vat. BM.)
(262, 11) *φύσει*] *om.* V. (Ven. B. Vat. M.)
C (262, 12) *τ᾽*] *τε* V.
D (262, 20) *ἐννοῶ*] *ἐνοῶ* M. a m. pr.
(263, 6) *δὴ*] *om.* V. (Ven. B. Par. K. Mon. B. Vat. M.)

p. 475. A (263, 19) *τριττυαρχοῦσι*] Ita M. sed in m. a m. pr. *τριτυαρχοῦσι*
E (265, 8) *γ᾽*] *γε* V.

p. 476. A (265, 16) *πανταχοῦ*] *πολλαχοῦ* V. (Vat. M.)
B (266, 6) *αὑτὸ*] *ἑαυτὸ* V. M. (Ang. B. Vat. M.)
C (266, 11) *ἐάν τ᾽*] *ἐάν τε* V.
(266, 12) *τῷ*] *τὸ* M. („*τὸ* pr Mon. B.")

p. 476. C (266, 12) ἡγῆται] ἡγεῖται V.
(266, 14) δέ;] δ' V.
D (266, 18) μάλα] μάλ' V. (Ang. B. Vat. M.)
(266, 19) γιγνώσκοντος] γιγνώσκοντες V. (Vat. M.)
p. 477. A (267, 13) Ἱκανώτατα] ἱκανότατα M.
(267, 16) δ'] δὲ V.
B (267, 18) τε] *om.* V.
(267, 19) τοιοῦτον] τοιοῦτος, e corr. τοιοῦτο, M. (τοιοῦτο Vind. B. Vat. BM.)
D (268, 15) δ' εἰς] δὲ εἰς V.
(268, 18) δὲ ἐπὶ] δ' ἐπὶ V. (Vat. HM.)
(269, 1) Εἰς] εἰ V. (Vat. M.)
E (269, 2) οἴσομεν] θήσομεν V. (Vat. M.)
p. 478. B (269, 20) τό γε] τὸ M. (Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. DK. Ang. B.)
τι] *om.* M.
(270, 2) γέ] τέ M.
C (270, 9) Οὐδέτερα] Ita M. (Par. A. Ven. B. Vind. B. Ang. B. Vat. HM.)
(270, 12) δ'] δὲ V.
D (270, 17) οὔτε — οὔτε] οὔτ' — οὔτ' V. (Vat. M.)
(270, 19) ὃ] ἢ M. a m. pr. ἦν a m. s. („ἦν")
E (271, 3) ἵνα] ἵν' V. (Vat. M.)
(271, 4) προσαγορεύωμεν] προσαγορεύομεν V.
p. 478. E (271, 5) ἢ] ἤ V.
p. 479. A (271, 8) ἡγεῖται] ἡγῆται M. (Ven. B.)
ταὐτὰ] ταῦτα V.
(271, 9) ὡσαύτως] *om.* V.
B (272, 1) ἑστιάσεσιν] ἑστ. M.
C (272, 4) καὶ ἐφ' οὗ] φάντες M. („καὶ φάντες")
(272, 5) ἐπαμφοτερίζειν] ἐπαμφοτερίζειν M.
(272, 7) οὔτε] οὔτ' V. (Vat. M.)
(272, 8) ὅποι] ὅπου M. (Par. DK.)
D (272, 15) ὄντος εἰλικρινῶς. Εὑρήκαμεν.] Ita interpungit M.
E (273, 2) Τί δὲ] Ita V. M. non τί δ'
p. 480. (273, 11) καλοῦντες] post αὐτοὺς V. (Vat. BM.

L. VI.

p. 484. A (274, 5) δοκεῖ] δοκοῖ V. (Vat. BM. et a m. s. Ven. B.)
B (274, 10) οἱ] εἰ V. a m. pr. (Vat. M.)
(274, 11) οὐ] οἱ V. a m. pr. (Vat. BM.)
(275, 2) τε] *om.* V. (Vat. H. et a m. pr. Ven. B.)
C (275, 4) φύλακα] Ita V. M. non τὸν φ. (Par. ADK. Vat. BHM. Ven. C. Ang. B.)
(275, 5) Ἢ] ἢ V. (Vat. HM.)

p. 484. C (275, 5) οὖν] οὖν οὐ M. („οὖν οὐ Mon. B.")
(275, 8) γραφῆς] Ita V. non γραφεῖς (Par. ADK. sec. Bekk. Vat. BHM. Ven. BC.)
D (275, 13) Δία] δι' V. (Vat. HM.)
(275, 16) μηδενὶ] μηδαι M. a m. pr.
p. 485. B (276, 8) καὶ ὅτι] καὶ om. M. (Vat. BM. Vind. B.)
C (276, 17) φίλε] φίλος V. (Vat. M.)
p. 486. A (277, 16) μέλλῃς] In M. ς a m. s. expressum est. (μέλλῃ Par. D.)
C (278, 14) τι] om. V. (Vat. B. Ven. C. Par. DK. Mon. B.)
(278, 17) πλέως] πλέος M. a m. pr.
(278, 18) δὴ pro δὲ etiam V. (Par. A. Vat. BHM. Ven. B. Ang. B.)
ἀναγκασθήσεται] ἀναγκασθήσεσθαι M. (Vat. BM. Vind. B. Par. K.)
p. 487. A (279, 14) ἱκανῶς] ἱκανὸς V. (Vat. M.)
C (280, 8) ἀποκλείονται] ἀποκλείνονται M.
(280, 9) τελευτῶντες] Ita V. („τελευτῶντας")
(280, 12) δ' εἴς] δὲ εἴς V. δ' εἰ M. a m. pr.
(280, 13) τίς σοι] τισοι M. a m. pr.
(280, 15) πεπαιδεῦσθαι] Ita etiam M. de quo uno Bekkerus nihil significavit.
p. 487. E (281, 8) δέ γε] δ' V. („γε om. Vat. BM. Vind. B.")
p. 488. A (281, 13) ὥστ'] ὥστε V.
C (282, 13) πλεῖν ὡς] πλεῖον ὡς V. (Vat. BM. Ven. BC. Mon. B.)
D (282, 16) ξυλλαμβάνειν] συλλ. V.
p. 489. A (283, 8) μάλα] μάλ' M. (Ang. B.)
C (284, 7) ναύταις] ν — int. vers. a m. s. M.
(284, 11) βέλτιστον] μέγιστον V. (Vat. M.)
D (284, 13) φιλοσοφίᾳ] Ita etiam M. (Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. Vat. H.)
(284, 16) δὲ] δ' V.
p. 490. A (285, 9) αὐτοῦ] αὐτὸν V. (Vat. M.)
(285, 11) πεφυκὼς] πεφυκὸς V. M. a m. pr. uterque
ὄντως] οὕτως M. οὕτω V. („οὕτως Vind. B. Par. DK. Vat. M.")
C (286, 1) ποτε] ποτ' V. (Vat. M.)
(286, 7) ἀνδρία] ἀνδρεία V.
p. 492. A (288, 15) μὲν] μὴ punctis circumscriptum V. („μὴ")
(288, 19) αὐτῇ βοηθήσας θεῶν] θ. αὐτῷ β. V. („θ. αὐτῇ β. Vind. B. Vat. M.")
B (289, 7) ξύλλογον] σύλλ. V. M.
E (290, 7) γίγνεται οὔτε

γέγονεν] *γέγονεν οὔτε γίγνεται* M.

p. 492. E (290, 7) *οὐδὲ*] *οὐδ'* V.

p. 493. C (291, 9) *χαίροι*] Ita V. sed corr. in *οι* (*χαίρει* Ven. B. Par. K. Vat. HM.)

(291, 15) *Ἔμοιγ'*] *ἔμοιγε* V.

D (291, 18) *σοφίαν*] *σοφίας* M.

εἴτ' ἐν μουσικῇ] *εἴτ' ἐμουσ.* M.

p. 494. A (292, 9) *γ'*] *γε* V.

B (292, 20) *ἐν ἅπασιν*] punctis ab antecedentibus et a sequentibus distinguit M.

(292, 21) *φυῇ*] *φυῇ προσφυῇ* cum linea sub altero M.

D (293, 12) *αὑτὸν*] *ἑαυτὸν* M.

p. 495. A (294, 8) *κακῇ*] post *τροφῇ* M.

(294, 13) *διαφθορὰ*] *φθορὰ* M.

B (294, 20) *μὲν*] *om.* M. (Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. DK. sec. Bekk.)

D (295, 11) *τὴν*] *om.* V. (Vat. H.)

(295, 12) *τέχνιον*] Ita V. M. non *τεχνίον*

(295, 13) *πρός γε*] *πρός τε* V. (Vat. M.)

E (295, 18) *βαναυσίας*] *βαναςίας* V.

p. 496. A (296, 10) *Πάνσμικρον*] Ita etiam M. (Par. AD. Vat. BM. Ven. C. Vind. B.)

C (297, 3) *γενόμενοι*] *γενόμενοι* M. corr. („*γενόμενοι*")

p. 496. D (297, 14) *τειχίον*] *τοιχίον* M.

p. 497. A (298, 5) *ἔτ'*] *ἔτι* V.

C (298, 19) *ἔγνως*] *ἔγνω* M. a m. pr.

D (299, 5) *ὑμεῖς*] *ἡμεῖς* V. et ante corr. M.

E (299, 12) *διακωλύσει*] *κωλύσει* M.

(299, 17) *καὶ*] punctis not. M.

p. 498. A (299, 19) *χαλεπωτάτῳ*] *χαλεπώτατον* in m. M.

B (300, 11) *λήγῃ*] *λέγῃ* V. (Vat. M.)

C (300, 14) *βιώσεσθαι*] *βιώσασθαι* M. ante corr.

(300, 18) *ἀντιτείνειν*] Huic M. in m. a m. s. *ἂν* praeponit.

(300, 21) *Θρασύμαχον*] *ἀρξαμένους* addit M. punctis notatum. (Vat. B. Ven. C. Vind. B. Par. D.)

D (301, 2) *πείσωμεν*] *πείσομεν* V.

ἄλλους] *om.* V. (Vat. M.)

(301, 3) *ποιήσωμεν*] *ποιήσομεν* V.

(301, 4) *γ'*] *γε* V.

p. 499. A (301, 16) *ξυντεταμένως*] *ξυντεταγμένως* V. (Vat. M.) *ξυντεταμμένως* M. ante corr.

C (302, 10) *δὲ*] *δ'* M.

(302, 14) *ἄκροις*] *ἄκρ ς* V.

D (303, 2) *ὅτι*] habet etiam M. de quo uno Bekkerus tacet.

p. 499. E (303, 4) ἕξουσιν] ἔχουσιν V. (Ven. B.)

p. 500. D (304, 13) μελετῆσαι] μελέτοσαι M.

(304, 17) δημοτικῆς] δημωτικῆς M.

E (305, 2) ἤ] ἦν M.

p. 501. A (305, 6) οἶσθ'] οἶσθα V.

B (305, 12) ἑκατέρωσε] Ita M. ut Ang. B. („ἑκατέρως")

(305, 14) αὖ, ὃ] αὐτὸ V. αὖ τὸ, in m. a m. s. ὃ, M. („αὖ τὸ Par. AD. Vat. BH. Ven. C. Vind. B. Ang. B. αὐτὸ Par. K. Vat. M. αὖ ὃ Ven. B. Mon. B.")

C (305, 20) ἕως] ὡς V. (Vat. BM.)

ἂν ante ὅτι omittit etiam V. (Par. A. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B.)

(306, 2) διατεταμένους] διατεταμμένους ante corr. M. („διατεταμένους")

(306, 3) ἐπηνοῦμεν] ἐπονοῦμεν cum αι super πο M. („ἐπαινοῦμεν")

p. 502. A (307, 2) τις] τίς V. M.

(307, 6) τις] τίς V.

(307, 7) ξυγχωροῦμεν] συγ. M.

δὲ] δ' V. (Vat. HM.)

B (307, 10) γενόμενος] om. M. („γενόμενος Mon. B.")

πάντ'] πάντα V.

(307, 15) καὶ] Ita M. a m. pr. ἂν a m. s.

(307, 16) τι] τ V. (τε Par. DK. Mon. B.)

D (308, 9) δυσχέρειαν] ante τῆς κτήσεως V. (Vat. BM.)

p. 502. E (308, 13) τε] om. M. (Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. DK.)

p. 503. A (309, 1) τοιαῦτ'] τοιαῦτα V.

B (309, 4) μέμνημαι] μέμνησαι, sup. a m. s. μ', M.

Ὄκνος] Ita M. a m. pr. ὄκνουν, in m. ὤ, a m. s. („ὄκνος")

C (309, 14) οἷοι] οἵους ut videtur, a m. pr. M. (Par. DK.)

D (310, 1) καὶ χάσμης] καὶ om. M. a m. pr.

p. 504. A (310, 18) Ἠ] ἢ V.

B (310, 20) κάλλιστα] μάλλιστα, in m. a m. s. κ, M.

ἄλλη] Ita M. a m. pr. ἀλλὰ a m. s. („ἀλλὰ Mon. B.")

C (311, 8) ὁτιοῦν] Ita M. sed corr. in ι

(311, 11) μάλ'] μάλα V.

(311, 13) φύλακι] Ita M. („φυλακὴ")

E (312, 4) μάλα] μάλ' V. (Ang. B.)

(312, 5) μέγιστον] μάγιστον V.

p. 505. C (313, 12) πλάνης] in m. a m. s. M.

D (313, 15) ταὐτά] ταῦτα V.

(313, 18) καὶ καλὰ] καὶ int. vers. a m. s. habet M.

p. 506. A (314, 9) γ'] γε V.

(314, 11) ἑαυτῶν] ἑαυτῶ V. ut Ang. B. Vat. M. („ἑαυτῶν")

p. 506. B (314, 17) φὴς] φῆς M.
(314, 21) ἔφη] *om.* V. (Vat. M.)
C (315, 5) Τί] τὲ V.
D (315, 15) ἦν δ' ἐγὼ] ἦν δὲ ἂν, in m. a m. s. ἐγώ, M. („ἦν δ' ἐγὼ ἂν")

p. 507. A (316, 10) γ'] *om.* M. ut Par. DK. („δ'")
τά τε] τέ τ' V. (τά τ' Ang. B. Vat. HM.)
B (316, 17) προσαγορεύομεν] προσαγορευόμενον M. (Par. DK. sec. Bekk.)
D (317, 14) αὐτῇ] αὐτοῖς, a m. s. —ῇ, M. („αὐτοῖς")
E (317, 18) ἔφη] *om.* V. (Vat. BM.)

p. 508. C (318, 17) καὶ τὰ ὁρώμενα] πρός τε ὄψιν, sup. a m. s. καὶ τὰ βλέ et super hoc ὁρώμενα, V.
(318, 19) οἶσθ'] οἶσθα V.
(319, 2) γ'] γε M.
E (319, 14) διανοοῦ] διὰ νόου M. („διὰ νοῦ")

p. 509. A (319, 19) ταῦτ'] ταῦτα V.
C (320, 20) δὲ] δ' V. (Vat. BM.)
D (321, 8) γένους] γένος V. (Mon. B.)
(321, 9) ἀσαφείᾳ] ἀσαφία M. („ἀσάφεια")

p. 510. A (321, 19) Ἔγωγ'] ἔγωγε V.
C (322, 15) φανερῶν] φανερόν V. (Ang. B. Vat. HM.)

p. 511. C (324, 10) οἱ θεώμενοι] οἰόμενοι a m. pr. M.
D (324, 18) λαβὲ] λάβε V. M.

L. VII.

p. 514. B. C (326, 11. 327, 2) τειχίον] τοιχίον M.

p. 515. A (327, 6) τῶν] in m. a m. s. habet M.
(327, 7) Ὁμοίους] ὁμοὺς M. (Par. D.)
B (327, 15) ταῦτα] ταυτα V. (ταὐτὰ Par. A. Vat. H.)
C (328, 2) εἰ φύσει τοιάδε ξυμβαίνοι] φύσει τοιᾶδε εἰ ξυμβαίνει M. („φύσει τοιᾶδε ξυμβαίνει εἰ")
D (328, 7) αὐτὸν εἰπεῖν] εἰ. αὐ., sup. β α, V.
(328, 10) καὶ δὴ καὶ] καὶ δὴ V. (Vat. H.)
(328, 11) ἀναγκάζοι] ἀναγκάζει, sup. οι, V. (ἀναγκάζει Mon. B.)
E (328, 18) Εἰ δ'] εἰ δὲ V.

p. 516. A (329, 5) καθορῷ] καθορῶι vel —ῶν a m. pr. M. („καθορῴη")
C (329, 21) ἑαυτὸν] αὐτὸν V. (Ang. B. Vat. H.)
(330, 1) τοὺς δ'] τους δὲ V.
D (330, 10) παρ' ἀκλήρῳ] παρακλήρω V. (Vat. M.)

p. 517. A (330, 21) γέλωτ'] γέλωτα M.
B (331, 12) τῆς γ'] τῆς σ', e corr. τῆς, M.

p. 517. D (332, 7) τὰ ἀνθρώπειά] τἀνθρώπειά V. (Ang. B.)

p. 518. A (332, 18) ταὐτὰ δὲ ταῦτα] Ita V. corr. ταῦτα δὲ ταῦτα ante corr. ut Vat. BH. Ven. C. („ταὐτὰ δὲ ταῦτα Vind. B.")

(332, 20) ἂν ἀλογίστως] ἀναλογίστως V.

B (333, 2) εὐδαιμονίσειεν] εὐδαιμονήσειεν V. (Venet. B. Vat. H.)

(333, 7) ταῦτα] ταῦτ' V. (Vat. H.)

p. 519. B (335, 2) γ'] γε V.

C (335, 12) ἀφικέσθαι] Ita V. sed initio corr. (ἐφικέσθαι Par. DK. Mon. B.)

p. 520. B (336, 18) ἐκτίνειν] ἐκτείνειν V.

τῳ] τῷ ante corr. V. M.

(336, 19) ὑμῖν] ἡμῖν V. (Ven. B.)

C (337, 4) ὄψεσθε] ὄψεσθαι ut videtur, ante corr. V. (Vat. H.)

(337, 6) καλῶν τε] κ. γε M.

(337, 7) οὕτως ὑ.] οὕτω ὑ. V. M.

D (337, 11) ὧδ'] ὧδε V.

(337, 18) δίκαια] —α int. vers. a m. s. V.

p. 521. A (338, 7) ἴασιν] ἴᾶσιν V.

B (338, 12) Δία] δί' V. (Vat. HM.)

D (339, 9) ἐννοῶ] ἐνοῶ a m. pr. M.

(339, 14. 15) Γυμναστικῇ — μουσικῇ] γυμναστικὴ — μουσικὴ V.

p. 522. A (339, 20) ἐκείνῃ] ἐκεί a m. pr. M.

(340, 4) τῶν λόγων] τῷ λόγῳ a m. pr. M.

C (340, 18) ἐν κεφαλαίῳ] Ita V. ut Par. ADK. Vat. BHM. Ven. C. Mon. B. Ang. B. („ὡς ἐν κ.")

E (341, 14) δ' εἰ] εἰ V. (Par. DK. Vat. H.)

p. 523. A (341, 18) δ'] δὲ V.

(342, 3) Δείκνυ] δείκνυ' M. (δείκνυε Ang. B.)

B (342, 9) φαινόμενα] φαινόμεθα a m. pr. M.

C (342, 15) προσπίπτουσα] πίπτουσα M.

D (343, 1) καὶ ταύτῃ γε] Pro his M. καὶ a m. s. in fine versus positum habet. („καὶ ταύτῃ γε om. Mon. B.")

(343, 2) ἐάν τ'] ἐάν τε V.

p. 524. A (343, 16) τεταγμένη] τε τεταγμένη, e corr. τε ταγμένη, M.

B (344, 3) αὗται] αὗτα M. a m. pr. („αὗται")

(344, 4) ἄρ'] ἄρα V.

C (344, 17) ἐρέσθαι] Ita M. (Ven. B. Par. DK. sec. Bekk.)

D (344, 21) τὰ δ'] τάδ' M. τὰ δὲ V.

(345, 4) ποτέρων] πότερον M. (Vind. B. et a m. pr. Ven. B.)

p. 525. A (345, 17) ᾗ] ᾖ M. a m. pr. ut videtur. (ᾖ Par. K. sec. Bekk.)

D (347, 3) ἀριθμοὺς] ἀριθμὸν a m. s. M. („ἀριθμὸν")

***

p. 526. B (347, 20) μὲν] Ita M. non μὴν (Par. A. Vat. BM. Ven. BC. Ang. B.)
C (348, 12) σκεψώμεθα] σκεψάμεθα M.
D (348, 19) αὐτοῦ] αὑτοῦ M. non ἑαυτοῦ, quod Bekkerus ei et reliquis praeter Par. ADK. Ven. C. tribuit.
(348, 21) λογισμῶν] Ita M. ut Par. ADK. sec. Bekk. Vat. BM. („λογισμοῦ")
p. 527. B (350, 4) καλλιπόλει] Ita M. ut Par. ADK. Ang. B. Vat. M. („καλλίστη πόλει")
D (350, 17) δοκῇς] δοκεῖς a m. pr. M.
p. 528. E (352, 21) μετίῃ] μετίοι V.
p. 529. A (353, 8) ἀγεννῶς] ἀγενῶς a m. pr. M.
B (353, 11) καταμανθάνοι] καταμανθάνει M. (Ven. B.)
(353, 12) νοήσει] Ita M. ut Vind. B. corr. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. („νοήσειν")
C (353, 21) γῇ ἢ ἐν θαλάττῃ] θαλ. ἢ ἐν γῇ M.
D (354, 13) ἐντύχοι] ἐντύχῃ V. (Vat. M.)
E (354, 17) κάλλιστα] κάλλι τα a m. pr. M.
p. 530. B (355, 10) Ἐμοὶ γοῦν] ἔμοιγ' οὖν M.
(355, 11) ἄρ'] ἄρα V.
C (355, 21) οὑτωσί] οὑτωσίν M.
(356, 1) εἴδη] εἴδη, sup. η, V. (ἤδη Ang. B. Vat. H.)
p. 530. E (356, 12) πάντα ταῦτα] τ. π. M. („π. τ.")
p. 531. B (357, 7) κολλόπων] κολόπων M.
C (357, 15) ἀνίασιν] ἀνιᾶσιν V. (Par. K. sec. Bekk.)
(357, 19. 20) γ'] γε utrobique V.
D (358, 5) προοίμιά] προοίμοιά M.
E (358, 8) Δία] δι' V. (Ang. B. Vat. H.)
(358, 9) Ἀλλ'] ἀλλὰ V.
p. 532. A (358, 13) περαίνει] Ita M. ut Ang. B. non παραινεῖ, quod ei cum reliquis tribuit Bekkerus.
B (358, 20) αὐτῇ] αὐτῇ, τῇ in m. a m. s. addito, M. („αὐτῇ τῇ Ven. B. Mon. B.")
C (359, 12) ἔχει] ἔχῃ M.
(359, 15) φανοτάτου] Ita M. (Par. ADK. sec. Bekk. Ven. BC. Vind. B. Vat. HM.)
p. 533. B (361, 2) γεωμετρίαν] γεωμετρίας M. (Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk.)
C (361, 10) αὐτὴν τὴν] τὴν om. M.
D (361, 13) συμπεριαγωγοῖς] συμπεριαγωγαῖς M.
(361, 19) ἡ] om. M. (Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. Par. DK.)
E (361, 19) πέρι σκέψις] περίσκεψις V. (Par. K. sec. Bekk. Vat. M.)

p. 533. E (361, 20) οὖν] αν V. („ἂν“)
p. 534. A (362, 4) δ'] δὲ V.
D (363, 7) ἐπικαταδαρθάνειν] ἐπικαταδαρθανεῖν V.
p. 535. B (364, 3) βλοσυροὺς] βλοσσυροὺς V. et a m. s. M. ut Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. βλισσυροὺς a m. pr. M.
(364, 15) δὴ] Ita V. ut Par. A. Ang. B. Vat. H. („δὲ“)
D (365, 4) τὰ δὲ] τὰ δ' V. (Vat. M.)
(365, 6) διὰ] om. V. (Vat. H.)
(365, 8) μισοπονῇ] μισοπονεῖ V.
E (365, 11) ᾖ] ᾗ a m. pr. M.
p. 536. C (366, 15) Δί'] δία M.
p. 537. A (367, 18) ἐγκριτέον] ἐγκριτέος M.
C (368, 7) παιδείᾳ] παιδία M.
(368, 8) συνακτέον] συντακτέον M.
(368, 14) ἐπισκοποῦντα] ἐπισκονποῦντα M.
D (368, 15) μόνιμοι δ'] μ. δὲ V.
p. 537. D (368, 16) τούτους] τούτοις a m. s. M. (Vat. B. Ven. C. Par. K.)
(368, 17) προκρίτων] om. M.
E (369, 6) μάλιστ'] μάλιστα V.
p. 538. B (369, 21) μὴ] om. M. a m. pr. (Vat. BM. Ven. C. Par. DK.)
(370, 1) ἀνεῖναι] ἀνεῖ M. a m. pr.
D (370, 14) πείθει] πείθε V.
p. 539. A (371, 12) τριακοντούτας] τριακοντούσεις M. („τριακοντούτεις“)
(371, 13) μάλ'] μάλα V.
B (372, 1) ἐλεγχθῶσι] Ita M. ut Par. ADK. Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. („ἐξελεγχθῶσι“)
E (372, 21) μηδ'] μηδὲ M.
p. 540. E (374, 15) τούτῳ] τοῦτο V. (Vat. BH. Ven. B.)
(374, 16) διασκευωρήσωνται] διασκευωρήσονται V. et a m. pr. M. (Ven. B. Vat. M.)
p. 541. B (375, 4) γένοιτο] γήνοιτο, a m. s. γίγνοιτο, M.

Haec qui consideret et illa comparet, quae ad L. V. p. 449. D. 450. D. 457. A. 463. B. 467. B. 468. A. 472. A. 477. A. VI. 484. A. C. 485. A. 489. D. 493. C. D. bis, 495. B. 501. A. 505. C. E. 506. A. 507. C. E. bis, 511. D. E. VII. 517. C. 518. A. B. C. D. 519. B. E. 523. D. 526. D. 528. A. bis, E. 529. B. D. 534. C. 537. D. 538. A. occasione data notavimus, non temere in praefatione voluminis

primi optatum nobis intelligat, ut omnibus a Bekkero collatis codicibus aliquando retractatio adhibeatur. Interim consensum Vindobonensi et Monacensi cum suis utrique affinibus intercedentem paullo certius nunc nec minimam partem orthographicorum istorum ope declaratum laetemur, Bekkerum vero teneamus ne iis quidem in locis, quos aliter ac vulgo scribendos existimaverit, omnium suorum librorum veram ubique vel habuisse vel lectoribus impertivisse notitiam, quod quum alibi, tum L. V. p. 469. B. (243, 18) VI. 501. B. (305, 12) VII. 532. A. (358, 13) apparet; eundem praeconcepta opinione ductum nonnulla, quae codices a vulgata lectione discrepantia haberent, ut falsa et futilia praeterisse, contra diversam eiusdem generis, quam ipse probaret, codicum scripturam diligentius significasse eaque ratione effecisse, ut elisio e. c. et littera ξ non fere eadem, ut res est, sed multo firmiore, quam hiatus et littera σ, auctoritate niti viderentur; tertio in manus secundae significatione parum constanter versatum ab ea profecta saepe silentio praetermisisse et tamen nonnunquam simpliciter quasi a manu prima et sine ulla litura aut emendatione posita codicibus tribuisse, cuius rei exemplo sunt loci L. V. p. 458. C. (232, 17) et 463. C. (242, 2) cum 474. B. (262, 7) et 478. D. (270, 19) collati; denique ansam praebuisse suspicioni, ne confusis vel ipsius vel typothetae errore siglis ad alium nonnulla codicem relata, in alio reperta ab eo sint, ut quum L. VII. p. 531. C. (357, 15) *ἀνιᾶσιν*, 533. E. (361, 19) *περίσκεψις* in Par. K. scripta perhibet, de Vind. B. in quo eadem sunt, tacet, qua ex re, quum Bipontini contra de Par. K. taceant, dubitationem oriri necesse est, an Parisiensis libri signum (K) pro *Φ*, quo Vindobonensem denotat, inscius et invitus exhibuerit. Quae omnia caute utendum Bekkeri commentariis esse docent.

Alter Monacensis littera C a me significatus, olim Au- Mon. C.
gustanus, nunc inter Monacenses numero CCCCLXXXX. chartaceus est, seculi XV., quadratus, foliis D. multa et varia, quae Hardtius in Aretini Symbolis Vol. VIII. a. MDCCCVII. p. 557—630. recensuit, in eisque Platonis ex Parmenide, Timaeo, Menexeno et Menone particulas, tum integrum de Legibus librum quintum et fol. 319—335. Civitatis septimum cum parte decimi priore, quod Hardtium fugit, usque ad ἀνθρωπίνων p. 604. C. continens. Proxime accedit ad Vind. B. et Vat. H. eandemque cum his lacunam a p. 524. E. ad p. 528. C. pertinentem habet. Eius lectiones primum in secunda editione proposuit Astius, sed minus accurate, quod nostras comparanti patebit, excerptas, insuper typothetae erroribus, quibus exemplar Astianum scatet, multis modis depravatas.

De reliquis libris manu scriptis duo mihi monenda sunt, in Vindobonensis E. varietate referenda, quoniam diligentius in hac parte, quam in prima scriptus est, etiam spiritus et accentus rationem habitam, et Florentinis codicibus temere a Stallbaumio ι subscriptum in dativis et aliis verborum formis esse tributum, quod ipse alicubi plerumque in eis omissum fatetur.

Ad editiones a me adhibitas accessit Stallbaumii secunda, cuius index hic est: PLATONIS DIALOGOS SELECTOS RECENSUIT ET COMMENTARIIS IN USUM SCHOLARUM INSTRUXIT GODOFREDUS STALLBAUM. VOL. III. SECT. I. CONTINENS POLITIAE LIBR. I—V. GOTHAE ET ERFORDIAE SUMTIBUS GUIL. HENNINGS. MDCCCXXIX. SECT. II. CONTINENS POLITIAE LIBR. VI—X. MDCCCXXX. Eius adnotationibus quantum ad criticen conferre videretur usus sum, errores paucos notavi, discrepantiam lectionis omnem indicavi.

Quod addam nunc nihil est, nisi p. 74, b. 8 *Phrynichi* nomen perperam pro *Photii* positum esse, et locum Basilii p. 189, a. 19 brevius iusto commemoratum eius operum T. III. p. 75. E. ed. Paris. in epistola ad Candidianum exstare atque ita habere: *ἀλλὰ τὸ τοῦ Πλάτωνος, ἐν χειμῶνι καὶ ζάλῃ* (*χαλάζῃ* cod. Vat. et Reg. 1.) *πραγμάτων οἷον ὑπὸ τείχει τινὶ καρτερῷ* (*ὑπὸ τεῖχός τι καρτερὸν* Vat. Coisl. et Reg. uterque) *ἀποστὰς οὐδενὸς θορύβου τὴν ψυχὴν ἀναπίμπλασαι.*

Vratislaviae d. XVI. m. April. a. MDCCCXXXI.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΛΟΓΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

Lugd. 456 Ἀγαθὴν μὲν τοίνυν τὴν τοιαύτην πόλιν τε καὶ πολιτείαν καὶ ὀρθὴν καλῶ, καὶ ἄνδρα τοιοῦτον· κακὰς δὲ τὰς ἄλλας καὶ ἡμαρτημένας, εἴπερ αὕτη ὀρθή, περί τε πόλεων διοικήσεις καὶ περὶ ἰδιωτῶν ψυχῆς τρόπου κα- Steph. T. II. 449

Inscriptio: πλάτωνοσ πολιτειῶν, .Ε΄. Lob. Vind. D. πολιτειῶν λόγος πέμπτος. Vind. B. Ē. Vind. E. Δ΄ Vind. F. πλάτωνος πολιτειῶν πέμπτη Mon. B. Flor. U. πέμπτος Flor. R. βιβλ. έ. Flor. V. πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου λόγος πέμπτος. Flor. AC. et praeposito ΠΛΑΤΩΝΟΣ Ald. Bas. ab. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ πέμπτος Steph. E. Bekkerus et Stallbaumius in prima ed.

449 Ἀγαθὴν] Ἀγαθὸν Vind. D.

τοιοῦτον] τὸν τοιοῦτον Par. A. Bekkerus, Astius in tertia, Stallbaumius in secunda editione, ut altera huius membri pars magis exaequetur priori et Socrates virum ipsum pariter atque civitatem superiori sermone exhibitum digito monstret: ἀγαθὴν (πόλιν) καλῶ τὴν τοιαύτην πόλιν καὶ (ἀγαθὸν) ἄνδρα τὸν τοιοῦτον (ἄνδρα). At omisso articulo quemlibet eiusmodi virum bonum se dicere ostendit item, ut ipsam illam civitatem: ἀγαθὴν καλῶ τὴν τοιαύτην πόλιν καὶ (ἀγαθὸν καλῶ) ἄνδρα τοιοῦτον. Cui mutationi fortassis ideo factae, quod plures eiusmodi viros in civitate illa fore videbat (similes aliis de caussis factos Vol. I. pag. 59, b. 299, b. 406, b. sq. notavi), h. l. ordinis quoque verborum mutatio coniuncta et perspicuitatis caussa ἄνδρα praepositum est. Quae quum ita sint, articulum solitario unius quamvis optimi codicis testimonio non satis firmatum existimo. Neque abest suspicio, quin ex L. VIII. p. 543. C. ubi haec Socratis verba a Glaucone repetuntur, huc irrepserit.

ἡμαρτημένας] ἡμαρτημέας Ald.

πόλεων] *civitatis ipsius* Fic.

ψυχῆς τρόπου κατασκευὴν] ψ. τ. κατασκευή· Flor. T. *disciplinam* Fic. quem Astius in sec. ed. non debebat propterea ψυχῆς non legisse suspicari, multo vero minus id vocabulum ut supervacaneum „quum τρόπος iam mores et ingenium significet, haud dubie glossema“ pronuntiare. Ficinum saepe vidimus ex unis plura facere, alibi bina et terna in unum contrahere; Plato autem non sine ratione duplicem civitatem significaturus, quum alteram

ταϲκευὴν, ἐν τέτταρϲι πονηρίας εἴδεϲιν οὔϲας. Ποίας δὴ ταύτας; ἔφη. Καὶ ἐγὼ μὲν ᾖα τὰς ἐφεξῆς ἐρῶν, ὥς
B *μοι ἐφαίνοντο ἕκαϲται ἐξ ἀλλήλων μεταβαίνειν· ὁ δὲ Πολέμαρχος (ϲμικρὸν γὰρ ἀπωτέρω τοῦ Ἀδειμάντου καθῆϲτο) ἐκτείνας τὴν χεῖρα καὶ λαβόμενος τοῦ ἱματίου ἄνωθεν αὐτοῦ παρὰ τὸν ὦμον ἐκεῖνόν τε προϲηγάγετο καὶ προτείνας ἑαυτὸν ἔλεγεν ἅττα προϲκεκυφὼς, ὧν ἄλλο μὲν οὐδὲν κατηκούϲαμεν, τόδε δέ· ἀφήϲομεν οὖν,*

seu externam circa hominum societates moderandas versari demonstrasset, alteri seu internae animum animique habitum constituendum assignat. Atque illud *περὶ* neque ad *κακὰς καὶ ἡμαρτημένας* referendum, quo Matthiae gramm. p. 1178. v. 3. retulit, neque cum participio *οὔϲας* construendum, sed ita intelligendum est, ut reliquarum civitatum ipsarum obiectum, quod vocant, duplex definiat.

τέτταρϲι] *τέϲϲαρϲι* Par. D. Flor. T.

ταύτας] *ταύτης* Ald. Bas. a.

μὲν] *om.* Vind. D.

ᾖα] *ἤϊα* Ang. B. Flor. R. *ἦλα*, in m. a. m. s. *ἤϊα*, Vind. F.

ἐφαίνοντο] *ἐφαίνετο τὸ* Vind. D.

ἕκαϲται] *ἕκαϲτα* Vind. D. et Astii prima editio typographi, ut videtur, errore.

B *ἐξ ἀλλήλων*] *ἐξαλλήλων* Vind. F.

μεταβαίνειν] *dependere* Fic.

ϲμικρὸν — καθῆϲτο] Haec verba, quibus Astius, Bekkerus et Stallbaumius pro parentheseos signis lineas transversas circumdederunt, Ficinus ita interpretatur: *paulo enim a me remotior erat quam Adimantus, Adimanti post tergum sedens*, quorum posteriora superaddere debebat, quia genitivum a comparativo regi putans sensum imperfectum esse intelligebat. Regitur vero ab adverbio, et Polemarchus paullo remotior ab Adimanto, quam reliqui a suis vicinis, vel longius, quam clandestinum colloquium requirebat, sedisse ideoque protendisse manum eumque propius ad se admovisse dicitur. Exempla genitivi multa habet Pausanias. L. I. c. 1, 3: *τοῖς ἀπωτέρω τοῦ λιμένος.* Alia ostendit Siebelis in indice. Astius et Schleiermacherus Ficini additamento abstinentes et tamen genitivum a comparativo repetentes incertum relinquunt, a quonam loco magis remotus Polemarchus sederit, quam Adimantus. Sed sive is Socratis locus sive medius circuli sedentium (cf. L. I. p. 328. C.) fingatur, cur propterea manum protenderit et Adimantum attraxerit, non apparet, nisi secundum eum sedisse statuatur, quod ipsum ostendi a scriptore debebat illaque a nobis inita ratione, quam Grovius, Francogallicus interpres, et Kleukerus nostras iam pridem inierant, simul ostenditur. — Vocabuli *ἀπωτέρω* primam syllabam Vind. F. inter versus habet.

ὦμον] *νόμον* Par. K. sec. Bekk.

ἅττα] *ἄττα* Vind. D.

προϲκεκυφὼς] *προκεκυφὼς* Vind. E. Par. K. sec. Bekk. Vat. H. Flor. ACT.

ὧν] *ὢν* Vind. F. Par. D.

ἤ τί] *ὅτι* Par. K.

γε] *γ'* Vind. E. Flor. AC.

μάλιϲτα] *μάλιϲτ'* Vind. F. Ang. B.

ἀφίετε] *ἀφίεται* cum *ε* super *αι* Vind. E.

Σὲ] *om.* Vind. F. *ϲὺ*, in marg. a m. pr. *ϲὲ*, Mon. B.

Ἔτι ἐγὼ εἶπον· τί μάλιϲτα;] C Hanc omnium codicum, excepto

ἔφη, ἢ τί δράσομεν; Ἥκιστά γε, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, μέγα ἤδη λέγων. Καὶ ἐγὼ Τί μάλιστα, ἔφην, ὑμεῖς οὐκ ἀφίετε; Σὲ, ἦ δ' ὅς. Ἔτι ἐγὼ εἶπον· τί μάλιστα; Ἀποῤ- C ῥαθυμεῖν ἡμῖν δοκεῖς, ἔφη, καὶ εἶδος ὅλον οὐ τὸ ἐλάχιστον ἐκκλέπτειν τοῦ λόγου, ἵνα μὴ διέλθῃς, καὶ λήσειν οἰηθῆναι εἰπὼν αὐτὸ φαύλως, ὡς ἄρα περὶ γυναικῶν τε καὶ παίδων παντὶ δῆλον, ὅτι κοινὰ τὰ φίλων ἔσται. Οὐκοῦν ὀρθῶς, ἔφην, ὦ Ἀδείμαντε; Ναὶ, ἦ

fortasse Ven. B. de quo Bekkerus non magis, quam de Mon. B. qui tamen ἔτι cum reliquis exhibet, quicquam memoriae prodidit, lectionem ab Astio in prima editione ex Par. K. Ven. C. receptam, in secunda et tertia rursus abiectam neque Stallbaumio probatam merito tenuit Bekkerus. Nam quod ante Astium legebatur, ὅτι (Bas. ab. ὅ, τι) ἐγὼ εἶπον, τί μάλιστα; id commate vel colo a proximis separatum, ut est in Ald. Bas. ab. et Stephaniana, non solum inutilem, sed etiam invenustam et rusticam explicationem habet eius, quod dixerat Adimantus; quam miror placuisse Schleiermachero. (*Dich! sprach er, weil ich gesagt hatte, was doch.*) Haud multo melius est, quod Astius postea praetulit, Ὅτι, ἐγὼ εἶπον, τί μάλιστα; aut quod dedit Stallbaumius: Ὅτι ἐγώ, εἶπον, τί μάλιστα; quorum prius ob praepositum contra consuetudinem pronomen, posterius ob inusitatam, quam secum fert, ellipsin, utrumque ob omissam in responsione particulam ὅτι improbandum est. Hanc enim in Platone post ὅτι τί sequi solere non frustra observavit Hemsterhusius ad Lucianum T. III. p. 43. Lehm. Nec mirum id, aut ratio in obscuro. Conf. Hoogeveenii doctr. part. pag. 597. Schütz. 1782. et quae olim docui in indice Graecitatis fabularum Aesopicarum Lips. 1810. in vocabulo ὅτι. Hic vero codicum auctoritas lectionem bonam praebentium dubitationis nihil relinquit. Quid ἔτι ἐγὼ εἶπον significet, statim intellexeris, si primo responso satis edoctum aliquem neque repetita amplius indigentem quaestione οὐκέτι ἐγὼ εἶπον dicentem finxeris. Ἔτι, ut nostrum *noch immer*, Latinorum *etiam* (Plauti Mostell. II. 2, 43: *circumspice etiam.* ib. v. 90: *sed tu etiamne astas?*) continuationem indicat similique modo legitur L. VI. p. 508. C: πῶς; ἔφη· ἔτι δίελθέ μοι. 509. A: τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἔτι ἐπισκόπει. Protag. p. 310. C: καὶ ἔτι μὲν ἐνεχείρησα εὐθὺς παρά σε ἰέναι, ἔπειτά μοι λίαν πόῤῥω ἔδοξε τῶν νυκτῶν εἶναι. et duobus Xenophontis locis ab Heindorfio allatis. — Ficinus: *So. Quid maxime?*

Ἀποῤῥαθυμεῖν] ι primus subscripsit Bekkerus. ἀπορραθυμεῖς Vind. D.

ἡμῖν] *om.* Mon. B. et a m. pr. Ven. B.

οὐ τὸ] αὐτὸ, super priori syllaba οὐ a m. s. adscripto, Vind. F. οὐ τὸ οὐκ Ang. B.

διέλθῃς] διέλθοις Par. D.

οἰηθῆναι] οἴει Ven. B. et int. vers. Vat. B. cum editis ante Bekkerum.

αὐτὸ] αὐτῷ Vind. F.

τὰ φίλων] τὰ τῶν φίλων Par. K. Flor. T. Astius in sec. et tertia et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. 348. et Plutarchi Erot. p. 767. D: οὐ γὰρ ἁπλῶς κοινὰ τὰ φίλων — quo loco nostrum videtur respexisse.

ἔφην] ἔφη Lob. Vind. E. Vat. M. Comma anteposuit Bekkerus.

δ' ὅς. ἀλλὰ τὸ ὀρθῶς τοῦτο ὥσπερ τἆλλα λόγου δεῖται, τίς ὁ τρόπος τῆς κοινωνίας· πολλοὶ γὰρ ἂν γένοιντο.
D μὴ οὖν παρῇς ὅντινα σὺ λέγεις. ὡς ἡμεῖς πάλαι περιμένομεν οἰόμενοί σέ που μνησθήσεσθαι παιδοποιίας τε πέρι, πῶς παιδοποιήσονται, καὶ γενομένους πῶς θρέψουσι, καὶ ὅλην ταύτην ἣν λέγεις κοινωνίαν γυναικῶν τε καὶ παίδων· μέγα γάρ τι οἰόμεθα φέρειν καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον. νῦν οὖν, ἐπειδὴ ἄλλης ἐπιλαμβάνῃ πολιτείας, πρὶν ταῦτα ἱκανῶς

ἀλλὰ] Ἀλλὰ Steph.

τἆλλα] τ' ἄλλα Vind. EF. τἄλλα Vind. BD. Mon. B. editi ante Bekkerum.

λόγου δεῖται] δ. λ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἂν] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. — Ab omnibus his modis diversus et alienus a Platonis civitate is est, quem Clemens Alex. Strom. L. III. pag. 514. statuit, quo loco Carpocratem arguit τοῦ Πλάτωνος παρακηκοέναι ἐν τῇ Πολιτείᾳ φαμένου κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας πάντων, κοινὰς μὲν τὰς πρὸ τοῦ γάμου τῶν αἰτεῖσθαι μελλόντων, καθάπερ καὶ τὸ θέατρον κοινὸν τῶν θεωμένων, φάσκοντος, τοῦ προκαταλαβόντος δὲ ἑκάστην ἑκάστου εἶναι καὶ οὐκ ἔτι κοινὴν τὴν γεγαμημένην. Idem L. VI. p. 751. Euripidem a Platone hanc communionem accepisse et probasse significat: Πλάτωνός τε ἐν Πολιτείᾳ εἰπόντος κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας Εὐριπίδης ἐν Πρωτεσιλάῳ γράφει· κοινὸν γὰρ εἶν' ἄρα καὶ (f. δεῖ) γυναικεῖον λέχος.

σὺ] *om.* Vind. E. Flor. C.

D περιμένομεν] περιεμένομεν Mon. B. Flor. U.

μνησθήσεσθαι] μνησθῆνσεσθαι cum αι super σε Ven. C. μνησθῆναι Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U. non vitiose. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 751. cuius tamen in exemplis locus L. IIII. p. 442. E: τίν' ἂν οἴει οἰηθῆναι propter additum ἂν minus aptus videtur.

τε] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πέρι] περὶ Ald. Bas. ab. Comma post πέρι delevit Stallbaumius, quasi quae sequuntur non epexegesin, sed supplementum proximorum contineant.

θρέψουσι] διαθρέψουσι Vat. H.

ὅλην] ὅλως Flor. T.

γάρ τι] γάρ τί οἶμαι κοινωνία. καὶ μέγα τι Par. K. sec. Bip. Secundum Bekkerum non hoc loco, sed supra post παιδοποιίας inserta habet οἶμαι κοινωνία καὶ μέγα τε οἰόμενοί, quod vix credibile.

οἰόμεθα] οἰό οἰόμεθα Vind. B. (in fine et initio versus.)

πολιτείαν] τὴν πολ. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

ἢ μὴ ὀρθῶς] *om.* Vind. E.

ἐπιλαμβάνῃ] ἐπιλαμβάνει Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

πρὶν] πρὶν ἂν Vind. B. Vat. M.

τό σε] Ita Lob. Vind. D. et cum γ super σ F. τό δε Par. K. sec. Bip. τόδε sec. Bekk. πη σὲ Mon. B. τὸ σὲ Vind. BE. cum editis.

ταῦτα] τοῦτο Par. K. 450

πάντα] *om.* Flor. T. post ὥσπερ habent Lob. Vind. D. Vat. BM. Ven. C. ante διέλθῃς Vind. B. Mon. B. Par. DK. Flor. U. Nam quod Stallbaumius in prima ed. πάντα in Par. K. Flor. U. post διέλθῃς collocatum scribit, haud dubie typothetae acceptum referendum, quamquam in secunda de ea re tacet.

διελέσθαι, δέδοκται ἡμῖν τοῦτο, ο σὺ ἤκουσας, τό σε
μὴ μεθιέναι, πρὶν ἂν ταῦτα πάντα ὥσπερ τἆλλα διέλ- 450
θῃς. Καὶ ἐμὲ τοίνυν, ὁ Γλαύκων ἔφη, κοινωνὸν τῆς
ψήφου ταύτης τίθετε. Ἀμέλει, ἔφη ὁ Θρασύμαχος, πᾶσι
ταῦτα δεδογμένα ἡμῖν νόμιζε, ὦ Σώκρατες. Οἷον, ἦν
δ' ἐγώ, εἰργάσασθε ἐπιλαβόμενοί μου. ὅσον λόγον
πάλιν ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας·
ἣν ὡς ἤδη διεληλυθὼς ἔγωγε ἔχαιρον, ἀγαπῶν, εἴ
τις ἐάσοι ταῦτα ἀποδεξάμενος ὡς τότε ἐῤῥήθη. ἃ νῦν

τἆλλα] τ' ἄλλα Par. K. sec. Bip. Vind. EF. τἄλλα Vind. BD. Mon. B. Steph.

ὁ Γλαύκων ἔφη] ὦ γλ. ἔ. Lob. Vat. M. ἔφη ὦ γλ. Vind. B. ὁ γλ. ἔχει Vind. F.

ταύτης] *om.* Par. K.

τίθετε] τίθεται Lob. Vat. M. Vind. B. et cum ε super αι E.

ταῦτα] ταυτὰ Par. A. Vind. B. Vat. M. Quum consensus omnium satis declaratus sit verbis πᾶσι et ἡμῖν circumpositis, rei ipsius, in qua consentiant, declaratio magis convenire videtur, praesertim quum ταύτης praecesserit. Etiam p. 455. C. ταὐτὰ perperam pro ταῦτα Par. A. exhibet.

δεδογμένα] τὰ δεδ. Lob. Vind. B. Vat. M.

εἰργάσασθε] εἰργάσασθαι cum ε super αι Vind. E. εἰργάσεσθε Ang. B.

ἐπιλαβόμενοί μου.] Huc spectare videtur glossa Antiatticistae p. 93, 23: ἐπελάβετό μου· οὕτως εἰπόντος Πλάτωνος Πολιτείας τρίτῳ. Quamquam etiam L. II. p. 360. D. τοιαύτης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος et Lib. VI. pag. 490. D. σοῦ ἐπιλαβομένου, sed hoc sine genitivo, legitur. Pro puncto Bas. ab. interrogandi, Bekkerus et Stallbaumius exclamandi notam posuerunt, quae aptior illa, sed ne ipsa quidem necessaria et auctoritate destituta est.

ὅσον] ὃς Lob. Vind. B. et ante corr. D. Vat. M. et a m. pr. B. ὡς a m. s. Vind. D. ὃν Vat. B.

λόγον] λέγειν Vind. D. corr. λόγου Flor. U.

ὥσπερ] *om.* Par. K. post ἀρχῆς habent Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Par. K. sec. Bip. Lob. Vind. B.

κινεῖτε] κινεῖ τε Flor. AC.

πολιτείας·] Hic quoque Bekkerus et Stallbaumius exclamari iubent. In Bas. ab. comma est.

ἣν] ἦν Bas. b.

διεληλυθὼς] διελυθὼς Vind. E.

ἔγωγε] ἐγὼ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. T.

ἐάσοι] Ita Par. A. Vind. E. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. omnes. θεάσοι Vind. F. ἐάσῃ Vind. D. Mon. B. ἐάσει reliqui codices cum editis ante Bekkerum. Tenet id Astius, non sine ratione, sed adversante librorum auctoritate.

ταῦτα] *om.* Vind. D. In Vind. B. punctum sequitur.

ἐῤῥήθη] Ita Par. A. Lob. Vind. DEF. Mon. B. Vat. BH. Ven. C. Bas. b. Reliquos codices suos Bekkerus ἐῤῥέθη habere demonstrat, quod est in Vind. B. Ald. Bas. a. Steph. et, si Stallbaumii silentium non fallit, in omnibus Florentinis. Id Stallbaumius in prima editione Astii exemplo et Heindorfii auctoritate ad Gorg. §. 36. utrumque a veteribus agnosci statuentis idque a Routhio ex Phaborino et Etymologico v. ἐῤῥέθη monitum esse docentis retinuit, in secunda item, ut Astius in tertia, cum altero a Bekkero

B ὑμεῖς παρακαλοῦντες οὐκ ἴστε, ὅσον ἑσμὸν λόγων ἐπεγείρετε· ὃν ὁρῶν ἐγὼ παρῆκα τότε, μὴ παράσχοι πολὺν ὄχλον. Τί δέ; ἦ δ' ὅς, ὁ Θρασύμαχος· χρυσοχοήσοντας οἴει τούσδε νῦν ἐνθάδε ἀφῖχθαι, ἀλλ' οὐ λόγων ἀκουσομένους; Ναὶ, εἶπον, μετρίων γε. Μέτρον δέ γ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁ Γλαύκων, τοιούτων λόγων ἀκούειν ὅλος ὁ βίος νοῦν

recepto permutavit. ἐῤῥήθη legitur sine varietate L. VI. p. 497. C. D. 504. B. Leg. L. IIII. p. 722. B. E. VI. 774. D. 782. D. 783. C. VII. 800. A. 802. D. 804. E. 809. B. (quos locos Rückertus ad Sympos. p. 117. indicavit.) VIIII. 873. B. 874. A. porro uno Lob. dissentiente Polit. p. 267. A. 274. D. 275. A. 282. C. 284. E. 286. B. et, quo loco Eusebius quoque penultimam brevem exhibet, 270. A. Idem Eusebius solus ἐῤῥέθη legit Leg. L. I. p. 626. D. ut Ang. B. Critia pag. 109. D. ubi in Monac. DXIIII. ἐῤῥύθη scriptum est. Hipp. mai. p. 302. E. tres tantum codices ex undeviginti, qui collati sunt, vulgatam ἐῤῥήθη non tuentur (Ven. BD. Vind. A.) Paullo plures ei, sed ne hi quidem sufficientes, adversantur Phil. p. 33. B. (Coisl. Ven. D. Par. BCF. et int. vers. Lob.) Gorg. l. c. p. 460. D. (Vat. A. Par. BV. Ven. D. Vind. AK. Bodleianus Routhii, Augustanus et Meermannianus,) et Phaedon. p. 92. D. (Vat. A. Ven. D. Vind. AB. Lob. Zittav. Amb. B. et int. vers. Clark.) Eorum vero locorum, quibus Heindorfius nitebatur, nullus satis firmus repertus est. Nam Leg. L. II. p. 664. D. ἐῤῥήθησαν Bekkerus omnium suorum consensu videri debet restituisse, quum in comm. crit. nil nisi Stephanum adnotaverit ἐῤῥέθησαν exhibere. Polit. p. 258. E. ἐῤῥήθη secundum plurimos in iisque optimum Clark. scripsit, refragantibus Ven. D. a m. pr. Vind. A. Par. EF. Lob. Zitt. et quatuor Flor. Theaet. p. 168. B. idem ex Coisl. Ven. A. et int. vers. B. Par. BCFH. exhibuit, quo uno loco Clarkianus cum reliquis ε, sed sine accentu, ut dubiis in scripturis solet, prae se fert. Nostro denique loco ab utra parte codices stent non obscurum est. Praeterea Symp. p. 193. E. et Pol. p. 303. C. ἐῤῥέθη Bekkerus secundum Clark. Coisl. Vat. AL. et int. vers. N. Ven. B. et int. vers. E. Vind. A. Par. DK. et int. vers. E. Ang. C. Flor. AC. illud, hoc secundum Clark. Vat. A. Ven. C. Par. B. hoc est, optimos libros correxit. Recentioribus igitur et labenti Graecitati relinquenda haec indicativi forma, quae nunquam ad reliquos modos transisse videtur, certe a Platone abiudicanda, et a Lobeckio dissentiendum, qui ad Phryn. p. 447. Platonem popularem consuetudinem secutum ἐῤῥέθη dixisse credit. Corrigendus quoque Buttmanni calculus gramm. II. p. 121. *haud raro* eam formam in melioribus Platonis libris reperiri perhibentis, cui nimis tribuit Sommerus in iudicio de Stallbaumiana selectorum dialogorum editione, criticae bibliothecae a. 1829. parte sec. p. 557.

ὑμεῖς] ἡμεῖς Lob. Vind. B. Flor. AC. Bas. b.

ἑσμὸν] ἐμὸν Vat. B. Vind. E. B — Phrynichus Bekk. p. 37, 22: ἑσμὸς μελισσῶν καὶ σμῆνος μελισσῶν· ἄμφω δόκιμα. Idem p. 64. 4: σμῆνος καὶ ἑσμός· ἑκάτερον δόκιμον. σμῆνος ἀρετῶν simili metaphora dictum est Menon. pag. 72. A. ἡδονῶν L. VIIII. p. 574. D. σοφίας Crat. p. 401. E.

ἔχουσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν ἡμέτερον ἔα· σὺ δὲ περὶ ὧν ἐρω-
τῶμεν μηδαμῶς ἀποκάμῃς ᾗ σοι δοκεῖ διεξιὼν, τίς ἡ
κοινωνία τοῖς φύλαξιν ἡμῖν παίδων τε πέρι καὶ γυναι- C
κῶν ἔσται καὶ τροφῆς νέων ἔτι ὄντων, τῆς ἐν τῷ με-
ταξὺ χρόνῳ γιγνομένης γενέσεώς τε καὶ παιδείας, ἣ δὴ
ἐπιπονωτάτη δοκεῖ εἶναι. πειρῶ οὖν εἰπεῖν, τίνα τρόπον

παράσχοι] παράσχῃ Lob. Vind. BDE. Vat. BM.

Τί δέ; — ἀκουσομένους;] laudat Harpocratio in χρυσοχοεῖν (hoc enim lemma e cod. Vratisl. pro vulgato χρυσοχοεῖον restituendum) ubi postquam locum Dinarchi ἐν τῷ κατὰ Πυθέου retulit (πάλιν παρ' Αἰσχίνην ἀποφοιτήσας παρὰ τούτῳ δῆλον ὅτι χρυσοχοεῖν ἐμάνθανεν, ἀλλ' οὐ τὸ προκείμενον αὐτὸ πράττειν ἢ πάσχειν, ad quem glossa lexici rhet. Bekk. p. 316, 3. pertinet: χρυσοχοεῖν ἐμάνθανε τί ἐστι· παροιμία ἐν ἤθει λεγομένη ἀντὶ τοῦ ἐπόρνευσεν.) haec addit: κέχρηται τῇ παροιμίᾳ καὶ Πλάτων ἐν πέμπτῳ Πολιτείας λέγων· Τί δαί; (haec duo *om.* cod. Vratisl.) ἦ δ' ὅς, ὁ Θρασύμαχος (ἦν δ' ὁ σὸς Θρ. id.) χρυσοχοεῖν οἴει (χρυσοχοος εἰς id.) τούσδε νῦν ἐνθάδε ἀφῖχθαι, ἀλλ' οὐ λόγων ἀκουσομένους; (ἀκουσόμενος. id.) Dinarchi locum sub vulgato Harpocrationis lemmate repetit Suidas, deinde Platonici mentionem facit imperfectam: κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Πλάτων· τί δαὶ ἦ δ' ὅς. ὁ Θρασύμαχος χρυσοχοεῖ. (Ita ed. Bas. 1544.) tum originem et significationem proverbii explicat in eumque, qui frustra suscepto labore magna spe excidisset, σὺ δὲ ᾠὸν χρυσοχοήσειν dici consuevisse docet. Nostro tamen loco χρυσοχοεῖν is potius dici videtur, qui rebus vanis stulte operam dat. — Pro χρυσοχοήσοντας in Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACV. χρυσοχοήσαντας, pro ἐνθάδε in Lob. Vind. BD. Vat. BM. ἐνταῦθα, pro ἀφῖχθαι in Vind. F. ἀφίχθαι, pro λόγων in Vat. H. Bas. b. λόγον scriptum est.

Ναί, εἶπον] bis deinceps habet Vind. E. καὶ εἶπον Par. K.

Μέτρον] μέτριον Par. A. Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus de Par. K. Bipontinis. Veram lectionem Astius iam in prima editione ex Ficino restituit.

δέ] *om.* Vind E.

τοιούτων] τὸν οὕτω Vind. F. a m. pr.

νοῦν] νῦν Bas. b. τοῖς νοῦν Vind. E.

ἀποκάμῃς] ἀπόκαμε Mon. B.

ᾗ] ἡ Vind. F. Bas. ab. εἰ Vind. E. et int. vers. a m. s. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. *si tibi videtur* Fic.

διεξιὼν] διεξιέναι Vind. E.

ἡμῖν] ἡμῶν Steph. tacentibus Bip. *nostris custodibus* Fic. C

πέρι καὶ] καὶ περὶ Vind. D. Ang. B. καὶ πέρὶ Vind. F.

καὶ τροφῆς νέων ἔτι ὄντων] *quaeve nutriendorum puerorum ratio* Fic. Mihi genitivus τροφῆς ut proximi παίδων et γυναικῶν ad praepositionem περὶ pertinere et a nomine κοινωνία pendere videtur. Itaque comma post ἔσται (Stephanus etiam colon posuit) sustuli, post ὄντων autem positum ab Aldo et Stephano restitui.

παιδείας] παιδεί Vind. E.

ἐπιπονωτάτη δοκεῖ] δ. ἐ. Lob. Vind. B. Vat. M.

οὖν] ἂν Par. A. Vat. H. Flor. ACTV.

τρόπον] *om.* Vind. E. Non male. Sic supra: τίς ἡ κοινωνία. Atque hanc ipsam communionem αὐτὴν dicit.

δεῖ γίγνεσθαι αὐτήν. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ εὔδαιμον, ἦν δ' ἐγώ, διελθεῖν· πολλὰς γὰρ ἀπιστίας ἔχει ἔτι μᾶλλον τῶν ἔμπροσθεν ὧν διήλθομεν. καὶ γὰρ ὡς δυνατὰ λέγεται, ἀπιστοῖτ' ἄν, καὶ εἰ ὅτι μάλιστα γένοιτο, ὡς
D ἄριστ' ἂν εἴη ταῦτα, καὶ ταύτῃ ἀπιστήσεται. διὸ δὴ καὶ ὄκνος τις αὐτῶν ἅπτεσθαι, μὴ εὐχὴ δοκῇ εἶναι ὁ λόγος, ὦ φίλε ἑταῖρε. Μηδέν, ἦ δ' ὅς, ὄκνει· οὔτε γὰρ ἀγνώμονες οὔτε ἄπιστοι οὔτε δύσνοι οἱ ἀκουσόμενοι. Καὶ ἐγὼ εἶπον· ὦ ἄριστε, ἦ που βουλόμενός με παραθαῤ-

ὦ εὔδαιμον] ὦ εὐδαίμων Mon. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. ὦ εὐδαῖμον Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Cf. Vol. I. p. 333, b. inf. In Vind. E. utrumque omissum et spatium trium circiter litterarum vacuum relictum est.

διελθεῖν· πολλὰς] ἐλθεῖν. πολλὰ Vind. D.

ἔχει] Hoc Stallbaumius in secunda ed. commate distinxit a sequentibus, non sine ratione. Aliter enim haec dicta sunt, quam si ἔτι γὰρ μᾶλλον πολλὰς ἀπιστίας ἔχει τῶν ἔμπροσθεν legeretur. Verum tamen ipsa verborum collocatio per se ambiguitatem tollit.

καὶ] κἂν Par. K. sec. Bekk.

ὡς] εἰ ὡς Flor. T.

δυνατὰ] δύναται Vind. F.

λέγεται] λέγηται Par. K. sec. Bekk.

ἀπιστοῖτ' ἄν,] Quum καί, quod sequitur, proximo illi ante γὰρ respondeat, et verbi ἀπιστοῖτο idem, quod alterius ἀπιστήσεται subiectum sit, non diversum illud a subiecto verborum ἔχει, λέγεται, γένοιτο et εἴη, cum Basileensibus et Astio comma potius, quam colon cum Stephano, Bekkero et Stallbaumio post ἂν ponendum existimavi. Aldus nullam omnino distinctionem fecit.

ὅτι μάλιστα] ὅτιμαλιστα Lob. ὁτιμάλιστα Vind. F. Steph. ὅ τι μάλιστα Stallbaumius in sec. ed. Cf. Vol. I. p. XXXXVIII.

ὡς] καὶ ὡς Vat. BM. Lob. Vind. BD. Flor. T.

ταῦτα, καὶ ταύτῃ ἀπιστήσεται] Hanc Stephani et Bekkeri interpunctionem Stallbaumius in secunda ed. sententiae repugnare non autumasset, si ipsam rem, de qua persuaderi nequeat, ἀπιστεῖσθαι dici posse reputavisset. Qua interpretatione adhibita *hac quoque in parte*, quae ad praestantiam atque utilitatem spectet, eis, quae dicenda sint, fidem non habitum iri Socrates demonstrat. Altera interpunctio ταῦτα καὶ ταύτῃ, ἀπιστήσεται, quam ipse ex Aldina et Basileensibus repetiit, non solum membrorum aequabilitatem turbat, sed etiam tautologiam infert, cui frustra mederi conatus est Ficinus: *utrum optima ista sint et quomodo, dubitabitur.* — Pro ἀπιστήσεται Par. K. sec. Bip. ἀπιστήσετε, sec. Bekk. ἀπιστήσετι (quod typothetae tribuo) exhibet. In Par. D. item ἀπιστήσετε, sed superscripto ται, in Vat. B. ἀπιστήσεται cum ε super αι legitur.

δὴ] δὲ Ald. Bas. a. D

εὐχὴ] ὀφθῇ Vind. F. *votum quoddam et fictio* Fic.

δοκῇ] δοκοῖ Ven. B. δοκεῖ Lob. Vind. BDEF. Vat. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. ACRUV. Itaque pauci remanent coniunctivi assertores iique parum validi, Ang. B. Vat. HM. et Flor. T. Nam Par. A. exhibet ille quidem δοκῇ, sed correctus, quod testatur Bekkerus, et Mon. B. quod Bekkerus neglexit, —ῇ item manui secundae debet. Nihilo minus, quum unum de tribus praesentis modis recipi codices

ῥύνειν λέγεις; Ἔγωγ', ἔφη. Πᾶν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ,
τοὐναντίον ποιεῖς. πιστεύοντος μὲν γὰρ ἐμοῦ ἐμοὶ εἰδέ-
ναι ἃ λέγω, καλῶς εἶχεν ἡ παραμυθία· ἐν γὰρ φρονί- E
μοις τε καὶ φίλοις περὶ τῶν μεγίστων τε καὶ φίλων
τἀληθῆ εἰδότα λέγειν ἀσφαλὲς καὶ θαῤῥαλέον, ἀπιστοῦν-
τα δὲ καὶ ζητοῦντα ἅμα τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, ὃ δὴ
ἐγὼ δρῶ, φοβερόν τε καὶ σφαλερὸν, οὔ τι γέλωτα
ὀφλεῖν· παιδικὸν γὰρ τοῦτό γε· ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τῆς 451
ἀληθείας οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους

iubeant, coniunctivus recipiendus est, hoc sensu: *quia vereor, ne, si exponere ea coner, temere et stulte facere videar.* Conf. Hermannus ad Medeam p. 354. ed. Lips. 1822. Indicativus enim, de quo scitu digna observavit Graserus in Specimine adversariorum in Platonis sermones p. 36. ferri propterea nequit, quod dicere Socrates nondum coepit ideoque nec dubitare, an temere dicere videatur, nec, ne haec aliorum de ipso opinio sit, metuere potest. Optativus autem, si particulam ἂν additam haberet, vitiosus non foret: sine ea probari non magis potest, quam Leg. L. I. p. 635. E: περὶ δὲ τηλικούτων εὐθὺς πεπιστευκέναι ῥαδίως μὴ νέων τε εἴη μᾶλλον καὶ ἀνοήτων. ubi quod Boeckhius et Astius e coniectura reposuerunt, ᾖ, Bekkerus e Par. A. restituit.

φίλε] *om.* Vind. B. Vat. M.

ἀγνώμονες] Lex. Bekk. p. 329, 30: Ἀγνωμόνως· ἀνοήτως ἢ ἀχαρίστως. λέγονται δὲ παρὰ Πλάτωνι ἀγνώμονες οἱ ἀμαθεῖς. Cuius glossematis posteriorem partem ad nostrum locum pertinere alterum eiusdem lexici docet p. 334, 8: ἀγνώμονες· οἱ κακογνωμονοῦντες. Πλάτων δὲ ἐν Πολιτείᾳ ἀγνώμονας ἔφη τοὺς γνῶσιν μὴ ἔχοντας, ἀλλ' ἀνεπιστήμονας. — *ingratos* Fic.

δύσνοι] δύσνοοι Vind. F. Flor. RT.

οἱ] *om.* Mon. B. int. vers. Vind. F.

ἀκουσόμενοι] Ita Mon. B. a m. pr. sed a m. s. ἀκουσομέν σου.

ἦ] ἢ Vind. F.

με] γε Par. DK.

τοίνυν] *om.* Vind. E. Fic.

πιστεύοντος μὲν γὰρ] μὲν *om.* Vind. DE. Mon. B. Par. DK. et a m. pr. Ven. B. Nil amplius Stallbaumium suspicor e Flor. T. adnotare voluisse, quem πιστεύοντες γὰρ exhibere scribit.

εἶχεν ἡ] εἶχε Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bip. Bekkerus tantum ἡ in Par. D. et in Mon. B. omissum refert.

παραμυθία] παραμυθεῖσθαι Mon. B. Flor. U.

ἐν γὰρ — ὀφλεῖν 451. A.] laudat Stobaeus s. I. p. 24. Sed in Trinc. omissa sunt.

τε καὶ φίλων] *om.* Stob. τε καὶ E
οὐ φαύλων Mon. B. Flor. U.

ἀσφαλὲς] ἀποσφαλὲς Vind. E.

θαῤῥαλέον] Ita Stob. cod. A. et ed. Gaisf. θαρσαλέον Gesn.

τοὺς] τούς τε Vind. E.

δὴ] *om.* Vat. B.

οὔ τι] οὔ τοι Vind. BE. Mon. B. Par. K. Vat. M. Flor. U.

ὀφλεῖν] Sic cum Stobaeo scri- 451
bendum putavi pro vulg. ὄφλειν. (Vind. F. ὤφλειν.) Conf. Buttmanni gramm. II. p. 204. et Matthiaei gramm. p. 479.

σφαλεὶς] σφαλῆσ Vind. F. a m. pr.

οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ] *om.* Vind. B. deletis quatuor circiter litteris.

φίλους] ἄλλους Vind. F. Flor. R. cuius in margine φίλους adscriptum est.

ξυνεπισπασάμενος κείσομαι περὶ ἃ ἥκιστα δεῖ σφάλλεσθαι. προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, ὦ Γλαύκων, χάριν οὗ μέλλω
λέγειν· ἐλπίζω γὰρ οὖν ἔλαττον ἁμάρτημα ἀκουσίως 457
τινὸς φονέα γενέσθαι, ἢ ἀπατεῶνα καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν καὶ δικαίων νομίμων πέρι. τοῦτο οὖν τὸ κινδύνευμα κινδυνεύειν ἐν ἐχθροῖς κρεῖττον, ἢ φίλοις· ὥστε
B εὖ με παραμυθεῖ. Καὶ ὁ Γλαύκων γελάσας Ἀλλ', ὦ Σώ-

ξυνεπισπασάμενος] συνεπ. Lob. Vind. BDE. in quo συν inter versus legitur. ξυνεπιστάμενος Par. K. sec. Bekk.

δεῖ σφάλλεσθαι] σφ. δ. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

δικαίων νομίμων] Ita Par. ADK. Vind. F. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. H. νομίμων καὶ δικαίων Vind. BD. δικαίων καὶ νομίμων reliqui codices (quamquam de Florentinis Stallbaumii silentium eo magis suspectum est, quod etiam Parisiensis K. lectionem iam a Bipontinis indicatam commemorare neglexit) cum editionibus omnibus. Quum sermonis, in quem ingredi Socrates dubitat, argumentum ad institutum quoddam in civitatem recipiendum spectet, caussam dubitationis hanc dicere potuit, quod gravissime peccare putet, quicunque de pulchris, bonis et iustis institutis falsa doceat, hoc est, pro pulchris venditet, quae turpia sint, pro bonis mala, pro iustis iniusta commendet. Ac νόμιμα saepe substantivi loco esse et adiectiva recipere docuit Heindorfius ad Sophist. §. 32. cui Astius ad Leg. L. I. p. 636. B. articuli praetermissionem, quae illo Legum loco necessaria est, obiicere non debebat. Nam si, ut exemplo utar ab Heindorfio prolato, tyrannica instituta cuncta τὰ τυραννικὰ νόμιμα dicere licet, quod Astius concedit, quidni unum eorum recte τυραννικὸν νόμιμον dicatur? Profecto non minus, quam ab Euripide Suppl. 19. sepulturam negantes νόμιμ' ἀτίζοντες θεῶν dicuntur. Itaque sensu pariter atque linguae usu permittente codicum auctoritatem secutus sum. Fateor autem graviorem et augustiorem mihi sententiam videri, si non solum de institutis, sed de quibuslibet rebus honestis adeoque de ipso honesto Socrates fraudem capitalem pronuntiet, et quoniam id, quod rationi consentaneum et tale est, ut legibus sanciri mereat, νόμιμον appellari potest, ut Vol. I. p. 374. sq. vidimus, vulgatam lectionem per se magis probabilem alterique non ut verae, sed ut propius ad veram accedenti a me postpositam esse, quum Platonem ἀπατεῶνα καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν καὶ νομίμων πέρι scripsisse, δικαίων ex glossemate accessisse suspicer. — Ficinus: *qui circa constitutiones de honestis et bonis iustisque fallit.* Ne is quidem καὶ legit, sed νομίμων a reliquis genitivis separavit eosque ab illo regi statuit, qua in re haud dubie falsus est.

πέρι. τοῦτο] περὶ τοῦτο cum puncto ante περὶ Ald. Bas. ab. Steph. (Flor. R.) Iam in prima ed. Astius rectam interpunctionem secundum Par. K. exhibuit. πέρι. τοῦτ' Lob. Vind. BD. Vat. M.

κινδυνεύειν] κινδυνεύει Vind. D. κινδυναίειν Ald.

κρεῖττον] in marg. Lob.

ὥστε] ὅστε Bas. b.

εὖ] οὐκ εὖ Mon. B. Flor. U. B
Astius in sec. et tert. ed. Bekkerus et Stallbaumius. *quare melius, o Glauco, me consolare* Fic. quo duce Astius in prima ed. αὖ pro εὖ dedit, παραμυθεῖ intactum relinquens, e quo παραμυθοῦ facere debebat. Negationem Cornarius ecl. p. 99. addendam ostenderat, cuius iudi-

κράτες, ἔφη, ἐάν τι πάθωμεν πλημμελὲς ὑπὸ τοῦ λόγου, ἀφίεμέν σε ὥσπερ φόνου καθαρὸν εἶναι καὶ μὴ ἀπατεῶνα ἡμῶν. ἀλλὰ θαῤῥήσας λέγε. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, καθαρός γε καὶ ἐκεῖ ὁ ἀφεθεὶς, ὡς ὁ νόμος λέγει· εἰκὸς δέ γε, εἴπερ ἐκεῖ, κἀνθάδε. Λέγε τοίνυν, ἔφη, τούτου γ' ἕνεκα. Λέγειν δὴ, ἔφην ἐγὼ, χρὴ ἀνάπαλιν αὖ νῦν, ἅ ποτε ἴσως ἔδει ἐφεξῆς λέγειν. τάχα δὲ οὕτως ἂν ὀρ- C

cium Stephanus in annot. p. 21. ita probabat, ut haec pro ironice dictis accipi posse sentiret. „Vel ante εὖ ponenda est negativa particula οὐκ, vel haec ut ironice dicta sunt accipienda." Non me fugit, quid hic ironiae alienum sit, quam nemo, opinor, non agnosceret, si statim initio Socrates εὖ γέ με παραμυθεῖ Glauconi responderet. Sic L. IIII. p. 435. C. idem εἰς φαῦλόν γε αὖ σκέμμα ἐμπεπτώκαμεν sine offensione ironice dixit, et tamen exposita caussa, cur difficilis illa quaestio esset, subiicere vix potuisset ὥστε εἰς φαῦλον αὖ σκέμμα ἐμπεπτώκαμεν, quin absurde loqui visus esset. Ea enim vis est coniunctionis ὥστε, ut effecti exspectationem moveat, quod si contra, atque res se habet, enuntiatur, non iam ironice, sed absone dici videtur. Hic vero voci ac pronuntiationi aliquid tribuendum est, qua ubi querula et ad lamentantis modum leviter inflexa usum Socratem finxeris, non minus haec ferenda et probanda intelliges, quam Germanica *du giebst mir also einen schönen Trost!* Simul nonnihil ridiculi accedere et Glauconem non temere risisse senties.

παραμυθεῖ] Ita Lob. Vind. BDE. et cum η super ει F. Ven. B. Par. D. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACV. παραμυθῇ Mon. B. παραμυθῇ Ald. Bas. ab. Steph.

γελάσας] πλάσας Vind. F. a m. pr. *om.* Fic.

Ἀλλ'] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. M.

σε] σου Vat. H.

καθαρὸν] καὶ καθ. Par. A. Vat. H. Flor. TV. h. e. *absolvimus te veluti caedis, ut et liber (a culpa) neque nobis fraudis auctor sis.* Sed ipsum illud μὴ ἀπατεῶνα εἶναι ab altero καθαρὸν εἶναι, si hoc a φόνου separatur, nihil iam differt, ut ea separatione facta vix simplici καὶ, nedum duplici locus sit. Contra vulgatae lectionis sensus hic est: *absolvimus te, ut veluti caedis (quoniam eius criminis mentionem fecisti) insons neque nobis fraudis auctor sis.* Quae sententia vera et perspicua videtur. Quid Ficinus legerit, ex eius interpretatione non satis apparet: *absolvemus te velut ab homicidio, et insontem in hac deceptione pronuntiabimus.* In Vind. E. sequens καὶ post εἶναι inter versus legitur.

καὶ ἐκεῖ ὁ] καὶ *om.* Vat. B. καὶ ὁ ἐκεῖ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δέ γε] γε *om.* Par. K. et Astius.

κἀνθάδε] κἀνθᾶδε Ald. Bas. ab. κἀνθάδε Steph.

τούτου] τοῦ Vind. F. Ang. B.

δὴ] δὲ Par. A. Vat. H. Flor. ACTV.

ἅ ποτε] Ita cum plerisque Vind. F. ἃ τότε Ang. B. Flor. RT. quod Bekkerus et post Bekkerum Astius et Stallbaumius receperunt. Ferri posset τότε, si certus in superioribus locus esset, quo Socrates haec deinceps exponi debuisse diceret. Atqui poterant et libro tertio, ubi de educatione custodum, et paullo post initium quarti, ubi de munere eorum sermo esset, inserenda fuisse videri. Itaque aptissima est particula indefinita, quam non omit-

θῶς ἔχοι, μετὰ ἀνδρεῖον δρᾶμα παντελῶς διαπερανθὲν τὸ γυναικεῖον αὖ περαίνειν, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ σὺ οὕτω προκαλῇ. ἀνθρώποις γὰρ φῦσι καὶ παιδευθεῖσιν ὡς ἡμεῖς διήλθομεν, κατ' ἐμὴν δόξαν οὐκ ἔστ' ἄλλη ὀρθὴ παίδων τε καὶ γυναικῶν κτῆσίς τε καὶ χρεία, ἢ κατ' ἐκείνην τὴν ὁρμὴν ἰοῦσιν, ἥνπερ τὸ πρῶτον ὡρμήσαμεν. ἐπεχειρήσαμεν δέ που ὡς ἀγέλης φύλακας τοὺς
D ἄνδρας καθιστάναι τῷ λόγῳ. Ναί. Ἀκολουθῶμεν τοίνυν καὶ τὴν γένεσιν καὶ τροφὴν παραπλησίαν ἀποδιδόντες, καὶ σκοπῶμεν, εἰ ἡμῖν πρέπει, ἢ οὔ. Πῶς; ἔφη. Ὧδε· τὰς θηλείας τῶν φυλάκων κυνῶν πότερα ξυμφυλάττειν οἰόμεθα δεῖν ἅπερ ἂν οἱ ἄῤῥενες φυλάττωσι, καὶ ξυν-

tere debebat Ficinus. Neque vero serio hanc rerum dispositionem vituperare existimandus est Socrates, nedum id, quod continuo addit (τάχα δὲ etc.) cum Schleiermachero non ad eius excusationem, sed ad reprehensionem pertinere statuendum.

C ἔχοι] *om.* Vind. B. ἔχει Mon. B.

ἀνδρεῖον] τὸ ἀνδ. Steph. (Flor. V.) et Astius.

δρᾶμα] δρᾶγμα Ven. B. Respexit huc Proclus in Civ. p. 419, 33.

προκαλῇ] προκαλεῖ Vind. F. et cum η super ει E. Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

φῦσι] φύσει Vind. F. a m. pr.

ἔστ'] Ita Par. A. Vind. DEF. Ven. B. Vat. H. Flor. ACRTV. *est* Fic. ἔσται reliqui codices editique ante Bekkerum. Fortasse ἔστ' item futurum est, quod tempus et ad ἰοῦσιν paullo accommodatius et ad proxima haud minus aptum praesente videtur. Quamquam praesens quoque recte habet.

τὸ πρῶτον] τοπρῶτον Lob. Vind. BD.

ὡρμήσαμεν] ὁρμήσαμεν Vind. F. a m. pr.

καθιστάναι] καθεστάναι Vind. D.

λόγῳ.] λόγῳ; editi ante Bekkerum cum Lob. Sed quantulum dubitationis hoc loco significandum esset, satis expressum est particula που. In Vind. D. post sequens Ναὶ signum interrogandi factum.

ἡμῖν] ὑμῖν Lob. Vind. B. Vat. M. D

πρέπει] πρέποι Vat. B.

Ὧδε·] ἔδει. Vind. B. deleto post proximum ἔφη puncto.

τὰς θηλείας — κατὰ ταὐτά. 452. A.] laudat Galenus de Hipp. et Plat. decr. L. VIIII. T. V. p. 735. Kühn.

ἂν] *om.* Vat. B.

ἄῤῥενες] ἄρνες, e corr. ἄρενες, Vind. D.

φυλάττωσι] φυλάττουσιν Par. D. Ald. Bas. a. φυλάττουσι Mon. B. Bas. b. φυλάττωσιν (Flor. ACU.) Steph. et Astii prima et sec. ed.

τἄλλα] τὰ ἄλλα Gal. τ' ἄλλα Vind. E. τἄλλα Vind. BDF. Mon. B. Steph.

κοινῇ] κοινῶς Par. K.

οἰκουρεῖν] *quasi domestica adservare* Fic.

ἀδυνάτους] *ad forensia opera impotentes* Fic.

τὸν] τὴν Mon. B. τὸ, sup. ν, Vind. D.

Κοινῇ] κοινὴ Vind. E. Mon. B.

πλὴν] πλὴν ταῖς μὲν Flor. T. Galeni ed. Bas. T. I. pag. 331. Astius in prima et tertia, Stallbaumius in secunda editione. Stephanus annot. p. 21: „deesse

θηρεύειν καὶ τἆλλα κοινῇ πράττειν, ἢ τὰς μὲν οἰκου-
ρεῖν ἔνδον ὡς ἀδυνάτους διὰ τὸν τῶν σκυλάκων τόκον
τε καὶ τροφήν, τοὺς δὲ πονεῖν τε καὶ πᾶσαν ἐπιμέλειαν
ἔχειν περὶ τὰ ποίμνια; Κοινῇ, ἔφη, πάντα· πλὴν ὡς
ἀσθενεστέραις χρώμεθα, τοῖς δὲ ὡς ἰσχυροτέροις. Οἷόν τ' E
οὖν, ἔφην ἐγώ, ἐπὶ τὰ αὐτὰ χρῆσθαί τινι ζώῳ, ἂν
μὴ τὴν αὐτὴν τροφήν τε καὶ παιδείαν ἀποδιδῷς; Οὐχ
οἷόν τε. Εἰ ἄρα ταῖς γυναιξὶν ἐπὶ ταὐτὰ χρησόμεθα
καὶ τοῖς ἀνδράσι, ταὐτὰ καὶ διδακτέον αὐτάς. Ναί. 452
Μουσικὴ μὲν ἐκείνοις τε καὶ γυμναστικὴ ἐδόθη. Ναί.
Καὶ ταῖς γυναιξὶν ἄρα τούτω τὼ τέχνα καὶ τὰ περὶ τὸν
πόλεμον ἀποδοτέον καὶ χρηστέον κατὰ ταὐτά. Εἰκὸς ἐξ

puto *ταῖς μὲν* ante *ὡς ἀσθενεστέραις*: ut sequitur *τοῖς δὲ* ante *ὡς ἰσχυροτέροις*." Cf. Bernhardy de syntaxi linguae Graecae p. 309. ubi inter alia exempla unum ex Aristotele allatum est, quale desiderabat Stallbaumius, cum generis diversitate coniunctum. Sed nostro loco codicum lectio exemplorum auxilio non eget, neque *ταῖς μὲν* per ellipsin omissum, sed *ταῖς θηλείαις* utpote ex ipsa sententia et ex adiectivo *ἀσθενεστέραις* facile intelligendum non enuntiatum est.

ἀσθενεστέραις] *ἀστενεστέραις* Vind. D.

E *δὲ*] *δ'* Vind. F. Ang. B. Gal.

ἂν] *ἐὰν* Gal.

τροφήν τε καὶ παιδείαν] *παιδείαν τε καὶ τροφὴν* Flor. T.

οἷόν τε] *οἶτε* Vind. E.

γυναιξὶν] *γυναιξὶ* Lob.

ἐπὶ] *om.* Bas. b.

ταὐτὰ] *τὰ αὐτὰ* Gal. Bas. b. *ταῦτὰ* Vind. F. sed prior accentus a m. s. additus est. Eodem modo paullo post.

καὶ] *om.* Lob. Vind. BD.

ἀνδράσι] *ἀνδράσιν* Vind. E.

ταὐτὰ] *τὰ αὐτὰ* Gal.

αὐτάς.] *αὐτάς;* Ald. Steph. Bekkerus et Stallbaumius, quod non tam sensui, quam conformationi verborum syllogismi speciem prae se ferentium repugnat.

452 *τε*] *om.* Vind. E. Vat. H. Flor. CTV. Gal. Enclitica ad *μουσικὴ* pertinens propterea huc reiecta videtur, quod particulae *μὲν* neque praeponi neque subiungi commode posset, et ut *ἐκείνοις* sonum acciperet. Cf. Leg. L. XII. p. 966. A: *Τί δὲ δή; περὶ καλοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ ταὐτὸν τοῦτο διανοούμεθα; ὡς πόλλ' ἔστι μόνον ἕκαστον τούτων, τοὺς φύλακας ἡμῖν γνωστέον, ἢ καὶ ὅπως ἕν τε καὶ ὅπῃ; Κλ. Σχεδὸν ἔοικ' ἐξ ἀνάγκης δεῖν καὶ ὅπως ἓν διανοεῖσθαι.* ubi postposita enclitica *ἓν* insignius fit.

ἐδόθη.] *ἐδώθη.* Bas. ab. *ἐδόθη;* Astius et iidem, qui supra *αὐτάς;* Interrogationi obstat *μὲν*, Latino *atqui* non multo debilius, de quo cf. Vol. I. p. 310.

Ναί] int. vers. Vind. E.

γυναιξὶν] *γυναιξὶ* Lob.

τούτω] *τοσούτω* Vat. H. *τοσούτῳ* Flor. AC.

τὼ] *τὰ* Vind. BD. Vat. M. Par. K. sec. Bekk.

τέχνα καὶ τὰ περὶ] *τέ . . . καὶ τὰ πά . . .* Vind. D.

ἀποδοτέον] *ἀποδοτέον τε* Gal. *ἀποδοτέον;* Steph. In reliquis editionibus fere comma additum est, sine necessitate, praesertim quum haec *χρῆσις*, quam *κατὰ ταὐτὰ* faciendam dicit, diversa sit ab illa in superioribus posita, quae *ἐπὶ ταὐτὰ* fieri dicitur. Hic *eodem modo habendas* mulieres statuit.

κατὰ ταὐτά.] *καταταυτά.* Vind.

ὧν λέγεις, ἔφη. Ἴσως δή, εἶπον, παρὰ τὸ ἔθος γελοῖα ἂν φαίνοιτο πολλὰ περὶ τὰ νῦν λεγόμενα, εἰ πράξεται ᾗ λέγεται. Καὶ μάλα, ἔφη. Τί, ἦν δ' ἐγώ, γελοιότατον αὐτῶν ὁρᾷς; ἢ δῆλα δή, ὅτι γυμνὰς τὰς γυναῖκας ἐν

F. κατὰ ταὐτά; Bekkerus et Stallbaumius cum Basileensibus et Stephano. Mihi huius dicti conformatio eadem, quae illius *Εἰ ἄρα — αὐτάς.* videtur.

λέγεις, ἔφη] ἔ. λ. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

Ἴσως — φιλογυμναστῶσι; B.] laudat Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 413.

ἔθος] εἰωθὸς Euseb.

γελοῖα] γέλοια Mon. B. Vat. B. Ven. C. Par. D. Ald. Bas. a. Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed. Quum de huius nominis accentu grammatici diversa praecipiant aliique, ut scholiasta Aristophanis Ran. 6. et Moeris, Attice *γέλοιον*, vulgo *γελοῖον* sine significationis discrimine, quod Timaeus quoque lex. p. 66. non agnoscere videtur, dictum esse doceant, alii iique longe plurimi discrimen faciant et *γέλοιον* (etiam *γελοιὸν* Philoponus apud Eustathium in Il. T. III. p. 116, 36. Lips. et auctor lexici Coislin. p. 470.) laudi, alterum convicio affine, ut Thomas Mag. et Suidas, vel contra, ut Ammonius, Etymologus et Phaborinus statuant, alii denique *γελοῖον* antiquioribus Atticis, *γέλοιον* recentioribus, ut Aelius Dionysius ap. Eustath. in Il. T. I. p. 167, 19. assignent, mirum non est, si librarios item in diversa abire videmus; quorum auctoritatem sequi editori eo magis arbitrarium esse debet, quod ipsos pro arbitrio eam rem administrasse et scriptores accentus nullos fecisse constat. Itaque Bekkerus suo iure usus id praetulit, quod plurium testimonium grammaticorum et ipsa ratio atque analogia nominum *ὅμοιος*, *ἕτοιμος* aliorumque Platonis aetati vindicare videretur. Neque reprehendendum puto, quod idem alibi, ut L. III. p. 392. D. 403. E. Phaedr. p. 229. E. 236. D. 257. C. 260. B. C. 274. C. et saepius properispomenon omnium, ut videtur, codicum consensu munitum tenuit. Quemadmodum enim alia illa aetate, certe Platonis in codicibus, variari videmus, ita huius nominis pronuntiationem nunc antiquiorem, nunc vulgarem ipsi scriptori placuisse vel secundum significationem alterutram ab eo praelatam fuisse opinari licet. Sed hoc ipsum ad codices redire nos iubet; qui quum plerisque in locis *γελοῖον* eadem constantia, qua *ὅμοιον*, exhibeant, hoc quoque loco maiorem eorum partem in iisque optimum sequi tutius fuerit.

περὶ] παρὰ Lob. Vind. BD. et super vulg. a m. s. F. Vat. BM.

τὰ] τὸ Vind. D.

νῦν] νῦν δὴ Euseb.

εἰ] ἢ Vind. F.

πράξεται] πράξετε Vind. B. Vat. M. πεπράξεται Mon. B. Bekkerus. Sed non ita Socrates multa ridicula visum iri suspicatur, si ista sic peracta fuerint, sed si posthac peragantur. Formam autem mediam, quae ipsa librario offensioni fuisse videtur, satis tuentur item singularia *βλάψονται* et *τρίψεσθαι* aliaque a Buttmanno gramm. II. p. 54. collata. Eodem pertinet *θρέψονται* L. II. pag. 376. C. et *ἄξονται* L. V. p. 458. D. De indicativo cf. Lobeckius ad Phryn. p. 721.

ᾗ] ἢ Vind. F. et ante corr. D. Euseb. *si agantur vel dicantur* Fic.

ταῖς παλαίστραις γυμναζομένας μετὰ τῶν ἀνδρῶν, οὐ μόνον τὰς νέας, ἀλλὰ καὶ ἤδη τὰς πρεσβυτέρας, ὥσπερ τοὺς γέροντας ἐν τοῖς γυμνασίοις, ὅταν ῥυσοὶ καὶ μὴ ἡδεῖς τὴν ὄψιν ὅμως φιλογυμναστῶσι; Νὴ τὸν Δία, ἔφη· γελοῖον B

λέγεται] λέγετε Vind. B. Vat. M.

Τί] Τί δ' Euseb.

δῆλα δὴ] δηλαδὴ Lob. Vind. BDEF. Mon. B. (Florentini omn.) Euseb. editique ante Astium. δῆλα δὴ scribendum esse Stephanus annot. p. 21. antea docuisse monet. Id factum ab eo est annot. p. 13. ubi pro ἢ δῆλα δὴ ὅτι interdum ἢ δῆλον δὴ ὅτι legi observat. Cf. Vol. I. p. 164. de verbis δῆλον ὅτι dicta. Ficinus ἢ δῆλα δὴ, ὅτι γυμνὰς τὰς γυναῖκας an *quia nudas feminas conspecturus sis* interpretatus a significatione formulae illius aberravit.

γυμνὰς τὰς] γυμναστὰς Vind. F.

παλαίστραις] παλέστραις Vind. E.

γυμναζομένας] γυμναζομέναις Ven. B.

B ἀλλὰ] ἀλλ' Euseb.

καὶ ἤδη] ἤ. κ. Ven. B. Euseb. cum editis ante Bekkerum. *et* Fic.

τὰς] *om.* Euseb.

ῥυσοὶ] Ita Vind. BD. Ven. BC. Vat. HM. Flor. ACTV. et Euseb. ῥυσσοὶ reliqui codices cum Ald. Basil. ab. Stephan. Ast. Quum grammatici veteres hoc nomen explicantes nusquam duplicis scripturae, qualem in aliis, velut in θρυλεῖν (cf. Vol. I. p. 103.) notare solent, mentionem faciant, uno modo ab antiquis scriptum accepisse videntur. Scribunt autem ipsi plerumque ῥυσός. Vide scholiastas ad Hom. Il. VIIII. 503. Etymologum pag. 706, 47. scholiasten Aristoph. Plut. 266. Hesychium secundum cod. Schow. in huius supplem. p. 681. Timaeum lex. p. 228. Phrynichum Bekk. pag. 32, 4. quorum nulli ῥυσσὸς memorabile visum. Alii ῥυσσὸς scribunt, ut Eustathius ad Il. l. c. (II. 283, 32. 284, 26. Lips.) sed duplicatae σ rationem non reddunt. Iam vero satis constat librarios tum hoc tum aliis consonis iterandis saepius peccasse, quam omittendis (cf. Vol. I. l. c. et p. 283.) atque inprimis vocales specie ancipites, natura longas istius modi erroribus occasionem dedisse. Itaque ῥῡσὸς antiquos pronuntiasse et scripsisse probabile est, non ῥυσσὸς, quod nostro loco in optimo codice exstare dicitur. Sed Tim. pag. 71. C. idem codex cum tribus aliis Bekkeri et uno Vindobonensi praestantissimo ῥυσὸν exhibet, quod aliorum quoque scriptorum codices meliores habere solent. Conf. quos laudavit Passovius in lexico. Ceterum Ruhnkenii coniecturam ad Tim. lex. l. c. grammaticum et nostro et Timaei loco ῥικνὸς pro ῥυσὸς legisse suspicantis codices non confirmant.

καὶ μὴ ἡδεῖς τὴν ὄψιν] *veternosique* Fic.

φιλογυμναστῶσι] Ita Vind. F. correctus in στ. φιλογυμνασθῶσι Vind. D. Par. DK. sec. Bekker. Euseb. Ald. Bas. ab. φιλογυμναστῶσιν Bekkerus.

Δία] δί' Vind. F. Ang. B. Flor. R. Δί' Bekkerus. διὰ Ald.

γελοῖον] γελοιον Lob. γέλοιον Mon. B. Ald. Bas. a. Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed. Γελοῖον Steph. maiusculam ab Aldo positam revocans, quam Basileenses recte minuerant.

γὰρ ἂν ὥς γε ἐν τῷ παρεστῶτι φανείη. Οὐκοῦν, ἦν
δ' ἐγὼ, ἐπείπερ ὡρμήσαμεν λέγειν, οὐ φοβητέον τὰ
τῶν χαριέντων σκώμματα, ὅσα καὶ οἷα ἂν εἴποιεν εἰς
τὴν τοιαύτην μεταβολὴν γενομένην καὶ περὶ τὰ γυμνά-
C σια καὶ περὶ μουσικὴν καὶ οὐκ ἐλάχιστα περὶ τὴν τῶν
ὅπλων σχέσιν καὶ ἵππων ὀχήσεις. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις.
Ἀλλ' ἐπείπερ λέγειν ἠρξάμεθα, πορευτέον πρὸς τὸ τρα-
χὺ τοῦ νόμου, δεηθεῖσί τε τούτων μὴ τὰ αὑτῶν πράτ-
τειν, ἀλλὰ σπουδάζειν, καὶ ὑπομνήσασιν, ὅτι οὐ πολὺς
χρόνος, ἐξ οὗ τοῖς Ἕλλησιν ἐδόκει αἰσχρὰ εἶναι καὶ γε-
λοῖα ἅπερ νῦν τοῖς πολλοῖς τῶν βαρβάρων, γυμνοὺς

γε] γ' Lob. Vind. BDE. quod Bekkerus quoque in suis invenisse adeoque recipere voluisse videtur, quum Vat. B. a m. pr. γ' omittere annotaverit, non γε. Quamquam ex eo, quod hanc varietatem ante illud δί' ex Ang. B. allatum posuit, aliud quid ab eius operis hic peccatum suspicari licet.

παρεστῶτι] παρόντι Par. K.

φανείη] φανῆναι Lob. Vind. B. Vat. M.

φοβητέον] φορητέον iidem.

καὶ οἷα] *om.* Mon. B. καὶ οἷ' Bekkerus et Astius in tertia ed.

εἰς] ἐσ Mon. B. correctus.

γενομένην] γεν. ἂν Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius in prima ed. quod, quia mutatio simpliciter et sine conditione facta ponitur, ferri non potest.

C περὶ μουσικὴν] περὶ *om.* Vind. E.

ὅπλων] ὄχλων Bas. b.

σχέσιν] χρῆσιν Vind. E.

ὀχήσεις.] ὀχλήσεις Vat. BM. Lob. Vind. B. Ven. C. ὀχήσεις; Astius, Bekkerus et Stallbaumius, non sine ambiguitate et aliter, quam Glauco videtur intellexisse.

Ἀλλ'] ἀλλ' Ald. Steph.

τὰ] τοὺς Vind. D.

αὑτῶν] αὐ. Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab.

ὑπομνήσασιν] ὑπομνήμασιν Vind. F. a m. pr.

ὅτι οὐ] οὔ τι οὖν Vind. F.

ἐξ οὗ] ἐξοῦ Vind. E.

γελοῖα] γέλοια Lob. Vat. B. Ven. C. Par. D. Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed.

ἅπερ] ὥσπερ Par. K. secund. Bekk.

τοῖς] *om.* Vind. E. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.

γυμνοὺς] γυμναστοὺς Lob. γυμνοὺς τοὺς Vind. BD. Vat. M.

πρῶτοι] πρῶτα Mon. B. πρῶτον Ven. C. Par. DK. (Flor. UV.) editi ante Bekkerum.

Λακεδαιμόνιοι] λακεδαιμονίοις Lob. Vind. BF. Vat. M. Par. K. sec. Bip. D

τοῖς] *om.* Vind. E.

πάντα ταῦτα] Ita Par. A. Vind. DEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. τ. π. Mon. B. cum reliquis codicibus editisque ante Bekkerum.

συγκαλύπτειν] ξ. Vind. F.

πάντα τὰ τοιαῦτα] τὰ τοι. π. Vind. BD. Vat. M.

τοῖς] *om.* Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bekk.

γελοῖον] γέλοιον Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed. item paullo post.

τοῖς] τῆς Ald.

λόγοις] Ita, sup. λογίοις, Vind. F.

τοῦτο] τούτου Ven. C.

ὅτι μάταιος — τοῦ ἀγαθοῦ. E.] laudat Stobaeus serm. I. p. 24.

ἡγεῖται] *om.* Vind. B.

ἢ] *om.* Par. K.

ἄνδρας ὁρᾶσθαι. καὶ ὅτε ἤρχοντο τῶν γυμνασίων πρῶτοι μὲν Κρῆτες, ἔπειτα Λακεδαιμόνιοι, ἐξῆν τοῖς τότε D ἀστείοις πάντα ταῦτα κωμῳδεῖν. ἢ οὐκ οἴει; Ἔγωγε. Ἀλλ' ἐπειδή, οἶμαι, χρωμένοις ἄμεινον τὸ ἀποδύεσθαι τοῦ συγκαλύπτειν πάντα τὰ τοιαῦτα ἐφάνη, καὶ τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς δὴ γελοῖον ἐξεῤῥύη ὑπὸ τοῦ ἐν τοῖς λόγοις μηνυθέντος ἀρίστου, καὶ τοῦτο ἐνεδείξατο, ὅτι μάταιος ὃς γελοῖον ἄλλο τι ἡγεῖται, ἢ τὸ κακόν, καὶ ὁ γελωτοποιεῖν ἐπιχειρῶν πρὸς ἄλλην τινὰ ὄψιν ἀποβλέπων ὡς γελοίου, ἢ τὴν τοῦ ἄφρονός τε καὶ κακοῦ, ἢ E σπουδάζει πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν στησάμενος, ἢ τὸν

γελωτοποιεῖν] γελοτοποιεῖν Vind. F. Stob. Trinc.

πρὸς] εἰς Stob.

τινὰ] τινὰν Ven. C.

ἢ τὴν] ἢ *om.* Stob. Trinc.

E ἢ σπουδάζει] Hanc lectionem a Bekkero secundum Par. A. quippe cuius discrepantiam in commentariis nullam prodiderit, exhibitam tenui, quia una ex omnibus in reliquis libris exstantibus sensum probabilem efficit et quomodo reliquae ortae sint magis perspicuum reddit. Scilicet oblitterata particula ἢ deesse aliquid apparebat, quod ex sequentibus supplendum visum, quum ipsum supplementum ad superiora relatum mancum esse intelligeretur, novo ab aliis glossemate auctum est. Sic triplex codicum exstitit lectio, σπουδάζει, omisso ἢ, in Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B. Ald. Bas. ab. reperta, καὶ καλοῦ αὖ σπουδάζει in Vind. DEF. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. et Stobaeo, cuius una Gesneri editio ἂν pro αὖ habet, denique καὶ οὐ καλοῦ αὖ, in Mon. B. et Flor. U. inventa; quarum mediam Ficinus secutus, sed diversa ab interpolatore, qui καλοῦ ad σκοπὸν retulisse videtur, sententia interpretatus *aut honestum quicquam et studio dignum existimat* pro his, *alio respiciens* pro πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν στησάμενος posuit. Quod ad nostram lectionem attinet, ἢ σπουδάζει interruptam participio ὁ ἐπιχειρῶν constructionem pronominis ὃς cum verbo finito continuat et ad sententiam reprehensione caret, sed eo ipso, quod omissum orationis cursum repetere nos iubet, molestiam creat et naturalem quasi incessum sermonis turbat. Itaque praestare fateor Stephanianam ἢ σπουδάζειν, quam ipse annot. pag. 21. pro vitiosa priorum σπουδάζει secundum Ficinum reposuisse ostendit, quam a Stallbaumio in sec. ed. manifesto errore depravatam dici miror, praesertim quum eundem in prima videam infinitivum non solum in textu reliquisse, sed etiam in annotatione recte explicuisse et, quo debebat, ad ἐπιχειρῶν retulisse. Neque prorsus destituta ea lectio codicum auctoritate videtur: teste Stallbaumio in Flor. R. καὶ καλοῦ αὖ σπουδάζειν perscriptum est. Sed unum hunc et aperto glossemate inquinatum optimo et saltem tolerabilem lectionem atque puram offerenti anteponere temerarium existimo. Bekkerum secutus est in tertia ed. Astius, Stallbaumius in prima καὶ αὖ σπουδάζειν, in altera καὶ αὖ σπουδάζει edidit.

πρὸς] εἰς Stob.

στησάμενος] ἐνστησάμενος Vind. E. Flor. C. στησάμενον Stob. cod. B.

τοῦ ἀγαθοῦ. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ πρῶτον μὲν τοῦτο περὶ αὐτῶν ἀνομολογητέον, εἰ δυνατά, ἢ οὔ, καὶ δοτέον ἀμφισβήτησιν, εἴτε τις φιλοπαίσμων εἴτε σπουδαστικὸς ἐθέλει ἀμφισβητῆσαι, πότερον
453 δυνατὴ φύσις ἡ ἀνθρωπίνη, ἡ θήλεια, τῇ τοῦ ἄῤῥενος γένους κοινωνῆσαι εἰς ἅπαντα τὰ ἔργα, ἢ οὐδ' εἰς ἕν, ἢ εἰς τὰ μὲν οἷά τε, εἰς δὲ τὰ οὔ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ περὶ τὸν πόλεμον ποτέρων ἐστίν; ἆρ' οὐχ οὕτως ἂν κάλλιστά τις ἀρχόμενος ὡς τὸ εἰκὸς καὶ κάλλιστα τελευτήσειε; Πολύ γε, ἔφη. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἡμεῖς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀμφισβητήσωμεν, ἵνα μὴ
B ἔρημα τὰ τοῦ ἑτέρου λόγου πολιορκῆται; Οὐδέν, ἔφη, κωλύει. Λέγωμεν δὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ὅτι, ὦ Σώκρατές τε

ἀγαθοῦ.] ἀγαθοῦ; Lob. Vind. B.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

οὖν] *om.* Par. D.

τοῦτο] τοῦτον Ang. B. et ante corr. Vind. F.

αὐτῶν] Ita Astius in prima ed. ex Par. K. sec. Bip. Bekkerus ex Ven. B. Mon. B. Ang. B. Stallbaumius ex Flor. RU. ediderunt. His accedit Vind. E. et int. vers. F. qui in ipso versu cum reliquis codicibus editionibusque Astio anterioribus αὐτὸν exhibet.

ἀνομολογητέον] ἂν ὁμ. Vind. F.

φιλοπαίσμων] Hoc ab Astio iam in prima ed. secundum scholiasten Atticos ita dixisse testantem pro vulgato φιλοπαίγμων receptum, deinde in Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. inventum et a Lobeckio ad Phryn. p. 241. probatum cum Bekkero et Stallbaumio tenendum putavi. Etiam Ven. C. σ, sed superscripto γ, et Vat. B. σ super γ exhibet et in Vind. F. γ a correctoris manu illatum est. Similiter Crat. p. 406. C. meliores libri in iisque Lob. φιλοπαίσμονες habent, quod restituit Bekkerus. Sed Euthyd. p. 278. C. pro vulgato παῖσαι in Clark. Lob. aliisque non contemnendis legitur παῖξαι. φιλοπαίγμονος Hom. Od. XXIII. 134. extra controversiam positum est.

ἐθέλει] ἐθέλοι Ven. B. Flor. T.

ἀνθρωπίνη] Pollux II. 5: καὶ ἀνθρωπεία τέχνη, ὡς Θουκυδίδης, (an L. II. c. 50. ubi in nostris codicibus ἀνθρωπεία φύσις est?) καὶ ἀνθρωπίνη φύσις, ὡς Πλάτων.

γένους] γ. φύσει Mon. B. Flor. 453 U.

εἰς ἕν] εἶεν ἓν Vind. E.

οἷα τε] οἷά τε Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. οἵά τε Mon. B.

δὲ τὰ] τὰ δὲ Lob. Vind. BD. Vat. M. Conf. Bernhardy synt. p. 310.

τὸν] τὸ cum ν int. vers. Vind. F.

ποτέρων] ποτέρω Vind. D.

κάλλιστα] *recte* Fic. item paullo post.

ὡς] εἰς Ang. B. Vind. F.

τελευτήσειε] τελευτήσειεν Bekkerus.

γε] γ' Vind. F. Ang. B.

Βούλει οὖν — ἀπολογεῖσθαι; C.] laudat Galenus T. V. p. 736. βούλη etc. Vind. E.

ἡμᾶς] ὑμᾶς Vind. B.

ἀμφισβητήσωμεν] ἀμφισβητήσομεν Vind. F. Ven. B. Par. DK.

καὶ Γλαύκων, οὐδὲν δεῖ ὑμῖν ἄλλους ἀμφισβητεῖν· αὐτοὶ γὰρ ἐν ἀρχῇ τῆς κατοικίσεως, ἣν ᾠκίζετε πόλιν, ὡμολογεῖτε δεῖν κατὰ φύσιν ἕκαστον ἕνα ἓν τὸ αὑτοῦ πράττειν. Ὡμολογήσαμεν, οἶμαι· πῶς γὰρ οὔ; Ἔστιν οὖν ὅπως οὐ πάμπολυ διαφέρει γυνὴ ἀνδρὸς τὴν φύσιν; Πῶς δ' οὐ διαφέρει; Οὐκοῦν ἄλλο καὶ ἔργον ἑκατέρῳ προσήκει προστάττειν τὸ κατὰ τὴν αὑτοῦ φύσιν; Τί C μήν; Πῶς οὖν οὐχ ἁμαρτάνετε νῦν καὶ τἀναντία ὑμῖν αὐτοῖς λέγετε, φάσκοντες αὖ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας δεῖν τὰ αὐτὰ πράττειν, πλεῖστον κεχωρισμένην φύσιν ἔχοντας; Ἕξεις τι, ὦ θαυμάσιε, πρὸς ταῦτ' ἀπολογεῖσθαι; Ὡς μὲν ἐξαίφνης, ἔφη, οὐ πάνυ ῥᾴδιον· ἀλλὰ σοῦ δεήσομαί τε καὶ δέομαι καὶ τὸν ὑπὲρ ἡμῶν

sec. Bekk. Vat. H. Flor. ACV. Gal. Bas. p. 332. Ald. Bas. ab.
ἑτέρου] ἑταίρου Vind. E.
πολιορκῆται] πολιορκεῖται Gal. Bas.

B ἔφη] *om.* Vind. E.
Λέγωμεν] λέγομεν Vind. F. Ang. B. Flor. R. Par. K. secund. Bekk. Gal. Bas. λέγω μὲν Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. *dicam* Fic.

τε] *om.* Mon. B.

δεῖ] δὲ, a m. s. addito acuto et superscripta syllaba ου, Vind. F. δέον Flor. R. δέος Ang. B. *om.* Vind. D.
ὑμῖν] ἡμῖν Lob. Vind. BE. et, sup. ὑ, D. Flor. AC. Bas. a. ἡμᾶς Bas. b.
ἄλλους] ἄλλως Vind. D. Mirum est in hac sententiae perspicuitate Heusdium spec. crit. in Plat. 1803. p. 119. ἄλλους perversum dicere et in ἀλλήλοις mutandum pronuntiare potuisse, quem satis superque refutavit in comm. Astius, sed refutationi nolens iniuriam addidit, dum Heusdium scribit ἀλλήλους coniecisse, quod quum absurdum sit, tamen Stallbaumius in utraque editione bona fide repeti passus est.
κατοικίσεως] κατοικήσεως Lob. Vind. BDEF. Ven. B. a m. pr. Vat. HM. Flor. ACRTV. Gal.

ᾠκίζετε] οἰκίζετε Gal. ᾠκίζετε τε Vind. F.

ὡμολογεῖτε] ὁμολογεῖτε Vind. DF. Ang. B. Vat. H. Gal.

ἕνα] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.
αὑτοῦ] αὐ. Vind. D. Ald. Bas. ab.
οἶμαι] εἶναι Vind. E. Flor. ACR. *om.* Fic.
δ'] *om.* Gal.
καὶ ἔργον] καὶ *om.* Vind. DE. Vat. H. Flor. T. Fic.
αὑτοῦ] αὐ. Vind. D. Mon. B. ἑαυτοῦ Lob. Vind. B. Vat. BM. Gal.
ἁμαρτάνετε] ἁμαρτάνεται cum ε super αι Vind. E. C
νῦν] νυνὶ Gal.
ὑμῖν] ἡμῖν Flor. AC.
αὖ] *om.* Fic.
πλεῖστον] *om.* Vind. B. Vat. M. *valde* Fic.
τι] *om.* Par. DK. Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. a. Steph. Astius in prima ed. τί Vind. BF. quemadmodum Ficinus legit: *Habebisne, o mirifice vir, quid ad ista pro nostra defensione respondeas?*
ταῦτ'] ταῦτα Vind. DEF. Flor. ACV.
ἐξαίφνης] ἐξέφνης Vind. E.
καὶ τὸν] καὶ *om.* Fic. τὸν *om.* Vind. E.

λόγον, ὅστις ποτέ ἐστιν, ἑρμηνεῦσαι. Ταῦτ' ἐστὶν, ἦν 458
δ' ἐγὼ, ὦ Γλαύκων, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ἃ ἐγὼ
D πάλαι προορῶν ἐφοβούμην τε καὶ ὤκνουν ἅπτεσθαι τοῦ
νόμου, τοῦ περὶ τὴν τῶν γυναικῶν καὶ παίδων κτῆσιν
καὶ τροφήν. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη· οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔοι-
κεν. Οὐ γὰρ, εἶπον. ἀλλὰ δὴ ὧδ' ἔχει· ἄν τέ τις εἰς
κολυμβήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ, ἄν τε εἰς τὸ μέγιστον πέ-
λαγος μέσον, ὅμως γε νεῖ οὐδὲν ἧττον. Πάνυ μὲν οὖν.

ποτέ ἐστιν] Ita Lob. Vind. BDE. Mon. B. ποτ' ἐστὶν Vind. F. Ald. Bas. a. Steph. Ast. ποτ' ἐστὶ Bas. b. ποτ' ἔστιν Bekkerus et Stallbaumius, tacentes. Conf. Vol. I. p. 327, a.

ἑρμηνεῦσαι] εὑμηνεῦσαι Vind. E.

ἐστὶν] ἔστιν Vind. F.

πολλὰ] *permulta* Fic.

D περὶ τὴν] τὴν *om.* Vind. E. et a m. pr. F. Vat. H. (Vind. F. int. vers. a m. sec. habet.)

Οὐ] οὔ Lob. Vind. BDEF. (uti solent ante μὰ) Ald. οὖ Bas. ab. Οὖ, Astius in secunda edit. hanc negationem eodem, quo alteram ante γὰρ, referens, qua ratione hoc ipsum γὰρ ineptum et tota oratio iusto vehementior fit. Sed enim non apparet, quid tandem neget Glauco. Negat vero idem, quod Socrates, qui in proximo caussis demonstratis tergiversationem suam non iniustam neque temerariam fuisse ostenderat. Itaque Glauco meliora iam edoctus et Socratem immerito ob cunctationem reprehensum agnoscens *Minime, per Iovem*, inquit, *temere tu et sine caussa hanc rem tractare dubitabas; haud enim facilis videtur.* Nobis simili brevitate dicere licet *Nein, nein! die Sache hat ihre Schwierigkeiten.* Stallbaumius in sec. ed. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη, οὐκ εὐκόλῳ ἔοικεν scribendum coniecit.

Δία] δι' Lob. Vind. BDF. Ang. B. Vat. M.

ἔφη·] ἔφη, Astius, Bekkerus, Stallbaumius.

εὐκόλῳ] εὐκόλως Vind. F. Mon. B. Ang. B.

ὧδ'] ὧδε Vind. E.

ἄν τέ] ἐάν Ven. B. Bas. b. ἐάν τέ Vind. E.

κολυμβήθραν] Pollux VII. 138: κολυμβᾶν· ἀφ' οὗ καὶ κολυμβήθραν ὁ Πλάτων.

μέγιστον] μέσον Vind. B. Vat. M.

πέλαγος μέσον,] πέλαος μ. Vind. E. πέλαγος, μέσον Vind. B. Eodem modo Ficinus: *sive profundum in pelagus, nihilominus aqua in media natat.*

νεῖ] εἰ Vind. F.

τιν'] τι Ven. C. Bas. b. τινα Lob. Vind. BDE. τινὰ Vind. F.

ἐλπίζοντας] ἐλπίζοντες Par. K.

ἡμᾶς] In Lob. et Vat. M. margini adscripta h. l. sunt καθ' ὃν τρόπον καὶ ἀρίωνα τὸν μηθυμναῖον κιθαριστὴν, eisque in Vat. M. praescriptum est κείμενον, de quo dixi Vol. I. p. 80, b. et p. 436, a. Eadem Vind. B. in margine habet, sed ad δελφῖνα, non ad ἡμᾶς relata.

ὑπολαβεῖν] ἀπολαβεῖν (Flor. T. Par. K. sec. Bip.) Ald. Bas. ab. Steph. Astius in prima et tertia ed. *suscepturum sublevaturumque* Fic. ὑπολαβεῖν vel ἀναλαβεῖν coniecerat Hemsterhusius ad Luciani dial. mar. 8. ubi idem delphin primum ἀναλαβὼν, tum ὑπολαβὼν dicitur, et ὑπολαβεῖν malle se ostenderat Heusdius spec. p. 31. Eodem verbo in narratione de Arione usus est Herodotus L. I. c. 24: τὸν δὲ δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐπὶ Ταίναρον. Et apud Ae-

Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἤτοι δελφῖνά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἄν, ἤ τινα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν. Ἔοικεν, ἔφη. E *Φέρε δή, ἦν δ' ἐγώ, ἐάν πῃ εὕρωμεν τὴν ἔξοδον. ὡμολογοῦμεν γὰρ δὴ ἄλλην φύσιν ἄλλο δεῖν ἐπιτηδεύειν, γυναικὸς δὲ καὶ ἀνδρὸς ἄλλην εἶναι· τὰς δὲ ἄλλας φύσεις τὰ αὐτά φαμεν νῦν δεῖν ἐπιτηδεῦσαι. ταῦτα ἡμῶν κατηγορεῖτε; Κομιδῇ γε. Ἦ γενναία, ἦν δ' ἐγώ, ὦ*

lianum H. A. II. 6. VI. 15. VIII. 3. XII. 45. similia de delphinibus referentem aliquoties legitur ὑπονήχεσθαι. ἀπολαβεῖν, quod Astius ignorans, quid in codicibus esset, restituit, cui significationem „secum auferendi ideoque periculo eripiendi hoc loco egregie quadrantem“ in comm. tribuit, *auferre* non aliter significare videtur, nisi ut ad totum quoddam respiciatur, cuius ex partibus una pluresve auferantur.

ἂν] *om.* Vind. E.

ἄπορον] εὔπορον Par. K. ἄπειρον Vind. B. *occultam* Fic. Astius in comm. „incertam h. e. inexspectatam salutem“ dicit, in tertia ed. *raram* interpretatur, quorum nihil satisfacit. ἄπορον σωτηρίαν eam intelligo, quae humana ope conciliari nequit, ut ἄπορον θῦμα L. II. p. 378. A. item passive dicitur; *eine wunderbare Rettung*, quemadmodum Schleiermacherus interpretatus est.

σωτηρίαν.] σωτηρίαν; Bas. ab. Astius, Bekkerus et Stallbaumius. Id vero Socrates interrogare non poterat, an aut delphin, aut aliud mirabile remedium ipsis sperandum atque ita ad salutem contendendum esset.

E Φέρε δή] φ. δὲ Vat. M. *circumspice obsecro* Fic. An legit φέρε ἰδέ?

ὡμολογοῦμεν γὰρ δή] Pro ὡμ. Par. A. Lob. Vind. F. Ven. C. Ang. B. Vat. H. ὁμολογοῦμεν habent, (Lob. et Ven. C. cum ω super ο) quod, quia alterum de virilis muliebrisque naturae discrimine in superioribus sermonibus concessum nondum fuit, admitti potuisse videtur. Tamen propter νῦν ad φαμὲν additum, et quod accusatio ad repugnantiam supra concessorum ac novi placiti pertinet, discrimen autem virorum et mulierum nullo tempore non concedendum videri potest, imperfectum tenendum putavi. — δὴ in Lob. Vind. BD. Vat. BM. omissum est. — Ficinus *Attende itaque. Convenimus profecto* interpretatus nescio quid amplius in suo codice invenit.

δεῖν] δεῖ Ang. B. Flor. R. et a m. pr. ut videtur, Vind. F. Certe δεῖν correctus exhibet.

τὰς δὲ] δὲ Ficinus omisit.

ταῦτα ἡμῶν κατηγορεῖτε;] *in hoc illi nos accusant.* Fic. Legit igitur τ. ἡ. κατηγορεῖται. ut scriptum est in Vind. F. Flor. RT. idque non inepte, quum Socrates adversarios iam dimisisse, Glauconis autem personae minus convenire videatur pro eis respondere, quod secundum vulgatam lectionem facit. Nam illud Κομιδῇ γε non cum Schleiermachero Socrati sibimet ipsi, quemadmodum supra, pro eis respondenti tribuendum esse verba ἦν δ' ἐγώ docent, quibus suum sermonem distinguit. Sed nihil obstat, quo minus Socratem primum eadem illa, quam paullo ante ingressus erat quamque maximi faciebat, dialogi via adversarios docere voluisse, mox, quum Glauconem repugnantiae specie incitatum promptius pro eis respondere vidisset, interim illos dimisisse et orationem ad ipsum Glauconem con-

454 *Γλαύκων, ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης. Τί δή; Ὅτι, εἶπον, δοκοῦσί μοι εἰς αὐτὴν καὶ ἄκοντες πολλοὶ ἐμπίπτειν καὶ οἴεσθαι οὐκ ἐρίζειν, ἀλλὰ διαλέγεσθαι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κατ' εἴδη διαιρούμενοι τὸ λεγόμενον ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα διώκειν τοῦ λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν, ἔριδι, οὐ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. Ἔστι γὰρ δή, ἔφη, περὶ πολλοὺς τοῦτο τὸ πάθος· ἀλλὰ μῶν καὶ πρὸς ἡμᾶς τοῦτο τείνει*
B *ἐν τῷ παρόντι; Παντάπασι μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγώ· κινδυνεύομεν γοῦν ἄκοντες ἀντιλογίας ἅπτεσθαι. Πῶς; Τὸ μὴ τὴν αὐτὴν φύσιν ὅτι οὐ τῶν αὐτῶν δεῖ ἐπιτηδευμάτων τυγχάνειν, πάνυ ἀνδρείως τε καὶ ἐριστικῶς κατὰ τὸ ὄνομα διώκομεν, ἐπεσκεψάμεθα δὲ οὐδ' ὁπηοῦν, τί*

vertisse statuamus. Sic *κατηγορεῖτε* verum esse potest, dummodo signum interrogandi apponatur, quod librarius Mon. B. et inter editores primus apposuit Bekkerus. *κατηγορεῖται* eo non opus habet.

Κομιδῇ] *καὶ κομ.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. non male.

γενναία] *γενναῖα* Lob. Vind. F. Ald. Bas. ab.

454 *ἀντιλογικῆς τέχνης.*] *ἀ. τέχνης;* Bas. ab. — Pollux II. 120: — *καὶ ἀναλογίζεται, ὡς Πλάτων. ὁ δ' αὐτὸς καὶ ἀντιλογικὴ τέχνη φησίν.*

πολλοὶ] *permulti* Fic.

ἐρίζειν] *ἐκμερίζειν* Vat. B.

οὐ διαλέκτῳ] *οὐ* Vind. F. int. vers. habet praescripto a m. sec. nomine, nisi fallor, *γραφή*.

περὶ πολλοὺς] *περὶ πολλὰ* Vind. D. *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

ἡμᾶς] *ἡμὰς* Mon. B.

τείνει] *τείνεῖ* Vind. F. *τείνα* Mon. B. a m. pr.

B *κινδυνεύομεν — Παντάπασι μὲν οὖν.* 456. B.] laudat Galenus T. V. p. 737 — 741.

γοῦν] *οὖν* Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. U. Gal. *sane* Fic.

Πῶς;] *om.* Lob. Vind. B.

μὴ τὴν αὐτὴν φύσιν] Licet omnes codices praeter Ven. B. et Galenus quoque *μὴ* omittant nec Ficinus (*natura eadem*) in suo negationem invenerit, tamen necessaria et ab omnibus editoribus uno Stallbaumio in prima editione excepto merito servata est. *Non eidem* naturae ne institutionem quidem eandem convenire, hoc erat illud, quod in nomen (*non idem*) unice intenti, diversitatis varia genera non curantes, *διώκειν*, *sectari* (*fest halten*) ac sibimet ipsis obiicere arguuntur. Eandem vero naturam non eodem modo instituendam esse neque ipsi contenderant neque ab aliis affirmatum impugnaverant, ideoque eam sententiam neque nomine tenus sectari neque, si quis *διώκειν* cum Ficino *insequi* interpretetur, impugnare dici poterant. Itaque *μὴ* abesse nequit: *τὸ* minus necessarium et fortasse olim errore pro *μὴ* receptum est. Ceterum post *φύσιν*, quo loco in Ald. plene interpungitur, *ἔχον* seu *λαχὸν* subaudiendum statuit C. F. de Nieuport in *Nouveaux mémoires de l'académie royale des sciences et belles-lettres de Bruxelles.* T. I. 1820. pag. 158. cuius mentionem semel fecisse sufficiat.

εἶδος τὸ τῆς ἑτέρας τε καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως καὶ πρὸς τί τεῖνον ὡριζόμεθα τότε, ὅτε τὰ ἐπιτηδεύματα ἄλλῃ φύσει ἄλλα, τῇ δὲ αὐτῇ τὰ αὐτὰ ἀπεδίδομεν. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη, ἐπεσκεψάμεθα. Τοιγάρτοι, εἶπον, ἔξεστιν C ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ἀνερωτᾶν ἡμᾶς αὐτοὺς, εἰ ἡ αὐτὴ φύσις φαλακρῶν καὶ κομητῶν καὶ οὐχ ἡ ἐναντία, καὶ ἐπειδὰν ὁμολογῶμεν ἐναντίαν εἶναι, ἐὰν φαλακροὶ σκυτοτομῶσι, μὴ ἐᾶν κομήτας, ἐὰν δ' αὖ κομῆται, μὴ τοὺς ἑτέρους. Γελοῖον μέντ' ἂν εἴη, ἔφη. Ἆρα κατ' ἄλλο τι, εἶπον ἐγὼ, γελοῖον, ἢ ὅτι τότε οὐ πάντως τὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἑτέραν φύσιν ἐτιθέμεθα, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς ἀλλοιώσεώς τε καὶ ὁμοιώσεως μόνον ἐφυ- D λάττομεν, τὸ πρὸς αὐτὰ τεῖνον τὰ ἐπιτηδεύματα; οἷον

πάνυ] πάνυ τε Vind. E.

ἐπεσκεψάμεθα] ἐπισκεψόμεθα Gal. Bas. h. l. et paullo post.

δὲ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

οὐδ'] ὁδ' Vind. E.

ὁπηοῦν, τί] ὁπηοῦν τι Ald. ὁπηοῦντι Lob. Vind. D. Bas. ab. ὅπη οὖν τι Vind. F. ὁποιοῦντι Vind. E. ὁπητιοῦν Vind. B. Vat. M. ὁτιοῦν τί Gal.

πρὸς τί τεῖνον] *quorsum respicientes* Fic.

ὡριζόμεθα] ὁριζόμεθα Lob. Vind. F. Vat. BH.

ὅτε] *om.* Gal.

ἄλλῃ] οὐκ anteponunt Ang. B. Flor. R. et a m. sec. int. vers. Vind. F.

ἀπεδίδομεν] ἐπεδίδομεν Bas. b.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.

C Τοιγάρτοι] τοιγάρτι Vind. E. *Ceterum* Fic.

φαλακρῶν] φ. καὶ Bas. b.

κομητῶν] κωμ. Vind. F. a m. pr.

οὐχ ἡ] οὐχὶ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. T.

ὁμολογῶμεν] ὡμολογῶμεν Bas. ab.

σκυτοτομῶσι] *coria incidant calceosque conficiant* Fic.

Γελοῖον] Γέλοιον Bekkerus et Stallbaumius. Item in proximo. Cf. ad p. 452. A.

μέντ' ἂν] μὲν τἂν Vind. F. Gal. μέν τ' ἂν editiones ante Astii secundam. Conf. Vol. I. p. 177, a.

τὴν ἑτέραν] τὴν *om.* Ven. B.

μόνον] ἐὰν μόνον Vind. F. μόνον ὂν Vind. DE. Vat. H. Flor. ACV.

ἐφυλάττομεν] ἐφυλάττωμεν D Vind. F. ante corr.

τὸ πρὸς αὐτὰ τεῖνον τὰ ἐπιτηδεύματα] Sic incorrupte haec tantum in Mon. B. Flor. U. apud Galenum et in libris editis leguntur. In codicibus reliquis τεῖνον τὰ in τείνοντα confluxerunt et τὰ pro τὸ scriptum est, excepto tamen Ven. B. qui τὸ et τεῖνον servavit, sed pro τὰ ἐπιτηδεύματα unum ἐπιτήδευμα, ceterum vitiosam reliquorum lectionem in margine appositam exhibet. Praeterea pro αὐτὰ in Vind. F. Ang. B. Par. DK. sec. Bekk. αὐτὸ exstat. τὸ τεῖνον etiam scholiastes legit, sed parum apte per τὸ ἐπιτήδειον explicat. Ficinus: *quae* (species) *ad ipsa eadem studia pertinebat.*

ἰατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα τὴν αὐτὴν φύσιν ἔχειν ἐλέγομεν· ἢ οὐκ οἴει; Ἔγωγε. Ἰατρικὸν δὲ καὶ τεκτονικὸν ἄλλην; Πάντως που. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸ τῶν γυναικῶν γένος ἐὰν μὲν πρὸς τέχνην τινὰ ἢ ἄλλο ἐπιτήδευμα διαφέρον φαίνηται, τοῦτο δὴ φήσομεν ἑκατέρῳ δεῖν ἀποδιδόναι· ἐὰν δὲ αὐ-

ἰατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα] Haec quoque in optimis libris, quos sequi solemus, leviter corrupta non nisi in Mon. B. Flor. U. ita, ut edidimus, leguntur: in Par. ADK. Vind. EF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et Gal. Bas. scriptum est *ἰατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὴν τὴν ψυχὴν ὄντα*, in Lob. Vind. B. et a m. pr. D. Ven. B. Vat. M. *ἰατρικὸν μὲν τὴν ψυχὴν ὄντα* tertio quartoque vocabulo omisso, quod utrumque Vind. D. in quo *ἰατρικὸν* finem et *μὲν* initium versus facit, ita in margine positum habet, ut *ἰατρικὸν καὶ ἰατρικὴν μὲν τὴν ψυχὴν ὄντα* deinceps exhibere videatur; denique in Vat. B. *ἰατρικὸν μὲν τὴν ψυχὴν ἔχοντα* exstare Bekkerus ostendit. Quarum omnium lectionum nullam probabilem esse apparet. Longe aliter comparata illa est, quam editiones ante Bekkerum et Galenus Kühnii habent: *ἰατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὴν τὴν ψυχὴν ἔχοντα*, quam, si per codices licuisset, libenter retinuissem, utpote ad significandum discrimen illud exiguum, quod inter duos eadem natura praeditos atque pro exemplo huius ipsius aequalitatis proponendos intercedere potest, aptissimam, siquidem *ἰατρικὸν* eum interpretari licet, qui arti medicae, quam exercet, idoneam indolem habet, *ἰατρικὴν τὴν ψυχὴν ἔχοντα* vero eum, qui tali ingenio est, quamvis artem non exerceat. Sed idem inter *ἰατρικὸν* et *ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα* discrimen statui posse videtur, non quo *ἰατρικὸς* alia sui parte, quam animo, aptus ad artem medicam sit, aut non quolibet alio vitae genere occupatus esse possit; sed tamen quum *ἰατρικὸν* appellari aliquem audimus, medicum fere laudari putamus, non fabrum aliumve artificem describi; quum vero componi cum eo *ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα* videmus, hoc ipso additamento monemur, ut hunc *nonnisi* ingenio et natura, alterum etiam facto et actione idoneum praedicari statuamus. Sic optimorum codicum lectionem una secundum Mon. B. Flor. U. mutata littera servari posse censeo. Bekkerus paullo longius progressus Ficini auctoritate *medicum (et hominem habentem animum medicinae studiis aptum)* interpretantis *ἰατρὸν μὲν καὶ ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα* edidit, quem in utraque editione tacitus, quasi *ἰατρὸν* in omnibus codicibus editionibusque legeretur, secutus est Stallbaumius et in tertia sua Astius. *ἰατρὸν* haud dubie talem intelligebat Bekkerus, qualem Thrasymachus libro primo praetexuit, *τὸν τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ ἰατρὸν ὄντα*, non qui vulgo dicuntur, quos minime semper *ἰατρικοὺς τὴν ψυχὴν* esse satis constat. Nec non concedendum est vero medico futuro maxime opus esse natura eadem, qua qui praeditus est, *ἰατρικὸς τὴν ψυχὴν* dicatur. Sed Platonem, de hoc si cogitaret, nulla eius rei significatione facta velut de multis unum appellandum eum censuisse parum verisimile videtur; neque vero deinde *ἰατρικὸν δὲ* dixisset, si *ἰατρὸν μὲν* praecederet. Ficinum autem non optimo codice in his quidem libris usum quum saepe alibi, tum

τῷ τούτῳ φαίνηται διαφέρειν, τῷ τὸ μὲν θῆλυ τίκτειν, τὸ δὲ ἄῤῥεν ὀχεύειν, οὐδέν τί πω φήσομεν μᾶλλον ἀπο- E
δεδεῖχθαι, ὡς πρὸς ὃ ἡμεῖς λέγομεν, διαφέρει γυνὴ ἀνδρὸς, ἀλλ' ἔτι οἰησόμεθα δεῖν τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύειν τούς τε φύλακας ἡμῖν καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν. Καὶ ὀρθῶς, ἔφη. Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο κελεύομεν τὸν

Vol. I. p. 80, a. l. 9. 10. deprehendimus, et tamen hoc loco variandae orationis caussa potius, quam quod *ἰατρὸν* scriptum videret, *medicum* posuisse crediderim.

ἔχειν ἐλέγομεν] *ἐλ. ἔχ.* Vind. D.

δὲ] *αὖ* Lob. Vind. BD. Vat. M. *δέ γε* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Gal.

ἄλλην;] Ita Lob. Vind. B. *ἄλλην.* reliqui mei cum editis ante Bekkerum.

ἀνδρῶν] *ἀνδρῶν τε* Par. K. sec. Bip.

τὸ] om. Flor. T. *τὶ* Ald. Bas. a.

γένος] Vulgo comma apponunt.

μὲν] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Grynaeus pro eo videtur *μὴ* legendum censuisse, quippe qui Ficini interpretationi *si ad artem aliquam aut aliud studium inter se differant* in hunc modum a se refictae *si in arte aliqua aut studio nihil inter se differant* ed. Bas. 1539. pag. 591. in margine adscripserit *Sic legendum videtur, quanquam aliter habet exemplar Graecum.* Scilicet *ἑκατέρῳ* cum Ficino *utrique* interpretatus idque pro *ambobus* accipiens, quum sit *utrivis* seu *alterutri*, non poterat non offendere.

τοῦτο δὴ φήσομεν — φαίνηται] om. Vind. B. Vat. M. „Invenitur alia lectio, in qua est *δὴ* pro *μὴ*, [immo *μὴ* pro *δὴ*] et interrogationis nota post *ἀποδιδόναι*. Fic. tamen lectionem nostram videtur agnovisse, nisi quod et ipse interrogative legit: vertit enim, Nonne et genus virorum mulierumque genus, si in arte aliqua aut studio nihil inter se differant, hoc utrique assignandum esse dicemus?" Steph. annot. p. 21. Interrogationis nota est in Bas. ab. sed *μὴ* pro *δὴ* scribendum coniecerat Cornarius ecl. p. 99. eodem illo in vocabulo *ἑκατέρῳ* aberrans et interrogationem cum Ficino statuens, ut ex hac eius interpretatione apparet: *Nonne, inquam ego, etiam virorum et mulierum genus, si ad artem aliquam aut aliud studium, inter se diversum videatur, hoc utrique attribuere oportere negabimus?* Simul illud notabile, quod Stephanus interpolatum a Grynaeo Ficinum pro genuino habuit. — Pro *δὲ* Vind. DEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et Galenus *δ'* exhibent, quod recepit Stallbaumius. Pro *τούτῳ* in Vind. D. *τοῦτο* legitur.

διαφέρειν] *διαφέρον* cum *ειν* super ultima Lob.

τῷ τὸ] *τὸ τῷ* Bas. b.

δὲ] *δ'* Vat. H. Gal.

διαφέρει] *διαφέροι* Ang. B. E
διαφέρειν Flor. T. In Vind. F. *ν* a m. s. super *ει* scriptum.

ἡμῖν] *ἡμῶν* Gal.

αὐτῶν.] Ita Lob. Vind. B. Gal. Ald. Steph. non *αὐτῶν;* quemadmodum Bas. ab. et recentiores scribunt, quod neque ad ambitum et partium conformationem huius dictionis neque ad initium responsionis ita aptum videtur.

ὀρθῶς] *ὀρθῶς γ'* Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACR. Gal. Stallbaumius.

ἔφη] *ἔφην* Gal.

μετὰ τοῦτο] *μετατοῦτο* Ald. Bas. ab.

κελεύομεν] *κελεύωμεν* Ven. B. Vind. E. „Malim *κελεύσομεν.*" Stallbaumius in sec. ed. Cur? Socrates postquam dixerat quod

455 τὰ ἐναντία λέγοντα τοῦτο αὐτὸ διδάσκειν ἡμᾶς, πρὸς τίνα τέχνην ἢ τί ἐπιτήδευμα τῶν περὶ πόλεως κατασκευὴν οὐχ ἡ αὐτή, ἀλλὰ ἑτέρα φύσις γυναικός τε καὶ ἀνδρός; Δίκαιον γοῦν. Τάχα τοίνυν ἂν ὅπερ σὺ ὀλίγον πρότερον ἔλεγες, εἴποι ἂν καὶ ἄλλος, ὅτι ἐν μὲν τῷ παραχρῆμα ἱκανῶς εἰπεῖν οὐ ῥᾴδιον, ἐπισκεψαμένῳ δὲ οὐδὲν χαλεπόν. Εἴποι γὰρ ἄν. Βούλει οὖν δεώμεθα τοῦ
B τὰ τοιαῦτα ἀντιλέγοντος ἀκολουθῆσαι ἡμῖν, ἐάν πως ἡμεῖς ἐκείνῳ ἐνδειξώμεθα, ὅτι οὐδέν ἐστιν ἐπιτήδευμα ἴδιον γυναικὶ πρὸς διοίκησιν πόλεως; Πάνυ γε. Ἴθι δή, φήσομεν πρὸς αὐτόν, ἀποκρίνου. ἆρα οὕτως ἔλεγες τὸν

affirmaturos sese, quod negaturos putabat, aptissime, an iam nunc repraesentato tempore illo paullo ante futuro adversarium illud adigant, rogat. Praeterea διδάσκειν minus futuro convenit.

τὰ ἐναντία] τἀναντία Vind. E.

διδάσκειν] διδάσκει Vind. D.

455 τί] *om.* Vind. BD. Vat. HM.

οὐχ] οὐχ', (ut fere solent librarii) superscripto ἴ, Par. D.

ἀλλὰ] ἀλλ' Vind. DEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACR. Gal.

ἀνδρός;] ἀνδρός. Gal. et Ald.

Δίκαιον γοῦν.] Δίκαιόν γ' οὖν. Gal.

τοίνυν] *om.* Fic.

ὀλίγον] ὀλίγῳ Gal.

παραχρῆμα] παρὰ χρῆμα Lob. Vind. F.

δὲ] *om.* Par. D.

δεώμεθα] δεόμεθα Vind. F. Flor. AC.

τοῦ τὰ τοιαῦτα ἀντιλέγοντος] *qui haec nobis opponit* Fic. τοῦ τὰ τοι. ἀντιλέγοντός μοι Gal. (— μου Gal. Bas.)

ἀκολουθῆσαι ἡμῖν] βοηθῆσαι ἡ. Par. K. Mon. B. Flor. U. *ut aures nobis praestet attendatque* Fic.

B ἐκείνῳ] ἐκεῖνο Gal.

ἐνδειξώμεθα] ἐνδειξαίμεθα Vind. E. Cf. Vol. I. p. 384, b.

διοίκησιν] διοίκισιν Bas. a.

Ἴθι δὴ — ἄλλα φήσει. C.] laudat Stobaeus ecl. phys. p. 722. Heer. Pro ἴθι in eo erat ἴσθη, quod Heerenius correxit.

φήσομεν] φήσωμεν Par. K. Vind. B. Mon. B. Flor. TU.

ἆρα] ἄρα Ald. Bas. ab. ἆρ' Ang. B. Vind. F. Gal. In Bas. ab. Steph. commate a praecedentibus distinctum est.

εὐφυῆ] ἐκφυῆ Vind. E.

δὲ] δ' Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob.

ὁ μὲν] *om.* Par. DK. et a m. pr. Mon. B., qui utrumque a m. s. int. vers. additum habet. Heindorfio ad Soph. §. 70. unius Par. K. auctoritas ad expungendum sufficere videbatur, quia illius pretium aestimare nondum potuerat.

μανθάνοι] μανθάνει Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. et, sup. οι, Flor. T. Optativus in oratione obliqua legitimus, ἐν ᾧ autem, quod Ficinus *ex eo quod* interpretatur, ita intelligendum est, ut L. I. p. 340. E: ἐπιλιπούσης γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἁμαρτάνων ἁμαρτάνει, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι δημιουργός. hoc tantum discrimine, quod vis pronominis relativa non ad praecedentia, sed ad sequentia pertinet, ut pro ἐν ᾧ nostro loco ᾗ dici potuisset, ipsum vero plane respondeat Latino *quatenus*.

ἀπὸ βραχείας] ἀποβραχείας Vind. F.

ἐπὶ πολὺ] Ita Lob. ἐπιπολὺ reliqui mei cum editionibus ante Astii secundam.

τυχὼν] τυχὸν Vat. H.

μὲν εὐφυῆ πρός τι εἶναι, τὸν δὲ ἀφυῆ, ἐν ᾧ ὁ μὲν ῥᾳδίως τι μανθάνοι, ὁ δὲ χαλεπῶς; καὶ ὁ μὲν ἀπὸ βραχείας μαθήσεως ἐπὶ πολὺ εὑρετικὸς εἴη οὗ ἔμαθεν, ὁ δὲ πολλῆς μαθήσεως τυχὼν καὶ μελέτης μηδ' ἃ ἔμαθε σώζοιτο; καὶ τῷ μὲν τὰ τοῦ σώματος ἱκανῶς ὑπηρετοῖ τῇ C
διανοίᾳ, τῷ δὲ ἐναντιοῖτο; ἆρ' ἄλλα ἄττα ἐστὶν, ἢ ταῦτα, οἷς τὸν εὐφυῆ πρὸς ἕκαστα καὶ τὸν μὴ ὡρίζου; Οὐδεὶς, ἦ δ' ὅς, ἄλλα φήσει. Οἶσθά τι οὖν ὑπὸ ἀνθρώπων μελετώμενον, ἐν ᾧ οὐ πάντα ταῦτα τὸ τῶν ἀνδρῶν γένος διαφερόντως ἔχει, ἢ τὸ τῶν γυναικῶν; ἢ μακρολογῶμεν τήν τε ὑφαντικὴν λέγοντες καὶ τὴν τῶν ποπάνων

μηδ'] *μὴ δὲ* Vind. F. *μηδὲ* Flor. R. Gal. Stob. Ficinus pro his quatuor *paulo post obliviscitur* ponens haec quomodo *τῷ ἐπὶ πολὺ εὑρετικῷ* opposita sint, non accurate quaesivit.

τῷ] *ποῖ* Vind. F.

C *ὑπηρετοῖ*] *ὑπηρετεῖ* Lob. Vind. BF. Vat. M. Flor. R. *ὑπηρετοίη* Stob.

τῇ] *om.* Mon. B.

δὲ] *δ'* Vind. F. Gal. Stob.

ἐναντιοῖτο] *ἐναντιοῦται* Vind. B. Vat. M.

ἆρ'] *ἆρα* Vind. DF. Flor. R. Gal.

ἄλλα ἄττα] *ἄλλα ἅττα* Vind. D. *ἀλλάττα* Lob. Vind. BF. *ἄλλ' ἄττα* Ang. B. Flor. R. Gal. Stob. Stallbaumius.

ἐστὶν] *ἔστιν* Vind. F.

οἷς] *εἰ* Flor. T. *εἰς* Stob. Cant.

ὡρίζου] *ὁρίζου* Stob. *ὡρίζον* Ald. Bas. ab. *distinguis* Fic.

Οὐδεὶς] *οὐδὲν* Flor. T.

Οἶσθά τι — τὴν φύσιν. 456. B.] laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 357. Pro *οἶσθα* Ald. Bas. ab. *ἦσθα* habent. In Lob. *οἶσθα τί* etc. legitur.

οὖν] *om.* Fic.

ὑπὸ] *ὑπ'* Lob. Vind. BD. Vat. M. Euseb. *ὑπὸ τῶν* Flor. T.

πάντα ταῦτα] *πάντα ταὐτὰ* Par. A. Flor. ACT. *omnia eadem* Fic.

τὸ] int. vers. a m. s. Vind. F.

διαφερόντως] *et excellentius* Fic. repugnantiam sentiens cum lectione *πάντα ταὐτὰ*, quam sequebatur, coniunctam.

ἢ τὸ] *τοῦ* Gal.

μακρολογῶμεν] *μακρολογοῦμεν* Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. B a m. s. Flor. U. Gal.

τε] *θ'* Gal.

λέγοντες — δοκεῖ] *om.* Vind. E.

ποπάνων] Timaeus lex. p. 220: *πόπανα· πέμματα πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ.* Eisdem verbis utuntur scholiastes Platonis et Porphyrii de abst. L. II. §. 16. p. 129. Rhoer. et, quos Ruhnkenius significavit, Photius et Suidas: tantum *πλακούντια* pro *πέμματα* praebent. De eo genere, quod in sacris offerebatur, in primis conferendus est Polybii locus L. VI. c. 25, 7. ubi scutum vetus equitum Romanorum simile fuisse dicitur *τοῖς ὀμφαλωτοῖς ποπάνοις, τοῖς ἐπὶ τὰς θυσίας ἐπιτιθεμένοις.* Idem genus contra mentem Platonis h. l. significatum statuisse videtur Proclus comm. in Civ. p. 419: *καὶ γὰρ ἐν τοῖς ὁμολογουμένοις εἶναι γυναικείοις ἔργοις ἐῤῥωμενέστερον ἀνὴρ ἐνεργεῖ γυναικὸς, ὡς ἐν τῷ ὑφαίνειν, ὡς ἐν τῷ ταλασιουργεῖν, ὡς ἐν τῷ ποπανοποιεῖν. ἔνθα καὶ ἔθος ἡμᾶς ἐδίδαξε τὸ Ἀττικὸν, ὡς ἄρα γυναῖκες ἦσαν· οὐχ αἱ ἀλετρίδες μόνον, ἀλλὰ καὶ αἱ ποπανοποιοὶ, μιμούμεναι τὰς φύσεις τὰς πλαττούσας ὅσα τοῖς θεοῖς*

τε καὶ ἑψημάτων θεραπείαν, ἐν οἷς δή τι δοκεῖ τὸ
D γυναικεῖον γένος εἶναι, οὗ καὶ καταγελαστότατόν ἐστι
πάντων ἡττώμενον; Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὅτι πολὺ
κρατεῖται ἐν ἅπασιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὸ γένος τοῦ γένους. γυναῖκες μέντοι πολλαὶ πολλῶν ἀνδρῶν βελτίους εἰς πολλά· τὸ δὲ ὅλον ἔχει ὡς σὺ λέγεις. Οὐδὲν ἄρα ἐστὶν, ὦ φίλε, ἐπιτήδευμα τῶν πόλιν διοικούντων γυναικὸς διότι γυνὴ, οὐδ' ἀνδρὸς διότι ἀνὴρ, ἀλλ' ὁμοίως

ἀνιᾶσι ζῶα καὶ φυτά. Profanarum enim placentarum pistrices non comparasset cum naturae viribus diis animalia et plantas velut totidem sacrificia offerentibus atque ex gremio terrae emittentibus.

τε] *om.* Vind. D.

δή] *δεῖ*, sup. *ή*, Vind. F.

οὗ] *οὐ* idem.

καὶ] int. vers. Vind. E.

καταγελαστότατόν] Primam syllabam Vind. F. int. vers. habet.

D *ἐστι πάντων*] *ἐστὶν ἁπάντων* Flor. T. *ἐστι πάμπολυ* Gal. Eus.

ἔφη, λέγεις] *λ. ἔ.* Gal.

πολὺ κρατεῖται] *πολυκρατεῖται* Gal. *καὶ πολὺ κρ.* Eus.

ἐν] *ἓν* Vind. E.

πολλαὶ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

δὲ] *δ'* Gal.

ὅλον] *ὅλον ἕλον* cum linea transversa sub *ἕλον*, quod signum delendi est, Mon. B.

ἄρα ἐστὶν] *ἄ. ἔστιν* Vind. F. *ἔστιν ἄρα* Gal.

ὦ φίλε] *om.* Vind. E.

οὐδ'] *οὐδὲ* Gal. *οὐδ' ἂν* Eus. *ἀλλ'* Vind. E.

μὲν] *om.* Vind. D.

δὲ ἀνὴρ] *δ' ἀνὴρ* Gal. et statim post *δ' ἀσθενέστερον.*

E *Ἦ*] *ἢ* Vind. EF. Eus. *τί* Gal.

οὖν] *γοῦν* Vind. E. *om.* Fic.

πάντα] *ταῦτα* Gal.

προστάξομεν] *προστάξωμεν* Lob. Vat. B. Ven. C. et ante correctionem ab eadem tamen manu factam Vind. B.

γυναικὶ] *γυναιξὶ* Flor. T.

δὲ] *δ'* Lob. Vind. B. Vat. M. Gal.

Καὶ] *om.* Ald. Bas. ab. Steph. *ἢ καὶ* Gal. Kühn. *At* Fic. *καὶ* Astius in prima ed. ex Par. K. et Galeno restituit. Etiam Eusebius cum codicibus omnibus habet.

Ἀλλ'] *ἆρ'* Lob. Vind. B. Vat. M.

γυνὴ] *γυναικὶ* Par. K. secund. Bekk.

Γυμναστικὴ δ' ἄρα οὔ, οὐδὲ 456
πολεμικὴ, ἡ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστική;] Ita Par. A. Vat. H. Flor. ACV. et Vind. EF. nisi quod hi duo *οὐ* post *καὶ* omittunt et *δὲ* pro *δ'* exhibent, et Vind. E. *ἐπιπολεμικὴ* pro *πολεμικὴ*, alter pro acuto in *ἄρα* circumflexum e correctione habet. Proxime accedunt Flor. R. et Eusebius: *γυμναστικὴ δὲ ἄρα* (Flor. R. *ἆρα;*) *οὐδὲ* (Flor. R. cum *καὶ* int. vers.) *πολεμική· ἡ δὲ ἀπ. καὶ οὐ* (id Flor. R. omittit) *φιλογυμναστική;* Paullo longius, sed ita, ut ad hanc partem referendi sint, abeunt Ang. B. et Galenus: *γυμναστικὴ δ' ἄρα* (*δὲ ἆρ' ἢ* Gal.) *καὶ πολεμικὴ* etc. Reliqui codices *καὶ* initio ante *γυμναστικὴ* addunt, cetera vel ita, ut Par. A. exhibent, quo in numero sunt Lob. Vind. BD. (prior cum signo interrogandi post *οὔ*) Ven. C. Par. D. Vat. HM. et Ven. B. Vat. B. qui duo insuper *ἢ* post *γυμναστικὴ* inserunt, vel cum Ang. B. pro *οὔ*, *οὐδὲ* substituunt *καὶ*, ut Par. K. Mon. B. Flor. TU. quorum secundus et quartus etiam *δ'* omittunt et pro *φιλογυμναστικὴ* in fine *γυμναστικὴ* habent. Ad Flor. T.

διεσπαρμέναι αἱ φύσεις ἐν ἀμφοῖν τοῖν ζώοιν, καὶ πάν-
των μὲν μετέχει γυνὴ ἐπιτηδευμάτων κατὰ φύσιν, πάν-
των δὲ ἀνὴρ, ἐπὶ πᾶσι δὲ ἀσθενέστερον γυνὴ ἀνδρός. E
Πάνυ γε. Ἦ οὖν ἀνδράσι πάντα προστάξομεν, γυναι-
κὶ δὲ οὐδέν; Καὶ πῶς; Ἀλλ' ἔστι γὰρ, οἶμαι, ὡς φή-
σομεν, καὶ γυνὴ ἰατρικὴ, ἡ δ' οὒ, καὶ μουσικὴ, ἡ δ'
ἄμουσος φύσει. Τί μήν; Γυμναστικὴ δ' ἄρα οὒ, οὐδὲ
459 *πολεμικὴ, ἡ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστική; Οἶμαι* 456

facta videtur Ficini interpretatio: *Et alia quidem ad exercitationes gymnasticas et rem militarem prompta, alia vero ad haec inepta.* Lectionem Veneti B. repraesentavit Aldus cum additamento, quod in eiusdem codicis margine a manu recenti scriptum est: *Καὶ γυμναστικὴ ἡ δ' ἄρα οὔ. οὐδὲ πολεμικὴ. ἡ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστική; ἡ δ' ἄρα οὔ.* Nec aliter Basileenses, quarum prior in additamento *ἄρ*, posterior *ἄρ'* et antea *φυλογυμναστική* exhibet, aut Stephanus, qui tantum verba commodius interpunxit. Sed in margine hanc coniecturam proposuit: *for. καὶ οὐ γυμναστικὴ, ἡ δ' ἄρα οὔ; οὐδὲ πολεμικὴ, ἡ δὲ ἀπόλεμος; καὶ οὐ φιλογυμναστικὴ, ἡ δ' ἄρα οὔ; ut οὐ in prioribus locis sit pro Nónne.* atque in annotatione pag. 21. haec monuit: „Alia huius loci affertur lectio, quae habet, *καὶ γυμναστική· ἡ δ' ἄρα καὶ πολεμική. ἡ δὲ, ἀπόλεμος, καὶ οὐ φιλογυμναστική; Οἶμαι ἔγωγε. Τί δέ; φιλόσοφός τε καὶ θυμοειδής; ἡ δὲ, μισόσοφος καὶ ἄθυμος;* Sed quaedam in nostra editione melius scripta esse videntur: ideoque fortassis ex duabus lectionibus facienda una fuerit. Quae autem ibi margini adscripsi sunt ex coniectura: ubi *οὐ* priore loco est interrogativum. Sed lubentius lectionem quam modò attuli, sequor, in priore parte, ut dicatur, *καὶ γυμναστικὴ*, subaudi *ἐστὶ γυνή*: nec verò *γυμναστικὴ* solùm, sed etiam *πολεμική*: est contrà quae nec sit *πολεμικὴ*, sed contrà *ἀπόλεμος*, nec *γυμναστικὴ*, sive *φιλογυμναστική*. (nam hoc in illius significatione utitur) Sed in altero membro minimè necesse videtur aliam quam quae in hac editione est quaerere verborum collocationem.“ Aliam illam, quam dicit, lectionem Cornarius e coniectura proposuerat ecl. p. 99. eamque, quatenus Stephano probabatur, in primam editionem recepit Astius; in altera secutus est Parisiensem K. Bekkerus et Stallbaumius secundum Mon. B. Flor. U. scripserunt *Καὶ γυμναστικὴ ἄρα καὶ πολεμικὴ, ἡ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ γυμναστική;* cui lectioni commendandae Stallbaumius in sec. ed. hanc notam sufficere credidit: „Sic hunc locum ex codd. persanavit Bekker. Vulgo erat: *Καὶ γυμναστική, ἡ δ' ἄρα οὔ. οὐδὲ πολεμική· ἡ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστική, ἡ δὲ ἄρα οὔ; Οἶμαι ἔγωγε κ. τ. λ.* Longum est singulas recensere codicum lectiones: itaque monere iuvat codices Monac. et Flor. *β'*. veram suppeditasse scripturam, quibuscum ceteri codices alii aliis in partibus consentiunt. Pro *φιλογυμναστική*, quod nunc recte in *γυμναστική* mutatum est, Ast. legendum censet *φιλογυμναστής*, ut VII, 15. VIII, 4.“ Scilicet in tertia ed. Astius deleta secundum Bekkerum particula *δ'* in ceteris Par. K. scripturam tenuit, *φιλογυμναστικὴ* autem in *φιλογυμναστὴς* mutandum coniecit. Sed, ut ab hoc ordiar, quemadmodum

ἔγωγε. Τί δέ; φιλόσοφός τε καὶ μισόσοφος; καὶ θυμοειδής, ἡ δ' ἄθυμος; Ἔστι καὶ ταῦτα. Ἔστιν ἄρα καὶ φυλακικὴ γυνή, ἡ δ' οὔ. ἢ οὐ τοιαύτην καὶ τῶν ἀνδρῶν, τῶν φυλακικῶν, φύσιν ἐξελεξάμεθα; Τοιαύτην μὲν οὖν. Καὶ γυναικὸς ἄρα καὶ ἀνδρὸς ἡ αὐτὴ φύσις εἰς φυλακὴν πόλεως, πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρα ἢ ἰσχυροτέρα ἐστί. Φαίνεται. Καὶ γυναῖκες ἄρα αἱ τοιαῦται
B τοῖς τοιούτοις ἀνδράσιν ἐκλεκτέαι συνοικεῖν τε καὶ συμφυλάττειν, ἐπείπερ εἰσὶν ἱκαναὶ καὶ ξυγγενεῖς αὐτοῖς

φιλανθρωπικοί, φιλαρχικοί, φιλεριστικοί, φιλοδημοτικοί, φιλοχρηματιστικοὶ ii dicuntur, qui natura sunt ad φιλανθρωπίαν, φιλαρχίαν etc. propensi seu idonei, ita φιλογυμναστικὴ ea mulier dicitur, cuius indoles talis est, ut φιλογυμναστίαν facile in se recipiat. Et poterit horum collatione φιλοσοφικὸς, quod Stephanus sine testimonio exhibuit, Schneiderus proscripsit, certe tolerabile videri. In prioribus vero nulla caussa est, quod ab optimorum et plurimorum librorum lectione discedatur. *Ad medicinam, ad musicam idoneas esse nonnullas concessum est: quid igitur? ad gymnasticam nullane neque ad bellum idonea esse alteramque non idoneam oppositam sibi habere dicetur?* Neque sine ratione haec ita enuntiantur, quandoquidem hoc ipsum adversarii, qui ad custodiam ineptas mulieres esse contenderent, vel maxime negaturi erant; quos, si prius concedant, posterius negent, sibimet ipsos repugnare illud ἄρα negationi coniunctum arguit.

δέ] δαί Flor. T.

καὶ μισόσοφος] post ἄθυμος Gal. quem ordinem verborum Astius in sec. ed. amplexandum, in tertia ἡ δὲ pro καὶ scribendum censet, quemadmodum Ficinus interpretatur: *An non et una quidem sapientiae studiosa est, altera sapientiam spernit: et una elato animo, altera vero depresso?* Contra Stallbaumius vulgatam lectionem hoc ipsum significare statuit: τί δέ; ἡ μὲν φιλόσοφος, ἡ δὲ μισόσοφος; sed quomodo, non ostendit. Scilicet post φιλόσοφός τε suppleatur γυνή: *et studiosa sapientiae mulier invenitur et ab ea aliena.*

δ'] δὲ Eus. Gal.

ἄθυμος; Ἔστι] ἄθυμός ἐστι; Vind. F. Eus.

ἡ δ'] ἥδ' Vind. B. Ald. Bas. ab. (Ald. Bas. ab. etiam in superioribus ἥδ' ἄμουσος cum Vind. F. habent, et Ald. in proximis ἥδ' ἄθυμος, ubi Bas. ab. ἥ δ' exhibent.) ἡ δ', e corr. ἥ δ', Vind. F.

οὔ.] οὔ; Vind. B. Steph. Ast. pr. et sec.

ἢ] ἡ Vind. B. Ἢ Ald. Steph.

καὶ] *om.* Fic.

ἐξελεξάμεθα] ἐξελεξέμεθα Vind. E. ἐκλεξάμεθα Ald. Bas. a. — V. L. II. p. 376. C.

ἡ αὐτὴ] καὶ ἡ αὐτὴ Vind. E.

πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρα ἢ ἰσχυροτέρα ἐστί.] In his Par. A. ἢ omittit, Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. ἀσθενεστέρας et ἰσχυροτέρας, Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. ἀσθενέστερα (hoc etiam Bas. ab.) et ἰσχυρότερα habent; (pro Ven. C. suspicor Vind. B. Bekkerum significare voluisse.) Vind. D. πλὴν ὅσα ἀσθενέστέρας καὶ ἰσχυρότέρας ἐστὶ cum α super ultima comparativi utriusque

τὴν φύσιν. Πάνυ γε. Τὰ δ' ἐπιτηδεύματα οὐ τὰ αὐτὰ ἀποδοτέα ταῖς αὐταῖς φύσεσι; Τὰ αὐτά. Ἥκομεν ἄρα εἰς τὰ πρότερα περιφερόμενοι καὶ ὁμολογοῦμεν μὴ παρὰ φύσιν εἶναι ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξὶ μουσικήν τε καὶ γυμναστικὴν ἀποδιδόναι. Παντάπασι μὲν οὖν. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε οὐδὲ εὐχαῖς ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν, ἐπεί- C περ κατὰ φύσιν ἐτίθεμεν τὸν νόμον· ἀλλὰ τὰ νῦν παρὰ ταῦτα γιγνόμενα παρὰ φύσιν μᾶλλον, ὡς ἔοικε, γίγνεται. Ἔοικεν. Οὐκοῦν ἡ ἐπίσκεψις ἡμῖν ἦν, εἰ δυνατά γε

exhibet. Galenus legit πλὴν ὅσα ἡ μὲν ἀσθενεστέρα, ὁ δ' ἰσχυρότερός ἐστι. Eusebius autem πλὴν ὅσῳ ἀσθενεστέρα, ἡ δὲ ἰσχυροτέρα ἐστί. Hinc Astius in sec. et tert. ed. et Stallbaumius in sec. ἡ δὲ receperunt. Ficinus: *nisi quod mulieribus ut imbecillioribus, viris ut robustioribus est utendum.* Bekkerus in fine ἐστίν pro more suo scripsit, ceterum vulgatam intactam reliquit. Si contaminare codices placeat, possis ἀσθενεστέρα ἰσχυροτέρας vel ἀσθενεστέρα καὶ ἰσχυροτέρα coniicere. Sed nihil opus est mutatione. Quum virium diversitas omnibus in rebus conspicua sit, diversitatis gradus plurali ὅσα designatur, et quum natura illa mulieris et viri ceteroquin eadem, prout mulierem virumve respicias, minus vel plus virium ostendat, ἡ recte habet, atque sensus hic est: *nisi quatenus imbecillior vel firmior est.* Ceterum nescio, utrum ad Menon. p. 73. an huc respexerit Aristoteles Polit. I. 5. p. 24. Goettl. οὐχ ἡ αὐτὴ σωφροσύνη γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς οὐδ' ἀνδρία καὶ δικαιοσύνη, καθάπερ ᾤετο Σωκράτης, ἀλλ' ἡ μὲν ἀρχικὴ ἀνδρία, ἡ δ' ὑπηρετική. Certe huc respexit scholiastes Eurip. Orest. 1204: τὰς μὲν γὰρ ἀρετὰς καὶ ὁ Πλάτων κοινὰς εἶναί φησι, πλεονεκτεῖν δὲ ἴσως τοὺς ἄῤῥενας.

αἱ] *om.* Gal.

τοῖς τοιούτοις] *om.* Fic. τοῖς *om.* Vind. E. Vat. H. Flor. ACRTV.

B συνοικεῖν τε καὶ συμφυλάττειν] ξ. τε καὶ ξυμφ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius. σ. τ. κ. ξυμφ. Eus. σ. τ. κ. φυλάττειν Gal.

αὐτοῖς] αὐτὴν Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

Τὰ δ'] τὰ δὲ Mon. B.

τὰ αὐτὰ] ταὐτὰ Gal. Item in responsione.

ἀποδοτέα] ἀποδοτέον Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. BC. Par. K. ἀποδιδοτέα Vind. F.

φύσεσι] φύσεσιν Bekkerus. In Vind. B. haec cum sequentibus continuantur: φύσεσι τὰ αὐτά;

πρότερα] πρότερον Par. K.

περιφερόμενοι] Duas primas syllabas Vind. E. int. vers. habet.

καὶ ὁμολογοῦμεν] *concessimusque* Fic.

C οὐδὲ] οὐδ' Vind. BF. Ang. B.

εὐχαῖς ὅμοια] *pro desiderio commentitia* Fic. Male scholiastes: τὰ μὴ καθήκοντα. ἔστι γὰρ ὅτε καὶ τοιαῦτα εὐχόμεθα.

ἐνομοθετοῦμεν] ἐνουθετοῦμεν Vat. H. Flor. AC.

μᾶλλον] *multo magis* Fic.

ἔοικε] ἔοικεν Vind. F. Flor. R.

ἦν] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. K.

δυνατά γε] δυνατά τε Flor. T. quemadmodum Bekkerus scribendum coniecit. Quum posse illud fieri iam demonstratum esset, δυνατὰ aliquo modo distingui non ineptum erat.

καὶ βέλτιστα λέγοιμεν; Ἦν γάρ. Καὶ ὅτι μὲν δὴ δυνατά, διωμολόγηται; Ναί. Ὅτι δὲ δὴ βέλτιστα, τὸ μετὰ τοῦτο δεῖ διομολογηθῆναι; Δῆλον. Οὐκοῦν πρός γε τὸ φυλακικὴν γυναῖκα γενέσθαι οὐκ ἄλλη μὲν ἡμῖν ἄνδρας
D ποιήσει παιδεία, ἄλλη δὲ γυναῖκας, ἄλλως τε καὶ τὴν αὐτὴν φύσιν παραλαβοῦσα; Οὐκ ἄλλη. Πῶς οὖν ἔχεις δόξης τοῦ τοιοῦδε πέρι; Τίνος δή; Τοῦ ὑπολαμβάνειν παρὰ σεαυτῷ τὸν μὲν ἀμείνω ἄνδρα, τὸν δὲ χείρω. ἢ πάντας ὁμοίους ἡγῇ; Οὐδαμῶς. Ἐν οὖν τῇ πόλει, ἣν ᾠκίζομεν, πότερον οἴει ἡμῖν ἀμείνους ἄνδρας ἐξειργάσθαι τοὺς φύλακας, τυχόντας ἧς διήλθομεν παιδείας, ἢ τοὺς σκυτοτόμους, τῇ σκυτικῇ παιδευθέντας; Γελοῖον,

μὲν] *om.* Vat. H.

δὴ] Lacuna est in Vind. D.

δὴ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. M.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο Vind. B. Mon. B. τὸ μετατοῦτο Ald. Bas. ab.

πρός] καὶ πρός Vind. BD.

ἄλλη] ἄλλ Vind. E.

ἡμῖν] *om.* Vind. D.

παιδεία] παιδία Vind. BF.

ἄλλως] ἀλλ' ὥς Vind. F. a m. pr. In margine καὶ μάλιστα habet.

D αὐτὴν] αὐτοῦ Flor. T.

παραλαβοῦσα] προσλαβοῦσα Lob. Vat. M. Vind. B. et, sup. περι, D. παραλακοῦσα Ang. B.

τοιοῦδε] τοιούτου Lob. Vind. B. Vat. M.

σεαυτῷ] σαύτῷ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πάντας] πάντως Ang. B. Flor. R. et, sup. ας, Vind. F. πάντ' ἂν Vat. H. Flor. AC. πάντας ἂν Flor. T.

ὁμοίους] ὁμοίως Lob. Vind. B. Vat. M.

ἡγῇ] ἡγεῖ, sup. ῇ, Vind. F. ἡγεῖ recentiores.

ᾠκίζομεν] οἰκίζομεν Flor. T.

πότερον] ποτέρους Mon. B. Flor. U. Stallbaumius, qui post ἐξειργάσθαι comma fecit.

σκυτικῇ] σκυτοτομικῇ, in margine γρ σκυτικῇ, Flor. T.

ἔφη] Ita Vind. F. sed cum υ super η.

δέ] δαί Par. A.

πολιτῶν] πολιτικῶν Flor. T.

Πολύ γε] Πάνυ γε Bas. b. E

In Vind. D. Πολύ γε — βέλτισται; omissa sunt. Ficinus proxima *nonne et reliquorum civium hi optimi?* interpretatus pro Πολύ γε Et *reliquorum* posuit.

δέ] δαί Par. A.

αἱ] *om.* Vat. H.

βέλτισται] βέλτιστοι Vind. B.

Καὶ τοῦτο, ἔφη, πολύ.] *Valde* Fic.

τι] τῇ Vind. E. Vat. H. τι τῇ Vind. D. Etiam Flor. ACR. τῇ πόλει exhibent, sed utrum omisso, an servato τι, Stallbaumius non declaravit.

πόλει] πολέως Vat. B.

ἐγγίγνεσθαι] ἐγγίν. Mon. B. (Flor. U.) Ald. Bas. ab. Steph.

ἔστι] ἔστιν Bekkerus.

δὲ] δὴ cum editis ante Bekkerum Vind. E. Vat. M. et fortasse a m. pr. Ven. B. quem Bekkerus correctum δὲ exhibere dicit. δὲ ex Florentinorum uno A. Stallbaumius annotavit, ut reliqui quinque δὴ habere videantur. Bipontini quoque de Par. K. tacent.

παραγιγνόμεναι] *om.* Fic.

πόλει] πόλιν Ang. B. Flor. R. 457

πόλεως Vat. B.

ἐτίθεμεν.] ἐτίθεμεν Ald. ἐτί-

ἔφη, ἐρωτᾷς. Μανθάνω, ἔφην. τί δέ; τῶν ἄλλων πολιτῶν οὐχ οὗτοι ἄριστοι; Πολύ γε. Τί δέ; αἱ γυναῖκες E *τῶν γυναικῶν οὐχ αὗται ἔσονται βέλτισται; Καὶ τοῦτο, ἔφη, πολύ. Ἔστι δέ τι πόλει ἄμεινον, ἢ γυναῖκάς τε καὶ ἄνδρας ὡς ἀρίστους ἐγγίγνεσθαι; Οὐκ ἔστι. Τοῦτο δὲ μουσική τε καὶ γυμναστικὴ παραγιγνόμεναι, ὡς ἡμεῖς διήλθομεν, ἀπεργάσονται; Πῶς δ᾽ οὔ; Οὐ μόνον ἄρα* 457 *δυνατὸν, ἀλλὰ καὶ ἄριστον πόλει νόμιμον ἐτίθεμεν. Οὕτως. Ἀποδυτέον δὴ ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξὶν, ἐπείπερ ἀρετὴν ἀντὶ ἱματίων ἀμφιέσονται, καὶ κοινωνητέον πολέμου τε καὶ τῆς ἄλλης φυλακῆς τῆς περὶ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἄλλα πρακτέον· τούτων δ᾽ αὐτῶν τὰ ἐλαφρότερα*

θεμεν; Bekkerus et Stallbaumius; cui initium dictionis repugnare videtur.

Ἀποδυτέον — αἰσχρόν. B.] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. pag. 255. *Ἀποδοτέον* etc. Ald. Bas. a.

ἐπείπερ] *ἐπειδήπερ* Lob. Vind. BD. Vat. M. Bas. b.

ἀμφιέσονται] *ἐνδύσονται* Lob. Vind. BD. Vat. BM. et scholiastes, qui *ἀμφιέσονται* ut variam lectionem affert. Item margo Lob. *γρ ἀμφιέσονται.* Hoc autem medium est, non passivum, quod statuit Matthiae gramm. p. 780.

κοινωνητέον] *κοινωνητέων* Bas. b.

φυλακῆς] *φ. καὶ* Stob. cod. B. *custodia atque tutela* Fic.

ἄλλα] *ἄλλο* Stob. *aliud* Fic.

δ᾽] *δὲ* Vind. EF. Flor. CTV. Stob.

αὐτῶν] *ἑαυτῶν* Flor. A.

ἐλαφρότερα] *ἐλαφρώτερα* Bekkerus ex coniectura, quam sequitur in tert. ed. Astius. Choeroboscus Bekkeri anecd. p. 1287. de his adiectivis ita praecipit: *εἰ δὲ ἔχουσιν ἄφωνον ὁμοίως πρὸ ἀμεταβόλου, ὁμοίως τοῖς μακρᾷ παραληγομένοις φυλάττουσι τὸ ō καὶ ἐν τοῖς συγκριτικοῖς καὶ ἐν τοῖς ὑπερθετικοῖς, οἷον λάγνος λαγνότερος λαγνότατος, ἄκρος ἀκρότερος ἀκρότατος, ἐρυθρὸς ἐρυθρότερος ἐρυθρότατος, ἐλαφρὸς ἐλαφρότερος ἐλαφρότατος. ἰστέον δὲ, ὅτι αὐτὰ, φημὶ δὴ τὸ ἐρυθρότερος καὶ ἐλαφρότερος καὶ εὔτεκνος εὐτεκνότερος καὶ δύσποτμος δυσποτμότερος, παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ διὰ τοῦ ω̄, ὡς παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ·* (579. Pors.) *παιδὸς θανούσης εὐτεκνωτάτην δὲ σέ.* Hanc auctoritatem non sufficere ad recipiendum contra codices ω̄ recte statuit Buttmannus gramm. II. p. 410. in dubia vero scriptura utendum ea neque cum Schaefero melet. p. 9. ω̄ a prosa oratione abiudicandum videtur. Itaque *ἐμμετρώτατος* Leg. L. XI. p. 926. A. non immerito Bekkerus secundum Ven. B. Vat. C. et a m. pr. Par. A. recepit, quamquam ne Stallbaumius quidem reprehendendus est, qui contra Vossianum et Florentinos vulgatum ō mutare noluerit. Neque *ἐρυθρώτατον* Epin. 987. C. a Bekkero et Stallbaumio editum auctoritate caret, si Par. A. et Vat. C. a m. pr. id exhibent. Minus tutum est *ἀτεχνώτεροι* Leg. III. 679. D. a m. pr. in Par. A. scriptum et a Bekkero receptum, et *ἐμμετρώτατα* Leg. II. 674. C. ex depravata Par. A. Voss. Pal. C. scriptura *ἐμμετριώτατα*, quam Vat. C. inter versus habet, a Bekkero factum et a Stallbaumio secundum Flor. A.

ταῖς γυναιξὶν, ἢ τοῖς ἀνδράσι δοτέον διὰ τὴν τοῦ γένους ἀσθένειαν. ὁ δὲ γελῶν ἀνὴρ ἐπὶ γυμναῖς γυ-
B ναιξὶ τοῦ βελτίστου ἕνεκα γυμναζομέναις ἀτελῆ τοῦ γελοίου σοφίας δρέπων καρπὸν οὐδὲν οἶδεν, ὡς ἔοικεν, ἐφ' ᾧ γελᾷ οὐδ' ὅτι πράττει. κάλλιστα γὰρ δὴ τοῦτο καὶ λέγεται καὶ λελέξεται, ὅτι τὸ μὲν ὠφέλιμον καλὸν,

in quo ώ super ό adscriptum legitur, praelatum. Nullo vero modo ἐμμετρώτατα et πικρώτατον probanda, quorum illud infra p. 474. D. hoc Epist. VII. 336. B. Bekkerus ut nostro loco ἐλαφρώτερα et Tim. 56. B. ἐλαφρώτατον ex coniectura exhibuit, quam Stallbaumius in altero secutus est, quum infra L. VIII. p. 569. C. πικροτάτην neuter eorum attrectaverit. Idem Stallbaumius in ed. sec. Bekkerum brevem vocalem in huiusmodi formis per totum Platonem expulisse tradens Buttmanni annotationem supra indicatam non legit. Etiam ἀκρότατον infra p. 459. E. Leg. V. 730. E. et similia intacta reliquit Bekkerus.

ἢ — γυναιξὶ] *om.* Vat. B. Verba ἢ τοῖς ἀνδράσι neque Ficinus expressit neque scriptor nisi per negligentiam addidit, quasi non τὰ ἐλαφρότερα, sed ἐλαφρότερα dixisset. Pro ἀνδράσι δοτέον Stobaeus ἀνδράσιν ἀποδοτέον habet.

ὁ δὲ γελῶν — γελᾷ B.] laudant Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 413. et Theodoretus Therap. L. VIIII. p. 937. hac praefatione usus: κελεύσας γὰρ καὶ τὰς γυναῖκας, οὐ μόνον τὰς νέας, ἀλλὰ καὶ τὰς γεγηρακυίας γυμνάζεσθαι, εἶτα γελῶντας τοὺς προσδιαλεγομένους ἰδὼν ὑπολαβὼν ἔφη.

ἀνὴρ] *om.* Fic.

ἐπὶ γυμναῖς γυναιξὶ] *om.* Vind. B. (cuius loco in Bekkeri comm. perperam Vat. B. significatus est.) Vat. M. ἐ. γ. ταῖς γυν. Vind. D. Vat. H. Euseb. Theod.

B ἀτελῆ] ἅτε δὴ margo Par. A. secundum Faehsium („ἅτε δὴ γρ A.“ Bekkerus.) Euseb. Theod. cuius ex cod. Augustano antiquiore Sylburgius δὴ recepit, quod vulgo deerat. Sed in cod. Ursini ἀτελῆ erat.

τοῦ γελοίου] διὰ τ. γ. Theod. excepto cod. Ursini. *circa ridiculas nugas* Fic. Apud Stobaeum serm. LXXVIII. p. 465. Pindarus hoc in physiologos dixisse traditur: τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν. Idem Boeckhius T. II. p. 10. inter apophthegmata Pindari e codice Vratisl. retulit: τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη ἀτελῆ σοφίας δρέπειν καρπόν. et eiusdem tomi parte altera p. 669. ingeniose hoc cum altero Pindari fragmento a Platone Theaet. p. 173. D. servato coniunxit. Sed quod priori loco Schneideri coniecturam σοφίας e nostro eiicientis scitam dicit, non magis ei assentior, quam Stallbaumio, qui in ed. sec. τοῦ γελοίου ex glossemate additum suspicatur. καρπὸν σοφίας Plato fructum sapientiae dicit, quem risor iste quasi de arbore sapientiae suae decerpere, h. e. sapientia sua invenisse sibi videtur, eundemque τοῦ γελοίου καρπὸν appellat utpote in ridiculo positum et ridendi materiam in se continentem: *die Weisheitsfrucht des lächerlichen.*

δρέπων] δρεπόμενος Theod. excepto cod. Ursini, quemadmodum Attico apud Eusebium praep.

τὸ δὲ βλαβερὸν αἰσχρόν. Παντάπασι μὲν οὖν. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἓν ὥσπερ κῦμα φῶμεν διαφεύγειν τοῦ γυναικείου πέρι νόμου λέγοντες, ὥστε μὴ παντάπασι κατακλυσθῆναι τιθέντας, ὡς δεῖ κοινῇ πάντα ἐπιτηδεύειν τούς τε φύλακας ἡμῖν καὶ τὰς φυλακίδας, ἀλλά πη τὸν C
λόγον αὐτὸν αὑτῷ ὁμολογεῖσθαι, ὡς δυνατά τε καὶ ὠ-

ev. L. XV. p. 465. fortasse hunc locum respicienti ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς δικαιοσύνης τὸν καρπὸν τῆς εὐδαιμονίας δρεπόμενος dicitur.

οὐδὲν] οὐδὲ Astius in sec. ed. Euseb. Theod. excepto uno Ursini codice, in quo οὐδὲν, et altero, in quo οὐκ erat. ὤνδὲν, sup. οὐ, Vind. F.

ὡς ἔοικεν] *om.* Fic.

γελᾷ] γελῶι Lob. Ven. C. Vat. M. et a m. pr. B. γελῶ etiam Vind. B. a m. pr. habuisse videtur; certe ᾷ in eo a correctione est. εὐκτικὸν τρίτου προσώπου τῶν ἑνικῶν margo Lob.

οὐδ' ὅτι] οὐδέ τὶ Stob. Trinc. οὐδὲ τί Stob. Gesn. Gaisf. (οὐδ' ὅτι margo Gesn.)

κάλλιστα — Παντάπασι μὲν οὖν.] excerpsit Stobaeus etiam serm. I. p. 24. atque ibi κάλλιστον in ed. Trinc. et Gesn. κάλλιστα vero in cod. A. et in ed. Gaisfordii, serm. autem XXXXI. κάλλιον in cod. A. μάλιστα in cod. B. legitur. Ficinus pro eo *scite* dixit.

δὴ] *om.* Vat. H.

λελέξεται] λέξεται Ang. B. Flor. R. et a m. pr. Vind. F. qui quartam syllabam a m. sec. int. vers. praepositam habet. διαλέξεται Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

τὸ μὲν] prius int. vers. Vind. D.

διαφεύγειν] *enatasse* Fic.

πέρι] Ita Bekkerus secundum Par. A. Vat. B. Ven. BC. pro περὶ scripsit, nec aliter Lob. Mon. B. et nisi fallor Vind. DEF. Sed Vind. B. cum editis ante Bekkerum et Stallbaumio in sec. ed. περὶ exhibet, quod, quum γυναικείου sonum habeat, minus aptum videtur. Conf. Buttmanni gramm. II. p. 301.

λέγοντες] λέγοντι Vind. E.

πάντα] πάντας Lob. Vind. B. Vat. M.

τε] int. vers. Vind. D.

αὑτῷ] αὐ. Lob. Vind. BDF. C

ὁμολογεῖσθαι] Ita Par. A. Vind. EF. et int. vers. D. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ὡμολογεῖσθαι Vat. B. ὡμολογῆσθαι Vind. D. cum reliquis codicibus editionibusque omnibus. Etiam Par. A. ω super ὁ et η super εῖ habet, et Ficinus perfectum legit: *immo vero sibimet oratio nostra consonuit, quod videlicet et possibilia et utilia ferret.* nec non necessarium foret, si sensus is esset, quem Schleiermacherus ostendit: *sondern dass die Rede gewissermassen für sich selbst Zeugniss abgelegt hat, dass sie mögliches und nützliches vorträgt.* Verum testimonii significatio a verbo ὁμολογεῖσθαι aliena et sensus hic est, *sed quodammodo sibi constet sermo noster et vere tum posse illa fieri, tum utiliter fieri affirmare videatur.* Itaque praesens aptissimum est. Cf. L. IIII. p. 434. E: κἂν μὲν ὁμολογῆται. Leg. V. 746. C: τὸ ὁμολογούμενον αὐτὸ αὑτῷ. Infinitivus autem non a φῶμεν, ut Stallbaumius autumat, sed ab ὥστε pendet, quum ἀλλὰ negationi sit oppositum.

φέλιμα λέγει; Καὶ μάλα, ἔφη, οὐ σμικρὸν κῦμα διαφεύγεις. Φήσεις γε, ἦν δ' ἐγὼ, οὐ μέγα αὐτὸ εἶναι, ὅταν τὸ μετὰ τοῦτο ἴδῃς. Λέγε δὴ, ἴδω, ἔφη. Τούτῳ, ἦν δ' ἐγὼ, ἕπεται νόμος καὶ τοῖς ἔμπροσθεν, τοῖς ἄλλοις, ὡς ἐγῷμαι, ὅδε. Τίς; Τὰς γυναῖκας ταύτας τῶν ἀνδρῶν τούτων πάντων πάσας εἶναι κοινὰς, ἰδίᾳ
D δὲ μηδενὶ μηδεμίαν συνοικεῖν, καὶ τοὺς παῖδας αὖ κοινοὺς, καὶ μήτε γονέα ἔκγονον εἰδέναι τὸν αὑτοῦ μήτε παῖδα γονέα. Πολὺ, ἔφη, τοῦτο ἐκείνου μεῖζον πρὸς ἀπιστίαν καὶ τοῦ δυνατοῦ πέρι καὶ τοῦ ὠφελίμου. Οὐκ οἶμαι, ἦν δ' ἐγὼ, περί γε τοῦ ὠφελίμου ἀμφισβητεῖσθαι ἂν, ὡς οὐ μέγιστον ἀγαθὸν κοινὰς μὲν τὰς γυναῖ-

λέγει;] λέγει. codices mei cum editis ante Bekkerum, quod verbo φῶμεν non convenit.

μάλα] μάλ' Lob. Vind. B. Vat. M.

ἔφη, οὐ] ἔφη. Οὐ Ald. Erunt fortasse quibus plenius post ἔφη interpungendum videatur, ut καὶ μάλα interrogationi φῶμεν respondeat, sequentia caussam affirmationis contineant. Sed haec iusto vehementius ita adiici puto ideoque καὶ μάλα cum διαφεύγεις iungere malo.

σμικρὸν] μικρὸν Vind. D.

διαφεύγεις] *evasisti* Fic.

Φήσεις] φύσεις Bas. ab.

γε] *om.* Vat. B. δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius in sec. ed. sibi δέ γε scribendum videri bis docuit, caussam ne semel quidem significavit.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο Lob. Vind. BD. τὸ *om.* Vat. B.

ἴδω] ὡς ἴδω Ven. B. Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. et sec. Stallb. pr. *ut videam* Fic. quemadmodum etiam solum ἴδω interpretandum erat. Cf. Schaeferus ad Bosium p. 764. et Bernhardy synt. p. 397.

Τούτῳ — κοινοὺς δὲ τοὺς παῖδας D.] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 255. et priora usque ad παῖδα γονέα Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 414. Pro Τούτῳ Vind. E. τούτων habet.

ἦν] ὦ, in marg. a m. s. ἦν, Mon. B.

καὶ τοῖς] καὶ τοῦ Vind. E. Flor. AC.

τοῖς] καὶ τοῖς Vind. D. Par. K. sec. Bekk.

ἄλλοις] ἀλλοις Stob. Trinc. ἀλλοῖς Gesn.

ὅδε. Τίς;] : ὁδὲ τίς Vind. E. Etiam Vind. F. post ὅδε interpunctionem omisit. Pro ὅδε Stobaei codices et ed. Trinc. Gesn. ὧδε habent, quod Gaisfordius secundum vulgatam nostram correxit.

Τὰς γυναῖκας — παῖδα γονέα. D.] Theodoretus Lib. VIIII. p. 939. ita exhibet: Ἀνδρῶν τούτων ἁπάντων πάσας εἶναι γυναῖκας κοινὰς, ἰδίᾳ (ἰδίαν cod. Ursini) δὲ μηδεμίαν μηδενὶ ξυνοικεῖν· καὶ τοὺς παῖδας αὖ κοινοὺς, καὶ μήτε γονέα ἔκγονον εἰδέναι τὸν αὑτοῦ παῖδα, (hoc cod. Urs. Flor. B. et duo recentiores Sylburgii omittunt) μήτε παῖδα πατέρα τὸν αὑτοῦ (παῖδας omissis tribus sequentibus iidem) γονέα.

πάντων] *om.* Stob. cod. A. Trinc.

κας εἶναι, κοινοὺς δὲ τοὺς παῖδας, εἴπερ οἷόν τε· ἀλλ' οἶμαι περὶ τοῦ εἰ δυνατὸν ἢ μὴ πλείστην ἀμφισβήτησιν γενέσθαι. Περὶ ἀμφοτέρων, ἦ δ' ὅς, εὖ μάλα ἂν ἀμ- E
φισβητηθείη. Λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, λόγων σύστασιν· ἐγὼ δ' ᾤμην ἔκ γε τοῦ ἑτέρου ἀποδράσεσθαι, εἴ σοι δόξειεν ὠφέλιμον εἶναι, λοιπὸν δὲ δή μοι ἔσεσθαι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μή. Ἀλλ' οὐκ ἔλαθες, ἦ δ' ὅς, ἀποδιδράσκων· ἀλλ' ἀμφοτέρων πέρι δίδου λόγον. Ὑφεκτέον, ἦν δ' ἐγὼ, δίκην. τοσόνδε μέντοι χάρισαί μοι· ἔασόν με ἑορτάσαι, ὥσπερ οἱ ἀργοὶ τὴν διάνοιαν εἰώθασιν ἑστιᾶ- 458
σθαι ὑφ' ἑαυτῶν, ὅταν μόνοι πορεύωνται. καὶ γὰρ οἱ τοιοῦτοί που, πρὶν ἐξευρεῖν, τίνα τρόπον ἔσται τι ὧν

ἰδία] ἰδίᾳ Stob. cod. A. Trinc. ἰδίῳ Gesn.
D μηδεμίαν] μὴ δὲ μίαν Mon. B. Stob. Trinc.
συνοικεῖν] ξυν. Ang. B.
γονέα] γονέας Ang. B. Stob. cod. A. Trinc.
ἔκγονον] post εἰδέναι Stob.
αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab.
γονέα] γονέας Vind. EF. Flor. ACR.
τοῦ ὠφελίμου] τοῦ om. Stob.
Οὐκ — ὠφελίμου] om. Vind. BF. Vat. M. Post Οὐκ Stephanus comma posuit.
ἂν] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.
ὡς] om. Vind. E.
τὰς] om. Vind. BD.
τοὺς] om. iidem.
εἰ] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.
δυνατὸν] ἀδύνατον Vind. F. Ang. B. Flor. R.
πλείστην] Huic Vind. F. Ang. B. et int. vers. a m. s. Mon. B. ἂν addunt.
E εὖ] om. Vind. B.
μάλα] μάλ' Vind. DE. Vat. H. Flor. ACTV. Stallbaumius.
σύστασιν] Ita Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Flor. ACRTUV. ξύστασιν editi. (*sermonum*) *conspirationem* Fic. quod supra modum auxit Schleiermacherus: *Das ist ja eine Rotte von Reden, die du mir ankündigst!* Vid. Stephani thes. I. 1794. D.
ἀποδράσεσθαι] ἀποδράσασθαι Ven. B. Flor. R.
ἀλλ' ἀμφοτέρων] ἀλλ' om. Vind. D. Fic.
τοσόνδε] τὸ σὸν Vat. H.
χάρισαί μοι] χαρισαίοιμ Vind. F. a m. pr. χαρισαίμι Vind. E. χάρισόν μοι Par. K.
ἔασόν] καὶ ἔ. Ang. B. Flor. R. ἔασαι Vind. D.
ἑορτάσαι] *meo arbitratu crassari* Fic. Idem in sequentibus ἑστιᾶσθαι ὑφ' ἑαυτῶν *crassari se ipsis* satis crasse interpretatus est. 458
ἀργοὶ] ἀργεῖοι Vind. D. a m. pr.
εἰώθασιν] εἰώθεσαν Lob. Vind. B. Vat. BM. Et Vind. D. εσαν super ασιν habet.
ἑστιᾶσθαι] ἑστ. Vind. D.
πορεύωνται] πορεύονται Vind. E. Flor. R. Bas. b.
τίνα] τινα Lob.
τι] om. Par. DK. secund. Bip. Mon. B. Flor. U. Stallbaumius; quem et sequens singularis ὃ et res ipsa deterrere debebat, quo minus tam dubiae fidei codices sequeretur. Unum enim quoddam otiosa mens ex eis, quae in votis habet, secum volvere, exornare, paratum ponere solet.

ἐπιθυμοῦσι, τοῦτο παρέντες, ἵνα μὴ κάμνωσι βουλευόμενοι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μή, θέντες ὡς ὑπάρχον εἶναι ὃ βούλονται, ἤδη τὰ λοιπὰ διατάττουσι καὶ χαίρουσι διεξιόντες, οἷα δράσουσι γενομένου, ἀργὸν καὶ
B ἄλλως ψυχὴν ἔτι ἀργοτέραν ποιοῦντες. ἤδη οὖν καὶ αὐτὸς μαλθακίζομαι καὶ ἐκεῖνα μὲν ἐπιθυμῶ ἀναβαλέσθαι καὶ ὕστερον ἐπισκέψασθαι, ᾗ δυνατά, νῦν δὲ ὡς δυνατῶν ὄντων θεὶς σκέψομαι, ἄν μοι παρίῃς, πῶς διατάξουσιν αὐτὰ οἱ ἄρχοντες γιγνόμενα, καὶ ὅτι πάντων ξυμφορώτατ' ἂν εἴη πραχθέντα τῇ τε πόλει καὶ τοῖς

παρέντες] παρέντισι Vind. E.

καὶ μή] In Vind. B. μή a m. s. deletum.

ὑπάρχον] ὕπαρχον Lob. et a m. pr. Vind. BF. Post hoc quod legitur εἶναι, id non dubitavi cum Bekkero ex Par. AD. Vind. F. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. recipere. In Vind. E. eius loco est ἤδη, in reliquis et in editionibus praeter Bekkerianam omissum est, et, si ὑπάρχον significatione vulgari pro ὂν accipitur, omitti debet. Sed quum ὑπάρχειν etiam *certo adesse, non deesse* significet, quo sensu Socrates Phaedon. p. 78. A. ταῦτα μὲν δὴ ὑπάρξει dicit, recte illi hoc, ut sit res cupita, tamquam certum et indubium ponentes θέντες ὡς ὑπάρχον εἶναι ὃ βούλονται dicuntur. Simul apparet εἶναι facile supervacaneum, minime vero explicationis gratia addendum videri librariis potuisse.

βούλονται] βουλεύονται Par. K. sec. Bip.

διατάττουσι] διαλλάττουσι Lob. Vind. B. Vat. M.

δράσουσι] δράσσουσι Vind. D.

γενομένου] γενου Vind. E. γενομένην Ang. B. et a m. sec. Flor. RT.

ἀργὸν καὶ ἄλλως ψυχὴν] *atque ita torpentem animum* Fic. Pro ἀργὸν Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. ἀργὴν habent, Flor. U. ἄργην habere dicitur.

ἐκεῖνα] ἐκεῖνο Mon. B. Flor. B
U. *disceptationem illam* Fic.

ἀναβαλέσθαι] ἀναλαβέσθαι Vat. H. Flor. ACV. ἀναβλαβέσθαι Vind. E.

ᾗ] Ita Par. A. Lob. Vind. BDF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRV. quibus in sec. ed. Stallbaumius Flor. T. addit. εἰ reliqui cum editis ante Bekkerum, quem Stallbaumius in sec. ed. deseruit, quia non qua ratione res fieri possit potissimum dubitetur, sed an omnino fieri possit. Sed posse aliquid fieri haud aliter demonstratur, nisi ut modus, quo fieri possit, ostendatur. Itaque codicibus obtemperare licet. Ficinus alterum secutus est: *possibiliane ista sint an non.*

δυνατά] δύναται Vind. F. Ang. B.

σκέψομαι] σκέψωμαι Flor. R.

μοι] με Vind. D.

παρίῃς] Hunc accentum codices a me inspecti omnes sex habent cum editis ante Bekkerum, qui tacite scripsit παριῇς. Cf. Vol. I. p. 305, b. sq. et L. VII. p. 520. A. In Vind. D. super ultima οις legitur.

ξυμφορώτατ'] ξυμφερώτατ' Vind. F.

φύλαξι. ταῦτα πειράσομαί σοι πρότερα συνδιασκοπεῖ-
σθαι, ὕστερα δ' ἐκεῖνα, εἴπερ παρίης. Ἀλλὰ παρίημι,
ἔφη, καὶ σκόπει. Οἶμαι τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, εἴπερ ἔσον-
460 ται οἱ ἄρχοντες ἄξιοι τούτου τοῦ ὀνόματος οἵ τε τού- C
τοις ἐπίκουροι κατὰ ταὐτά, τοὺς μὲν ἐθελήσειν ποιεῖν
τὰ ἐπιταττόμενα, τοὺς δὲ ἐπιτάξειν τὰ μὲν αὐτοὺς πει-
θομένους τοῖς νόμοις, τὰ δὲ καὶ μιμουμένους, ὅσα ἂν
ἐκείνοις ἐπιτρέψωμεν. Εἰκός, ἔφη. Σὺ μὲν τοίνυν, ἦν
δ' ἐγώ, ὁ νομοθέτης, αὐτοῖς, ὥσπερ τοὺς ἄνδρας ἐξέ-
λεξας, οὕτω καὶ τὰς γυναῖκας ἐκλέξας παραδώσεις

τε] *om.* Par. A. Vat. H. Flor. TV. δὲ, sup. τ, Vat. B.

ταυτα] In Ald. ante hoc nulla distinctio, post id comma, in Bas. ab. utrimque punctum positum, deinde Πειράσ. scriptum, in Stephan. Ast. pr. sec. post φύλαξι commate incisum est. Pro πειράσομαί Par. K. sec. Bip. περάσομαί habet.

πρότερα] πρότερον Par. K. Ang. B. Flor. RT.

παρίης] παρίῃς Steph. Ast. pr.

C οἵ τε] εἴ τε Stallbaumii sec. ed.

κατὰ ταὐτὰ] καταταυτὰ Lob. Vind. F. In Bas. ab. non post, sed ante haec comma positum, in Ald. utroque loco omissum.

τοὺς δὲ] τοὺς δ' Lob. Vind. BF. Ang. B. Vat. M. Flor. R.

αὐτοὺς πειθομένους τοῖς νόμοις] αὐτὸς πειθομένους τοὺς νόμους Vind. F. αὐτοῖς πειθομένους τοῖς νόμοις Par. K. quod Astius praeeunte Ficino (*ipsis parentes legibus*) in sec. ed. recepit, non postulante, ut ipse ait, sed tamen permittente sensu, quia imitatio ad voluntatem et consilium legislatoris, non ad ipsas leges dirigitur. At nihilo minus verum est αὐτοὺς, quod in tertia ed. restituit. Nonnulla enim sic imperant custodes, ut ipsi legibus pareant, scilicet ea omnia, quae a legibus imperare iubentur.

καὶ] ἢ cum punctis superne inscriptis Vind. F. *om.* Ang. B. Flor. RT.

μιμουμένους] Ita Mon. B. a m. pr. μὴ πειθομένους a m. s. Post μιμουμένους comma feci, quia sequentia per appositionem addita sunt, ut L. I. p. 334. D: πολλοῖς ἄρα, ὦ Πολέμαρχε, ξυμβήσεται, ὅσοι διημαρτήκασι τῶν ἀνθρώπων, δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους βλάπτειν· πονηροὶ γὰρ αὐτοῖς εἰσί· τοὺς δ' ἐχθροὺς ὠφελεῖν· ἀγαθοὶ γάρ.

ἐπιτρέψωμεν] ἐπιτάξωμεν Vind. D. Cf. L. IIII. p. 425. A. sqq.

Εἰκὸς — λεών. D.] laudant Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 414. et Theodoretus Therap. L. VIIII. p. 939. Sed hic duo prima omittit et pro Σὺ secundum Flor. B. cod. Ursini et ed. Sylb. Εἷς legit.

ὁ] *om.* Theod. Sylb.

νομοθέτης] Huic quoque comma, quod Aldus et Stephanus ne sequenti quidem αὐτοῖς apposuerunt, apponendum putavi, quo magis αὐτοῖς ad ἐκλέξας et παραδώσεις pertinere intelligeretur.

ἐξέλεξας] ἐκλέξας Vat. B. *om.* Ven. B. Euseb. Theod. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr.

παραδώσεις] παραδώσει Theod. Schulz.

καθόσον οἷόν τε ὁμοφυεῖς· οἱ δὲ, ἅτε οἰκίας τε καὶ ξυσσίτια κοινῇ ἔχοντες, ἰδίᾳ δὲ οὐδενὸς οὐδὲν τοιοῦτο κε-
D κτημένου, ὁμοῦ δὴ ἔσονται, ὁμοῦ δὲ ἀναμεμιγμένων καὶ ἐν γυμνασίοις καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ τροφῇ ὑπ' ἀνάγκης, οἶμαι, τῆς ἐμφύτου ἄξονται πρὸς τὴν ἀλλήλων μίξιν. ἢ οὐκ ἀναγκαῖά σοι δοκῶ λέγειν; Οὐ γεωμετρικαῖς γε, ἦ δ' ὅς, ἀλλ' ἐρωτικαῖς ἀνάγκαις, αἳ κινδυνεύουσιν ἐκείνων δριμύτεραι εἶναι πρὸς τὸ πείθειν τε καὶ ἕλκειν τὸν πολὺν λεών. Καὶ μάλα, εἶπον. ἀλλὰ μετὰ δὴ ταῦτα, ὦ Γλαύκων,

καθόσον] καθ' ὅσον Vind. F. Mon. B. (recentiores.)

ὁμοφυεῖς] *consimiles inter se ingenio* Fic.

ἅτε] ἅτε δὴ Theod.

ξυσσίτια] ξυνσίτια cum σ super ν Vind. F.

κοινῇ] κοινὰ Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Vat. B. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. ACRTUV. Euseb. Theod. Sylb. Bas. b. Stallbaumius. Utrum Ficinus legerit, *utpote aedes et comessationes communes habentes* interpretatus, incertum est. κοινῇ, si non in optimo codice exstaret, ad sequens ἰδίᾳ accommodatum a librariis videri posset: nunc ab ipso Platone ad evitandam tautologiae speciem, quam ξυσσίτια κοινὰ habere necesse est, et ut communio ad aedes quoque pertinere intelligeretur, potius, quam κοινὰ positum videtur. Quamquam posse hoc ad οἰκίας pariter atque ad ξυσσίτια referri et codicum auctoritate praevalere non nego.

οὐδενὸς] *om.* Par. K. et a m. pr. Ven. B. post οὐδὲν ponit Flor. T.

τοιοῦτο] τοιούτου Lob. Vat. B. τοιοῦτον Vind. BD. Ven. B. Par. K. Vat. M. Flor. T. Euseb. Theod.

κεκτημένου] κεκτημένοι Par. DK. (*proprium vero nihil talium*) *possidentes* Fic.

ὁμοῦ] οὐμοῦ Vind. E.

δὴ ἔσονται] δὲ ἔσονται Vind. E. Theod. cod. Urs. δεήσονται Par. K. sec. Bekk.

ὁμοῦ δὲ] καὶ ὁμοῦ δὴ Theod. ὁμοῦ δ' cod. Urs. D

ἀναμεμιγμένων] ἀμεμιγμένων Vind. E.

οἶμαι] int. vers. Lob.

ἐμφύτου] ἐμφύτου ἐπιθυμίας Theod. ἐμφ. οἰκονομίας cod. Urs.

ἄξονται] αὔξονται Theod. codices duo recentiores Sylb. et Flor. B. Cf. ad p. 452. A.

ἢ οὐκ] ἦ οὐ καὶ Vind. E.

γε] *om.* Vat. B. — Plutarchus Lycurg. p. 48. C: ἦν μὲν οὖν καὶ ταῦτα παρορμητικὰ πρὸς γάμον. λέγω δὲ τὰς πομπὰς τῶν παρθένων καὶ τὰς ἀποδύσεις καὶ τοὺς ἀγῶνας ἐν ὄψει τῶν νέων ἀγομένων οὐ γεωμετρικαῖς, ἀλλ' ἐρωτικαῖς, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, ἀνάγκαις. quem locum indicavit Astius. Similiter nostrum, ut videtur, respiciens Proclus in Tim. p. 101: ταῦτα μὲν οὖν τὰ τρία γεωμετρικαῖς ἀνάγκαις, φησὶν, ἀποδεδειγμένα κείσθω. Ceterum nescio, an Glauconi haec respondenti poëtae alicuius locus sit obversatus.

αἳ] ἃ Lob. Vind. B. Vat. M.

κινδυνεύουσιν] *om.* Fic. (*quae multo acrior est quam illa.*)

δριμύτεραι] δριμύτερα iidem, qui ἃ habent.

ἀτάκτως μὲν μίγνυσθαι ἀλλήλοις ἢ ἄλλο ὁτιοῦν ποιεῖν E
οὔτε ὅσιον ἐν εὐδαιμόνων πόλει οὔτ' ἐάσουσιν οἱ ἄρχοντες. Οὐ γὰρ δίκαιον, ἔφη. Δῆλον δή, ὅτι γάμους τὸ μετὰ τοῦτο ποιήσομεν ἱεροὺς εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα· εἶεν δ' ἂν ἱεροὶ οἱ ὠφελιμώτατοι. Παντάπασι μὲν οὖν. Πῶς οὖν δὴ ὠφελιμώτατοι ἔσονται; τόδε μοι λέ- 459
γε, ὦ Γλαύκων· ὁρῶ γάρ σου ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ κύνας θηρευτικοὺς καὶ τῶν γενναίων ὀρνίθων μάλα συχνούς· ἆρ' οὖν, ὦ πρὸς Διός, προσέσχηκάς τι τοῖς τούτων

τε] *om.* Theod. exceptis codicibus Sylburgii duobus recentioribus, ex quibus ille particulam recepit.

πολὺν] πολὴν Bas. b.

μετὰ δὴ] δὴ τὰ δὴ Vind. E. δὴ μετὰ Vat. B. Ven. B. cum editis ante Bekkerum et Astio in tert. ed. δὴ continuationem indicans haud raro praepositionem inter et pronomen vel nomen ponitur ita, ut huic ponderis nonnihil addat. Phaedon. 87. B: πρὸς δὴ τοῦτο τόδε ἐπίσκεψαι εἴ τι λέγω. 98. B: ἀπὸ δὴ θαυμαστῆς, ὦ ἑταῖρε, ἐλπίδος ᾠχόμην φερόμενος. Non multo aliter 102. B: ἐπεὶ αὐτῷ ταῦτα ξυνεχωρήθη — τὸ δὴ μετὰ ταῦτα ἠρώτα, εἰ δὴ etc.

μίγνυσθαι] γυμνοῦσθαι Vat. BH. Vind. ED. Flor. ACV. hi quatuor cum vulgato in margine. *denudari (inter se)* Fic.

E ἐν] *om.* Vind. D.

δὴ] δὲ Mon. B. Flor. U.

γάμους] ἀγάμους Vat. B.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο Lob. Vind. BDE. τὸ μετατοῦτο Mon. B. Ald. Bas. ab.

ποιήσομεν] ποιήμεν Vind. E.

ἱεροὺς] Haec singulorum cum pluribus connubia Proclus in Tim. p. 16. repetit ἐκ τῶν μυστικῶν λόγων καὶ τῶν ἐν ἀποῤῥήτοις λεγομένων ἱερῶν γάμων, οἷς καὶ ὁ Πλάτων εἰς δύναμιν ἐξ ὁμοίων (f. ἐξομοιῶν) περὶ τοὺς πολίτας καὶ τοὺς τῶνδε γάμους ἱεροὺς γάμους προσηγόρευσε. Hunc locum Astius indicavit et insuper Themist. Orat. XXI. pag. 248. Hard. conferri iussit, ubi inter alia haec ex nostro loco haud aptissime translata leguntur: εἰσί που ὑμῶν ἐν ταῖς οἰκίαις πολλοὶ μὲν ἵπποι, πολλοὶ δὲ κύνες, καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς γε αὖ βοῶν τε καὶ προβάτων ἀγέλαι. ὅταν οὖν βούλησθε ἐξ αὐτῶν τίκτεσθαι ὑμῖν μόσχους τε ἁδροὺς καὶ πώλους γενναίους καὶ σκυλάκια θηρευτικά, πότερον ἐξ ἁπάντων ὁμοίως γεννᾶτε, ἢ προθυμεῖσθε ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ἀρίστων; ἐγὼ μὲν γὰρ ὑμᾶς ὁρῶ τόν τε ἵππον ἐξετάζοντας etc.

ὅτι μάλιστα] ὅτιμαλιστα Vind. F. ὁτιμάλιστα Steph. ὅ τι μάλιστα Stallb. in sec. ed. ut solet.

ὠφελιμώτατοι] ὠφελιμότατοι Vind. E. Item paullo post.

οὖν δὴ] *om.* Fic. 459

ἔσονται;] ἔσονται, Mon. B. Ald. Steph. Ast. pr. sec.

οἰκίᾳ] Ita Vind. B. sed cum litura ante *ι*.

θηρευτικοὺς] θηρευτικὰς Par. K.

ἆρ'] ἄρ' Flor. T. ἄρα Vind. F.

ὦ πρὸς Διὸς] *om.* Fic.

τι] *om.* Vind. F. Flor. R.

γάμοις τε καὶ παιδοποιίαις; Τὸ ποῖον; ἔφη. Πρῶτον μὲν αὐτῶν τούτων, καίπερ ὄντων γενναίων, ἆρ' οὐκ εἰσί τινες καὶ γίγνονται ἄριστοι; Εἰσί. Πότερον οὖν ἐξ ἁπάντων ὁμοίως γεννᾷς, ἢ προθυμῇ ὅτι μάλιστα ἐκ
B τῶν ἀρίστων; Ἐκ τῶν ἀρίστων. Τί δ'; ἐκ τῶν νεωτάτων, ἢ ἐκ τῶν γεραιτάτων, ἢ ἐξ ἀκμαζόντων ὅτι μάλιστα; Ἐξ ἀκμαζόντων. Καὶ ἐὰν μὴ οὕτω γεννᾶται, πολύ σοι ἡγῇ χεῖρον ἔσεσθαι τό τε τῶν ὀρνίθων καὶ τὸ τῶν κυνῶν γένος; Ἔγωγ', ἔφη. Τί δὲ ἵππων οἴει,

τε] *om.* Lob. Vind. B. Vat. B. nisi huius signum perperam pro Vindobonensi, cuius mentionem omisit, Bekkerus posuit.

παιδοποιίαις] παιδοποιία Vind. EF. Par. K. sec. Bip. παιδοποιίαι Ven. C. Par. DK. secund. Bekk. Ang. B. Vat. H. παιδοποιίας Bas. ab. παιδοποιία Mon. B. Flor. ACRTUV. Stallb. in pr. ed. *generationem* Fic. qui tamen γάμοις quoque singulari *coitum* reddidit. Pollux III. 14: Πλάτων δὲ τὴν παιδοποιίαν καὶ παιδογονίαν καὶ παιδουργίαν εἴρηκεν.

Τὸ ποῖον; ἔφη.] Vulgo Τὸ ποῖον, ἔφη;

αὐτῶν τούτων] αὐτὸ τοῦτο Par. K.

Εἰσί.] Εἰσίν. Bekkerus.

ἐξ ἁπάντων] ἐξαπάντων Vind. F.

προθυμῇ] προθυμεῖ Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

Ἐκ τῶν ἀρίστων.] *om.* Vind. F. Ang. B.

B Τί δ';] Τί δ' Ald. Bas. ab. Τί δ', Steph. Ast. pr. sec.

γεραιτάτων] γεραιοτάτων Lob. Vind. B. Vat. M.

ἐξ ἀκμαζόντων] ἐξάκμαζόντων Lob. h. l. et in sequentibus iterum, ubi Vind. F. ἐξακμαζόντων habet.

ἐὰν] ἂν Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

σοι] *om.* Fic.

ἡγῇ] ἡγεῖ, sup. ῃ, Par. D. ἡγεῖ Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

χεῖρον] χείρων Vind. B. Vat. M.

τό τε τῶν] τε τὸ τῶν Vind. D. τῶν τε Lob. Vind. B. Vat. M.

ὀρνίθων] *canum* Fic.

καὶ τὸ] καὶ Lob. Vind. B. Vat. BM.

κυνῶν] *avium* Fic.

δὲ] δαί Par. A.

οἴει] *om.* Vind. B. Vat. M. οἴῃ Bas. ab.

ᾗ] ῇι Par. A. ᾗ Lob. Vind. BDF. Ast. sec.

πῃ] πῇ Vind. F.

μέντ' ἂν] μὲν τ' ἂν Mon. B. μέν τ' ἂν editi ante Bekkerum.

ἦ δ' ὅς] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

ἄκρων εἶναι] εἶναι *om.* Mon. B. Flor. U. Fic. „Videtur abundare εἶναι." Steph. in marg. quem contra Astius duabus e structuris conflatam esse orationem statuit cum Matthiaeo gramm. p. 1303. quibus ita assentior, ut verbum εἶναι ex altera assumptum propterea censeam, ne σφόδρα ad δεῖ potius, quam ad ἄκρων referatur, articulum autem ad ἀρχόντων additum ex eadem illa altera structura repetendum putem. Scilicet illud σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων ἀρχόντων non solum *valde peritis nobis opus est magistratibus*, sed etiam *valde indigemus peritis magistratibus* significare poterat, ideoque a Socrate, ne peritos magistratus desiderare videretur, quibus instruendis ipse iam magnam operam dedisset, ita inflectitur, ut *ma-*

ἦν δ' ἐγώ, καὶ τῶν ἄλλων ζώων; ἢ ἄλλῃ πῃ ἔχειν; Ἄτοπον μέντ' ἄν, ἦ δ' ὅς, εἴη. Βαβαί, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε ἑταῖρε, ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων, εἴπερ καὶ περὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ὡσαύτως ἔχει. Ἀλλὰ μὲν δὴ ἔχει, ἔφη· ἀλλὰ τί δή; C
Ὅτι ἀνάγκη αὐτοῖς, ἦν δ' ἐγώ, φαρμάκοις πολλοῖς χρῆσθαι. ἰατρὸν δέ που μὴ δεομένοις μὲν σώμασι φαρμάκων, ἀλλὰ διαίτῃ ἐθελόντων ὑπακούειν, καὶ φαυλότερον ἐξαρκεῖν ἡγούμεθα εἶναι· ὅταν δὲ δὴ καὶ φαρμακεύειν

gistratus nostros valde peritos esse necesse est sine ambiguitate dicat. Aliter sensisse videtur Bernhardy synt. p. 364. hunc locum inter eos referens, qui infinitivum extra necessitatem et per accessionem adiectum habeant, qualis sit Eurip. Med. 1400: *φιλίου χρῄζω στόματος παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.* Plat. Euthyd. p. 282. D: *τὸ μὲν ἐμόν, ἔφην, παράδειγμα, ὦ Διονυσόδωρέ τε καὶ Εὐθύδημε, οἵων ἐπιθυμῶ τῶν προτρεπτικῶν λόγων εἶναι, τοιοῦτον.* et Xenoph. Anab. V. 4, 9: *τί ἡμῶν δεήσεσθε χρήσασθαι;* quorum exemplorum primum ac tertium, quoniam infinitivum habent ad idem subiectum, quod verbi finiti illum regentis est, spectantem, cum hoc nostro componi non debebant. Neque alter ille Platonis locus tuto adhibetur, quia *οἵων* ex Routhii coniectura profectum est, codices *οἷον* legi iubent. Noster praeterea hoc proprium et nescio an singulare habet, quod diversae verbi construendi rationi significationis quoque diversitas aliqua coniuncta est, quae ipsa structurae utriusque adhibendae et alteri alterius innectendae caussa exstitit; quam ob rem illius dictionis, etiam si secundum Routhium cum Heusdio, Heindorfio et Bekkero scribatur, tamen alia et facilior ratio sit. Ceterum quae Stallbaumius in sec. ed. p. 54. exempla contulit, pleraque talia sunt, quale Euripideum supra significatum, et ab hoc aliena; in verbis autem Timaei p. 33. D. *χειρῶν δὲ — οὐκ ᾤετο δεῖν αὐτῷ προσάπτειν,* quae similia nostris videri possunt, genitivus ab omisso *τι* pendet, non a verbo *δεῖν*, cuius cum *οἴεσθαι* coniuncti significatio certa est et genitivi impatiens.

εἴπερ] *εἴ* Vind. E. *εἶπε*, e corr. *εἰ*, Vind. F.

καὶ] *om.* Vind. E.

ὡσαύτως] *ὡσσαύτως* Vind. F.

ἔφη· ἀλλὰ] *ἔφη. Ἀλλὰ* Ald. Steph. C

ἰατρὸν] *ἰατρῶν* Vat. M. et a m. pr. Vind. B.

ἐθελόντων] *ἐθέλουσιν* Vind. BD. Vat. M. Flor. TV. *ἐθελόντων* cum *ουσι* super *οντω* Lob. „Paulo ante adscripsi margini, videri redundare *εἶναι* (et merito certe, quum satis sit, *ἡμῖν δεῖ ἄκρων τῶν ἀρχόντων*, ut dicitur *δεῖ μοι τούτου* pro *δέομαι τούτου*) sed hic quoque de eodem infinitivo redundante admonere debueram: quum satis sit *ἐξαρκεῖν*, absque *εἶναι*. Nisi forte putemus non *ἐξαρκεῖν* sed *ἐξαρκῆ* Platonem scripsisse: nam post *ἐξαρκῆ* (aut *ἐξάρκη*, si ita potius scribendum est) apte adderetur *εἶναι*. Verum et pro *ἐθελόντων* scribendum videtur *ἐθέλουσι*. nisi dicamus non ad praecedens *σώμασι* referri, sed intelligendum esse *σώμασιν ἀνθρώπων ἐθελόντων διαίτῃ ὑπακούειν*: sed ita scripsisse Platonem minus mihi fit verisimile.“ Steph. annot. p. 21. Eandem coniecturam margini adlevit: *ἐθέλουσιν*.

δέῃ, ἴσμεν ὅτι ἀνδρειοτέρου δεῖ τοῦ ἰατροῦ. Ἀληθῆ· ἀλλὰ πρὸς τί λέγεις; Πρὸς τόδε, ἦν δ' ἐγώ· συχνῷ τῷ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ κινδυνεύει ἡμῖν δεήσειν χρῆσθαι
D τοὺς ἄρχοντας ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀρχομένων. ἔφαμεν δέ που ἐν φαρμάκου εἴδει πάντα τὰ τοιαῦτα χρήσιμα εἶναι. Καὶ ὀρθῶς γε, ἔφη. Ἐν τοῖς γάμοις τοίνυν καὶ παιδοποιίαις ἔοικε τὸ ὀρθὸν τοῦτο γίγνεσθαι οὐκ ἐλάχιστον. Πῶς δή; Δεῖ μὲν, εἶπον, ἐκ τῶν ὡμολογημένων τοὺς ἀρίστους ταῖς ἀρίσταις συγγίγνεσθαι ὡς πλειστάκις,

Neque dubium est, quin genitivus nec masculini generis sit neque a σώμασι pendeat. Minime vero mutandus, sed pro absoluto habendus atque ab eadem sermonis mobilitate repetendus est, qua supra p. 458. D. ἀναμεμιγμένων pro nominativo, Leg. L. VIIII. p. 855. A. in verbis παισὶ δὲ καὶ γένει, ἐὰν φύγωσι τὰ πατρῷα ἤθη, κλέος ἔστω καὶ λόγος ἔντιμος λεγόμενος, ὡς εὖ τε καὶ ἀνδρείως εἰς ἀγαθὸν ἐκ κακοῦ διαπεφευγότων hoc extremum pro dativo, alibi idem genitivus pro accusativo ponitur. Non magis opus est altera Stephani coniectura, quam Astius in tert. ed. suam fecit, quum in secunda vulgatum εἶναι recte explicuisset.

φαυλότερον] φαυλοτέρων cum ον super ων Vind. F.

δέῃ] δέοι Flor. T.

ἴσμεν] σημεν Vind. F.

ἰατροῦ.] ἰατροῦ. ἦ γάρ; Ang. B. Flor. RT.

πρὸς τί] τί πρὸς ταῦτα Vind. D.

κινδυνεύει] κινδυνεύειν Vind. B. Vat. M. Ald. Bas. ab.

δεήσειν] δεήσει Lob. Vind. BD. Vat. M.

χρῆσθαι] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

D ἐπ' ὠφελείᾳ] ἐπωφελείᾳ Ald. Bas. ab.

ἐν φαρμάκου εἴδει] *pharmaci medicinaeque loco* Fic. V. L. III. p. 389. B.

γε] γ' Vind. F. Flor. RT. Idem Bekkerus in Vat. M. aliove codice invenisse videtur. Scribit enim in commentariis: „γ' *om.* Vat. M.“ et in textu γε habet.

ἔοικε τὸ] ἔοικεν Lob. Vind. B. Vat. BM. ἔοικε καὶ τὸ Ang. B.

γίγνεσθαι] γίνεσθαι Mon. B. γενέσθαι editi ante Bekkerum. „Omnino opus est particula ἂν post γενέσθαι, ut γενέσθαι ἂν accipiatur pro γενήσεσθαι. quamvis Ficinus interpretetur Fieri, perinde acsi legisset γίνεσθαι.“ Steph. annot. p. 21. Qui si codices praesens habere scisset, haud dubie eo contentus ἂν non desiderasset. Scilicet magnam partem illorum mendaciorum, quae probaverant, locum in nuptiis et liberorum procreationibus habere Socrates existimat; cuius verba recte interpretatur Schleiermacherus: *Bei den Hochzeiten nun und der Kindererzeugung scheint dies richtige gar nicht in geringem Maass vorzukommen.*

ἐλάχιστον.] ἐλάχιστον; Bas. b.

ὡμολογημένων] ὁμολογημένων Vind. E.

συγγίγνεσθαι] γίγνεσθαι Lob. Vind. B. γίνεσθαι Vat. M. et a m. pr. B. (a m. s. praepositionem habere videtur.) συγγίνεσθαι Vind. DE. Mon. B. editi ante Astium.

τῶν μὲν] Pro τῶν Vind. F. a m. pr. τὸν habebat.

ἔκγονα] ἔγγονα Ven. C. Vind. DF. Cf. Vol. I. p. 131.

μέλλει] μέλλοι Lob. Vind. BDE. E
Vat. H. Flor. AC. μέλλει, sup. οι, Ven. B.

τοὺς δὲ φαυλοτάτους ταῖς φαυλοτάταις τοὐναντίον, καὶ τῶν μὲν τὰ ἔκγονα τρέφειν, τῶν δὲ μή, εἰ μέλλει τὸ E ποίμνιον ὅτι ἀκρότατον εἶναι· καὶ ταῦτα πάντα γιγνόμενα λανθάνειν πλὴν αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας, εἰ αὖ ἡ ἀγέλη τῶν φυλάκων ὅτι μάλιστα ἀστασίαστος ἔσται. Ὀρθότατα, ἔφη. Οὐκοῦν δὴ ἑορταί τινες νομοθετητέαι ἔσονται, ἐν αἷς ξυνάξομεν τάς τε νύμφας καὶ τοὺς νυμφίους, καὶ θυσίαι, καὶ ὕμνοι ποιητέοι τοῖς ἡμετέροις ποιηταῖς πρέποντες τοῖς γιγνομένοις γάμοις· τὸ δὲ πλῆ- 460

ἀκρότατον] „Quanvis *ἀκρότατον* agnoscere videatur Ficinus, qui interpretatur, Si armentum futurum sit excellentissimum: suspectum tamen habeo: et vereor ne pro *ἀκεραιότατον* aut *ἀκρατότατον* irrepserit. Dicit certe paulo post; *εἴπερ μέλλει καθαρὸν τὸ γένος τῶν φυλάκων ἔσεσθαι.*" Steph. annot. p. 21. Sed illo loco (p. 460. C.) nonnisi de excludenda prole deteriore, hic vero etiam de procuranda optima sermo est, quae si rite succrescat, non solum integrum aut incontaminatum, sed omnino perfectissimum gregem fieri necesse sit. Itaque ampliore hic nomine utitur. Cf. supra B: *σφόδρα ἄκρων.* et Leg. L. V. p. 730. E: *καὶ τὸν μὲν μεταδιδόντα ὡς ἀκρότατον χρὴ τιμᾶν.* Lucian. T. VII. pag. 236. Lehm. *τοῦτον ἐκεῖνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον.*

πάντα] „Non dubito quin scribendum sit *πάντας.*" Steph. annot. p. 21. Cui Astius ne hoc quidem concedere debebat, Ficinum ita legisse videri. Is enim haec habet: *et haec omnia, dum agantur, ab omnibus praeterquam a principibus ignorari.*

λανθάνειν] *λαμβάνειν* Vind. F.

Ὀρθότατα] *ὀρθώτατα* Vind. F.

νομοθετητέαι] *νομοθετηταὶ* Vat. B. *legibus designata (erunt)* Fic.

ἔσονται] *om.* Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. ACRTUV. Stallbaumius. Utique mirum, qui in tot codicibus verbum exciderit, sed magis etiam mirum, qui desiderari a librariis et, si desideraretur, futurum potius, quam praesens necessarium videri potuerit. Quamquam eo adhibito non solum pleniorem orationem fieri, sed etiam dubitationem de tempore tolli apparet. Itaque si non in optimo codice, aut si in eo uno legeretur, quamvis per se probabile, tamen recipiendum non putarem, accedente vero et alterius Veneti et Ficini auctoritate facere non potui, quin tenerem.

θυσίαι,] Vulgo comma deest.

ἡμετέροις] *ὑμετέροις* Lob.

πρέποντες] *πρεπόντες* idem.

γάμοις·] *γάμοις;* Bekkerus, 460 Astius in tert. ed. et Stallbaumius. Iidem in fine verborum Socratis *γίγνηται;* scribunt. Utrumque non ineptum, sed minus aptum videtur. Primum Glauco non ita respondet; deinde quod incerti Socratis oratio habet, id tempore futuro, quo utitur, satis significatum est; denique initio, si *οὐκοῦν δὴ* pro *iam igitur* accipiendum est, affirmatio magis convenit. Itaque hic colon tenui quod Astius in prima et secunda ed. pro puncto priorum posuit, in fine cum omnibus Bekkero anterioribus punctum feci.

θος τῶν γάμων ἐπὶ τοῖς ἄρχουσι ποιήσομεν, ἵν' ὡς μάλιστα διασώζωσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν, πρὸς πολέμους τε καὶ νόσους καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἀποσκοποῦντες, καὶ μήτε μεγάλη ἡμῖν ἡ πόλις κατὰ τὸ δυνατὸν μήτε σμικρὰ γίγνηται. Ὀρθῶς, ἔφη. Κλῆροι δή τινες, οἶμαι, ποιητέοι κομψοί, ὥστε τὸν φαῦλον ἐκεῖνον αἰτιᾶσθαι ἐφ' ἑκάστης συνέρξεως τύχην, ἀλλὰ
B μὴ τοὺς ἄρχοντας. Καὶ μάλα, ἔφη. Καὶ τοῖς ἀγαθοῖς γέ που τῶν νέων ἐν πολέμῳ ἢ ἄλλοθί που γέρα δοτέον καὶ ἆθλα ἄλλα τε καὶ ἀφθονεστέρα ἡ ἐξουσία τῆς τῶν γυναικῶν ξυγκοιμήσεως, ἵνα καὶ ἅμα μετὰ προφάσεως

ἐπὶ] καὶ ἐπὶ Vind. D. Exempla dictionis ποιεῖν ἐπί τινι, quae Stallbaumius in promptu non habebat, Künoelius suppeditat ad Wellerum III. b. p. 235.

ποιήσομεν] ποιήσωμεν Lob. Ang. B. Flor. R.

μάλιστα] κάλλιστα Vind. E.

πολέμους] Ita Par. A. Ven. BC. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. πολεμίους reliqui codices editique ante Bekkerum. *hostes* Fic.

τε] Hoc in eisdem, si a Ven. C. discesseris, libris perscriptum, qui πολέμους exhibent, in reliquis autem et vulgo omissum recte Stallbaumius in sec. ed. recepit. Qui dum quatuor tantum Bekkeri codices secutum esse ostendit, ipse suarum variarum lectionum, in quibus τε ex quinque Florentinis retulit, oblitus videtur.

καὶ πάντα] *om.* Vind. E.

μεγάλη — σμικρὰ] *populosa nimis — vacua* Fic. Cf. L. IIII. p. 423. C.

δή] δέ Par. K. secund. Bekk. Ang. B.

ἐφ'] ἀφ' Flor. AC.

B γέ] τέ Lob. Vat. M. δέ Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. TU.

νέων] γονέων Flor. T.

ἢ ἄλλοθί που] *om.* h. l. Flor. T.

γέρα] γέρας Ang. B. γέρα nominativum esse sequens nominativus ἀφθονεστέρα ἡ ἐξουσία docet, cui per enallagen, qualis Phaedon. p. 107. B. in verbis τάς γε ὑποθέσεις, τὰς πρώτας, καὶ εἰ πισταὶ ὑμῖν εἰσιν, ὅμως ἐπισκεπτέαι σαφέστερον sine offensione fit, post accusativum inferendo hic quidem nihil erat, quod occasionem dare posset. Iam vero non δοτέον, sed δοτέα dicendum fuisse videtur. Sed idem numerus, qui verbo cum neutro pluralis constructo legitimus est, hic ad verbale transfertur, quod omnino ab adiectivorum mutabilitate remotum est. Cf. Sophist. p. 223. B: ἡ τέχνης οἰκειωτικῆς — γιγνομένη θήρα προσρητέον, ὡς ὁ νῦν λόγος ἡμῖν συμβαίνει, σοφιστική. Crat. 410. C: αἱ μὲν δὴ ὧραι Ἀττικιστὶ ὡς τὸ παλαιὸν ῥητέον.

ἆθλα] ἆθλα δοτέον δ' αὐτοῖς Ang. B. ἆθλα ἢ ἄλλοθί που δοτέον δ' αὐτοῖς Flor. T.

ἄλλα τε] *et alia permulta* Fic.

ἀφθονεστέρα] ἀφθονέστερα Lob. Vind. B. et a m. pr. F. ἀφθονωτέρα Mon. B. Flor. U.

ξυγκοιμήσεως] συγκ. Vind. F.

ὡς πλεῖστοι] *plures, quam ex aliis* Fic.

ὡς πλεῖστοι τῶν παίδων ἐκ τῶν τοιούτων σπείρωνται. Ὀρθῶς. Οὐκοῦν καὶ τὰ ἀεὶ γιγνόμενα ἔκγονα παραλαμβάνουσαι αἱ ἐπὶ τούτων ἐφεστηκυῖαι ἀρχαὶ εἴτε ἀνδρῶν εἴτε γυναικῶν εἴτε ἀμφότερα· κοιναὶ μὲν γάρ που καὶ ἀρχαὶ γυναιξί τε καὶ ἀνδράσι. Ναί. Τὰ μὲν δὴ C τῶν ἀγαθῶν, δοκῶ, λαβοῦσαι εἰς τὸν σηκὸν οἴσουσι παρά τινας τροφοὺς χωρὶς οἰκούσας ἔν τινι μέρει τῆς πόλεως, τὰ δὲ τῶν χειρόνων, καὶ ἐάν τι τῶν ἑτέρων ἀνάπηρον γίγνηται, ἐν ἀποῤῥήτῳ τε καὶ ἀδήλῳ κατακρύψουσιν ὡς πρέπει. Εἴπερ μέλλει, ἔφη, καθαρὸν τὸ γένος τῶν φυλάκων ἔσεσθαι. Οὐκοῦν καὶ τροφῆς οὗ-

σπείρωνται] σπείρονται Vind. E.

ἀεὶ] *om.* Fic.

ἀμφότερα] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. BC. et, quod Stallbaumius in sec. ed. suspicatur, Florentini, de quibus in prima non magis, quam de ipsa lectione eiusque varietate verbum fecit. Mon. B. et reliqui codices Bekkeri cum editionibus ante Bekkerum ἀμφότεραι habent. Cf. Crat. p. 416. C.

μὲν] *om.* Lob. Vind. BDF. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RU. Habet affirmandi vim, ut p. 459. D. post δεῖ, L. III. p. 412. C. post ὅτι, post οὐ p. 390. D.

καὶ ἀρχαὶ] *om.* Vind. D. γυναικῶν, sed punctis circumdatum, Vind. B. καὶ αἱ ἀρχαὶ Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. Stallb. in pr. ed.

ἀνδράσι.] ἀνδράσιν. Bekkerus. ἀνδράσι; Ald. Bas. ab. Scilicet confirmari hanc suam opinionem Socrates a Glaucone cupiens institutum orationis cursum subito inhibuit, id quod Bekkerus signo aposiopesis post ἀμφότερα indicavit, sed nihilo minus eam ut sibi certam pronuntiat. Recte igitur Stephanus interrogandi notam sustulit.

C εἰς τὸν σηκὸν] εἴς τινα σηκὸν Mon. B. Flor. U. h. e. in aliquam domum, quae stabuli instar sit; quam quum in superioribus commemoratam non videret auctor illius recensionis, articulum ineptum putabat. Sed eam Socrates in hac rerum constitutione haud secus paratam ponit, quam stabulum in villa, et velut praesentem designat articulo. σηκὸς secundum Timaeum p. 230. ἔπαυλις est τριγχῷ seu potius θριγκῷ περιεχομένη, quae glossa magis ad Theaet. p. 174. E. quam ad nostrum locum apta est. Praeter notam Ruhnkenii cf. Bekkeri anecd. p. 183, 5. In Vind. B. comma post σηκὸν positum.

τροφοὺς] τροφὰς Vind. F. Ang. B. Flor. R. Comma a Stephano et recentioribus additum sustuli, quia nulla hic appositio est.

τινι] τισι Mon. B. ante correctionem.

ἀνάπηρον] ἀνάπειρον, sup. η, Vind. F.

γίγνηται] γένηται Vind. BD. Vat. M. et, vulgato sec. Bip. in margine addito, Par. K.

ἐν ἀποῤῥήτῳ τε καὶ ἀδήλῳ] *in abditis locis* Fic.

μέλλει] μέλλοι Par. AD. Vind. DEF. Ven. C. Mon. B. Vat. H. Flor. ACUV. Ald. Optativo non magis hic locus, quam p. 459. E.

ἔφη] Ficinus legisse non videtur, quippe qui Socrati haec continuat.

τοι ἐπιμελήσονται τάς τε μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες, ὅταν σπαργῶσι, πᾶσαν μηχανὴν μηχανώμενοι, ὅπως
D μηδεμία τὸ αὑτῆς αἰσθήσεται, καὶ ἄλλας γάλα ἐχούσας ἐκπορίζοντες, ἐὰν μὴ αὐταὶ ἱκαναὶ ὦσι, καὶ αὐτῶν τούτων ἐπιμελήσονται, ὅπως μέτριον χρόνον θηλάσωνται, ἀγρυπνίας δὲ καὶ τὸν ἄλλον πόνον τίτθαις τε καὶ τρο-

ἐπιμελήσονται] Ne hoc quidem commate, quod vulgo apponunt, a sequentibus divellendum visum.

σηκὸν] *σικὸν* Vind. E.

σπαργῶσι] Timaeus pag. 234: *σπαργῶσα· σπαραττομένη ὑπὸ θλίψεως καὶ δεομένη ἐκκρίσεώς τινος.* Quae explicatio mirum est nisi ad hunc locum spectat. Certe reliquorum, quos Ruhnkenius indicavit, qui omnes indicasse videtur, nulli convenit. An igitur *σπαργῶσαι* legit? Etiam scholiastes illis verbis est usus: *τοὺς μαστοὺς πλήρεις ἔχουσι γάλακτος καὶ σπαράττονται ὑπὸ θλίψεως δέονταί τε τοῦ ἐκκριθῆναι αὐτό.*

πᾶσαν μηχανὴν μηχανώμενοι] *procurantes* Fic.

D *αὑτῆς*] *αὐτῆς* Lob.

γάλα] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

ἐκπορίζοντες] *σκορπίζοντες* Vind. F.

αὐταὶ] Ita Par. A. Vind. E. *ipsae matres*, quarum hoc proprium est et naturale. Vulgo *αὗται*, et ita Ficinus: *hae.* Per se satis id commodum, sed magis illo ad captum librariorum.

ὦσι,] *ὦσι.* Steph. *ὦσι·* Astius in pr. et sec. ed. *ὦσι;* Bekkerus, Astius in tert. et Stallb. qui eadem deinde in fine periodi nota utentes hic saltem omittere eam debebant. Sed praecedens Socratis dictio pariter atque insequens et huius ipsius progressus et argumentum et quae Glauco dicit ita comparata sunt, ut neutro loco ponenda videatur.

καὶ αὐτῶν τούτων ἐπιμελήσονται] *providebunt quoque* Fic.

ὅπως] cum tribus sequentibus verbis *om.* Vind. F.

χρόνον] *χόλον*, vulgato in margine adscripto, Par. D. *χρόνον* Bas. ab.

θηλάσωνται] *θηλάσονται* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. RT. Astius in sec. et tert. ed. Bekkerus et Stallb. in sec. Quod L. IIII. p. 429. D. codicibus, L. III. p. 403. B. relatae ad *οὕτως* particulae ideoque adverbii potius, quam coniunctionis vi praeditae tribuimus, ut *ὅπως δέξεται, ὅπως δόξει* scribentes coniunctivo praeferremus futurum, id hoc loco externis internisque rationibus haud ita cogentibus faciendum non putavi. Atticos primi quoque aoristi coniunctivum cum *ὅπως* construxisse exempla a grammaticis collecta et a Bernhardyo synt. p. 402. sq. indicata docent; neque dubitandi ratio est, quin quod in verbis, quorum aoristus paullo longius a futuro distaret, sine soloecismo fieri poterat, idem in reliquis fecerint et quoties res, ad quam consilium et voluntas pertineret, et ipsa voluntas potius significanda, quam eius rei tempus ante oculos ponendum esset, coniunctivum aoristi potius, quam futurum usurpaverint. Hoc enim discrimen pro utriusque temporis et modi potestate statuere, ceterum in singulis locis codicum ante omnia, deinde reliquarum rerum rationem habere debemus. Veluti hoc nostro coniunctivum ideo quoque praelatum existimare licet, ut sequens futurum *παραδώσουσι* cum *ἐπιμελήσονται* coniungendum, non ad *ὅπως* referendum esse intelligeretur, et ut terminationis nimia similitudo evitaretur; quamquam id per se levius et adversus codices nullius momenti esse apparet. Praeterea

φοῖς παραδώσουσι. Πολλὴν ῥᾳστώνην, ἔφη, λέγεις τῆς παιδοποιίας ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξί. Πρέπει γάρ, ἦν δ' ἐγώ. τὸ δ' ἐφεξῆς διέλθωμεν ὃ προθυμούμεθα. ἔφαμεν γὰρ δὴ ἐξ ἀκμαζόντων δεῖν τὰ ἔκγονα γίγνεσθαι. Ἀληθῆ. Ἆρ' οὖν σοι ξυνδοκεῖ μέτριος χρόνος E
ἀκμῆς τὰ εἴκοσιν ἔτη γυναικί, ἀνδρὶ δὲ τὰ τριάκοντα;

notabilis est medii usus, quem tetigit Bernhardy l. c. p. 344. pro quo Antiatticista p. 99, 13. *θηλάζειν* ex libro tertio Civitatis, in quo non legitur, afferens activum in suo codice invenisse videtur, nisi forte Atticistarum praecepto, quos Lobeckius ad Phryn. p. 468. de matribus *θηλάζειν*, non *θηλάζεσθαι* praedicandum docuisse ostendit, hunc ipsum Platonis locum opposuit et ita intelligi voluit, ut si *θηλάζειν ἀξιοῦσιν, οὐ θηλάζεσθαι λέγειν* scripsisset; id quod alteram eius glossam: *θηλάζει· ἀντὶ τοῦ δίδωσι θηλήν. Φρύνιχος Μονοτρόπῳ.* comparanti magis verisimile fit. De *lactantibus* hic agi, non de *lactentibus*, verba *αὐτῶν τούτων* demonstrant.

ἀγρυπνίας] *ἀργυπνίαις* Vat. H. *ἀγρυπνίαις* Flor. ACTV.

τὸν ἄλλον πόνον] *τῶν ἄλλων πόνων* Vat. H. Flor. V. perperam.

τίτθαις] *ταῖς τίτθαις* Ang. B. Flor. R. *τιτθαῖς* Par. A. et a m. pr. Vind. F. Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallb. Cf. Vol. I. p. 56, a.

τε] *γε* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τροφοῖς] *τροφῆς* Vind. E. Has Ficinus cum illis coniungens aut Latinae linguae inopia compulsus tantum *nutricibus* posuit.

παραδώσουσι.] *παραδώσουσιν.* Bekkerus. *imperabunt* Fic.

ταῖς] *τῆς*, sup. *αῖ*, Vind. F.

γυναιξί.] *γυναιξίν.* Bekkerus.

ἐφεξῆς] *ἐφ' ἑξῆς* Ald. Bas. ab. *τὸ δ' ἐφεξῆς — καὶ φρονήσεως.* pag. 461. A. excerpsit Stobaeus serm. CXV. p. 594.

ὃ] *ὧ*, sup. vulgato, Ven. B.

προθυμούμεθα] *προμηθούμεθα* Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. et int. vers. B. Par. DK. Flor. TU. Stallbaumius in prima ed. *προὐθέμεθα* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob. quod sibi non displicere idem Stallb. in sec. ed. demonstravit. Vulgata lectio vera et a Ficino non male explicata est: *quod maxime intendimus.* Socrates magno cum studio et cupiditate hanc rem exponit, ut ipse p. 458. A. confitetur. *προθυμεῖσθαι* plerumque cum verbis, sed interdum cum pronominibus construitur. Vid. Heindorfius ad Lys. §. 11. Cf. Xenoph. Cyrop. VI. 1, 19: *πάντες ἀνιστάμενοι συμπροθυμήσεσθαι ταῦτ' ἔφασαν.* Apol. Socr. §. 9: *ἐγὼ ταῦτα οὐδὲ προθυμήσομαι.*

δὴ] *δὴ ἢ*, *ει* a m. s. super *ῃ* posito, Vind. F.

ἐξ ἀκμαζόντων] *εξάκμ.* Lob. *ἐξακμ.* Vind. F. *ἐξ om.* Stob. Trinc.

δεῖν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

Ἀληθῆ.] Aldus et Stephanus perperam hoc cum proximo *γίγνεσθαι* continuant. In Lob. Mon. B. Bas. b. puncto interposito separatum, sed mutatae personae indicio, quod in codicibus plerisque duobus punctis (:) in editionibus (quamquam in Ald. Bas. ab. non ubique) littera maiuscula fieri solet, destitutum est. Duo puncta habent Par. A. Vind. BDEF. Ven. BC. Vat. B. maiusculam Stob. Bas. a. Astii secunda et recentiores. Neque Ficinum vera distinctio fugit.

ξυνδοκεῖ] *ξυνδοκῇ* Flor. AU. E
et a m. pr. Mon. B.

εἴκοσιν] *εἴκοσι* Vind. EF. Flor. ACRTV. Stob.

ἔτη] *ἔτι* Bas. ab.

γυναικὶ] *γυναιξὶ* Flor. T.

Τὰ ποῖα αὐτῶν; ἔφη. Γυναικὶ μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, ἀρξα-

Τὰ ποῖα αὐτῶν;] *Quis horum modus?* Fic. Sed totius loci interpretationem Ficinianam adscripsi, quo magis eum liberius hic versatum et sententiam universam, non singula verba reddere conatum esse intelligatur. *So. An non tibi quoque videtur moderatum adulti roboris tempus esse mulieri quidem annos viginti, viro autem triginta? Glau. Quis horum modus? So. Ut videlicet mulier a vigesimo aetatis anno incipiens usque ad quadragesimum pariat: vir autem, postquam acutissimum sui cursus vigorem transierit, annos scilicet triginta, inde usque ad annos quinque et quinquaginta procreet.* In his *annos scilicet triginta* haud dubie perspicuitatis gratia et secundum mentem Platonis a se adiecit, verba τῇ πόλει ut supervacanea praeter scriptoris mentem omisit, Glauconis autem interrogationem talem fecit, qualem superioribus atque insequentibus convenire existimaret, verborum ipsorum rationem non habuit. Quae quomodo mihi intelligenda videantur, Vol. I. p. 174, a. significavi. Quum enim Socrates *aptum tempus floris* mulieri vicesimum, viro tricesimum aetatis annum esse dixisset, Glauco non quod omnino nesciret, quid Socrates sibi vellet, sed accuratiorem eius rei expositionem desiderans quaerit, ad quaenam a mulieribus et viris praestanda respiciens aptum eis illud potissimum tempus dicat. Cui Socrates mulieri ad hoc aptum esse respondet, ut *in publicum* pariendi *initio* inde facto ad quadragesimum annum usque eo munere fungatur, viro autem, ut maxime proclivi vitae spatio decurso indidem publice generare incipiat et per viginti quinque annos deinceps officio satisfaciat. τὸ ποῖον quum alibi, tum p. 459. A. eodem modo uberiori explicationi eliciendae inservire vidimus, neque accusativi aut genitivi cum eo coniuncti caussam dicere mihi necessarium puto. Non minus perspicuum videtur hac demum interpretatione adhibita et articuli ad εἴκοσιν ἔτη et τριάκοντα appositi, cuius idem usus est Tim. p. 21. A: ἐγγὺς ἤδη τῶν ἐνενήκοντα ἐτῶν, et infinitivorum τίκτειν et γεννᾷν rationem constare. Denique sic consentaneum habemus, quod Leg. L. IIII. p. 721. A. B. et VI. 785. B. de tempore matrimonii viris ineundi praescribitur; cui quod repugnare videtur praescriptum VI. 772. D. ita conciliari potest, si a quinto et vicesimo aetatis anno circumspicere uxorem iuvenis iubeatur. Verba enim sunt haec: ὁπότε τις οὖν καὶ ὁπηνίκα τῶν πέντε καὶ εἴκοσι γεγονότων ἔτη σκοπῶν καὶ σκοπούμενος ὑπ' ἄλλων κατὰ νοῦν ἑαυτῷ καὶ πρέποντα εἰς παίδων κοινωνίαν καὶ γένεσιν ἐξευρηκέναι πιστεύει, γαμείτω μὲν πᾶς ἐντὸς τῶν πέντε καὶ τριάκοντα ἐτῶν· τὸ δὲ πρέπον καὶ τὸ ἁρμόττον ὡς χρὴ ζητεῖν, πρῶτον ἐπακουσάτω. Aliter de nostro loco statuit Schleiermacherus, cuius interpretatio haec est: *Dünkt dir das nun auch die rechte Zeit der vollen Kraft, zwanzig Jahre für die Frau und dreissig Jahre für den Mann? — Aber welche? — Dass die Frau mit dem zwanzigsten Jahre anfangend bis zum vierzigsten dem Staat gebähre, der Mann aber die Zeit der grössten Stärke im Laufen übergehn lasse, und von da an dem Staat erzeuge bis zum fünf und funfzigsten Jahre.* Scilicet τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν proprie dictam autumat et quia viginti illis et triginta annis non tempus ineundi, sed spatium obeundi matrimonii definitum a Socrate putat, virum supra viginti quinque annos natum vulgo ad cursum tardiorem visum statuere cogitur, ut si quis eorum duntaxat, qui

461 μένῃ ἀπὸ εἰκοσιέτιδος μέχρι τετταρακονταέτιδος τίκτειν

valetudinis, non victoriae caussa currerent, minus iam valere currendo diceretur, eum statim omnes viginti quinque annis maiorem esse intellexerint ideoque Socrati pro illo aetatis anno hanc debilitatem nominare licuerit. Quod etiam si credibile esset, tamen non hic erat tali designationi locus, nisi forte ob id ipsum, quod cursui minus idonei forent, ad nuptias idoneos visos credimus. Ac vereor equidem, ne illa interpretatio nullo alio fundamento nitatur, nisi verbis τὰ ποῖα αὐτῶν ita intellectis, ut primo aspectu intelligenda videntur: *quinam sunt isti viginti mulieris, triginta viri anni?* quibus ita responderi par erat, ut initium et finis certo demonstraretur; quod quum in priore parte propriis verbis factum esset, idem in altera Schleiermacherus desiderasse eamque ob rem metaphoricum illorum verborum sensum parum aptum iudicasse videtur. Certe ipsa primae iuventutis comparatio cum prima stadii parte, quam celerrime emetiri cursores solent, nulla ratione improbari hoc loco potest, quippe quae caussam significet, cur eam aetatis partem transactam esse oporteat, priusquam liberis procreandis opera detur. Nam vitae ἀκμὴ sive flos duplex est, prouti vel motu concitari homo vel constitisse corpore et mente cogitatur. Hanc Plato ἀκμὴν σώματός τε καὶ φρονήσεως, illam τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν appellat, qua vigente ac fervente minime talis esse solet vir, qualem Leg. L. VI. p. 775. et alibi in nuptiis requirit, cui consentit Aristoteles Polit. L. VII. c. 14. p. 251. Goettl. Ad rem igitur aptissima est comparatio. Neque vero nominum et verborum a curriculo ad vitam translatorum insolens est usus. Sic κάμπτειν βίον et τέλος βίου tragici dicunt, quorum locos indicavit Monkius ad Eurip. Hippol. 86. βαλβῖδα λυπηρὰν βίου legimus Medeae v. 1240. Pors. ad senectutem pervenire ἐλθεῖν λευκῆς ἐς δρόμον ἡλικίης incerto poëtae dicitur apud Iacobsium anim. in anthol. Vol. III. p. 3. p. 651. Alia eodem pertinentia collegit Dissenius ad Pind. Boeckh. p. 404. Quod genus loquendi non ita assurgere supra pedestris orationis et Platonicae modum arbitror, ut propterea verba ἐπειδὰν τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν παρῇ ex poëta aliquo petita censeam, quae Stallbaumii opinio est, qui in reliquis cum Schleiermachero facit, sed illa non proprie dicta agnoscit.

Γυναικὶ — πεντεκαιπεντηκονταέτους] laudant Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 415. et Theodoretus Therap. L. VIIII. p. 941. Sch.

μὲν] δὲ ταῦτα Ursini cod. Theod.

εἰκοσιέτιδος] Ita Par. A. Ang. B. Vat. H. εἰκοσιετίδος Vind. EF. Flor. ACV. Stob. et a m. pr. Ven. B. εἰκοσαέτιδος Eus. Theod. εἰκοσέτιδος Astius in secunda ed. εἰκοσαετίδος reliqui codices et editiones. Quum praecepto Atticistarum de non mutanda numeralium in compositis terminatione, de quo Maittairius pag. 47. ed. Sturz. et Lobeckius ad Phryn. p. 407. conferendi, codex optimus cum asseclis suis (Vat. H. Vind. E.) et cum duobus diversae familiae adscriptis (Ang. B. Vind. F.) suffragetur, parere non dubitavi. De accentu autem, quem praeter grammaticos modo significatos Choeroboscus apud Bekkerum anecd. p. 1375. ab Atticis ita positum tradit, accusativus ἑξέτιν Leg. L. VII. p. 794. C. in omnibus libris exstans dubitationem nullam relinquit. Ab oxytono enim ἑξετίδα fieri debuisset. Et Aristoph. Lys. 643. δεκέτις etiam Bekkerus edidit, qui hoc loco praeter consuetudinem vulgatae tenax fuit et Stallbaumium

τῇ πόλει, ἀνδρὶ δὲ, ἐπειδὰν τὴν ὀξυτάτην δρόμου
ἀκμὴν παρῇ, τὸ ἀπὸ τούτου γεννᾶν τῇ πόλει μέχρι
461 πεντεκαιπεντηκονταέτους. Ἀμφοτέρων γοῦν, ἔφη, αὕτη
ἀκμὴ σώματός τε καὶ φρονήσεως. Οὐκοῦν ἐάν τε πρεσβύτερος τούτων ἐάν τε νεώτερος τῶν εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων ἅψηται, οὔτε ὅσιον οὔτε δίκαιον φήσομεν τὸ

Astiumque in tertia ed. tenaces fecit.

μέχρι τετταρακονταέτιδος] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. Theod. in quo tamen ab Ursino suppleta sunt. Accentum nominis vulgo in penultima positum secundum Par. A. Vind. F. Vat. B. Ang. B. qui *τετταρακοντοέτιδος* habet, et Eusebium retraxi. *ττ* pro *σσ* in Par. A. Vind. DEF. Vat. BH. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRV. scriptum et a Bekkero restitutum est. Astius in sec. ed. *τεσσαρακοντούτιδος* scripserat, in tertia Bekkero obtemperavit.

δὲ] *δ'* Theod.

δρόμου] *δρόμον* Eus. Bas. ab. *δρόμην* Stob. cod. A. *δραμόντι* Ursini codex Theod.

τὸ ἀπὸ τούτου] Haec in unum contrahunt Vind. BDE. in duo Mon. B.

πεντεκαιπεντηκονταέτους] Codices mei et editiones ante Bekkerum hoc in plura divisum habent, Mon. B. cum Flor. U. *πέντε καὶ πεντηκοστοῦ ἔτους*, Lob. Vind. BD. Eus. et tacentibus de Par. K. Bipontinis editiones *πέντε καὶ πεντηκονταέτους* (Astii sec. *πέντε καὶ πεντηκοντούτους*) Vind. EF. Stob. cod. B. et unus Ursini codex Theod. *πέντε καὶ πεντηκονταετοῦς*. In altero Ursini codice erat *πέντε καὶ πεντηκονταέτου*. Bekkerus praeter supra positam Monacensis libri discrepantiam nihil nisi *πεντεκαιπεντηκονταετοῦς* ex Vat. M. affert, quod ipsum in Theodoreto vulgatum est. Neque Stallbaumius reliquorum Florentinorum mentionem facit, ut hi quoque divisionem haud dubie vitiosam habere videantur.

Ἀμφοτέρων] Ficinus ad *σώ-* 461
ματος et *φρονήσεως* retulisse ideoque non expressisse videtur: *Profecto in iis aetatibus vigor animi corporisque consistit.*

γοῦν] *οὖν* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἀκμὴ] *ἡ ἀκμὴ* Lob. Vind. BD.

τῶν εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων] *εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεως* Vind. BD. Vat. M. et a m. pr. Lob. *εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων* e corr. *generationem in communi* Fic.

φήσομεν] *θήσομεν* Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. *φήσομεν* cum *θη* super *φή* Vind. D. Ven. B. Cf. ad B.

φιτύοντος] *φυτίοντος* Vind. E. *φιτρόντος* Vat. H. *φύνοντος* Vind. F. *φύοντος* Ang. B. Flor. T. In Vind. D. a m. pr. vulgatum erat, sed a m. s. *φυτεύοντος* scriptum est, quod Astius in pr. ed. exhibuit, in tertia item, nisi fallor, exhibere volens typothetae culpa *φυτεύοντες* dedit, fortasse offensus verbo poëtico, quod tamen Leg. L. VIIII. p. 879. D. (*φιτῦσαι καὶ τεκεῖν*) sine nota intactum reliquit. Genitivus pendet ab *ἁμάρτημα*.

ὃς] Huic in Vat. B. a m. sec. *δ'* additum.

ἂν] *ἐὰν* Vind. E.

λάθῃ] Mon. B. a m. s. *ρ* inter ultimam et penultimam litteram superscriptum habet.

γεννήσεται] Ita Par. A. Vind. DF. Vat. BH. Ven. BC. Flor. ACRTV. Vulgo *γενήσεται*, quod quum ita demum aptum sit, si nascendi significatione accipiatur, alteram lectionem a codicibus firmiorem, quae idem significat, praetuli. Si non latuerit foetus praeter legem susceptus, ne in

ἁμάρτημα, ὡς παῖδα φιτύοντος τῇ πόλει, ὅς, ἂν λάθῃ, γεννήσεται οὐχ ὑπὸ θυσιῶν οὐδ' ὑπὸ εὐχῶν φὺς, ἃς ἐφ' ἑκάστοις τοῖς γάμοις εὔξονται καὶ ἱέρειαι καὶ ἱερεῖς καὶ ξύμπασα ἡ πόλις ἐξ ἀγαθῶν ἀμείνους καὶ ἐξ ὠφελίμων ὠφελιμωτέρους ἀεὶ τοὺς ἐκγόνους γίγνεσθαι, ἀλλ' B ὑπὸ σκότου μετὰ δεινῆς ἀκρασίας γεγονώς. Ὀρθῶς,

lucem quidem edetur, sed antea opprimetur, quemadmodum infra C. de alio genere praecipitur; si latuerit, edetur quidem, sed infausto omine, quippe non inter sacrificia satus. Utrum Ficinus legerit, non apparet, quum verbum participio φὺς iunxerit et pro duobus unum *orietur* parum accurate posuerit.

οὐχ] οὐκ Bas. b.

φὺς, ἃς] φύσας Vind. F. Ven. C. φήσας, sup. φύσας, Par. K. φησας cum ύ sup. η et int. vers. addito φυς super vacuo spatio Vat. B. φύσας ἃς Par. A. θύσας ἃς Vind. D (vulgato in margine adscripto) E. Vat. H. Flor. ACV.

ἐφ'] *om.* Vind. D (in margine habet.) E. Flor. ACV. et a m. pr. Ven. B. „pro γρ habet Par. A.“ Bekk.

ἑκάστοις] Huic Vat. B. a m. s. γὰρ additum habet.

ἱέρειαι] ἱέρεια Ang. B. Vat. M. editi ante Astium.

ἐξ ὠφελίμων] ἐξωφ. Vind. F. ἐξ ὠφελήμων Vind. E.

ἀεὶ] *om.* Fic.

γίγνεσθαι] γίνεσθαι Mon. B. (Flor. U.) editiones ante Astium, tacentibus Bip.

B ἀκρασίας] ἀκρατίας Vind. F. Ang. B. Flor. R. Bekkerus et in tert. ed. Astius. ἀκρατείας Lob. Vind. BD. Mon. B. Vat. BHM. Par. DK. Flor. ACTUV. Stallbaumius. *incontinentia* Fic. Ego editionum ante Bekkerum scripturam auctoritate Par. A. Ven. BC. Vind. E. restitui, quia dissoluta impudensque licentia, de qua hic sermo est, nomine κράσεως et temperamenti contrarium significante aptissime notari videbatur. παρὰ τὸ μὴ συγκεκρᾶσθαι s. συγκεκεράσθαι (κεκερᾶσθαι, quod Lehmannus Luciani T. VIII. p. 206. pro vulgato κεκεράσθαι ex editione quadam Basileensi repetiit, vitiosum est.) dictam ἀκρασίαν lexicographi veteres, Hesychius, Suidas, Bekkerianus anecd. p. 366, 12. et Phaborinus agnoscunt, cognatamque τῇ ἀκολασίᾳ et tamen diversam faciunt Suidas et Phaborinus, qui etiam adiectivum ἀκράσιος inde derivatum norunt. Atque hos non sui aevi consuetudine deceptos veteribus affinxisse aliquid, quod eis inauditum esset, fidem faciunt codices et editiones Demosthenis et Aeschinis consensu ἀκρασίαν exhibentes Olynth. II. p. 22. §. 18. Bekk. (τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν, ubi vel μέθης vocabulum de mutatione cogitare vetat.) in Aristog. II. p. 103. §. 25. (εὑρήσετε γὰρ τὴν μὲν [παρανομίαν] τὰ τῆς μανίας καὶ τῆς ἀκρασίας καὶ τῆς πλεονεξίας, τοὺς δὲ τὰ τῆς φρονήσεως καὶ σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης ἔργα διαπραττομένους) in Timarch. pag. 281. §. 95. (ἡ δὲ βδελυρὰ φύσις καὶ ἀνόσιος ἡ τούτου ἀεὶ τῶν αὐτῶν ἐπεθύμει καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἀκρασίας ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ ἐπίταγμα ἐπέταττε) ut de Aristotelis et recentiorum locis una cum illis a Lobeckio ad Phryn. p. 525. allatis taceam. Quod autem Phrynichus app. soph. p. 20. (Bekk. anecd. p. 21, 21.) ἀκρασία damnat et ἀκρατία dici iubet, non ad hoc nostrum, cuius α longum est, sed ad alterum a κρατέω perperam et contra ana-

ἔφη. Ὁ αὐτὸς δέ γ', εἶπον, νόμος, ἐάν τις τῶν ἔτι γεννώντων μὴ συνέρξαντος ἄρχοντος ἅπτηται τῶν ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν· νόθον γὰρ καὶ ἀνέγγυον καὶ ἀνίερον φήσομεν αὐτὸν παῖδα τῇ πόλει καθιστάναι. Ὀρθότατα, ἔφη. Ὅταν δὲ δή, οἶμαι, αἵ τε γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες

logiam ductum pertinet, quo usus est M. Argentarius epigr. 16. p. 245. T. II. Anthol. Iacobs. *ἄλλος, ἐπεὶ πάσης γένεται ἀκρασίης*, quod neque cum Stephano in thes. et Wyttenbachio anim. in Plut. I. p. 209. per syncopen factum ex *ἀκρατησία*, neque cum Poppone prol. in Thuc. I. p. 243. Thucydidi aliisque probis scriptoribus velut synonymum *ἀκρατείας* potius, quam *ἀκρατία* usurpatum dixerim. *ἀκρατία* mihi ab *ἀκράτεια* non aliter, quam *εὐσεβία* ab *εὐσέβεια* et *ὠφελία* ab *ὠφέλεια*, de quo Vol. I. p. 20, b. dixi, differre videtur, et *ἡδονῶν ἀκρατία* Tim. p. 86. D. vulgata et codicum tantum non omnium lectio vera, *ἀκρατίας τῶν πράξεων* Gorg. p. 525. A. secundum potiores libros a Bekkero in ordinem receptum est. Qui si nostro loco idem exhiberent, equidem sequi non dubitassem.

τῶν] *om.* Par. K.

συνέρξαντος] *ξυν.* Ven. B. Vat. H. Flor. AC. Bekkerus et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. 42, b. 44, b. 95, b. 233, a.

ἀνέγγυον] *incestum* Fic.

καὶ ἀνίερον] *om.* Mon. B.

φήσομεν] Ita Par. A. Vat. H. Vind. E. Flor. ACTV. *asseremus* Fic. *θήσομεν* cum *φ* super *θ* Vind. D. Ven. B. *θήσομεν* reliqui codices editique ante Bekkerum, quod ad verba *ὁ αὐτὸς δὲ νόμος* respicienti alicui fortasse praeferendum videtur. Sed haec ipsa verba illo spectant, quod supra dictum est, *οὔτε ὅσιον οὔτε δίκαιον φήσομεν τὸ ἁμάρτημα*, h. e. *peccatum non leve, sed facinus impium et iniustum esse dicemus;* quod qui dicit, haud dubie gravissime de facinore pronuntiat et omnibus eo interdicit. Iam nostro loco similiter de alio facinore statuendum Socrates ait, eiusque iudicii rationem reddit: *spurium enim et sponsaliorum ac sacrorum beneficio orbatum civitati filium ab eo exhiberi dicemus.* Iuvat hic ad praestantiam codicis Parisiensis quasi digitum intendere, cuius a vestigiis aberrantes eosdem in eodem verbo librarios supra a vero aberrantes habuimus, quos hoc loco cum eo verum videmus tenuisse.

τῇ πόλει] *τῆς πόλεως*, sup. vulgato, Par. K. *om.* Fic.

Ὀρθότατα] *ὀρθώτατα* Vind. F.

ἔφη — ἀφήσομεν] *om.* Vat. B.

Ὅταν — ἐθέλωσι] citant Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 415. et Theodoretus Therap. L. VIIII. p. 941. hoc prooemio usus: *τὰ δὲ ἑξῆς οὐ γέλωτος, ἀλλὰ καὶ θρήνων ἄξια καὶ πυρὸς τοῦ παγκάλους ἀναλίσκοντος νόμους. λέγει γὰρ ταῦτα· Ὅταν δὲ αἱ γυναῖκες οἵ τε ἄνδρες τοῦ* etc. quorum ad extrema Ursinus hanc varietatem adnotavit: *γυν. καὶ οἱ ἄνδρες. ἢ ἄνδρες τοῦ.*

ἐκβῶσι] *ἐβέῶσι* Bas. b.

ἀφήσομεν] *φήσομεν* Ald. Bas. ab. et codices omnes uno fortasse excepto Flor. U. quem Stallbaumius discrepare a Stephano non ostendit. Etiam Ficinus *dicemus.* Veram lectionem ab Eusebio et

τοῦ γεννᾷν ἐκβῶσι τὴν ἡλικίαν, ἀφήσομέν που ἐλευθέρους αὐτοὺς συγγίγνεσθαι ᾧ ἂν ἐθέλωσι, πλὴν θυγατρὶ καὶ μητρὶ καὶ ταῖς τῶν θυγατέρων παισὶ καὶ ταῖς ἄνω C μητρός, καὶ γυναῖκας αὖ, πλὴν υἱεῖ καὶ πατρὶ καὶ τοῖς τούτων εἰς τὸ κάτω καὶ ἐπὶ τὸ ἄνω, καὶ ταῦτά γ' ἤδη

Theodoreto servatam Stephanus tacito et incertum utrum de coniectura, an ex illis restituit.

που] *om.* Ven. B. Vind. E. Vat. H. πῶς duo Theod. codices Sylburgii, ὅπως Ursini liber.

ἐλευθέρους αὐτοὺς] αὐ. ἐλ. Ven. B. In Vat. B. δὲ a m. s. interpositum.

συγγίγνεσθαι] ξυγγίγν. Theod. ξυγγίν. Vind. E. cum γ inter ι et ν superscripto et Ursini codex Theod. συγγίν. Mon. B. Euseb. Ald. Bas. ab. Steph. ἐγγίγνεσθαι Vind. F. γίνεσθαι Vat. B.

ᾧ] Ita Par. A. Lob. Vind. BDF. Ven. C. Ang. B. Flor. RTV. Vat. M. et a m. pr. B. ὡς Mon. B. Par. DK. Flor. U. Theod. ὃ Vat. H. Flor. AC. et margo Vind. D. ᾗ Ven. B. Vind. E. Euseb. Ficinus et editiones omnes. Masculinum ᾧ item ut proximum αὐτοὺς ad utrumque sexum relatum ferri adeoque praeferri posse videtur, ne mulierum mentionem initio periodi parum apte factam statuere cogamur; exceptionis autem priorem partem ad viros spectare per se apparet, neque significationem eorum post πλὴν desidero. συγγίγνεσθαι ad mulieres non minus, quam ad viros quadrat et a Polluce V. 92. sine discrimine cum aliis utrique sexui communibus verbis refertur. Usus tamen viris potissimum assignavit: de muliere unum tantum locum in promptu habeo, Antonini Liber. c. 41. p. 179. Teuch. de Cephalo Procrin tentante per hospitem, εἰ αὐτῷ συγγένοιτο. Sed ipsum grammaticorum silentium et verbi origo ac significatio exemplis ut non indigeamus facit.

ἐθέλωσι] ἔλθωσι Vind. F. ἐθέλωσιν Mon. B. a m. pr.

πλὴν] πρὶν Vind. E.

γυναῖκας] τὰς γυναῖκας Ven. C B. Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT. editi ante Bekkerum, quam lectionem Astius in tert. ed. tenuit, ut debebat, quum in superioribus ᾗ tenuisset et αὐτοὺς ad solos viros retulisset. Nobis vero, qui αὐτοὺς utrosque designare statuerimus, hic quoque optimum codicem sequi et γυναῖκας pro ὅσον αὐτῶν γυναῖκές εἰσιν accipere licet.

αὖ] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τοῖς] ταῖς Lob. Vind. BD. Vat. HM. In Vind. F. ο cum litura scriptum.

τούτων] Ita Par. A. Vind. DEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. *eorundem* Fic. τῶν τοιούτων reliqui cum editis ante Bekkerum et Astio in tert. quoque ed. quod ita defendi potest, ut eos significare statuatur, qui, quum filii patresve ipsi non sint, secundum infra dicta instar eorum haberi debeant. Sed alterum hoc loco magis perspicuum et tamen eiusdem significationis, si requiratur, capax est.

τὸ ἄνω] τῶ ἄνω Vind. E.

γ'] γε Lob. Vind. BD. γὰρ Par. K. sec. Bekk.

πάντα διακελευσάμενοι προθυμεῖσθαι μάλιστα μὲν μηδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κύημα μηδέ γε ἕν, ἐὰν γένηται, ἐὰν δέ τι βιάσηται, οὕτω τιθέναι, ὡς οὐκ οὔσης τροφῆς τῷ τοιούτῳ. Καὶ ταῦτα μέν γ', ἔφη, μετρίως λέγεται· πα-
D τέρας δὲ καὶ θυγατέρας καὶ ἃ νῦν δὴ ἔλεγες, πῶς διαγνώσονται ἀλλήλων; Οὐδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ἀφ' ἧς ἂν ἡμέρας τις αὐτῶν νυμφίος γένηται, μετ' ἐκείνην δεκάτῳ μηνὶ καὶ ἑβδόμῳ δὴ ἃ ἂν γένηται ἔκγονα, ταῦτα πάντα προσερεῖ τὰ μὲν ἄῤῥενα υἱεῖς, τὰ δὲ θήλεα θυγατέρας, καὶ ἐκεῖνα ἐκεῖνον πατέρα, καὶ οὕτω δὴ τὰ

διακελευσάμενοι — τοιούτῳ.] laudant Eusebius et Theodoretus l. c.

προθυμεῖσθαι] Sylburgius ad Theod. προμηθεῖσθαι aptius censebat. Solet enim fere studium, quod verbo προθυμεῖσθαι significatur, ad efficiendum, non, ut hic, ad evitandum et cavendum tendere ideoque verbo ipsi infinitivus sine negatione coniungi. Sed nihil obstare videtur, quo minus, ut ἐθέλειν μὴ κακὸν εἶναι et similia dicuntur, ita et προθυμεῖσθαι μὴ ἐκφέρειν dici potuerit: *studiose operam dare, ut ne efferant.*

μὲν] *om.* Theod. Sed in Ursini libro erat.

μηδ' εἰς] μὴ δ' εἰς Mon. B. Ald. μηδεὶς Vind. F. μηδ' εἰ Vind. E. μὴ εἰς Euseb. Theod. probantibus Astio in sec. Stallbaumio in pr. ed. Atque Astius etiam in tertia μὴ sibi magis placere ostendit, Stallbaumius vero in sec. nihil de eo dicit. μηδὲ, *ne quidem*, satis vulgare et h. l. inprimis aptum est ob illud μάλιστα μέν.

κύημα] Id cum reliquis Mon. B. sed correctus, et in margine γρ κύημα a m. pr. exhibet. Itaque ante correctionem aliud habuisse necesse est, quod nunc recognosci nequit.

μηδέ γε ἕν] Ita Par. A. μηδέ γ' ἕν Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. μηδὲν reliqui codices, Eusebius, Theod. et editiones. Quum et magnitudo cautionis h. l. satis apte significari et μηδὲν facile ex μηδέ γε ἕν, hoc vero ex illo vix oriri potuisse videatur, Atticos autem inter omnes constet οὐδὲ εἷς et μηδὲ εἷς ubi negatio augenda esset usurpasse, optimum codicem pro interpolato abiicere non sustinui, quamvis alterum particulae γε inter μηδὲ et εἷς interpositae exemplum frustra quaesivi. Nam quod Schneiderus Vinariensis Sophocli Oed. Tyr. 276. impertivit, οὐδέ γ' εἷς δύναιτ' ἀνὴρ, id soloecum est. Sed quum non solum μηδὲ, sed etiam ἓν subiici sibi encliticam γε patiatur, interposita ea non magis offendor, quam particula ἂν, quae saepe istum locum obtinet.

τι] τις Ang. B. Flor. R. Theod.

τιθέναι] ἐκτιθέναι Euseb. editique ante Bekkerum.

λέγεται· πατέρας] λέγεται. Πατέρας editi ante Astium. In Ald. tamen πατ. minuscula scriptum.

θυγατέρας καὶ ἃ νῦν δὴ ἔλεγες] *matres et ceteri cognati, quos memorabas* Fic. Pro ἔλεγες Vind. E. ἔλεες habet.

ἀφ'] ἐφ' Lob. Vind. B. Vat. M. D

ἑβδόμῳ] ἑβδόμη iidem.

γένηται] γένοιτο Flor. T.

τούτων ἔκγονα παίδων παῖδας, καὶ ἐκεῖνα αὖ ἐκείνους πάππους τε καὶ τηθὰς, τὰ δ' ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ γεγονότα, ἐν ᾧ αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν ἐγέννων, ἀδελφάς τε καὶ ἀδελφοὺς, ὥστε, ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, E
ἀλλήλων μὴ ἅπτεσθαι· ἀδελφοὺς δὲ καὶ ἀδελφὰς δώσει ὁ νόμος συνοικεῖν, ἐὰν ὁ κλῆρος ταύτῃ ξυμπίπτῃ, καὶ ἡ Πυθία προσαναιρῇ. Ὀρθότατα, ἦ δ' ὅς. Ἡ μὲν δὴ κοινωνία, ὦ Γλαύκων, αὕτη τε καὶ τοιαύτη γυναικῶν τε καὶ παίδων τοῖς φύλαξί σοι τῆς πόλεως· ὡς δὲ ἑπομένη τε τῇ ἄλλῃ πολιτείᾳ καὶ μακρῷ βελτίστη, δεῖ δὴ

υἱεῖς] υἱοὺς Lob. Vind. BD. Vat. M.

δὲ] *om.* Lob. post θήλεα Vind. D.

θήλεα] θήλεια Vind. F. Flor. R. θήλαια Bas. ab.

δὴ] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐκεῖνα αὖ] ἐκεῖνοι αὖ Ang. B. ἐκείνου αὖ Par. A. Ven. C. Vind. F. Vat. H. Flor. AC. in quo veteris scripturae *ΕΚΕΙΝΑΥ* vestigium cernere mihi videor. ἐκεῖν' αὖ Parmen. p. 154. E. ex Coislin. Bekkerus recepit.
τηθὰς] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Flor. R. τίθας Vind. E. τιθας cum τ super θ Ven. C. τιτθὰς Vat. H. τίτθας reliqui cum editionibus ante Bekkerum. τήθας Astius in tert. ed. quemadmodum apud grammaticos fere legitur. Timaeus p. 256: τήθη· μάμμη. Bekkeri δικῶν onomast. anecd. p. 193, 33: τήθη· πατρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ, ἣν μάμμην καλοῦσιν. cf. lex. ib. p. 309, 29. *ΤΗΘΗ, avia*, bis memini legere in Boeckhii Inscript. Vol. I. p. 685. n. 1449, 8. et p. 915. n. 558, b. 3. Inde ἐπιτήθη, ἡ μήτηρ τῆς μάμμης, Bekkeri lex. anecd. p. 254, 10. et alibi. Cf. quos Vol. I. p. 56, a. de altero hic ante Bekkerum vulgato dissentientes laudavi, qui accentum instabilem esse docent. Itaque non est quod codici repugnetur.

δ'] δὲ Vind. F.
αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν] οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες αὐ. Lob. Vat. B. et a m. s. Ven. B. οἱ πατέρες καὶ μητέρες αὐ. Vind. BD. Vat. M. *patres ipsorum matresque* Fic. Non sine ratione Plato et supra B. et hic matres priori loco posuisse videtur, quippe quarum ex aetate potius, quam ex patrum, utrum sorores et fratres necne essent, diiudicari deberet.
ὃ] *om.* Bas. b.

κλῆρος] κληρῶν Lob. Vind. B. Vat. M. E

ξυμπίπτῃ] συμπ. Mon. B. (Par. DK. Ang. B. Vat. HM. Flor. UV.) Ald. Bas. ab. Steph.

προσαναιρῇ] προσανερῇ Vind. E. Flor. ACRT. προσαναιρεῖ Vind. F.

Ὀρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F.
Ἡ μὲν δὴ — καλά. 465. E.] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 255. sqq. cuius tamen in codice A. priora usque ad μάλιστα, ἔφη. 462. A. desunt.
αὕτη τε καὶ] *om.* Fic.
ὡς δὲ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. ὧδε Vind. F. Ven. C. Par. DK. secund. Bekk. Stob. (ὡς δὲ margo Gesn. unde Gaisfordius recepit.) ὡς δὴ Vind. E.
βελτίστη] βελτίστῃ Stob. Gesn. Ald. Bas. ab.
δεῖ] δ' εἰ Vind. F.

τὸ μετὰ τοῦτο βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου. ἢ πῶς
462 ποιῶμεν; Οὕτω νὴ Δία, ἦ δ᾽ ὅς. Ἆρ᾽ οὖν οὐχ ἥδε ἀρχὴ τῆς ὁμολογίας, ἐρέσθαι ἡμᾶς αὐτοὺς, τί ποτε τὸ μέγιστον ἀγαθὸν ἔχομεν εἰπεῖν εἰς πόλεως κατασκευὴν, οὗ δεῖ στοχαζόμενον τὸν νομοθέτην τιθέναι τοὺς νόμους, καὶ τί μέγιστον κακὸν, εἶτα ἐπισκέψασθαι, ἆρα ἃ νῦν δὴ διήλθομεν, εἰς μὲν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἴχνος ἡμῖν ἁρμόττει, τῷ δὲ τοῦ κακοῦ ἀναρμοστεῖ; Πάντων μάλιστα, ἔφη. Ἔχομεν οὖν τι μεῖζον κακὸν πόλει, ἢ ἐκεῖ-
B νο, ὃ ἂν αὐτὴν διασπᾷ καὶ ποιῇ πολλὰς ἀντὶ μιᾶς; ἢ

τὸ μετὰ τοῦτο] tamquam unum exhibent Lob. Vind. BDE. tamquam duo Mon. B. Ald. Bas. ab. τὸ μετατοῦ Vind. F.

ποιῶμεν] ποιοῦμεν Vind. F. a m. pr. editiones ante Bekkerum, tacentibus Bip. (*an quid*) *agemus?* Fic.

462 Οὕτω] οὐ τὸ cum litura Vind. F.

ἦ δ᾽ ὅς] *om.* Vind. F. Ang. B.

ἐρέσθαι] Ita Mon. B. Stob. Trinc. Gesn. ἔρεσθαι Lob. Vind. BDEF. Stob. Gaisford. editiones ante Bekkerum.

ἔχομεν] *om.* Par. K. εἴχομεν Vind. E. Flor. ACR. In Vind. F. ἐχομεν cum litura in prima scriptum.

οὗ] οὐ Vind. F. Par. D. ὃ margo Par. D.

δεῖ] δὴ Vat. H. Flor. AC. et a m. pr. Vind. E. Idem et στοχαζομένου pro στοχαζόμενον Gaisfordius in Stob. cod. A. legi testatur, cui haec priora deesse dixerat. Itaque ad codicem B. utrumque referendum videtur.

καὶ τί] καί τι Stob. Trinc.

ἆρα] ἄρα Vind. F. Stob. Trinc. Ald. Bas. ab. In Stob. Gesn. Gaisf. Ald. Steph. Ast. pr. et sec. signo interrogandi, in Stob. Trinc. Bekkeri et prima Stallbaumii ed. nulla interpunctione a proximo ἐπισκέψασθαι distinctum est.

ἃ] Ante hoc Stob. Trinc. Bekkeri, Stallb. prima et Astii tertia ed. comma habent.

δὴ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Stob.

ἴχνος] εἶδος Flor. T. ὄχνας Stob. cod. B.

ἁρμόττει] ἁρμόττειν Vat. H. Flor. A.

τῷ] τω Lob. τὸ Vind. DEF. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Stob.

ἀναρμοστεῖ] Pollux IIII. 58: καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος, ἀναρμοστεῖν. Cf. Soph. p. 253. A. 261. E. Leg. IIII. 718. B.

τι] τί Vind. F. Stob. τὸ Stob. cod. A.

πόλει] πόλεως Par. K. Bas. b.

ἢ ἐκεῖνο] *om.* Vind. B. Vat. M. ἢ *om.* Vind. D.

ἂν] *om.* Par. K. sec. Bip.

αὐτὴν] αὐτῇ Lob. Vat. M. et a m. pr. Vind. B.

ποιῇ] Ita Lob. Vind. BDE. Mon. B. Ven. B. Vat. M. Flor. CTU. et a m. s. Par. A. ποιεῖ Vind. F. Vat. BH. Ven. C. Par. K. Ang. B. Flor. ARV. Stob. (Gaisf. ποιῇ) ποιοῖ Par. D. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. Idem Astius in sec. indicativum omisso ἂν praeferebat, in tertia Bekkerum secutus est.

ὃ ἂν] ὃ δὴ Stob. Sed ὁ δεῖ cod. A. B

ξυνδῇ] ξυνδεῖ Par. A. Lob. Vind. E. Vat. BH. Ven. C. Flor. ACV. Stob. ξυδῇ Vind. F.

καὶ — ξυνδεῖ] bis deinceps leguntur in Vind. E.

ποιῇ] Ita Lob. Vind. BDE. Mon. B. Vat. BM. Ven. B. Par. K. Ang. B. Flor. RU. et a m. s.

μεῖζον ἀγαθὸν τοῦ ὃ ἂν ξυνδῇ τε καὶ ποιῇ μίαν; Οὐκ ἔχομεν. Οὐκοῦν ἡ μὲν ἡδονῆς τε καὶ λύπης κοινωνία ξυνδεῖ, ὅταν ὅτι μάλιστα πάντες οἱ πολῖται τῶν αὐτῶν γιγνομένων τε καὶ ἀπολλυμένων παραπλησίως χαίρωσι καὶ λυπῶνται; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἡ δέ γε τῶν τοιούτων ἰδίωσις διαλύει, ὅταν οἱ μὲν περιαλγεῖς, οἱ δὲ περιχαρεῖς γίγνωνται ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς παθήμασι τῆς C πόλεώς τε καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει; Τί δ' οὔ; Ἆρ' οὖν ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίγνεται, ὅταν μὴ ἅμα φθέγγωνται ἐν τῇ πόλει τὰ τοιάδε ῥήματα, τό τε ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ

Par. A. ποιεῖ Vind. F. Ven. C. Vat. H. Flor. ACV. Stob. ποιοῖ (Par. D. Flor. T.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. — Aristoteles Polit. L. II. c. 1. pag. 28. Goettl. ἔχει δὴ δυσχερείας ἄλλας τε πολλὰς τὸ πάντων εἶναι τὰς γυναῖκας κοινάς, καὶ δι' ἣν αἰτίαν φησὶ δεῖν νενομοθετῆσθαι τὸν τρόπον τοῦτον ὁ Σωκράτης, οὐ φαίνεται συμβαῖνον ἐκ τῶν λόγων. ἔτι δὲ πρὸς τὸ τέλος, ὅ φησι τῇ πόλει δεῖν ὑπάρχειν, ὡς μὲν εἴρηται νῦν, ἀδύνατον, πῶς δὲ δεῖ διελεῖν, οὐδὲν διώρισται. λέγω δὲ τὸ μίαν εἶναι τὴν πόλιν πᾶσαν, ὡς ἄριστον ὅτι μάλιστα· λαμβάνει γὰρ ταύτην ὑπόθεσιν ὁ Σωκράτης.

ξυνδεῖ] ξυνδεῖ εἰ Vat. B.

ὅτι μάλιστα] μάλιστα Stob. cod. B. ὅτε μάλιστα Bas. b.

πολῖται] πολίται Lob. Vind. F. Mon. B. Stob. (non Gaisf.)

λυπῶνται] λυτῶνται Stobaeus Trinc.

ἰδίωσις] Antiatticista Bekkeri anecd. p. 100, 21: ἰδίωσις· Πλάτων τετάρτῳ Πολιτικῶν. quod huc pertinet. Cf. ἀλλοίωσις et ὁμοίωσις p. 454. C.

ὅταν] In Vind. F. prima syllaba deleta.

γίγνωνται] γίγνονται Vind. F. γιγνώσκωνται Stob. Trinc.

παθήμασι] μαθήμασι Stob. Trinc.

C τῆς] τοῖς Vind. F.

τῇ] *om.* Vat. H. Post πόλει vulgo punctum faciunt. Sed huius enuntiationis forma eadem est, quae proximae.

Τί δ' οὔ;] τί μήν: Vind. D.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Mon. B. (qui in superioribus quoque aliquoties ἄρ' exhibet pro ἆρ') Flor. RU. Stob. Trinc. Gesn. Ald. Bas. b. Ἄρ' Bas. a. *Ex hoc autem* —. Fic. Idem Stephanus annot. p. 21. in alia ista, quam tandem invenisse dicit, huius loci lectione positum fuisse ostendit, non ἆρ' ut sit interrogatio. Scilicet apud Cornarium, cuius eclogis illam lectionem debebat, pag. 774. ἄρ' expressum est, sed ἆρ' voluisse Cornarium ex eius interpretatione apparet: *Numquid ex hoc* —?

τοιόνδε] τοιοῦτον Stob. cod. A.

τὰ τοιάδε ῥήματα, τό τε ἐμὸν καὶ] bis deinceps scripta sunt in Vind. F. Pro τὰ Stob. cod. B. τῇ habet, τε in Vind. DE. Ven. B. Vat. H. Flor. AC. deest. Respexerunt huc Plutarchus et Iamblichus locis ab Astio et Stallbaumio laudatis, Plutarchus mor. p. 140. D: ὁ Πλάτων φησὶν εὐδαίμονα καὶ μακαρίαν εἶναι πόλιν, ἐν ᾗ τὸ ἐμὸν καὶ οὐκ ἐμὸν ἥκιστα φθεγγομένων ἀκούουσι. 484. B: μάλιστα μὲν ὡς ὁ Πλάτων παρῄνει τοῖς πολίταις τὸ ἐμὸν ἐξαιρεῖν καὶ τὸ οὐκ ἐμόν. 767. D: ᾧ δ' ἂν Ἔρως ἐπισκήψῃ καὶ ἐπιπνεύσῃ, πρῶτον μὲν ἐκ τῆς Πλατωνικῆς πόλεως τὸ ἐμὸν οὐχ ἕξει καὶ τὸ οὐκ ἐμόν. Iamblichus de vita Pythag. c. 30.

ἐμόν; καὶ περὶ τοῦ ἀλλοτρίου κατὰ ταὐτά; Κομιδῇ μὲν οὖν. Ἐν ἥτινι δὴ πόλει πλεῖστοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ ταὐτὰ τοῦτο λέγουσι τὸ ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ ἐμόν. αὕτη ἄριστα διοικεῖται; Πολύ γε. Καὶ ἥτις δὴ ἐγγύτατα ἑνὸς ἀνθρώπου ἔχει; οἷον ὅταν που ἡμῶν δάκτυλός του πληγῇ, πᾶσα ἡ κοινωνία, ἡ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυ-

§. 167. ed. Kiessl. *ἀρχὴ τοίνυν ἐστὶ δικαιοσύνης μὲν τὸ κοινὸν καὶ ἴσον καὶ τὸ ἐγγυτάτω ἑνὸς σώματος καὶ μιᾶς ψυχῆς ὁμοπαθεῖν πάντας καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι καὶ τὸ ἀλλότριον, ὥσπερ δὴ καὶ Πλάτων μαθὼν παρὰ τῶν Πυθαγορείων συμμαρτυρεῖ.*

ταὐτά] *ταῦτα* Lob. Vind. BF. Stob.

Κομιδῇ — ταὐτὰ] *om.* Lob. Vind. B. Mon. B. Par. DK. Ven. C. Vat. BM. Ald. Bas. ab. Steph. qui quum in margine nihil nisi *ὅταν* ante *λέγωσι* deesse et Ficinum hunc locum aliter legisse videri monuisset, in adnotatione, ut supra ostendi, Cornarii supplementum tamquam aliam lectionem atque eandem, qua usus sit Ficinus, apposuit: *Καὶ μάλα γε. Ἐν ἥτινι οὖν πόλει οἱ πλεῖστοι πρὸς ταὐτὸ κατὰ ταὐτά.* Id supplementum Astius, quum primum hos libros ederet, ob Ficini consensum (*Glau. Valde. So. In quacunque igitur civitate complurimi ad idem secundum eadem*) pro genuino habens recepit; in secunda editione adhibito Stobaeo, qui locum integrum servavit, Cornarium non codice, sed Ficino duce usum intelligens ipse Stobaeum ita secutus est, ut pro *δὲ*, quod in eo erat, *οὖν*, pro *σοὶ τὸ αὐτὸ*, quemadmodum idem habet, *πρὸς ταὐτὸ* cum Cornario scriberet et cum eodem articulum ad *πλεῖστοι* adderet; in tertia denique, quum quae Bekkerus aliter quam Stobaeus exhibuisset, qua auctoritate niterentur, nesciret, *οὖν* cum *δή*, quod Stobaei cod. A. praebebat, commutavit, sed *πρὸς* tenuit et *ταὐτὸ*, ut magis Atticum fieret, litteram *ν* auxit, neque articulum ante *πλεῖστοι* abiecit. Bekkeri lectio ex Par. A. Ven. B. Ang. B. Vat. H. petita eadem in Vind. DEF. est, nisi quod hic initio *κομηδῆ*, Vind. D. *ἐπιτοαυτὸ καταταυτὰ* habet, et in Florentinis omnibus, quibus in sec. ed. Stallbaumius singulatim enumeratis mentionem eorum adiicit, quae Stobaeus discrepantia habet, quum in prima hoc tantum ostendisset: „codices nostri et Stobaeus locum plenum exhibent.“ *πλεῖστοι* articulum non recipit, quum Socrates non id dicat, eam civitatem optime constitutam esse, in qua maximae civium parti communia ista sint, sed ut quaeque plurimos habeat communiter ista pronuntiantes, ita optime constitutam videri. *ἐπὶ* cum accusativo, quod Iamblichi verbis confirmari Stallbaumius observavit, mihi aliter, quam huic, qui *idem spectantes* intelligit, interpretandum videtur. Nam illud *spectare*, cuius obiectum solet per *ἐπὶ* cum accus. significari, cum consilio et efficiendi conatu coniunctum est, veluti quum Aristoteles Polit. L. VII. c. 13. pag. 247, 21. Goettl. legislatorem propterea, *ὅτι κρατεῖν ἤσκησεν ἐπὶ τὸ τῶν πέλας ἄρχειν*, laudandum negat; quod autem proprie dicitur *spectare*, *βλέπειν*, ut possit accusativo iunctam *ἐπὶ* habere, quoniam idem est, quod *ὄμμα φέρειν*, tamen plerumque dativo iunctam habet, neque vero per ellipsin reticeri ita poterat, ut *λέγειν τι ἐπί τι* is diceretur, qui conspecta re verbum aliquod de ea praedicaret. Equidem *λέγειν*

χὴν τεταμένη εἰς μίαν σύνταξιν τὴν τοῦ ἄρχοντος ἐν D αὐτῇ, ᾔσθετό τε καὶ πᾶσα ἅμα ξυνήλγησε μέρους πονήσαντος ὅλη, καὶ οὕτω δὴ λέγομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν δάκτυλον ἀλγεῖ· καὶ περὶ ἄλλου ὁτουοῦν τῶν τοῦ ἀνθρώπου ὁ αὐτὸς λόγος, περί τε λύπης πονοῦντος μέρους καὶ περὶ ἡδονῆς ῥαΐζοντος. Ὁ αὐτὸς γάρ, ἔφη·

τὸ ἐμὸν ἐπὶ τὸ αὐτὸ eodem modo intelligo, quo φέρειν ὄνομα, φέρειν τι, ἐπὶ τὸ ὄν, ἐπὶ τὸ μὴ ὄν Soph. p. 237. C. D. dictum est, *appellationem seu nomen meum in eandem rem conferre*, quod loquendi genus a Stephano in alia eiusdem loci parte inconsulte quidem requisitum nescio quo iure Heindorfius omnino ut inauditum reprobaverit. Sane ἐπὶ τοῦτον τὸν παῖδα λέγω τὸ ἐμὸν durius sonat, et dativum etiam nostro loco desiderans Wyttenbachius a Stallbaumio commemoratus communem dicendi usum sequebatur; sed aliquid tribuendum est interpositis verbis, quae dum pronuntiantur loquentis pariter atque audientis animus alio conversus nonnihil discrepans a primis verbum, modo ne proximis repugnet, non tam fastidiose recusat, quam lector facere amat. Similiter Iamblichum ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι dixisse statuo, in cuius verbis genitivum praeferenti Küstero Kiesslingius ἐπὶ τὸ αὐτὸ *simul* significare obiicit, quod sic simpliciter dictum non probo. Ceterum pro ταὐτὰ Stob. Trinc. ταῦτα exhibet.

λέγουσι] λέγωσι Par. ADK. cum editis ante Astii sec. quod Cornario offensioni non fuit. μὴ λέγωσι Mon. B. Stallbaumius in utraque editione de hoc loco tacuit.

ἐμὸν] ἐμόν τε Ven. B.
οὐκ] *om.* Ven. C. et a m. pr. Par. D.
διοικεῖται] διοκεῖται Bas. b.
ἥτις] εἴ τις Vind. DE. Vat. H. Flor. ACT. Stob. cod. A.

οἷον ὅταν] *porro quotiens* Fic. Ante haec signum interrogandi posui motus verbis Glauconis infra D. τοῦτο, ὃ ἐρωτᾷς.

του] *om.* Ven. B. Vind. E. που Lob. Vind. BF. Vat. BM. Flor. R. et, ut videtur, Stob. cod. A. Nam quod in Gaisfordii editione haec nota: „του] που cod. A." ad που post ὅταν relata est, quum ibi non solum Gaisfordius, sed etiam Trincavellus et Gesnerus που ediderint, errore factum videtur.

ἡ κατὰ] καὶ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τεταμένη] τεταγμένη Vat. B. Ven. B. Vind. E. Stob. cod. B.

εἰς] *om.* Vind. D.
ἐν αὐτῇ] *in ipsa anima* Fic. D Eodem modo Schleiermacherus et Stallbaumius. Mihi αὐτῇ ad κοινωνίαν referendum videtur.
ᾔσθετό] ᾔσθητό Vind. F.
πᾶσα] post ἅμα Mon. B. Flor. U.
ξυνήλγησε] καὶ ξυν. Ven. C. ξυνήλγε Vind. E. συνήλγησε Stob.
πονήσαντος] ποιήσαντος Vat. H. Flor. ACV.
λέγομεν] λέγωμεν Ald. Bas. ab.
ὁ] *om.* Vind. D.
ἀλγεῖ] ἀλγῇ Mon. B. a m. pr.
περὶ ἄλλου ὁτουοῦν] *de quavis alia parte et passione* Fic. — οὑτονοῦν Lob. Vat. B. — ὅτου οὖν Vind. F.
τῶν] τῷ Ald. Bas. ab.
ὁ αὐτὸς λόγος] ὁ αὐτός τε λόγος Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CR. Ald. Bas. ab. ὁ αὐτός γε λ. Steph. Ast. pr. ὁ ἀπόλογος Stob. cod. A.
μέρους] μέρος Bas. ab.

καὶ τοῦτο, ὃ ἐρωτᾷς, τοῦ τοιούτου ἐγγύτατα ἡ ἄριστα πολιτευομένη πόλις οἰκεῖ. Ἑνὸς δή, οἶμαι, πάσχοντος τῶν πολιτῶν ὁτιοῦν ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἡ τοιαύτη πόλις
E μάλιστά τε φήσει ἑαυτῆς εἶναι τὸ πάσχον καὶ ἢ ξυνησθήσεται ἅπασα ἢ ξυλλυπήσεται. Ἀνάγκη, ἔφη, τήν γε εὔνομον. Ὥρα ἂν εἴη, ἦν δ' ἐγώ, ἐπανιέναι ἡμῖν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν καὶ τὰ τοῦ λόγου ὁμολογήματα σκοπεῖν ἐν αὐτῇ, εἰ αὐτὴ μάλιστ' ἔχει, εἴτε καὶ ἄλλη τις
463 μᾶλλον. Οὐκοῦν χρή, ἔφη. Τί οὖν; ἔστι μέν που καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἄρχοντές τε καὶ δῆμος, ἔστι δὲ καὶ ἐν αὐτῇ; Ἔστι. Πολίτας μὲν δὴ πάντες οὗτοι ἀλλήλους προσεροῦσι; Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ πρὸς τῷ πολί-

ἐγγύτατα] ἐγγυτάτω Par. K.

ἡ] ἢ Vind. F. Stob. cod. B.

Ἑνὸς] Hic Socratis sermonem excipere editores ante Bekkerum fugit, Ficinum non item.

δὴ] *om.* Fic.

E φήσει] φύσει Stob. Gesn. Bas. ab.

τὸ πάσχον] *eum, qui sic afficitur* Fic.

καὶ ἢ] ἢ *om.* Par. DK. Mon. B. (Flor. ACTUV.) Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr.

ξυνησθήσεται] συν. Lob. Vind. BDF. ξυνησθ. Bas. ab.

ξυλλυπήσεται] ξυνλυπ. Vind. F. ξυλλυπηθήσεται Flor. T. Stob. cod. A.

Ἀνάγκη — χρή, ἔφη.] *om.* Stob. cod. A.

γε] γ' Vind. F. Ang. B.

Ὥρα] ἆρα Ang. B.

αὐτὴ] αὕτη Mon. B. Stob. Trinc. *civitati huic (conveniant)* Fic. αὐτὴ est *ea potissimum.* Cf. L. VII. p. 516. B.

μάλιστ'] *omnium maxime.* μάλιστα Lob. Vind. BEF. Stob.

οὖν; ἔστι] οὖν ἔστι Ald. Bas.
463 ab. De singulari cf. Vol. I. p. 122.

που] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

πόλεσιν] πόλεσι Vind. E. πόλεσί τε Lob. Vat. B. Ven. C.

δὲ] *om.* Vind. D.

αὐτῇ] αὐταῖς Bas. b. ταύτῃ Vind. F. Ang. B. Flor. AR. (Ad hunc enim locum Florentinorum varietatem pertinere perperamque a Stallbaumio in V. L. ad proxima ἐν αὐτῇ post σκοπεῖν adscriptam esse ex Stobaei mentione, quem comitem eis adiunxit, et ex Vind. et Ang. consensu colligo.) Stob. (αὐτῇ margo Gesn.) *ista* Fic. αὐτῇ cum ictu pronuntiatum cogitari necesse est, contra ac Reisigius Coniectan. p. 96. sqq. fieri posse statuebat; quem hic locus fugerat et similis huic E: πασῶν ἄρα πόλεων μάλιστα ἐν αὐτῇ ξυμφωνήσουσιν.

Ἔστι.] Ἔστιν. Bekkerus.

πάντες] πάντας Mon. B. Flor. U.

οὗτοι] *om.* Flor. T.

προσεροῦσι;] προσεροῦσιν; Bekkerus.

τῷ] τὸ Ang. B. Vat. H.

πολίτας] πολίτας εἶναι Flor. T. referente in sec. ed. Stallbaumio.

τί] ὅ τι Vind. D. τί καὶ Stob. cod. A. ed. Gaisf.

ὁ ἐν] οὖν Vind. E. Id suspicor ex οὖν ortum, cui simile τοὐπὶ Soph. p. 264. E. τοὐκεῖ Tim. p. 25. D. legitur.

τοὺς ἄρχοντας] *om.* Stob. Trinc. Gesn. (Gaisfordius habet sine nota.)

τας τί ὁ ἐν ταῖς ἄλλαις δῆμος τοὺς ἄρχοντας προσαγορεύει; Ἐν μὲν ταῖς πολλαῖς δεσπότας, ἐν δὲ ταῖς δημοκρατουμέναις αὐτὸ τοὔνομα τοῦτο, ἄρχοντας. Τί δ' ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ δῆμος; πρὸς τῷ πολίτας τί τοὺς ἄρχοντάς φησιν εἶναι; Σωτῆράς τε καὶ ἐπικούρους, ἔφη. Τί B
δ' οὗτοι τὸν δῆμον; Μισθοδότας τε καὶ τροφέας. Οἱ δ' ἐν ταῖς ἄλλαις ἄρχοντες τοὺς δήμους; Δούλους, ἔφη. Τί δ' οἱ ἄρχοντες ἀλλήλους; Ξυνάρχοντας, ἔφη. Τί δ' οἱ ἡμέτεροι; Ξυμφύλακας. Ἔχεις οὖν εἰπεῖν τῶν ἀρχόντων ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν εἴ τίς τινα ἔχει προσειπεῖν τῶν ξυναρχόντων τὸν μὲν ὡς οἰκεῖον, τὸν δὲ ὡς ἀλλό-
462τριον; Καὶ πολλούς γε. Οὐκοῦν τὸν μὲν οἰκεῖον ὡς

αὐτὸ] αὗτὸ Bas. b. *om.* cum duobus sequentibus Fic.
τοὔνομα] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. post τοῦτο Stob.
τοῦτο] τοῦτ' Lob. Vind. B. Vat. M. τοῦτο τοὺς Vind. F. Ang. B.
Τί δ'] Τί δαί. Stob. Trinc.
δῆμος] δῆμος τοὺς ἄρχοντας Stob. cod. A.
τῷ] τὸ Stob. Trinc.
πολίτας] π. εἶναι Flor. T.
φησιν] *nuncupabit* Fic.
Σωτῆράς] σωτῆρός Ven. B.
B Οἱ δ'] οἱ δὲ Vind. F. Stob. Οἶδ' Bas. b. *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. καὶ Par. DK. Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr.
ἄρχοντες] δὲ Lob. Vind. B. Vat. BM. οἱ ἄρχοντες Par. DK. Mon. B. Flor. U. editi ante Ast. sec.
τοὺς δήμους] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.
Δούλους] τοὺς δ. Vind. E.
ἔφη] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.
ἀλλήλους] ἀλλοίλους Mon. B.
Ξυνάρχοντας] συν. Vind. E. Flor. ACTV.
ἔφη] *om.* Vat. B.
Τί δ' οἱ ἡμέτεροι; Ξυμφύλακας.] *om.* Stob. τί δ' ἡμ. ξ. (omisso οἱ) Vind. D. τί δ' οἱ μέτεροι; συμφ. Vind. E. — συμφ. etiam Flor. ACTV. — ξυνφύλ. Vind. F.
Ἔχεις] ἔχει Par. K.
ἐν ταῖς] τῶν ἐν ταῖς Vind. F. Mon. B. Flor. RU. Bekkerus; a quo discessionem non fecissem, si verum esset, quod in comm. demonstrat, nusquam se, nisi in Vat. HM. τῶν omissum invenisse. At omittitur etiam in Vind. B. editisque ante Bekkerum omnibus, omittitur in Lob. Vind. DE. Flor. ACTV. Stob. neque a Bipontinis ex Par. K. affertur. Itaque magnam de Par. AD. Vat. B. Ven. BC. suspicionem iniici necesse est, quae si tamen iniusta et vana sit, equidem non repugnabo, quo minus τῶν locum obtineat: necessaria quidem repetitio articuli non magis est, quam L. III. p. 387. E. in verbis τοὺς θρήνους τῶν ὀνομαστῶν ἀνδρῶν, aut Criton. 47. A. τὰς δόξας τῶν ἀνθρώπων, quo utroque loco similis lectionis varietas exstat. Stallbaumius et in tert. ed. Astius cum Bekkero faciunt.
ἔχει] ἔχειν Vat. H. ἔχοι Flor. T.
τὸν δὲ — οἰκεῖον] *om.* Vind. E. τὸν δ' etc. Vind. D. Ang. B. Vat. H. Stob. τῶν δ' etc. Vind. F.
Καὶ] *om.* Vat. B.
οἰκεῖον] post ὡς Vind. F. Ang. B. Cf. Bernhardy synt. p. 166.

C ἑαυτοῦ νομίζει τε καὶ λέγει, τὸν δ' ἀλλότριον ὡς οὐχ ἑαυτοῦ; Οὕτω. Τί δὲ οἱ παρὰ σοὶ φύλακες; ἔσθ' ὅστις αὐτῶν ἔχοι ἂν τῶν ξυμφυλάκων νομίσαι τινὰ ἢ προσειπεῖν ὡς ἀλλότριον; Οὐδαμῶς, ἔφη· παντὶ γάρ, ᾧ ἂν ἐντυγχάνῃ τις, ἢ ὡς ἀδελφῷ ἢ ὡς ἀδελφῇ, ἢ ὡς πατρὶ ἢ ὡς μητρὶ ἢ υἱεῖ ἢ θυγατρὶ ἢ τούτων ἐκγόνοις ἢ προγόνοις νομιεῖ ἐντυγχάνειν. Κάλλιστα, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις· ἀλλ' ἔτι καὶ τόδε εἰπέ· πότερον αὐτοῖς τὰ ὀνό-

νομίζει τε καὶ λέγει] νομίζοι τε καὶ λέγοι Lob. τε *om.* Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. et a m. pr. Ven. B.

C τὸν δ'] τὸν δὲ Vind. F.

ἑαυτοῦ;] ἑαυτοῦ. editi ante Astium.

Οὕτω.] Οὕτως. Bekkerus. οὕτω γε. Stob. Gesn. (cod. BN.)

Τί δὲ] τί δαί Par. A. τί δ' Vind. F. Ang. B. Stob.

παρὰ σοὶ] παρά σοι Steph. Ast. pr.

ὅστις] ὅ τις Vat. H. et cum σ super τ Vind. E. Mon. B. in quo σ a m. s. superscriptum.

ὡς] *om.* Ang. B. Stob. Gesn. (cod. BN.)

ἂν] *om.* Mon. B.

ἐντυγχάνῃ] ἐντυγχάνοι Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Ven. B. Stob. Trinc. et cum νῃ super νοι Par. K. Optativus vitiosus non est.

τις] *om.* Vind. F. Ang. B. Stob. cod. A. Trinc. Gaisf. τις ἂν Mon. B. Flor. U.

ἢ ὡς ἀδελφῇ] *om.* Vind. E. ἢ ὡς ἀδελφὴ Vind. F. Ficinus neque hoc ὡς neque sequentium ullum reddidit.

ἢ ὡς πατρὶ] ἢ *om.* Vind. D.

ἢ ὡς μητρὶ] ὡς *om.* Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R.

ἢ υἱεῖ] ἢ ὡς υἱεῖ Ven. B. Ang. B. Vat. M. Flor. T. Stob. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

ἢ θυγατρὶ] ἢ ὡς θυγατρὶ Flor. T. Stob. cod. B.

τούτων ἐκγόνοις ἢ προγόνοις] τῷ τούτων ἐκγόνῳ ἢ προγόνῳ Vind. B. Pro ἐκγόνοις Stobaeus ἐγγόνοις, sed margo Gesn. ἐκγ. habet; ἢ προγόνοις *om.* Ang. B. Stob. cod. B.

νομιεῖ] κομιεῖ Stob. Trinc.

Κάλλιστα] μάλιστα Lob. Vind. B. Vat. BM. et a m. pr. Ven. C.

ἀλλ' ἔτι — μάλιστα, ἔφη. 464. A.] *om.* Stob. cod. A.

αὐτοῖς] ἑαυτοῖς Lob. Vind. B. Vat. BM.

μόνον — ὀνόματα D.] *om.* Vind. E.

οἰκεῖα] οἰκεῖον Stob. cod. B. *propinqua familiaria* Fic. Conf. Vol. I. p. 260, a. et Polit. p. 276. B: μηδεμίαν εἶναι τέχνην ἐν ἡμῖν ἀξίαν τούτου τοῦ θρεπτικοῦ προσρήματος.

καὶ] *om.* Vind. D.

κατὰ] καὶ Stob. cod. N. Trinc. D

περί τε] Cornarius offensus, nisi fallor, eo, quod in sequentibus non inveniret alterum illud, quod secundum τε exspectasset, περί τε τοὺς ἄλλους ante haec excidisse statuebat p. 100. Fisch. cui temere assensus est Stephanus adnot. p. 21: „scribendum est potius ex vet. περί τε τοὺς ἄλλους καὶ περὶ τοὺς πατέρας." et in sec. ed. Astius περί τε τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς πατέρας in ipso textu exhibens, in commentario autem lemmati ex prima ipsius editione petito περί γε τοὺς πα-

ματα μόνον οἰκεῖα νομοθετήσεις, ἢ καὶ τὰς πράξεις πάσας κατὰ τὰ ὀνόματα πράττειν, περί τε τοὺς πατέρας, D ὅσα νόμος περὶ πατέρας αἰδοῦς τε πέρι καὶ κηδεμονίας καὶ τοῦ ὑπήκοον δεῖν εἶναι τῶν γονέων, ἢ μήτε πρὸς θεῶν μήτε πρὸς ἀνθρώπων αὐτῷ ἄμεινον ἔσεσθαι, ὡς οὔτε ὅσια οὔτε δίκαια πράττοντος ἄν, εἰ ἄλλα πράττοι, ἢ ταῦτα; αὗταί σοι, ἢ ἄλλαι φῆμαι ἐξ ἁπάντων τῶν πολιτῶν ὑμνήσουσιν εὐθὺς περὶ τὰ τῶν παίδων ὦτα καὶ

τέρας nil aliud, nisi Stobaeum τε pro γε habere subscribens. In tertia tandem in vulgata acquievit. Cf. Vol. I. p. 167, a. Quamquam h. l. ne omissum quidem alterum illud, tantum paullisper dilatum et in fine sermonis positum est: καὶ περὶ τῶν ἄλλων ξυγγενῶν.

νόμος] ὁ νόμος Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πατέρας] πατέρα Stob. Trinc. Hic locus obversatus videtur auctori scholii Victoriani ad Hom. Il. XXIIII. 371: καὶ Πλάτων κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας ἐκέλευσεν, ὅπως οἱ γέροντες ὡς πατέρες τιμῶνται.

τε] με Bas. b.

πέρι καὶ] περὶ Vind. E.

καὶ τοῦ] καὶ τὸ Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Par. D. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. quod nescio an ex eodem fonte fluxerit, ex quo Cornarium supra coniecturam hausisse vidimus. Sed ob id ipsum reprobandum est τὸ, ne obedientia erga parentes patribus opponi et alterum illorum dici videatur, circa quae versari debeat pietas. Nam quominus ad νομοθετήσεις hoc referatur, τε post περὶ impedit.

δεῖν] δεῖ Vind. E.

γονέων] γοναίων idem.

αὐτῷ ἄμεινον] αὐτῶν ἀμείνονες Stob. Sed in margine Gesn. vulgatum exstat, quod Gaisfordius recepit.

ὅσια οὔτε δίκαια] δ. οὔτε ὅ. Stob.

πράττοντος] πράττοντας Vind. F. Flor. RT. et ante corr. Mon. B. Pluralem Ficinus quoque et hic et paullo post adhibuit: *utpote qui neque sancta neque iusta agant, si contra fecerint.*

ταῦτα;] ταῦτα. Ald. Steph. qui etiam supra C. post εἰπέ tantum comma posuit.

αὗται] αὐταί Ven. C. Par. DK. Vat. H. Flor. CT. cum editionibus ante Astii sec. qui Stobaeo duce usus est. ἦ αὗται Ang. B. ἦ αὐτή Flor. R. ἢ αὐτή Vind. F.

σοι] *om.* Ang. B. *in hac tua civitate* Fic.

ἐξ ἁπάντων] ἐξαπ. Vind. F.

ὑμνήσουσιν] *om.* Ven. B. a m. pr. Non opus est, ut ὑμνεῖν intransitivo sensu, nedum passivo, positum statuamus. φῆμαι illae omnium ex ore civium prodeuntes canere dicuntur. Cf. Leg. L. XI. p. 927. A: πιστεύειν τε ταῖς ἄλλαις φήμαις χρεὼν περὶ τὰ τοιαῦτα οὕτω πολλαῖσι καὶ σφόδρα παλαιαῖς οὔσαις, πιστεύειν δ' αὖ καὶ τοῖς νομοθετοῦσι ταῦθ' οὕτως ἔχειν. Neque vero Critiae locus p. 118. B: τὰ δὲ περὶ αὐτὸν ὄρη τότε ὑμνεῖτο πλῆθος καὶ μέγεθος καὶ κάλλος παρὰ πάντα τὰ νῦν ὄντα γεγονέναι, cuius vitiosa lectione ὕμνει τὸ πλ. Astius in sec. ed. ad nostrum illustrandum usus fuerat, iterum proferri debebat a Stallbaumio.

περὶ τὰ] περί τε Vind. D. περί τε τὰ Lob. Vind. B. Vat. M.

τῶν] *om.* Vat. H.

περὶ πατέρων, οὓς ἂν αὐτοῖς τις ἀποφήνῃ, καὶ περὶ
E τῶν ἄλλων ξυγγενῶν; Αὗται, ἔφη· γελοῖον γὰρ ἂν εἴη, εἰ ἄνευ ἔργων οἰκεῖα ὀνόματα διὰ τῶν στομάτων μόνον φθέγγοιντο. Πασῶν ἄρα πόλεων μάλιστα ἐν αὐτῇ ξυμφωνήσουσιν ἑνός τινος ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττοντος ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν τὸ ῥῆμα, τὸ ὅτι τὸ ἐμὸν εὖ πράττει, ἢ ὅτι τὸ ἐμὸν κακῶς. Ἀληθέστατα, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν
464 μετὰ τούτου τοῦ δόγματός τε καὶ ῥήματος ἔφαμεν ξυνακολουθεῖν τάς τε ἡδονὰς καὶ τὰς λύπας κοινῇ; Καὶ ὀρθῶς γε ἔφαμεν. Οὐκοῦν μάλιστα τοῦ αὐτοῦ κοινωνήσουσιν ἡμῖν οἱ πολῖται, ὃ δὴ ἐμὸν ὀνομάσουσι, τούτου

περὶ] *adversus* Fic. item alterum.
τις] *om.* Stob.
ξυγγενῶν;] ξυγγενῶν. Ald. Steph.
E γὰρ] *om.* Vind. D.
ἄνευ ἔργων] *sine officio* Fic.
οἰκεῖα ὀνόματα] ὀν. οἰκ. Ang. B. Stob. ὀν. οἰκεῖν Vind. F.
μόνον] μόνων Par. K. secund. Bekk. *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. T.
μάλιστα] *om.* Vind. B. Vat. M.
ξυμφωνήσουσιν] Huic in Flor. R. οἱ πολῖται superscriptum. *uno ore clamabunt omnes* Fic. subrustice.
πράττοντος] πράσσοντος Par. K. sec. Bip. Vulgo commate hoc, in Ald. et Steph. etiam colo a sequentibus separatur.
ὃ] ἤ, in marg. a m. sec. ὅ, Mon. B.
νῦν] post δὴ Vind. D.
ἐλέγομεν] λέγομεν Vat. H. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. B.
ῥῆμα, τὸ] τὸ *om.* Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. Stob. Trinc.
ὅτι — ἢ] *om.* Vind. F. ὅτι etiam Lob. Vind. B. Vat. M. omittunt.
Ἀληθέστατα] ἀλ. ἂν Vind. F. Ang. B. ἀλ. αὖ Stob. Trinc. *Vera loqueris* Fic.
464 τὰς λύπας] τὰς *om.* Stob.
Καὶ] *om.* Ven. B. a m. pr.
γε] με Stob. cod. A. Sed is h. l. deficere dictus est.

τοῦ αὐτοῦ κοινωνήσουσιν] *in eo invicem communicabunt* Ficin. quasi τούτου legisset. τοῦ αὐτοῦ κοινωνεῖν s. τὸ αὐτὸ κοινὸν ἔχειν ne pleonastice dictum videatur, τοῦ αὐτοῦ cum μάλιστα coniungendum est: *illud, quod meum appellabunt, maxime idem omnibus commune erit.*
ἡμῖν οἱ πολῖται] οἱ πολ. ἡ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob. (πολίται Lob. Vind. F. Mon. B. Stob. Trinc. Gesn. Bas. b.)
ἐμὸν] ἔμμονον Vind. F.
ὀνομάσουσι] ὀνομάζουσι Stob. Gesn. Gaisf. Ald. Bas. ab. Steph. Codices ὀνομάσουσι, sed Ven. B. cum ζ super σ.
τούτου] τούτῳ Flor. U. et ante corr. Mon. B.
δὲ] δὴ Flor. RT. Stob. Trinc.
τε] τῇ Stob. Trinc. *om.* cod. B.
μάλιστα] *om.* Fic.
κοινωνίαν — μάλιστα] *om.* Vind. E.
ἕξουσι;] ἕξουσιν; Bekkerus et paullo post φύλαξιν; In editis ante Bekkerum ἕξουσι. et supra post ὀνομ. ubi Bekkerus et Stallbaumius interrogandi signum fecerunt, item punctum erat. ἕξουσι; etiam Stob. Trinc. habet.
Ἀρ'] ἄρ' Vind. F. Mon. B.
ἡ τῶν γυναικῶν τε] τῶν γυναικῶν Vind. F. Ang. B. Flor. R.
Πολὺ] πάνυ Stob.
μὲν] post οὖν Bas. b.

δὲ κοινωνοῦντες οὕτω δὴ λύπης τε καὶ ἡδονῆς μάλιστα κοινωνίαν ἕξουσι; Πολύ γε. Ἆρ' οὖν τούτων αἰτία πρὸς τῇ ἄλλῃ καταστάσει ἡ τῶν γυναικῶν τε καὶ παίδων κοινωνία τοῖς φύλαξι; Πολὺ μὲν οὖν μάλιστα, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν μέγιστόν γε πόλει αὐτὸ ὡμολογήσαμεν ἀγα- B θὸν, ἀπεικάζοντες εὖ οἰκουμένην πόλιν σώματι πρὸς μέρος αὐτοῦ λύπης τε πέρι καὶ ἡδονῆς ὡς ἔχει. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη, ὡμολογήσαμεν. Τοῦ μεγίστου ἄρα ἀγαθοῦ τῇ πόλει αἰτία ἡμῖν πέφανται ἡ κοινωνία τοῖς ἐπικούροις τῶν τε παίδων καὶ τῶν γυναικῶν. Καὶ μάλ', ἔφη. Καὶ μὲν δὴ καὶ τοῖς πρόσθεν γε ὡμολογοῦμεν.

μὴν] μὴ Vind. D.

γε] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Stob. τε reliqui cum editionibus ante Astii sec.

B πόλει] τῇ πόλει Par. K. πόλις Vat. B. a m. pr. πόλεσιν a m. s. πόλεως Bas. b.

πρὸς μέρος αὐτοῦ] πρὸς τὸ μ. αὐ. Lob. Vind. BD. Vat. M. πρὸς μέρη αὐ. Ven. B. *cum singulis partibus suis (circa voluptatem et dolorem quoquo modo communicantis)* Fic. πρὸς μέρος αὑτοῦ Astius in secunda scripsit, quem Bekkerus tacens et Stallbaumius nullo Florentinorum suffragante sequuntur. Quum utrumvis rectum sit et ad perspicuitatem nihil referat, ut eiusdem corporis, quod modo dictum est, non alius cuiuspiam rei partem significari moneamur, primum codicum consensio, deinde orationis forma respicienda est. Si σῶμα subiectum, aut pronomen post ἔχει vel ita locatum esset, ut necessario ab eo verbo afficeretur et cum dativo σώματι coniungi non amplius posset, nihil obstaret, quo minus reflexivum praeferretur: ὡς σῶμα πρὸς μέρος αὑτοῦ ἔχει, vel σώματι, ὡς ἔχει πρὸς μέρος αὑτοῦ. Propius enim haec loquendi forma ad illam accederet, quae reflexivum requirit: σῶμα ἀπώλεσε μέρος αὑτοῦ. Sed ut nunc verba habent, nullam offensionem accipimus, quum eam rem, quam animo loquentis obiectam neque per se constantem ex casu obliquo agnovimus, (σώματι) porro demonstrari ab eo audimus.

λύπης] λύπας ante corr. Mon. B.

πέρι] περὶ Vind. B.

γ'] γε Stob.

ὡμολογήσαμεν] ὁμ. Bas. a.

πέφανται] πέφυκεν Stob. cod. BN. Trinc. Gesn. (πέφανται cod. A. Gaisf.)

τῶν τε παίδων καὶ τῶν γυναικῶν] *mulierum filiorumque* Fic. In Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. τε post παίδων positum, in Stob. cod. A. omissum est.

μάλ'] μάλα Lob. Vind. BDF. Stob.

μὲν] μὴν Stob.

τοῖς] ἐν τοῖς Ven. B.

γε] *om.* Vind. D. Par. K. Stob. Ast. sec. (Stob. cod. A. et Gaisf. habent γε.)

ὡμολογοῦμεν] ὁμολογοῦμεν Vind. DEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Stob. cod. A. et corr. Mon. B. (ante corr. ὡμ.) Praesens Ficinus quoque legit: *atqui et superioribus haec consonant.* idque Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius et in Stobaeo Gaisfordius receperunt. Imperfectum ad illud tempus pertinet, quo primum hac communione opus futurum ostenderat Socrates reliquosque assentientes habuerat, L. IIII.

ἔφαμεν γάρ που οὔτε οἰκίας τούτοις ἰδίας δεῖν εἶναι
C οὔτε γῆν οὔτε τι κτῆμα, ἀλλὰ παρὰ τῶν ἄλλων τροφὴν λαμβάνοντας μισθὸν τῆς φυλακῆς κοινῇ πάντας ἀναλίσκειν, εἰ μέλλοιεν ὄντως φύλακες εἶναι. Ὀρθῶς, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐχ, ὅπερ λέγω, τά τε πρόσθεν εἰρημένα καὶ τὰ νῦν λεγόμενα ἔτι μᾶλλον ἀπεργάζεται αὐτοὺς ἀληθινοὺς φύλακας καὶ ποιεῖ μὴ διασπᾶν τὴν πόλιν τὸ ἐμὸν ὀνομάζοντας μὴ τὸ αὐτὸ, ἀλλ' ἄλλον ἄλλο, τὸν μὲν εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ἕλκοντα ὅτι ἂν δύνηται χω-

pag. 423. extr. seque tum nihil, quod non cum prius dictis (L. III. p. 416. D.) consentiret, postulasse affirmans simul id praestitum docet, quod p. 461. E. requisiverant, uti esset haec communio ἑπομένη τῇ ἄλλῃ πολιτείᾳ.

ἰδίας] ἰδίως Stob. (non cod. A. Gaisf.) οἰκείας Vind. BD.

δεῖν] δεῖ Lob. Vind. BD. Vat. M.

τι] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob.

C λαμβάνοντας] λαμβάνοντες Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

ἀναλίσκειν] ἀν — Vind. D. nt. vers. a m. s. scriptum habet.

μέλλοιεν] μέλλοιμεν Vind. F.

ὄντως] οὕτω Par. K. Flor. T.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

λεγόμενα] λελεγμένα Stob. Trinc.

ἔτι μᾶλλον] *maxime* Fic.

αὐτοὺς] ἑαυτοὺς Vind. D.

ἀληθινοὺς] post φύλακας Vat. B.

μὴ] οὐ Ven. B.

τὸ ἐμὸν] ταύτην Stob. Trinc.

ὀνομάζοντας] ὀνομάζοντες Vat. H. Flor. ATV.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

ἄλλον] ἄλλου Lob. Vind. BD. Vat. M. In Mon. B. alterum λ int. vers. a m. s. scriptum.

ἄλλο] ἄλλω Vat. H. ἄλλῳ Flor. ATV.

τὸν μὲν] τὸ μὲν Ven. C. Vind. D. Ald. Bas. ab.

ἑαυτοῦ] αὐτοῦ Vind. F. Flor. A. Stob.

ἂν] ὧν Stob. cod. A. Trinc.

δύνηται] δύναται Stob. cod. A.

τὸν δὲ] τὸ δὲ Vind. D.

ἑτέραν] ἑταίραν Vat. M. In Vind. BD. αί super έ positum, sed in B. correctione deletum.

καὶ γυναῖκά] ὅτι γ. Stob. Trinc. D

ἑτέρους] sc. ὀνομάζοντας. In Mon. B. Flor. U. καὶ ἑταίρους, quod non reprehendere debebat Stallbaumius, qui hos accusativos ab ἕλκοντα pendere statueret.

ἐμποιοῦντας] sc. τῇ πόλει.

τοῦ οἰκείου] οὐ τοῦ οἰ. Stob. cod. AN. Trinc. τοῦ οἰκίου Vind. E.

ἐπὶ τὸ αὐτὸ] ἐπιτοαυτὸ Vind. BD. ἐπὶ τοαυτὸ, gravi et leni deletis, Mon. B.

ὁμοπαθεῖς] ὁμοιοπαθεῖς Astius in sec. scripsit, in tert. scribendum coniecit, cui hic non esse locum Stallbaumius docuit. ὁμοιοπαθεῖς etiam in Stobaei ed. Gaisf. legitur sine nota.

εἶναι;] εἶναι. Ald. Steph. qui in superioribus praeter necessitatem post ἄλλο, οὖσαν et ἰδίας interrogandi signum fecit.

Κομιδῇ] κομιδὴ Stob. κομηδὴ

ρὶς τῶν ἄλλων κτήσασθαι, τὸν δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἑτέραν οὖσαν, καὶ γυναῖκά τε καὶ παῖδας ἑτέρους, ἡδονάς D τε καὶ ἀλγηδόνας ἐμποιοῦντας ἰδίων ὄντων ἰδίας, ἀλλ' ἑνὶ δόγματι τοῦ οἰκείου πέρι ἐπὶ τὸ αὐτὸ τείνοντας πάντας εἰς τὸ δυνατὸν ὁμοπαθεῖς λύπης τε καὶ ἡδονῆς εἶναι; Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη. Τί δέ; δίκαι τε καὶ ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους οὐκ οἰχήσεται ἐξ αὐτῶν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδὲν ἴδιον ἐκτῆσθαι πλὴν τὸ σῶμα, τὰ δ' ἄλλα κοινά; ὅθεν δὴ ὑπάρχει τούτοις

Vind. F. *Κομιδῇ* Ald. Bas. a. Steph.

ἔφη] *om.* Ven. B.

Τί δέ;] *τί δαί;* Par. A. Stob. Trinc. *τί δὲ δή;* Lob. Vind. BD. Vat. M. *τί δέ; αἱ* Stob. cod. A.

δίκαι] *δίκη* Vind. F. Ang. B. Contra Aristoteles Polit. L. II. c. 2. p. 37, 30. Goettl. *ἐγκλήματα δὲ καὶ δίκαι καὶ ὅσα ἄλλα ταῖς πόλεσιν ὑπάρχειν φησὶ κακά, πάνθ' ὑπάρξει καὶ τούτοις.*

ἐξ αὐτῶν] *ἐξαυτῶν* Vind. F. *οἰχήσεται ἐξ αὐτῶν* Ficinus per *cessabunt* interpretatus est.

ὡς ἔπος εἰπεῖν] *omnes (controversiae accusationesque mutuae)* Fic. *εἰπεῖν — ὑπάρχει om.* Vind. E.

μηδὲν] *μηδενὶ* Vat. B. *μηδένα* Ven. B. (Flor. C.) Stallbaumius in sec. cum editionibus ante Bekkerum. *μηδένα μηδὲν* Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in pr. ed. *quandoquidem nec proprium quicquam, praeter corpus, habebit, reliqua vero communia?* Fic. Equidem non video, quid in codicum tantum non omnium et Stobaei lectione reprehendi possit, si *αὐτοὺς* ad *ἐκτῆσθαι* ex proximo *αὐτῶν* repetatur, id quod sequentia *τὰ δ' ἄλλα κοινὰ* si minus flagitant, certe commendant.

ἐκτῆσθαι] *κεκτῆσθαι* Vind. D. Par. K. sec. Bekk. Flor. T. Stob. iidem fere, qui infra p. 469. D. eodem modo a vulgata discrepant. Sed L. VI. 505. B. unus tantum Par. K. secund. Bekk. et Menon. p. 97. E. nullus vulgatum *ἐκτῆσθαι* non agnoscit. Neque Protag. pag. 340. D. aut Hipp. min. p. 375. A. C. per codices dubitare licet, quin *ἐκτῆσθαι* verum sit. Etiam Phil. p. 58. D. recte id a Bekkero ex Clark. Vat. A. Ven. C. quibus Lob. accedit, restitutum videtur. Sed Theaet. p. 198. D. ubi de venatione duplice agitur, *Platonem* scripsisse *ἡ μὲν πρὶν ἐκτῆσθαι τοῦ κεκτῆσθαι ἕνεκα* mihi Lobeckius et Schaeferus ad Phryn. pag. 762. persuadere nondum potuerunt, perlubentique accidit, quum in Lob. utrobique *κεκτῆσθαι* exaratum viderem. Idem liber praestantissimus p. 199. A. ubi Bekkerus secundum Clark. Vat. A. Ven. C. *ὃ μέν τις ἔκτηται, μὴ κεκτῆσθαι ἀδύνατόν φαμεν εἶναι* edidit, vulgatum *κέκτηται* tuetur. Omnino rarior apud Atticos forma legitima est, quam secundum Eustathii adnotationem ad Il. T. II. p. 272, 30. Lips. (*τὸ δὲ ἐκτῆσθαι Ἀττικόν ἐστι καὶ αὐτὸ καὶ Ἰωνικὸν δὲ ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς αὐξήσεως*) exspectari poterat. Aeschyli unum locum ex Prometh. 792. (*ὄμμ' ἐκτημέναι*) Thomas Magister pro exemplo posuit, cui alterum ex veteribus praeter Platonem qui addiderit non invenio.

τὰ δ'] *τὰ δὲ* Vind. F. Stob.

ὅθεν] *πόθεν* Vat. H. Flor. V.

δὴ] *δὲ* Stob. Trinc.

E ἀστασιάστοις εἶναι ὅσα γε διὰ χρημάτων ἢ παίδων καὶ ξυγγενῶν κτῆσιν ἄνθρωποι στασιάζουσι; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, ἀπηλλάχθαι. Καὶ μὴν οὐδὲ βιαίων γε οὐδ' αἰκίας δίκαι δικαίως ἂν εἶεν ἐν αὐτοῖς. ἥλιξι μὲν γὰρ ἥλικας ἀμύνεσθαι καλὸν καὶ δίκαιόν που φήσομεν, ἀνάγκην σωμάτων ἐπιμελείᾳ τιθέντες. Ὀρθῶς, ἔφη. Καὶ γὰρ
465 τόδε ὀρθὸν ἔχει, ἦν δ' ἐγώ, οὗτος ὁ νόμος· εἴ πού τίς

ἀστασιάστοις] ἀστασίαστον Vind. F.
ὅσα] ὅσων Vind. E. ὅσω Vat. H.
E γε] γε δὴ Vind. F. Ang. B.
καὶ] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ἢ reliqui codices, Stobaeus, editi ante Bekkerum et Ficinus.
ξυγγενῶν] συγγ. Vind. E.
κτῆσιν] ἀνθρώποισιν (ἄνοισιν) idem. κτήσει Vat. H.

ἄνθρωποι] ἀνθρώποις Stob. cod. A.

στασιάζουσι;] Ita Lob. Vind. B. et ante corr. Mon. B. στασιάζουσι. reliqui cum Mon. B. correcto editisque ante Bekkerum, qui suo more ν addidit, quod h. l. Mon. B. linea transversa super ι significatum habet.

ἀνάγκη] post ἔφη Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob.
ἀπηλλάχθαι. Καὶ] ἀπηλλάχθαι, καὶ Ald. ἀπηλλάχθαι. καὶ Steph. (non Lugd.) Καὶ — ἀτιμάσει 465. A. *om.* Stob. cod. A.

οὐδ' αἰκίας] *om.* Fic. οὐδὲ αἰ. Stob. Timaeus lex. p. 15: αἰκίας· ὕβρεως δίκη. quae glossa etiam ad L. IIII. p. 425. D. et nonnullos alios a Ruhnkenio indicatos locos pertinet. Aliter scholiastes ad h. l.
δίκαι] *om.* Vind. D.

δικαίως] δικαίς Vind. E.
εἶεν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.
ἐν] ἐπ' Flor. T.
ἀμύνεσθαι] ἀμύνασθαι Ven. B. Flor. C. In Vind. D. verbum post καλὸν positum, sed inscriptis litteris β α vulgatus ordo restitutus est.
φήσομεν] θήσομεν Stob.

ἀνάγκην] Ita Par. A. Vind. EF. et int. vers. D. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Stob. ἀνάγκη reliqui codices editionesque ante Astii sec. (ἀνάγκῃ Lob. Mon. B. Ald. Bas. ab.)

ἐπιμελείᾳ] Ita, vel adscripto ι (ἐπιμελείαι) vel omisso (ἐπιμελεία) Par. A. Ven. C. Vind. F. et int. vers. D. Ang. B. Vat. H. ἐπιμέλεια Vind. E. ἐπιμελείας Mon. B. Par. DK. Stob. Stallbaumius in sec. ed. ἐπιμέλειαν Vind. D. cum reliquis codicibus, Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Lectionem nostram eandemque Bekkeri et in prima ed. Stallbaumii non male interpretatus est Ficinus: *tutandis corporibus necessitatem imponentes* h. e. tutelam corporum necessariam esse declarantes. Quod ipsi tutelae necessitas poni dicitur, quae re vera iniungitur hominibus, qui sese tueri iubentur, insolentius fortassis, sed non tale videtur, ut ἐπιμελείᾳ teneri nequeat. Admota ad tutelam necessitate fit, ut non amplius arbitrio singulorum relicta, sed omnibus ἐν ἀνάγκῃ sit, quo modo locutus est Lysias in Andoc. p. 207. §. 8. Bekk. νῦν οὖν ὑμῖν ἐν ἀνάγκῃ ἐστὶ βουλεύσασθαι περὶ αὐτοῦ.

τιθέντες] θέντες Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B.

ἔφη] ἔ..ι, ante corr. ἔχει, Vind. B. In Ald. comma, in Steph. punctum minus appositum.

τῳ θυμοῖτο, ἐν τῷ τοιούτῳ πληρῶν τὸν θυμὸν ἧττον ἐπὶ μείζους ἂν ἴοι στάσεις. Πάνυ μὲν οὖν. Πρεσβυτέρῳ μὴν νεωτέρων πάντων ἄρχειν τε καὶ κολάζειν προστετάξεται. Δῆλον. Καὶ μὴν ὅτι γε νεώτερος πρεσβύτερον, ἂν μὴ ἄρχοντες προστάττωσιν, οὔτε ἄλλο βιάζεσθαι ἐπιχειρήσει ποτὲ οὔτε τύπτειν, ὡς τὸ εἰκός. οἶμαι δ' οὐδὲ ἄλλως ἀτιμάσει· ἱκανὼ γὰρ τὼ φύλακε κωλύοντε,

τόδε] καὶ τόδε Stob. τό γε Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. τόδε γε Vind. D.

465 ἔχει] ἔφη Par. DK.

εἴ πού] εἴποι Vind. F. Ang. B. εἴπερ Vind. E.

τῳ] τῷ Vind. F. et ante corr. Mon. B. ᾧ Vind. E. τε Lob. Vind. B. Vat. BM. γε Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph.

τῷ] γὰρ Stob. Trinc. Gesn. γε margo Gesn. (τῷ cod. BN. Gaisf.)

ἐπὶ μείζους] *in maiores maiorumve (transibit seditiones)* Fic.

στάσεις] στάσις Stob. (Gaisf. ex Platone στάσεις recepit.)

μὴν] μὲν Stob. (excepta Trinc. quae μὴν habet) cum editis ante Bekkerum, tacentibus Bip. *quippe* Fic. Cf. B. et L. III. p. 410. B.

νεωτέρων] ὅτι νε. Ang. B.

πάντων] πάντῃ Stob. cod. B. τάντῃ Trinc.

Καὶ μὴν] *Constat praeterea* Fic. Repetebat igitur δῆλον indeque pendere ὅτι statuebat. Contra Astius ὅτι in ὅ mutandum censet, idque Stallbaumius in sec. unice sibi placere demonstrat, quia non sine magna molestia δῆλον animo repetatur. Scilicet verba καὶ μὴν ὅτι γε ita inter se copulata et cum ea contentione dicta sunt, ut illi supplemento locus non relinquatur. Minime vero articulus, quo alter comparativus caret, contra codices intrudendus, sed ὡς τὸ εἰκὸς per anacoluthon pro εἰκός ἐστι accipiendum est. Similes locos ipse Stallbaumius attulit ad Phileb. 20. D. ubi durior inconsequentia est: τόδε γε μὴν, ὡς οἶμαι, περὶ αὐτοῦ ἀναγκαιότατον εἶναι λέγειν.

πρεσβύτερον] πρὸς πρ. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. πρεσβυτέρων Vind. F.

ἄρχοντες] οἱ ἄρχοντες Vind. E. Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallbaumius. At varii sunt in civitate magistratus, neque semper eorundem nedum omnium est, tale quid mandare iunioribus.

ἄλλο] ἄλλῳ Vind. DE. ἄλλον Stob. cod. N. Trinc. ἄλλως Mon. B. Par. DK. Ang. B. Flor. RU. Stob. cod. B. Gesn. Gaisf. editiones ante Bekkerum. *om.* Fic.

ἐπιχειρήσει] ἐπιχειρήσῃ Vind. E. ἐπιχειρήσοι Lob. Vat. B.

ὡς τὸ εἰκός] in unum coniungit Vind. B.

δ'] δὲ Lob. Vind. BDF. Stob.

οὐδὲ] οὐδ' Flor. ACUV. Stob. εἰ δὲ Par. D.

ἄλλως] ἄλλος Lob. Vind. BD. (hic cum ον super ος) E. Vat. B. (sup. ω) H. Ven. C. Par. DK. secund. Bekk. Flor. ACUV. Ald. Bas. ab.

ἱκανὼ] ἱκανὰ Vind. D. (sup. ὼ) E. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. et margo R. ἱκανώ τε Par. K.

τὼ φύλακε] τῷ φύλακε Mon. B. τῷ φύλακι Ang. B. Flor. ACTV. τῷ φυλακικῷ Vind. E.

κωλύοντε] κωλύον τε Ald. κωλύοντες Vind. F. κωλύονται Vat. H. Flor. ACV. Stob. cod. A. λύονται Vind. E. κωλύματά Ang. B. Flor. T. et margo R.

B δέος τε καὶ αἰδώς· αἰδὼς μὲν ὡς γονέων μὴ ἅπτεσθαι εἴργουσα, δέος δὲ τὸ τῷ πάσχοντι τοὺς ἄλλους βοηθεῖν, τοὺς μὲν ὡς υἱεῖς, τοὺς δὲ ὡς ἀδελφούς, τοὺς δὲ ὡς πατέρας. Ξυμβαίνει γὰρ οὕτως, ἔφη. Πανταχῇ δὴ ἐκ τῶν νόμων εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἄξουσι; Πολλήν γε. Τούτων μὴν ἐν ἑαυτοῖς μὴ στασιαζόντων οὐδὲν δεινὸν, μή ποτε ἡ ἄλλη πόλις πρὸς τούτους ἢ

αἰδὼς μὲν] καὶ αἰ. μ. Ang. B. Flor. R. (ad hunc enim nota in V. L. Stallbaumii vitiose expressa XX. pertinere videtur.) μὲν (omisso αἰδὼς) Vind. F. Stob. Gesn. (cod. BN.)

B εἴργουσα] εἴργουσα Stobaeus Trinc.

δέος δὲ τὸ τῷ πάσχοντι τοὺς ἄλλους βοηθεῖν] Astius in sec. ed. μὴ post τὸ inserendum censet et τὸ βοηθεῖν seu τὸ μὴ βοηθεῖν absolute positum statuit ita, ut obiectum timoris contineat. Stallbaumius τὸ βοηθεῖν ab ipso nomine δέος sic regi putat, ut apud Demosthenem Θηβαίους a τεθνάναι τῷ φόβῳ et ἀποστόλους a τεθνᾶσι τῷ δέει. Denique Bernhardy synt. p. 355. τὸ — βοηθεῖν simplicem appositionem dicit, qualis sit L. VIIII. p. 590. E. in verbis ἡ τῶν παίδων ἀρχὴ, τὸ μὴ ἐᾶν ἐλευθέρους εἶναι. Quid si τὸ ad δέος potius, quam ad βοηθεῖν referamus, ut sensus idem sit, ac si dictum esset δέος δὲ τὸ τῆς τῶν ἄλλων βοηθείας τῷ πάσχοντι. δέος ἐστὶ τοὺς ἄλλους βοηθεῖν quin recte dicatur, nemo ambigit: quidni etiam τὸ τοὺς ἄλλους βοηθεῖν δέος dicere liceat?

δὲ ὡς πατέρας] δ' ὡς πατ. Vind. F. Ang. B.

Ξυμβαίνει] συμβ. Vind. F.

ἔφη] ἔχειν Vind. E. Ang. B. Flor. RT. ἔχει Flor. AC.

Πανταχῇ] πανταχοῦ Par. K.

δὴ] ἄρα Ven. B. *om.* Lob. Vind. B. Vat BM.

ἄξουσι] Ita Vind. E. Flor. ACV. ἄξουσιν Bekkerus secundum Par. A. Ven. BC. Vat. H. scripsisse demonstrat. Apud Stobaeum est αὔξουσι, sed in cod. A. ἄρξουσι. Editiones ante Bekkerum cum reliquis codicibus et Stob. marg. Gesn. ἕξουσι habent. Ad interpunctionem, quae in Vind. B. Stob. Trinc. Gesn. nulla est, sequentium caussa signum interrogandi a Bekkero et Stallbaumio positum puncto reliquorum praetuli.

Πολλήν] πολύν Vind. E.

μὴν] μὲν Vind. E. Vat. H. Stob. cod. B. μὴν, sup. ε, Vind. D. *autem* Fic. Quod fervidiuscule hoc Socrates affirmat, indicio est, proximum illud, ex quo hoc concludit, non sine interrogatione ab eo pronuntiatum fuisse.

ἡ ἄλλη πόλις] καὶ ἄλλη π. Vind. BD. Vat. M. *civitas alia vel* Fic. ut ἢ pro ἡ legisse videatur.

ἀλλήλους] ἄλλους Lob. Vat. BM. Vind. B. et, vulg. in margine addito, D.

διχοστατήσῃ] ξυγοστατήσει Vind. F.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob. Vind. BD. οὔ γαρ οὖν Vind. F.

γε μὴν] γὰρ δὴ Stob. cod. A.

ἀπρέπειαν] ἀπρέπειαν, Mon. B. Ald. Bas. ab. C

καὶ] *om.* Par. K.

ἂν] τὲ ἂν idem.

κολακείας] κολακίας Vind. E. Flor. R.

πένητες] Hoc Astius in sec. ed. ante κολακείας posuit, magis etiam probaturus, si post ἴσχουσι reiiciatur; in tertia suo loco reliquit, sed delendum iudicavit;

πρὸς ἀλλήλους διχοστατήσῃ. Οὐ γὰρ οὖν. Τά γε μὴν σμικρότατα τῶν κακῶν δι' ἀπρέπειαν ὀκνῶ καὶ λέγειν, C ὧν ἀπηλλαγμένοι ἂν εἶεν, κολακείας τε πλουσίων, πένητες, ἀπορίας τε καὶ ἀλγηδόνας ὅσας ἐν παιδοτροφίᾳ καὶ χρηματισμοῖς διὰ τροφὴν οἰκετῶν ἀναγκαίαν ἴσχουσι, τὰ μὲν δανειζόμενοι, τὰ δὲ ἐξαρνούμενοι, τὰ δὲ πάντως πορισάμενοι θέμενοι παρὰ γυναῖκάς τε καὶ

cui assentiens Stallbaumius in utraque ed. uncinos circumdedit. Enimvero eiecto nomine vel longius remoto aliquid ad perspicuitatem, post εἶεν vero posito etiam ad veritatem sententiae desideratur. Nam quum mala ista pusilla omnia ex paupertate redundent, ii, qui expertes eorum dicuntur, non *tamquam pauperes* expertes facti dici possunt. Quid quod omnino pauperes in his custodibus non magis, quam divites reperiuntur. Itaque πένητες non loco movendum, sed commate, quemadmodum Astius in pr. ed. fecit, a πλουσίων separandum et ita explicandum, ut ex verbis ὧν ἀπηλλαγμένοι ἂν εἶεν supplementum structurae consimilis, sed sententiae diversae petatur, velut αἷς ἔνοχοι ἂν εἶεν, *quibus adulationibus obnoxii forent pauperes.* Similem breviloquentiam habent illa L. IIII. pag. 430. A: τὰ ῥύμματα ταῦτα δεινὰ ὄντα ἐκκλύζειν, ἥ τε ἡδονή, παντὸς χαλεστραίου δεινοτέρα οὖσα τοῦτο δρᾶν καὶ κονίας, λύπη τε καὶ φόβος καὶ ἐπιθυμία, παντὸς ἄλλου ῥύμματος. Supplementum autem, quale nostro loco, adhibendum est Euthyphr. p. 14. E: φράσον δή μοι, τίς ἡ ὠφέλεια τοῖς θεοῖς τυγχάνει οὖσα ἀπὸ τῶν δώρων, ὧν παρ' ἡμῶν λαμβάνουσιν; ἃ μὲν γὰρ διδόασι, παντὶ δῆλον. quorum in extremis post διδόασι necesse est ἥτις τούτων ἡ ὠφέλεια τοῖς ἀνθρώποις τυγχάνει οὖσα secundum praecedentia subaudias. — Ficinus κολακείας τε πλουσίων, πένητες ita interpretatus est: *adulationes certe aberunt, quibus adversus divites inopes uti solent.*

ἀπορίας τε] *sollicitudines item indigentium* Fic. τε *om.* Stob. Trinc.

ἀλγηδόνας] ἀλγηδόνος Mon. B. quod ad expediendam nominativi πένητες difficultatem excogitatum certe lenius Astiano remedium, ceterum eandem ob caussam et ob pluralem, qui sequitur, improbandum est.

παιδοτροφίᾳ] Ita Par. A. Vind. DEF. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Stob. cod. A. Trinc. Bekkerus et Stallbaumius in pr. ed. παιδοτροφία cum αις super α Ven. B. παιδοτρόφωι Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. παιδοτροφίαις Stob. Ald. Bas. ab. Steph. Astius et Stallbaumius in sec. ed. hac addita declaratione, numerum pluralem sibi unice placere. (*in*) *filiis nutriendis* Fic.

χρηματισμοῖς] σχηματισμοῖς Par. K. sec. Bekk.

διὰ τροφὴν] διατροφὴν Lob. Vind. BDEF.

οἰκετῶν] ἱκετῶν Par. K. sec. Bekk. *domesticorum servorumque* Fic.

δανειζόμενοι] δανιζόμενοι Vind. E. δανειζομένον Vind. F.

τὰ δὲ] τὰ δ' Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Stob.

ἐξαρνούμενοι] ἐξαρκούμενοι Stob. cod. A. Trinc. ἐξωνούμενοι Vind. E. ἐξαρνουμένον Vind. F.

πάντως] πάντων Vind. E.

θέμενοι] *om.* Stob. cod. A. *Seponunt praeterea* Fic.

οἰκέτας, ταμιεύειν παραδόντες, ὅσα τε, ὦ φίλε, περὶ αὐτὰ καὶ οἷα πάσχουσι, δῆλά τε δὴ καὶ ἀγεννῆ καὶ οὐκ
D ἄξια λέγειν. Δῆλα γὰρ, ἔφη, καὶ τυφλῷ. Πάντων τε δὴ τούτων ἀπαλλάξονται ζήσουσί τε τοῦ μακαριστοῦ βίου, ὃν οἱ Ὀλυμπιονῖκαι ζῶσι, μακαριώτερον. Πῇ; Διὰ σμικρόν που μέρος εὐδαιμονίζονται ἐκεῖνοι ὧν τούτοις ὑπάρχει. ἥ τε γὰρ τῶνδε νίκη καλλίων, ἥ τ' ἐκ τοῦ δημοσίου τροφὴ τελεωτέρα. νίκην τε γὰρ νικῶσι ξυμπά- 463

οἰκέτας] γυναῖκας Vind. D.
ταμιεύειν παραδόντες] παραδιδόντες ταμιεύειν Stob. cod. A.
οἷα] ὅσα Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Bas. b.
δῆλά τε δὴ] Ita Par. A. Vind. D. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Bekkerus. δῆλά τε Vind. EF. Ven. C. Par. D. Stob. δειλά, sup. δῆλα, τε Par. K. δειλά τε reliqui codices, margo Vind. D. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. et sec. δειλά τε δὴ Astius in tert. ed. et Stallbaumius. *et ipsa per se cuique patent* Fic. Duabus de caussis Socrates ista enumeranda negat, quod et per se pateant, et quod parum decora sint. Quarum priori Glauco ita assentitur, ut nomen a Socrate pronuntiatum repetere videatur: δῆλα γάρ. Sed aliquanto maius firmamentum nostrae lectionis est particula δὴ prudenter omissa ab iis librariis, quibus poëticum quidem, sed nescio an ob id ipsum ab hoc loco alienum et haud dubie sequenti ἀγεννῆ officiens nomen δειλὰ placeret. Cuius particulae ea est vis, ut nominis adhibiti rationem et significationem apertam omnibus et extra dubium positam arguat; quod utrumque in δῆλα convenire, ab altero abhorrere videtur.
ἀγεννῆ] ἀγενῆ Vind. D. Flor. RT.
D ἔφη] δὴ Vind. F. Ang. B.
Πάντων τε] πάντων τὲ, nulla post τυφλῷ interpunctione facta, Ald. πάντοτε Stob. cod. B. Trinc. πάντων δὲ Vind. D. (sup. τε) E. Flor. ACTV. Stob. cod. A. Bas. ab. πάντων δὴ Vat. H. πάντων Stob. Gesn.
δὴ] δὲ Stob. cod. B.
ζήσουσί] ζήτουσί Stob. cod. A. ζητήσουσί Par. K. Antiatt. Bekk. an. p. 97, 28: ζήσει· Πλάτων Πολιτείας ἕκτῳ, οὐ ζήσεται. Phryn. Pors. ζήσει· ἀντὶ τοῦ ζήσεται. quod huc spectare videtur.
τε] δὴ Vat. H.
μακαριστοῦ] μακαρίστου Vind. F. *beatissima* Fic.
ὃν οἱ] οἷον Vind. F. Ang. B. Flor. R.
Ὀλυμπιονῖκαι] ὀλυμπιονίκαι Lob. Vind. BEF. Mon. B. Stob. Trinc. Gesn. ὀλυμπιονῖκαι editi.
Διὰ σμικρόν] διὰ σμικρότερόν Ang. B. Flor. ART. δι' ἃς μικρότερόν Vind. F.
εὐδαιμονίζονται] εὐδαιμονίζοντες Stob. Trinc.
ὑπάρχει] ὑπάρχοι Ald. Bas. ab.
ἥ τ'] ἥ τε Vind. F.
τοῦ] *om.* Vind. D.
τροφὴ] τρῦφὴ Stob. cod. A.
τελεωτέρα] Hic deficit Stob. Trinc.
γὰρ] *om.* Lob. Vind. BD. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.
ξυμπάσης] ξυναπάσης Stob. cod. A. ξυμπάσῐς Mon. B. a m. pr.
σωτηρίαν — πόλεως E.] bis deinceps scripta sunt in Vind. F. Pro σωτηρίαν Stob. cod. A. σώτειραν habet.
ὅσων] ὅσον Flor. R. Vind. D. et in prima scriptione F.
βίος] βί, sup. α, Stob. cod. A.
ἀναδοῦνται] ἀναιδοῦνται Stob.

σης τῆς πόλεως σωτηρίαν, τροφῇ τε καὶ τοῖς ἄλλοις
πᾶσιν, ὅσων βίος δεῖται, αὐτοί τε καὶ παῖδες ἀναδοῦν-
ται καὶ γέρα δέχονται παρὰ τῆς αὐτῶν πόλεως ζῶντές E
τε καὶ τελευτήσαντες ταφῆς ἀξίας μετέχουσι. Καὶ μάλα,
ἔφη, καλά. Μέμνησαι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἐν τοῖς
πρόσθεν οὐκ οἶδα ὅτου λόγος ἡμῖν ἐπέπληξεν, ὅτι τοὺς
φύλακας οὐκ εὐδαίμονας ποιοῦμεν, οἷς ἐξὸν πάντα ἔχειν 466
τὰ τῶν πολιτῶν οὐδὲν ἔχοιεν; ἡμεῖς δέ που εἴπομεν,

cod. A. Timaeus lex. p. 30: ἀναδῆσαι· ταινίας ἐπιβαλεῖν.

E αὐτῶν] Ita Vind. B. et correctus in spiritu Mon. B. αὑτῶν Lob. Vind. DEF. Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. Steph. αὐτῆς Par. K. sec. Bip. Ast. pr. *(ab) ipsa (rep.)* Fic.

πόλεως] πόλεων Stob. Gesn.

ζῶντές τε] Ita Par. AD. Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in pr. ed. Reliqui codices (Vat. B. Ven. B. Par. K. de quibus certe Bipontini et Bekkerus tacent) editique τε cum Stobaeo omittunt, atque Stallbaumium in sec. ed. timor incessit, ne vivis sepultura paretur. Sed alterum participium cum suo additamento haud secus, quam prius ad γέρα δέχονται referendum iisque verbis summam sententiae comprehensam esse vel Glauconis responsum docet. Itaque Socrates et vivos illos et mortuos praemiis a civibus suis affici demonstraturus *afficiuntur*, inquit, *et vivi praemiis et mortui condignae sepulturae participes fiunt.*

ταφῆς] ταφῆς δ' Vind. D.

ἀξίας] ἀξία cum litura in fine Vind. F. ἄξια Lob. Vind. B. et margo D. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. ἀξίως Ang. B.

μετέχουσι.] μετέχουσιν. Bekkerus.

καλά] πολλά Vind. F. καλῶς Stob. cod. A.

πρόσθεν] ἔμπροσθεν Vind. E. Respicit initium L. IIII.

466 ποιοῦμεν] Ita Par. A. Vind. D. (sup. οῖ) E. Vat. H. Flor. ACTV. ποιοῖμεν reliqui codices et editiones omnes; quod quum per se magis legitimum, tum sequenti ἔχοιεν magis accommodatum est. Sed indicativum satis constat in hoc loquendi genere frequentari ita, ut optativum vel subsequentem habeat vel antecedentem, quo quasi temperamento scriptores videntur simul naturali sermonis vigori repraesentandarum rerum cupido morem gerere et obliquae orationis speciem servare voluisse. Sic L. IIII. p. 420. C: εἰ ἡμᾶς ἀνδριάντας γράφοντας προσελθών τις ἔψεγε λέγων, ὅτι οὐ τοῖς καλλίστοις τοῦ ζώου τὰ κάλλιστα φάρμακα προστίθεμεν· οἱ γὰρ ὀφθαλμοί, κάλλιστον ὄν, οὐκ ὀστρείῳ ἐναληλιμμένοι εἶεν, ἀλλὰ μέλανι. Contra L. I. p. 337. A: καὶ ταῦτ' ἐγὼ ᾔδη τε καὶ τούτοις προὔλεγον, ὅτι σὺ ἀποκρίνασθαι μὲν οὐκ ἐθελήσοις, εἰρωνεύσοιο δὲ καὶ πάντα μᾶλλον ποιήσοις, ἢ ἀποκρίνοιο, εἴ τίς τί σε ἐρωτᾷ. pro quo aliqui ἔροιτο scripserunt. Multa utriusque modi exempla significavit Matthiae gramm. p. 1031. nonnulla Bernhardy synt. pag. 389. unum nostro simile Stallbaumius in sec. ed. Civ. L. VI. p. 490. D. Iam quum ferri posse indicativum nulla dubitatio esset, etiam praeferri debere visus est primum propter codices, quorum qui optativum exhibent, non solum omnino inferiorum ordinum, sed etiam in sequentibus circa eandem rem dissidentes eoque magis suspectae fidei sunt, qui indicativum offe-

ὅτι τοῦτο μὲν, εἴ που παραπίπτοι, εἰσαῦθις σκεψόμεθα, νῦν δὲ τοὺς μὲν φύλακας φύλακας ποιοῦμεν, τὴν δὲ πόλιν ὡς οἷοί τ' εἶμεν εὐδαιμονεστάτην, ἀλλ' οὐκ εἰς ἓν ἔθνος ἀποβλέποντες ἐν αὐτῇ τοῦτο εὔδαιμον πλάττοιμεν; Μέμνημαι, ἔφη. Τί οὖν; νῦν ἡμῖν ὁ τῶν ἐπικούρων βίος, εἴπερ τοῦ γε τῶν Ὀλυμπιονικῶν πολύ τε
B καλλίων καὶ ἀμείνων φαίνεται, μή πη κατὰ τὸν τῶν σκυτοτόμων φαίνεται βίον ἤ τινων ἄλλων δημιουργῶν ἢ τὸν τῶν γεωργῶν; Οὔ μοι δοκεῖ, ἔφη. Ἀλλὰ μέντοι, ὅ γε καὶ ἐκεῖ ἔλεγον, δίκαιον καὶ ἐνταῦθα εἰπεῖν, ὅτι

runt, neque alibi sic interpolati esse solent et sequentia eo modo scripta habent, ut corrigentem grammatici manum experti non videantur; deinde, quod horum librorum ductu talis optativi et indicativi per vices successio prodit, quae liberiorem sermonem deceat neque tamen nullam regulam sequatur. Scilicet eorum verborum, quae interposita et quasi tertio gradu a praesentia remota sunt, omnium modus optativus est, (ἔχοιμεν, παραπίπτοι, εἶμεν) reliquorum, quae ab ὅτι pendent, indicativus, praeter extremum, (πλάττοιμεν) quod forma legitima indutum excusatione non eget.

οἷς] εἰ οἷς Vind. E.

ἔχοιεν;] Signum interrogandi Bekkerus posuit. Item post πλάττοιμεν.

δέ που] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BDF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Flor. UV. δὲ Vind. E. (Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.) Ald. Bas. ab. Steph. Astius.

εἴ που] εἶπον Lob.

εἰσαῦθις] εἰς αὖθις Mon. B.

σκεψόμεθα] ἐπισκεψόμεθα Vind. BD. Vat. M. σκεψώμεθα Vat. H. σκεψοίμεθα Vind. F. Ang. B. Flor. R. quod ex coniectura ab Astio in sec. ed. positum et commendatum a Bekkero in comm. Stallbaumius in pr. ed. recepit.

ποιοῦμεν] Ita Par. A. Vind. E. et int. vers. D. Vat. H. Flor. ACTV. ποιῶμεν Ven. B. Bas. b. „Ex vet. ποιῶμεν affertur: sed legendum itidem fuerit πλάττωμεν pro πλάττοιμεν." Stephan. annot. p. 21. ποιοῖμεν Vind. D. cum reliquis codicibus et editionibus.

εἶμεν] Ita Par. A. Ven. C. Vat. H. Flor. ACTV. et margo Vind. D. ἦμεν Vind. E. εἰ μὲν Vind. F. Par. D. εἴημεν Mon. B. Flor. U. ἐσμὲν Vind. D. cum reliquis codicibus editisque ante Bekkerum.

εὐδαιμονεστάτην,] εὐδαιμονεστάτην· Ald. Steph. Pendet a πλάττοιμεν.

εὔδαιμον] τὸ εὔδαιμον Par. ADK. Flor. V. editiones ante Bekkerum; quae lectio teneri poterat, si nonnulli eorum codicum, qui optimum sequi solent, assensum praebuissent mendique suspicionem e proximo vocabulo suborti removissent. Id genus hominum, quod prae ceteris beatum est, praestantiae caussa τὸ εὔδαιμον dici poterat. Conf. Leg. L. V. p. 730. D: ὁ δὲ καὶ ξυγκολάζων εἰς δύναμιν τοῖς ἄρχουσιν ὁ μέγας ἀνὴρ ἐν πόλει καὶ τέλειος οὗτος ἀναγορευέσθω νικηφόρος ἀρετῇ. Aeschyl. Sept. 283: ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον. Etiam Ficinus articulum invenisse videtur, qui verba ἀλλ' οὐκ — πλάττοιμεν ita interpretatus est: *neque ad*

εἰ οὕτως ὁ φύλαξ ἐπιχειρήσει εὐδαίμων γίγνεσθαι, ὥστε μηδὲ φύλαξ εἶναι, μηδ' ἀρκέσει αὐτῷ βίος οὕτω μέτριος καὶ βέβαιος καὶ, ὡς ἡμεῖς φαμὲν, ἄριστος, ἀλλ' ἀνόητός τε καὶ μειρακιώδης δόξα ἐμπεσοῦσα εὐδαιμονίας πέρι ὁρμήσει αὐτὸν διὰ δύναμιν ἐπὶ τὸ ἅπαντα τὰ C ἐν τῇ πόλει οἰκειοῦσθαι, γνώσεται τὸν Ἡσίοδον ὅτι τῷ ὄντι ἦν σοφὸς λέγων πλέον εἶναί πως ἥμισυ παντός. Ἐμοὶ μὲν, ἔφη, ξυμβούλῳ χρώμενος μενεῖ ἐπὶ τούτῳ τῷ βίῳ. Συγχωρεῖς ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, τὴν τῶν γυναικῶν κοινωνίαν τοῖς ἀνδράσιν, ἣν διεληλύθαμεν, παι-

unam quandam eius partem, sed ad totam respicientes beatitudinem illam exquirere.

Μέμνημαι] μέμνησαι Vat. H.

Τί οὖν;] *om.* Fic. In editionibus ante Bekkerum Τί οὖν νῦν etc. sine distinctione scriptum, deinde post βίος in Ald. punctum, in Bas. ab. signum interrogationis positum, quod Stephanus et in sec. Astius ante μή πη fecerunt.

νῦν] post ἡμῖν Vind. DE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.

ὁ] ὃ Bas. b.

εἴπερ] Ita Par. A. Vind. EF. et int. vers. D. Ang. B. Vat. H. Flor. RTV. *quando* Fic. ὅπερ Ven. C. ὥσπερ Par. K. Flor. U. Bas. ab. ὅσπερ Vind. D. et reliqui codices, Ald. Steph. et recentiores. Sed in Lob. περ int. vers. est.

τοῦ] του Flor. U. τοῦτο Vind. F. οὗτός Vind. E. *om.* Par. K.

γε] post τῶν Par. K.

Ὀλυμπιονικῶν] ὀλυμπιονίκων Vind. DEF. Flor. ACRTV. ὀλυμπιονικῶν editi.

τε] γε Vind. F. Ang. B. Flor. R. τε καὶ Vind. E. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. γε καὶ Stallbaumius.

μή — φαίνεται B.] *om.* Vind. F.

πη] τοι Ang. B. Flor. R. (huius enim signum pro nota Flor. T. in Stallbaumii V. L. reponendum videtur.) ποι Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. Et Vind. D. οι super η habet.

τὸν] *om.* Vind. D. B

ἢ τὸν] ἢ Par. K. ἢ τὸ Vind. D.

ἔλεγον] ἐλέγομεν Vind. F. Ang. B. Flor. AR.

καὶ ἐνταῦθα] κἀνταῦθα Lob. Vind. B. Vat. BM. Bekkerus et in tert. Astius. Confer Vol. I. p. LVII. sq.

εἰ] *om.* Vind. D. et a m. pr. Ven. B.

μηδὲ] μὴ Flor. T. *non* Fic.

μηδ'] μὴ δὲ Bas. ab.

ἀρκέσει] ἀρκέσῃ Ven. B. Vat. H. Flor. ACV.

φαμὲν] Ita Par. A. Vind. DEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. *asserimus* Fic. ἔφαμεν reliqui et editiones ante Bekkerum.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

καὶ μειρακιώδης] post δόξα Flor. T.

πέρι ὁρμήσει] περί. ὁρμήσει Vind. B. πέρι ὁρμήσῃ Vind. D. περιορμήσει Lob. Vat. M. ut etiam Ficinus legisse videtur: *sed insana et puerilis exorta felicitatis opinio rapiat eum.*

αὐτὸν] αὐτὴν Vind. DE. Flor. AC.

οἰκειοῦσθαι] οἰκοιοῦσθαι Lob. C

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. DE. *om.* Vat. H. — Locus Hesiodi est Ἔργ. 40.

ξυμβούλῳ] συμβ. Mon. B. Par. DK. Flor. RU. Ald. Bas. ab. Steph.

μενεῖ] μένει Vind. F. μένοι Ang. B.

δείας τε πέρι καὶ παίδων καὶ φυλακῆς τῶν ἄλλων πολιτῶν, κατά τε πόλιν μενούσας εἰς πόλεμόν τε ἰούσας καὶ ξυμφυλάττειν δεῖν καὶ ξυνθηρεύειν ὥσπερ κύνας
D καὶ πάντα πάντη κατὰ τὸ δυνατὸν κοινωνεῖν, καὶ ταῦτα πραττούσας τά τε βέλτιστα πράξειν καὶ οὐ παρὰ φύσιν τὴν τοῦ θήλεος πρὸς τὸ ἄῤῥεν, ᾗ πεφύκατον πρὸς ἀλλήλω κοινωνεῖν; Συγχωρῶ, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐκεῖνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ ἄρα καὶ ἐν ἀνθρώποις δυνατόν, ὥσπερ ἐν ἄλλοις ζώοις, ταύτην τὴν κοινωνίαν ἐγγενέσθαι, καὶ ὅπῃ δυνατόν; Ἔφθης, ἔφη, εἰπὼν ᾗ ἔμελλον ὑπολήψεσθαι. Περὶ μὲν γὰρ τῶν ἐν τῷ

καὶ παίδων] Astius in tert. *καὶ* delendum censet probante in sec. Stallbaumio et Ficinum quoque aliud quid hic legisse suspicante. Nodum in scirpo.

πολιτῶν,] *πολιτῶν;* Stephanus, Bekkerus et Stallbaumius. Sed quae sequuntur epexegesi inserviunt.

δεῖν] *δεῖ,* sup. *ᾗ*, Lob. Vat. M. *δὴ* Vind. BF. Ang. B. Ficinus haec inde a *κατά τε πόλιν* liberius reddidit: *ut una cum viris in pace gubernent, in bello militent, custodiant una.*

κύνας] *κύνα* Par. K.

D *πάντη*] *πάντῃ* Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, ut solent. Cf. Vol. I. p. LXI.

κοινωνεῖν,] *κοινωνεῖν;* Stephanus et recentiores.

καὶ ταῦτα — κοινωνεῖν;] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

τὴν τοῦ θήλεος] *τοῦ θηλέως* Par. K.

ᾗ] *ῃ* Vind. F. *ἣ* Vind. D.

ἀλλήλω] *ἀλλήλων* Ven. B.

Συγχωρῶ] *ξυγχωρῶ* Flor. T.

ὥσπερ] *ὥσπερ καὶ* Lob. Vind. BD. Mon. B. Vat. BM. Ven. B. Par. DK. Flor. U. et Stallbaum. inductus ab Heindorfio ad Phaedon. p. 64. C; hunc constantem prope Graecorum usum affirmante. Non rarum est alterum *καὶ* ad nostrum sensum sine necessitate additum, sed Plato saepius etiam omittere solet. En tria ex uno Phaedone exempla: p. 87. B: *εἰκόνος γάρ τινος, ὡς ἔοικε, κἀγὼ ὥσπερ Σιμμίας δέομαι.* pag. 88. E: *πότερον κἀκεῖνος, ὥσπερ ὑμᾶς φῄς, ἔνδηλός τι ἐγένετο ἀχθόμενος, ἢ οὔ.* p. 100. C: *σκόπει δή, ἔφη, τὰ ἑξῆς ἐκείνοις, ἐάν σοι ξυνδοκῇ ὥσπερ ἐμοί.*

ᾗ] *ἢ* Vind. F. *εἰ* Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. *ὃ* Ven. B. Bas. b. Steph. Ast. (*anticipasti,*) *quod* (*ego interrogaturus eram.*) Fic. Ad *εἰπὼν* supplere licet *τὶ ταύτῃ*, ut Glauco ab eadem parte sermonem se excipere atque in eandem dirigere voluisse dicat, quam Socrates praeoccupaverit. Cf. L. I. p. 338. D: *ταύτῃ ὑπολαμβάνεις, ᾗ ἂν κακουργήσαις μάλιστα τὸν λόγον.*

γὰρ] *om.* Fic.

τῶν] *om.* Vat. H. Est neutrum.

τῷ] *om.* Par. K.

ἔφην] *ἔφη* Lob. Vind. B. Vat. M. E

πολεμήσουσι.] *πολεμήσουσιν.* Bekkerus.

Ὅτι κοινῇ στρατεύσονται] *militabunt profecto communiter, tam mares quam feminae* Fic. — *κοινῇ* — Vind. F. — *στρατεύονται* Ven. B. — *στρατεύσουσι* Vind. E. Flor. C.

πρός γε] *om.* Fic.

πολέμῳ, οἶμαι, ἔφην, δῆλον ὃν τρόπον πολεμήσουσι. E Πῶς; ἦ δ' ὅς. Ὅτι κοινῇ στρατεύσονται καὶ πρός γε ἄξουσι τῶν παίδων εἰς τὸν πόλεμον ὅσοι ἁδροί, ἵν' ὥσπερ οἱ τῶν ἄλλων δημιουργῶν θεῶνται ταῦτα, ἃ τελεωθέντας δεήσει δημιουργεῖν· πρὸς δὲ τῇ θέᾳ διακο-
νεῖν καὶ ὑπηρετεῖν πάντα τὰ περὶ τὸν πόλεμον καὶ θε- 467
ραπεύειν πατέρας τε καὶ μητέρας. ἢ οὐκ ᾔσθησαι τὰ περὶ τὰς τέχνας, οἷον τοὺς τῶν κεραμέων παῖδας, ὡς πολὺν χρόνον διακονοῦντες θεωροῦσι πρὶν ἅπτεσθαι τοῦ κεραμεύειν; Καὶ μάλα. Ἦ οὖν ἐκείνοις ἐπιμελέστερον παιδευτέον, ἢ τοῖς φύλαξι τοὺς αὑτῶν ἐμπειρίᾳ τε

εἰς] ἐκ, e corr. ἐσ, Mon. B.

ἁδροί] ἀδροὶ Vind. BDE. ἀνδρεῖοι Mon. B. Flor. U.

ἵν'] ἵνα Flor. U.

οἱ] *om.* Vind. DF.

δημιουργῶν] δημιουργοὶ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B. Bas. b.

ταῦτα] *patrum suorum opera* Fic.

δημιουργεῖν·] Astius ex praegresso ἵνα coniunctionem ὥστε repeti iubens, a qua sequentes infinitivi pendeant, pro colo comma posuit; quae ratio neque ad mutandam interpunctionem valet, qua tamen cavendum erat, ne διακονεῖν et ὑπηρετεῖν ad δεήσει referrentur, neque vero omnino probabilis est, quum consilium potius, quam effectum hoc loco significandum esset. Contra Stallbaumius infinitivos per genus quoddam attractionis e proximo δημιουργεῖν originem ducere statuens nihilo minus colon reliquit, pro quo comma facere debebat, ne proximum illud exiguam aut nullam ad sequentia vim habuisse videretur. Ego infinitivum δημιουργεῖν hoc tantum effecisse arbitror, ut, quum ad priorem consilii partem indicandam ἵνα cum coniunctivo adhibitum esset, ad posteriorem infinitivus non tamquam alienus ab ea significatione quasi per vim arcesseretur, sed utpote eadem praeditus sua sponte sese offerret. Scilicet ἄξουσι τοὺς παῖδας διακονεῖν, etiamsi nullus intercessisset infinitivus, tamen idem significaret, quod ἄξουσιν, ἵνα διακονῶσι, qua de re cf. Matthiae gramm. p. 1040. c. Itaque de duabus loquendi formulis rem efficiendam pariter designantibus altera coniunctionem ἵνα cum coniunctivo habens ut magis perspicua in priori parte posita, altera solo infinitivo utens in posteriori recepta est, quum interiectum δημιουργεῖν mutandi sermonis occasionem praebuisset. Nullo autem interiore et syntactico nexu inter δημιουργεῖν et διακονεῖν obtinente colon aptius esse commate apparet.

πρὸς δὲ] καὶ πρὸς Lob. Vind. BD. Vat. M. et a m. s. B.

ἢ] ἦ Flor. V. et corr. Mon. B. 467
(a m. pr. ἢ)

ᾔσθησαι] ᾐσθῆσαι Vind. F.
τὰ] τοὺς Par. K. sec. Bip.

τὰς τέχνας] τῆς τέχνης Lob. Vind. BD. Vat. M.
οἷον] οἱ Vind. E.

χρόνον] χρόνων Bas. a.
θεωροῦσι] *fingentes patres spectant* Fic.

Ἦ] ἢ Lob. Vind. BDE.
αὑτῶν] αὐ. Lob. Vind. BDF.

καὶ θέᾳ τῶν προσηκόντων; Καταγέλαστον μέντ' ἂν, ἔφη, εἴη. Ἀλλὰ μὴν καὶ μαχεῖταί γε πᾶν ζῶον διαφε-
B ρόντως παρόντων ὧν ἂν τέκῃ. Ἔστιν οὕτω. κίνδυνος δὲ, ὦ Σώκρατες, οὐ σμικρὸς σφαλεῖσιν, οἷα δὴ ἐν πολέμῳ φιλεῖ, πρὸς ἑαυτοῖς παῖδας ἀπολέσαντας ποιῆσαι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν ἀδύνατον ἀναλαβεῖν. Ἀληθῆ, ἦν δ' ἐγὼ, λέγεις. ἀλλὰ σὺ πρῶτον μὲν ἡγῇ παρασκευαστέον τὸ μή ποτε κινδυνεῦσαι; Οὐδαμῶς. Τί δ'; εἴ που κινδυνευτέον, οὐκ ἐν ᾧ βελτίους ἔσονται κατορθοῦντες;
C Δῆλον δή. Ἀλλὰ σμικρὸν οἴει διαφέρειν καὶ οὐκ ἄξιον κινδύνου θεωρεῖν ἢ μὴ τὰ περὶ τὸν πόλεμον παῖδας

Καταγέλαστον] καταγέλαστος Vat. B. Ven. C. Par. K. secund. Bip.
μέντ' ἂν] μὲν τ' ἂν Mon. B. μέν τ' ἂν editi ante Ast. sec. Cf. Vol. I. p. 177, a.
καὶ] *om.* Bas. b.
μαχεῖταί] μάχεταί Vind. F. Ang. B. Flor. R. *pugnat* Fic.
ζῶον] ζῷον Ald. Bas. ab. ut interdum. Cf. Vol. I. p. 60, b.
B *ὧν*] ὤν Vind. F.
οὕτω.] οὕτως. Bekkerus.
κίνδυνος] ἴνδυνος Vind. F. Κίνδυνος Steph.
σμικρὸς] μικρὸς Lob. Vind. BDE. Flor. ACTV. Par. K. sec. Bip. nam Bekkerus de eo non magis, quam de Vindobonensi aut alio suorum ullo significationem dedit. Itaque vereor, ut vulgata lectio satis tuta sit. Cf. Vol. I. p. 287.
σφαλεῖσιν] σφαλλεῖσιν Vind. E. σφαλοῦσιν cum ει super ου Vind. D. σφάλλουσιν Lob. Vind. B. Vat. M.
δὴ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.
παῖδας] καὶ τοὺς παῖδας Ang. B. Flor. RT.
πρῶτον] *forsan imprimis* Fic.
μὲν] *om.* Vind. E. μὲ Mon. B. a m. pr.
ἡγῇ] ἡγεῖ Mon. B. Astius, Bekkerus et Stallbaumius.
μή ποτε] μήποτε Ald. (Conf. p. 473. D.) μηδὲ ποτε Bas. b. μηδέποτε Ven. B.
κινδυνεῦσαι;] κινδυνεῦσαι. editi ante Astium.
Τί δ'; εἴ που] τί δή. ποῦ Ven. B. τί δήπου Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. τί δὴ εἴ που Flor. T. τί δ' ἤ που, subscripto a m. s. ει sub ἤ, Mon. B. Τί δ' εἴ που editiones ante Bekkerum.
βελτίους] βελτίως Ald. Bas. ab.
δή. Ἀλλὰ] δὴ, ἀλλὰ Ald.
οἴει] εἴη Vind. D. C
καὶ] *om.* Vind. E. Ven. C. Par. DK. Vat. H. Flor. AC.
ἄξιον] ἄξιος Flor. AC.
κινδύνου] κίνδυνον Par. K. sec. Bip.
παῖδας] τοὺς παῖδας Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B. Flor. RU. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. h. e. *eos pueros*, *qui* — vel *nostros pueros*; quorum neutrum ineptum. Sed remoto articulo Socrates plurimum referre dicit, ut qui adulti bellicosi futuri sint, iam pueri res bellicas spectent; id quod non minus aptum videtur. Scholiastes utrum articulum legerit, an non legerit, ex scholio, quale Bekkerus et Ruhnkenius ediderunt, perspici nequit: ὁ νοῦς οὗτος· Ἆρα, ὦ Γλαύκων, ἡγεῖ οὐκ εἶναι μέγιστον κέρδος τὸ τοὺς μέλλοντας γενήσεσθαι (Ruhnken. γεννήσεσθαι) παῖδας ἐμπειροπολέμους μετὰ χρόνον αὐτοπτεῖν ἢ μὴ τὰ περὶ πόλεμον; σχεδὸν δὲ τὸ Ὁμηρικὸν παραφράζει· Πρῶτ' ἐλθὼν σὺν

τοὺς ἄνδρας πολεμικοὺς ἐσομένους; Οὔκ, ἀλλὰ διαφέρει πρὸς ὃ λέγεις. Τοῦτο μὲν ἄρα ὑπαρκτέον, θεωροὺς πολέμου τοὺς παῖδας ποιεῖν, προσμηχανᾶσθαι δ' αὐτοῖς ἀσφάλειαν, καὶ καλῶς ἕξει. ἦ γάρ; Ναί. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν αὐτῶν οἱ πατέρες, ὅσα ἄνθρωποι, οὐκ ἀμαθεῖς ἔσονται, ἀλλὰ γνωμονικοὶ τῶν στρατειῶν, ὅσαι τε καὶ μὴ ἐπικίνδυνοι; Εἰκός, ἔφη. Εἰς D μὲν ἄρα τὰς ἄξουσιν, εἰς δὲ τὰς εὐλαβήσονται. Ὀρθῶς. Καὶ ἄρχοντάς γέ που, ἦν δ' ἐγώ, οὐ τοὺς φαυλοτάτους αὐτοῖς ἐπιστήσουσιν, ἀλλὰ τοὺς ἐμπειρίᾳ τε καὶ ἡλικίᾳ ἱκανοὺς ἡγεμόνας τε καὶ παιδαγωγοὺς εἶναι. Πρέπει

ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο, Εὔφορβος. (Il. XVI. 811.) In quibus παῖδας si post μετὰ χρόνον transtuleris, nobiscum facientem scholiasten habebis, si ante μέλλοντας ponatur, articulum tuetur, sed alterum τοὺς post παῖδας male omisisse statuendus est; sin locum suum obtineat, τοὺς παῖδας πολεμικοὺς, omissis τοὺς ἄνδρας, legisse et παῖδας adolescentes intellexisse videtur. Atque hoc magis probabile ex eo, quod Euphorbi mentionem iniicit, quod simul indicio est, v. 810. eum καὶ γὰρ δή ποτε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων, non cum Aristarcho καὶ γὰρ δὴ τότε etc. legisse.

ἄνδρας πολεμικοὺς] *milites* Fic.

Οὔκ — ἦ γάρ;] *om.* Vind. D. et, ut videtur, is, quo usus est auctor scholii ad proxime sequens Οὐκοῦν adscripti.

ἀλλὰ] ἄλλα Vind. F. a m. pr.

διαφέρει] διαφέρειν Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. *referre* Fic. qui in superioribus *Num parum interesse censes* posuit.

λέγεις. Τοῦτο] λέγεις, τοῦτο Ald.

πολέμου] post τοὺς παῖδας Ven. B. Vind. E.

προσμηχανᾶσθαι] προμηχανᾶσθαι Lob. Vind. B. Vat. BM.

δ'] δὲ, Mon. B.

καὶ] ἢ καὶ Lob. η καὶ Vat. M. In Vind. B. nonnihil spatii ante καὶ vacuum.

ἕξει] ἕξη Bas. b.

ἦ γάρ] ἢ γάρ Lob. *om.* Mon. B. Fic.

Οὐκοῦν] ἀντὶ τοῦ οὐχ οὕτως, καθ' ὑπόκρισιν. (Bekk. ὑπόκρισιν) scholiastes, quasi οὔκουν legisset et post ἦν δ' ἐγὼ plene interpunxisset, quemadmodum factum est in Bas. ab. in quibus etiam Πρῶτον maiuscula initiali exstat. Quod utrumque ita demum tolerabile videri poterat scholiastae, si superiora illa Οὔκ — ἦ γάρ; in suo codice non invenerat.

αὐτῶν] post οἱ πατέρες Lob. Vind. BD. Vat. BM.

γνωμονικοὶ] γνώμικοὶ Vat. B.

στρατειῶν] στρατιῶν Vind. EF. Ang. B. Flor. RT. (*quibus in*) *castris* (*periculum insit, quibus non insit periculum.*) Fic.

ὅσαι] ὅσοι Vind. F. cum litura in altero o.

ἐπικίνδυνοι;] ἐπικίνδυνοι. Ald. D Bas. ab. Steph. quod et ipsum ferri potest.

Εἰς] In Vind. D. ς int. vers. est.

ἄρα] ἄρ Vind. E.

ἄξουσιν] ἕξουσιν Vind. B. et ante corr. D. Vat. M. et cum ἄ super ἕ Lob.

εὐλαβήσονται] εὐλαβηθήσονται Lob. Vind. BD. Vat. M. (*ad alia*) *minime* Fic.

αὐτοῖς] αὐ. Flor. T.

γάρ. Ἀλλὰ γάρ, φήσομεν, καὶ παρὰ δόξαν πολλὰ πολλοῖς δὴ ἐγένετο. Καὶ μάλα. Πρὸς τοίνυν τὰ τοιαῦτα, ὦ φίλε, πτεροῦν χρὴ παιδία ὄντα εὐθὺς, ἵν' ἄν τι δέῃ
E πετόμενοι ἀποφεύγωσι. Πῶς λέγεις; ἔφη. Ἐπὶ τοὺς ἵππους, ἦν δ' ἐγὼ, ἀναβιβαστέον ὡς νεωτάτους, καὶ διδαχθέντας ἱππεύειν ἐφ' ἵππων ἀκτέον ἐπὶ τὴν θέαν

Ἀλλὰ γάρ] γὰρ *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

παρὰ δόξαν] παραδόξαν Vind. DE. παραδόξων Lob. Vind. B. Vat. M.

πτεροῦν] περοῦν Ang. B. Iulianus in laudem Constantii p. 14. ed. Schaef. καθάπερ ὁ γενναῖος ἠξίωσε Πλάτων οἱονεὶ πτερὰ τοῖς παισὶ (γρ ποσὶ margo Spanhem.) χαριζόμενον καὶ ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀνάγοντα (Wyttenbachius malebat ἀναθέντα) ἄγειν εἰς (id Schaeferus ex margine Sp. pro vulgato ὡς suadente Wyttenbachio recepit) τὰς μάχας θεατὰς ἐσομένους ὧν οὐκ εἰς μακρὰν ἀγωνιστὰς ἐχρῆν καταστῆναι.

ἵν'] ἵνα Vind. F.

δέῃ] δέοι Lob. Vind. B. Vat. BM.

πετόμενοι] πετώμενοι Vat. B. Ven. C. Vind. F. Conf. Vol. I. p. 132, b.

ἀποφεύγωσι.] ἀποφεύγωσιν. Vind. F. Flor. R. Bekkerus.

E διδαχθέντας] Ita secundum Lob. Vind. B. et int. vers. D. Ven. B. Vat. BM. Flor. RT. et int. vers. Ang. B. cum Bas. b. et Astii sec. scripsi pro διδαξομένους, quod Ang. B. et reliqui codices exceptis Vind. D. et Mon. B. et editiones Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. exhibent, quodque Stephanus annot. p. 25. (ad L. VII. p. 537. A.) et Schediasm. L. I. p. 19. frustra tuetur, quasi nondum edoctos, sed edocendos demum equitandi artem et ob id ipsum, ut doceantur, ad belli spectaculum in equis duci pueros iubeat Socrates. Ita enim interpretatur: *Iam inde a prima pueritia tollendi sunt in equis: ducendique in equis ad belli spectaculum, ut eos equitare doceamus.* Quod quum a Socratis mente pariter atque ab ipsa re abhorreat, διδαξομένους non aliter nisi transposita post ἱππεύειν particula καὶ tolerari posse apparet; cui rationi praeter codicum auctoritatem hoc obstat, quod, quo consilio equis imponendos statueret, Socrates sine caussa doceret, quales effectos et quid edoctos ad bellum duci vellet, quod magis dicto opus erat, non demonstraret. Hoc igitur reiecto διδαχθέντας e secundi ordinis codicibus recepi, longius sane illud ab optimorum vestigiis remotum, sed tamen meo iudicio et significatione vero proximum et inter ea, quae codices habent, maxime probabile. Nam διδαχθησομένους, quod Vind. D. cum έντας super ησομένους exhibet, verum videri nequit: διδαξαμένους, quod in Mon. B. a manu secunda, ut videtur, e διδαξομένους factum Bekkerus, Stallbaumius et in tert. ed. Astius praetulerunt, eo displicet, quod praeter exspectationem et temere mutata accusativi potestate pro puerorum descriptione, quales sint in bellum ducendi, magistrorum negotium describit, quo functos esse oporteat, priusquam eos illo ducant. Neque credibile est διδαξαμένους non solum in διδαχθέντας, sed in διδαξομένους corrigendi caussa mutatum esse. Itaque casu et errore hoc in optimos irrepsisse dicendum erit, si διδαξαμένους pro genuino habeatur. Mihi vero codicum indolem et varietatem consideranti admodum verisimile fit Platonem δεδιδαξομένους scripsisse, cuius formae insolentioris et depravatio

μὴ θυμοειδῶν μηδὲ μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι ποδωκεστάτων καὶ εὐηνιωτάτων. οὕτω γὰρ κάλλιστά τε θεάσονται τὸ αὑτῶν ἔργον καὶ ἀσφαλέστατα, ἄν τι δέῃ, σωθήσονται μετὰ πρεσβυτέρων ἡγεμόνων ἑπόμενοι. Ὀρθῶς, ἔφη, μοι δοκεῖς λέγειν. Τί δὲ δή, εἶπον, τὰ περὶ 468
τὸν πόλεμον; πῶς ἑκτέον σοι τοὺς στρατιώτας πρὸς

in διδαξομένους et explicatio per διδαχθέντας et διδαχθησομένους aeque proclivis erat. Nec aliter Ficinus, immerito fortasse reprehensus l. c. a Stephano, haec interpretatur: *Equitare consuescent primis ab annis pueri, cumque hoc didicerint, equis ad spectaculum belli ducentur.*

ἐφ' ἵππων] ἐφίππων Vind. F. ἐφ' ἵπων, Vind. BD. Steph.

ἀλλ' ὅτι] ἄλλὸ, e corr. ἀλλὸ, Vind. F. ἀλλὰ Flor. R. Ang. B. ἀλλ' ὅ τι Bas. a. (Stallb. sec.)

οὕτω γὰρ] *atque ita* Fic.

κάλλιστά] μάλιστά Bas. b.

τε] om. Par. K. sec. Bekk.

αὑτῶν] αὐ. Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab.

δέῃ] δέοι Lob. Vat. BM. et cum η super οι Vind. B.

Ὀρθῶς, ἔφη, μοι] Ὀρθῶς ἔφη μοι Ald. Bas. ab. Bekkerus et Stallbaumius in pr. Ὀρθῶς (ἔφη) μοὶ Steph. Ὀρθῶς, ἔφη, μοὶ Ast. pr. et sec. Cf. Vol. I. p. 35, b.

468 Τί δὲ δή] — δὴ int. vers. habet Vind. D. Τί δαὶ δὴ Par. A. Vat. H. Flor. ACV. quod recepit Bekkerus. Me quo minus idem facerem quum ea deterruerunt, quae Vol. I. pag. 155. de dubia optimi codicis in hac re auctoritate exposita sunt, tum quod caussam non viderem, cur Socrates novam hancce digressionem maiori cum affectu exordiendam putaverit. Nec nihil tribuendum continuatae orationi videbatur. Quamquam enim erraverit Planudes apud Bachmannum anecd. II. 81. in prosa oratione formulae τί δαί nonnisi ante interpunctionem locum concedens, quum Aristophanem saepe τί δαὶ σύ; ut Lys. 136. Av. 136. Ach. 768. Bekk. τί δαὶ σὺ φῄς: Av. 1615. 1674. τί δαὶ φέρεις; Ach. 730. et similia dixisse constet, quae a poëtica licentia metrive necessitate repetere temerarium sit, tamen Platonis in dialogis fatendum est codices saepius illi sententiae favere, quam adversari. Tim. p. 18. A. vulgatam τί δαὶ τροφήν; quatuor tantum libri, Par. A. Vat. B. Mon. B. Flor. U. tuentur, reliqui omnes τί δὲ exhibent. Paullo firmior Crat. p. 383. B. item vulgata lectio τί δαὶ Σωκράτει; habetur, sed maior pars codicum δὲ habent. Criton. p. 49. C. τί δαὶ δή; numero et praestantia librorum commendatur, et tamen, quum sequatur τί δέ; alterum, quod in XV. circiter codicibus exstat, praeferendum videtur. Magis etiam incerta haec sunt, quae Bekkerus exhibuit: Theaet. p. 170. E: τί δαὶ αὐτῷ Πρωταγόρᾳ; pag. 204. B: τί δαὶ δή; Crat. p. 409. A: τί δαὶ ἡ σελήνη; p. 423. D: τί δαὶ δὴ τόδε; ut unius duorumve codicum ductu mutata Euthyphr. p. 14. A. Apol. p. 24. E. Parmen. p. 131. E. et alibi taceam.

ἑκτέον] ἐκτέον Lob. Vind. EFB. quem Bekkerus una cum Par. A. Vat. BHM. Ven. BC. et Ang. B. ἑκτέον exhibere tradens ne in reliquis quidem spiritus rationem habuisse videtur. ἀκτέον Mon. B. Par. DK. Flor. ACUV. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. *quae servanda militibus et ad se invicem et adversus hostes.* Fic. ἀκτέον sensu carere non dixerim, quum et regendi s. instituendi et agendi s. vivendi significationem habere possit, quam utramque habet nomen

F 2

αὐτούς τε καὶ τοὺς πολεμίους; ἆρ' ὀρθῶς μοι καταφαίνεται, ἢ οὔ; Λέγ', ἔφη, ποῖ' ἄν. Αὐτῶν μὲν, εἶπον, τὸν λιπόντα τάξιν ἢ ὅπλα ἀποβαλόντα ἤ τι τῶν τοιούτων ποιήσαντα διὰ κάκην ἆρα οὐ δημιουργόν τινα δεῖ καθιστάναι ἢ γεωργόν; Πάνυ μὲν οὖν. Τὸν δὲ ζῶντα εἰς τοὺς πολεμίους ἁλόντα ἆρ' οὐ δωρεὰν διδόναι τοῖς θέλουσι
B χρῆσθαι τῇ ἄγρᾳ ὅτι ἂν βούλωνται; Κομιδῇ γε. Τὸν δὲ ἀριστεύσαντά τε καὶ εὐδοκιμήσαντα οὐ πρῶτον μὲν

ἀγωγή. Sed codicum caussa utique praeferendum est ἐκτέον, quod Astius in sec. ex Bas. b. recepit.

αὐτούς] Lob. Vind. BD. Mon. B. αὐ. Vind. EF. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. quod ad priorem lectionis ἀκτέον significationem non ineptum erat.

ἆρ'] ἀρα Vind. E. ἄρα Vind. F.

ποῖ' ἄν] Ita Par. K. Vind. E. Flor. AC. Bekkerus. ποὶ ἂν Par. A. Vat. H. πῇ ἄν Flor. T. ποῖαν Vind. F. ποίαν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. D. ποῖα Ven. B. Ang. B. Flor. R. ποῖον Mon. B. Flor. UV. cum editionibus praeter Bekkerianam. *quidnam?* Fic. (omisso λέγε.) ποῖ' ἂν breviter dictum accipio pro ποῖα ἂν ὄντα τὰ περὶ τὸν πόλεμον ὀρθῶς ἔχειν λέγεις. ἂν ad ποῖα pertinet et rerum illarum conditionem, quia incertum erat, qualis Socrati placeret, incertam et fortuitam ponit. Simili breviloquentia Sophocles Philoct. 568: πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς ὀδυσσεὺς ἔπλει; Cf. Hermannus de particula ἂν L. IIII. cap. 4. pag. 11248. sq. et L. I. cap. 9. p. 11198. ad calcem thesauri Stephaniani ab Anglis editi.

Αὐτῶν] αὐτὸν Lob. Vind. BDEF. Ven. B. Par. K. secund. Bekk. Ang. B. Vat. HM. *arbitror eum, qui — esse transmittendum* Fic. Inest in αὐτῶν significatio prioris ex duobus, quae exponenda suscepit Socrates, quemadmodum ipsi inter sese agere debeant milites.

τάξιν] τὴν τάξιν Flor. T.

τι τῶν τοιούτων] τοιοῦτό τι Vind. BD.

κάκην] κάκκην Vind. E. Timaeus lex. p. 152: κάκη· ἡ κακία, ὡς πλάνη καὶ ζάλη. ubi cf. Ruhnkenius, a quo laudatus Eustathius ad Il. XIII. 623. huius significationis, quae nostro loco obtinet, usum magis communem existimasse videtur, dum scribit: κάκη γὰρ οὐ μόνον ἡ κακία κατὰ τοὺς περὶ Πλάτωνα, ἀλλὰ καὶ ἡ δειλία. Sed neutra Platoni propria. Cf. praeter locos a Ruhnkenio allatos Eurip. Belleroph. apud Stob. serm. X. pag. 127. Aeschyl. Sept. 192.

ἆρα] ἄρα Vind. F. Ald. Bas. ab. ἄρ' Lob. Vind. BD. Vat. M.

δεῖ] δὴ Vind. F.

καθιστάναι] καθεστάναι Vind. E. Flor. C. καθιστᾶναι Vind. F.

γεωργόν] γεωργῶν Vat. H. a m. pr.

εἰς] ἐς Mon. B. cum litura. *ab (hostibus)* Fic.

τοὺς] *om.* Ven. B.

πολεμίους] πολεμίου Par. D.

ἁλόντα ἆρ'] ἁλ. ἄρ' Vind. F.

θέλουσι] γέλουσι Vind. E. Ficinus hoc perperam cum δωρεὰν διδόναι construens verbum a se adiecit: *etiam gratis reddere volentibus relinquendum.*

Κομιδῇ] κομηδή Vind. F. B

γε. Τὸν] γε, τὸν Ald.

ὑπὸ] ἐπὶ Par. K.

464 ἐπὶ στρατείας ὑπὸ τῶν συστρατευομένων μειρακίων τε καὶ παίδων ἐν μέρει ὑπὸ ἑκάστου δοκεῖ σοι χρῆναι στεφανωθῆναι; ἢ οὔ; Ἔμοιγε. Τί δέ; δεξιωθῆναι; Καὶ τοῦτο. Ἀλλὰ τόδ', οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, οὐκέτι σοι δοκεῖ. Τὸ ποῖον; Τὸ φιλῆσαί τε καὶ φιληθῆναι ὑπὸ ἑκάστου. Πάντων, ἔφη, μάλιστα· καὶ προστίθημί γε τῷ νόμῳ, ἕως ἂν ἐπὶ ταύτης ὦσι τῆς στρατείας· καὶ μηδενὶ ἐξεῖ- C
ναι ἀπαρνηθῆναι ὃν ἂν βούληται φιλεῖν· ἵνα καὶ ἐάν

συστρατευομένων] στρατευομένων Ven. B. a m. pr.

σοι] σει, sup. οι, Mon. B.

στεφανωθῆναι] στεφωνωθῆναι Vind. F.

Τί δέ;] τί δαί; Par. A. Vat. H. Flor. ACV. quod si a prima manu sine correctione perscriptum est in Par. recipiendum puto, ut cum rei gravitate vocis intentio crevisse significetur. In Ald. Bas. ab. Τί δὲ δεξ. sine interpunctione legitur.

δεξιωθῆναι] δεξιαθῆναι Lob. Vind. F. Vat. B. Ven. C. ἐξιαθῆναι γρ Par. A. secund. Bekk. ἐξιασθῆναι idem in margine sec. Faehsium.

τόδ',] τόδ' editi ante Bekkerum.

οὐκέτι] οὐκ ἔτι Vind. DE. Mon. B.

φιλῆσαί τε καὶ] *om.* Mon. B. Fuisse qui φιλεῖν hac de re dici nollent, Antiatticista Bekk. docet p. 115, 22. et apud Valcken. ad Ammon. p. 137. ed. Lips. φιλεῖν φασὶ δεῖν λέγειν τὸ κατὰ ψυχήν, καταφιλεῖν δὲ καὶ κύσαι τὸ διὰ τοῦ στόματος.

στρατείας] στρατίας, superscripto et rursus deleto ει, Mon. B. στρατιᾶς Par. ADK. Ven. B. Vat. H. Flor. ACT. Ald. Bas. ab. quod vitium etiam Timaei lexicon p. 239. invasit, ubi cf. Ruhnkenius.

C καὶ μηδενὶ] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ang. B. Mon. B. Flor. U. Reliqui cum Ald. Bas. ab. Steph. Astio et in pr. ed. Stallbaumio omiserunt καί, quod non intelligerent ita positum esse, ut Glauco legem hoc capite augendam recitare videatur. Similiter δὲ post prooemium initio legis ipsius speciem anacoluthi prae se fert Leg. L. VIIII. p. 854. D: τῷ μὲν πειθομένῳ τὸν νόμον ἐᾶν σιγῇ δεῖ, τῷ δὲ ἀπειθοῦντι μετὰ τὸ προοίμιον ᾄδειν μέγα· ὃς δ' ἂν ἱεροσυλῶν ληφθῇ, — ἐκβληθήτω. Infinitivum ἐξεῖναι pro imperativo accipere licet, commatis autem loco, quod vulgo post στρατείας faciunt, colon ponendum idemque signum post φιλεῖν tenendum fuit, ubi Astius et recentiores comma fecerunt. Sic sensus hic est: *quin etiam novum legi caput in huius expeditionis tempus adiicio: et ne cui liceat negare, si quem osculari velit.* Ceterum Aristotelem, Lucianum, Maximum et Plutarchum huc respexisse monens Astius de Aristotele erravit, si eundem eius locum (nam numeros typotheta vitiavit) in mente habuit, quem Vol. I. p. 274, b. retuli. Pseudoplutarchi locus est p. 11. E: τὸ δὴ τοῦ Πλάτωνος σπουδῇ καὶ χαριεντισμῷ μεμιγμένον οὐ παραλειπτέον. ἐξεῖναι γάρ φησι δεῖν τοῖς ἀριστεύσασιν ὃν ἂν βούλωνται τῶν καλῶν φιλῆσαι. Lucianus (T. III. p. 110. Lehm.) et Maximus (dissert. XXIIII. 4.) Socratem huius legis auctorem perhibentes Platonis sententiam, non verba, referunt.

τίς του τύχῃ ἐρῶν ἢ ἄῤῥενος ἢ θηλείας, προθυμότερος ᾖ πρὸς τὸ τἀριστεῖα φέρειν. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ. ὅτι μὲν γὰρ ἀγαθῷ ὄντι γάμοι τε ἕτοιμοι πλείους, ἢ τοῖς ἄλλοις, καὶ αἱρέσεις τῶν τοιούτων πολλάκις παρὰ τοὺς ἄλλους ἔσονται, ἵν' ὅτι πλεῖστοι ἐκ τοῦ τοιούτου γίγνωνται, εἴρηται ἤδη. Εἴπομεν γάρ, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν καὶ καθ' Ὅμηρον τοῖς τοιοῖσδε δίκαιον τιμᾶν τῶν νέων
D ὅσοι ἀγαθοί. καὶ γὰρ Ὅμηρος τὸν εὐδοκιμήσαντα ἐν τῷ πολέμῳ νώτοισιν Αἴαντα ἔφη διηνεκέεσσι γεραίρεσθαι, ὡς ταύτην οἰκείαν οὖσαν τιμὴν τῷ ἡβῶντί τε καὶ ἀνδρείῳ, ἐξ ἧς ἅμα τῷ τιμᾶσθαι καὶ τὴν ἰσχὺν αὐξήσει. Ὀρθότατα, ἔφη. Πεισόμεθα ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ταῦτά γε

του] τούτου Par. K. secundum Bekk.
τἀριστεῖα] τ' ἀρίστεια Vind. F. τἀριστεῖον Vind. D. Ang. B. Vat. H. ἀριστεῖον Vind. E. Flor. ACT. τὸ ἀριστεῖον Ven. B.
τῶν τοιούτων] Ita Ven. B. sed superscriptis ου ου.
ἐκ τοῦ τοιούτου] *ex his* Fic.
γίγνωνται] γίγνονται Vind. E.
Ἀλλὰ μὴν — αὐξήσει. D.] laudat Hermogenes de ideis L. II. p. 406. ed. Laur. inter exempla παραπλοκῆς τῶν ποιημάτων.
Ὅμηρον] Ad hoc Mon. B. in inferiore margine a m. pr. scripta habet haec, quae ita, ut ibi exarata sunt, subieci. καὶ ποῦ ἂν εὕρωμεν ὅμηρον, προπωλοῦ φυγάδα ὄντα, ἢ πῶς πεισόμεθα τὸν ἄνδρα μὴ οἰδόταις μήται ταῦτα μήτ' ἄλλα ταριθέντα παρεκείνου· μᾶλλον μὲν οὖν σόλωνα εἴδομεν χάρην, ἢ σὲ τὸν φυγαδεύσαντα:
τοῖς τοιοῖσδε] τοὺς τοιούτους Hermog. *eiusmodi (iuvenes)* Fic. Dativus est neutrius generis pendens ille a τιμᾶν et ad sequentia referendus, quod fefellisse videtur Bernhardyum synt. p. 94. non fefellit Schleiermacherum.
ὅσοι ἀγαθοί] *om.* Fic.
D Αἴαντα] *om.* Mon. B. Flor. U. Par. DK. ante νώτοισιν exhibet Flor. T. post ἔφη Lob. Vind. B. Vat. BM. post γεραίρεσθαι Hermogenis ed. Laur. sed codex Rehdigeranus post νώτοισιν.
ἔφη] *om.* Vind. D. Locus Homeri est Il. VII. 321.
διηνεκέεσσι] διηνεκέεσι Lob. Vind. E. Flor. ACV. Et in Mon. B. prius σ int. vers. est. διηνεκέσι Vat. B. διηνεκέσσι Ven. B. Vat. H. Flor. T. Animi caussa Francogalli La Pilloniere interpretationem huius loci apponere placuit: *Aiax porté sur les épaules de ses camarades en triomphe.*
ταύτην] τοιαύτην Hermogen. cod. Rehd.
οἰκείαν] *om.* Vind. B. Vat. M. post οὖσαν Hermog.
ἡβῶντι] ἡβ. Vind. F.
ἐξ ἧς] ἐξῆς idem.
Ὀρθότατα] ὀρθώτατα idem.
ἔφη. Πεισόμεθα] ἔφη πεισόμεθα Vind. B.
ἄρα] ἆρα Lob. Vind. B. ἄρ' Vind. E.
ταῦτά] ταυτά Steph. quem errorem ex male intellecto verbo πεισόμεθα profectum Astius in sec. correxit.
τοὺς ἀγαθοὺς] *om.* Vind. E.
καθόσον] καθ' ὅσον Mon. B.
νῦν δὴ] δὴ νῦν Lob. Vat. B. Flor. T. In Vind. E. δὴ int. vers. est. Cf. Vol. I. p 318.
τιμήσομεν] τιμήσωμεν Vind. E. et ante corr. F.
ἕδραις] ἕδρας Ald. V. Il. VIII. 162.

Ὁμήρῳ. καὶ γὰρ ἡμεῖς ἔν τε θυσίαις καὶ τοῖς τοιούτοις πᾶσι τοὺς ἀγαθούς, καθόσον ἂν ἀγαθοὶ φαίνωνται, καὶ ὕμνοις καὶ οἷς νῦν δὴ ἐλέγομεν τιμήσομεν, πρὸς δὲ τούτοις ἕδραις τε καὶ κρέασιν ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν, ἵνα E
ἅμα τῷ τιμᾶν ἀσκῶμεν τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας. Κάλλιστα, ἔφη, λέγεις. Εἶεν. τῶν δὲ δὴ ἀποθανόντων ἐπὶ στρατείας ὃς ἂν εὐδοκιμήσας τελευτήσῃ, ἆρ' οὐ πρῶτον μὲν φήσομεν τοῦ χρυσοῦ γένους εἶναι; Πάντων γε μάλιστα. Ἀλλ' οὐ πεισόμεθα Ἡσιόδῳ, ἐπειδάν τινες τοῦ τοιούτου γένους τελευτήσωσιν,
ὡς ἄρα οἱ μὲν δαίμονες ἁγνοὶ ἐπιχθόνιοι τελέθουσιν, 469
Ἐσθλοί, ἀλεξίκακοι, φύλακες μερόπων ἀνθρώπων; Πει-

E κρέασιν ἰδὲ] κρέασιν, — ἰδὲ Steph. Ast. sec.

πλείοις] πλείους Vind. B. Par. K. Vat. M.

δεπάεσσιν] δεπάεσσινν Vind. D. In Lob. prius σ int. vers. scriptum.

τοὺς] om. Lob. Vind. B.

τῶν δὲ δὴ — κριθῶσι; 469. B.] laudat Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 387. Priora usque ad *Πάντων γε μάλιστα* tamquam ex decimo Civitatis libro refert Theodoretus Therap. Lib. VIII. p. 914. Sch. Eadem sine varietate exhibet Clemens Alex. Strom. L. IIII. p. 571, 3. Pott. *Τῶν δὲ δὴ* etc. Ald. Steph. Ast. pr. sec. Idem in tert. post *Εἶεν* comma fecit.

ἐπὶ στρατείας] ἐπὶ στρατιᾶς Par. A. Vat. H. Flor. ACTV. ἐπιστρατιᾶς Vind. F. ἐπὶ (in uno Ursini cod. ἐν) στρατείαις Theodor.

τελευτήσῃ] τελευτήσοι Lob.

ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

φήσομεν] post εἶναι Theodor.

Πάντων] πᾶν Euseb.

γε] om. Theod. excepto uno Ursini codice.

Ἀλλ' οὐ — μὲν οὖν. 469. A.] laudat Hermogenes l. ad C. citato. *Deinde Hesiodo fide adhibita asseremus* etc. Fic.

Ἡσιόδῳ,] Ἡσιόδῳ; Stephan. Locus Hesiodi est Ἔργ. 121. de quo conf. Buttmanni Mythologus Vol. II. p. 22.

ἐπειδάν — τελευτήσωσιν] om. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

τοῦ τοιούτου] τοῦ om. Hermogenes.

ἄρα] ἆρα Hermog. cod. Rehd.

οἱ] ἡ Bas. a. quae cum Ald. 469
Bas. b. haec omnia sine distinctione ut prosam scripta habet. Contra Stephanus et recentiores duo versus quasi in editione poëtae fecerunt. Cf. Vol. I. p. 130, a.

τελέθουσιν] τελέθωσιν Vind. D. καλέονται Hermog. cod. Rehd. quo verbo Plato Crat. p. 397. E. in eodem Hesiodi versu est usus. Sed apud Theodoretum p. 915. in illo Cratyli loco optimus Sylburgii codex totum versum ita exhibet, ut apud Hesiodum legitur: *Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.*

μερόπων] θνητῶν Hermogen. cod. Rehd. et Plato in Cratylo, ut codices Hesiodi. Atque haec quidem discrepantia levior et qualis memoriter recitantem decet: illud gravius, quod, quum Hesiodus hoc altero versu *Ἐσθλοί, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων* naturam, sedem, munus daemonum singulis singula nominibus significasset, Socrates ei tria ad naturam eorum spectantia *ἁγνοί, ἐσθλοί, ἀλεξίκακοι* tribuit; cuius mutationis seu emen-

σόμεθα μὲν οὖν. Διαπυθόμενοι ἄρα τοῦ θεοῦ, πῶς χρὴ τοὺς δαιμονίους τε καὶ θείους τιθέναι καὶ τίνι διαφόρῳ, οὕτω καὶ ταύτῃ θήσομεν, ᾗ ἂν ἐξηγῆται; Τί δ' οὐ μέλλομεν; Καὶ τὸν λοιπὸν δὴ χρόνον ὡς δαιμόνων,
B οὕτω θεραπεύσομέν τε καὶ προσκυνήσομεν αὐτῶν τὰς θήκας; ταὐτὰ δὲ ταῦτα νομιοῦμεν, ὅταν τις γήρᾳ ἤ τινι ἄλλῳ τρόπῳ τελευτήσῃ τῶν ὅσοι ἂν διαφερόντως ἐν τῷ βίῳ ἀγαθοὶ κριθῶσι; Δίκαιον γοῦν, ἔφη. Τί δέ; πρὸς τοὺς πολεμίους πῶς ποιήσουσιν ἡμῖν οἱ στρατιῶται; Τὸ

dationis fundamentum in Cratylo iactum, indoles autem et consilium ethicum et simile illi est, quo eiusdem poëtae fabulam de aureo genere supra L. III. p. 415. mutatam vidimus. Aliter hac de re Buttmannus l. c. p. 24. in nota iudicavit. Ceterum huc referenda sunt Procli verba T. II. p. 200. Cous. *οὕτω γάρ, οἶμαι, καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης δαίμονας ἐκάλεσε τοὺς εὖ βεβιωκότας καὶ ἐς ἀμείνω λῆξιν μεταστάντας καὶ τόπον ἁγιώτερον.* scilicet ita, ut *κατὰ σχέσιν δαίμονας* diceret, *propter similitudinem.*

ἀνθρώπων — τοῦ θεοῦ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Post *ἀνθρώπων* editi ante Bekkerum punctum habent.

πῶς] *ἂν πῶς* Ven. C. *ἢ πῶς* reliqui, qui proxima illa omittunt.

τίνι διαφόρῳ] *quibus insignibus praecipue decorare* Fic.

οὕτω] *ἢ οὕτω* Mon. B. Flor. U.

ταύτῃ] *ταύτην* Euseb.

ᾗ] *ἢ* Vind. F. *ἢ ᾗ* Lob. Vind. B. Vat. M.

ἂν ἐξηγῆται] *ἐκεῖνος ἐξηγεῖται* Mon. B. Flor. U. (nam quod in sec. ed. Stallbaumius *ἂν ἐκεῖνος ἐξηγῆται* in Mon. B. Flor. U. scriptum tradit, properanti excidit.) Pro signo interrogandi editiones ante Bekkerianam punctum habent.

Τί — κριθῶσι; B.] laudat Theodoretus l. c. et inde a *τὸν λοιπὸν* Cyrillus adv. Iulian. VI. p. 204. B. atque in illius editionibus et codicibus praeter unum Ursini cum Platonicis consentientem priora ita leguntur: *Τί δέ;* (sic etiam Ursini liber et inter nostros Vind. E.) *οὐ μέλλομεν τὸν λοιπὸν χρόνον ὡς δαίμονας γεγονότας οὕτω θεραπεύειν τε* (id Urs. cod. *om.*) *καὶ προσκυνεῖν αὐτῶν τὰς θήκας;*

δαιμόνων] *εὐδαιμόνων* Vind. BE. Vat. HM. Flor. AC. *δαίμονας γεγονότας* Euseb. *δαίμονας γεγονότας τεθνεῶτας* Cyrill.

θεραπεύσομεν] *θεραπεύσωμεν* Par. A.

τε] *γε* Mon. B. Par. DK. sec. Bekk.

προσκυνήσομεν] *προσκυνήσωμεν* Par. A. Vind. E. in qua lectione neque aoristus ad verba *τὸν λοιπὸν χρόνον*, neque coniunctivus ad interrogationem aptus est.

θήκας;] *θήκας.* Ald. Bas. ab. Steph. *θήκας·* Ast. sec. tert. quod et ipsum probari potest, dummodo in fine sermonis signum interrogandi fiat. B

ταὐτὰ] Ita Vind. D. Ang. B. et, ut ait in utraque ed. Stallbaumius, Flor. ACRTV. Reliqui codices quidem omnes et editi ante Astii sec. *ταῦτα* habent. *τὰ αὐτὰ* Euseb. Theod. (*ταῦτα* unus Ursini cod. *ταύτῃ* Iunt.) Cyr. secundum quos Astius accentum correxit.

δὲ] *δὴ* Cyr.

ταῦτα] *ταὐτὰ* Ven. B. *ταύτῃ*

ποῖον δή; Πρῶτον μὲν ἀνδραποδισμοῦ πέρι δοκεῖ δίκαιον Ἕλληνας Ἑλληνίδας πόλεις ἀνδραποδίζεσθαι, ἢ μηδ' ἄλλῃ ἐπιτρέπειν κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ τοῦτο ἐθίζειν, τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους φείδεσθαι, εὐλαβουμένους τὴν ὑπὸ τῶν C βαρβάρων δουλείαν; Ὅλῳ καὶ παντὶ, ἔφη, διαφέρει τὸ φείδεσθαι. Μηδὲ Ἕλληνα ἄρα δοῦλον ἐκτῆσθαι μήτε αὐτοὺς τοῖς τε ἄλλοις Ἕλλησιν οὕτω ξυμβουλεύειν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη· μᾶλλόν γ' ἂν οὖν οὕτω πρὸς τοὺς βαρβάρους τρέποιντο, ἑαυτῶν δ' ἀπέχοιντο. Τί δέ;

Par. K. Mon. B. Flor. U. editi ante Astii sec. *om.* Theod.

ὅταν] καὶ ὅταν Flor. T. Theod. (in quo Sylburgius καὶ uncinis inclusit) Astius in sec. et Stallbaumius.
τινι ἄλλῳ] ἑτέρῳ τινὶ Cyr.

τελευτήσῃ] τελευτήσει Lob. Flor. T. Ald. Bas. ab.
ἂν] *om.* Lob. Vind. B.

κριθῶσι;] κριθεῖεν. Vind. B. κριθῶσιν; Bekkerus. κριθῶσι. priores et Astius in tert. contra atque Glauco respondet.

Τί δέ;] Τί δαί; Par. A. Bekkerus. Cf. Vol. I. pag. 155, b. Τί δὲ cum commate post πολεμίους Ald. Bas. ab.

πέρι] Vulgo comma additum est (in Ald. punctum) quod ad perspicuitatem non inutile, sed grammatica ratione destitutum cum Astio in pr. et sec. ed. sustuli.

ἄλλῃ] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. C. Par. D. Mon. B. Vat. H. Flor. ACUV. ἄλλην Par. K. ἄλλοις Ang. B. Flor. RT. margo Par. D. Stallbaumius. ἄλλο Bas. b. ἄλλω Bas. a. ἄλλῳ Ald. Steph. Astius cum reliquis codicibus. (*an potius ut neque*) *ab aliis* (*fieri istud permittant*) Fic. Quum Graecos, qui Graecas civitates servituti addicere vetantur, non singulares, sed civitatis vinculo et ipsos consociatos cogitari necesse sit, recte eis *aliam civitatem* opponi nemo non intelliget.

κατὰ τὸ δυνατὸν] *ac pro viribus obstent* Fic.
Ἑλληνικοῦ] ἑλλινικοῦ Vind. E.
εὐλαβουμένους] εὐλαβουμένοις Vind. F.

διαφέρει] διαφέρειν Vat. B. C
φείδεσθαι. Μηδὲ] φείδεσθαι, μηδὲ Steph. Μηδὲ — ἀπέχοιντο laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 358.
ἐκτῆσθαι] ἐκτήσασθαι Vind. F. Ang. B. Flor. AR. κεκτῆσθαι Vind. D. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. T. Euseb. Cf. ad p. 464. D.

ξυμβουλεύειν] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. συμβ. Mon. B. (Par. DK.) Ald. Bas. ab. Stephan. et Stallbaumius de Florentinis et de Bekkero tacens. In secunda tamen ed. parum subtiliter sensum huius loci interpretans pro τοῖς τε ἄλλοις Ἕλλησιν οὕτω ξυμβουλεύειν simpliciter μήτε τοὺς ἄλλους dici potuisse scribit. — Signum interrogandi ab editionibus ante Bekkerum abest.
μᾶλλον] *facilius ac fortius* Fic.
γ' ἂν] γὰρ Vind. F. ante corr. μὲν Euseb.
οὖν] *om.* Lob. Vind. BDE. Ven. B. Par. K. Vat. HM. Flor. ACT.
ἑαυτῶν] ἑαυτῷ Vind. F.
δ'] δὲ Euseb.
δέ;] δαί; Par. A. Bekkerus. δὲ sine interpunctione Ald. Bas. ab.

σκυλεύειν, ἦν δ' ἐγώ, τοὺς τελευτήσαντας πλὴν ὅπλων, ἐπειδὰν νικήσωσιν, ἢ καλῶς ἔχει; ἢ οὐ πρόφασιν μὲν D τοῖς δειλοῖς ἔχει μὴ πρὸς τὸν μαχόμενον ἰέναι, ὥς τι τῶν δεόντων δρῶντας, ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπτάζωσι, πολλὰ δὲ ἤδη στρατόπεδα διὰ τὴν τοιαύτην ἁρπαγὴν ἀπώλετο; Καὶ μάλα. Ἀνελεύθερον δὲ οὐ δοκεῖ καὶ φιλοχρήματον νεκρὸν συλᾶν, καὶ γυναικείας τε καὶ σμικρᾶς διανοίας τὸ πολέμιον νομίζειν τὸ σῶμα τοῦ τεθνεῶτος ἀποπταμένου τοῦ ἐχθροῦ, λελοιπότος δὲ ᾧ ἐπο- E λέμει; ἢ οἴει τι διάφορον δρᾶν τοὺς τοῦτο ποιοῦντας

σκυλεύειν] τὸ σκ. Flor. T.

νικήσωσιν] νικήσουσιν Mon. B.

ἢ] ἢ Vind. F. Mon. B. *om.* Ang. B.

ἔχει;] ἔχει, Ald. Steph. Ast. pr. ἔχει Bas. ab. Ast. sec.

ἢ οὐ] ἢ οὐκ ἤ. Ven. B. Vat. H. ἢ οὔ; ἢ Flor. ACRTV. *annon? an* Fic. ἢ οὔ. ἢ Vind. DE. ἢ οὔ. Lob. Vind. BF. Ald. ἢ οὔ; Mon. B. et reliquae editiones ante Bekkerum, qui tacite falsam interpunctionem sustulit tacitosque asseclas Astium in tert. et Stallbaumium nactus est.

ἔχει] ἔχον Mon. B. *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

τὸν] τῶν Ald. Bas. ab. pro quo Stephanus τὸν in textu ponens in annotatione p. 21. dubitat, an τὸ ponendum sit. τὸν codices verum esse docent, τὸ tantum in Flor. R. et, ut videtur, in Ang. B. exstat, quem Bekkerus in comm. τὸ in hoc versu *omittere* ostendit.

D τι] τε Vind. D. (τ superscripta vocali.)

ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπτάζωσι] —κτυπτάζωσι Ven. C. *quando inter cadavera volutantur* Fic.

δὲ] δὲ δὴ Vat. H.

διὰ τὴν τοιαύτην ἁρπαγὴν] *rapiendi cupiditate* Fic.

ἀπώλετο] ἀπώληντο Mon. B. Signum interrogandi a Bekkero est.

Ἀνελεύθερον — διακωλύσεις; E.] habet Stobaeus serm. CXXIIII. p. 620.

τε] *om.* Stob. Trinc. Gesn. (Gaisf. ex cod. AB. recepit.)

σμικρᾶς] σμικρὰς Vind. F. Bas. b.

τὸ πολέμιον] τὸ *om.* editi ante Bekkerum.

τι] τί Vind. F. Mon. B. Stob. Trinc.

διάφορον] διάφοραν Par. K. sec. Bip. διάφερον Ang. B. διαφέρον Flor. R.

κυνῶν] κοινῶν Stob. Trinc. E

οἷς] *om.* Vind. D. Stob. cod. A. Trinc.

βάλλοντος] βαλόντος Par. A. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in sec. ed. quod, si de percussis canibus sermo est, praeferendum, ceteroquin unius codicis licet optimi testimonio non satis tutum censeo. Videtur autem Socrates non de percussis tantum, sed de omnibus canibus omnino cogitasse eorumque hanc consuetudinem dicere, ut in lapides, quibus percussi fuerint, saeviant, iacientem ipsum neminem aggrediantur. Nam ita demum similes per omnia his illi sunt, qui mortuos spoliant, vivis non solum illis, sed quibuslibet manum inferre non audent, quos ob id ipsum parvo et muliebri animo praeditos dicit. Itaque praesens Stobaei quoque et Ficini auctoritate munitum tenui tenendumque in Aristotelis loco Rhetor. L. III. c. 4. existimo, ubi de *similitudi-*

τῶν κυνῶν, αἳ τοῖς λίθοις, οἷς ἂν βληθῶσι, χαλεπαίνουσι τοῦ βάλλοντος οὐχ ἁπτόμεναι; Οὐδὲ σμικρόν, ἔφη. Ἐατέον ἄρα τὰς νεκροσυλίας καὶ τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακωλύσεις; Ἐατέον μέντοι, ἔφη, νὴ Δία. Οὐδὲ μὴν που πρὸς τὰ ἱερὰ τὰ ὅπλα οἴσομεν ὡς ἀναθήσοντες, ἄλλως τε καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐάν τι ἡμῖν μέλῃ τῆς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας εὐνοίας· μᾶλλον δὲ καὶ φο- 470
βησόμεθα, μή τι μίασμα ᾖ πρὸς ἱερὸν τὰ τοιαῦτα ἀπὸ τῶν οἰκείων φέρειν, ἐὰν μή τι δὴ ὁ θεὸς ἄλλο λέγῃ. Ὀρθότατα, ἔφη. Τί δέ; γῆς τε τμήσεως τῆς Ἑλληνικῆς

nis (εἰκόνος) usu in prosa oratione disserens hoc exemplum commemorat: οἷον τὸ ἐν τῇ Πολιτείᾳ τῇ Πλάτωνος, ὅτι οἱ τοὺς τεθνεῶτας σκυλεύοντες ἐοίκασι τοῖς κυνιδίοις, ἃ τοὺς λίθους δάκνει τῶν βαλλόντων οὐχ ἁπτόμενα. quem locum Stallbaumius in nota laudans secundum nonnullos βαλόντων scribit. Ceterum quod Toupii coniecturam emend. in Suid. p. 349. Lips. pro τοῖς λίθοις χαλεπαίνουσι secundum Suidae locum τοὺς λίθους περιχαίνουσι scribentis codices non confirmarunt, neque mirum est neque dolendum.

οὐχ ἁπτόμεναι] *om.* Stobaeus Trinc.

καὶ τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακωλύσεις] *victoriae namque obsunt* Fic. quem Stephanus in annot. p. 21. vere iudicat non aliud legisse, sed Platonis sensum assecutum non esse. In Vat. H. Flor. AV. super κωλύσεις scriptum est σκυλεύσεις. Signum interrogandi Bekkero debetur, quem Astius sequi noluit.

ἔφη] post νὴ Δία Vind. BD.

πρὸς τὰ ἱερὰ] *in templum* Fic.

μέλῃ] μέλλῃ Flor. ACT. μέλλει Par. K. sec. Bip. Lob. Flor. U.

τοὺς] *om.* Par. K.

470 μᾶλλον δὲ καὶ] *maxime vero* Fic.

φοβησόμεθα] Ita Par. AK. Vat. BH. Flor. ACTV. φοβηθησόμεθα reliqui cum editis, quod non minus probum, sed ob codices posthabendum erat, ut ὠφεληθήσονται L. I. pag. 343. B. εὐλαβηθήσονται L. III. p. 410. A. et huius libri pag. 467. D. ἀχθεσθήσεται L. X. p. 603. E. et ipsum φοβηθήσομαι Apol. p. 29. B. quod nescio quam ob rem Bekkerus ex paucis codicibus pro vulgato φοβήσομαι recepit. Quamquam nostro loco partim meorum librorum ratio, partim quod Bekkerus vulgatam intactam reliquit, nonnihil dubitationis de Par. A. et Vat. BH. iniicere potest. Ceterum in contrariam quoque partem librarii nonnunquam errarunt, ut Phaedon. p. 115. C. ubi προθυμηθησόμεθα, et Symp. p. 194. B. ubi θορυβηθήσεσθαι tenendum videtur.

ᾖ] ἡ Vind. F.

ἱερὸν] τὸ ἱ. Mon. B. Flor. U.

τὰ τοιαῦτα] ταῦτα Lob. Vind. B. Vat. BM.

φέρειν] φέρον Vind. B. φέρῃ Vat. M.

λέγῃ. Ὀρθότατα] λέγει: ὀρθώτατα Vind. F.

Τί δέ;] Τί δαί; Par. A. Bekkerus. Τί δὲ sine interpunctione Ald. Bas. ab. et in sec. ed. Stallbaumius, qui post ἐμπρήσεως signum interrogandi fecit, ubi in illis et in reliquis comma est. Mihi τε inter γῆς et τμήσεως interpositum et haud dubie ad sequentia spectans eorumque movens exspectationem artiori horum genitivorum et proximorum τί δέ;

καὶ οἰκιῶν ἐμπρήσεως ποιόν τί σοι δράσουσιν οἱ στρατιῶται πρὸς τοὺς πολεμίους; Σοῦ, ἔφη, δόξαν ἀποφαινομένου ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. Ἐμοὶ μὲν τοίνυν, ἦν
B δ' ἐγώ, δοκεῖ τούτων μηδέτερα ποιεῖν, ἀλλὰ τὸν ἐπέ-

iuncturae obstare eosque magis cum inferioribus illis *ποιόν τί σοι δράσουσιν* coniungere videtur. Atque eodem modo Socrates p. 469. B. et C. *τί δέ;* usurpavit. Ficinus *Τί δέ; — πολεμίους;* ita interpretatus est: *An tui milites Graecorum, quibuscum pugnabunt, agros depopulabuntur ac domos incendent?*

τε τμήσεως] *τετμήσεως* Mon. B. Ald. Bas. ab. *τε καὶ τμήσεως* Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. Quod Stephanus annot. pag. 21. *πέρι* addendum existimat, eius praepositionis haud raro compendium fieri constat. Cf. Matthiae gramm. p. 650.

τῆς] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

οἰκιῶν] *οἰκῶν* Vind. E.

ἀποφαινομένου] *ἀποφαίνομεν οὖ* Vind. F.

μὲν] *om.* Vind. D. Vat. H. Flor. TV.

δοκεῖ] *om.* Flor. T. *δοκεῖς* Vind. E. Flor. AC.

B *μηδέτερα*] *γρ^αι μητέρα* margo Flor. A.

ἀφαιρεῖσθαι,] Ex Ald. Bas. ab. comma revocavi, quod Stephanus et recentiores in punctum mutaverunt. Sententia sua declarata Socrates sine magno intervallo se ad rationem eius reddendam paratum ostendit.

σοι] *σει* Mon. B. a m. pr.

Φαίνεταί μοι — ἀλλοτρίου πόλεμος.] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 258. Sed in editione Trinc. omissa sunt.

ταῦτα — εἶναι δύο] *om.* Vind. D. Post *ταῦτα* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. et a m. s. Par. A. cum Stobaeo editisque ante Bekkerum articulum *τὰ* addiderunt, quo scilicet pronomen istud carere non posse videretur. Neque non ferri aliquo modo possit. Sed eo deleto verborum constructio haec est: *φαίνεταί μοι ταῦτα, πολεμός τε καὶ στάσις, ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο ὀνόματα, οὕτω καὶ εἶναι δύο.* quae faciliorem interpretationem habent, quam illa: *φαίνεταί μοι ταῦτα τὰ ὀνόματα, πόλεμός τε καὶ στάσις, ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο, οὕτω καὶ εἶναι δύο.* Quamquam concedendum est proxime sequens *ὄντα* ita comparatum videri, ut ad *ταῦτα τὰ ὀνόματα* potius, quam ad *ταῦτα* referri debeat. Sed quoniam *πόλεμος* et *στάσις*, quae per *ταῦτα* significantur, tam nomina, quam res sunt, illud *ὄντα* eatenus referri ad ea potest et debet, quatenus nomina sunt. Sic codicum auctoritatem retinere licet.

δυοῖν] *δυεῖν* Lob. Vind. B. Vat. M. Bekkerus et in tert. ed. Astius; vereor, ut satis re explorata. *δυοῖν* a Platone pariter atque ab reliquis illius aetatis scriptoribus pro legitima genitivi et dativi forma usurpatum esse multorum locorum certa et varietatis expers scriptura testatur. Eorum partem Rückertus ad Symp. p. 113. indicavit, quos hic repetere aliisve addendis augere inutile putavi. Contra pauci reperiuntur, quibus *δυεῖν* non dicam omnium, sed meliorum librorum auctoritate ita commendetur, ut a Platone profectum videatur. Tales sunt Symp. p. 192. E. penult. ubi Clark. Coisl. Vat. A. Vind. A. Ang. C. Ven. E. *ἐκ δυεῖν εἷς γενέσθαι* exhibent. Ib. p. 211. C: *ἀπὸ δυεῖν ἐπὶ πάντα*, quae vulgata eademque optimorum, quamvis non plurimorum librorum lectio est. Leg. L. I. p. 638. E: (*ἔθνη*) *ἀμφισβητοῦντα ὑμῖν πόλεσι δυεῖν τῷ λόγῳ διαμάχοιτ' ἄν.* Ita Par. A.

τειον καρπὸν ἀφαιρεῖσθαι, καὶ ὧν ἕνεκα, βούλει σοι λέγω; Πάνυ γε. Φαίνεταί μοι, ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο ταῦτα ὀνόματα, πόλεμός τε καὶ στάσις, οὕτω καὶ εἶναι δύο, ὄντα ἐπὶ δυοῖν τινοῖν διαφοραῖν. λέγω δὲ

Vat. CM. Vind. C. Ricard. B. Flor. AMW. Voss. Ibid. L. VI. p. 754. E: (τίμημα) δυεῖν μναῖν, secundum Par. A. Vat. CM. Ang. B. Flor. A. Ald. Lovan. Ib. p. 774. D. ubi eadem verba in Par. A. Vat. CM. Flor. A. leguntur, superscripta tamen in Vat. C. diphthongo οι. Ib. L. VIII. p. 846. C: εἴτ' ἐπὶ δυεῖν εἴτ' ἐφ' ὁπόσων (masculino) secundum Par. A. Vat. CM. Pal. C. Ricard. B. Flor. ACMW. Civ. L. VIII. p. 546. C: (διαμέτρων) ἀῤῥήτων δὲ δυεῖν secundum Par. A. Ven. C. Flor. C. Tim. p. 79. D: δυεῖν δὲ ταῖν διεξόδοιν οὔσαιν secundum optimum Vind. CCCXXXVII. Lob. Flor. BL. Par. SY. Amb. B. Vat. M. Euthyd. p. 306. A: ἐκ δυεῖν κακοῖν secundum Clark. Flor. B. et fortasse ib. paullo ante ἐκ δυεῖν ἀγαθοῖν secundum Vat. B. Flor. B. Paullo frequentiores ii loci sunt, quibus ita ut nostro secundi tertiique ordinis codices δυεῖν habent, quod fortasse pro maiori eorum vel numero vel pretio hic illic contra optimos recipiendum esset, si grammatici id aut magis Atticum aut nominatim Platoni usitatum tradidissent, aut denique ita commendassent, ut sufficiente ratione et lectione nisam secuti viderentur doctrinam. Sed is, qui optime de hac re praecepit, lexici rhetorici auctor apud Eustathium ad Il. T. II, pag. 333, 8. 15. 17. Lips. nihil aliud tradidit, nisi Atticos *interdum* δυεῖν pro δυοῖν dixisse, apud veteres *raro* id inveniri, esse tamen a Thucydide usurpatum, et recentiores contra analogiam dualis ita scribere. Neque Phrynichus Ecl. p. 210. Lob. δυεῖν alteri praefert, tantum *probum* esse dicit, et simul eos reprehendit, qui pro dativo utantur, quum genitivus sit; cui praecepto in scholiis Viteberg. ad Eurip. Hec. 45. repetito Platonis locus Leg. L. I. supra significatus repugnat. Artioribus etiam finibus non magis probabiliter usum eius circumscribit grammaticus a Bachmanno editus anecd. T. II. p. 372, 2. δυεῖν δίχα τοῦ ἄρθρου γενικῆς ἐπαγομένης dici tradens. Denique Heraclides apud Eustathium ad Od. T. II. p. 257, 35. δυεῖν recentissimis Atticis proprium, certe Platoni alienum censuisse videtur, dum docet τοὺς Ἀττικοὺς τὴν οι δίφθογγον εἰς τὴν ει μεταποιεῖν, τὸ δυοῖν λέγοντας δυεῖν, καὶ τὸ οἴκοι οἴκει, καὶ τὸ ποῖος πεῖος. Nulla igitur caussa est, cur nostro loco Platonem δυεῖν scripsisse statuamus eamque formam ei unius adeo aut paucorum non optimorum codicum gratia impertiamus, quod Bekkerus plerumque fecit. Cf. Criton. p. 52. A. 162, 16. (ubi Stallbaumius de codicibus vehementer falsus est.) Gorg. 473. D. 59, 7. 481. D. 77, 19. (quo loco δυεῖν Bekkero eo magis suspectum esse debebat, quod in glossemate iteratum videret.) 493. D. 101, 13. Theaet. 187. B. 271, 5. (ubi Stallbaumius δυοῖν tenens parum sibi constitit.) Crat. 418. D. 75, 21. (ubi idem vulgatam in nullo codice praeter Par. E. et Zittav. exstantem recte deseruit.) Symp. 192. E. 4. 408, 12. (ubi Bekkerus falso in Clark. δυεῖν legi perhibet.) Phaedon. 101. B. 93, 10. 102. D. 96, 15. Civ. VIIII. 587. B. Tim. 53. C. 66, 19. 56. E. 73, 5. 63. C. 85, 14. Axioch. 366. C. 509, 33. Parm. 142. E. 36, 1. quo loco Bekkerus coniunctis Ven. A. Par. I. tribuit, quod singulis ib. 129. A. 8, 6. 143. D. E. 37, 19. 38, 1. 4. et Ambrosiano Civ. I. 351. E. concedendum non putavit. Eandem

τὰ δύο, τὸ μὲν οἰκεῖον καὶ ξυγγενὲς, τὸ δὲ ἀλλότριον καὶ ὀθνεῖον. ἐπὶ μὲν οὖν τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρᾳ στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος. Καὶ οὐδέν γ', ἔφη, ἄπο τρόπου λέγεις. Ὅρα δὴ καὶ εἰ τόδε
C πρὸς τρόπου λέγω. φημὶ γὰρ τὸ μὲν Ἑλληνικὸν γένος αὐτὸ αὑτῷ οἰκεῖον εἶναι καὶ ξυγγενὲς, τῷ δὲ βαρβαρικῷ ὀθνεῖόν τε καὶ ἀλλότριον. Καλῶς γε, ἔφη. Ἕλληνας μὲν ἄρα βαρβάροις καὶ βαρβάρους Ἕλλησι πολεμεῖν μαχομένους τε φήσομεν καὶ πολεμίους φύσει εἶναι, καὶ πόλεμον τὴν ἔχθραν ταύτην κλητέον· Ἕλληνας δὲ Ἕλλησιν, ὅταν τι τοιοῦτο δρῶσι, φύσει μὲν φίλους εἶναι, νοσεῖν δ' ἐν τῷ τοιούτῳ τὴν Ἑλλάδα καὶ στασιά-
D ζειν, καὶ στάσιν τὴν τοιαύτην ἔχθραν κλητέον. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, συγχωρῶ οὕτω νομίζειν. Σκόπει δὴ, εἶπον,

fere, quam nos in Platone, in Thucydide normam sequitur Poppo Vol. I. p. 224. sed Phrynichi sententiam de dativo fortassis haud spernendam dicit.

ὀθνεῖον] Pollux III. 55: τὸ δὲ ὀθνεῖος ποιητικώτερον. Πλάτων δὲ αὐτῷ κέχρηται. Harpocratio: ὀθνεῖος· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέους ἀντὶ τοῦ ἀλλότριος, ὡς καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν πρώτῳ Νόμων. (p. 629. E: τὸν ὀθνεῖόν τε καὶ ἔξωθεν πόλεμον.) Photius: ὀθνεῖος· ἀλλογενὴς, ξένος, ἀλλότριος. Ἰσαῖος καὶ Πλάτων. Cf. Protag. p. 316. C.

οὖν] om. Ven. B. Vind. DE. Mon. B. Vat. H. et in sec. edit. Stallbaumius, quod haud dubie ex glossemate ortum sit. Temere.

τῇ τοῦ οἰκείου] τῇ Mon. B. tantum in margine et, ut videtur, a m. s. habet.

οὐδέν] οὐδὲ Vind. F. Ang. B. Vat. H.

γ'] γε Lob. Vind. BEF. Flor. ACTV.

ἄπο τρόπου] ἀποτρόπου Bas. ab. Cf. Bastius ad Gregor. p. 211.

καὶ εἰ] καὶ Vind. F. εἰ καὶ Mon. B. Ang. B. καὶ, εἰ Astius in pr. et Stallbaumius in sec. ed. Cf. Vol. I. p. 134, b.

C τρόπου] τρόπον Par. D.

αὐτὸ] om. Mon. B.

αὐτῷ] αὐ. Vind. F.

γε] γ' Ang. B.

πολεμεῖν μαχομένους] Ita Mon. B. sed superscriptis β α. μαχομένους πολεμεῖν Vind. F. Ang. B. Flor. R. et margo A. quem verborum ordinem scriptor non quod πολεμεῖν μαχομένους plane in unam notionem coëant, quemadmodum Stallbaumius statuit, sed ideo improbasse videtur, quod non tantum pugnantes, sed omni tempore πολεμίους φύσει Graecos et barbaros significare vellet.

φήσομεν] post καὶ Par. K.

πολεμίους] πολέμους Vind. F.

τοιοῦτο] Ita Par. A. Lob. Vind. DEF. Vat. BH. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. Bekkerus et in tert. Astius. τοιοῦτον reliquae cum reliquis codicibus editiones.

φύσει μὲν] post φίλους Vat. B.

νοσεῖν] νοσεῖ cum litura in fine Vind. F.

δ'] δὲ Lob. Vind. B.

τῷ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

καὶ στάσιν — νομίζειν.] om. D
Lob. Vind. B. Vat. BM.

συγχωρῶ] ξυγχ. Vind. DEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. et recentiores edd.

ὅτι ἐν τῇ νῦν ὁμολογουμένῃ στάσει, ὅπου ἄν τι τοιοῦτον γένηται, καὶ διαστῇ πόλις, ἐὰν ἑκάτεροι ἑκατέρων τέμνωσιν ἀγροὺς καὶ οἰκίας ἐμπιπρῶσιν, ὡς ἀλιτηριώδης τε δοκεῖ ἡ στάσις εἶναι, καὶ οὐδέτεροι αὐτῶν φιλοπόλιδες· οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐτόλμων τὴν τροφόν τε καὶ μητέρα κείρειν· ἀλλὰ μέτριον εἶναι τοὺς καρποὺς ἀφαιρεῖσθαι τοῖς κρατοῦσι τῶν κρατουμένων, καὶ διανοεῖσθαι ὡς διαλλαγησομένων καὶ οὐκ ἀεὶ πολεμησόντων. E *Πολὺ γάρ, ἔφη, ἡμερωτέρων αὕτη ἡ διάνοια ἐκείνης. Τί δὲ δή; ἔφην· ἣν σὺ πόλιν οἰκίζεις οὐχ Ἑλληνὶς ἔσται; Δεῖ γ' αὐτήν, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἀγαθοί τε καὶ ἥμεροι ἔσονται; Σφόδρα γε. Ἀλλ' οὐ φιλέλληνες; οὐδὲ οἰκείαν τὴν Ἑλλάδα ἡγήσονται οὐδὲ κοινωνήσουσιν ὧνπερ οἱ ἄλλοι ἱερῶν; Καὶ σφόδρα γε. Οὐκοῦν τὴν πρὸς*

οὕτω νομίζειν] *ἕντω νομίζειν* Mon. B. *om.* Fic. (*Assentior equidem.*)

Σκόπει δὴ] *vides* —? Fic.

ἐν τῇ νῦν — *διαστῇ πόλις*] *in seditiosa civitate* Fic.

ὁμολογουμένῃ] *ὡμολογουμένη* Vat. H. *ὁμουγμένη* cum *ω* super *ο* et int. vers. addito *η* post *γ* Vind. D.

τοιοῦτον] Ita Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. *τοιοῦτο* reliqui cum editis ante Bekkerum.

ἑκάτεροι] *ἑκατέροις* Vind. E.

τέμνωσιν] *τέκνωσιν* idem.

ὡς] *om.* idem. Est anacoluthon.

ἀλιτηριώδης] *ἀλιτ.* Vind. B. Timaeus lex. p. 23: *ἀλιτηριῶδες· ἁμαρτωλὸν ἢ πλάνον. ἄλη γὰρ ἡ πλάνη καὶ ἡ ἁμαρτία.* An igitur neutrum hoc loco invenit? Cf. reliqui loci a Ruhnkenio laudati, qui plura de hac voce ad scholia dicturus erat, et quos citavit Wernsdorfius ad Himer. p. 138. *perniciosa* Fic. immo *impia.*

ποτε] *ποτ'* Vind. F. Ang. B.

μέτριον εἶναι] *satis esse factum putarent* Fic. Similiter Stephanus annot. p. 21. *ἡγοῦντο* vel *ἐνόμιζον* aut aliud eiusdem significationis verbum deesse putabat. Mihi infinitivus ad praegressum *δοκεῖ* referendus videtur.

τῶν κρατουμένων] *aliorum* Fic. E

διαλλαγησομένων] *διαλλαγησομένω* Ven. B. a m. pr.

Πολὺ] *πολλὴ*, in marg. a m. s. *λὺ*, Mon. B. *profecto* Fic.

γὰρ] *om.* Vind. D.

ἡμερωτέρων] *ἡμερωτέρα* Vind. E.

ἐκείνης. Τί δὲ δή;] *om.* Fic.

οἰκίζεις] *νομίζεις* Par. K. sec. Bekk.

Ἑλληνὶς] *ἕλληνες* Vind. F.

ἔσται] *om.* Fic.

γ'] *γε* Vind. F.

ἔφη] *ἔφην* Vind. D.

ἥμεροι] *ἡμέτεροι* Vind. F. Ang. B.

ἔσονται] *om.* Fic. In Vind. B. nulla interpunctio, in Ald. punctum est.

Ἀλλ' οὐ] *Quare* —. Fic.

φιλέλληνες] *φιλλέλητες* Vind. E.

οὐδὲ] *οὐδ'* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *nempe* —. Fic.

οἰκείαν] *οἰκίαν* Ven. B.

ὧνπερ] *ὥσπερ* Vind. BD. *ut* Fic.

οἱ ἄλλοι] *οἱ om.* Ven. C. Par. DK. Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. U. editi ante Bekkerum.

Καὶ] *om.* Vat. H.

471 τοὺς Ἕλληνας διαφορὰν, ὡς οἰκείους, στάσιν ἡγήσονται καὶ οὐδὲ ὀνομάσουσι πόλεμον; Οὐ γάρ. Καὶ ὡς διαλλαγησόμενοι ἄρα διοίσονται; Πάνυ μὲν οὖν. Εὐμενῶς δὴ σωφρονιοῦσιν, οὐκ ἐπὶ δουλείᾳ κολάζοντες οὐδ' ἐπ' ὀλέθρῳ, σωφρονισταὶ ὄντες, οὐ πολέμιοι. Οὕτως, ἔφη. Οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κεροῦσιν οὐδὲ οἰκήσεις ἐμπρήσουσιν οὐδὲ ὁμολογήσουσιν ἐν ἑκάστῃ πόλει πάντας ἐχθροὺς αὐτοῖς εἶναι, καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας, ἀλλ' ὀλίγους ἀεὶ ἐχθροὺς
B τοὺς αἰτίους τῆς διαφορᾶς, καὶ διὰ ταῦτα πάντα οὔτε τὴν γῆν ἐθελήσουσι κείρειν αὐτῶν, ὡς φίλων τῶν πολλῶν, οὔτε οἰκίας ἀνατρέπειν, ἀλλὰ μέχρι τούτου ποιή-

τοὺς] *om.* Flor. T.

471 οἰκείους] οἰκείων Vind. D.

ὀνομάσουσι] ὀνομάζουσι Vind. F. ante corr.

Εὐμενῶς δὴ σωφρονιοῦσιν] εὖ μὲν ὡς δὴ σωφρονοῦσιν Vind. F. σωφρονοῦσιν etiam Ald. Bas. a. habent. *pia itaque sententia et temperato animo rem agent* Fic.

δουλείᾳ] δουλείαν Vind. BF. Vat. M.

ἐπ' ὀλέθρῳ — πολέμιοι] ἐπολέθρω — πολέμιοι Vind. F. ἐπολέμιοι, omissis mediis, Ang. B. In Ald. Bas. ab. Steph. comma post ὀλέθρῳ omissum et post κολάζοντες positum est.

σωφρονισταὶ] *om.* Fic.

οὐ πολέμιοι] ὡς οὐ π. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

αὐτοῖς] Ita Mon. B. Flor. T. *sibi* Fic. *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B. αὐτοὺς Ven. C. Par. DK. αὐτοῖς Vind. DEF. (Par. A. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRUV.) cum editis; quod, quum proxime sequens εἶναι cogitationem reverti ad verbum ὁμολογήσουσιν iubeat, minus aptum videtur.

ἀεὶ] *om.* Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U. *admodum* Fic.

B διαφορᾶς] διαφθορᾶς Vind. F. Vat. H. Idem exhibere videntur Flor. ACV. e quibus Stallbaumius διαφορᾶς pro varia lectione affert. Vulgo maiorem interpunctionem addunt.

διὰ ταῦτα] διαταῦτα Vind. BDE.

τὴν] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἐθελήσουσι] ἐθελήσουσιν Bas. ab. ἐθέλουσι Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.

οἰκίας] οἰκείας Ald. Bas. ab.

μέχρι οὗ] Ita Par. A. Vind. F. Ven. C. Par. D. Ang. B. Mon. B. Flor. RU. μέχρις Lob. Vind. BD. Vat. M. μέχρις οὗ reliqui et editiones ante Bekkerum.

ἀναιτίων] ἀν— Vind. D. a m. s. int. vers. habet. ἀναιτίως, quod docto cuidam viro in mentem venisse Stallbaumius narrat, non optimae notae vocabulum et vix e codicibus recipiendum, nedum e coniectura vulgatae, quae nihil offensionis habet, substituendum videtur. Ceterum nescio an huc respexerit Proclus T. III. pag. 62. Cous. διὰ ταῦτα καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης ἀξιοῖ δύναμιν ἔχειν τὴν πόλιν τοσαύτην, ὅση καὶ αὐτὴν καὶ τοὺς γείτονας αὐτῆς ἀδικουμένους ὑπ' ἀλλήλων δύναται σώζειν, ὡς τοῦ πολεμικοῦ τέλους ὄντος τοῦ δικαίου καὶ οὐ τῆς νίκης οὐδὲ τῆς λαφυραγωγίας οὐδὲ ἄλλου τινὸς τοιούτου.

ἀλγούντων] ἀλγοῦντες Bas. b. Etiam Lob. Ven. B. ες super ων

σονται τὴν διαφορὰν, μέχρι οὗ ἂν οἱ αἴτιοι ἀναγκασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀναιτίων ἀλγούντων δοῦναι δίκην. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὁμολογῶ οὕτω δεῖν πρὸς τοὺς ἐναντίους τοὺς ἡμετέρους πολίτας προσφέρεσθαι, πρὸς δὲ τοὺς βαρβάρους ὡς νῦν οἱ Ἕλληνες πρὸς ἀλλήλους. Τιθῶμεν δὴ καὶ τοῦτον τὸν νόμον τοῖς φύλαξι, μήτε γῆν τέμνειν μήτε οἰκίας ἐμπιπράναι; Θῶμεν, ἔφη, καὶ ἔχειν γε καλῶς ταῦτά τε καὶ τὰ πρόσθεν. ἀλλὰ γάρ μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, ἐάν τίς σοι τὰ τοιαῦτα ἐπιτρέπῃ λέγειν, οὐδέποτε μνησθήσεσθαι ὃ ἐν τῷ πρόσθεν παρωσάμενος πάντα ταῦτα εἴρηκας, τὸ ὡς δυνατὴ αὕτη ἡ πολιτεία γενέσθαι, καὶ τίνα τρόπον ποτὲ δυνατή. ἐπεὶ ὅτι γε, εἰ C

exhibent. Ficinus hoc praetermisit: *quatenus, qui discordiae causam dederunt, insontibus poenas solvant.* Significatur autem necessitas innocentibus quoque damnum inferendi, quo nocentes punire et ad pacem adigere cogantur.

μὲν] μὲν οὖν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δεῖν] δὴ Vind. D.

ἐναντίους] ἕλληνας Mon. B. Flor. U. quem dum Stallbaumius in pr. ed. pro τοὺς ἐναντίους τοὺς ἡμ. habere ait τοὺς ἕλληνας τοὺς ἀλλήλους: καὶ τοῦτο: τιθῶμεν δὴ τοῖς Ἕλλησι μήτε— triplicem varietatem, quae prorsus eadem in Mon. B. exstat, perperam hunc unum in locum coniecit, atque in sec. pro δεῖν πρὸς τοὺς ἐναντίους Monacensem et Florentinum πρὸς τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἀλλήλους: καὶ τοῦτο: τιθῶμεν exhibere docens errorem non correxit, sed auxit. Ἕλληνας etiam Ficinus legisse videtur, qui οὕτω — προσφέρεσθαι *ita esse Graecis pugnantibus repugnandum* interpretatus est.

τοὺς ἡμετέρους] τοὺς *om.* Bas. b.

προσφέρεσθαι,] προσφέρεσθαι: Mon. B. ante corr. προσφέρεσθαι. e corr. ut Ald. Bas. ab. Atque ita saepe in illo codice punctorum, quae personae mutationem indicant, alterum erasum est. Stephanus, Bekkerus, Stallbaumius et in tert. Astius colon fecerunt.

ἀλλήλους.] ἀλλήλους:, καὶ τοῦτο. Mon. B. Ficinus quum προσφέρεσθαι non recte intellexisset, hic aliquid interpolavit: *contra barbaros autem ita animatos esse debere, ut nunc Graeci contra Graecos affecti sunt.*

Τιθῶμεν — υἱεῖς· D.] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 258. Sed Trinc. omisit.

καὶ] *om.* Fic.

τοῖς φύλαξι] τοῖς ἕλλησι Mon. B. commate non postposito, sed anteposito. Eandem interpunctionem in Bekkeri editionem typothetae, opinor, culpa illatam Astius in tert. et Stallbaumius in utraque adsciverunt.

ταῦτά τε] ταῦτά γε Lob. Vind. BDE. Ven. B. Vat. HM. Flor. ACTV. Bas. b. C

γάρ] *om.* Stob. cod. A.

μοι] *om.* Vind. E.

τίς σοι] τι σοι Ang. B. Flor. R. τισι Vind. F.

ἐπιτρέπῃ] ἐπιτρέποι Vat. B. Lob. ἐπιτρέπει Flor. V. ἐπιτρέπειν Ven. C.

μνησθήσεσθαι] μνησθήσεται Vat. H. et, sup. σθ, Flor. T. μνήσεσθαι Stob. cod. A.

ταῦτα] ante πάντα Lob. Vind. B. Vat. M. τὰ τοιαῦτα Ven. C.

γε] *om.* Flor. T.

γένοιτο, πάντ' ἂν εἴη ἀγαθὰ πόλει ᾗ γένοιτο, καὶ ἃ
D σὺ παραλείπεις, ἐγὼ λέγω, ὅτι καὶ τοῖς πολεμίοις ἄριστ' ἂν μάχοιντο τῷ ἥκιστα ἀπολείπειν ἀλλήλους, γιγνώσκοντές τε καὶ ἀνακαλοῦντες ταῦτα τὰ ὀνόματα ἑαυτοὺς, ἀδελφοὺς, πατέρας, υἱεῖς· εἰ δὲ καὶ τὸ θῆλυ συστρατεύοιτο, εἴτε καὶ ἐν τῇ αὐτῇ τάξει εἴτε καὶ ὄπισθεν ἐπιτεταγμένον, φόβων τε ἕνεκα τοῖς ἐχθροῖς καὶ εἴ ποτέ τις ἀνάγκη βοηθείας γένοιτο, οἶδ', ὅτι ταύτῃ πάντῃ

πάντ'] πάντα Lob. Vind. BD. πάν, omisso τ' et sequentibus sex vocibus, Ang. B.

εἴη] οἴει Flor. C.

ἀγαθὰ πόλει] ἀγαθὴ πόλις Vind. BD. In Lob. et Vat. M. η super ά et ις super ει adscriptum. ἀγαθὰ πόλεως Vat. B.

ᾗ γένοιτο] *om.* Stob. cod. A. In Mon. B. punctis sunt notata. Ficinus h. l. *non dubito* addens, deinde ἐγὼ λέγω omittens sensum non male reddidit. Atque etiam in Graecis verbum, quo ὅτι γε etc. spectent, mihi non, ut Astio et Stallbaumio, omissum, sed per anacoluthon mutatum videtur, pro ὁμολογῶ vel alio similis significationis illato λέγω, quod quum ob praepositum ἐγὼ nihil amplius, quam supplementum verborum ἃ σὺ παραλείπεις exhibere et per copulam eis coniunctum esse deberet, omissa copula, quemadmodum in contra positis solet omitti, in locum verbi ὁμολογῶ successit. Similiter Latine si dicas: *nam futurum esse, ut, haec si exstiterit rei publicae forma, ei civitati, in qua exstiterit, omnia bona contingant, etiam quae tu praetermittis, ego edico*, exspectationi verbis primis motae extremum *edico* utcunque satisfaciat. Itaque comma post παραλείπεις a recentioribus omissum restitui. Stallbaumius in sec. ed. verba ἃ σὺ παραλείπεις ἐγὼ λέγω lineis transversis ab reliqua oratione separavit.

D μάχοιντο] μάχοιτο Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. Stob. Gesn. Ald. Bas. ab.

τῷ] τὸ Vind. F. Vat. H.

ἀπολείπειν] ἀπολίπειν Vind. D.

γιγνώσκοντές] γινώσκ. Lob. Vind. BD. Mon. B. (Flor. ACTUV.) Stob. Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus Bip. V. ad p. 472. A. *cognoscentes se invicem esse propinquos* Fic.

τε] *om.* Vind. D.

ἑαυτοὺς] Ita Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. cod. A. ἑαυτοῖςοὺς Ang. B. ἑαυτοῖς reliqui codices, Stob. Gesn. et editi ante Bekkerum, quos sequitur Matthiae gramm. p. 770. Mihi accusativus quum ob codices praeferendus, tum ad γιγνώσκοντες concinnior et per se exquisitior videtur. Conf. Bernhardy synt. p. 122.

ἀδελφοὺς] δελφὺς Vind. F.

συστρατεύοιτο] στρατεύοιτο Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

αὐτῇ] αὐτῇ Ald. Bas. ab.

ὄπισθεν] int. vers. Vind. F.

ἐπιτεταγμένον] ἐπιτεσταγμένον idem. ἐπιτεταγμένου Mon. B.

φόβων] Vind. F. ν int. vers. additum habet. φόβου Vind. D. Flor. R.

ποτέ] πωτέ Vind. F.

ταύτῃ πάντῃ] π. τ. Ang. B. Flor. R. .... π. ταῦτι (ex emend. ταύτι) Vind. F.

ἄμαχοι] ἄμαχον Vind. F.

οἴκοι] οἴκῃ idem.

γε] τε Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. RU.

ἃ παραλείπεται] Haec Stephanus, qui in textu cum prioribus commate post γε facto post ἀγα-

ἄμαχοι ἂν εἶεν· καὶ οἴκοι γε ἃ παραλείπεται ἀγαθά,
ὅσα ἂν εἴη αὐτοῖς, ὁρῶ· ἀλλ' ὡς ἐμοῦ ὁμολογοῦντος E
πάντα ταῦτα ὅτι εἴη ἄν, καὶ ἄλλα γε μυρία, εἰ γένοιτο
ἡ πολιτεία αὕτη, μηκέτι πλείω περὶ αὐτῆς λέγε, ἀλλὰ
τοῦτο αὐτὸ ἤδη πειρώμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς πείθειν, ὡς
δυνατὸν καὶ ᾗ δυνατόν, τὰ δ' ἄλλα χαίρειν ἐῶμεν.
Ἐξαίφνης γε σύ, ἦν δ' ἐγώ, ὥσπερ καταδρομὴν 472
ἐποιήσω ἐπὶ τὸν λόγον μου, καὶ οὐ συγγινώσκεις

θὰ nulla interpunctione usus est, in annot. p. 21. mavult quasi per parenthesin posita accipere, qua ratione contra verborum ordinem ἀγαθὰ ab ἃ divellitur artiusque cum ὅσα coniungitur. Ad sensum quidem verba ita construenda sunt: ὁρῶ, ὅσα ἂν εἴη αὐτοῖς ἀγαθὰ οἴκοι, ἃ παραλείπεται. Sed quoniam belli mentio praecessit, οἴκοι primum locum cum particula γε accepit, quam inversionem consimilis reliquorum verborum transiectio secuta est, ut iam hoc dici videatur: *ac domestica quoque praetermissa a te bona, quanta eis contingerent, video.*

ὅσα] ὅσ' Vind. F. Ang. B.

E πάντα ταῦτα] Ita Par. A. Lob. Vind. BF. Ven. C. Ang. B. Vat. M. Flor. R. *om.* Par. DK. Mon. B. ταῦτα πάντα reliqui codices editique ante Bekkerum et in pr. ed. Stallbaumius.

γε] *om.* Par. K. sec. Bekk.

ἡ] *om.* Vind. DE. Vat. H. Flor. ACT.

αὕτη] τοιαύτη Ang. B. Flor. RT.

αὐτὸ] post ἤδη Vind. F. Ang. B. Flor. R. αὐτοὶ Par. K. sec. Bekk.

472 ὥσπερ] post καταδρομὴν Lob. Vind. B. Vat. BM. *iterum* (*invasisti*) Fic.

συγγινώσκεις] γινώσκεις, praeposito a m. s. σὺ, Vat. B. συγγινώκεις Mon. B. συγγιγνώσκει Vat. H. ξυγγιγνώσκεις Astius. συγγιγνώσκεις Bekkerus et Stallbaumius, cuius silentium Florentinos codices omnes cum Stephano et prioribus γ ante ν omittere significat; solet enim magis Atticam huius verbi scripturam exhibentes singulatim indicare, ut paullo ante p. 471. D. γιγνώσκοντες in Flor. R. scriptum esse testatus est. Bekkerus negligentior in hac re fuit nec aliter, nisi per gravioris discrepantiae occasionem praetermissum in suis codicibus γ illud ostendit, ut hoc ipso loco de Vind. B. Mon. B. Par. K. tacens Vaticanum B. γιν. habere fortuito prodidit. Similiter Menon. p. 71. B. (326, 17.) vulgatam γιγνώσκῃ per codices retinendam non fuisse declaraturus γιγνώσκει in quinque suorum, γινώσκει in septem esse refert. Iam quum ipse ubique γιγνώσκω scribat, eam scripturam videri potest saltem in uno omnium optimo constanter servatam invenisse. Verum tamen in simili re animadversam optimi constantiam silentio non praeteriit et Parisiensem A. semper γίγνομαι habere ad Civ. L. I. p. 329. D. adnotavit. Quod quum memorandum putaverit, profecto verbi γιγνώσκω scripturae certe non minus controversae tantam auctoritatem detraxisse non videtur. Iure igitur, quum nusquam contrarium demonstratum sit, sumere licebit, quemadmodum Clarkianus interdum, ut Menon. l. c. Phaedon. p. 60. A. 116. C. 8. 82. D. 100. C. (his duobus in locis altero γ superscripto) γινώσκω exhibet, idem in Par. A. nonnunquam legi, ideoque per codices non ubique nec simpliciter, ut γίνομαι, reiiciendum putare. Non magis grammaticorum caussa reiiciendum videtur.

στραγγευομένῳ· ἴσως γὰρ οὐκ οἶσθα, ὅτι μόγις μοι τὼ δύο

Idem Eustathius, qui γιγνώσκω rectius et Atticis usurpatum dicit, alterum et suavius sonans et antiquius et Homero frequentatum statuit ad Il. T. III. pag. 327, 32. Lips. Τὸ δὲ γίνωσκε καὶ ἁπλῶς τὸ γινώσκειν οἱ μὲν ὕστερον Ἀττικοὶ μετὰ καὶ δευτέρου γάμμα γιγνώσκειν φασὶν, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ, καθὰ καὶ τὸ γίνεσθαι γίγνεσθαι. Ὅμηρος μέντοι ἀρχαϊκώτερον ἀγνοεῖ καὶ ἐν ἀμφοῖν τὸ δεύτερον γάμμα. ἔστι δὲ ὅμως ἀκριβέστερον τὸ τῶν ὕστερον, εἰ καὶ εὐφωνότερον τὸ τοῦ Ὁμήρου. Moeris autem Atticista, qui γίγνεται Ἀττικῶς, γίνεται Ἑλληνικῶς dici observat, de simili inter γιγνώσκω et γινώσκω intercedente discrimine tacet. Denique ad rationem quod attinet, vera haud dubie meritoque a Valckenario ad Eurip. Phoen. 1396. probata est Heraclidis doctrina apud Eustathium ad Od. T. II. p. 25, 6. sqq. prioris γ in γίγνομαι et γιγνώσκω originem ab altero duplicato repetentis alterumque proinde necessarium et primitivum statuentis; et tamen hoc alterum γ temporis progressu in utroque verbo paullatim vel euphoniae gratia vel originis ignoratione oblitterari coeptum tandem prorsus evanuisse recentioris aevi monumenta demonstrant. Quum igitur de certo quodam scriptore quaeritur, utrum veterem an recentiorem consuetudinem secutus esse videatur, si codices satis vetusti fideque digni supersunt, ad eos rem redire apparet; eorumque testimonio Plato γίνομαι nunquam, γινώσκω interdum, sed raro scripsisse censendus est. Quibus tamen in locis scripserit, Bekkeri culpa factum est, ut diiudicari nondum possit: nostro, quamquam Vat. H. alterum γ habeat, quum sex mei totidemque Florentini et Vat. B. et secundum Bipontinorum silentium Par. K. et editiones antiquae id omittant, certe non temere idem fecisse arguar.

στραγγευομένῳ] Hanc ab I. Casp. Orellio in epist. crit. Conr. Orellii Memnoni addita p. 334. ex coniectura propositam, a Stallbaumio in pr. ed. probatam, in secunda receptam lectionem vulgatae στρατευομένῳ, quae in omnibus codicibus exstat, a manu antiqua in Vind. F. subscriptam huius libri auctoritate ad ipsius probabilitatem accedente alteri praeferendam putavi quamquam et ipsi tolerabili. Poterat enim Socrates operam in describenda re militari positam cum ipsius militiae laboribus comparans licentiam, quae militibus in expeditionibus permitti solet, sibi negatam, vel dum ipse belli caussa peregre abesset, incursionem in suos fines factam iocose conqueri, vel defatigationis suae rationem non habitam dolere, quomodo Ficinus στρατευομένῳ interpretatus est *militiae laboribus iam defesso.* Verum sequentia docent eorum, quae *militanti* ignosci aut condonari debeant, nihil eum de se confiteri: *cunctationi* et *timori* suo ignoscendum fuisse dicit, ὅτι εἰκότως ἄρα ὤκνουν τε καὶ ἐδεδοίκειν οὕτω παράδοξον λέγειν λόγον. Quae ita comparata sunt, ut explicationem verbi στραγγεύεσθαι continere videantur. Cf. Valckenarius animadv. ad Ammon. L. II. c. 13. ubi inscius huius loci interpretem et lectionis nostrae patronum egit: adeo omnia, quae de verbi origine, significatione, usu, inprimis de eius perpetua et tantum non ubivis facta cum altero στρατεύεσθαι permutatione disputat, huc conveniunt. — Astius στρεφομένῳ coniiciebat, quod ad significationem non multum differt, ad mutationis facilitatem cum illo non comparandum est.

οὐκ οἶσθα] οὐκοῖ, in marg. vulgata a m. s. adscripta, Mon. B.

μοι] punctis notatum est in Mon. B.

δύο] Ita Ven. B. Vind. DE.

κύματε ἐκφυγόντι νῦν τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς

Vat. H. Reliqui codices editique ante Bekkerum δύω, quam formam a veteribus grammaticis Fischero ad Well. II. p. 155—158. et Sturzio ad Maitt. p. 46. commemoratis sine dubitatione Atticis concessam, a Dawesio et recentioribus, quos Matthiae gramm. p. 262. enumerat, poëtarum potissimum auctoritate et metri necessitate negatam Platonis codices singulares vel bini nonnunquam, plures et potiores perpaucis in locis nec usquam, nisi fallor, non dissentientibus quibusdam minime malis exhibent, ut fere abiudicanda ab eo videatur. Nam Phaedr. pag. 237. D. ut ab eis initium faciam, in quibus δύω vulgatum erat, δύω τινέ ἐστον ἰδέα ex XX. Bekkerianis tantum tres, Vat. A. Ven. C. Par. E. tuentur, reliqui cum Lob. Goth. Mon. Stob. δύο habent, ut, etiamsi verum sit, quod Stallbaumius de Florentinis significat, in uno C. δύο, in reliquis sex δύω legi, tamen illud satis tutum habeamus. Idem statuendum de Symp. p. 178. B. ubi δύο τούτω a Bekkero secundum XII. inter XVII. repositum et in Lob. et Zitt. repertum a Stallbaumio ex nullo Florentinorum aut Vindobonensium allatum est. Et Epist. VII. p. 333. D. inter novem Bekkeri codices unus Vind. B. ex quinque Florentinis duo ἀδελφὼ δύω cum Stephano, reliqui δύο habent. Non magis vulgatum δύο unius vel paucorum dissensione dubium fieri potest his locis: Symp. 180. D: ἐπεὶ δὲ δὴ δύω ἐστόν Par. K. Ib. δύω τὼ θεά Par. DK. Apol. 20. A: δύω υἱέε Par. D. Vind. B. Hipp. mai. 301. D: οὐ γὰρ εἷς ἐσμὲν, ἀλλὰ δύω Par. e. Gorg. 481. D: δύω ὄντε Par. V. Soph. 228. E: δύω παθήματε Ven. A. Phaedon. 60. B: δύω ὄντε Ven. B. Civ. II. 360. B: δύω τοιούτω δακτυλίω Vind. B. Par. DK. III. 391. C: νοσήματε δύω Vind. B. 411. E: δύω τέχνα Vind. BE. Flor. T. IIII. 439. E: δύω ἡμῖν ὡρίσθω εἴδη Vat. M. Polit. 265. A: δύω τινὲ ὁδώ Lob. Iam pauci supersunt secundum codices magis vel dubii vel contrariam in partem inclinantes: Tim. 31. B: δύω δὲ μόνω secundum Vat. B. Ven. C. Vind. A. et superscripto δύο Flor. BC. et int. vers. Par. SY. Lob. δύο — secundum reliquos, Par. A. Vind. F. CCCXXXVII. etc. qui praevalent. Soph. 254. D: τώ γε δύω sec. Clark. Coisl. Ven. AB. Vind. A. Par. CFH. — δύο sec. Vat. A. Ven. CD. Par. BE. Lob. (Flor.) Phileb. 53. D: ἐστὸν δή τινε δύω sec. Clark. Coisl. Ven. AD. Par. BCFH. — δύο secund. Vat. A. Ven. BC. Par. E. Ang. C. Lob. (Flor.) Polit. 269. E: δύω τινὲ θεώ sec. Coisl. Ven. BD. Vind. A. Par. BCFH. Lob. (qui τινὲ primo loco ponit.) δύο — sec. Clark. Vat. A. Ven. AC. Par. E. (Flor.) Postremo Hipparch. 228. E. ubi Bekkerus vulgatum δύο ante τὼπιγράμματε, quod tamen etiam in Lob. legitur, infirma Barberini et Pal. B. auctoritate contra Clark. Coisl. Vat. A. Ven. BCD. Par. BCEFG. Ang. C. Stallbaumius vero tacens de Clark. pariter atque de VII. Flor. unoque Vind. tenuit. Hic sane δύω scribendum erat. Sed nostro loco, quamvis a codicibus multo firmius δύω primo aspectu videtur, non frustra Ven. B. et Vind. E. Vat. H. ab optimo, quem ille in multis, hi in plerisque sequuntur, discessionem fecerunt, quum idem Par. A. L. VI. p. 509. D. inter omnes unus δύω αὐτώ εἶναι exhibens huius rei arbiter non incorruptus appareat. Et Vaticani quidem dissensio suspecta eo esse potest, quod L. III. p. 393. A. in versu Homerico Ἀτρείδα δὲ μάλιστα δύο cum Amb. C. habet: in Vind. et Ven. nulla eiusmodi suspicio cadit. Denique aliquid tribuendum erat Vindobonensi D. diversi generis libro.

ἐκφυγόντι] ἔφυγον. τί Par.

τρικυμίας ἐπάγεις· ὃ ἐπειδὰν ἴδῃς τε καὶ ἀκούσῃς, πάνυ συγγνώμην ἕξεις, ὅτι εἰκότως ἄρα ὤκνουν τε καὶ ἐδεδοίκειν οὕτω παράδοξον λέγειν λόγον τε καὶ ἐπιχειρεῖν διασκοπεῖν. Ὅσῳ ἄν, ἔφη, τοιαῦτα πλείω λέγῃς, ἧτ-
B τον ἀφεθήσῃ ὑφ' ἡμῶν πρὸς τὸ μὴ εἰπεῖν, πῇ δυνατὴ γίγνεσθαι αὕτη ἡ πολιτεία. ἀλλὰ λέγε καὶ μὴ διάτριβε. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τόδε χρὴ ἀναμνησθῆναι, ὅτι ἡμεῖς ζητοῦντες δικαιοσύνην οἷόν ἐστι καὶ ἀδικίαν δεῦρο ἥκομεν. Χρή· ἀλλὰ τί τοῦτο; ἔφη. Οὐδέν.

DK. Mon. B. Flor. U. φυγόντι margo Par. D. ἐκφυγόντε Vind. D. ἐκφύγοντι Bas. b.

τρικυμίας] τρικιμίας Vind. E.

ἐπάγεις·] ἐπάγεις; Mon. B. ἐπάγεις, recentiores.

πάνυ συγγνώμην] π. γε συγγ. Vind. D. πανυγγνώμην, συ in m. a m. s. addito, Mon. B.

ὤκνουν τε καὶ] *om.* Fic.

ἐδεδοίκειν] ἐδεδοίκην Flor. V. ἐδεδοίκη Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius. Scilicet Par. A. Ven. C. in ultima correcti sunt. Confer Vol. I. p. XXXXII. sq.

λέγειν λόγον] Ita Par. ADK. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. λέγειν λέγειν ante corr. ut videtur, Mon. B. λόγον λέγειν idem correctus cum reliquis codicibus editisque ante Bekkerum, quos in pr. ed. Stallbaumius secutus in sec. invitus, ut ex eius adnotatione colligitur, deseruit. Ficinus pro verbis λέγειν τε καὶ ἐπιχειρεῖν διασκοπεῖν unum *ingredi* posuit.

λέγῃς] λέγεις Lob. Vind. BF. Mon. B. Flor. ACV. Ald. Bas. ab.

ἀφεθήσῃ] ἀφεθήσει Flor. R. Astius, Bekkerus, Stallbaumius. In Vind. D. ε secundae syllabae e corr. accessit.

ὑφ'] ὑπὸ Vind. F.

B εἰπεῖν] λέγειν Lob. Vind. B. Vat. BM. et γρ Ven. B.

γίγνεσθαι] γίγνεται Vind. E. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. γίνεται Vind. D.

καὶ] *om.* Par. K.

Οὐκοῦν] Ad hoc in m. Mon. B. a m. pr. ἀπὸ τῶν ἐνταῦτα λόγων μέχρι τέλους τῆς ε βίβλον ἀναγγέον ὅλον adscriptum est, quae verba iudicium de huius partis argumento ad summam totius operis gravissimo continere videntur, si quidem ἀναγγέον pro ἀναγκαῖον accipere licet.

τόδε χρὴ] Ita Par. A. Vind. DE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. Bekkerus et in tert. ed. Astius. Reliqui χρὴ praepositum habent.

ζητοῦντες] ζητοῦντι Vat. H.

ἀδικίαν] ἀδικία Vat. B. Ven. C. Par. D. Mon. B. Ald. Bas. a.

ἥκομεν.] ἥκομεν; Astius in pr. et sec. Bekkerus et Stallbaumius; quod ad sequentia minus aptum videtur. Nam interrogatus Glauco, an hoc primum reputandum esset, aut sine dubitatione utpote re perpensa affirmare, aut sibi non liquere, quo illa interrogatio spectaret, respondere debebat: affirmanti assentire et tamen, cur tunc potissimum illud urgendum esset, ambigere poterat.

Χρή· ἀλλὰ τί τοῦτο; ἔφη. Οὐδέν. ἀλλ'] χρή: ἀλλὰ τοῦτο ἔφη οὐδέν: ἀλλ' Vind. F. cum litura post ἔφη. Χρή. Ἀλλὰ etc. Steph. In Vind. E. χρή omissum, in Par. A. γ' ad τοῦτο adiectum et a Bekkero receptum, a Stallbaumio propterea repudiatum est, quod nusquam in hac formula additum reperiatur. Con-

ἀλλ' ἐὰν εὕρωμεν, οἷόν ἐστι δικαιοσύνη, ἆρα καὶ ἄνδρα τὸν δίκαιον ἀξιώσομεν μηδὲν δεῖν αὐτῆς ἐκείνης διαφέρειν, ἀλλὰ πανταχῇ τοιοῦτον εἶναι, οἷον δικαιοσύνη C
ἐστίν; ἢ ἀγαπήσομεν, ἐὰν ὅτι ἐγγύτατα αὐτῆς ᾖ καὶ πλεῖστα τῶν ἄλλων ἐκείνης μετέχῃ; Οὕτως, ἔφη· ἀγαπήσομεν. Παραδείγματος ἄρα ἕνεκα, ἦν δ' ἐγώ, ἐζητοῦμεν αὐτό τε δικαιοσύνην οἷόν ἐστι, καὶ ἄνδρα τὸν τελέως δίκαιον, εἰ γένοιτο, καὶ οἷος ἂν εἴη γενόμενος, καὶ ἀδικίαν αὖ καὶ τὸν ἀδικώτατον, ἵνα εἰς ἐκείνους

ferri iubet Gorg. 448. B. 497. E. et Charm. 164. A. quos ipsos locos Heindorfius cum hoc nostro comparaverat et per ellipsin verbi διαφέρει, quod Civ. I. 349. A. in plena dictione exstet, explicandos docuerat ad locum Charmidae §. 25. Mihi, quemadmodum in *τί μοι τοῦτο* Schaefero ad Lamb. Bosium pag. 598. et, quem is laudavit, Valckenario, ita in hac dictione et in simili *τί τοῦτο;* Hipp. mai. p. 293. A. verbum substantivum subaudiendum videtur: *quid hoc est? quam vim habet? quid sibi vult?* Neque vero caussam video, quae γε in tali interrogatione pronomini addi minus patiatur, quam in aliis, e. g. Hipp. mai. p. 289. B: *τίς γὰρ ἂν ἀντείποι τούτῳ γε, ὦ Σώκρατες;* Crat. p. 388. D: *οὐδὲ τοῦτό γ' ἔχεις εἰπεῖν —;* quem utrumque locum Bekkerus ita secundum codices constituit. Itaque non quo linguae usui particula repugnet, omittendam puto, sed quod minime necessaria h. l. et unius libri auctoritate parum tuta est, praesertim quum L. III. p. 395. A. etiam minus probabiliter in eodem codice item uno addita legatur. Cf. L. VIII. p. 554. B.

ἐστι] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. *ἔστι* Vind. F.

ἆρα] *ἄρα* Lob. Vind. BF. Flor. ACRTV. Ald. Bas. ab. et a m. pr. Vind. D. Mon. B.

δεῖν] *om.* Par. K.

τοιοῦτον] *τοιοῦτο* Ald. Bas. ab.

δικαιοσύνη] *ἡ δικ.* Flor. T. *ipsa iustitia* Fic.

ἐγγύτατα] post *αὐτῆς* Lob. Vind. BD. Vat. M. C

μετέχῃ] *μετέχοι* Lob. Vind. B.

ἔφη·] Maiorem interpunctionem Bekkerus posuit. In prioribus aut nulla aut minor erat.

ἐζητοῦμεν] *ζητοῦμεν* Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Mon. B. Flor. RU.

αὐτό] Ita Mon. B. a m. pr. *αὐτήν* a m. s.

δικαιοσύνην] *δικαιοσύνη* Par K. sec. Bekk.

οἷόν ἐστι] *εἶναι* Vind. D.

τελέως] Id ex Par. A. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. accessit, in reliquis et in editionibus ante Bekkerum deest.

εἰ γένοιτο] Bekkerus ex coniectura *ᾗ γένοιτο* scripsit Astiumque in tert. et Stallbaumium asseclas nactus est. Nescio, quid in vulgata omnium librorum lectione eos offenderit, quae mihi non sollicitanda videtur. Virum perfecte iustum quaesituri *ea conditione* rem susceperant, *si* fieri et exsistere talis posset. Quis enim quaerat, quod esse non posse statuat? Utrum recte an secus illud ponerent, tum quidem parum curaverant. Sed *qua ratione* vir iustus efficeretur, *ᾗ γένοιτο*, non quaesiverant.

ἀποβλέποντες, οἷοι ἂν ἡμῖν φαίνωνται εὐδαιμονίας τε πέρι καὶ τοῦ ἐναντίου, ἀναγκαζώμεθα καὶ περὶ ἡμῶν
D αὐτῶν ὁμολογεῖν, ὃς ἂν ἐκείνοις ὅτι ὁμοιότατος ᾖ, τὴν ἐκείνης μοῖραν ὁμοιοτάτην ἕξειν, ἀλλ' οὐ τούτου ἕνεκα, ἵν' ἀποδείξωμεν, ὡς δυνατὰ ταῦτα γίγνεσθαι. Τοῦτο μὲν, ἔφη, ἀληθὲς λέγεις. Οἴει ἂν οὖν ἧττόν τι ἀγαθὸν ζωγράφον εἶναι ὃς ἂν γράψας παράδειγμα, οἷον ἂν εἴη ὁ κάλλιστος ἄνθρωπος, καὶ πάντα εἰς τὸ γράμ-

φαίνωνται] φαίνονται Bas. b.

ἀναγκαζώμεθα] ἀναγκαζόμεθα Vind. F. Ald. Bas. ab.

D ὅτι] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἐκείνης] Ita Par. ADK. Lob. Vind. EF. Vat. B. Ven. C. Flor. ACV. Ald. Bas. ab. ἐκείνοις reliqui codices cum Stephano et recentioribus. Et in Lob. οις super ης adscriptum est. ὅμοιος, ut Latinorum *similis*, cum genitivo construi posse quum ratio et analogia persuadet, tum grammaticorum testimonia docent. Priscianus T. II. pag. 182. Krehl. *Illi* φίλος αὐτοῦ καὶ αὐτῷ, ὅμοιος, προσήκων, ξένος, συγγενὴς, ἀδελφιδοῦς καὶ τὰ ὅμοια. *Nos quoque similis illius et illi, affinis, cognatus, hospes, necessarius, patruelis et similia.* In quibus quae Aldina et eius asseclae post ὅμοια addita habent ὅμοιος εἰμί σοι καὶ ὅμοιος τοῦ πατρὸς, eorum alterum nescio an ex Sophoclis Aiace 546. petitum sit: ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος. Accedit Thomas Mag. p. 649. et qui περὶ συντάξεως scripsit Bekkeri anecd. p. 161, 1. qui ὁμοιότατος dativo iunctum ex Demosthenis or. in Androt. §. 32. Bekk. afferens haud dubie alterius constructionis gnarus et memor fuit. Exempla quidem rara sunt et quae citari solent nec lectionis omnia nec interpretationis satis certae, velut Herodoti loco a Thoma laudato L. III. c. 37. ubi de Cabirorum statuis sermo est, Thomas ἔστι δὲ καὶ ταῦτα ὅμοια τοῦ Ἡφαίστου cum parte codicum nostrorum legit, alii iique potiores τοῖσι post ὅμοια inserunt, quod etiamsi omissum a scriptore fuerit, nihilo minus genitivus non ab adiectivo, sed a repetendo ex superioribus statuarum nomine regi videtur. Xenoph. Anab. L. IIII. c. 1. §. 17. ὥστε ἡ πορεία ὁμοία φυγῆς ἐγίνετο τοῖς ὀπισθοφύλαξι vulgata lectio, sed in duobus optimis codicibus φυγῇ pro φυγῆς scriptum est. Aristoph. Pac. 519. (531.) quem locum una cum Xenophonteo Bernhardy synt. p. 140. huc retulit, μῶν οὖν ὅμοιον καὶ γυλίου στρατιωτικοῦ; vel interpositum καὶ indicat γυλίου pendere a verbo πνεῖ ex antecedentibus οἷον δὲ πνεῖς, ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας, γλυκύτατον, ὥσπερ ἀστρατείας καὶ μύρου facile asciscendo. Unus est adhuc extra dubitationem positus Aeliani locus ab Oudendorpio ad Thomam adhibitus H. A. L. VIII. c. 1. extr. τέτταρας ὁμοίους ἐκείνου κύνας ἔδωκέν οἱ. cuius tamen scriptoris auctoritas non ea est, qua Platonici loci scriptura dubia confirmari possit. Sed analogia respicienda et codicum dignitas et ipsa genitivi difficultas, qui post prius ἐκείνοις librariis facile cum hoc permutandus, contra eius in locum de coniectura substituendus nemini videri poterat. His de caussis ἐκείνης in ordinem recepi.

ἵν'] ἵνα Lob. Vind. BF.

μα ἱκανῶς ἀποδοὺς μὴ ἔχῃ ἀποδεῖξαι, ὡς καὶ δυνατὸν γενέσθαι τοιοῦτον ἄνδρα; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Τί οὖν; οὐ καὶ ἡμεῖς, φαμὲν, παράδειγμα ἐποιοῦμεν λόγῳ E ἀγαθῆς πόλεως; Πάνυ γε. Ἧττόν τι οὖν οἴει ἡμᾶς εὖ λέγειν τούτου ἕνεκα, ἐὰν μὴ ἔχωμεν ἀποδεῖξαι, ὡς δυνατὸν οὕτω πόλιν οἰκῆσαι, ὡς ἐλέγετο; Οὐ δῆτα, ἔφη. Τὸ μὲν τοίνυν ἀληθὲς, ἦν δ' ἐγὼ, οὕτω· εἰ δὲ δὴ καὶ τοῦτο προθυμηθῆναι δεῖ σὴν χάριν, ἀποδεῖξαι, πῇ μά-

Οἴει] οἴει Steph.

ἂν] post οὖν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

οἷον] οἵαν Vind. E. οἷος Mon. B. Flor. U. et editiones ante Bekkerum et in pr. Stallbaumius, cui elegantius videbatur. Neutrum masculino iunctum inelegans non dixerim, sed mihi quoque οἷον minus placere fateor, quia praecedit παράδειγμα, ad quod referri non potest et tamen referendum videtur. Sed codices servari neutrum iubent. Certe Bekkerus in comm. οἷος uni Stephano, cui tamen Monacensem addere debebat liquido οἷος exhibentem, assignavit, οἷον a Bipontinis ex Par. K. a Stallbaumio ex Flor. ACRTV. enotatum, a me in Lob. Vind. BDF. inventum est.

εἴη] ἦ Ven. B. Vind. E. Vat. H.

ὁ] ου, sup. litura, Vind. F.

ἔχῃ] Ita Par. AK. sec. Bekk. Ven. C. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ἔχον, e corr. ἔχων, Vind. D. ἔχοι reliqui cum editis ante Bekkerum.

ἀποδεῖξαι] Ita Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. (non RT. ut in sec. ed. Stallbaumius suam ipsius priorem adnotationem pervertens dicit.) ἐπιδεῖξαι reliqui codices et editiones ante Bekkerum.

ἔγωγ'] ἔγωγε Lob. Vind. BF.

φαμὲν] om. Fic. — Proclus in Civ. p. 394, 13. a fine: παράδειγμα δέ, φησιν ὁ Σωκράτης, πολιτείας ὀρθῆς καὶ τελέας γράφομεν.

οὖν] om. Bas. b. E

εὖ] post λέγειν Mon. B. Flor. U. Bekkerus; qui quum vulgatum verborum ordinem reliquis codicibus suis cum Stephano communem esse non significaverit, alterum in pluribus reperisse vel repertum a se credidisse videtur, quos singulatim indicare vel neglexerit vel non potuerit. Nam Monacensem, quamvis magni eum faceret, reliquis omnibus ab eo praelatum, aut insolentiorem illam adverbii collocationem adeo pulchram ei visam esse vix credibile est.

οἰκῆσαι] οἰκίσαι Vind. E. οἰκεῖσαι Bas. ab.

Τὸ μὲν — δημοσίᾳ. 473. E.] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 259. Sed in cod. A. priora usque ad κατακλύσειν 473. C. desunt, Trincavellus duo prima (Τὸ μὲν) et posteriora inde a γνησίως τε 473. D. et Gesnerus extrema a verbis δοκῶ δὲ ib. omisit.

οὕτω] οὕτως Vind. D. Par. K. sec. Bip. Flor. T. Astius, Bekkerus et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. 398, a.

δὴ] δεῖ Par. K. secund. Bekk. om. Stob.

δεῖ] χρὴ Stob. In Vind. F. post δεῖ, non post χάριν comma est.

λιστα καὶ κατὰ τί δυνατώτατ' ἂν εἴη, πάλιν μοι πρὸς τὴν τοιαύτην ἀπόδειξιν τὰ αὐτὰ διομολόγησαι. Τὰ ποῖα;
473 Ἆρ' οἷόν τέ τι πραχθῆναι ὡς λέγεται, ἢ φύσιν ἔχει πρᾶξιν λέξεως ἧττον ἀληθείας ἐφάπτεσθαι, κἂν εἰ μή τῳ δοκεῖ; ἀλλὰ σὺ πότερον ὁμολογεῖς οὕτως, ἢ οὔ; Ὁμολογῶ, ἔφη. Τοῦτο μὲν δὴ μὴ ἀνάγκαζέ με, οἷα τῷ λόγῳ διήλθομεν, τοιαῦτα παντάπασι καὶ τῷ ἔργῳ δεῖν γιγνόμενα ἀποφαίνειν· ἀλλ' ἐὰν οἷοί τε γενώμεθα εὑρεῖν, ὡς ἂν ἐγγύτατα τῶν εἰρημένων πόλις οἰκήσειε, φάναι ἡμᾶς ἐξευρηκέναι, ὡς δυνατὰ ταῦτα γίγνεσθαι,
B ἃ σὺ ἐπιτάττεις. ἢ οὐκ ἀγαπήσεις τούτων τυγχάνων;

δυνατώτατ'] δυνατώτ' Vind. E. δυνατῶντες Bas. b. δυνατόν τ' Lob. Vind. BD. Vat. M. δυνατώτατα Stob. Superlativus facultatem, quam relativam dicunt, indicat.

εἴη] Pro eo lacuna est in Vind. E.

τοιαύτην] αὐτὴν Par. K. Ast. pr.

διομολόγησαι] διωμολόγησαι Vind. DE. Stob. διομολογῆσαι Lob. Vind. B. Vat. M. margo Gesn. Ald. Bas. ab. δεῖ ὁμολογῆσαι Vind. F. διαλόγησαι Mon. B. corr. (vulgatam in marg. a m. pr. adscriptam habet.) ὁμολόγησαι Ang. B.

Ἆρ'] ἆρ' Vind. F.

473 ἢ] ἦ Stob. (ἦ margo Gesn. Gaisf.)

ἔχει πρᾶξιν] ἔχει πράξειν, (—χει e corr.) Vind. B.

λέξεως] post ἧττον Vind. E.

δοκεῖ] Ita Ven. C. Vind. F. Mon. B. Flor. R. et in sec. Stallbaumius. δοκοῖ Ven. B. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in pr. δοκῇ Par. A. sed correctus, reliqui codices cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. et omisso in antecedentibus εἰ sec. Quum coniunctivum ab ipsis codicibus parum firmum esse appareat, non est, quod h. l. in eo excusando et a soloecismi macula purgando laboremus: inusitatum in hoc dicendi genere et a Platonis sermone alienum ultro fatemur. Sed de reliquis modis, qui solent cum particulis κἂν εἰ construi, indicativus, qui esse quosdam ab hoc placito dissentientes significat, optativo tantum fieri posse, ut dissentiat aliquis, declaranti codicum caussa praeferendus erat, non quod rei ipsi accommodatior esset, quemadmodum Stallbaumius statuit. ἂν quomodo explicandum videatur, Vol. I. p. 294, b. ostendi; de indicativo cf. ibid. p. 90, b. Optativum infra habes p. 477. A. coniunctivum L. VIIII. p. 579. D. codices tenent.

σὺ] om. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

πότερον] πρότερον Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. K. et a m. pr. D. Stob. Trinc.

ὁμολογεῖς οὕτως,] ὁμολογεῖς, οὕτως; Mon. B.

Τοῦτο] τούτω Vind. E. τούτῳ Stob. (τοῦτο m. Gesn.)

ἀνάγκαζέ με] ἀνάγκαζε μὴ Vind. E.

οἷα] ἃ Vind. D.

δεῖν] Ita Par. A. Vind. DEF. Ven. B. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Stob. Trinc. Bekkerus. δεῖ Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. δὴ Stob. Gaisf. Steph. Astius et Stallbaumius, qui in prima ed. quum e Florentinis li-

466 ἐγὼ μὲν γὰρ ἂν ἀγαπῴην. Καὶ γὰρ ἐγώ, ἔφη. Τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικε, πειρώμεθα ζητεῖν τε καὶ ἀποδεικνύναι, τί ποτε νῦν κακῶς ἐν ταῖς πόλεσι πράττεται, δι' ὃ οὐχ οὕτως οἰκοῦνται, καὶ τίνος ἂν σμικροτάτου μεταβαλόντος ἔλθοι εἰς τοῦτον τὸν τρόπον τῆς πολιτείας πόλις, μάλιστα μὲν ἑνός, εἰ δὲ μή, δυοῖν, εἰ δὲ μή, ὅτι ὀλιγίστων τὸν ἀριθμὸν καὶ σμικροτάτων τὴν δύναμιν. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἑνὸς μὲν τοίνυν, ἦν C
δ' ἐγώ, μεταβαλόντος δοκοῦμέν μοι ἔχειν δεῖξαι ὅτι μεταπέσοι ἄν, οὐ μέντοι σμικροῦ γε οὐδὲ ῥᾳδίου, δυνατοῦ δέ. Τίνος; ἔφη. Ἐπ' αὐτὸ δή, ἦν δ' ἐγώ, εἶμι,

bris nihil a Stephano discrepans allatum videret, non temere δὴ tamquam illorum lectionem retulit et retinuit, in secunda vero, quum didicisset, quid Bekkeriani haberent, silentio isti diffidere, non iterum sine dubitatione omnibus sex Florentinis δὴ assignare, nedum Venetum B. quem Bekkerus δεῖν exhibere docet, comitem eis adiungere debebat. Ceterum δὴ ferri potuisse, si per codices liceret, in promptu est; sed δεῖν nihilo deterius et ob anacoluthiae speciem post ἀνάγκαζε mutatum a Stephano videtur. Non male, quod ad hoc attinet, Ficinus: *ne me cogas igitur, ut, qualia verbis haec figuravimus, talia penitus digito indicare debeam.*

εὑρεῖν] *om.* Vind. D. εὕρω̃ν Stob. Trinc.

οἰκήσειε] οἰκήσειεν Vind. F.

φάναι] φᾶναι Vind. DF. Licet infinitivum hunc cum illo δεῖν ad μὴ ἀνάγκαζε referre ita, ut ἐπίτρεπε vel simile quid subaudiatur; quod si placet, post ἀποφαίνειν comma pro colo ponendum est. Malim tamen cum Stallbaumio pro imperativo accipere.

ἐξευρηκέναι] ἐξειρηκέναι Vind. F.

B ἂν] *om.* Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Ven. B. Stob.

ἐγὼ] ἔγωγε Stob.

Τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο] in unum contracta exhibet Vind. E. τὸ δὲ δὴ μετατοῦτο Vind. DF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

ζητεῖν τε καὶ ἀποδεικνύναι] *declarare* Fic. τε *om.* Par. K. — ἀποδεικνῦναι Vind. BDF. Ald. Bas. ab.

δι' ὃ] διὸ Vind. EF. Flor. ACTV.

μεταβαλόντος] μεταβαλλόντος Par. K. sec. Bip.

ἔλθοι] ἔλθῃ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. T. Stob. Trinc.

ὀλιγίστων] ὀλιγόστων Flor. T. a m. pr. ὀλιγοστῶν Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. C. Par. K. sec. Bekk.

σμικροτάτων] πικροτάτων Vind. B. Vat. M.

μεταβαλόντος] μεταβαλλόντος C Ven. C. μεταβάλλοντος Ven. B. Vind. E. Vat. H.

δοκοῦμεν] δοκεῖ μὲν Ald. Bas. ab. Steph. Stob. margo Gesn. Veram lectionem Astius in pr. ex Ven. C. Par. K. restituit.

μοι] *om.* Vind. B. Vat. M.

μεταπέσοι] μεταπείσοι iidem et Par. D.

σμικροῦ] μικροῦ Stob.

δέ. Τίνος] δέτινος Vind. F.

αὐτὸ] αὐτῷ idem et Ang. B.

δὴ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. T. δ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἦν δ'] ἦν Flor. R.

εἶμι] εἰμι Vind. F. εἰμὶ Mon. B. a m. pr.

ὃ τῷ μεγίστῳ προσῃκάζομεν κύματι. εἰρήσεται δ' οὖν, εἰ καὶ μέλλει γέλωτί τε ἀτεχνῶς ὥσπερ κῦμα ἐκγελῶν καὶ ἀδοξίᾳ κατακλύσειν. σκόπει δὲ ὃ μέλλω λέγειν. Λέγε, ἔφη. Ἐὰν μή, ἦν δ' ἐγώ, ἢ οἱ φιλόσοφοι βασι-

ὃ τῷ] ὅτῳ Stob. Trinc.

προσῃκάζομεν] Ita Vind. F. Ang. B. Flor. R. προσεικάζομεν Stob. προεικάζομεν Par. ADK. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Flor. U. Bekkerus. παρεικάζομεν Ven. B. Vind. DE. Vat. H. Flor. ACTV. Stob. margo Gesn. Ald. Bas. ab. Stephan. Astius et Stallbaumius. Denique προῃκάζομεν Bekkerus in comm. legendum statuit; cui Stallbaumius nihil nisi Symp. p. 216. C. et Gorg. p. 493. C. ubi augmentum pariter omissum sit, et Buttmannum gramm. I. p. 328. obiecit, de altera lectionis illius parte, cui codices magis, quam vulgatae favere videret, sententiam ferre supersedit. Mihi verbum προεικάζειν huic loco convenire non videtur, quum ea significatio, qua utique aptum esset, si pro ἐν τῷ πρόσθεν εἰκάζομεν accipi posset, ab eo aliena, ea vero, quam potest habere, ut comparationem antea, quam res ipsa apparuisset, factam demonstret (*im voraus vergleichen*, quemadmodum Schleiermacherus interpretatus est) hic quidem inutilis sit. Nam eo ipso loco, quo primum τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας commemorabatur, p. 472. A. fluctus ille tam propinquus erat, ut caussa non esset, quod exiguum temporis spatium inter comparationem et rei ipsius repraesentationem interpositum peculiari verbo eoque rarissimo in memoriam revocaretur. Iam si προεικάζομεν vera scriptura non est, tamen verae proxima habenda et inter reliquas secundum eam electio instituenda est. Itaque προσῃκάζομεν elegi, quod quam facile in προεικ. abire potuerit, Bastius ad Gregorium p. 712. demonstravit. De augmento dubium non est, quin Plato id interdum omiserit. Certe Symp. l. c. εἴκασα, Phaedr. pag. 248. A. εἰκασμένη, Polit. p. 260. E. εἰκάζομεν in omnibus, Gorg. l. c. ἀπήικασε idque superscripto εἰ in uno Par. W. legitur. Sed propterea non ubique abstinuisse censendus est eo, quod grammatici magno consensu Atticum perhibent. Cf. Moeris eiusque interpretes p. 182. et scholiastes Dionysii Bekkeri anecd. p. 804, 30. Neque Stallbaumius Leg. L. VIIII. p. 857. C. unius Flor. A. suffragio ancipiti (nam ει superscriptum habet) adiutus Bekkerum sequi dubitavit, qui ἀπῃκάσαμεν et ἀπῃκάζομεν ex Ang. B. et Vat. C. in quo item superscriptum est ει, pro ἀπεικ. quod Par. A. utrobique correctus exhibet, reposuit. Etiam Tim. p. 79. D. ὃ δὴ καὶ προσῃκάζομεν τῷ τοῦ κύρτου πλέγματι secundum optimi libri manum primam a Bekkero editum est, quod sine litura scriptum in Vind. F. inveni.

κύματι] σχήματι Stob. (κύματι m. Gesn.)

δ'] *om.* Par. K.

μέλλει] μέλλοι Vind. BD. Mon. B.

γέλωτί τε] γέλως τέ τις Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. Etiam Astius hic haesit et ad coniecturam prolapsus est. Socrates, quum id, quod iamiam dicendum erat, cum fluctu comparavisset, qui aqua salsa perfundere et submergere nautas solet, nihilo minus dicturum se profitetur, etiamsi

λεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἢ οἱ βασιλεῖς τε νῦν λεγόμενοι καὶ δυνάσται φιλοσοφήσωσι γνησίως τε καὶ ἱκανῶς, καὶ τοῦτο εἰς ταὐτὸν ξυμπέσῃ, δύναμίς τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία, τῶν δὲ νῦν πορευομένων χωρὶς ἐφ' D

fore videat, ut veritas comparationis eventu comprobetur et dictum illud prorsus fluctus in modum, quocum comparasset, in se erumpens risu acerbo et ignominia sese obruat. Minus recte Ficinus: *quanquam suspicor, ne effusiore incredulorum risu inundante penitus obruatur.* sed haud dubie vulgatam lectionem secutus.

ἀδοξίᾳ] ἀταξίαν Stob. (ἀδοξίᾳ m. Gesn.) ἀδοξίᾳ (Lob.) Mon. B. Flor. U. Stallbaumius.

κατακλύσειν] καταλύσειν Stob. (κατακλ. m. Gesn.)

δὲ] δὴ Vind. BD. Par. K. sec. Bekk.

Ἐὰν] ἐὰν δὲ Lob. Vind. DF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R. ἐὰν δὴ Vind. B. Mon. B. Flor. U. Hoc πολυθρύλλητον illud τοῦ Πλάτωνος, quemadmodum in margine codicis Lob. dicitur, a multis postea commemoratum, quos Astius ad h. l. et Ruhnkenius ad Rutil. Lup. p. 21. sq. indicarunt. Addo Alcinoum isag. c. 33. p. 122, 1. Fisch.

βασιλεύσωσιν] βασιλεύωσιν Stob. cod. A. et scholiastes Aristidis p. 266. Fromm. ἐπεὶ Πλάτων ἔφη, ὅταν βασιλεύωσιν οἱ φιλόσοφοι, ἢ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσι, τότ' εὐδαιμονήσειν τὰς πόλεις. Etiam Ficinus *dominentur* posuit, quum sit *reges facti fuerint*. Sic Pausan. I. 11, 6. Πύῤῥος βασιλεύσας, et Herodotus I, 14. Γύγης τυραννεύσας, et Plato paullo post φιλοσοφήσωσι, et L. IIII. p. 421. D. πλουτήσας χυτρεύς, Aristoph. Plut. 569. πλουτήσαντες, Thuc. II. 42. πλουτήσειεν, Plato Phaedr. 231. D. εὖ φρονήσαντες, Hippocr. T. II. p. 528. Kühn. φρονησάσης τῆς ἀνθρώπου, Lysias adv. Sim. §. 43. Brem. ἐπειδὰν βέλτιον φρονήσωσιν, Plato Civ. IIII. 443. D. ἄρξαντα αὐτὸν αὑτοῦ, Herod. l. c. ἐπεί τε ἦρξε.

ταῖς — φιλοσοφήσωσι D.] *om.* Stob. cod. B.

πόλεσιν] πόλεσι Stob. Trinc. Gesn. D

βασιλεῖς] Ita codices omnes etiam Par. A. Ven. C. sed hi in ultimis litteris correcti, quo nisus Bekkerus βασιλῆς ab Astio in sec. ex coniectura positum edidit. Idem fecit in sec. Stallbaumius codicum duorum illorum, ut sibi visus est, auctoritate. V. Vol. I. p. 157. cl. p. XXXXII. sq.

νῦν] post λεγόμενοι Flor. T.

καὶ δυνάσται] *om.* Stob. Trinc. ante λεγόμενοι Stob. Gesn.

φιλοσοφήσωσι] φιλοσοφήσουσι Mon. B. φιλοσοφήσωσιν Stob. cuius ed. Trinc. h. l. deficere supra ostendi. Neque Gesnerus proxime sequentia γνησίως — ἀποκλεισθῶσιν habet. (φιλοσοφήσωσι Gaisf.) Praeter mentem Platonis Iustinus M. Apol. I. p. 54. C. postulationem extendit: ἔφη γάρ που καί τις τῶν παλαιῶν, ἂν μὴ οἱ ἄρχοντες φιλοσοφήσωσι καὶ οἱ ἀρχόμενοι, οὐκ ἂν εἴη τὰς πόλεις εὐδαιμονῆσαι.

τε] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ταὐτὸν] ταυτὸ Ven. B. Vind. E. Flor. ACT. Stob. cod. A.

ξυμπέσῃ] ξυμπέσει Vind. F. et, sup. η, Flor. R.

ἑκάτερον αἱ πολλαὶ φύσεις ἐξ ἀνάγκης ἀποκλεισθῶσιν, οὐκ ἔστι κακῶν παῦλα, ὦ φίλε Γλαύκων, ταῖς πόλεσι, δοκῶ δὲ οὐδὲ τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει, οὐδὲ αὕτη ἡ πολι-
E τεία μή ποτε πρότερον φυῇ τε εἰς τὸ δυνατὸν καὶ φῶς ἡλίου ἴδῃ, ἣν νῦν λόγῳ διεληλύθαμεν. ἀλλὰ τοῦτό ἐστιν, ὃ ἐμοὶ πάλαι ὄκνον ἐντίθησι λέγειν, ὁρῶντι, ὡς πολὺ παρὰ δόξαν ῥηθήσεται. χαλεπὸν γὰρ ἰδεῖν, ὅτι οὐκ ἂν

ἑκάτερον] ἑκατέρων Vind. F.
φύσεις] φύσις Vind. E.
ἐξ ἀνάγκης] *om.* Stob. cod. A. ἐξάν. Lob. ἐξαν. Vind. DF.
ἀποκλεισθῶσιν] ἀποκαθιστῶσι Stob. cod. A. Ficinus haec inde a τῶν δὲ νῦν ita interpretatur: *neque (quod nunc fit) a diversis duo haec tractentur ingeniis.* At sensus hic est: *nisi maxima pars ingeniorum, quae nunc ad alterutrum separatum ab altero accedunt, necessario ab utrovis exclusa fuerint.*
παῦλα] ante κακῶν Flor. T. παύλα Ald. Bas. ab. Plutarchus Numa p. 73. D: ἐναργὲς ἐξήνεγκε παράδειγμα καὶ τεκμήριον τῆς Πλατωνικῆς φωνῆς, ἣν ὕστερος ἐκεῖνος οὐκ ὀλίγοις χρόνοις γενόμενος ἐτόλμησεν ἀφεῖναι περὶ πολιτείας, ὡς μία κακῶν παῦλα καὶ λύσις ἀνθρώποις ἐστὶν ἔκ τινος τύχης θείας εἰς ταὐτὸ διανοίᾳ φιλοσόφῳ βασιλικὴν συμπεσοῦσαν δύναμιν ἐγκρατῆ καὶ ὑπερδέξιον τῆς κακίας τὴν ἀρετὴν καταστῆσαι. Idem compar. Demosth. et Cicer. p. 887. E. de Cicerone: ἐμαρτύρησεν ἅμα τῷ Πλάτωνι μαντευομένῳ παῦλαν ἕξειν κακῶν τὰς πόλεις, ὅταν εἰς ταὐτὸ δύναμίς τε μεγάλη καὶ φρόνησις ἔκ τινος τύχης χρηστῆς ἀπαντήσῃ μετὰ δικαιοσύνης. Utrumque locum indicavit Astius. Quod Plutarchus *fortunae* mentionem fecit, ad Epist. Plat. VII. p. 326. A. referendum videtur: λέγειν τε ἠναγκάσθην ἐπαινῶν τὴν ὀρθὴν φιλοσοφίαν, ὡς ἐκ ταύτης ἔστι τά τε πολιτικὰ δίκαια καὶ τὰ τῶν ἰδιωτῶν πάντα κατιδεῖν· κακῶν οὖν οὐ λήξειν τὰ ἀνθρώπινα γένη, πρὶν ἂν ἢ τὸ τῶν φιλοσοφούντων ὀρθῶς γε καὶ ἀληθῶς γένος εἰς ἀρχὰς ἔλθῃ τὰς πολιτικάς, ἢ τὸ τῶν δυναστευόντων ἐν ταῖς πόλεσιν ἔκ τινος μοίρας θείας ὄντως φιλοσοφήσῃ.
ὦ φίλε Γλαύκων] *om.* Stob. Gesn. Fic.
ταῖς πόλεσι] *civitati* Fic. ταῖς πόλεσιν Stob. Gesn. (qui h. l. deficit) et editiones ante Bekkerum.
δοκῶ] ἀλλὰ μὴ δοκῶ Stob. cod. A. Gaisf.
δὲ] δ' Vind. E. Vat. H.
γένει,] γένει. Ald. Steph.
αὕτη] αὐτὴ Vind. F. Ang. B. Flor. R.
μή ποτε] μήτε Stob. cod. A. Gaisf. φύη τε Lob. φυη τὲ Vind. B. φυῇ τὲ Vat. M. μήποτε Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Sed est *ne unquam*, non *nunquam*. Conf. p. 467. B: τὸ μή ποτε κινδυνεῦσαι, *ut ne unquam periculum subeant.*
φυῇ τε] φυῆτε Ald. Bas. ab. φύῃ τε Lob. Par. K. sec. Bekk. φύηται Vind. F. Ang. B. Flor. T. φύει τε Vind. B. Vat. M.
εἰς] ἐς Stob. cod. A. Gaisf. E
ἴδῃ] ἴδοι Lob. Vind. B. Vat. M.
ἣν] καὶ Stob. cod. A. Gaisf. ἣν δὴ Vind. E.
πάλαι] πάλιν Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk.
ὁρῶντι] ὁρῶντε Stob. cod. A.
παρὰ δόξαν] παραδόξαν Vind. E. παραδόξων Stob. cod. A.
χαλεπὸν γὰρ ἰδεῖν] „Magis placet quae affertur lectio, χαλεπὸν γὰρ πείθειν ὅτι οὐκ ἂν etc.“ Steph. annot. p. 21. Ea fuit Cor-

ἄλλη τις εὐδαιμονήσειεν οὔτε ἰδίᾳ οὔτε δημοσίᾳ. Καὶ ὅς Ὦ Σώκρατες, ἔφη, τοιοῦτον ἐκβέβληκας ῥῆμά τε καὶ λόγον, ὃν εἰπὼν ἡγοῦ ἐπί σε πάνυ πολλούς τε καὶ
οὐ φαύλους νῦν οὕτως οἷον ῥίψαντας τὰ ἱμάτια γυμνοὺς 474
λαβόντας ὅτι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον, θεῖν διατεταμένους ὡς θαυμάσια ἐργασομένους· οὓς εἰ μὴ ἀμυνεῖ τῷ λόγῳ καὶ ἐκφεύξει, τῷ ὄντι τωθαζόμενος δώσεις δίκην.

narii coniectura ecl. p. 100. Ficini interpretationem *nam haud facile persuadetur* secuti, quam contra omnes codices sine ratione Astius et in sec. ed. Stallbaumius receperunt.

ἄλλη] ἄλλῃ Mon. B. quod, si solum τις pro feminino haberi et de civitate accipi tuto posset, etiam praeferri deberet. Nam de ea, quae proxime dicta est πολιτεία, ἄλλῃ intelligi nequit, sed referendum ad illam est, in qua philosophi regnent, quod ipsum ob interiectam *huius civitatis* mentionem paullo durius videtur. Adde L. VI. p. 500. E.

εὐδαιμονήσειεν] εὐδαιμονήσιεν Ald. εὐδοκιμήσειεν Vat. H. Flor. ACT. et, γρ vulgato, Ven. B. et, in marg. εὐδαιμονήσειεν, Vind. D. εὐδομήσειεν Vind. E.

ὅς] *om.* Vind. F.

ἐκβέβληκας] ἐμβέβληκας Flor. T. Ast. sec. Stallb. pr. ἐκβέβληκε, e corr. —ας, Vind. D.

ἐπί σε] ἐπὶ σὲ Vind. BD. Ald. Bas. ab. Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius, quemadmodum grammatici praecipiunt. Et solet pronominis momentum gravius esse, quam praepositionis. Sed h. l. res aliter habet, quum de persona nulla dubitatio exsistere et pronomen salva perspicuitate etiam abesse possit.

οὐ] *om.* Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

οἷον] *om.* Vind. E.

ῥίψαντας] ῥίψαντες Bas. b.

474 γυμνοὺς] γυμνοῦν Vat. H. Flor. AC.

διατεταμένους] Ita Par. A. Lob. Vind. BDF. Ven. C. Vat. HM. Flor. ACUV. διατεταμμένως, deleto a m. s. priore μ, Mon. B. διατεταγμένους reliqui codices et editi ante Astium, qui in sec. verum de coniectura edidit. Eadem in eodem verbo discrepantia est L. VI. p. 501. C. ubi haec repetuntur. Ficinus pro hoc et proximo θεῖν *impetum in te facturos* posuit.

ἐργασομένους] ἐργασαμένους Ven. C.

οὓς εἰ μὴ] οἷς εἰμι Vind. E.

ἀμυνεῖ] ἀμυνῇ Vind. BD. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. et A. sed correctus, Vat. M. Flor. TUV. ἀμυνεῖ, sup. η, Lob. ἀμύνῃ Vind. F. ἀμύνῃ Ald. Bas. a. ἀμυνεῖς Vind. E. ἀμύνεις Ang. B.

ἐκφεύξει] Ita Vind. F. Flor. R. ἐκφεύξῃ, sup. ει, Lob. ἐκφεύξῃ Vind. BDE. Mon. B. Ald. ἐκφεύξῃ Bas. ab. Steph.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. DE.

τωθαζόμενος] θαυμαζόμενος Vind. E. τωθαυμαζόμενος Vind. F. τω θαζόμενος Ald. cui similis error glossam Hesychii θαζόμενος· σκώπτων peperit. Timaeus lex. p. 261: τωθάζων· χλευάζων, σκώπτων, διασύρων. Vid. ibi Ruhnkenius, qui hoc et altero Platonis loco Hipp. mai. p. 290. A. ubi medium τωθάσεται legitur, significato ad utrumque conferri iubet scholiasten. Sed noster scholio caret, alteri adscriptum est σκώψει, λοιδορήσει, χλευάσει, quibus καυχᾶται addunt Suidas et Photius, ἐρεθίζει, κατακαυχᾶται, θωπεύει, κακολογεῖ Hesychius. Cf. Piersonus ad Moer. p. 366. et Schneiderus ad Aristot. Polit. VII. 15, 8.

Οὐκοῦν σύ μοι, ἦν δ' ἐγὼ, τούτων αἴτιος; Καλῶς γ', ἔφη, ἐγὼ ποιῶν. ἀλλά τοί σε οὐ προδώσω, ἀλλ' ἀμυνῶ οἷς δύναμαι· δύναμαι δὲ εὐνοίᾳ τε καὶ τῷ παρακε-
B λεύεσθαι, καὶ ἴσως ἂν ἄλλου του ἐμμελέστερόν σοι ἀποκρινοίμην. ἀλλ' ὡς ἔχων τοιοῦτον βοηθὸν πειρῶ τοῖς ἀπιστοῦσιν ἐνδείξασθαι, ὅτι ἔχει ᾗ σὺ λέγεις. Πειρατέον, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπειδὴ καὶ σὺ οὕτω μεγάλην ξυμμαχίαν παρέχει. ἀναγκαῖον οὖν μοι δοκεῖ, εἰ μέλλομέν πη

ἦν δ' ἐγὼ] post τούτων Par. K.
γ'] γε Vind. F. Flor. R.
ἀλλά τοί] ἀλλὰ τοῖς Vind. F. ἀλλ' ἀτοῖς Ang. B.
τῷ] τὸ Vat. H.
B ἀποκρινοίμην] ἀποκρινοῦμαι Lob. Vind. B. Vat. BM.
ᾗ] ἢ Vind. E.
σὺ οὕτω] σοι οὕτω Vat. H. σοὶ ο. Flor. AC.
παρέχει] Ita Ven. C. Vat. H. Flor. ACV. παρέχῃ Lob. παρέχῃ Vind. BDEF. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. RT. et correctus Par. A. παρέχεις Par. DK. Mon. B. Flor. U. cum editis ante Bekkerum.
οὖν] *om.* Fic.
μέλλομέν] μέλλοιμί Mon. B. a m. sec. μέλλει (vel μέλλη) μή a m. pr.
πη] ποι Vat. B. *om.* Fic.
ἐκφεύξεσθαι] ἐκφεύξασθαι Flor. AC.
οὓς λέγεις] *eos* Fic.
λέγοντες] λέγοντας Vat. H. λέγομεν Vind. F.
τολμῶμεν φάναι] post δεῖν ἄρχειν Flor. T. τ. φᾶναι idem cum Vind. DF. Ald. Bas. ab.
γενομένων] γινομένων Lob. Vind. BD. Vat. BM.
φύσει] *om.* Lob. Vind. BD. (hic in m. habet.) Ven. B. Vat. M.
C φιλοσοφίας] φιλοσοφία Vat. B.
τ'] τε Lob. Vind. B.
ἐν πόλει] Ita Par. A. Vind. F. Vat. B. Ven. C. Ang. B. Flor. RV. Bekkerus et in tert. Astius. ἐν πολέμῳ Vind. B. Vat. M. ἐν πολέμει, ex emend. —ω, Lob. ἐν τῇ πόλει reliqui codices et editi ante Bekkerum, quos Stallbaumius sine ratione sequitur.
ἀκολουθεῖν τε τῷ ἡγουμένῳ] *sed ducentibus illis obtemperare* Fic.
εἴη] post ἔφη Lob. Vind. BF. Vat. M. Ang. B. Flor. R.
τῇδε] τόδε Vind. E. Flor. C.
ἀμηγέπη] Ita Vind. F. Ald. Steph. tacentibus de Par. K. Bipontinis. ἀμηγέπη Lob. Vind. BDE. Mon. B. Bas. ab. Ast. pr. et secund. ἀμῇ γέ πη Bekkerus. ἀμηγέπῃ Ast. tert. ἀμηγέπῃ Stallbaumius. Timaeus lex. pag. 29: ἀμηγέπη· ἐνί γε τρόπῳ, ἢ ὁπωσοῦν. Suidas et lexicon Bekkeri anecd. pag. 387, 16: ἀμηγέπη· ὁπωςδήποτε, καθ' ὁτιοῦν. λέγεται δὲ καὶ ἀμωςγέπως καὶ ἀμόθεν. Moeris pag. 50: ἀμηγέπῃ, Ἀττικῶς. ἀμωσγέπως, Ἑλληνικῶς. Thomas pag. 40: ἀμηγέπη κάλλιον, ἢ ἀμωσγέπως. δηλοῖ δὲ τὸ καθ' ἕνα τινὰ τρόπον. Sed haec sufficiunt ad vulgatam horum scribendorum consuetudinem demonstrandam, a qua discedens Bekkerus hoc loco de codicibus nihil nisi in Vat. B. Ven. C. Vind. B. Par. K. ἀμηγέπη legi monet, quasi qui in reliquis non solum asperum, sed etiam circumflexum et in tria divisionem invenerit. Atqui Parisiensem A. ad Leg. V. 736. E. p. 390, 4. ostendit ἀμηγέπη solere exhibere, et sic ubique in Ang. B. scriptum esse ad Leg. VIIII. 861. C. p. 135, 1. testatur. Similiter ἀμωσγέπως in Par. A. Vat. C. esse solere ad Leg. I. 641. E. p. 213, 6. declarat. Itaque quemadmodum Polit. p. 278. D. ἀμῇ γέ πη et Protag.

ἐκφεύξεσθαι οὓς λέγεις, διορίσασθαι πρὸς αὐτοὺς τοὺς φιλοσόφους τίνας λέγοντες τολμῶμεν φάναι δεῖν ἄρχειν, ἵνα διαδήλων γενομένων δύνηταί τις ἀμύνεσθαι ἐνδεικνύμενος, ὅτι τοῖς μὲν προσήκει φύσει ἅπτεσθαί τε φιλοσοφίας ἡγεμονεύειν τ' ἐν πόλει, τοῖς δ' ἄλλοις μήτε C ἅπτεσθαι ἀκολουθεῖν τε τῷ ἡγουμένῳ. Ὥρα ἂν εἴη, ἔφη, ὁρίζεσθαι. Ἴθι δή, ἀκολούθησόν μοι τῇδε, ἐὰν αὐτὸ ἀμηγέπη ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα. Ἄγε, ἔφη. Ἀνα-

p. 323. C. et Phaedr. p. 228. C. ἀμῶς γέ πως scripsit, et in comment. ad Polit. scripturam Veneti A. et Par. BCF. ἀμηγέπη, ad Protag. Coisliniani, Vat. B. Ven. BD. Ang. C. Pal. B. ἁμωσγέπως tamquam suae fundamentum commemoravit, ad Phaedrum autem Clarkianum, Coisl. Vat. A. Ven. A. Par. BCDFH. asperum, nil amplius, dedisse adnotavit, quo quidem loco Clarkianus secundum Gaisfordium ἀμωσγέπως exhibet, ita hoc nostro reliquos VII. codices in spiritu secum facere, de accentu et divisione nihil significare voluit. Quid quod Leg. V. 736. A. pag. 388, 17. in comm. Stephano ἀμῶς tribuit, a quo ipse secundum Ven. B. Vat. C. Ang. B. discedens ἀμῶς (γέ πως) scripserit, quum Stephanus illo loco non minus, quam in reliquis, ἀμωσγέπως in unum vocabulum coniuncta habeat. Iam quod ad spiritum attinet, optimis codicibus repugnandi caussam non inveni, etsi Ionicum vel Doricum ΑΜΟΣ, quod pronominis indefiniti vim habere dicitur, a quo grammatici illa repetunt, fere ubique ἀμὸς scribi solet, et ἀμόθεν vulgo Homeri Od. I. 10. ἀμηγέπη apud Lucianum Lexiph. T. V. p. 178. Lehm. et ἀμωσγέπως apud Lysiam in Agor. §. 7. et Aristoph. Thesmoph. 429. etiam a Bekkero editum est. Sed Acharn. 583. Bekkero teste codex Ravennas asperum habet, non lenem, quem Invernizzius (615.) vidit, et apud Eustathium in Od. Vol. I. p. 8, 32. sqq. Lips. post simplicia cum leni scripta haec composita cum aspero scribuntur, et in scholio ad Leg. VII. 798. B. quod Ruhnkenius ad Tim. p. 26. edidit, omnia asperum habent. Quem si quis ab altero ΑΜΟΣ, quod ἡμέτερος est, perperam in hoc translatum statuat, non minus probabiliter lenem, quem illud in Homericis carminibus prae se fert, cum hoc communicatum vel discriminis caussa inventum a grammaticis statui posse concedat. In hoc igitur Bekkerum vel potius codices sequor. Sed divisioni primum obstat, quod ἁμῶς, ἁμῇ, ἁμόθεν neque apud Platonem neque, si ab extremo semel apud Homerum exstante discesseris, alibi usquam seorsum dicta inveniuntur. Nam grammaticos, Eustathium l. c. Apollonium Bekkeri anecd. 566, 3. 5. alios de origine compositorum disputantes simplicibus uti necesse erat. Deinde in hac parte aeque atque in priore codices respiciendi sunt; qui etsi nonnunquam duplicem accentum impositum habent, ut Clarkianus Protag. 331. D. 8. (ἁμῇιγέπηι) et fortasse Par. AFY. Vat. B. Tim. 52. C. ubi in optimo Vind. ἁμώσ γέ πως legitur, plerumque ipso Bekkero teste unum exhibent. Sic Clarkianus Phaedri l. c. et Soph. p. 259. D. ubi Stephanus cum Aldo ἀμηγέπη, Bekkerus tacens, ut Leg. V. 739. C. et paullo post haec nostra D. ἁμῇ γέ πῃ dedit. De ι non subscripto v. Vol. I. p. LXI.

ἐξηγησώμεθα] αὐτὸ ἐξ. Vind. E. ἐξηγησόμεθα Vind. F.

Ἄγε] ἄγ' Vind. F. ἄγε δὴ Ven.

μιμνήσκειν οὖν σε, ἦν δ' ἐγὼ, δεήσει, ἢ μέμνησαι, ὅτι ὃν ἂν φῶμεν φιλεῖν τι, δεῖ φανῆναι αὐτὸν, ἐὰν ὀρθῶς λέγηται, οὐ τὸ μὲν φιλοῦντα ἐκείνου, τὸ δὲ μὴ, ἀλλὰ πᾶν στέργοντα; Ἀναμιμνήσκειν. ἔφη, ὡς ἔοικε, δεῖ· οὐ
D γὰρ πάνυ γε ἐννοῶ. Ἄλλῳ, εἶπον, ἔπρεπεν, ὦ Γλαύκων, λέγειν ἃ λέγεις· ἀνδρὶ δ' ἐρωτικῷ οὐ πρέπει ἀμνημονεῖν, ὅτι πάντες οἱ ἐν ὥρᾳ τὸν φιλόπαιδα καὶ

B. Vind. E. Ang. B. Vat. H. (Flor. ACRTV.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. et in pr. Stallb.

ἔφη. Ἀναμιμνήσκειν] ἔφη ἀν. Ald.

ἦν δ'] ἦν δὲ Lob.

φιλεῖν τι, δεῖ] φιλεῖν. τί δεῖ Par. A. φιλεῖν, τὶ δεῖ Ald. Bas. ab.

πᾶν] πάντα Vind. F. et a m. s. Flor. A.

Ἀναμιμνήσκειν] Ἀναμημνήσκειν Ald.

ἔφη] τοίνυν Lob. Vind. B. Vat. BM.

ἔοικε] ἔοικεν Vind. F. Flor. RV.

δεῖ] δὴ Vind. F.

D ἐννοῶ] In Mon. B. alterum ν a m. s. int. vers. adiectum.

Ἄλλῳ] ἀλλ' ὦ Vind. F. ἀλλ' ὡς Par. D. ἄλλον margo Par. D. Ald. Bas. a.

ἐρωτικῷ] qualis Glauco etiam L. III. p. 402. E. apparuit.

πάντες οἱ ἐν ὥρᾳ] Plutarchus Mor. p. 44. F: οἱ γοῦν ἐν ὥρᾳ πάντες, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, ἀμηγέπη δάκνουσι τὸν ἐρωτικόν· καὶ λευκοὺς μὲν θεῶν παῖδας ἀνακαλῶν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς, καὶ τὸν γρυπὸν βασιλικὸν, καὶ τὸν σιμὸν ἐπίχαριν, τὸν δὲ ὠχρὸν ὑποκοριζόμενος μελίχρουν ἀσπάζεται καὶ ἀγαπᾷ. Idem ib. p. 56. C: ὥς που καὶ Πλάτων φησὶ τὸν ἐραστὴν κόλακα τῶν ἐρωμένων ὄντα τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικὸν, (βασιλιτικὸν cod. Lob.) μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας. τὸ δὲ μελίχρουν ὅλως ἐραστοῦ προσποίημα εἶναι ὑποκοριζομένου καὶ εὐκόλως φέροντος τὴν ὠχρότητα. Cf. Wyttenbach. anim. T. I. p. 388. ubi Lucretium, Horatium, Tibullum, Aristaenetum, Philostratum et Libanium hunc Platonis locum respexisse ostendit. In margine Mon. B. haec adscripta sunt: θαυμάζω, τὸ παράδιγμα ὃ ἐχρίσω, ὦ ἄριστε:

τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν] *puerorum amatorem* Fic.

ἀμηγέπη] in codicibus meis et in editionibus prorsus eadem varietate, qua supra C. scriptum est.

δάκνουσί] δάκουσί Vind. F.

ποιεῖτε] ποιεῖται idem. In sequentibus quod vulgo post καλοὺς positum est interrogandi signum, cum Astio in sec. ed. post παῖδας εἶναι posui, ubi reliqui colon vel punctum habent.

σιμὸς] Pollux II. 73: ῥινὸς δὲ σχήματα, γρυπὸς, ἐπίγρυπος, ὃν καὶ βασιλικὸν οἴονται· σιμὸς δὲ, ὃν εὔχαριν νομίζουσι. Πλάτων δὲ καὶ σιμοπρόσωπον εἶπεν ἐπὶ ἵππου. scilicet Phaedr. p. 253. E. ubi etiam ἐπίγρυπος de equo praestantiori dicitur. Nostrum locum memoriter a Polluce laudari atque ita εὔχαριν pro ἐπίχαριν ortum videri Kühnius observavit. Tamen mirum, si etiam scriptoris oblitus est.

ἐπαινεθήσεται] ἐπαινεῖται Vind. DE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. *laudatur* Fic.

ὑμῶν] ἡμῶν Par. DK. secundum Bip.

τὸ] *om.* Vind. E.

δὴ] *om.* Vind. BDE. Mon. B. Ven. B. Par. K. Vat. M. Flor. TU. Ast. pr. Stallb. pr. Omisit

ἐρωτικὸν ἁμηγέπη δάκνουσί τε καὶ κινοῦσι, δοκοῦντες ἄξιοι εἶναι ἐπιμελείας τε καὶ τοῦ ἀσπάζεσθαι. ἢ οὐχ οὕτω ποιεῖτε πρὸς τοὺς καλούς· ὁ μὲν, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις κληθεὶς ἐπαινεθήσεται ὑφ' ὑμῶν, τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικόν φατε εἶναι, τὸν δὲ δὴ διὰ μέσου τούτων ἐμμετρότατα ἔχειν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ἰδεῖν, λευκοὺς E δὲ θεῶν παῖδας εἶναι; μελιχλώρους δὲ καὶ τοὔνομα οἴει

etiam Aristaenetus, qui Epist. I. 18. p. 86. Boiss. hunc locum ita in suum usum convertit: *καὶ ὁ μέν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφης· τὸν* (cod. Vind. *τὸ*) *δὲ διὰ μέσου* (ita cod. *μέσον* edd. ante Abresch.) *τούτων ἐρεῖς ἐμμετρότατα* (cod. et edd. *ἐμμετρότητα*, quod Boiss. ex Pauwii coniectura correxit.) *ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις· λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας. μελιχρώτους δὲ οἴει τοὔνομα τίνος ἄλλου ποίημα εἶναι, ἢ τοῦ ἐνόντος σοι πόθου ὑποκοριζομένου τε καὶ φέροντος εὐχερῶς τὴν ὠχρότητα, εἰ μόνον ἐπὶ ὥρᾳ προσῇ; καὶ ἐνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζῃ καὶ πάσας φωνὰς ἀναφθέγγῃ, ὥστε διὰ φιλεραστείας μηδέν' ἀποβαλεῖν τῶν ἀνθούντων ἐν ὥρᾳ, ὥσπερ τοὺς φιλοίνους ὁρῶμεν πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους.*

διὰ μέσου] *διαμέσου* Vind. DEF.

ἐμμετρότατα] *ἐνμετρώτατα* Vind. F. *ἐμμετρώτατα* Bekkerus et in tert. Astius. Cf. ad p. 457. A. Vindobonensis auctoritas in aliis minime spernenda in hoc eo levior est, quod etiam *ὀρθώτατα* ubique exhibet.

E *μελιχλώρους*] Ita γρ Par. A. (in margine, secundum Faehsium) et scholiastes ad L. VI. p. 485. B. (*φιλοτίμων καὶ ἐρωτικῶν*] *ὅτι ἔλεγεν, ὅτι τριττυαρχοῦσιν οἱ φιλότιμοι πολλάκις, καὶ οἱ ἐρωτικοὶ συμπάσχοντες μελιχλώρους καλοῦσι τοὺς ὠχρούς.*) *μελίχλωρον* Flor. U. quem licet Stallbaumius in sequentibus a Stephano discrepare non monuerit, tamen probabile est cum Mon. B. consentire, qui verba *μελιχλώρους — ἐραστοῦ* in Par. DK. prorsus omissa hunc in modum supplet: *τὸ δὲ μελίχλωρον τίνος ἄλλου τοὔνομα οἴει εἶναι ἢ ἐραστοῦ.* Ipse Par. A. et reliqui codices excepto Vind. D. in quo *μελαγχώλους* legitur, cum Ald. Bas. ab. Steph. *μελαγχλώρους* exhibent, quod quia blanditiarum nihil in se habet, haud dubie vitiosum in *μελιχλώρους* mutandum esse primus statuit Lambinus ad Horat. Sat. I. 3, 38. deinde Stephanus annot. p. 21. litterarum vicinitate et Theocriti loco motus Id. X. 26: *Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες, Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.* Atque ita Astius in pr. et tert. Bekkerus et Stallbaumius scripserunt. Antea Stephanus *μελιχρόους* vel *μελιχρόον* coniecerat, quorum prius in margine Platonis una cum altero et in thesauro Tom. II. p. 378. D. simul cum Lambiniano propositum et Plutarchi loco posteriori commendatum a Stephano recipiendum censuerunt Boeckhius in Min. pag. 139. et Astius in sec. praeter Plutarchum Lucretii auctoritate usi, qui L. IIII. v. 1154. indicem vocabulorum ab amantibus ad extenuanda amatarum vitia adhibitorum ita orditur; *Nigra μελίχροος est, immunda et foetida ἄκοσμος.* Idem censuit Iacob-

τίνος ἄλλου ποίημα εἶναι, ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὥρᾳ ᾖ;
475 *καὶ ἑνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζεσθέ τε καὶ πάσας φωνὰς ἀφίετε, ὥστε μηδένα ἀποβάλλειν τῶν ἀνθούντων ἐν ὥρᾳ. Εἰ βούλει, ἔφη, ἐπ' ἐμοῦ λέγειν περὶ τῶν ἐρωτικῶν, ὅτι οὕτω ποιοῦσι, συγχωρῶ τοῦ λόγου χάριν. Τί δ'; ἦν δ' ἐγώ· τοὺς φιλοίνους οὐ τὰ αὐτὰ ταῦτα ποιοῦντας ὁρᾷς· πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους; Καὶ μάλα. Καὶ μὴν φιλοτίμους γε, ὡς ἐγᾦμαι, καθορᾷς, ὅτι ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνωνται,*

sius ad Philostrati Ic. I. 4: *γράφει μειράκιον οὐ λευκὸν οὐδ' ἐκ τρυφῆς, ἀλλ' εὔψυχον καὶ παλαίστρας πνέον, οἷον τὸ τῶν μελιχρόων ἄνθος, οὓς ἐπαινεῖ ὁ τοῦ Ἀρίστωνος.* quem et ipsum non aliter atque Plutarchum *μελιχρόους* Platonis in verbis legisse dicas. At minime recentem ab huius loci lectione Philostratum illa exarasse patet, quippe qui fortitudinis et palaestrae speciem in *mellis colore praeditis* laudatam hic putaverit, quae potius *nigris* tribuitur. Neque vero Plutarchus, nam Lucretium non video qua ratione Boeckhius sua ad Platonis normam composuisse statuerit, quum inter decem Graeca, quae addit, nullum hinc repetitum sit, sed ne Plutarchus quidem de scripto videtur Platonica retulisse, ut pro lectionis teste citari possit. Magis id de Aristaeneto credibile, cuius *μελιχρώτους* aeque facile in *μελιχλώρους* atque in *μελιχρόους* mutaveris. Sed ut Plutarchus in codice suo *μελιχρόους* legerit, nihilo minus ex nostris *μελιχλώρους* scribendum est. Nam illud nomen, nihil a vulgari sermone discrepans, neque forma neque significatione tale erat, ut statim amatoris figmentum agnoscendum dici posset: hoc utique mirum et ad palloris dulcedinem indicandam excogitatum ab aliquo, cuius pallidae deliciae essent, videri debebat. Accedit, quod *μελαγχλώρους* multo facilius ex hoc, quam ex illo oriri potuit.

δὲ] *τε δὲ* Vind. F.

οἴει] *εἴη* Vind. D.

τίνος] Ita Mon. B. Flor. U. Bekkerus et in pr. Stallbaumius. *τινὸς* Lob. Vind. BDEF. (Flor. ACRTV.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. et in sec. Stallb. quod scriptor si ponendum putaret, potius post *ἄλλου* (v. ad L. VI. p. 493. D.) positurus erat, librarii vero propter antecedens *οἴει* interrogativo praeferre poterant. Cf. L. VIIII. p. 573. A. Etiam Ficinus *τίνος* legit, qui verba *μελιχλώρους — ὥρᾳ ᾖ;* sic reddidit: *pallidum autem adolescentem quis appellavit, nisi amator ipse blandiens quodammodo, et semipallidi appellatione in ephebis pallorem facile ferens?*

ὠχρότητα] *ὠχρόσητα* Ald. *ὀχρότητα* Bas. b.

πάσας] post *προφάσεις* Vind. F. Flor. R.

προφασίζεσθέ] *προφασίζεσθαί* Vind. F. et, sup. ε, E.

οὕτω ποιοῦσι] *ποιοῦσιν οὕτω* 475 Par. K.

Τί δ';] *τί δαί* Par. A. *τί δε* Vind. EF. *τί δέ* Flor. ACRTV. Signum interrogandi, quod Bas. ab. post *φιλοίνους*, Stephanus et Bekkerus post *ὁρᾷς* habent, cum Stallb. sec. hic potius ponendum neque tamen cum eodem *δέ* scribendum putavi.

ἦν δ'] *ἦν* Par. K. sec. Bip. Flor. U.

τριττυαρχοῦσι, κἂν μὴ ὑπὸ μειζόνων καὶ σεμνοτέρων B τιμῶνται, ὑπὸ σμικροτέρων καὶ φαυλοτέρων τιμώμενοι ἀγαπῶσιν, ὡς ὅλως τιμῆς ἐπιθυμηταὶ ὄντες. Κομιδῇ μὲν οὖν. Τοῦτο δὴ φάθι, ἢ μή· ἆρ' ὃν ἄν τινος ἐπιθυμητικὸν λέγωμεν, παντὸς τοῦ εἴδους τούτου φήσομεν ἐπιθυμεῖν, ἢ τοῦ μέν, τοῦ δὲ οὔ; Παντός, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὸν φιλόσοφον σοφίας φήσομεν ἐπιθυμητὴν εἶναι οὐ τῆς μέν, τῆς δ' οὔ, ἀλλὰ πάσης; Ἀληθῆ. Τὸν ἄρα περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα, ἄλλως τε καὶ C νέον ὄντα καὶ μήπω λόγον ἔχοντα, τί τε χρηστὸν καὶ

ποιοῦντας] ποιοῦντα Lob. Vat. M.

ὁρᾷς·] ὁρᾷς, Bas. ab. Stallb.

Καὶ μάλα.] *om.* Vind. D.

φιλοτίμους] φιλοτίμως Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

γε] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τριττυαρχοῦσι] τριττυάρχουσι Vind. F. Vulgatum Mon. B. in contextu, sed in m. a m. pr. τριτυαρχοῦσι habet, quemadmodum Timaei lex. p. 260. τριτύς· φυλῆς μέρος τρίτον, et in Harpocrationis cod. Vratisl. item τριτύς ἐστι τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς scriptum est. Contra τριττύς, τριττύαρχοι in lexico Bekkeri anecd. p. 306, 24. 25. et in scholio ad h. l. legitur. Ceterum apposite, nisi fallor, ad mores istorum scriptor etiam tertium ab imperatore gradum eis, si ampliorem consequi nequeant, sufficere significat. Valesio tamen ad Harpocrat. p. 399. Lips. pro στρατηγῆσαι melius φυλαρχῆσαι dicturus fuisse videbatur.

μειζόνων] μειζόνως Ald.

B τιμῶνται] τιμᾶσθαι Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Par. D. Flor. U. Ald. Bas. a. et, sup. ῶνται, Ang. B. τιμῶμαι Bas. b. De Flor. CT. Stallbaumius nihil significavit, reliquos tres cum Stephano consentire ostendit.

ὑπὸ — ἀγαπῶσιν] *honorem ab ignobilibus exigunt* Fic.

ὅλως] ὅλος Ven. C.

τιμῆς] *om.* Flor. C.

ἐπιθυμηταὶ] ἐπιθυμητέοι Vind. F.

Κομιδῇ] κομιδὴ idem.

Τοῦτο] *om.* Vind. E. καὶ τοῦτο Ang. B. Flor. RT.

δὴ] *om.* Vind. E. Flor. C. δὲ Vind. F. δεὴ Ang. B.

φάθι] φᾶθι Mon. B. Vind. D. φαθι Vind. F. φαθὶ Lob. Cf. Vol. I. p. 407, b.

μή·] μή; Ald. Bas. ab. *Fateberis hoc, an non?* Fic.

ἆρ'] ἆρα Vind. EF.

ὃν] ὂν Ven. C. sec. Bekk. οὗ Mon. B. et e corr. Flor. U. οὖν Par. DK. Ald. Bas. ab. Steph. qui in m. ὃν, in annotat. p. 22. οὖν ὃν scribendum coniecit. ὃν Astius iam in pr. secundum Ven. C. dedit.

τινος] τινα Mon. B. et e corr. Flor. U.

παντὸς τοῦ εἴδους τούτου] *om.* Fic. In Flor. T. τούτου post ἐπιθυμεῖν positum est.

σοφίας φήσομεν ἐπιθυμητὴν] φ. σ. ἐ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. σ. ἐ. φ. Vind. D.

τί τε] τί δὲ Vind. F. C

μή, οὐ φήσομεν φιλομαθῆ οὐδὲ φιλόσοφον εἶναι, ὥσπερ τὸν περὶ τὰ σιτία δυσχερῆ οὔτε πεινῆν φαμὲν οὔτ᾽ ἐπιθυμεῖν σιτίων οὐδὲ φιλόσιτον, ἀλλὰ κακόσιτον εἶναι. Καὶ ὀρθῶς γε φήσομεν. Τὸν δὲ δὴ εὐχερῶς ἐθέλοντα παντὸς μαθήματος γεύεσθαι καὶ ἀσμένως ἐπὶ τὸ μανθάνειν ἰόντα καὶ ἀπλήστως ἔχοντα, τοῦτον δ᾽ ἐν δίκῃ φήσομεν φιλόσοφον. ἦ γάρ; Καὶ ὁ Γλαύκων ἔφη· πολ-
D λοὶ ἄρα καὶ ἄτοποι ἔσονταί σοι τοιοῦτοι. οἵ τε γὰρ φιλοθεάμονες πάντες ἔμοιγε δοκοῦσι τῷ καταμανθάνειν

φήσομεν — ὥσπερ] *om.* Vind. F.

φιλομαθῆ] φιλομαθεῖν Par. K. sec. Bekk.

δυσχερῆ] δυσχαιρεῖ cum η super εῖ Vind. E.

πεινῆν] Ita hoc loco Ald. non omisso, ut plerumque, ι subscripto. Cuius clarum vestigium in plurimorum codicum scriptura διαιταιν pro διαιτᾶν a Bekkero ad Sophist. 226. B. p. 146, 18. commemorata superstes eis, quae Vol. I. p. LVIII. notavi, addendum.

σιτίων] σιτίου Vind. B. Vat. M.

φιλόσιτον] In Vind. D. η super ό positum.

δὴ] μὴ Vind. E. *om.* Flor. T.

τοῦτον δ᾽] δ᾽ *om.* Vind. D.

ἐν δίκῃ] ἐνδίκως Flor. T.

φήσομεν] θήσομεν Vind. F. Ang. B. Flor. R. — Ad hunc locum respexisse Plutarchum in Cic. p. 861. E. Astius monuit. Eius verba de Cicerone haec sunt: γενόμενος δ᾽, ὥσπερ ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τὴν φιλομαθῆ καὶ φιλόσοφον φύσιν, οἷος ἀσπάζεσθαι πᾶν μάθημα καὶ μηδὲν λόγου μηδὲ παιδείας ἀτιμάζειν εἶδος, ἐῤῥύη πως προθυμότερον ἐπὶ ποιητικήν.

ἦ] ἢ Vind. F.

πολλοὶ] πολὺ Vat. H. Flor. ACV.

D σοι] *om.* Fic.

οἵ τε] ὥστε Ald. Bas. ab. Stephan. Correxit in pr. Astius secundum Par. K. Ven. C.

πάντες] παντὶ Vind. E.

τῷ] τὸ Vind. F.

καταμανθάνειν] μανθάνειν Ven. B. quod ad disputationem aptius, sed a veritate alienum. Cf. L. VII. p. 529. B.

ὥς γ᾽] ὅσδ᾽ Vat. H. ὃς δ᾽ Flor. ACV. ὡς οὓς δεῖ γ᾽ Ang. B. οὓς δεῖ Flor. T. et margo R. ut Stallbaumius in pr. demonstrat; quod magis verisimile, quam quod in sec. ait, ὡς οὓς δεῖ in illis exstare.

τοιαύτην] τὴν τοιαύτην Vind. E.

περιθέουσι] ἐπιθέουσι Mon. B. Flor. U.

κατὰ πόλεις] κατὰ κώμας Vind. E. *in urbe* Fic. Verum non Atticis solis urbana et ruralia erant Dionysia. Cf. Leg. L. I. p. 637. A. B.

κώμας] πόλεις Vind. E.

τούτους — φιλοθεάμονας. E.] laudant Clemens Alex. Strom. L. I. p. 373. Cyrillus adv. Iulian. V. p. 179. E. Theodoretus Therap. L. I. p. 703. Schulz.

πάντας καὶ] ἅπαντας καὶ τοὺς Theodor. τοὺς Astius in sec. recepit.

ἄλλους] ἄλλων Vind. EF. Ang. B. Flor. R.

τοιούτων] *om.* Vind. E.

τινῶν] τινὰς Vind. B. Vat. M. et, sup. ῶν, Lob. Vind. D.

μαθητικοὺς] Ita Lob. Vind. B. E
et a m. pr. Par. A. Vat. M. μαθηματικοὺς (Par. A. Vat. M. a

χαίροντες τοιοῦτοι εἶναι, οἵ τε φιλήκοοι ἀτοπώτατοί
467 τινές εἰσιν ὥς γ' ἐν φιλοσόφοις τιθέναι· οἳ πρὸς μὲν
λόγους καὶ τοιαύτην διατριβὴν ἑκόντες οὐκ ἂν ἐθέλοιεν
ἐλθεῖν, ὥσπερ δὲ ἀπομεμισθωκότες τὰ ὦτα ἐπακοῦσαι
πάντων χορῶν περιθέουσι τοῖς Διονυσίοις οὔτε τῶν κα-
τὰ πόλεις οὔτε τῶν κατὰ κώμας ἀπολειπόμενοι. τούτους
οὖν πάντας καὶ ἄλλους τοιούτων τινῶν μαθητικοὺς καὶ E
τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλοσόφους φήσομεν; Οὐδαμῶς,
εἶπον, ἀλλ' ὁμοίους μὲν φιλοσόφοις. Τοὺς δὲ ἀληθινοὺς,

m. s.) reliqui codices, Clem. Cyr. Theod. et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. *μαθητικοὺς* Stephanus in m. adscripserat, sed in annot. p. 22. de altero tolerabilius sentit: „Si mendo caret haec scriptura, dicendum erit *μαθηματικοὺς* non alios esse quam *μαθητικούς.* quos nimirum et *φιλομαθεῖς* videtur appellare. Sic autem *ἐρωτηματικὸς* antea non aliud quam *ἐρωτητικὸς* significare vidimus.“ Id pertinet ad locum Cratyli p. 398. E. ubi quum in contextu pro corrupto *ἐρωτικοὶ* secundum Cornarium *ἐρωτηματικοὶ* posuisset, in annot. pag. 15. an potius *ἐρωτητικοὶ* scribendum fuerit, dubitat; quam dubitationem codices confirmarunt. Quamquam illo loco *ἐρωτηματικοὶ*, quod in Clarkiano repertum videtur, non magis vitiosum est, quam *διηγηματικοὶ* apud Aristotelem Eth. Nic. L. III. 10, 2. ubi Zellius *διηγητικοὺς* scripsit, quandoquidem sermo est de iis, *qui omnino interrogationibus, narrationibus uti solent.* Similiter *μαθητικοὶ*, quum rei discendae ratio non habetur, *μαθηματικοὶ* dici poterunt, neque reprehendendum puto Stallbaumium, qui Sophist. p. 219. C. optimis codicibus *μαθηματικὸν* (*εἶδος τεχνῶν*) pro *μαθητικὸν* praebentibus vulgatam secundum eos mutaverit. Ubi vero obiecti s. rei, cui quis discendae vel deditus vel idoneus sit, significatio per genitivum vel alio modo accedit, ibi vereor ut *μαθηματικὸς* recte dicatur, quippe quod obiectum (*μαθήματα*) etiam per se solum indicet. Plutarchus quidem Mor. p. 513. D. ita locutus videtur: *οἷον οἱ στρατιωτικοὶ πολέμων εἰσὶ διηγηματικοί.* Sed *διηγήματα* magis incerti generis et definitione indigentia sunt, quam *μαθήματα*, neque secundum Plutarchum de Platonis sermone statui potest. Itaque *μαθητικοὺς* praetuli.

τοὺς] *om.* Clem. excepto Hoeschelii codice.

τῶν] *om.* Cyr.

τεχνυδρίων] Vind. E. *ρ* int. vers. habet. — *τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλοσόφους* hinc petiit Athenaeus loco ad *ἐπαμφοτερίζουσιν* p. 479. C. significato.

φήσομεν — *φιλοσόφοις*] *om.* Cyr. Pro *φήσομεν* Vind. F. Flor. R. Clem. Theod. *θήσομεν*, Ang. B. Flor. T. et margo R. *εἴπωμεν* exhibent.

μὲν] *om.* Mon. B. Flor. U. Par. DK. sec. Bekk. Theod.

φιλοσόφοις] *φιλοσόφους* Vind. F.

Τοὺς δὲ — *φιλοθεάμονας.*] iterum sine auctoris nomine laudat Clemens L. V. pag. 654, 1. Idem L. I. et Theod. *τοὺς δ'* initio habet.

ἀληθινοὺς] *ἀληθηνοὺς* Vind. E.

ἔφη, τίνας λέγεις; Τοὺς τῆς ἀληθείας, ἦν δ' ἐγώ, φιλοθεάμονας. Καὶ τοῦτο μέν γ', ἔφη, ὀρθῶς· ἀλλὰ πῶς αὐτὸ λέγεις; Οὐδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ, ῥᾳδίως πρός γε ἄλλον· σὲ δὲ οἶμαι ὁμολογήσειν μοι τὸ τοιόνδε. Τὸ ποῖον; Ἐπειδή ἐστιν ἐναντίον καλὸν αἰσχρῷ, δύο αὐ-
476 τὼ εἶναι. Πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν ἐπειδὴ δύο, καὶ ἓν ἑκάτερον; Καὶ τοῦτο. Καὶ περὶ δικαίου καὶ ἀδίκου καὶ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ καὶ πάντων τῶν εἰδῶν πέρι ὁ αὐτὸς λόγος· αὐτὸ μὲν ἓν ἕκαστον εἶναι, τῇ δὲ τῶν πράξεων καὶ σωμάτων καὶ ἀλλήλων κοινωνίᾳ πανταχοῦ φανταζόμενα πολλὰ φαίνεσθαι ἕκαστον. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Ταύτῃ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, διαιρῶ, χωρὶς μὲν οὓς νῦν δὴ ἔλεγες φιλοθεάμονάς τε καὶ φιλοτέχνους καὶ πρακτι-
B κούς, καὶ χωρὶς αὖ περὶ ὧν ὁ λόγος, οὓς μόνους ἄν τις ὀρθῶς προσείποι φιλοσόφους. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οἱ μέν που, ἦν δ' ἐγώ, φιλήκοοι καὶ φιλοθεάμονες

ἔφη] post *τίνας* Vind. D. post *λέγεις* Lob. Vind. B. Vat. BM. Clemens L. V. *φιλοσόφους* addit.

λέγεις] *om.* Cyr.

ἦν δ' ἐγὼ] *om.* idem.

φιλοθεάμονας — ἦν δ' ἐγὼ] *om.* Vind. E.

τοῦτο] *τοὺς* Vat. H.

γ'] *γε* Lob. Vind. B.

αὐτὸ] *αὐτῶ* Vat. H. *αὐτῷ* Flor. ACV.

ἄλλον] *ἄλλων* Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

ἐστιν] *ἔστιν* Lob.

καλὸν αἰσχρῷ] *καλῶ αἰσχρῶ* Vind. E. Vat. H. *καλῶ αἰσχρὸν* Ang. B. *αἰσχρῷ καλὸν* Flor. RT. *turpi pulchrum* Fic.

δύο] *δύ'* Vind. F. *δύω* Flor. RT.

αὐτὼ] *αὐτῶ* Vind. D.

476 *εἶναι.*] *εἶναι;* Vind. B.

ἑκάτερον; Καὶ τοῦτο. Καὶ] *ἑκάτερον, καὶ τοῦτον καὶ* Ald. *ἑκάτερον; Καὶ τοῦτοο. Καὶ* Bas. a. *ἑκάτερον. Καὶ τοῦτο. Καὶ* Steph. Prius *καὶ om.* Vind. F. Ang. B. Pro *τοῦτο. Καὶ* Vind. F. *τούτω καὶ* habet.

περὶ] *περὶ δὴ* Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C.

ἓν] *om.* Vind. EF. Vat. H. Flor. ACR. post *ἕκαστον* ponit Ang. B.

τῇ] Ita Vind. D. a m. s. *τὸ* a m. pr.

πανταχοῦ] In Ven. B. *ῆ* super *οῦ* adscriptum. *πολλαχοῦ* Lob. Vind. BD. Vat. M.

Ταύτῃ — λέγεις; B.] *om.* Vind. E.

φιλοθεάμονάς] *φιλοθεάμονές* Vind. F.

πρακτικοὺς] *πραυτικοὺς* idem. Ficinus hos tres ita descripsit: *curiosos ad videndum, audiendum artesque tractandas.*

προσείποι] *προσείπῃ* Vind. B. Ven. B. Vat. M. *προσείπῃ* Flor. C. B

που] *ποι* unus vel plures Bekkeri, quorum significationem omisit.

τὴν φύσιν] *τὸν νοῦν* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Bas. b. et correcti Ven. BC.

τάς τε καλὰς φωνὰς ἀσπάζονται καὶ χρόας καὶ σχήματα καὶ πάντα τὰ ἐκ τῶν τοιούτων δημιουργούμενα, αὐτοῦ δὲ τοῦ καλοῦ ἀδύνατος αὐτῶν ἡ διάνοια τὴν φύσιν ἰδεῖν τε καὶ ἀσπάσασθαι. Ἔχει γὰρ οὖν δή, ἔφη, οὕτως. Οἱ δὲ δὴ ἐπ' αὐτὸ τὸ καλὸν δυνατοὶ ἰέναι τε καὶ ὁρᾶν καθ' αὐτὸ ἆρα οὐ σπάνιοι ἂν εἶεν; Καὶ μάλα. C
Ὁ οὖν καλὰ μὲν πράγματα νομίζων, αὐτὸ δὲ κάλλος μήτε νομίζων μήτε, ἄν τις ἡγῆται ἐπὶ τὴν γνῶσιν αὐτοῦ, δυνάμενος ἕπεσθαι, ὄναρ ἢ ὕπαρ δοκεῖ σοι ζῆν; σκόπει δέ. τὸ ὀνειρώττειν ἆρα οὐ τόδε ἐστίν, ἐάν τ' ἐν ὕπνῳ τις ἐάν τε ἐγρηγορὼς τὸ ὅμοιόν τῳ μὴ ὅμοιον, ἀλλ' αὐτὸ ἡγῆται εἶναι ᾧ ἔοικεν; Ἐγὼ γοῦν ἄν, ἦ δ' ὅς, φαίην ὀνειρώττειν τὸν τοιοῦτον. Τί δέ; ὁ τἀναντία τούτων ἡγούμενός τέ τι αὐτὸ καλὸν καὶ δυνάμενος καθορᾶν καὶ αὐτὸ καὶ τὰ ἐκείνου μετέχοντα καὶ οὔτε D
τὰ μετέχοντα αὐτὸ οὔτε αὐτὸ τὰ μετέχοντα ἡγούμενος,

ἰδεῖν τε καὶ ἀσπάσασθαι] *attingere* Fic. *τε om.* Vind. D. — *ἀσπάζεσθαι* Vind. E.
ἐπ' αὐτὸ] *ἐπαυτὸ* Vind. F. *ὑπ' αὐτὸ* Mon. B.

καθ' αὐτὸ] *καθ' ἑαυτὸ* Lob. Vind. BD. Mon. B. Ang. B. Vat. M. *καθεαυτὸ* Vind. F.

ἆρα] *ἄρα* Lob. Vind. F. Flor. RU.
σπάνιοι] Prius *ι* Mon. B. int. vers. habet.

ἂν] *om.* Lob. Vind. BD. Mon. B. Par. DK. Vat. M.

C *εἶεν*] *εἶεν* Ald. *οἷεν* Bas. ab.
αὐτὸ δὲ κάλλος] *αὐτο δὲ κάλλος* Vind. B.

ἐπὶ τὴν γνῶσιν αὐτοῦ] „Possunt haec verba vel praecedentibus vel sequentibus iungi, eodem manente sensu.“ Steph. annot. p. 22. At ipsa verborum collocatio indicat, utris iungenda sint.

ὕπαρ δοκεῖ] *ὕπαρδος κεῖ* Vind. E.
δέ] *igitur* Fic. *δὲ* sine interpunctione Ald. Bas. ab.
ἆρα] *ἄρα* Vind. F. Flor. ACV.

ἐάν τ'] *ἐάν τε* Lob. Vind. BDEF. Flor. ACRT.

τις] *ἐστὶν* Par. DK.

τε ἐγρηγορὼς] *τε γρηγορῶς*, corr. *τ' ἐγρ.* Vind. D. *τε ἐγρηγόρως* Vind. F.

τῳ μὴ] *τὸ μὴ* cum punctis sub *τὸ* Mon. B. *μὴ τὸ* Par. K.
ἡγῆται] *ἡγεῖται* Vind. BD. Flor. ACTV.
ᾧ] *ὃ* Vat. H.
Ἐγὼ γοῦν] *ἐγὼ γ' οὖν* Vind. EF. *ἔγωγ' οὖν* Lob. Vind. BD. Mon. B. (Florentini) cum editis ante Bekkerum, qui tacito *Ἐγὼ γοῦν* scripsit. Cf. Vol. I. p. 30.
τὸν] *τὸ* Par. K. sec. Bekk.
δέ] *δ'* Vind. BD. *δὲ* sine interpunctione Ald. Bas. ab.
ἡγούμενός τέ τι αὐτὸ καλὸν] *ἡγούμενος. τί αὐτοκαλὸν* Vind. BD. (hic *αὐτὸ καλὸν.*) *τε* omittit etiam Vat. M. et *αὐτοκαλὸν* pro uno exhibet Vind. F. (*qui contra affectus est*) *intelligitque quid ipsum pulchrum* Fic.

καὶ οὔτε — ἡγούμενος] *om.* Vind. B. *καὶ* ante *οὔτε om.* Vind. DE. Vat. H. Flor. AC. D

ὕπαρ ἢ ὄναρ αὖ καὶ οὗτος δοκεῖ σοι ζῆν; Καὶ μάλα, ἔφη, ὕπαρ. Οὐκοῦν τούτου μὲν τὴν διάνοιαν ὡς γιγνώσκοντος γνώμην ἂν ὀρθῶς φαῖμεν εἶναι, τοῦ δὲ δόξαν ὡς δοξάζοντος; Πάνυ μὲν οὖν. Τί οὖν, ἐὰν ἡμῖν χαλεπαίνῃ οὗτος, ὅν φαμεν δοξάζειν, ἀλλ' οὐ γιγνώσκειν, καὶ ἀμφισβητῇ, ὡς οὐκ ἀληθῆ λέγομεν;
E ἔξομέν τι παραμυθεῖσθαι αὐτὸν καὶ πείθειν ἠρέμα ἐπικρυπτόμενοι, ὅτι οὐχ ὑγιαίνει; Δεῖ γέ τοι δή, ἔφη. Ἴθι δή, σκόπει, τί ἐροῦμεν πρὸς αὐτόν. ἢ βούλει ὧδε πυνθανώμεθα παρ' αὐτοῦ, λέγοντες, ὡς εἴ τι οἶδεν,

αὖ καὶ οὗτος] *om.* Fic.
μάλα] μάλ' Lob. Vind. BDF. Ang. B. Vat. M. Flor. R.
γιγνώσκοντος] γινώσκοντος Vind. E. γιγνώσκοντες Vind. B. Vat. M. γινώσκοντες cum ο super ε Vind. D.
γνώμην] Ita Vind. F. a m. pr. γνῶσιν Ang. B. Flor. T. et a m. rec. Vind. F.
τοῦ δὲ] τοῦδε Vind. F.
δοξάζοντος] δόξαντος Vind. D.
Τί οὖν] *om.* Fic.
χαλεπαίνῃ] χαλεπήνῃ editi ante Bekkerum, qui praesens ex Par. ADK. Vat. B. Ven. C. Vind. B. Mon. B. Ang. B. restituit. Idem est in Vind. DF. Flor. RU. χαλεπαίνειν habent Lob. Vat. M. χαλεπήνῃ Vind. E. et, ut videtur, Ven. B. Vat. H. de quibus Bekkerus nihil ostendit, cum Flor. ACTV.
γιγνώσκειν] γιν. Vind. DE. Flor. ACTV.
οὐκ ἀληθῆ] οὐκ ἄλλως Bas. b. οὐ καλῶς Lob. Vat. M. Vind. BD. (hic ἀληθῶς in m.)
λέγομεν;] Vulgo comma faciunt, quasi illud Τί οὖν etiam ad sequentia pertineat.
ἔξομέν] ἕξομέν Ald.
E καὶ πείθειν ἠρέμα ἐπικρυπτόμενοι] *sensimque et blande persuadebimus* Fic. In Vind. F. ἠρέμα scriptum est. Cf. Vol. I. p. 350, b.
ὑγιαίνει] ὑγιαίνοι Vind. BD.
Ἴθι δή] δή *om.* Par. K.
σκόπει] σκοπῶμεν Lob. Vind. BD. (hic cum vulg. int. vers.) Mon. B. Vat. BM. Flor. U. σκοποῦμεν Ven. C. Par. DK.
ἢ βούλει] *si vis* Fic.
πυνθανώμεθα] πυνθανόμεθα Ven. B.
φθόνος] φθόνως Vind. E.
ἀλλ' ἄσμενοι ἂν ἴδοιμεν εἰδότα τι] *sed gratum erit nobis et ipsum scire aliquid et, quid sciat, novisse* Fic.
ἡμῖν] ὑμῖν Bas. ab.
εἰπὲ] εἶπε Vind. D. In Vind. B. post εἰπὲ comma, post τόδε vero ut in Ald. Bas. ab. nulla interpunctio est.
ὁ γιγνώσκων] ὁ γιν. Vind. DE. οὐ Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.
γιγνώσκει] γιν. Vind. DE. Mon. B. Par. K. sec. Bip. (γιγνώσκει sec. Bekk.) Ald. Bas. ab. γιγνώσκειν Lob. Vind. B. Vat. BM. γιγνώσκων cum ει super altero ω Ven. C. Par. D. Vulgatam tuetur Proclus in Civ. p. 424, 24: ἐπειδὴ δὲ ἀρχόμενος τοῦ περὶ αὐτῶν σκέμματος δύο πεποίηται ἐρωτήσεις, ἄξιόν τι καὶ περὶ τούτων φάναι. τὴν μὲν οὖν προτέραν τοιαύτην πεποίηται, εἰ πᾶς ὁ γιγνώσκων τὶ γιγνώσκει, ἢ οὐδέν. ἀντίφασις γὰρ τὸ τὶς καὶ τὸ οὐδεὶς, ὡς τὸ πᾶς καὶ τὸ οὐ πᾶς. λαβὼν δὲ, ὅτι γιγνώσκει τὶ πᾶς ὁ γιγνώσκων, ἠρώτησε πάλιν δευτέραν ἐρώτησιν, εἰ ὁ τὶ γιγνώσκων ὂν γιγνώσκει, ἢ καὶ μὴ ὄν· ὡς διαφέ-

οὐδεὶς αὐτῷ φθόνος, ἀλλ' ἄσμενοι ἂν ἴδοιμεν εἰδότα τι· ἀλλ' ἡμῖν εἰπὲ τόδε· ὁ γιγνώσκων γιγνώσκει τὶ, ἢ οὐδέν; σὺ οὖν μοι ὑπὲρ ἐκείνου ἀποκρίνου. Ἀποκρινοῦμαι, ἔφη, ὅτι γιγνώσκει τί. Πότερον ὂν, ἢ οὐκ ὄν; Ὂν· πῶς γὰρ ἂν μὴ ὄν γέ τι γνωσθείη; Ἱκανῶς 477
οὖν τοῦτο ἔχομεν, κἂν εἰ πλεοναχῇ σκοποῖμεν, ὅτι τὸ μὲν παντελῶς ὂν παντελῶς γνωστὸν, μὴ ὂν δὲ μηδαμῇ πάντῃ ἄγνωστον; Ἱκανώτατα. Εἶεν· εἰ δὲ δή τι οὕτως ἔχει, ὡς εἶναί τε καὶ μὴ εἶναι, οὐ μεταξὺ ἂν κέοιτο τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος καὶ τοῦ αὖ μηδαμῇ ὄντος; Με-

ρουσαν ταύτην τῆς πρὸ αὐτῆς ποιησάμενος τὴν ἐρώτησιν. οὐ γὰρ ἂν, εἰ τὸ τὶ καὶ τὸ ὂν ταὐτὸν ἦν, καὶ τὸ οὐδὲν καὶ τὸ μὴ ὂν, εἶχε λόγον ἐρωτᾶν, εἰ ὁ τὶ γιγνώσκων ἢ ὂν ἢ μὴ ὂν γιγνώσκει. ταὐτον γὰρ ἦν ταῦτα ἐρωτᾶν καὶ εἰ ὁ τὶ γιγνώσκων γιγνώσκει τὶ, ἢ οὐδέν· ἃ δὴ πάντως ἄτοπα.

μοι] μοῖ Bas. b.

γιγνώσκει] γιν. Vind. DE. Mon. B. Ald. Bas. ab. οὐ γιγνώσκει Lob. Vind. B. Vat. M.

ὂν] οὖ Bas. a.

οὐκ ὄν; Ὂν·] οὐκ ὂν Par. K. οὐκ ὄν. Lob. Vind. B. Vat. M. οὐκ ὄν: Vind. D.

477 ὄν γέ] ὄν τέ Vind. E. οὔ γέ Ald. Bas. a.

οὖν] ἂν Vind. D. *om.* Fic.

κἂν εἰ] *si* Fic. Immo *etiamsi.* Cf. p. 473. A. et quae ibi adnotavi. Sensum loci minime obscurum bene declaravit Schleiermacherus: Astius et Stallbaumius caeci fuerunt.

πλεοναχῇ] πλειοναχῇ Ven. B. Vat. H. Flor. ACV.

σκοποῖμεν] σκοποῦμεν Ven. B. Par. K. sec. Bip. σκοπῶμεν Vind. B. et cum οῖ super ω D.

παντελῶς γνωστὸν] παντελῶς *om.* Vind. E.

μηδαμῇ] μηδαμή Vind. F. (μηδαμῆ editi ante Bekk.)

ἄγνωστον;] ἄγνωστον. editi ante Astii sec.

Ἱκανώτατα] ἱκανότατα Mon. B. Ald. Bas. ab.

Εἶεν] *om.* Fic.

ἔχει] ἔχεις Bas. b.

ἂν κέοιτο — Μεταξύ.] *om.* Vind. E.

εἰλικρινῶς] Ita Vind. BDF. Mon. B. Ald. εἰλικρινοῦς Par. K. sec. Bekk. εἱλικρινῶς Lob. Bas. ab. Steph. et recentiores, inter quos Bekkerus de aspero in Vind. B. Mon. B. h. l. et p. 478. D. E. 479. D. VIII. 549. B. et in Mon. B. (Lob. Vind. F.) Tim. p. 45. B. conspicuo tacens ne reliquorum quidem codicum hactenus rationem in his posterioribus libris videtur habuisse. Alibi quidem habuit et Symp. p. 211. E. εἰλικρινὲς in plerisque, Phaedon. p. 66. A. 1. εἰλικρινεῖ in Par. I. ib. 2. εἰλικρινὲς in Clarkiano, Phileb. p. 53. A. et 59. C., idem in Coisl. scriptum esse adnotavit, quibus omnibus locis etiam Lob. et altero Phaedonis Flor. I. asperum habet. Sed Lob. praeterea Phaedon. 81. B. εἰλικρινῆ, Symp. 181. C. εἰλικρινῶς, Phileb. 29. B. εἰλικρινὲς exhibet, mirum, si solus et ab omnibus, quos in his dialogis multo quam in Civitate praestantior liber comites habere solet, derelictus, quod Bekkeri et Stallbaumii silentio nondum credo. Tamen, ne quid dissimulem, Phaedon. p. 67. A. etiam in illo, et Tim. p. 45. B. in Vind. CCCXXXVII. εἰλικρινὲς legitur, ut vulgo Axioch. p. 370. C. Xenoph. Cyrop. VIII. 5, 14. Mem. II. 2, 3. Aristot. de anima L. III.

ταξύ. Οὐκοῦν ἐπὶ μὲν τῷ ὄντι γνῶσις ἦν, ἀγνωσία
B δ' ἐξ ἀνάγκης ἐπὶ μὴ ὄντι, ἐπὶ τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ μεταξύ τι καὶ ζητητέον ἀγνοίας τε καὶ ἐπιστήμης, εἴ τι τυγχάνει ὂν τοιοῦτον; Πάνυ μὲν οὖν. Ἆρ' οὖν λέγο-

p. 51, 27. Sylb. et εἱλικρινεῖται apud eundem de mundo cap. 5. pag. 15, 2. Atque usitatam aliquando hanc pronuntiationem fuisse compositum ἀπειλικρινεῖσθαι docet, quod ex Synesio citavit Matthaei Lect. Mosq. II. 79. a Creuzero ad Plotinum de pulchro p. 266. laudatus et Schneiderus in lexico. At nihilominus simplex aspirari potuit, ut εἱλεῖν et alia Buttmanno gramm. I. p. 76. et in addendis commemorata, quorum in compositis asperi ratio ne ab Atticis quidem habetur. Iam quum origo nominis, quo ante Platonem et Xenophontem qui usus sit non invenio, satis probabiliter ab εἵλη repetatur, qua de re cf. Etym. p. 298, 56. quem locum Rückertus ad Symp. p. 56. adhibuit, et Ruhnkenius ad Tim. pag. 264. εἰλικρινῶς non minus verum videtur, quam εἱλήσεων Vol. I. p. 197. et 276. Neque si cum Guyeto et Valckenario, quibus Stallbaumius ad Phaedon. p. 52. (Bibl. Gr. Vol. I. sect. II.) assentitur, a *volvendo* derivare malis, ut proprie volubili agitatione secretum atque adeo cribro purgatum significare statuatur, asperum repudiare cogaris. Nam εἱλεῖν Atticis non inusitatum fuisse constat. V. Buttmanni Lexilogus II. p. 157. 19. quem merito secutus est in tertia lexici editione Passovius in εἱλέω, recte idem nostro nomini utrumque spiritum attribuens.

μηδαμῇ] μηδαμὴ Vind. F.

ἐπὶ μὲν] εἰ ἐπὶ μὲν Mon. B. Flor. U. Stallbaumius, omissa in sequentibus post τῷ μεταξὺ particula δὲ, quam reliquorum quoque codicum pars maxima, Par. ADK. sec. Bip. Lob. Vind. EF. Ven. C. Flor. ACV. Vat. HM. et a m. pr. B. omittunt, alii, Ang. B. Flor. R. et per additamentum a m. pr. Vind. F. ante τῷ μεταξὺ ponunt, alii denique, Vind. BD. in ἄρα mutatam habent, ut duorum tantum, Ven. B. et Flor. T. et antiquarum editionum auctoritate niti videatur. Nam ne Ficinus quidem δὲ expressit: *circa id, quod est, cognitio ipsa versatur: ignoratio ex necessitate circa id quod non est. circa medium istorum medium quoddam investigandum, scientiam inter et ignorantiam, si quid huiusmodi reperitur.* Tamen haec quoque auctoritas multo potior illa, cui Stallbaumius paruit, ideoque lectio vulgata, quum semel ab eis, quos sequi solemus, codicibus discedere cogamur, illi quamvis per se probabili praeferenda. Commemorato illo inter id, quod est, et quod non est, interposito Socrates medium ei quoddam inter scientiam et inscientiam attributurus *an igitur*, inquit, *ita se res habet: extremis quidem extrema, ei, quod est, scientia, quod non est, necessario inscientia assignanda erat, medio vero medium inter utramque quaerendum est?* quorum posterius, quoniam priore efficiebatur, tamquam alteram eius partem affert et particula μὲν initio prioris innexa quasi praenuntiat. Quam particulam non posse ad δὲ post ἀγνωσία referri et alterum δὲ post alterum ἐπὶ requirere non contenderim: immo vulgatam lectionem et eam, quae in Vind. F. Ang. B. Flor. R. exstat, tali opinioni acceptam referendam videri posse sentio; verum pari certe iure licet εἰ pro interpolato habere; atque id, quod haud dubie in hac periodo excidit, post μεταξὺ potius, quam post οὐκοῦν excidisse varia librariorum circa illam

μέν τι δόξαν εἶναι; Πῶς γὰρ οὔ; Πότερον ἄλλην δύναμιν ἐπιστήμης, ἢ τὴν αὐτήν; Ἄλλην. Ἐπ' ἄλλῳ ἄρα τέτακται δόξα καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἐπιστήμη, κατὰ τὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς. Οὕτως. Οὐκοῦν ἐπιστήμη μὲν

partem tentamina persuadent, qui si nullam ibi lacunam invenissent, non illuc potissimum alii aliud supplementi caussa coniecissent.

ἦν] *ἢν* Vind. F. a m. pr.

δ'] *δὲ* Lob. Vind. BD.

ἐξ ἀνάγκης] *εξάν.* Lob. *ἐξαν.* Vind. BF. *ἐξ ἀνάγκη* Vind. E.

ἐπὶ μὴ] Ita Par. A. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. R. Reliqui codices cum editionibus *τῷ* interpositum habent, quod non magis necessarium, quam paullo ante in verbis *μὴ ὂν δὲ μηδαμῇ* post *τὸ μὲν παντελῶς ὄν.*

ὄντι] *ὄντα* Flor. R.

τῷ] *τὸ* Vind. E.

τούτῳ] Ita Par. AK. Lob. Vind. E. Vat. BHM. Ven. BC. Mon. B. Flor. ACTUV. Ald. Bas. ab. *τούτων* Vind. BDF. Flor. R. et, ut videtur, Par. D. Ang. B. cum Ficino, Stephano et Astio.

B *τι*] *om.* Ang. B.

καὶ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

τε] *om.* Vind. BD.

τι] post *ὂν* habent Ang. B. Flor. R. Vind. F. isque *τί* et int. vers. a m. s. additum.

τυγχάνει] *τυγχάνοι* Vind. BD. Par. K. sec. Bekk.

τοιοῦτον] *τοιοῦτο* Lob. Vind. BD. Vat. BM. *τοιοῦτος*, deleto per lineam directam *ς*, Mon. B. Signum interrogandi Bekkerus posuit.

Ἆρ'] *ἄρ'* Vind. F.

λέγομεν] post *τι* idem et Flor. R.

ἄλλην — τὴν αὐτήν] *eandem — diversam* Fic.

κατὰ τὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς] Vulgo ante Astii secund. legebatur *κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν, ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς*, quemadmodum scriptum est in Vind. E. Vat. H. (Flor. ACRTV.) lectumque a Ficino: *vel secundum potentiam eandem, vel secundum eandem utraque sui ipsius potentiam.* Astius in Par. K. et Bas. b. quatuor priora, in hac etiam quintum *ἢ* et antepenultimum *ἑκατέρα* omitti videns *κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς* edidit, quam scripturam Bekkerus et Stallbaumius Par. A. Mon. B. Flor. U. auctoritate firmatam tenuerunt. Recte haud dubie, quod ad priora, Astius locum constituit, et verba *κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν* etiam in reliquis novem codicibus, qui *ἢ* retinent (Ven. B. haec omnia omisit) desunt, sed quomodo potentia utriusvis propria *eadem* dici et *τὴν αὐτὴν δύναμιν* scribi a Platone potuerit, neque Astius docuit neque alius, opinor, docebit. Peropportune igitur accidit, quod *αὐτὴν* a Vind. F. abest, quod etiam de coniectura delendum erat, utpote ex vetere glossemate, quale vulgata ante Astium exhibebat, superstes. Fuerant enim qui male repetita nominis *ἐπιστήμη* littera extrema et responsione Glauconis inducti his verbis *ἢ κατὰ τὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς* alteram *interrogationis* partem contineri statuentes priorem supplendam putarent atque ita *κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν* in margine post *ἐπιστήμη* interpolarent, unde *αὐτὴν* etiam in eos codices immigravit, qui *ἢ* non receperunt. Unus autem ille, qui ab hoc errore immunis mansit, non solum *ἢ* cum plerisque, sed etiam *καὶ* post *ἢ* inter versus additum habet, quod in locum vitiosi *ἢ* substituendum alicui poterat videri. Ceterum pro *τὴν* post *ἑκατέρα* Lob. Vind. BD. Vat. BM. *τῆς*, pro *αὐτῆς* Lob.

ἐπὶ τῷ ὄντι πέφυκε, γνῶναι, ὡς ἔστι τὸ ὄν; μᾶλλον δὲ ὧδέ μοι δοκεῖ πρότερον ἀναγκαῖον εἶναι διελέσθαι.
C Πῶς; Φήσομεν δυνάμεις εἶναι γένος τι τῶν ὄντων, αἷς δὴ καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα ἃ δυνάμεθα, καὶ ἄλλο πᾶν ὅτιπερ ἂν δύνηται; οἷον λέγω ὄψιν καὶ ἀκοὴν τῶν δυνάμεων εἶναι, εἰ ἄρα μανθάνεις ὃ βούλομαι λέγειν τὸ εἶδος. Ἀλλὰ μανθάνω, ἔφη. Ἄκουσον δὴ ὅ μοι φαίνεται περὶ αὐτῶν. δυνάμεως γὰρ ἐγὼ οὔτε τινὰ χρόαν ὁρῶ οὔτε σχῆμα οὔτε τι τῶν τοιούτων, οἷον καὶ ἄλλων πολλῶν, πρὸς ἃ ἀποβλέπων ἔνια διορίζομαι παρ' ἐμαυ-
D τῷ, τὰ μὲν ἄλλα εἶναι, τὰ δὲ ἄλλα· δυνάμεως δ' εἰς ἐκεῖνο μόνον βλέπω, ἐφ' ᾧ τέ ἐστι καὶ ὃ ἀπεργάζεται, καὶ ταύτῃ ἑκάστην αὐτῶν δύναμιν ἐκάλεσα, καὶ τὴν μὲν ἐπὶ τῷ αὐτῷ τεταγμένην καὶ τὸ αὐτὸ ἀπεργαζομέ-

Vind. BDF. Par. K. sec. Bip. et a m. pr. Mon. B. cum Ald. Bas. ab. αὐτῆς exhibent.

Οὕτως.] Ita Vind. DF. Flor. RT. Reliqui mei et Florentini cum editis ante Bekkerum οὕτω. Bekkerus, ut solet, tacet.

ἐπιστήμη] ἐπιστήμης editi ante Ast. sec. tacentibus de Par. K. Bip.

ἐπὶ] In Vind. F. εἰ super ἰ adscriptum.

γνῶναι] commate a praecedentibus cum Stallb. sec. distinxi. Cf. p. 478. A.

ἔστι] ἐστι Vind. D.

ὧδέ] ὡδέ Vind. F. ᾧδέ Bas. ab.

πρότερον] πρῶτον Par. K. secundum Bekkerum.

Πῶς;] sine interpunctione Vind. B.

C γένος τι] γένος δὴ Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

ἃ δυνάμεθα] *om.* Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ὅτιπερ] Vulgo in tria dividitur.

δύνηται;] δύνηται. Ald. Bas. ab. Steph. δύνηται· Astius pr. sec. δύνηται, Bekkerus, Ast. tert. et Stallb. quorum nihil ad φήσομεν aptum videtur.

ὃ βούλομαι λέγειν τὸ εἶδος] *quod loquor* Fic. Super εἶδος in Vind. F. τὴν ἰδέαν αὐτὴν, in Flor. R. ἤγουν τὴν ἰδέαν αὐτὴν, et paullo post super δυνάμεως in utroque ἤγουν ἰδέας· ταύτην γὰρ καλεῖ δύναμιν legitur. — Proclus in Civ. p. 417, 16: δυνάμεως γάρ φησιν οὔτε χρόαν οὔτε σχῆμα ὁρᾶν. Idem p. 425, 18: δυνάμεως γάρ φησι μήτε σχῆμα μήτε χρῶμα ὁρᾶν.

οὔτε σχῆμα] οὔτέ τι σχ. Vind. E.

οὔτε] τέ οὐ Bas. b.

οἷον] οἵων Lob. Vat. BH. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. TUV.

ἀποβλέπων] βλέπων Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

δ' εἰς] δὲ εἰς Lob. Vind. BDF. D

τέ ἐστι] τε ἔστι Vind. F. Bekkerus, Ast. tert. et Stallb. Sed praepositionis maior hic vis est, quam verbi.

τῷ αὐτῷ] Ita Par. A. Vind. BD. Vat. BHM. Ven. C. τὸ αὐτὸ cum reliquis editisque ante Bekkerum Lob. sed utrique ὁ superscripto ω.

τεταγμένην] τεταμένην Vind. B. Vat. M. Flor. ACV. In Vind. D. γ int. vers. est.

καὶ τὸ αὐτὸ ἀπεργαζομένην]

νην τὴν αὐτὴν καλῶ, τὴν δὲ ἐπὶ ἑτέρῳ καὶ ἕτερον ἀπερ-
γαζομένην ἄλλην. τί δὲ σύ; πῶς ποιεῖς; Οὕτως, ἔφη.
Δεῦρο δὴ πάλιν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ ἄριστε. ἐπιστήμην πό-
τερον δύναμίν τινα φῂς εἶναι αὐτὴν, ἢ εἰς τί γένος
τίθης; Εἰς τοῦτο, ἔφη, πασῶν γε δυνάμεων ἐῤῥωμενε- E
στάτην. Τί δέ; δόξαν εἰς δύναμιν, ἢ εἰς ἄλλο εἶδος
οἴσομεν; Οὐδαμῶς. ἔφη· ᾧ γὰρ δοξάζειν δυνάμεθα, οὐκ
ἄλλο τι, ἢ δόξα ἐστίν. Ἀλλὰ μὲν δὴ ὀλίγον γε πρότε-
ρον ὡμολόγεις μὴ τὸ αὐτὸ εἶναι ἐπιστήμην τε καὶ δό-
ξαν. Πῶς γὰρ ἂν, ἔφη, τό γε ἀναμάρτητον τῷ μὴ
ἀναμαρτήτῳ ταὐτόν ποτέ τις νοῦν ἔχων τιθείη; Καλῶς,
ἦν δ' ἐγώ. καὶ δῆλον, ὅτι ἕτερον ἐπιστήμης δόξα ὁμο- 478
λογεῖται ἡμῖν. Ἕτερον. Ἐφ' ἑτέρῳ ἄρα ἕτερόν τι δυ-
ναμένη ἑκατέρα αὐτῶν πέφυκεν. Ἀνάγκη. Ἐπιστήμη μέν

om. Lob. Vind. B. Vat. M.

δὲ ἐπὶ] δ' ἐπὶ Vind. BDE. Vat. HM.

ἀπεργαζομένην] ἀπεργασομένην Vind. F. a m. pr.

ἄλλην] ἄλλον Lob. ante corr.

τινα] τινὰς Ald. τινὸς Bas. a.

φῂς] φῆς Vind. F. Cf. Vol. I. p. 42, a.

αὐτὴν] „negotium lectori facessere non debet, quum et alibi talis eius pleonasmus inveniatur.“ Steph. annot. p. 22. Cf. Heindorfius ad Gorg. §. 84. quamquam illorum locorum ratio eo diversa ab nostro est, quod nomen longius a pronomine remotum habent. Itaque post ἐπιστήμην paullisper subsistendum.

εἰς τί] εἴς τι Lob. Vind. B. εἰς τὶ Ald. Bas. ab. Steph. qui proinde εἰς τὶ γένος ἄλλο requirebat l. c. *an in genus aliud refers?* Fic.

τίθης] τιθῇς Vind. F.

Εἰς] εἰ Lob. Vind. B. Vat. M.

E τοῦτο] τοῦτ' Vind. D. (hic vulgatum in m. habet.) E. Vat. H. Flor. ACTV.

γε] *om.* Vind. E.

ἐῤῥωμενεστάτην] Mon. B. alterum ρ int. vers. a m. s. habet.

δέ] δαί Par. A. δὲ sine interpunctione Vind. BD. Ald. Bas. ab. Post δόξαν vero Vind. D. punctum, Ald. Bas. ab. cum Stephano comma habent.

οἴσομεν] θήσομεν Vind. BD. Vat. M. (*an aliud quiddam esse*) *dicemus?* Fic.

ᾧ] ὃ, sup. ω, Vind. D.

ἐστίν. Ἀλλὰ] ἐστὶν, ἀλλὰ Ald. Similiter paullo post δόξαν, πῶς etc.

ὀλίγον] ὀλίγω Mon. B. ὀλίγῳ Flor. U.

γε] τε Lob. Vind. B. Vat. M.

ὡμολόγεις] ὡμολογεῖς Bas. b.

τῷ μὴ ἀναμαρτήτῳ ταὐτόν] *om.* Ang. B. Ficinus inverso ordine *quod falli potest et quod non potest.*

ποτέ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ. καὶ δῆλον] *Glau. Optime quidem. So. Constat itaque* Fic. sec. Bekkerum. In Veneta 1517. omnia Socrati, ut debent, assignantur.

ἐπιστήμης δόξα] δόξα ἐπιστήμης Ven. B. Vind. E. (Flor. C.) editi ante Bekkerum. 478

ὁμολογεῖται] ὁμολογῆται Bas. b.

ἄρα] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

Ἐπιστήμη μέν] ἐπιστήμην Vind. D.

γέ που ἐπὶ τῷ ὄντι, τὸ ὂν γνῶναι ὡς ἔχει; Ναί. 468
Δόξα δὲ, φαμὲν, δοξάζειν; Ναί. Ἦ ταὐτὸν, ὅπερ ἐπιστήμη γιγνώσκει; καὶ ἔσται γνωστόν τε καὶ δοξαστὸν τὸ αὐτό; ἢ ἀδύνατον; Ἀδύνατον, ἔφη, ἐκ τῶν ὡμολογημένων· εἴπερ ἐπ' ἄλλῳ ἄλλη δύναμις πέφυκε, δυνάμεις
B δὲ ἀμφότεραί ἐστον, δόξα τε καὶ ἐπιστήμη, ἄλλη δὲ ἑκατέρα, ὥς φαμέν. ἐκ τούτων δὴ οὐκ ἐγχωρεῖ γνωστὸν καὶ δοξαστὸν ταὐτὸν εἶναι. Οὐκοῦν εἰ τὸ ὂν γνωστὸν, ἄλλο τι ἂν δοξαστὸν, ἢ τὸ ὂν εἴη; Ἄλλο. Ἆρ' οὖν τὸ μὴ ὂν δοξάζει; ἢ ἀδύνατον καὶ δοξάσαι τό γε μὴ ὄν; ἐννόει δέ. οὐχ ὁ δοξάζων ἐπὶ τὶ φέρει τὴν δόξαν; ἢ

γέ] γάρ Par. K.

ἔχει] ἔχῃ Bas. a.

Δόξα] Ita Par. A. et a m. pr. D. Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACT. δόξαν reliqui cum editionibus ante Bekkerum.

φαμὲν] om. Fic. (*opinio autem opinari.*) Ante Bekkerum commata necessario aberant: δέ φαμεν δοξ.

Ἦ] ἢ Vind. F.

ὅπερ] ὥσπερ Par. D. a m. pr.

γιγνώσκει] γιν. Vind. D. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. γιγνώσκειν Vind. F.

ἢ ἀδύνατον] καὶ ἀδ. Vat. B.

Ἀδύνατον] *om.* Ang. B.

ἔφη, ἐκ] ἔφ, ηἐκ Ald.

ὡμολογημένων] ὁμολογημένων Vind. E. Bekkerus, Ast. tert. et Stallb. commate hoc a sequentibus distinguunt, quae tamen epexegesin continent.

δυνάμεις] δύναμις Vind. E. et ante corr. F.

ἐστον] ἐστι Lob. Vind. B. Vat. M.

B ὡς φαμέν] Ita Par. A. Vind. DE. Vat. H. Flor. ACTV. Vulgo ὡς ἔφαμεν, quod Vind. D. in margine et reliqui libri habent et Ficinus legit: *ut est dictum.* Praeteritum magis ad illud ἐκ τῶν ὡμολογημένων accommodatum videtur; sed haud dubie etiam tum in ea sententia erant, cui rei significandae praesens inservit. Cf. p. 466. B. ubi res paullo evidentior et Bekkerus codicem optimum sequi non veritus est.

δὴ] *autem* Fic.

ταὐτὸν — δοξαστὸν] *om.* Vind. F. Pro ταὐτὸν Lob. το αὐτὸ, Vind. BD. Vat. B. τὸ αὐτὸ habent.

ἂν] *om.* Lob. Vat. BM. post ὂν ponit Vind. B.

εἴη;] εἴη ἢ Vind. F. *est dicendum?* Fic.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

οὖν] οὐκ οὖν Vat. H. οὐκοῦν Vind. E.

δοξάζει] δοξώζει Ald.

καὶ] *om.* Fic.

τό γε] γε *om.* Lob. Vind. BF. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. RU.

ἐπὶ τὶ] ἐπί Mon. B. ἐπί τι reliqui mei et editi.

οἷός τε] οἷόν τε Vind. DEF. Mon. B. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Astius et Stallbaumius. *possibile est* Fic. Non caussa videtur, cur negligentius locutum Socratem statuamus.

δοξάζειν μὲν, δοξάζειν] δοξάζει μὲν, δοξάζει Vind. D.

γέ τι] τέ τι Mon. B.

δοξάζει] post ὁ δοξάζων Ven. B. Vind. E. Flor. C.

οἷός τε αὖ δοξάζειν μὲν, δοξάζειν δὲ μηδέν; Ἀδύνατον. Ἀλλ' ἕν γέ τι δοξάζει ὁ δοξάζων; Ναί. Ἀλλὰ μὴν μὴ ὄν γε οὐχ ἕν τι, ἀλλὰ μηδὲν ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύοιτο. C Πάνυ γε. Μὴ ὄντι μὴν ἄγνοιαν ἐξ ἀνάγκης ἀπέδομεν, ὄντι δὲ γνῶσιν. Ὀρθῶς, ἔφη. Οὐκ ἄρα ὂν οὐδὲ μὴ ὂν δοξάζει. Οὐ γάρ. Οὔτε ἄρα ἄγνοια οὔτε γνῶσις δόξα ἂν εἴη. Οὐκ ἔοικεν. Ἆρ' οὖν ἐκτὸς τούτων ἐστὶν, ὑπερβαίνουσα ἢ γνῶσιν σαφηνείᾳ ἢ ἄγνοιαν ἀσαφείᾳ; Οὐδέτερα. Ἀλλ' ἆρα, ἦν δ' ἐγὼ, γνώσεως μέν σοι φαίνεται δόξα σκοτωδέστερον, ἀγνοίας δὲ φανότερον; Καὶ πολύ γε, ἔφη. Ἐντὸς δ' ἀμφοῖν κεῖται; D

μὴ ὄν — μηδὲν] *om.* Ang. B. Pro ὄν Lob. ὃν habet.
ὀρθότατ'] ὀρθώτατ' Vind. F.

C Πάνυ γε.] πανύγε. Lob. In Ald. Bas. ab. comma pro puncto est.

μὴν] μὲν Vind. E. *quidem* Fic. μὴν paullo cupidius hoc ut valde ad rem pertinens proximo iungit: ipsa quidem argumentatio sequens οὐκ ἄρα ὂν οὐδὲ μὴ ὂν δοξάζει prius et hoc loco poni iubebat.

ἐξ ἀνάγκης] ἐξάν. Lob. ἔξαν. Vind. BDF.

ἀπέδομεν] ἀποδώσομεν Flor. T.
γάρ. Οὔτε] γὰρ, οὔτε Ald.
Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.
ἐκτὸς] post τούτων Par. K.

ἐστὶν,] Comma Stallbaumius in sec. posuit.

σαφηνείᾳ — ἀσαφείᾳ] σαφῆ εἶναι — ἀσαφεία Vind. F. σαφήνεια — ἀσάφεια Par. DK. Vind. E. Vat. H. (Florentini) cum editis ante Astii sec. qui Ficino duce verum restituit. Cf. L. VI. p. 509. D.

Οὐδέτερα] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Ven. B. Ang. B. Vat. HM. Ald. Bas. ab. Οὐδετέρα cum reliquis Steph. et Astius in pr.

ἆρα] ἄρα Lob. Vind. BDF.

φανότερον] Ita Par. A. Vind. D. Vat. H. Flor. V. φανώτερον Mon. B. Flor. TU. φανερώτερον reliqui et editiones ante Bekkerum. Cf. p. 479. D.
γε] γ' Vind. F. Ang. B.

Ἐντὸς] Ita Par. A. Vind. DE. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ἑνὸς Lob. Vind. BF. Ven. C. Par. DK. secund. Bekk. Vat. M. ἐν Vat. B. a m. s. ἐν μέσῳ Mon. B. Flor. U. quam lectionem qui olim *argumentorum vi et codicum auctoritate* veram demonstraturus erat, censor Ienensis Schützii (1808. N. 70. p. 556.) ab Astio citatus, promisso non stetit. Εἰ Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. εἰ' Ast. sec. cum commate post ἔφη, ut Glauconis sermo continuetur. Confer Vol. I. p. 417.
δ'] δὲ Vind. B. γ' Ast. sec.

D ἀμφοῖν] ἀμφοῖν μεταξὺ editi ante Bekkerum et Stallbaumius in pr. ubi Flor. ACUV. μεταξὺ post ἀμφοῖν servare ostendit. In sec. idem de Flor. ACRV. et de Par. A. Ven. B. Ang. B. Vat. H. praedicat, quos libros Bekkerus satis perspicue cum reliquis omnibus μεταξὺ ignorare declaravit. Stephanus in margine ἦ δ', in annot. p. 22. τί δέ; pro εἰ δ' legi posse autumabat, quin μεταξὺ sanum esset non dubitans.
κεῖται; Ναί.] κεῖται. Ast. sec.

Ναί. Μεταξὺ ἄρα ἂν εἴη τούτοιν δόξα. Κομιδῇ μὲν οὖν. Οὐκοῦν ἔφαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν, εἴ τι φανείη οἷον ἅμα ὄν τε καὶ μὴ ὄν, τὸ τοιοῦτον μεταξὺ κεῖσθαι τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος τε καὶ τοῦ πάντως μὴ ὄντος, καὶ οὔτε ἐπιστήμην οὔτε ἄγνοιαν ἐπ' αὐτῷ ἔσεσθαι, ἀλλὰ τὸ μεταξὺ αὖ φανὲν ἀγνοίας καὶ ἐπιστήμης; Ὀρθῶς. Νῦν δέ γε πέφανται μεταξὺ τούτοιν ὃ δὴ καλοῦμεν δό-
E *ξαν. Πέφανται. Ἐκεῖνο δὴ λείποιτ' ἂν ἡμῖν εὑρεῖν,*

Μεταξὺ ἄρα] „Potius fortasse scribendum *ἆρα*, quo significetur Itáne: ut post *δόξα* interrogationis nota ponatur.“ Steph. annot. p. 22. Eam notam posuerant Bas. ab. nec prorsus inepta erat, quamquam conclusioni affirmatio congruit. Sed *ἆρα* hoc loco ferri non potest. — Proclus in Tim. p. 76, 5. a fine: *καὶ αὕτη μὲν ἡ δύναμις (ἡ δόξα) λόγος οὖσα ὡς πρὸς τὴν αἴσθησιν ἄλογός ἐστιν ὡς πρὸς τὴν γνῶσιν τῶν ὄντως ὄντων· ἡ δὲ αἴσθησις ἁπλῶς ἄλογος. διὸ καὶ ἐν Πολιτείᾳ μέσον αὐτὴν τὴν δόξαν λέγων γνώσεως ἀπεφήνατο καὶ ἀγνοίας.*

τούτοιν — φανείη] *om.* Vind. E.

δόξα] *ἡ δόξα* (Flor. UV.) editi ante Bekkerum.

Κομιδῇ] *κομιδὴ* Vind. F.

ὄν τε] *οὔτε* Ald.

τοιοῦτον] *τοιοῦτο* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

εἰλικρινῶς] Ita Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Ald. *εἱλ.* Bas. ab. et sequentes, tacentibus de Par. K. Bip. V. ad p. 477. A.

τε] *om.* Flor. T.

πάντως] *παντελῶς* idem.

ὄντος,] *ὄντος.* Ald. *ὄντος;* Bas. ab. Steph.

οὔτε ἐπιστήμην οὔτε ἄγνοιαν] *οὔτ' ἐπ. οὔτ' ἄγν.* Lob. Vind. B. Vat. M.

τὸ] *τῶι* Lob. *τῶ* Vind. B. Vat. M.

φανὲν] *φαμὲν* Vind. D. Par. K. sec. Bekk. Bas. b.

γε] *om.* Flor. T.

τούτοιν] *τούτων* Vind. E. *τούτην* Mon. B. a m. pr.

ὃ] *ἢ* Mon. B. a m. pr. *ἢν* a m. s.

Πέφανται — ἔοικε, τὸ E.] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

δὴ] *δὲ* Ven. B. E

λείποιτ'] *λείποι τ'* Ald.

ἔοικε] *ἔοικεν* Vind. F.

εἰλικρινὲς] Ita Lob. Vind. BDF. Mon. B. Ald. *εἱλ.* Vind. E. Bas. ab. Steph. et recentiores, ut supra D.

ἵνα — προσαγορεύωμεν] Mon. B. bis deinceps scripta, sed sub prioribus puncta habet. *ut si nobis pateat, opinabile quiddam merito nuncupemus* Fic. veram interpunctionem secutus, quae Schleiermacherum non fefellit. Vulgo non post *φανῇ*, sed post *εἶναι* comma faciunt magno veritatis detrimento. Cf. p. 479. D. Vind. F. utrobique comma habet. Pro *ἵνα* in Lob. Vind. B. Vat. M. *ἵν'* exstat.

προσαγορεύωμεν] *προσαγορεύομεν* Vind. B.

ἄκροις] *ἄκροισι* Flor. V. In Vind. F. *ἄκροισ* cum commate scriptum est ita, ut parum ab *ἄκροισι* differat. Conf. Vol. I. p. 222. sq.

ἀποδιδόντες] *ἀποδιδόντι* Vind. E.

ᾗ] *ἡ* Vind. B. Ald. Bas. ab.

Οὕτω.] *Οὕτως.* Bekkerus et Astius in tert. Idem est in Vind. F.

λεγέτω μοι, φήσω, καὶ ἀποκρινέσθω ὁ χρηστὸς] *percontabor cum* Ficinus, qui paullo post inter *οὕτω* et *τούτων percontabor,*

ὡς ἔοικε, τὸ ἀμφοτέρων μετέχον, τοῦ εἶναί τε καὶ μὴ
εἶναι, καὶ οὐδέτερον εἰλικρινὲς ὀρθῶς ἂν προσαγορευό-
μενον, ἵνα ἐὰν φανῇ, δοξαστὸν αὐτὸ εἶναι ἐν δίκῃ
προσαγορεύωμεν, τοῖς μὲν ἄκροις τὰ ἄκρα, τοῖς δὲ με-
ταξὺ τὰ μεταξὺ ἀποδιδόντες. ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτω. Τού-
των δὴ ὑποκειμένων λεγέτω μοι, φήσω, καὶ ἀποκρινέ-
σθω ὁ χρηστός, ὃς αὐτὸ μὲν καλὸν καὶ ἰδέαν τινὰ αὐ- 479
τοῦ κάλλους μηδεμίαν ἡγεῖται ἀεὶ μὲν κατὰ ταὐτὰ

inquam*, *hunc in modum interposuit, liberius quidem ille, sed a mente scriptoris minime aberrans. Scilicet φήσω hic non, ut alibi et ut infra φήσομεν post ὦ ἄριστε, ipsi alloquio insertum neque ad formam verborum, sed ad argumentum et sententiam referendum esse ex eo intelligitur, quod λεγέτω et ἀποκρινέσθω, non λέγε et ἀποκρίνου circumposita habet, quibus formis compellans bonum virum Socrates necessario uti debebat, poteratque hic locus ad oppositam quandam eiusdem verbi rationem L. III. p. 415. A. illustrandam adhiberi. Itaque Socrates ***his positis ad dicendum sibique respondendum excitaturum*** h. e. ***percontaturum*** sese dicit illum, quem primum describit verbis ὁ χρηστὸς etc. usque ad τἆλλα οὕτω, deinde ut praesentem, qualem iam hic fingit, alloquitur ex descriptione petito interrogandi exordio: τούτων γὰρ δή, ὦ ἄριστε etc. in quibus γὰρ nihil aliud significat, nisi esse hanc continuationem sermonis iam inchoati, neque alio spectat, nisi ad haec nostra λεγέτω μοι, φήσω, καὶ ἀποκρινέσθω, quae consequentiam habere perperam negat Schleiermacherus, novam a verbis πολλὰ δὲ τὰ καλὰ structuram fieri statuens, nihil curans particulam μὲν inter αὐτὸ et καλὸν interiectam. — Pro ἀποκρινέσθω Lob. ἀποκρινέτω habet.

479 ὃς αὐτὸ] ὃς αὐτὸ, e corr. αὐτῷ, τὸ Vind. F. αὐτὸς Bas. a. quem errorem notans Stephanus „in quodam veteri libro“ καὶ αὐτὸ μὲν etc. scriptum esse perhibet pag. 22. αὐτο Vind. B. sine accentu et linea infra ducta cum καλὸν iunctum habet, ut p. 476. C. αὐτο δὲ κάλλος.

τινὰ] *unam* Fic.

αὐτοῦ] αὖ τοῦ Lob. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. τοῦ Vind. B.

κάλλους] καὶ κάλλους Bas. b.

ἡγεῖται] ἡγῆται Vind. F. Mon. B. Ven. B. Flor. ACRUV. ἥγηται Par. DK. sec. Bekk.

ἀεὶ μὲν] Particulam μὲν vulgo et in maiore codicum parte omissam ex Par. A. Vind. DE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. recipiendam putavi, quia repetita discriminis inter id, quod esse iste negat et qualia statuit esse, intercedentis significatio minime ab hoc loco aliena neque alio modo commodius facienda, codicum autem dissensio potius praetermissionem particulae a librariis, qui eam superfluam existimarent, profectam, quam interpolationem alibi sane, ut L. VI. p. 492. A. semel et iterum, factam aut calami errorem arguere videbatur. Exemplis iterati μὲν a Dorvillio ad Charit. p. 399. sq. et p. 543. Lips. collatis non utor, quippe partim corruptis, ut huius libri p. 473. C. δοκεῖ μέν, Herodot. L. VI. c. 101. ἔπιπτον μέν, partim ita comparatis, ut utrique μὲν suum respondeat δὲ vel expressum vel cogitatione addendum, ut Leg. L. V. p. 735. D. καὶ τὰς μὲν τύραννος μὲν ὢν etc. Isocr. Paneg. p. 57. extr. Bekk. Xenoph. de venat. 13, 10. neque alterum nostro geminum

ὡσαύτως ἔχουσαν, πολλὰ δὲ τὰ καλὰ νομίζει, ἐκεῖνος ὁ φιλοθεάμων καὶ οὐδαμῇ ἀνεχόμενος, ἄν τις ἓν τὸ καλὸν φῇ εἶναι καὶ δίκαιον καὶ τἆλλα οὕτω. τούτων γὰρ δή, ὦ ἄριστε, φήσομεν, τῶν πολλῶν καλῶν μῶν τι ἔστιν, ὃ οὐκ αἰσχρὸν φανήσεται; καὶ τῶν δικαίων, ὃ οὐκ ἄδικον; καὶ τῶν ὁσίων, ὃ οὐκ ἀνόσιον; Οὔκ, ἀλλ'
B ἀνάγκη, ἔφη, καὶ καλά πως αὐτὰ καὶ αἰσχρὰ φανῆναι, καὶ ὅσα ἄλλα ἐρωτᾷς. Τί δέ; τὰ πολλὰ διπλάσια ἧτ-

novi; sed quod perspicuitatis gratia Phaedon. p. 108. B. factum videmus in verbis τὴν μὲν ἀκάθαρτον καί τι πεποιηκυῖαν τοιοῦτον, ἢ φόνων ἀδίκων ἡμμένην ἢ ἄλλα ἄττα τοιαῦτα εἰργασμένην, ἃ τούτων ἀδελφά τε καὶ ἀδελφῶν ψυχῶν ἔργα τυγχάνει ὄντα, ταύτην μὲν ἅπας φεύγει, ubi codex Augustanus alterum μὲν post ταύτην omittit, idem insigniendae et distinguendae notionis caussa h. l. fieri potuisse videtur. Hanc enim vim μὲν communem habet cum γε, quod quia solum ἀεὶ afficeret neque de opposito cogitari iuberet, minus aptum hic erat. Cf. Vol. I. p. 229, a. et p. 310. sq.

κατὰ ταὐτὰ] κατὰ ταῦτα Vind. BF. καταταῦτα Lob.

ὡσαύτως ἔχουσαν] ὦ σώκρατες ἔχουσαν Lob. Vat. M. ἔχουσαν ὦ σώκρατες Vind. B.

ἐκεῖνος ὁ φιλοθεάμων καὶ] Haec verba, quae Ficinus *et pulchris rebus spectandis deditus* interpretatur, in Ven. B. omissa, Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius in pr. uncis incluserunt; cuius suspicionis ego nullam excusationem invenio, nisi in corrupta veterum editionum interpunctione, quas illi post ἔχουσαν punctum vel colon, post νομίζει nullam incisionem, post φιλοθεάμων comma habentes in altero tertioque et ipsi (Stallbaumius etiam in sec.) secuti offensionem accipere potuerunt. Iam commate post νομίζει posito locum per se cuivis clarum fore spero.

οὐδαμῇ] οὐδαμοῦ Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. Bas. b. (οὐδαμῇ Steph.)

ἄν] ἐάν Par. K. sec. Bekk.

τἆλλα] τᾶλλα Lob. τ' ἄλλα Vind. E. τἄλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast.

τι ἔστιν] τί ἐστιν Lob. Vind. BDF. Mon. B. Ald. Bas. ab. τι ἐστὶν Steph. Ast. pr. sec.

οὐκ αἰσχρὸν] οὐ καὶ αἰσχρὸν Mon. B. Flor. U. *non turpe etiam* Fic.

καὶ — ἄδικον;] *om.* Vat. H.

ὁσίων] ὁσίον Bas. b.

ὃ] *om.* Vind. F.

ἀλλ' ἀνάγκη] ἀλλὰ ἀνάγκη Lob. ἄλλανάγκη Vind. F.

Τί δέ; τὰ πολλὰ] τὰ δὲ τὰ πολλὰ Vind. F. Flor. R. τί δαὶ τὰ π. Par. A. Vat. H. Flor. ACTV. Τί δὲ τὰ π. Ald. Bas. ab. δὲ Ficinus omisit. B

ἡμίσεα] ἡμίσυα Vind. F.

διπλάσια] διπλασία idem.

δὴ] δὲ Flor. T.

μᾶλλον ἃ] ἄλλο ὃ Vind. E.

φήσωμεν] φήσομεν Vind. F. Flor. R. Ald. Bas. ab. ἃ ἂν φήσωμεν, ταῦτα Ficinus *talia* interpretatus est.

τἀναντία] τοὐναντία Vind. E.

Οὔκ, ἀλλ' ἀεὶ] οὐκ ἄλλα εἰ Vind. F.

τόν τι ἡμίσεα, ἢ διπλάσια φαίνεται; Οὐδέν. Καὶ μεγάλα δὴ καὶ σμικρὰ καὶ κοῦφα καὶ βαρέα μή τι μᾶλλον ἃ ἂν φήσωμεν, ταῦτα προσρηθήσεται, ἢ τἀναντία; Οὔκ, ἀλλ' ἀεί, ἔφη, ἕκαστον ἀμφοτέρων ἕξεται. Πότερον οὖν ἔστι μᾶλλον, ἢ οὐκ ἔστιν ἕκαστον τῶν πολλῶν τοῦτο, ὃ ἄν τις φῇ αὐτὸ εἶναι; Τοῖς ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν, ἔφη, ἐπαμφοτερίζουσιν ἔοικε καὶ τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι, τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς πέρι C

ἕξεται] ἔχεται Vind. F. et cum ξ super χ Ang. B.

οὖν] *om.* Fic.

ἔστι] ἐστι Vind. BD. Ald. Bas. ab. Steph. ἐστὶ Vind. F. Ast. pr. sec.

τοῦτο] τοὺς Bas. b.

ταῖς] ταῖ Ald.

ἑστιάσεσιν] ἑστ. Mon. B.

C ἐπαμφοτερίζουσιν] Timaeus lex. p. 107: ἐπαμφοτερίσαι· εἰς ἀμφιβολίαν ἀγαγεῖν τὸν λόγον. quam glossam Ruhnkenius ad verba Euthyd. p. 300. D. ὁ ἀδελφός σου ἐξημφοτέρικε τὸν λόγον, in quibus Timaeus ἐπημφοτέρικε legerit, pertinere ostendens verissime ad nostrum locum ineptam esse innuit. Nam ut possit ἐπαμφοτερίζειν transitivam significationem habere, quam lexicon Bekkeri anecd. p. 258, 4. ei tribuit, ἐπαμφοτερίσαι τὸ τὰ σαφέστερα εἰς ἀμφίβολον περιστῆσαι iisdem verbis, quibus Etymologicum ἐξαμφοτερίσαι, interpretans, hic certe intransitivum est et ambiguas enuntiationes ipsas eandem rem negantes atque affirmantes et in conviviis ioci caussa proponi solitas denotat, quale aenigma de eunucho est, quod exempli loco subiicitur, τὸ συμποσιακὸν ἐκεῖνο γριφῶδες πρόβλημα, ut Eustathius in Il. T. II. p. 209, 7. Lips. appellat. Verum tamen fieri potuit, ut Timaeus secus statueret et generis indicio ancipiti, quod plerumque ad masculinum spectare solet, deceptus τοῖς ἐπαμφοτερίζουσιν pro masculino haberet et verbum, ut iam debebat, transitiva potestate praeditum atque eodem fere modo, quo in Euthydemo, explicandum putaret. Simile quid Athenaeo accidisse videmus, qui L. X. p. 452. C. hoc ipsum aenigma, Panarcis secundum Clearchum inventum, a Platone in quinto *Legum* commemorari his verbis scribit: τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλοσόφους (ex huius libri p. 475. E.) τοῖς ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν ἔφη ἐπαμφοτερίζουσιν ἐοικέναι καὶ τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι, τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς πέρι τῆς νυκτερίδος, ᾧ καὶ ἀφ' οὗ αὐτὸν αὐτὴν (id cod. Pal. et ed. pr. omittunt) αἰνίττονται βαλεῖν.

ἔοικε] ὡς ἔοικε Lob. Vind. B. Vat. M.

αἰνίγματι, τῷ] αἰνίγματι ἔοικε iidem et Vat. B.

τοῦ] τῶν Vind. E.

βολῆς] βουλῆς Ald. Bas. ab. quod praeeunte Ficino et in ecl. p. 100. Cornario correxit Stephanus.

πέρι] περὶ codices a me visi et editiones ante Bekkerum. Stephanus in annot. pag. 22. ubi ab Eustathio ad Il. l. c. exhibitam aenigmatis solutionem celato auctoris nomine proponit, περί, quod antea inter τῆς et νυκτερίδος collocari voluerat, plane tollendum censet, cumque Astius in

τῆς νυκτερίδος, ὥς καὶ ἐφ' οὗ αὐτὸν αὐτὴν αἰνίττονται βαλεῖν· καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν, καὶ οὔτ' εἶναι οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν δυνατὸν παγίως νοῆσαι οὔτ' ἀμφότερα οὔτε οὐδέτερον. Ἔχεις οὖν αὐτοῖς, ἦν δ' ἐγώ,

prima ed. secutus est ita, ut simul καὶ ante τῆς βολῆς insereret, cuius additamenti auctorem Ficinum habere putans Grynaeum habebat, qui illius interpretationem *aenigmati puerorum circa eunuchum de vespertilionis percussione* in *aen. puer. de eunucho et vespertilionis percussione* mutavit. In sec. Stephanum simpliciter sequi maluit, in contextu tamen εὐνούχου βολῆς καὶ περὶ τῆς νυκτ. posuit, partim Cornario duce, qui τῷ περὶ τῆς τοῦ εὐνούχου βολῆς, καὶ περὶ τῆς νυκτ. scribendum coniecit. Nihil praeter accentum mutandum esse primus, quod sciam, Benedictus ostendit in Coniecturis a. 1805. editis p. 11. atque ita scripserunt Bekkerus, Ast. tert. et Stallb. Cf. Bernhardy synt. pag. 163. et pag. 201.

ὥς] *om.* Par. K. sec. Bip. ᾧ Flor. ACRTV. Vind. DEF. Ang. B. Vat. H. Athen. Astius in sec. et tert. et Stallbaumius. Idem ex Athenaeo recipiendum statuerat Stephanus annot. p. 22. secutusque est Schleiermacherus ea ratione, quod Plato simpliciorem aenigmatis formam praeter eunuchum et vespertilionem nihil nisi fruticem, ut ipse interpretatur, et pumicem continentem respexisse videatur. Sed hoc ipsum illud est, de quo dubitatur. Quamquam enim simplicissimum quodque in hoc genere idem et antiquissimum esse a vero non abhorret ideoque eam formulam non immerito primam dixeris, quam Athenaeus ante verba supra relata et scholion alterum ad nostrum locum et Suidas in αἶνος exhibent, tamen Platoni secundam in priori scholio et in fine Anthologiae exstantem atque ab Eustathio l. c. et ab anonymo περὶ τρόπων pag. 7. sq. (Musei crit. Vratislav. 1820.) explicatam nondum cognitam aut respectu non dignam visam fuisse pro certo affirmari nequit. Athenaei verba haec sunt: καὶ τὸ Πανάρκους δ' ἐστὶ τοιοῦτον, ὥς φησι Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ γρίφων, ὅτι βάλοι ξύλῳ τε καὶ οὐ ξύλῳ καθημένην ὄρνιθα καὶ οὐκ ὄρνιθα ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀνὴρ λίθῳ τε καὶ οὐ λίθῳ. τούτων γάρ ἐστι τὸ μὲν νάρθηξ, τὸ δὲ νυκτερὶς, τὸ δὲ εὐνοῦχος, τὸ δὲ κίσσηρις. καὶ Πλάτων δ' ἐν πέμπτῳ Νόμων μνημονεύει· τοὺς τῶν τεχνυδρίων etc. Hic si nihil praetermisit, hosce versus ante oculos habere potuit, quos ex margine Par. A. a Ruhnkenio et Bekkero editos secundum Broendstedii emendationem in Bredovii Epistolis Parisiensibus pag. 132. propositam subscripsi: Ἄνθρωπος οὐκ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος δ' ὅμως, Ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθ', ὅμως ὄρνιθα δὲ, Ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην Λίθῳ βαλών με κοὐ λίθῳ διώλεσεν. quorum fortasse primo praefixus erat is, qui loco primi apud Suidam est: Αἶνός τις ἔστιν, ὡς ἀνήρ τε κοὐκ ἀνήρ, extremus autem idem, quem Suidas extremum ponit: Λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βαλὼν διώλεσεν. Secunda formula in priori scholio haec est: Κλεάρχου γρῖφος· Αἶνός τις ἔστιν, ὥς ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ Ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθ' ἰδών τε κοὐκ ἰδὼν Ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην Λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βάλοι τε κοὐ βάλοι. in quibus tertio versui assutum τε κοὐ καθημένην quamvis ab Eustathio et anonymo receptum et in margine codicis Mon. B. (ἀνὴρ κοὐκ ἀνὴρ, ὄρνιν κοὐκ-

ὅτι χρήσῃ, ἢ ὅποι θήσεις καλλίω θέσιν τῆς μεταξὺ οὐσίας τε καὶ τοῦ μὴ εἶναι; οὔτε γάρ που σκοτωδέστερα μὴ ὄντος πρὸς τὸ μᾶλλον μὴ εἶναι φανήσεται οὔτε φανότερα ὄντος πρὸς τὸ μᾶλλον εἶναι. Ἀληθέστατα, D

ὄρνιν, καθημένην κοὐκαθημένην. βάλε κοὐβάλε. λίθῳ κοὐλίθῳ.) etiam reliquis duobus tamquam magis ad rem pertinens praelatum, iure delerunt Broendstedius et Bekkerus, neque in suo exemplari invenit Brunckius. In hac igitur sex habes ἐπαμφοτερίζοντα non inepte composita, quorum dimidiam partem Plato unico illo ὡς breviter et tamen intelligentibus satis perspicue significare potuit, instrumentum dico et conditionem iacientis et eventum. Itaque quum codices optimi eam particulam praebeant, non solum auctoritas eorum observanda, sed etiam res dubia secundum eos decernenda et notitia alterius formulae Platoni adiudicanda videtur.

καὶ ἐφ' οὗ] κε ἔφρυ Lob. κέπφου Vind. B. Vat. M. καὶ φάντες Par. DK. φάντες Mon. B. Flor. U.

αἰνίττονται βαλεῖν] βαλεῖν αἰνίττονται καὶ οὐ βαλεῖν Mon. B. Flor. U.

ταῦτα] καὶ ταῦτα Mon. B.

ἐπαμφοτερίζειν] Ita Mon. B. sed cum duobus punctis sub ν. ἐπαμφοτερίζει Vind. E. Astius in sec. et tert. Stallbaumius in pr. et Schleiermacherus. (*haec enim*) *ambigua sunt* Fic. Infinitivus a verbo ἔοικε pendet, quod non ita multo ante item post ἐπαμφοτερίζουσιν positum hic eo facilius intelligitur; nisi forte mavis ex sequente δυνατὸν colligere cognatum ἀνάγκη loquentis animo obversatum infinitivi caussam exstitisse. Stallbaumius ex verbo αἰνίττονται per zeugma οἴονται vel simile quoddam intelligendum statuit, quasi haec vulgaris quaedam multorum opinio, non ex ipsis penetralibus Platonicae philosophiae deprompta sententia sit.

αὐτῶν] αὐτὸ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δυνατὸν] *om.* Vind. D.

παγίως] Nescio an non casu acciderit, quod Phrynichus Bekkeri anecd. p. 41, 16. in explicando verbo ἐπαμφοτερίζειν hoc ipso vocabulo usus est: τὸ μὴ παγίως ἕν τι βουλεύεσθαι καὶ πράττειν, ἀλλὰ καὶ τόδε καὶ τόδε διανοεῖσθαι.

νοῆσαι] *responderi* Fic.

οὔτ'] οὔτε Vind. DF. Flor. AC.

οὔτε] οὔτ' Lob. Vind. B. Vat. M.

οὐδέτερον] οὐδέτερα Mon. B.

οὖν] *om.* Fic.

χρήσῃ] χρήσει Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

ὅποι] ὅπῃ Lob. Vind. BDEF. Vat. BM. Ang. B. Flor. RT. ὅπου Par. DK. Mon. B. Flor. U.

θήσεις] θείσεις Bas. ab.

σκοτωδέστερα] σκοτωδεστέρα Vind. F. *obscurior* Fic.

μὴ ὄντος] τοῦ μὴ ὄντος Mon. B.

πρὸς — φανήσεται] *om.* idem.

μὴ εἶναι — μᾶλλον D.] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

φανότερα] Ita Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. AC. φανώτερα Mon. B. Flor. V. Ald. Bas. ab. Idem et paullo post ὄντας pro ὄντος in Ven. C. legi D

ἔφη. Εὑρήκαμεν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ὅτι τὰ τῶν πολλῶν πολλὰ νόμιμα καλοῦ τε πέρι καὶ τῶν ἄλλων μεταξύ που κυλινδεῖται τοῦ τε μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄντος εἰλικρινῶς. Εὑρήκαμεν. Προωμολογήσαμεν δέ γε, εἴ τι τοιοῦτον φανείη, δοξαστὸν αὐτὸ, ἀλλ' οὐ γνωστὸν δεῖν λέγεσθαι, τῇ μεταξὺ δυνάμει τὸ μεταξὺ πλανητὸν ἁλισκόμενον.
E Ὡμολογήκαμεν. Τοὺς ἄρα πολλὰ καλὰ θεωμένους, αὐτὸ δὲ τὸ καλὸν μὴ ὁρῶντας μηδ' ἄλλῳ ἐπ' αὐτὸ ἄγοντι δυναμένους ἕπεσθαι, καὶ πολλὰ δίκαια, αὐτὸ δὲ τὸ δίκαιον μὴ, καὶ πάντα οὕτω, δοξάζειν φήσομεν ἅπαντα, γιγνώσκειν δὲ ὧν δοξάζουσιν οὐδέν. Ἀνάγκη, ἔφη. Τί

perhibet Astius in sec. quem codicem Bekkerus haec omnia omittere testatur. Fortasse in margine scriptam habet lectionem Aldinam. φανερώτερα reliqui codices, Steph. Ast. pr. sec. ut p. 478. C. *clarior* Fic. perperam utrumque comparativum ad θέσιν referens.

ὄντος] ὄντως Ald. Bas. ab. τοῦ ὄντος idque ante φανώτερα Mon. B.

νόμιμα] νόμημα Vind. E.

τοῦ τε μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄντος εἰλικρινῶς. Εὑρήκαμεν.] Vind. E. (Ven. B.) Flor. AC. et editiones ante Bekkerum: τοῦ τε ὄντος καὶ τοῦ μὴ ὄντος. Εἰλικρινῶς εὑρήκαμεν. Nec aliter Ficinus: *(media inter) omnino ens et omnino non ens volvuntur. Glau. Invenimus plane.* Bekkerus mutata secundum codices negationis sede interpunctionem eam, quam in Mon. B. et fortasse in aliis viderat, adhibuit et locum in integrum restituit. In Vind. F. neque post ὄντος neque ante Εὑρήκαμεν interpunctio est. εἰλικρινῶς ego secundum Lob. Vind. BDF. Mon. B. Ald. scripsi. V. ad p. 477. A.

τοιοῦτον] τοῦτον Ven. C. τούτων Lob. Vind. BD. (hic vulg. in m.) Vat. BM. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

λέγεσθαι] λεγέσθω Par. K. sec. Bip.

τῇ μεταξὺ] His praepositum in editis ante Bekkerum καὶ unus Par. D. a m. s. habet expressitque an sua sponte inseruit Ficinus: *et cum medium pervagetur, media comprehendi potentia.* In appositione, cuius haec instar sunt, neque καὶ ferri, neque ἅτε, quod Stallbaumius pro eo desiderat, desiderari debet.

πλανητὸν] πλανητῶν Vind. E.

ἁλισκόμενον.] ἁλισκόμενον; Lob. Vind. B.

Ὡμολογήκαμεν] ὡμολογήσαμεν Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

πολλὰ καλὰ] *pulchra haec multa* Fic.

δὲ τὸ καλὸν] δὴ τὸ κ. Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B. E

ἄλλῳ] ἄλλο Vind. F.

τὸ δίκαιον] καὶ δίκαιον Ang. B.

πάντα] *alia* Fic.

φήσομεν ἅπαντα,] φήσομεν; ἅπαντα. Lob. Vind. B. φήσομεν: ἅπαντα: Vind. D.

γιγνώσκειν] γιν. Vind. E.

οὐδέν.] οὐδέν; Lob. Vind. B.

Τί δὲ αὖ τοὺς] Stephanus et Astius in pr. et sec. post αὖ signum interrogandi, deinde post ὄντα cum Ald. Bas. ab. comma

δὲ αὖ τοὺς αὐτὰ ἕκαστα θεωμένους καὶ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ
ὡσαύτως ὄντα; ἆρ' οὐ γιγνώσκειν, ἀλλ' οὐ δοξάζειν;
Ἀνάγκη καὶ ταῦτα. Οὐκοῦν καὶ ἀσπάζεσθαί τε καὶ φι-
λεῖν τούτους μὲν ταῦτα φήσομεν, ἐφ' οἷς γνῶσίς ἐστιν,
ἐκείνους δὲ, ἐφ' οἷς δόξα; ἢ οὐ μνημονεύομεν, ὅτι φω- 480
νάς τε καὶ χρόας καλὰς καὶ τὰ τοιαῦτα ἔφαμεν τούτους
φιλεῖν τε καὶ θεᾶσθαι, αὐτὸ δὲ τὸ καλὸν οὐδ' ἀνέχε-
σθαι ὥς τι ὄν; Μεμνήμεθα. Μὴ οὖν τι πλημμελήσο-
μεν φιλοδόξους καλοῦντες αὐτοὺς μᾶλλον, ἢ φιλοσό-
φους; καὶ ἆρα ἡμῖν σφόδρα χαλεπανοῦσιν, ἂν οὕτω
λέγωμεν; Οὔκ, ἄν γ' ἐμοὶ πείθωνται, ἔφη· τῷ γὰρ ἀλη-

posuerunt. Pro δὲ in Par. A. Vat. H. Flor. ACV. δαὶ legitur, Stephanus et recentiores δ' habent. δὲ non solum in Lob. Vind. DEF. Flor. U. Ald. Bas. ab. sed etiam in Vind. B. Mon. B. exstat, quod tacens Bekkerus idem in aliis neglexerit. Quamquam de Par. K. Bipontini quoque tacent, et Flor. RT. cum Stephano facere videntur. Pro αὖ τοὺς Lob. Vind. BF. αὐτοὺς exhibent.

καὶ ἀεὶ] καὶ *om.* Fic.

ταὐτὰ] Ita Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACV. τὰ αὐτὰ reliqui cum editionibus ante Bekkerum. Conf. Vol. I. p. LVIII.

οὐ] Ita Mon. B. a m. pr. οὖν a m. s. *om.* Ven. B.

γιγνώσκειν] γιν. Vind. D. (Flor. RU.) Ald. Bas. ab. Steph. δοξάζειν Flor. T.

ἀλλ' οὐ] ἀλλὰ μὴ Lob. Vind. BD. Vat. M. ἀλλὰ Vat. BH. Vind. E. Flor. ACTV.

δοξάζειν] γιγνώσκειν Flor. T.

Οὐκοῦν — ταῦτα] *om.* Vind. E.

καὶ ἀσπάζεσθαι] καὶ *om.* Fic.

480 δὲ ἐφ'] δ' ἐφ' Vind. F. Ang. B.

καλὰς] τινὰς Vind. DE. Vat. H. Flor. ACV. (*colores*) *quosdam* Fic.

τοιαῦτα] τοιαῦτ' Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACV.

πλημμελήσομεν] Ita Vindob. BDEF. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. RTU. et corr. Par. A. πλημμελήσωμεν reliqui cum editis ante Astium, qui in pr. ed. secundum Ven. C. et Stephani coniecturam in margine propositam verum restituit.

καλοῦντες] post αὐτοὺς Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. T.

καὶ] κἂν Ven. B. Bas. b. Ast. pr.

ἆρα] Ita Vind. F. Flor. RT. et correctus in accentu Mon. B. Reliqui mei et Flor. cum editis ante Bekkerum ἄρα habent, quod Stephanus in m. cum illo permutandum aut κἂν ἄρα, quod in quibusdam exemplaribus sit, scribendum censebat. Ficinus pro utroque *quanquam* posuit.

χαλεπανοῦσιν] χαλεπαινοῦσιν Vind. D. et ante corr. F.

λέγωμεν;] Ita Mon. B. λέγωμεν. editi ante Astii sec.

ἄν γ' ἐμοὶ] Ita Ven. B. Vind. DE. Vat. H. Flor. ACTV. ἄν γέ μοι reliqui editique ante Bekkerum. Cf. Vol. I. p. 7.

πείθωνται] πείθονται Vind. F. et, sup. ω, E.

θεῖ χαλεπαίνειν οὐ θέμις. Τοὺς αὐτὸ ἄρα ἕκαστον τὸ ὂν ἀσπαζομένους φιλοσόφους, ἀλλ' οὐ φιλοδόξους κλητέον; Παντάπασι μὲν οὖν.

ἀσπαζομένους] *qui — admirantur et diligunt* Fic.

κλητέον;] Ita Lob. κλητέον. editi ante Bekkerum.

οὖν.] οὖν. οἱ μὲν δὴ φιλόσοφοι: ἦν δ' ἐγώ: Vind. F.

Τέλος πολιτειῶν ε': Lob. τέλ: ε. Vind. D. a m. s. Τέλος τοῦ πολιτειῶν, ἢ περὶ δικαίου πέμπου (πέμπτου Bas.) λόγου. Ald. Bas. ab.

ΛΟΓΟΣ ΕΚΤΟΣ.

469 Οἱ μὲν δὴ φιλόσοφοι, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, καὶ οἱ 484
μὴ διὰ μακροῦ τινὸς διεξελθόντος λόγου μόγις πως ἀνεφάνησαν, οἵ εἰσιν ἑκάτεροι. Ἴσως γάρ, ἔφη, διὰ βραχέος οὐ ῥᾴδιον. Οὐ φαίνεται, εἶπον. ἐμοὶ γοῦν ἔτι

Πλάτωνος πολιτειῶν, .σί. Lob. *πολιτειῶν λόγος ἕκτος* Vind. B. ς. Vind. E. *ἕκτος:* Vind. F. Flor. R. *πλάτωνος πολιτειῶν ἕκτη* Mon. B. Flor. U. (*πολιτιῶν* hic.) *ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ, Η ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΥ ΛΟΓΟΣ ΕΚΤΟΣ.* Ald, Bas. ab, Flor. ACV. *ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ἕκτος* Stephan. ς Bekkerus et Stallb. pr.

484 *Οἱ*] ι Vind. E.

διὰ] *om.* Ven. B. a m. pr.

μακροῦ] *μικροῦ* Vat. H. Flor. AC.

διεξελθόντος] *διεξελθόντες* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Astius in sec. ed. cuius in *addendis* nominativum hunc absolutum statuit, refragante verborum dispositione. *διεξεληλυθότος* Mon. B. Flor. U. quamquam hunc Stallbaumius in pr. ed. *διεξελυθότος*, in secunda *ἐληλυθότος*, quam lectionem Bekkerus e Monacensi perperam refert, exhibere demonstrat.

λόγου] *τοῦ λόγου* Vind. E. (Ven. B. Vat. H. Flor. ACT.) cum editionibus ante Astii sec. Articulum Stallbaumius, qui *διεξελθόντος* non a praepositione *διὰ* regi, sed absolute positum esse et *λόγον* ipsum *δια μακροῦ τινὸς διεξελθεῖν* dici putaret, omittere non debebat. Sed pronomen quoque *τινὸς* isti interpretationi obstat. Mihi *διὰ* ut in Glauconis responso, ita in his Socratis verbis id significare videtur, cuius quasi adminiculo non sine labore effectum esset, ut philosophorum indoles tandem appareret. Nec frustra additum est *διεξελθόντος*. Non prius enim apparuerat, quam ad finem pervenisset longa disputatio.

πως] *που* Vind. B.

ἀνεφάνησαν] *ἂν ἐφάνησαν* Vind. F.

οἵ] Ita Par. A. et a m. pr. Ven. C. quos secutus est Bekkerus. Reliqui codices editionesque *οἷοί* exhibent, cuius interdum loco *ὅς* poni a Platone Heindorfius ad Phaedr. §. 46. demonstravit. Aliud exemplum est infra p. 493. B. et L. VIII. p. 559. A: *προελώμεθα δή τι παράδειγμα ἑκατέρων* (*ἐπιθυμιῶν*) *αἵ εἰσιν, ἵνα τύπῳ λάβωμεν αὐτάς;* et Menon. p. 92. C: *τούτους γοῦν οἶδα, οἵ εἰσιν.* ubi secundum unum Coisl. parum constanter *οἷοι* praeferentem Bekkerum merito deseruit Buttmannus. Cf. Hermannus ad Soph. Ai. 1238. — Ficinus: *Quales philosophi sint, et quales qui alieni a philosophia, o Glauco, vix tandem longa oratione constitit.* Is quidem *οἷοι* legisse videtur, sed eius auctoritas nihil contra illos codices valet.

γοῦν] *οὖν* Vind. E. *vero* Fic.

δοκεῖ ἂν βελτιόνως φανῆναι, εἰ περὶ τούτου μόνου ἔδει
ῥηθῆναι, καὶ μὴ πολλὰ τὰ λοιπὰ διελθεῖν μέλλοντι κα-
B τόψεσθαι, τί διαφέρει βίος δίκαιος ἀδίκου. Τί οὖν,
ἔφη, τὸ μετὰ τοῦτο ἡμῖν; Τί δ' ἄλλο, ἦν δ' ἐγὼ, ἢ
τὸ ἑξῆς; ἐπειδὴ φιλόσοφοι μὲν οἱ τοῦ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ
ὡσαύτως ἔχοντος δυνάμενοι ἐφάπτεσθαι, οἱ δὲ μὴ, ἀλλ'
ἐν πολλοῖς καὶ πάντως ἴσχουσι πλανώμενοι οὐ φιλόσο-
φοι, ποτέρους δὴ δεῖ πόλεως ἡγεμόνας εἶναι; Πῶς οὖν
λέγοντες ἂν αὐτὸ, ἔφη, μετρίως λέγοιμεν; Ὁπότεροι ἂν,

δοκεῖ] δοκοῖ Lob. Vind. B. Vat. BM. et a m. s. Ven. B.

βελτιόνως] Ita Par. A. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. et a m. sec. Vind. F. βελτιὸνος cum ω super ο Vind. E. βέλτιον ὡς Ven. C. Par. DK. et a m. pr. Vind. F. βέλτιον reliqui codices cum editis ante Bekkerum et Astio in tert. Cf. Buttmannus gramm. II. p. 269. qui tamen Alcib. I. p. 127. E. βελτιόνως σχήσομεν a Bekkero ex uno Coisl. pro βέλτιον σχ. receptum recte non admisit.

τούτου μόνου] μόνου τούτου Vind. F. Ang. B. Flor. R. τοῦτο μόνον Lob. Vind. B. Vat. M.

πολλὰ τὰ] πολλάττα Par. K. sec. Bekk. πόλλ' ἄττα Mon. B.

μέλλοντι] μᾶλλόν τι Flor. RT.

B βίος] post δίκαιος Vind. B. Vat. M.

τὸ] om. iidem et Lob. το Mon. B.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab.

δ'] om. Fic.

τὸ ἑξῆς] το εξῆς Lob. τὸ ἐξῆς Ald. Bas. ab. Hoc internam, μετὰ τοῦτο contra ac Rückertus ad Symp. pag. 27. statuit, externam consequentiam significat.

ταὐτὰ] ταῦτα Lob.

ὡσαύτως] ὡσαύτος Mon. B. a m. pr.

δυνάμενοι] διανοούμενοι Vind. E.

ἐφάπτεσθαι] ἅπτεσθαι Flor. T.

οἱ] εἰ Vat. M. et a m. pr. Vind. B.

πάντως] παντοίως Vind. E. Flor. R. et γρ Ven. C. Id reponendum suspicabatur in sec. ed. Astius, reposuit in utraque Stallbaumius, quem non reprehendam. Sed tamen quod ita comparatum est, ut πάντα γίγνεσθαι, *quodlibet fieri*, non recuset, πάντως ἔχειν, *omnimodis se habere*, dici potuisse videtur. Certe non multo aliter τὸ πάντως χαίρειν dicitur Gorg. p. 495. B. et πάντως προπηλακιεῖ ib. p. 527. A. Ficinus haec πάντως an παντοίως ἴσχοντα *mutabilia* interpretatus est.

ἴσχουσι] ἔχουσι Vind. E. ἴσχουσιν idque post πλανώμενοι Lob. Vind. B. Vat. BM.

οὐ] οἱ Lob. Vat. BM. et a m. pr. Vind. B.

δὴ δεῖ] δεῖ δὴ Par. DK. et corr. Vind. E. cum editis ante Bekkerum. δὴ δὴ Vind. E. ante correctionem.

εἶναι;] εἶναι, Ald. εἶναι. Steph. non vitiose; nam interrogatio non directa, et totum hoc ἐπειδὴ φιλόσοφοι — ἡγεμόνας εἶναι declaratio illius est, quod τὸ ἑξῆς dictum erat; quam ipsam ob rem δὴ δεῖ potius, quam δεῖ δὴ scribendum fuit. Itaque unum interrogandi signum post ἑξῆς positum, vel, ibi si colon fieret, (ut L. I. p. 349. C. extr.) hic post εἶναι ponendum sufficiebat: tamen perspicuitatis caussa utrobique poni praestat. Cf. L. III. p. 396. B. pr.

ἦν δ' ἐγὼ, δυνατοὶ φαίνωνται φυλάξαι νόμους τε καὶ ἐπιτηδεύματα πόλεων, τούτους καθιστάναι φύλακας. C 'Ορθῶς, ἔφη. Τόδε δὴ, ἦν δ' ἐγὼ, ἄρα δῆλον, εἴτε τυφλὸν εἴτε ὀξὺ ὁρῶντα χρὴ φύλακα τηρεῖν ὁτιοῦν. Καὶ πῶς, ἔφη, οὐ δῆλον; Ἦ οὖν δοκοῦσί τι τυφλῶν διαφέρειν οἱ τῷ ὄντι τοῦ ὄντος ἑκάστου ἐστερημένοι τῆς γνώσεως καὶ μηδὲν ἐναργὲς ἐν τῇ ψυχῇ ἔχοντες παράδειγμα μηδὲ δυνάμενοι ὥσπερ γραφῆς εἰς τὸ ἀληθέστατον ἀποβλέποντες κἀκεῖσε ἀεὶ ἀναφέροντές τε καὶ

δυνατοὶ φαίνωνται] *possunt* Fic. δ. φαίνονται Vind. E. Bas. ab.

τε] *om.* Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. B.

πόλεων] *civitatis* Fic.

C καθιστάναι] sc. λέγοντες, h. e. κελεύοντες.

'Ορθῶς] δῆλον Ang. B. Vind. F.

Τόδε δὴ] Ita Vind. E. Flor. T. Stallbaumius in pr. ed. τόδε δὲ Vind. F. Flor. ACRV. Stallb. in sec. τόδε δ' Lob. Vind. B. Mon. B. Flor. U. qui duo deinceps ἦν γ' ἐγὼ exhibent, quorum medio librarius Monacensis littera α, praecedenti autem δ' littera β imposita τόδε γ' ἦν δ' ἐγὼ legi voluit. Τὸ δὲ δὴ editiones ante Bekkerum, qui Τόδε, omisso δὴ, edidit atque in comm. τόδε in Par. ADK. Ven. C. Vind. B. Vat. BHM. Ang. B. τόδε γ' a m. sec. in Mon. B. τόδε δ' in Vat. M. τόδε δὲ in Ang. B. τὸ δὲ δὴ apud Stephanum exstare docet, de Ven. B. nihil, de Par. K. silentio Bipontinorum suspectum, de Mon. B. mancum, de Vind. B. falsum, de Vat. M. et Ang. B. repugnantia tradens. Neque vero abruptum illud τόδε per se probabile est. Itaque quum esset inter δὴ et δὲ seu δ' eligendum, prius ob codices potissimum optimae familiae adscriptos, tum ipsius caussa secundum ea, quae Vol. I. p. 147, a. observata sunt, praetuli. Idem legisse videtur Ficinus: *Hoc itaque perspicuum est* —.

ἄρα] ἆρα Flor. R. Bekkerus et Stallbaumius, hic cum signo interrogandi post ὁτιοῦν, quod in Bekkeri editione, nisi forte ἆρα ipso inscio pro ἄρα irrepsit, operarum culpa omissum videtur. Sed interrogationi minus convenit Glauconis responsum, quam affirmationi, cui ἄρα, *scilicet*, inservit.

ὀξὺ] Ita Mon. B. sed cum obelo sub ὺ et superscripto a m. s. υν.

ὁρῶντα] ὁρᾶν Par. DK. Mon. B. Flor. U.

φύλακα] h. e. *custodis loco.* τὸν φ. Ven. B. Vind. E. Flor. C. editi ante Bekkerum.

Ἦ] ἡ Lob. Vind. B. Vat. HM. εἰ Vind. F. εἶ Ang. B.

οὖν] *om.* Fic. οὖν οὐ Flor. U. et cum punctis a m. s. sub οὐ factis Mon. B.

τι] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. DK. et a m. pr. Ven. C. σοι Mon. B. Vind. E. (Ven. B. Vat. H. Flor. CU.) cum editis ante Bekkerum. *tibi* Fic. Cf. Vol. I. p. 167. extr.

διαφέρειν] οὐ δ. Mon. B. Flor. U.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.

γραφῆς] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. B. et a m. pr. F. Vat. BHM. Ven. BC. Flor. ACV. Reliqui et Vind. F. a m. s. editique ante Bekkerum γραφεῖς. Cf. Vol. I. p. 157, a.

εἰς] *om.* Vind. E.

ἀεὶ] *om.* Fic.

D θεώμενοι ὡς οἷόν τε ἀκριβέστατα, οὕτω δὴ καὶ τὰ ἐνθάδε νόμιμα καλῶν τε πέρι καὶ δικαίων καὶ ἀγαθῶν τίθεσθαί τε, ἐὰν δέῃ τίθεσθαι, καὶ τὰ κείμενα φυλάττοντες σώζειν; Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς, οὐ πολύ τι διαφέρει. Τούτους οὖν μᾶλλον φύλακας στησόμεθα, ἢ τοὺς ἐγνωκότας μὲν ἕκαστον τὸ ὄν, ἐμπειρίᾳ δὲ μηδὲν ἐκείνων ἐλλείποντας μηδ' ἐν ἄλλῳ μηδενὶ μέρει ἀρετῆς ὑστεροῦντας; Ἄτοπον μέντ' ἄν, ἔφη, εἴη ἄλλους αἱρεῖσθαι, εἴ γε τἆλλα μὴ ἐλλείποιντο· τούτῳ γὰρ αὐτῷ
485 σχεδόν τι τῷ μεγίστῳ ἂν προέχοιεν. Οὐκοῦν τοῦτο δὴ

D πέρι] περὶ Vind. E.

Δία] δί' Lob. Vind. BE. Vat. HM.

διαφέρει] διαφέρειν Mon. B. Flor. TU. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. διαφέρει impersonale est, ut pag. 496. A. ubi etiam meliores libri διαφέρειν exhibent, errore satis frequenti. Vid. L. V. p. 467. C. 469. C. Sed nostro loco a manu emendatura illatum videtur in Mon. B. et Flor. U.

οὖν] om. Fic.

τὸ ὂν] *quod vere est* Fic.

δὲ] *quoque* idem.

μηδ' ἐν] μηδὲ ἐν Vind. E. sed elevato nonnihil priori ἐ. μὴ δὲ ἐν Vind. F.

μηδενὶ] μηδαι Mon. B. a m. pr.

τἆλλα] τὰ ἄλλα Vind. E. τἄλλα Vind. B. et a m. pr. F. Mon. B. Steph.

τούτῳ γὰρ αὐτῷ] τοῦτο γὰρ αὐτὸ Vind. F. Ang. B. γὰρ Ficinus omisit.

προέχοιεν] προσέχοιεν Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. et a m. pr. Vind. B.

485 λέγωμεν] λέγομεν Lob. Vat. BH. Flor. ACTV.

ἔσονται] ἐσόμεθα Par. K.

ἔχειν;] ἔχειν. Ald.

ἀρχόμενοι] L. V. p. 474. B.

δεῖ] Pro eo δεῖν Bekkerus in Par. AD. Vat. B. Ven. BC. et Vind. B. Stallbaumius in Flor. T. cui in sec. ed. codices AC. addit, scriptum esse testantur, quemadmodum legitur in Ald. Bas. ab. Sed Vind. B. cum reliquis quatuor a me collatis δεῖ exhibet, cui propter finitam post καταμαθεῖν periodum, et quod L. V. l. c. hoc *primum* considerandum esse dictum non fuerat, accedente nonnulla de quinque codicibus istis suspicione δεῖν praeferre non sustinui. Etiam Stallbaumius sensisse huiuscemodi aliquid videtur.

ἐὰν] ὅτι ἐὰν Vind. E. non male. εἴ τι ἐὰν Vind. F. Flor. AC.

οὐκ ἄλλους] οὐκάλλους Vind. F.

Τοῦτο μὲν δὴ — φθορᾶς.] Hoc loco usus est Themistius ab Astio laudatus or. XXI. p. 250. B. C. Hard. hunc in modum: Τὰ δὲ λοιπὰ ζητητέον σύμβολά τε καὶ γνωρίσματα, ἃ πᾶσα ἀνάγκη τοῦ φιλοσόφου ἐγκεχαράχθαι τῇ διανοίᾳ μᾶλλον, ἢ τοῖς Πελοπίδαις τὸν ἐλεφάντινον ὦμον. τί δὴ μετὰ ταῦτα ὁ πάνσοφος Πλάτων ἐπίσημον ποιεῖ τῆς τῶν ψυχῶν εὐγενείας; ἐγὼ ὑμῖν ἀναγνώσομαι ἐφεξῆς ἐκ τῶν ἐκείνου ῥημάτων, ὥσπερ ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ ῥήτορες ἐκ τῶν τοῦ νόμου γραμμάτων. Τοῦτο μὲν δὴ ὁμολογείσθω τῆς φιλοσόφου φύσεως πέρι ὅτι μαθήματος δέοι οὔτοι παντὸς, ἀλλ' ὃ ἂν ἐκείνην δηλοῖ τὴν οὐσίαν, τὴν ἀεὶ οὖσαν καὶ μὴ

λέγωμεν, τίνα τρόπον οἷοί τ' ἔσονται οἱ αὐτοὶ κἀκεῖνα καὶ ταῦτα ἔχειν; Πάνυ μὲν οὖν. Ὃ τοίνυν ἀρχόμενοι τούτου τοῦ λόγου ἐλέγομεν, τὴν φύσιν αὐτῶν πρῶτον δεῖ καταμαθεῖν. καὶ οἶμαι, ἐὰν ἐκείνην ἱκανῶς ὁμολογήσωμεν, ὁμολογήσειν καὶ ὅτι οἷοί τε ταῦτα ἔχειν οἱ αὐτοί, ὅτι τε οὐκ ἄλλους πόλεων ἡγεμόνας δεῖ εἶναι, ἢ τούτους. Πῶς; Τοῦτο μὲν δὴ τῶν φιλοσόφων φύσεων πέρι ὡμολογήσθω ἡμῖν, ὅτι μαθήματός γε ἀεὶ ἐρῶσιν, ὃ ἂν αὐτοῖς δηλοῖ ἐκείνης τῆς οὐσίας, τῆς ἀεὶ B
οὔσης καὶ μὴ πλανωμένης ὑπὸ γενέσεως καὶ φθορᾶς.

πλανωμένην ὑπὸ φθορᾶς καὶ γενέσεως. Ἀκούετε οὖν τοῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα, ὧν ἐραστὰς χρεὼν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν μηδὲ ξυμφέρειν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν. quae quum non de scripto, sed memoriter recitata esse appareat, ad nostrum locum, praesertim sanum, emendandum nihil faciunt, ipsa leviter corrupta sic emendanda videntur: φύσεως πέρι, ὅτι μαθήματός γ' ἐρᾷ, οὔτοι παντός, ἀλλ' etc. Etiam Plutarchus Cic. p. 861. E. huc simul atque ad L. V. p. 475. C. respexit: γενόμενος δ', ὥσπερ ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τὴν φιλομαθῆ καὶ φιλόσοφον φύσιν, οἷος ἀσπάζεσθαι πᾶν μάθημα καὶ μηδὲν λόγου μηδὲ παιδείας ἀτιμάζειν εἶδος, ἐῤῥύη πως προθυμότερον ἐπὶ ποιητικήν.

ὡμολογήσθω] *primum constet* Fic. ὁμολογείσθω Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. In Lob. et Vat. M. ὁ et εἰ super ὡ et ή scripta sunt.

ἀεὶ] ἂν Lob. Vind. B. Vat. M.

B ὃ] Ita Par. A. Vind. EF. Vat. H. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. C. Reliqui codices editionesque ante Bekkerum ὅσα habent, quod sine offensione tulerunt Stephanus adnot. p. 22. Astius in commentario et Matthiae grammat. p. 811. Non desunt exempla numeri pluralis similiter post singularem illati. Cf. Vol. I. p. 169, b. Tim. p. 38. A: τὸ δὲ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἔχον ἀκινήτως οὔτε πρεσβύτερον οὔτε νεώτερον προσήκει γίγνεσθαι — τὸ παράπαν τε οὐδὲν ὅσα γένεσις τοῖς ἐν αἰσθήσει φερομένοις προσῆψεν. Sed adverbii ἀεὶ ea vis est, ut *certam quandam* unoquoque tempore ab illis amatam disciplinam cogitari iubeat, cuius indolem et naturam potius, quam universi generis, in quo contineatur, complexum definiri consentaneum est, praesertim quum coniunctivus particulae ἂν iunctus sequatur. Neque eos, qui ὃ in ὅσα mutarunt, si mutatio consulto est facta, ad praecedentia respexisse, sed genitivo, qui sequitur, prospicere eumque, quia cum verbo δηλοῖ construi non posse videretur, ab ὅσα regi voluisse puto. Est vero ille partitivus rectissimeque declaratus ab Astio l. c. minus recte ad ipsum δηλοῦν relatus a Bernhardyo synt. p. 151. perperam denique a Stephano l. c. ab omisso φύσεως repetitus, quod praecessisset „genitivus pluralis φύσεων, licet non de eadem re dictus;" cuius erroris sui iterum errans participem facit Ficinum haec ita interpretatum: *quod semper eam diligunt disciplinam, qua illis notior fiat natura illa, quae semper est neque generatione et corruptione mutatur.*

αὐτοῖς] αὐτῆς Lob. Vind. B. Vat. M.

Ὡμολογήσθω. Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ὅτι πάσης αὐτῆς, καὶ οὔτε σμικροῦ οὔτε μείζονος οὔτε τιμιωτέρου οὔτε ἀτιμοτέρου μέρους ἑκόντες ἀφίενται, ὥσπερ ἐν τοῖς πρόσθεν περί τε τῶν φιλοτίμων καὶ ἐρωτικῶν διήλθομεν. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Τόδε τοίνυν μετὰ τοῦτο σκόπει εἰ ἀνάγκη ἔχειν πρὸς τούτῳ ἐν τῇ φύσει οἳ ἂν
C μέλλωσιν ἔσεσθαι οἵους ἐλέγομεν. Τὸ ποῖον; Τὴν ἀψεύδειαν καὶ τὸ ἑκόντας εἶναι μηδαμῇ προσδέχεσθαι τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ μισεῖν, τὴν δ' ἀλήθειαν στέργειν. Εἰκός γε, ἔφη. Οὐ μόνον γε, ὦ φίλε, εἰκός, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἐρωτικῶς του φύσει ἔχοντα πᾶν τὸ ξυγγενές τε καὶ οἰκεῖον τῶν παιδικῶν ἀγαπᾷν. Ὀρθῶς, ἔφη.

Ὡμολογήσθω] ὁμολογείσθω Vind. B. Ven. B. Vat. M. Flor. ACTV. ὁμολογήσθω Vind. E. ὡμολογείσθω Vat. H. ὡμολογήσθω cum ὁ et εἰ super ὡ et ή Lob. et Ven. C.

καὶ ὅτι] καὶ *om.* Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Flor. U.

πάσης αὐτῆς] scil. οὐσίας; quod quum proximum et tale sit, ut sensu salvo subaudiri possit, imperite faciunt, qui μαθήσεως seu ἐπιστήμης ex illo μαθήματος scilicet eruendum eoque haec referenda statuunt. Eius enim, quod est, τῆς οὐσίας, multae secundum Platonem partes sunt, quas ideas appellabat et dignitate quoque, decore, praestantia inter se differre censebat, quarum aliae aliarum ope disciplinarum indagantur atque cognoscuntur, universae vero ipsam illam οὐσίαν efficiunt, cuius amantes necessario disciplinas quoque omnes amore complectuntur. Simul intelligitur, cur paullo ante δηλοῖ τῆς οὐσίας dicere maluerit, quam τὴν οὐσίαν.

καὶ] *om.* Par. K.

σμικροῦ] μικροῦ Flor. V.

οὔτε ἀτιμοτέρου] *om.* Bas. b.

μέρους] γένους Flor. T. margo Flor. R. et γρ Ang. B.

ἐν τοῖς πρόσθεν] L. V. p. 474. D. sqq.

τε] γε Par. DK. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. sec.

καὶ] *om.* Par. D. a m. pr.

Τόδε] τὸ δὲ Vind. E.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Mon. B. Ald. Bas. ab.

οἳ] Ita Vind. F. a m. pr. ἢ a m. s.

ἐλέγομεν] λέγομεν Lob. Vind. BF. Mon. B. Par. DK. sec. Bip. Ang. B. Vat. M. Flor. U. C

Τὸ ποῖον;] *om.* Vind. B. Sequentia adhibuit Themistius ab Astio laudatus or. XXI. p. 257. C: τέταρτον δὲ τύπον εἶναί φασιν τὴν ἀψευδίαν καὶ τὸ ἑκόντας εἶναι μηδὲν μηδαμῇ προσδέχεσθαι τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ μισεῖν, τὴν δὲ ἀλήθειαν στέργειν. ἄγαμαι οὖν ἐγὼ καὶ ταύτῃ τὸν νομοθέτην etc.

ἑκόντας] ἕκοντα Flor. T.

μηδαμῇ] μηδαμῆ editiones ante Bekkerum.

γε] δὴ Vind. E. γ' Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stallb.

γε] *om.* Vind. E.

φίλε] φίλος Lob. Vind. B. Vat. M.

του] τοῦ Lob. ante corr. τῇ Par. DK.

Ἠ οὖν οἰκειότερον σοφίᾳ τι ἀληθείας ἂν εὕροις; Καὶ πῶς; ἦ δ' ὅς. Ἠ οὖν δυνατὸν εἶναι τὴν αὐτὴν φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ φιλοψευδῆ; Οὐδαμῶς γε. Τὸν ἄρα D τῷ ὄντι φιλομαθῆ πάσης ἀληθείας δεῖ εὐθὺς ἐκ νέου ὅτι μάλιστα ὀρέγεσθαι. Παντελῶς γε. Ἀλλὰ μὴν ὅτῳ γε εἰς ἕν τι αἱ ἐπιθυμίαι σφόδρα ῥέπουσιν, ἴσμεν που ὅτι εἰς τἄλλα τούτῳ ἀσθενέστεραι, ὥσπερ ῥεῦμα ἐκεῖσε ἀπωχετευμένον. Τί μήν; Ὧι δὴ πρὸς τὰ μαθήματα καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον ἐρρυήκασι, περὶ τὴν τῆς ψυχῆς, οἶμαι, ἡδονὴν αὐτῆς καθ' αὑτὴν εἶεν ἄν, τὰς δὲ διὰ τοῦ σώματος ἐκλείποιεν, εἰ μὴ πεπλασμένως, ἀλλ' ἀληθῶς φιλόσοφός τις εἴη. Μεγάλη ἀνάγκη. Σώφρων μὴν ὅ γε E

ἀγαπᾷν. Ὀρθῶς] ἀγαπᾶν, ὀρθῶς Ald.
Ἠ] ἢ Vind. F.
οὖν] *om.* Fic.

ἂν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. ante ἀληθείας Vind. F. Ang. B. Flor. RT.
Ἠ] ἦ Bas. b. ἢ Vind. F.

D τῷ ὄντι] *om.* Fic. τωόντι Vind. E. τῶν ὄντι Ven. B.
δεῖ] δὴ Vind. F. ante corr.
ὅτῳ] Ita Vind. F. sed correctus.

ἴσμεν που ὅτι] *om.* Fic.
τἄλλα] τἆλλα Vind. BEF. Mon. B. Steph.

ὥσπερ] ὡς Par. D. corr. Sed magis crediderim ad sequens Ὧι eam varietatem spectare, et vero *post* illam, quae ad ἀπωχετευμένον spectat, in commentariis Bekkeri posita et tamen eo versus numero notata est, ut huc referri debeat.

ἐκεῖσε] *alio* Fic.

ἀπωχετευμένον] ἀποχετευόμεναι Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallb. pr. ἐπωχετευμένον Par. K. sec. Bekk. Mon. B. et in Par. D. ἐ super ἀ positum. ἀποχετευόμενον (Ven. B.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Genus participii ad proximum nomen accommodatum est, ut L. III. p. 401. D. ἄγουσα. Similia, non eadem, illa sunt, quae Vol. I. p. 320, b. notavi. Ceterum lectionem a Stallbaumio in prima ed. receptam Themistius secutus videtur or. XXII. p. 269. D: ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἕν τι τοιοῦτον (κυβείαν, κιθαριστικὴν etc.) αἱ ἐπιθυμίαι πᾶσαι ῥέπουσι, τούτῳ δὲ οὐκ ἂν εἰς τἀμείνω γίγνοιντο φιλίαι ἰσχυραί, ὥσπερ ῥεῦμα ἐπὶ τὸ πρανέστερον ἀποτετραμμέναι. Sed idem or. XXI. p. 260. A. πᾶσαι αὐτοῦ, inquit, αἱ τῆς ψυχῆς ἐπιθυμίαι ἀπὸ τῶν μαθημάτων ἐκεῖσε ἐποχετεύσονται ὥσπερ ῥεῦμα ἐπὶ τὸν πρανέστερον τόπον.
δὴ] δὲ Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr.
αὐτῆς] τὴν Ang. B. Flor. R.
καθ' αὑτὴν] καθαυτὴν Vind. F. καθ' ἑαυτὴν Flor. R.
εἶεν] εἰσ ἓν Vind. F.
ἐκλείποιεν] ἐκλίποιεν Vind. B. Cupiditates illius totae ad disciplinas conversae animique voluptatem appetentes circa corporis voluptates flaccescere dicuntur. Ad τὰς repetendum ex superioribus est περί. Cf. Vol. I. p. 365, a. b.
πεπλασμένως] πεπλασμένος Par. K. et a m. s. Flor. C.
ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.
μὴν ὅ γε] γε μὴν ὁ Par. K. E Flor. U. γε μὴν ὅγε Mon. B.

τοιοῦτος καὶ οὐδαμῇ φιλοχρήματος· ὧν γὰρ ἕνεκα χρή-
ματα μετὰ πολλῆς δαπάνης σπουδάζεται, ἄλλῳ τινὶ μᾶλ-
λον, ἢ τούτῳ προσήκει σπουδάζειν. Οὕτω. Καὶ μήν
486 που καὶ τόδε δεῖ σκοπεῖν, ὅταν κρίνειν μέλλῃς φύσιν
φιλόσοφόν τε καὶ μή. Τὸ ποῖον; Μή σε λάθῃ μετέ-
χουσα ἀνελευθερίας· ἐναντιώτατον γάρ που σμικρολογία
ψυχῇ μελλούσῃ τοῦ ὅλου καὶ παντὸς ἀεὶ ἐπορέξεσθαι
θείου τε καὶ ἀνθρωπίνου. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ἧι οὖν
ὑπάρχει διανοίᾳ μεγαλοπρέπεια καὶ θεωρία παντὸς μὲν
χρόνου, πάσης δὲ οὐσίας, οἷόν τε οἴει τούτῳ μέγα τι
δοκεῖν εἶναι τὸν ἀνθρώπινον βίον; Ἀδύνατον, ἦ δ' ὅς.
B Οὐκοῦν καὶ θάνατον οὐ δεινόν τι ἡγήσεται ὁ τοιοῦτος;

οὐδαμῇ] οὐδαμῇ Steph. Huc respexit Proclus in Alcib. T. II. p. 255. Cous. ἐπεὶ καὶ ἐν Πολιτείᾳ στοιχεῖον ἔφατο καὶ τοῦτο τῆς φιλοσόφου φύσεως εἶναι, τὸ τῶν χρημάτων ὑπεροπτικόν.

μετὰ πολλῆς δαπάνης] Oxymorum.

ἄλλῳ τινὶ] post μᾶλλον Flor. T. ἄλλωι τι Lob. ἄλλό τι Vind. B. Vat. M.

προσήκει] *om.* Vind. F.

Οὕτω.] Οὕτως. Bekkerus et Stallbaumius.

486 μέλλῃς] μέλλεις Flor. V. μέλλῃ Par. D. Etiam in Mon. B. ς a m. s. demum expressum.

φύσιν] φύσει Flor. T.

Μή] μή γε Vind. F.

λάθῃ] λ. ψυχὴ Ang. B. Flor. RT.

ἀνελευθερίας] ἐλευθερίας Lob. Vind. B. Vat. M. Conf. Vol. 1. p. 232, a.

σμικρολογία] μικρολογία Vind. E. Flor. ACTV. Alcinous isag. c. 1: ἐναντιώτατον γὰρ μικρολογία ψυχῇ μελλούσῃ θεωρεῖν τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα.

ἐπορέξεσθαι] ἐπορέγεσθαι editi ante Bekkerum.

Ἧι — διανοίᾳ] ὧ — διάνοια Vind. E. Vat. M. hic cum altero acuto super οι et ας super ultima. ἢ — διάνοια Vat. H. ὧ — διανοίας Vind. B. Mon. B. Ang. B. Flor. RTUV. et ὧ super ἢ scriptum habent Lob. Ven. C. Par. D. ας super α Lob. Ὧι — διανοίας Astius in secunda et Stallbaumius receperunt, Ficini quoque interpretatione et M. Antonini auctoritate adducti, qui τῶν εἰς ἑαυτὸν L. VII. c. 35. hoc Πλατωνικὸν posuit: Ὧι οὖν ὑπάρχει διάνοια μεγαλοπρεπὴς καὶ θεωρία — οὐσίας, ἆρα οἴει τούτῳ — Ἥκιστά γε. quae non ad verbum descripta ex codice esse apparet. Ficinum quidem non intercedo quo minus ᾧ et διανοίας legisse credamus, quamquam in sequentibus paullo liberius versatus videtur: *Nempe cui cogitationis adest magnificentia et totius temporis totiusque substantiae contemplatio, humana vita magnum quid videri non potest. Glau. Non profecto. So. Num mortem hic terribilem existimabit? Glau. Minime.* Sed facile intelligitur, quid illam lectionem pepererit. διάνοια non facultatem actionemve mentis, sed ipsam mentem significat, ut infra E: ἔμμετρον ἄρα καὶ εὔχαριν ζητῶμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις διάνοιαν φύσει. multisque locis, quos indicat Heindorfius ad Phaedr. §. 34. Huic igitur τούτῳ recte et quasi sua sponte succedit. Sic Gorg. p. 523. E: καὶ τὸν κριτὴν δεῖ γυμνὸν εἶναι, τεθνεῶτα, αὐτῇ τῇ ψυχῇ αὐτὴν τὴν ψυχὴν θεω-

Ἥκιστά γε. Δειλῇ δὴ καὶ ἀνελευθέρῳ φύσει φιλοσοφίας ἀληθινῆς, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἂν μετείη. Οὔ μοι δοκεῖ. Τί οὖν; ὁ κόσμιος καὶ μὴ φιλοχρήματος μηδ' ἀνελεύθερος μηδ' ἀλαζὼν μηδὲ δειλὸς ἔσθ' ὅπῃ ἂν δυσξύμβολος ἢ ἄδικος γένοιτο; Οὐκ ἔστι. Καὶ τοῦτο δὴ ψυχὴν σκοπῶν φιλόσοφον καὶ μὴ εὐθὺς νέου ὄντος ἐπισκέψει, εἰ ἄρα δικαία τε καὶ ἥμερος, ἢ δυσκοινώνητος καὶ ἀγρία. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐ μὴν οὐδὲ τόδε παραλείψεις, ὡς ἐγῷμαι. Τὸ ποῖον; Εὐμαθὴς, ἢ δυσμαθής. C
ἢ προσδοκᾷς ποτέ τινά τι ἱκανῶς ἂν στέρξαι, ὃ πράττων ἂν ἀλγῶν τε πράττοι καὶ μόγις σμικρὸν ἀνύτων; Οὐκ ἂν γένοιτο. Τί δ'; εἰ μηδὲν ὧν μάθοι σώζειν δύ-

ροῦντα ἐξαίφνης ἀποθανόντος ἑκάστου, ἔρημον πάντων τῶν συγγενῶν καὶ καταλιπόντα ἐπὶ τῆς γῆς πάντα ἐκεῖνον τὸν κόσμον, ἵνα δικαία ἡ κρίσις ᾖ. ubi non offendit Stallbaumius. Ceterum huc pertinent verba Procli in Parm. T. V. p. 90. Cous. διὸ καὶ ἐν Πολιτείᾳ ταῖς φιλοσόφοις φύσεσιν ἀπονέμει τὸ μεγαλοπρεπὲς, ὡς ὕψους καὶ μεγέθους ἀντεχομένας.

οἴει] post τούτῳ Vind. E. εἴη Par. K.

δοκεῖν] δοκεῖ Ald. Bas. ab. In Mon. B. —εῖν correctum exstat, in Vind. F. ν altera scriptione additum est.

B τοιοῦτος;] τοιοῦτος. Ald. Stephan.

δὴ] Ita Par. A. Mon. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTUV. δὲ reliqui libri cum editis ante Bekkerum.

ὡς ἔοικεν] ante ἀληθινῆς Lob. Vind. B. Vat. BM. *om.* Fic.

μετείη] μετήει Vind. F. μετείοι Par. K. sec. Bip. μετέρη Ald. Bas. a.

Τί οὖν;] *om.* Fic.

ὅπῃ] ὅποι Par. K. sec. Bekk. Conf. 487. A. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 271.

δυσξύμβολος] δυσξύμβουλος Vind. F.

Οὐκ ἔστι] οὐκέτι Vat. H. Οὐκ ἔστιν Bekkerus.

ἐπισκέψει] Ita Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. et Themistius or. XXI. p. 254. B. cuius verba, quia nullo negotio possunt ab unoquoque emendari, sic ut vulgo leguntur adscripsi. ἀλλ' εὖ δὴ ποιῶν ὁ λόγος μεταβέβηκεν ἐφ' ἕτερον τῶν γνωρισμάτων, μάλιστα καὶ τοῦτο ψυχὴν ἐξετάζον φιλόσοφόν τε καὶ μή. ἐπισκήψει γὰρ ἡ κοινωνική τε καὶ ἥμερος πρὸς τοὺς παιδείας ἐπιθυμοῦντας, ἡ δυσκοινώνητος δὲ καὶ ἀγρία. — Reliqui codices et editiones ante Astium ἐπισκέψῃ habent.

δικαία] δίκαιά Vind. F.

δυσκοινώνητος] τε vulgo ante Bekkerum et in Astii tertia ed. additum non nisi in Lob. Vind. B. Ven. B. et Vat. BM. legitur, a Themistio tamen et ipso lectum videtur.

ἢ δυσμαθής] *om.* Mon. B. C

τι] *om.* Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Par. DK. Flor. U. *illud* Fic.

ἱκανῶς] *om.* Fic.

ἀλγῶν] ἀργῶν Flor. T.

σμικρὸν] μικρὸν Vind. F.

ἀνύτων] ἀνύττων Ven. B. Vat. H. Flor. UV. editiones ante Bekkerum. Soph. pag. 230. A. unus ex undeviginti Par. F. ἀνύττειν, 261. B. quatuor cum Stephano ἀνύττων, Symp. 217. C. unus Par. F. ἤνυττον, Leg. VIIII.

ναιτο, λήθης ὢν πλέως, ἆρ' ἂν οἷός τ' εἴη ἐπιστήμης μὴ κενὸς εἶναι; Καὶ πῶς; Ἀνόνητα δὴ πονῶν οὐκ, οἴει, ἀναγκασθήσεται τελευτῶν αὑτόν τε μισεῖν καὶ τὴν τοιαύ-
D την πρᾶξιν; Πῶς δ' οὔ; Ἐπιλήσμονα ἄρα ψυχὴν ἐν ταῖς ἱκανῶς φιλοσόφοις μή ποτε ἐγκρίνωμεν, ἀλλὰ μνημονικὴν αὐτὴν ζητῶμεν δεῖν εἶναι. Παντάπασι μὲν οὖν. Ἀλλ' οὐ μὴν τό γε τῆς ἀμούσου τε καὶ ἀσχήμονος φύσεως ἄλλοσέ ποι ἂν φαῖμεν ἕλκειν, ἢ εἰς ἀμετρίαν. Τί μήν; Ἀλήθειαν δὲ ἀμετρίᾳ ἡγῇ ξυγγενῆ εἶναι, ἢ ἐμμετρίᾳ; Ἐμμετρίᾳ. Ἔμμετρον ἄρα καὶ εὔχαριν ζητῶμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις διάνοιαν φύσει, ἣν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος
E ἰδέαν ἑκάστου τὸ αὐτοφυὲς εὐάγωγον παρέξει. Πῶς

881. A. Ven. B. et Stobaeus ἀνύττουσι, Axioch. 369. D. nullus e Bekkeri codicibus ἀνύττει, quod vulgatum est, habet. Sed lenem omnes ubique tenent.

δ'; εἰ] δεῖ Vind. F. a m. pr. Signum interrogandi Bekkerus posuit.

πλέως] πλέος Mon. B. a m. pr. ἀνάπλεως Vind. F. Ang. B. Flor. T. et in m. A.

ἆρ'] ἄρ' Vind. F. — *nonne erit scientia vacuus?* Fic.

Ἀνόνητα] ἀνόητα Par. A. (adscripta sec. Faehsium in margine vulgata) et a m. pr. Ven. C. Eadem varietas est Tim. p. 44. C. ἀνήνυτα, quod Astius ad Leges p. 213. et in tert. ed. a Platone profectum suspicatur, minus aptum est. Nam ἀνήνυτος πόνος Phrynicho interprete Bekk. anecd. p. 13, 26. ὁ πολὺς est καὶ ὃν οὐχ οἷόν τε διανύσαι.

δὴ] δὲ Ven. C. Mon. B. Par. DK. editi ante Bekkerum; non minus recte. *vero* Fic.

οἴει] *om.* Fic. οἴει ὡς Flor. T. (οἴει) Steph. Astius in pr. et sec. et Stallb. in sec. comma prius non ante οἴει, sed ante negationem ponentes inusitatum loquendi genus introducunt. Cf. L. VII. p. 530. B. et Hipp. mai. pag. 298. A: εἰ ἀποκριναίμεθα τῷ θρασεῖ ἐκείνῳ ἀνθρώπῳ — οὐκ ἄν, οἴει, αὐτὸν τοῦ θράσους ἐπίσχοιμεν; In tert. Astius et in pr. Stallbaumius secundum Bekkerum utrumque comma sustulerunt. Priores tantum post πονῶν incidunt.

ἀναγκασθήσεται] ἀναγκασθήσεσθαι Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Par. K. Flor. U.

τελευτῶν] τελευτὼν Lob. Vind. BE. Mon. B. Ald. Bas. ab.

αὑτόν] αὐ. Vind. BEF.

ἐγκρίνωμεν] ἐνκρ. Vind. F. κρίνωμεν editi ante Bekkerum, tacentibus de Par. K. Bipontinis. D

ζητῶμεν δεῖν εἶναι] εἶ. δ. ζ. Flor. T. Pro δεῖν Ven. B. a m. pr. et Vind. E. δεῖ habent.

μὴν] μὴ Par. A. Ang. B. editiones ante Bekkerum, tacentibus Bipontinis, quod Astius in comm. ad L. I. p. 365. ad φῶμεν tum vulgatum referens, si ἂν cum ἕλκειν construebat, recte sine offensione tulit, ferrique etiam nunc recepto optativo φαῖμεν ad eumque relata, ut debet, particula ἂν posset, si Socrates verendum negaret, ne illud aliqua conditione proposita statuere possent. Cf. Vol. I. p. 116, b. Sed conditionis significatio etsi non omnino inepta, tamen non ita necessaria h. l. erat, ut dictione minus usitata οὐ μὴ φαῖμεν ἂν uti scriptorem cogeret. Neque vero codices magnam dubitationem relinquunt. Ἀλλ' οὐ μὴν sequente

δ' οὔ; Τί οὖν; μή πῃ δοκοῦμέν σοι οὐκ ἀναγκαῖα ἕκα-
στα διεληλυθέναι καὶ ἑπόμενα ἀλλήλοις τῇ μελλούσῃ
τοῦ ὄντος ἱκανῶς τε καὶ τελέως ψυχῇ μεταλήψεσθαι;
Ἀναγκαιότατα μὲν οὖν, ἔφη. Ἔστιν οὖν ὅπῃ μέμψῃ 487
τοιοῦτον ἐπιτήδευμα, ὃ μήποτ' ἄν τις οἷός τε γένοιτο
ἱκανῶς ἐπιτηδεῦσαι, εἰ μὴ φύσει εἴη μνήμων, εὐμαθής,
μεγαλοπρεπής, εὔχαρις, φίλος τε καὶ ξυγγενὴς ἀληθείας,
δικαιοσύνης, ἀνδρίας, σωφροσύνης; Οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος,
ἔφη, τό γε τοιοῦτον μέμψαιτο. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, τε-
λειωθεῖσι τοῖς τοιούτοις παιδείᾳ τε καὶ ἡλικίᾳ ἆρα οὐ
μόνοις ἂν τὴν πόλιν ἐπιτρέποις; Καὶ ὁ Ἀδείμαντος Ὦ
Σώκρατες, ἔφη, πρὸς μὲν ταῦτά σοι οὐδεὶς ἂν οἷός τ' B

γε bis deinceps legitur Polit. p. 290. A. B.

τε] *om.* Vind. E. et a m. pr. Ven. B.

ἄλλοσέ] ἄλλο σέ Ald. Bas. a.

ποι ἂν] ποίαν Vind. F. a m. pr. πῃ ἂν Vind. E. Mon. B. Par. DK. editiones ante Bekkerum.

φαῖμεν] Ita Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. BC. Bas. b. φαμὲν Vind. F. Ang. B. θεῖμεν Vind. E. θέμεν Vat. H. φῶμεν Mon. B. Par. DK. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. et sec. De Florentinis Stallbaumius tacet. Vix credi potest omnes φῶμεν habere.

ἀμετρίαν.] ἀμετρίαν; Ald. Bas. ab. Pollux IIII. 167. τὴν ἐν τῷ ποδὶ καὶ πρὸς τῇ λύρᾳ ἀμετρίαν ex Platone affert. — Ficinus hanc Socratis ῥῆσιν ita interpretatur: *Absona praeterea et inconcinna natura ad intemperiem semper trahit.*

ἡγῇ] ἡγεῖ Vind. F. Ang. B. recentiores.

ἢ ἐμμετρίᾳ;] *an cum temperie potius?* Fic.

Ἐμμετρίᾳ.] *om.* Lob. Vind. F. Vat. M.

ἦν] ἢ Mon. B. cum litura.

ἰδέαν] εἰδέαν, sup. a m. s. ι, Vind. F.

E εὐάγωγον] καὶ εὐάγ. Vind. E. Flor. RT.

Τί οὖν;] *om.* Fic.

δοκοῦμέν] δοκῶμέν Lob. Vind. B. Vat. M.

οὐκ ἀναγκαῖα] οὐ κἀναγκαῖα Vind. E.

τελέως] τελείως Mon. B. Flor. U.

Ἀναγκαιότατα] ἀναγκαιότατον Mon. B.

οὖν] *om.* Fic. 487

μέμψῃ] μέμψει Vind. F. Ang. B. Flor. R. recentiores.

ἱκανῶς] ἱκανὸς Lob. Vind. BE. Vat. M.

μνήμων, εὐμαθής] *perspicax, memor* Fic.

τε] δὲ Vind. F.

ξυγγενὴς] συγγ. Vind. E. Flor. ACV.

ἀνδρίας] ἀνδρείας Lob. Vind. F. Flor. ACRTV. Stallb. Conf. Vol. I. p. 115. et quae ad p. 490. C. notavi. — Hanc virtutum enumerationem respicit Proclus T. II. p. 289. et T. V. p. 184. Cous.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vind. B. Vat. BM.

Ἀλλ', ἦν] ἄλλην Vind. F. a m. pr. ἀλλ' ἦν Vind. E. Particulam Ficinus omisit.

τελειωθεῖσι] τελειωθῶσι Par. K. sec. Bip.

παιδείᾳ — ἡλικίᾳ] παιδεία — ἡλικία Ald. Bas. ab.

ἆρα] ἄρα Vind. EF. *om.* Mon. B.

ἂν] *om.* Vind. E. Vat. H. Flor. T. et a m. pr. Ven. B.

ἐπιτρέποις] ἐπιτρέπεις Flor. T. et, sup. οι, Vind. E.

εἴη ἀντειπεῖν· ἀλλὰ γὰρ τοιόνδε τι πάσχουσιν οἱ ἀκούοντες ἑκάστοτε ἃ νῦν λέγεις· ἡγοῦνται δι' ἀπειρίαν τοῦ ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου παρ' ἕκαστον τὸ ἐρώτημα σμικρὸν παραγόμενοι ἀθροισθέντων τῶν σμικρῶν ἐπὶ τελευτῆς τῶν λόγων μέγα τὸ σφάλμα καὶ ἐναντίον τοῖς πρώτοις ἀναφαίνεσθαι, καὶ ὥσπερ ὑπὸ
C τῶν πεττεύειν δεινῶν οἱ μὴ τελευτῶντες ἀποκλείονται καὶ οὐκ ἔχουσιν ὅτι φέρωσιν, οὕτω καὶ σφεῖς τελευτῶντες ἀποκλείεσθαι καὶ οὐκ ἔχειν ὅτι λέγωσιν ὑπὸ πεττείας αὖ ταύτης τινὸς ἑτέρας, οὐκ ἐν ψήφοις, ἀλλ' ἐν λόγοις, ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς οὐδέν τι μᾶλλον ταύτῃ ἔχειν. λέγω δ' εἰς τὸ παρὸν ἀποβλέψας. νῦν γὰρ φαίη ἄν τίς σοι λόγῳ μὲν οὐκ ἔχειν καθ' ἕκαστον τὸ ἐρωτώμενον ἐναντιοῦσθαι, ἔργῳ δὲ ὁρᾶν, ὅσοι ἂν ἐπὶ φιλο-

B ἀντειπεῖν] ἀντιπεῖν Vind. E. τοιόνδε τι] τοῖον δέτι Vind. F. ἃ] int. vers. habet idem. νῦν] *om.* Fic. τε] *om.* Vind. EF. Ven. B. et a m. pr. C. Vat. H. Flor. ACRTV. ὑπὸ τοῦ λόγου] *om.* Fic. ἀπὸ τ. λ. Ald. Bas. a. τὸ ἐρώτημα] *om.* Fic. παραγόμενοι] παραγενόμενοι Vind. EF. παραγνόμενοι Ang. B. ἀθροισθέντων] ἀθρ. δὲ Ang. B. Flor. R. et int. vers. a m. s. Vind. F. σμικρῶν] μικρῶν Flor. ACV. ἐπὶ τελευτῆς] ἐπιτελευτῆς Vind. E. μέγα τὸ σφάλμα] μετὰ τὸ σφ. Flor. ACV. *post errorem atque fallaciam* Fic. ἀναφαίνεσθαι] ἀποφαίνεσθαι Lob. Vind. B. Vat. BM. Est anacoluthon. ὥσπερ] ὡς Ven. C. a m. pr.
C ἀποκλείονται] ἀποκλείνονται cum duobus punctis sub priori ν Mon. B. ἀποκλείουσι Vind. B. *coërcentur et concluduntur* Fic. φέρωσιν] Ita cum editis unus Vind. E. Reliqui codices omnes φέρουσιν habent, neque aliter ante correctionem scriptum fuit in Mon. B. sed ex emendatione factum est λέγουσιν, cui statim subiungitur ὑπὸ πεττείας etc. decem vocabulis omissis. σφεῖς] σφᾶς Par. K. secundum Bekk. τελευτῶντες] τελευτῶντας idem sec. Bekk. et Vat. M. et a m. s. Par. D. Etiam Lob. —τῶντας superscriptum vulgato habet. τελευτῶν τε Ald. Bas. a. ἀποκλείεσθαι] *cogi concludique* Fic. ἔχειν] ἔχουσιν Vat. B. λέγωσιν] ἂν λέγωσιν Flor. T. λέγουσιν Flor. U. (Mon. B.) λέγοιεν Vind. B. αὖ] οὖν Par. K. sec. Bekk. λόγοις,] λόγοις. Ald. Bas. ab. Steph. τό γε] τό γ' Vind. F. Ang. B. ταύτῃ] ταύτην Par. A. Vind. E. Vat. H. Cf. var. lect. L. V. p. 469. A. ex Eusebio notatam. Scilicet —ῃι non minus facile in ην corrumpi poterat, quam —ωι in —ων, de quo cf. interpretes ad Gregor. Cor. p. 266. ταύτῃ est *eo modo, quo Socrates rem habere dicat et disputandi arte evincat.* Prorsus ab huius loci sensu aberravit Ficinus haec inde ab ὑπὸ πεττείας ita interpretatus: *verbis veluti calculis circumclusos: quandoquidem verum sit*

σοφίαν ὁρμήσαντες μὴ τοῦ πεπαιδεῦσθαι ἕνεκα ἀψάμενοι νέοι ὄντες ἀπαλλάττωνται, ἀλλὰ μακρότερον ἐνδιατρίψωσι, τοὺς μὲν πλείστους καὶ πάνυ ἀλλοκότους γιγνομένους, ἵνα μὴ παμπονήρους εἴπωμεν, τοὺς δὲ ἐπιεικεστάτους δοκοῦντας ὅμως τοῦτό γε ὑπὸ τοῦ ἐπιτηδεύματος, οὗ σὺ ἐπαινεῖς, πάσχοντας, ἀχρήστους ταῖς πόλεσι γιγνομένους. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας Οἴει οὖν, εἶπον, τοὺς ταῦτα λέγοντας ψεύδεσθαι; Οὐκ οἶδα, ἦ δ' ὅς· ἀλλὰ τὸ σοὶ δοκοῦν ἡδέως ἂν ἀκούοιμι. Ἀκούοις ἄν, ὅτι ἔμοιγε φαίνονται τἀληθῆ λέγειν. Πῶς οὖν, ἔφη, εὖ ἔχει λέγειν, ὅτι οὐ πρότερον κακῶν παύσονται αἱ πόλεις, πρὶν ἂν ἐν αὐταῖς οἱ φιλόσοφοι ἄρξωσιν, οὓς ἀχρήστους ὁμολογοῦμεν αὐταῖς εἶναι; Ἐρωτᾷς, ἦν δ' ἐγὼ, ἐρώτημα δεόμενον ἀποκρίσεως δι' εἰκόνος λεγομένης.

D

E

nihil haec duo inter se discrepare. Cf. quae Schaeferus in adnotatione ad Gregor. Cor. pag. 60. de Steinbrychelii explicatione huius loci retulit.

ἔχειν] ἔχει Flor. T.

δ' εἰς] δὲ εἰς Lob. Vind. BF. δὴ 's Vind. E. ante corr. δ' εἰ Mon. B. a m. pr.

ἀποβλέψας.] In Bas. ab. punctum ante hoc participium positum est. Astius, Bekkerus et Stallbaumius colon fecerunt.

τίς σοι] τί σοι Vind. F. τισοι, inserto a m. s. altero σ, Mon. B. τίς, omisso σοι, Ang. B. Flor. T.

λόγῳ] λόγον Vind. E.

καθ' ἕκαστον τὸ ἐρωτώμενον] *his quae proponuntur* Fic. καθέκ. τ. ἐ. Vind. EF.

φιλοσοφίαν] φιλοσοφίας Ald. Bas. ab.

πεπαιδεῦσθαι] παιδεύεσθαι Vind. E. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. προπεπαιδεῦσθαι editi ante Bekkerum.

D ἀπαλλάττωνται] ἀπαλλάττονται Vind. F. Flor. RTV.

ἐνδιατρίψωσι] ἐνδιατρίψωσιν Vind. B.

ἀλλοκότους] *absurdos et a rebus hominum alienos* Fic. Timaeus lex. p. 24: ἀλλόκοτον· ἐξηλλαγμένον. Cf. Ruhnkenius et Bekkeri anecd. pag. 14. Blomfield. Gloss. in Aesch. Sept. v. 804.

παμπονήρους] Pollux VI. 162. παμπόνηρον in magno numero verborum ex πᾶν a Platone compositorum refert.

δὲ] δ' Vind. E. Vat. H. *om.* Vind. F.

ὅμως] ὁμῶς Lob. Vind. B. ὅμως δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ὑπὸ] ἐπὶ Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. secundum Bekkerum.

ἐπιτηδεύματος] ἐπιτιδεύματος Mon. B.

ἐπαινεῖς] ἐπαινῇς Ald. Bas. ab.

ἦ δ' ὅς·] Recentiores pro colo comma habent.

τὸ σοὶ] τό σοι Ast. sec. perperam.

Ἀκούοις ἂν] His Ficinus addit *si id roges.* E

Πῶς — λέγειν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Eorum loco Vat. B. a m. s. καὶ habet. Pro ἔχει in Bas. b. ἔχεις legitur.

ἐγὼ] ἠγὼ Ald. ἐγὼ τὸ Par. K.

εἰκόνος] εἰκόνως Vind. E.

Σὺ δέ γε, ἔφη, οἶμαι, οὐκ εἴωθας δι' εἰκόνων λέγειν.
Εἶεν, εἶπον· σκώπτεις ἐμβεβληκώς με εἰς λόγον οὕτω
488 *δυσαπόδεικτον; ἄκουε δ' οὖν τῆς εἰκόνος, ἵν' ἔτι μᾶλ-*
λον ἴδῃς, ὡς γλίσχρως εἰκάζω. οὕτω γὰρ χαλεπὸν τὸ
πάθος τῶν ἐπιεικεστάτων, ὃ πρὸς τὰς πόλεις πεπόνθα-
σιν, ὥστ' οὐδ' ἔστιν ἓν οὐδὲν ἄλλο τοιοῦτον πεπονθὸς,
ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὸ ξυναγαγεῖν εἰκάζοντα καὶ

δέ γε] *δ'* Lob. Vind. B. Vat. BM. (quos tres Bekkerus tantum *γε* omittere dicit.) *λέγε* Vind. F.

εἰκόνων] *οἰκόνων* Vind. F. *εἰκόνος* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. *per similitudinem* Fic.

Εἶεν] *om.* Fic.

σκώπτεις] *σκώπτει* Ven. C. *σκώπτηι* Lob. *σκώπτη* Vind. B. Vat. M. et, sup. *εις*, B.

δυσαπόδεικτον] *δυσαπόδεκτον* Ang. B.

488 *γλίσχρως*] *γλίσχως* Ald. *γλίσχρως εἰκάζων* est *γλιχόμενος τοῦ εἰκάζειν* (ut Phaedon. p. 117. A. *γλιχόμενος τοῦ ζῆν καὶ φειδόμενος οὐδενὸς ἔτι ὄντος* cl. Criton. pag. 53. E. *γλίσχρως ἐπιθυμεῖν ζῆν*) qui tanta cupiditate comparandi tenetur, ut aegre ab eo divelli se patiatur nec prius simile dimittat, quam cum pulvisculo excusserit, unde fit, ut vel ieiunae, exiles, anxie quaesitae, vel putidae, verbosae, audientibus taedium creantes comparationes exsistant. Cf. Wyttenbachius anim. in Plut. T. I. p. 269. sq. Bekkeri anecd. p. 32, 8. 348, 32.

γὰρ] *om.* Fic.

τὸ πάθος] *πάθος* Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. et a m. pr. Ven. B. quod displicere non minus debet, quam si Latine dicatur *tam iniqua conditio optimorum est ea, qua apud civitates utuntur.* Atque ut possit articulus mora inter *χαλεπὸν* et *πάθος* interiecta sine ambiguitate omissus videri, quemadmodum est L. III. pag. 413. E. et locis ibi Vol. I. p. 316. citatis, tamen librariorum potius, quam scriptoris negligentia omissum crediderim, praesertim quum Faehsio teste in margine codicis optimi exstet. Nam quod Bekkerus simpliciter narrat in Par. A. legi *γρ πλῆθος* (pro *πάθος*) ille *τὸ πλῆθος* in eius margine scriptum refert. Ceterum infra p. 491. C. extr. eosdem codices Par. A. Vind. E. Vat. H. et a m. pr. Ven. B. in aperto vitio consentientes videmus.

ὥστ'] *ὥστε* Vind. BEF.

οὐδ'] *οὐκ* Vind. E.

ἓν οὐδὲν] *ἐν οὐδενὶ* Lob. Vind. B. et addito *ι* altera scriptione F. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. et a m. s. Ven. C.

ἄλλο] *ἄλλῳ* Vind. B. Mon. B. Par. K. Vat. M. et a m. s. Ven. C.

τοιοῦτον] Ita Par. A. Lob. Vind. EF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. *τοιούτῳ* Par. K. sec. Bekk. *τοιοῦτό τι* Vind. B. *τοιοῦτο* Mon. B. Flor. U. (Par. D.) cum editis ante Bekkerum.

πεπονθὸς] *πεπονθὼς* Vind. F. *πάθος* Vind. E. In Mon. B. punctis notatum est.

ἀλλὰ] *quare* Fic.

δεῖ] *δὴ* Vind. F. et ante corr. E.

ἀπολογούμενον] *ὑπεραπολογούμενον* Vind. F. *ὑπὲρ ἀπολ.* Ang. B. Ficinus verba *εἰκάζοντα καὶ ἀπολογούμενον ὑπὲρ αὐτῶν* ita convertit: *comparare cum his denique, et cuiusque invicem explicare rationem.*

γραφεῖς] *γραφῆς* Astius in sec. et tert. ed. et Bekkerus, contra codices. Cf. Vol. I. p. 157, a.

ἀπολογούμενον ὑπὲρ αὐτῶν, οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. νόησον γὰρ τοιουτονὶ γενόμενον εἴτε πολλῶν νεῶν πέρι εἴτε μιᾶς· ναύκληρον μεγέθει μὲν καὶ ῥώμῃ ὑπὲρ τοὺς ἐν τῇ νηῒ πάντας, ὑπόκωφον δὲ καὶ ὁρῶντα ὡσαύτως βραχύ τι καὶ γιγνώσκοντα περὶ ναυτικῶν ἕτερα τοιαῦτα, τοὺς δὲ ναύτας στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως, B

μιγνύντες] μιγνῦντες Vind. F. Mon. B. Ald. Bas. ab.

νόησον] νοητὸν Vind. E.

γὰρ] *om.* Fic.

τοιουτονὶ] τοιοῦτον Vind. F. Ang. B. τουτονὶ Vind. E. Vat. H.

μιᾶς·] μιᾶς, Lob. Vind. B. Vulgo post μιᾶς nulla interpunctione utuntur et post ναύκληρον comma ponunt, quasi πολλῶν νεῶν πέρι ναύκληρος dici possit eodem sensu, quo ναύκληρος πολλῶν νεῶν, quemadmodum ἀρετῆς πέρι διδασκάλους Plato dicit Menon. p. 90. B. εἶδος λόγων πέρι Civ. L. III. p. 392. A. et alia, quae, etsi summo sensu salvo carere praepositione possunt, nexum tamen laxiorem minusque necessarium, quam qui solo genitivo indicatur, significant et fere additum *verbum* habent, quo praepositio aeque atque ad *nomen* respiciat. Sed dominum inter et rem possessam nexus intercedit vel maxime necessarius, eoque minus hic periphrasi isti locus erat, quod plurium ille an unius navis dominus esset nihil referre diceretur, quae enuntiatio simplicem rationis ipsius, cui genitivus inservit, declarationem postulabat. Neque vero ad verbum respicere praepositio potest, quum γίγνεσθαι νεῶν πέρι ναύκληρον non magis, quam εἶναι probabile sit, τοιοῦτον γίγνεσθαι autem sensum prorsus alienum exhibeat et dominum cogitari iubeat talem erga naves sese praestantem, qualem sequentia docent. Accedit, quod ad universam pluribus scilicet partibus constituram similitudinem potius, quam ad unam eius partem nec ipsam gravissimam advertendus Adimantus erat, qui sensus nostra interpunctione efficitur: *Fac huiuscemodi aliquid de multis navibus, sive de una mavis, accidisse: dominum robore omnes superare nautas* etc. Atque ita fere finita comparatione infra E. τοιούτων δὴ περὶ τὰς ναῦς γιγνομένων dicit: *quum talia navibus accidunt.* Initio vero comparationis genitivo utitur, quia nihil aliud nisi fines, intra quos γενόμενον illud versetur, describere et de navibus sermonem futurum demonstrare vult: exposita re propius idem ad naves admovet ipsasque eo affici accusativo significat. Quod discrimen quum ex utriusque casus natura prodit, tum loco Leg. L. VIIII. pag. 869. E. confirmatur: καὶ τὰ μὲν δὴ βίαιά τε καὶ ἀκούσια καὶ κατὰ τὸν θυμὸν γιγνόμενα περὶ φόνους μετρίως εἰρήσθω· τὰ δὲ περὶ τὰ ἑκούσια καὶ κατ' ἀδικίαν πᾶσαν γιγνόμενα τούτων πέρι καὶ ἐπιβουλῆς δι' ἥττας ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φθόνων, ταῦτα μετ' ἐκεῖνα ἡμῖν λεκτέον. Hic eandem rem primum accusativo (φόνους), deinde, quia idem casus ad eius rei partem (τὰ ἑκούσια) adhibitus est, genitivo (τούτων) utpote latius quid designante positam videmus. Conf. Bernhardy synt. p. 261. et 262. et quae ex Sturzii disputatione Schaeferus in indice Apollonii refert p. 672.

πάντας] ἅπαντας Vind. E. (Ven. B. Flor. C.) cum editionibus ante Bekkerum.

ἕκαστον οἰόμενον δεῖν κυβερνᾶν, μήτε μαθόντα πώποτε τὴν τέχνην μήτε ἔχοντα ἀποδεῖξαι διδάσκαλον ἑαυτοῦ μηδὲ χρόνον, ἐν ᾧ ἐμάνθανε, πρὸς δὲ τούτοις φάσκοντας μηδὲ διδακτὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὸν λέγοντα, ὡς δι-
C διδακτὸν, ἑτοίμους κατατέμνειν, αὐτοὺς δὲ αὐτῷ ἀεὶ τῷ ναυκλήρῳ περικεχύσθαι δεομένους καὶ πάντα ποιοῦντας, ὅπως ἂν σφίσι τὸ πηδάλιον ἐπιτρέψῃ, ἐνίοτε δ', ἂν μὴ πείθωσιν, ἀλλὰ ἄλλοι μᾶλλον, τοὺς μὲν ἄλλους ἢ ἀποκτιννύντας ἢ ἐκβάλλοντας ἐκ τῆς νεὼς, τὸν δὲ γενναῖον

B μήτε ἔχοντα] μήτ' ἔχοντα Flor. T.

ἑαυτοῦ] ἑαυτῶν Bas. b.

ἐμάνθανε] ἐμάνθανεν Vind. F.

ὡς διδακτὸν] ὡς δυνατὸν Par. K.

ἑτοίμους] ἑτοίμου Bas. b.

C ἀεὶ] *om.* Fic.

περικεχύσθαι] περὶκεχύσθαι Ald.

ἂν σφίσι] ἄν σφισι Bekkerus, Astius in tert. et Stallb. Sed oppositi his *alii* sunt.

ἐπιτρέψῃ] ἐπιστρέψῃ Bas. b. Reliquae editiones ante secundam Astii cum Par. D. Mon. B. Flor. U. ἐπιτρέψοι habent. Cf. Engelhardtus ad Lach. p. 15. sq.

δ'] δὲ Vind. F. *om.* Ang. B.

ἀλλὰ] ἄλλα Vind. B. ἄλλα Bas. b. et scholiastes in lemmate apud Ruhnkenium et Bekkerum: ἄλλα ἄλλοι] ἀλλὰ μᾶλλον πείθωσιν, ἀπὸ κοινοῦ.

ἀποκτιννύντας] ἀποκτεινῦντας Vind. F. Ang. B.

ἐκβάλλοντας] ἐκβαλόντας Par. K. sec. Bekk. Vat. H. Flor. AC.

νεὼς] νέως Vind. E. et paullo post.

μανδραγόρᾳ] μανδραγόρα Ald. De mandragora cf. Wyttenbachius anim. in Plut. T. I. p. 179. et Sprengelius ad Dioscoridem L. IIII. c. 76.

ἢ μέθῃ] ἡ μέθη Vind. F.

ἤ τινι ἄλλῳ] *om.* Fic.

συμποδίσαντας] ξυμπ. Flor. T. Stallb.

ἐνοῦσι] ἐνοῦσιν Vind. B.

πλεῖν ὡς] πλειόνως Bas. b. πλεῖον ὡς Lob. Vind. BF. Mon. B. Vat. BM. Ven. BC. Flor. U. πλὴν ὡς Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. πλεῖν εἰς Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τὸ εἰκὸς] τοεικὸς Lob.

τοὺς τοιούτους] scil. πλεῖν. In Vind. B. legitur τοῖς τοιούτοις, quod etiam Stephanus in margine pro v. l. posuit. Ficinus haec inde a πλεῖν, pro quo πλὴν legisse videtur, sic interpretatus est: *sed ita ducentes, ut huiusmodi homines ducere verisimile est.*

ξυλλαμβάνειν] συλλ. Lob. Vind. B. ξυλαμβ. Vind. F. D

ᾖ] ἢ Vind. E.

ἄρξουσιν] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. ἄρξωσιν reliqui et editiones ante Astii sec. Cf. Vol. I. p. 371, a.

πέρι] Eius loco lacuna est in Vind. F. περὶ Vind. BE.

μηδ'] μηδὲ Vind. F.

ἐπαΐοντες] Ita Par. A. Vind. E. et a m. pr. F. Vat. BH. Ven. BC. Flor. ACTV. Reliqui codices et editiones omnes ἐπαΐοντας (Ald. Bas. ab. ἐπαϊόντας) habent, quod per syntaxin necessarium scribarum errore, qualem p. 487. C. a quibusdam commis-

ναύκληρον μανδραγόρᾳ ἢ μέθῃ ἤ τινι ἄλλῳ συμποδί-
σαντας τῆς νεὼς ἄρχειν χρωμένους τοῖς ἐνοῦσι, καὶ
πίνοντάς τε καὶ εὐωχουμένους πλεῖν, ὡς τὸ εἰκὸς τοὺς
τοιούτους, πρὸς δὲ τούτοις ἐπαινοῦντας, ναυτικὸν μὲν
καλοῦντας καὶ κυβερνητικὸν καὶ ἐπιστάμενον τὰ κατὰ D
ναῦν ὃς ἂν ξυλλαμβάνειν δεινὸς ᾖ, ὅπως ἄρξουσιν
471 ἢ πείθοντες ἢ βιαζόμενοι τὸν ναύκληρον, τὸν δὲ μὴ
τοιοῦτον ψέγοντας ὡς ἄχρηστον, τοῦ δὲ ἀληθινοῦ κυ-
βερνήτου πέρι μηδ' ἐπαΐοντες, ὅτι ἀνάγκη αὐτῷ τὴν

sum vidimus, in optimis codicibus depravatum videri poterat, nisi infra E. *οἰόμενοι* pro vulgato *οἰομένους* in omnibus libris manu scriptis (unius Par. D. in margine *οἰομένου* legitur, in Mon. B. *εἰόμενοι* vitio illi familiari scriptum est) et in Bas. b. exstaret idque nulla ratione librariis imputari posset. Nam quod Stallbaumius in sec. ed. „re diligentius considerata" (in prima enim non quidem *ἐπαΐοντες*, sed consensu codicum permotus *οἰόμενοι* receperat) errorem scribendi natum exinde arbitratur, „quod librarii, praecedens illud *ὅπως ἄρξουσιν ἢ πείθοντες ἢ βιαζόμενοι* in animo retinentes, subiecti, quod vocant, diversitatem non satis diligenter" animadverterint, unde omnes *οἰόμενοι*, multi etiam *ἐπαΐοντες* scripserint, quis illos credat, quum proximum *ψέγοντας* intactum reliquissent, primum in *ἐπαΐοντας* nonnullos eosque diligentissimos, deinde longo intervallo omnes in *οἰομένους* offendisse? Contra si Plato *ἐπαΐοντες* scripserat et *οἰόμενοι*, fieri vix poterat, quin prius vitiosum quibusdam et in accusativum mutandum videretur: alterum ipsa distantia tutum erat. Sed quae a rebus externis petuntur veritatis indicia, ea nostrae lectioni supersunt. Ad sensum vero dura quidem est nominativi successio, sed non sine exemplis. Phaedr. p. 241. D. quum Socrates dixisset *ἀλλ' ἤδη σοι τέλος ἐχέτω ὁ λόγος*, Phaedrus *καίτοι ᾤμην γε*, inquit, *μεσοῦν αὐτὸν καὶ ἐρεῖν τὰ ἴσα περὶ τοῦ μὴ ἐρῶντος, ὡς δεῖ ἐκείνῳ χαρίζεσθαι μᾶλλον, λέγων ὅσα αὖ ἔχει ἀγαθά.* quasi in proximo non *ᾤμην μεσοῦν αὐτὸν*, sed *ἐδόκει μοι μεσοῦν* vel simile quid pronuntiasset. Ad eum locum Heindorfius alium adscripsit per eandem enallagen etiam ambiguum factum, Leg. L. X. p. 885. C: *ἀξιοῦμεν δή, καθάπερ ὑμεῖς ἠξιώκατε περὶ νόμων, πρὶν ἀπειλεῖν ἡμῖν σκληρῶς ὑμᾶς, πρότερον ἐπιχειρεῖν πείθειν καὶ διδάσκειν, ὡς εἰσὶ θεοί, τεκμήρια λέγοντες ἱκανά.* quorum extrema ita conformata sunt, ut initio non hos, qui loquuntur, sese aliquid velle demonstrasse, sed illis, quos alloquuntur, idem iniunctum esse credas per imperativum *πειρᾶσθε*. Similiter nostro loco periodi praelongae eoque facilius mutationem recipientis finis ita institui potuisse videtur, ut si principium *νοείσθω σοι τοιουτονὶ γενόμενον* fuisset. Ac nescio, an ipsi nominativi illi, quos Stallbaumius commemorat, quibus perperam diversos aliquos ab hisce *ignorantibus* et *opinantibus* significari statuit, substituendi casus eiusdem occasionem non librariis, sed scriptori dederint. Qui si etiam *ψέγοντες* posuisset, ne excusatione quidem egeret: nunc *ψέγοντας* propter *ἐπαινοῦντας* tenuit, mox velut impatiens tenoris diu servati paullisper de via deflexit.

ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι ἐνιαυτοῦ καὶ ὡρῶν καὶ οὐρανοῦ καὶ ἄστρων καὶ πνευμάτων καὶ πάντων τῶν τῇ τέχνῃ προσηκόντων, εἰ μέλλει τῷ ὄντι νεὼς ἀρχικὸς ἔσεσθαι,
E ὅπως δὲ κυβερνήσει, ἐάν τέ τινες βούλωνται ἐάν τε μή, μήτε τέχνην τούτου μήτε μελέτην οἰόμενοι δυνατὸν εἶναι λαβεῖν ἅμα καὶ τὴν κυβερνητικήν. τοιούτων δὴ περὶ τὰς ναῦς γιγνομένων τὸν ὡς ἀληθῶς κυβερνητικὸν οὐχ ἡγῇ ἂν τῷ ὄντι μετεωροσκόπον τε καὶ ἀδολέσχην
489 καὶ ἄχρηστόν σφισι καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς οὕτω κατεσκευασμέναις ναυσὶ πλωτήρων; Καὶ μάλα, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος. Οὐ δή, ἦν δ' ἐγώ, οἶμαι δεῖσθαί σε ἐξ-

ὡρῶν] ὁρῶν Vind. F. ὧραι anni tempestates sunt, quarum suum cuique ingenium est, quemadmodum et anno ipsi, qui propterea ab eis distinguitur; ne quis ὡρῶν per abundantiam aut per ἓν διὰ δυοῖν adiectum aut de singulorum dierum partibus cum Schleiermachero et Stallbaumio dictum putet.

τῇ] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μέλλει] μέλλοι Vind. BE. Flor. T.

τῷ ὄντι νεὼς] τωόντι νὲως Vind. E.

δὲ] τε Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B. et in sec. ed. Stallbaumius Astii coniecturam in tert. propositam secutus, non animadvertens hoc, quod verbis ὅπως κυβερνήσει, ἐάν τέ τινες βούλωνται ἐάν τε μή continetur, minus etiam artis exercitationisve rem atque ipsum illud, quo ars gubernatoria constet, istis videri, quam quae in proximis vero gubernatori necessaria esse demonstratum est, ideoque recte, postquam ne illa quidem necessaria intelligere dicti sunt, ita continuari orationem: *ut vero gubernet, seu qui velint seu nolint, id neque arte neque exercitatione effici putant, quarum qui compos factus sit, simul gubernatoriam artem teneat.* Et tamen nulla est regendi ars, quin regendorum assensum dissensionemque nihil curans id unice respiciat, quod eis commodum et utile est. Quae Platonis sententia pluribus explicata legitur Polit. p. 293. qui locus nostrum, praecipue verba ἐάν τέ τινες βούλωνται ἐάν τε μή, egregie illustrans ab interpretibus negligi non debebat.

κυβερνήσει] κυβερνήσῃ Lob. Vind. BEF. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. Tantus consensus dubitationem de reliquis quatuor codicibus Bekkeri iniicit. Nihilo minus coniunctivus ferri nequit, quum ὅπως ad τούτου spectans modum et rationem potius, quam finem significet. Cf. Vol. I. p. 274, a.

βούλωνται] βουλεύωνται Par. E
DK. sec. Bekk.

οἰόμενοι] Ita Bas. b. Ast. sec. Stallb. pr. et omnes codices. Cf. quae supra ad ἐπαΐοντες dicta sunt. οἰομένους Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. tert. Bekk. Stallbaum. sec.

τοιούτων] τοιοῦτον Vind. F.

δὴ περὶ τὰς ναῦς γιγνομένων] *om.* Ang. B. δὴ π. τ. ν. γιγνόμενον Vind. F.

ὡς] *om.* Vind. E. Vat. H. et a m. pr. Ven. B.

ἡγῇ] ἡγοῖ' Ang. B. Flor. R. ἡγεῖ, sup. ῇ, Vind. F. ἡγεῖ Ast. sec. tert. Bekk. Stallb.

ταζομένην τὴν εἰκόνα ἰδεῖν, ὅτι ταῖς πόλεσι πρὸς τοὺς ἀληθινοὺς φιλοσόφους τὴν διάθεσιν ἔοικεν, ἀλλὰ μανθάνειν ὃ λέγω. Καὶ μάλ', ἔφη. Πρῶτον μὲν τοίνυν ἐκεῖνον τὸν θαυμάζοντα, ὅτι οἱ φιλόσοφοι οὐ τιμῶνται ἐν ταῖς πόλεσι, δίδασκέ τε τὴν εἰκόνα καὶ πειρῶ πείθειν, ὅτι πολὺ ἂν θαυμαστότερον ἦν, εἰ ἐτιμῶντο. B 'Αλλὰ διδάξω, ἔφη. Καὶ ὅτι τοίνυν τἀληθῆ λέγεις, ὡς ἄχρηστοι τοῖς πολλοῖς οἱ ἐπιεικέστατοι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ· τῆς μέντοι ἀχρηστίας τοὺς μὴ χρωμένους κέλευε αἰτιᾶσθαι, ἀλλὰ μὴ τοὺς ἐπιεικεῖς. οὐ γὰρ ἔχει φύσιν κυβερνήτην ναυτῶν δεῖσθαι ἄρχεσθαι ὑφ' αὐτοῦ, οὐδὲ

τῷ ὄντι] τωοντι Vind. E. τῷ ὄντι Mon. B.

μετεωροσκόπον τε] μετεωροσκώποντε Ald.

489 κατεσκευασμέναις] κατασκευασμέναις Vat. H.

μάλα] μάλ' Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. R. *maxime quidem* Fic.

Οὐ] Ita Vind. F. a m. pr. οὕτω a m. s.

ἦν δ' ἐγώ] post οἶμαι Vind. E.

δεῖσθαί σε] δ. σοι Vind. F. σε δ. Par. K.

τὴν] διὰ τὴν Ven. B. Vind. EF. Flor. AC. — Ficinus haec Οὐ δὴ οἶμαι etc. ita explicuit: *Haudquaquam opus esse arbitror, ut tibi latius explicem, quemadmodum ad propositae comparationis imaginem ita in civitatibus affecti sunt adversus veros philosophos cives, ut in eiusmodi navibus ad verum gubernatorem nautae: sed intelligere te existimo.*

μανθάνειν] μανθάνεις Lob. Vind. B. Vat. M. λείπει χρὴ a m. s. sup. habet Vind. F.

μάλ'] μάλα Vind. EF. Flor. ACRTUV. Stallb.

δίδασκέ τε] διδάσκεται Vind. F. a m. pr.

B λέγεις] λέγειν Vind. E. Vat. H. Flor. AC. et, sup. σ, Ven. B. Idem legit Ficinus: *Adiicias et hoc praeterea, vera loqui eos, qui dicunt.* Sed ὅτι cum infinitivo stare h. l. non potest. Neque vero λέγεις quum praecedentium caussa, tum ob sequens κέλευε stare posse videtur, ideoque λέγει a Stephano in margine commendatum primum ab Astio in sec. deinde in Par. D. inventum a Bekkero et Stallbaumio receptum est; quorum nullum in his, quae infra D. leguntur, καὶ ἐγὼ συνεχώρησα ἀληθῆ σε λέγειν, offendisse miror, quae haud dubie ad illa p. 487. E: ἀκούοις ἂν, ὅτι ἔμοιγε φαίνονται τἀληθῆ λέγειν referenda, si Adimanti personam ubique ab eo, quem loquentem facit, accurate distingui volumus, pro vitiatis habere et, id quod Schleiermacherum non fugit, σε in γε mutare debemus. Sed distinguendi necessitas nulla erat, quum Adimantus illius sententiam ita retulisset, ut ipse minime alienus ab ea videretur. Itaque Socrates non irridicule praeter exspectationem persona mutata animum eius perspectum sibi significans *dicas illi*, inquit, *verum te dicere inutiles vulgo optimos eorum, qui philosophantur, dicentem.*

ὑφ' αὐτοῦ] ὑπ' αὐτῶν Par. DK. ὑπ' αὐτοῦ Vind. E. Mon. B. (Vat. H. Flor. ACUV.) cum editis ante Bekkerum.

τοὺς σοφοὺς ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἰέναι, ἀλλ' ὁ τοῦτο κομψευσάμενος ἐψεύσατο, τὸ δὲ ἀληθὲς πέφυκεν, ἐάν τε πλούσιος ἐάν τε πένης κάμνῃ, ἀναγκαῖον
C εἶναι ἐπὶ ἰατρῶν θύρας ἰέναι, καὶ πάντα τὸν ἄρχεσθαι δεόμενον ἐπὶ τὰς τοῦ ἄρχειν δυναμένου, οὐ τὸν ἄρχοντα δεῖσθαι τῶν ἀρχομένων ἄρχεσθαι, οὗ ἂν τῇ ἀληθείᾳ τι ὄφελος ᾖ. ἀλλὰ τοὺς νῦν πολιτικοὺς ἄρχοντας ἀπεικάζων οἷς ἄρτι ἐλέγομεν ναύταις οὐχ ἁμαρτήσει, καὶ τοὺς ὑπὸ τούτων ἀχρήστους λεγομένους καὶ μετεωρολέσχας τοῖς ὡς ἀληθῶς κυβερνήταις. Ὀρθότατα, ἔφη. Ἔκ τε τοίνυν τούτων καὶ ἐν τούτοις οὐ ῥᾴδιον εὐδοκιμεῖν τὸ βέλτιστον ἐπιτήδευμα ὑπὸ τῶν τἀναντία ἐπι-

ἐπὶ] εἰς Lob. Vind. B. Vat. M.

πλουσίων] πλησίον Vat. B.

ὁ τοῦτο κομψευσάμενος] *qui hoc primus iactavit* Fic. Pro τοῦτο Vat. B. et Lob. τούτου cum circumflexo super acuto et ο super ultima habent. Verbum κομψεύεσθαι, quod iam ad L. IIII. pag. 436. D. monendum erat, Timaeus in lexicon retulit p. 154: κεκόμψευται· πεπιθάνευται. ubi cf. Ruhnkenius. In scholio ad nostrum locum Eubulus nescio quis cum Socrate colloquens τοὺς σοφοὺς ὁρᾶν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις καθεύδοντας ideoque malle se divitem esse, quam sapientem dixisse dicitur. Mihi Plato Simonidem potius tetigisse videtur, quem Aristoteles Rhetor. L. II. c. 16. Hieronis uxori eadem fere respondisse tradit, quo divitias prae sapientia expetendas esse doceret. Cf. Civ. L. I. p. 335. E.

κάμνῃ] κάμνῃς Vind. E.

C ἰέναι] εἶναι Vind. F. Ang. B.

ναύταις] αὐταῖς Vind. F. a m. pr. In Mon. B. ν a m. sec. int. vers. additum.

ἁμαρτήσει] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. ἁμαρτήσεις Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B. ἁμαρτήσῃ (Par. DK. Flor. TU.) Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph.

μετεωρολέσχας] μετωρ. Ald.

ὡς] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Ὀρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F.

βέλτιστον] μέγιστον Vind. B. Vat. M.

ἐπιτηδευόντων·] ἐπιτηδευόντων, recentiores.

πολὺ] πολλὴ Par. K. D

γίγνεται] γίν. Vind. BE.

φιλοσοφίᾳ] Ita Bekkerus secundum Par. ADK. (tac. Bipont.) Ven. C. Vat. H. quibus accedunt Mon. B. Vind. EF. Astius in tert. et Stallbaumius secundum Flor. UV. pro φιλοσοφίας, quae reliquorum et priorum editionum lectio non deterior est, scripserunt. Ang. B. φιλοσοφίαν habet.

τὰ τοιαῦτα] τοιαῦτα Bas. b. ταῦτα Vind. E. τὰ τοιαῦτα adversus τἀναντία positum.

φῇς] φῆς Vind. F. Cf. Vol. I. p. 42, a.

δὲ] δ' Vind. BE.

ἀληθῆ] ἀληθὲς Lob. Vind. BF. Flor. R. τἀληθές Vat. B. Ven.

τηδευόντων· πολὺ δὲ μεγίστη καὶ ἰσχυροτάτη διαβολὴ D
γίγνεται φιλοσοφίᾳ διὰ τοὺς τὰ τοιαῦτα φάσκοντας ἐπιτηδεύειν, οὓς δὴ σὺ φῂς τὸν ἐγκαλοῦντα τῇ φιλοσοφίᾳ λέγειν, ὡς παμπόνηροι οἱ πλεῖστοι τῶν ἰόντων ἐπ' αὐτήν, οἱ δὲ ἐπιεικέστατοι ἄχρηστοι, καὶ ἐγὼ συνεχώρησα ἀληθῆ σε λέγειν. ἢ γάρ; Ναί. Οὐκοῦν τῆς μὲν τῶν ἐπιεικῶν ἀχρηστίας τὴν αἰτίαν διεληλύθαμεν; Καὶ μάλα. Τῆς δὲ τῶν πολλῶν πονηρίας τὴν ἀνάγκην βούλει τὸ μετὰ τοῦτο διέλθωμεν, καὶ ὅτι οὐδὲ τούτου φιλοσοφία αἰτία, ἂν δυνώμεθα, πειραθῶμεν δεῖξαι; Πάνυ μὲν οὖν. E
Ἀκούωμεν δὴ καὶ λέγωμεν ἐκεῖθεν ἀναμνησθέντες, ὅθεν διῇμεν τὴν φύσιν, οἷον ἀνάγκη φῦναι τὸν καλόν τε

C. quibus perperam Vind. B. addit Bekkerus.

σε] τε Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. γε Mon. B. Flor. U. V. ad λέγεις B.

ἢ] ἦ Vind. F.

αἰτίαν] ἐτίαν Mon. B. a m. pr.

διεληλύθαμεν] ἐληλύθαμεν Vat. H. Flor. AV.

Τῆς δὲ] τῆςδε Ald. Τῆςδε Bas. ab.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο Lob. Vind. BE. Mon. B. Ald. τὸ μετατοῦτο Vind. F. Bas. ab.

διέλθωμεν] διέλθομεν Ald. Bas. ab.

τούτου] τούτους cum ων super ους Vat. B.

E Ἀκούωμεν δὴ καὶ λέγωμεν] ἀκούομεν δὴ λέγομεν Vind. F. *Pergamus ad haec* Fic.

διῇμεν] διήειμεν editi ante Bekkerum, quam formam (διήειμεν) h. l. Lob. Vind. B. Vat. BM. L. I. p. 328. B. (ᾔειμεν) paullo plures, sed ne ibi quidem optimi, Epist. VII. p. 345. A. (διεξήειμεν) unus Par. b. Phaedonis vero p. 59. D. (εἰσήειμεν vel ᾔειμεν) Augustano excepto omnes exhibent. Reliquis locis, quos Matthiae gramm. pag. 417. indicavit (Civ. X. 609. B. διῇμεν. Prot. 316. A. προσῇμεν. 362. Euthyd. 304. B. ἀπῇμεν.) nulla est de contracta forma librorum dissensio, nisi quod Clarkianus in fine Protagorae ἀπήϊμεν sic ut Phaedon. l. c. Augustanus et Civ. L. I. Vind. E. ᾔϊμεν habet. Platonis igitur codices non obstare videntur, quo minus Elmsleii a Matthiaeo l. c. relatam diphthongi improbationem in hac quidem persona probemus. Et Bekkerus quoque in Phaedone εἰσῇμεν edidit. Ad interpunctionem quod attinet, comma a plerisque editoribus (unus Bekkerus, quem in pr. ed. Stallbaumius ut fere in omnibus huc spectantibus imitatur, verba ἀκούωμεν δὴ usque ad ἐσόμενον sine ulla incisione scripsit) ante τὴν φύσιν positum post ea verba collocavi, quia cum sequentibus construi sine molestissima tautologia nequeunt et haud dubie ad praecedentia ἀναμνησθέντες et διῇμεν, quin etiam ad ἀκούωμεν et λέγωμεν referri debent, hoc sensu: *audiamus igitur et dicamus illinc memoria repetentes, ubi exposuimus naturam, qua praeditus esse debeat vir bonus et honestus futurus.* Nam ὅθεν per attractionem pro ὅπου positum videtur. Denique inter διῇμεν et τὴν Vind. F. ησται vel ηστα superscriptum habet, quod quid sibi velit non video.

φῦναι] φύναι Lob. Vind. E.

490 κἀγαθὸν ἐσόμενον. ἡγεῖτο δ' αὐτῷ, εἰ νῷ ἔχεις, πρῶτον μὲν ἀλήθεια, ἣν διώκειν αὐτὸν πάντως καὶ πάντη ἔδει, ἢ ἀλαζόνι ὄντι μηδαμῇ μετεῖναι φιλοσοφίας ἀληθινῆς. Ἦν γὰρ οὕτω λεγόμενον. Οὐκοῦν ἓν μὲν τοῦτο σφόδρα οὕτω παρὰ δόξαν τοῖς νῦν δοκουμένοις περὶ αὐτοῦ; Καὶ μάλα, ἔφη. Ἆρ' οὖν δὴ οὐ μετρίως ἀπολογησόμεθα, ὅτι πρὸς τὸ ὂν πεφυκὼς εἴη ἁμιλλᾶσθαι ὅ γε ὄντως φιλομαθὴς καὶ οὐκ ἐπιμένοι ἐπὶ τοῖς δοξα-

κἀγαθὸν] κἀγ. editi ante Ast. καὶ ἀγαθὸν Vind. F.

490 ἡγεῖτο] ἡγείτω Lob. ἡγεῖ τῷ Vat. H.

δ'] δὲ Vind. EF.

αὐτῷ] αὐτῶν Vind. EF. Ang. B. margo Flor. A. αὐτοῦ Mon. B.

νῷ] ἐν ᾧ margo Flor. A. ἐν νῷ Flor. RT. Vind. EF. Ang. B. et int. vers. a m. s. adscripta praepositione Vind. B. Mon. B. Eandem a Stephano in m. commendatam Astius ne in tertia quidem ed. omittendam putavit. Vulgatam et ratio et linguae usus tuetur. Quemadmodum in dictionibus νῷ λαβεῖν (Herodot. III. 143. V. 91. VIII. 19. cl. III. 41. 51. ubi codices quidam ἐν addunt) φρενὶ λαβεῖν (Herod. VIIII. 10. ubi item sunt qui ἐν additum habeant) λόγῳ λαβεῖν (Leg. I. 638. C. et saepe. cf. Boeckhius ad Min. p. 124.) λογισμῷ λαβεῖν (Parmen. 130. A.) ita in hac dativus instrumenti est, quo perceptum animo, τὸ εἰλημμένον, quo minus excidat, retinetur. Atque ita Euthyphr. p. 2. B. quem locum etiam Bekkerus in comm. conferri iussit, εἴ τινα νῷ ἔχεις Πιτθέα Μέλητον vel Μέλιτον omnes libri uno Ven. B. excepto pro vulgato εἴ τιν' ἐν νῷ ἔχεις habent, et Herodot. V. 92. cuius Stallbaumius mentionem fecit, Περίανδρος δὲ συνιεὶς τὸ ποιηθὲν καὶ νόῳ ἴσχων, ὥς οἱ ὑπετίθετο Θρασύβουλος τοὺς ὑπειρόχους τῶν ἀστῶν φονεῦσαι constans et certa lectio est. Sed ubi infinitivus sequitur, ut supra L. I. pag. 344. D. (ἐν νῷ εἶχεν ἀπιέναι) II. 362. D. (ἐγὼ μὲν ἐν νῷ εἶχόν τι λέγειν) praepositio abesse nequit.

πάντως] πάντων Lob.

ἔδει] ἔδη Mon. B. a m. pr. *debet* Fic.

ἀλαζόνι ὄντι] ἀλαζόνιόντι Lob. Timaeus lex. pag. 21: ἀλαζών· ψευδής. Cf. Ruhnkenius et synag. Bekkeri anecd. p. 374, 20: Πλάτων δὲ ἀλαζόσιν ἀντὶ τοῦ ψεύσταις.

μηδαμῇ] μηδαμῆ editi ante Bekkerum.

ἓν] ἐν Vind. F. a m. pr.

μὲν] μὲν οὖν Par. K. secundum Bekk.

οὕτω] ante σφόδρα Lob. Vind. B. Vat. BM. male. οὕτω ex Adimanti verbis repetitum et praecise dictum est pro οὕτω λεγόμενον ἦν.

παρὰ δόξαν] παραδόξαν Vind. E. Quod opinionibus opinionem tribuit, cui id repugnet, quod ipsi dixerint, negligentius fortasse factum est, sed minime tale, ut corruptelae suspicionem iniicere possit, non magis, quam illud οὕτω, in quo Stallbaumius haesit. παρὰ δόξαν idem significat, quod ἐναντίον. Conf. L. VII. p. 534. A.

αὐτοῦ;] αὐτόν. Lob. Vind. B. Vat. M. αὐτοῦ. editi ante Bekkerum.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

ἀπολογησόμεθα] ἀπολογηθησόμεθα Par. K. Astius in sec. offensus optativis sequentibus ἀπελογησάμεθα scripsit, quod si in

ζομένοις εἶναι πολλοῖς ἑκάστοις, ἀλλ' ἴοι καὶ οὐκ ἀμ- B
βλύνοιτο οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος, πρὶν αὐτοῦ ὃ ἔστιν ἑκάστου τῆς φύσεως ἅψασθαι, ᾧ προσήκει ψυχῆς ἐφάπτεσθαι τοῦ τοιούτου· προσήκει δὲ ξυγγενεῖ· ᾧ πλησιάσας καὶ μιγεὶς τῷ ὄντι ὄντως γεννήσας νοῦν καὶ ἀλήθειαν γνοίη τε καὶ ἀληθῶς ζῴη καὶ τρέφοιτο καὶ οὕτω λήγοι ὠδῖνος, πρὶν δ' οὔ; Ὡς οἷόν τ', ἔφη, μετριώτατα. Τί οὖν; τούτῳ τι μετέσται ψεῦδος ἀγαπᾶν, ἢ πᾶν τοὐ-

codicibus esset, probari posset. Quamquam enim Socrates tum, quum primum philosophi naturam describeret, non sui defendendi caussa, quippe nondum a quoquam impugnatus, eum id, quod est, non posse non amare dixerat, postea tamen, quum esset ob vehementiorem veri amorem philosopho contra omnium sententiam attributum reprehensus, eadem illa descriptione ad sese defendendum usurus iam egisse caussam suam asseverare poterat. Sed libri omnes in futuro consentiunt, et vere futura erat, nondum praeterita, defensio. Itaque recte habet ἀπολογησόμεθα. Quoniam vero id, quo constitura esset defensio, iam dictum, et Socratis intererat hoc significare, nihil novi aut inauditi ad illud παράδοξον tuendum requiri, sed sua sponte id ex ante dictis et concessis effici, pro indicativis, quos futurum sequi oportebat, optativos posuit, εἴη et ἐπιμένοι, eundemque modum in reliquis tenuit, quae quamvis totidem verbis supra nondum dicta, argumento tamen eis, quae dicta erant, adeo coniuncta sunt, ut ea quoque iam dixisse sibi videretur.

πεφυκὼς] πεφυκὸς a m. pr. Vind. B. et Mon. B. habebant; idem a m. s. in Vind. E. scriptum est.

ὄντως] οὕτως Lob. Vat. M. Par. DK. sec. Bekk. οὕτω Vind. B. Mon. B. Par. K. sec. Bip.

ἐπιμένοι] ἐπιμένει Vind. F. Ang. B. Flor. R. Ven. B. Par. K.

δοξαζομένοις] δοξαμένοις Bas. ab.

ἀμβλύνοιτο] Cf. Vol. I. p. 427, a. B

οὐδ'] οὐδὲ Vind. E. Flor. ACTV. et Themistius Or. XXI. p. 256. B. ubi verba ἴοι καὶ usque ad ἔρωτος de alia re usurpavit.

ὃ ἔστιν] ὅ ἐστιν editi ante Bekkerum.

προσήκει] προσήκοι Vat. H. cum editionibus ante Bekkerianam.

τοιούτου·] τοιούτου. Ald. Bas. ab. Steph. τοιούτου — Ast. pr. τοιούτου, Ast. sec. τοιούτου; Bekk. Ast. tert. Stallb. qui omnes infra post πρὶν δ' οὔ punctum habent.

ξυγγενεῖ] συγγ. Vind. E. Flor. ACV.

τῷ ὄντι] τωὄντι Vind. E. In Ven. B. editisque ante Bekkerum ὄντι post ὄντως legitur.

γεννήσας] γεννήσασι Par. DK. sec. Bip.

γνοίη τε] γνοίη τε ἂν Mon. B. Flor. U.

ἀληθῶς] ὡς ἀλ. Vind. E.

ζῴη] ζ. τε Vind. F. Ang. B.

οὕτω] οὕτω δὴ iidem et Flor. R.

λήγοι] λήγει Lob. Vind. B. Vat. BM. λήγῃ Vind. F. Flor. R.

Τί οὖν;] om. Fic.

τούτῳ τι] τι τούτῳ Vind. F. In Flor. R. editisque ante Bekkerum τι omissum, in Lob. Vind. BE. Mon. B. cum acuto scriptum est.

μετέσται] μελέσθαι Par. K. sec. Bip.

C ναντίον μισεῖν; Μισεῖν, ἔφη. Ἡγουμένης δὴ ἀληθείας οὐκ ἄν ποτε, οἶμαι, φαῖμεν αὐτῇ χορὸν κακῶν ἀκολουθῆσαι. Πῶς γάρ; Ἀλλ' ὑγιές τε καὶ δίκαιον ἦθος, ᾧ καὶ σωφροσύνην ἕπεσθαι. Ὀρθῶς, ἔφη. Καὶ δὴ τὸν ἄλλον τῆς φιλοσόφου φύσεως χορὸν τί δεῖ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἀναγκάζοντα τάττειν; μέμνησαι γάρ που, ὅτι ξυνέβη προσῆκον τούτοις ἀνδρία, μεγαλοπρέπεια, εὐμά-

C *Μισεῖν*] om. Vind. F. Ang. B.

Ἡγουμένης — ἀκολουθῆσαι.] excerpsit Stobaeus serm. XI. p. 137.

δὴ] *δὲ* Vind. E. Stob. cod. A. ed. Gaisf. *δὲ τῆς* Stob. Gesn. *δὲ καὶ* Trinc.

ποτε] *ποτ'* Lob. Vind. B. Vat. M.

οἶμαι] *οἶμε* Mon. B. a m. pr.

φαῖμεν] *φαμὲν* Vind. F. Stob.

χορὸν] *χορῶν* Vind. E. ante corr.

ἀκολουθῆσαι] *ἀκολουθήσειν* Mon. B. Flor. U.

Πῶς γάρ;] „Ab eadem persona fortasse continuari haec possent *πῶς γάρ; ἀλλ' ὑγιές τε* etc.“ Steph. adn. p. 22. Possent; sed paullo tamen maiore cum animi motu, quam qui huic loco conveniret.

δίκαιον] *μέτριον* cum editis ante Bekkerum unus Ven. B. qui tamen *δίκαιον* pro varia lectione adscriptum habet, quod plane necessarium est, ne una omnium praestantissima iustitia omissa sit, neve temperantia moderationem, a qua non differt, sequi dicatur. Quod autem supra pag. 485. E. eadem secundum inter virtutes et proximum a veritatis amore locum obtinet, iustitia post fortitudinem demum commemoratur, qua in re Stallbaumius offendit, additum *ὑγιὲς* docet Socratem hic alteram quasi faciem veritatis respicere eiusque amorem eum intelligi velle, qui non rebus, ut sunt, cognoscendis, sed dictorum factorumque constantiae a dolo et fallacia abhorrenti studeat. Conf. Leg. I. p. 630. B: *πιστὸς μὲν γὰρ καὶ ὑγιὴς ἐν στάσεσιν οὐκ ἄν ποτε γένοιτο ἄνευ ξυμπάσης ἀρετῆς.*

δεῖ] *δὴ* Bas. b.

ἐξ ἀρχῆς] *ἐξαρχῆς* Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bip.

ἀναγκάζοντα] Ita omnes codices praeter Ven. B. qui *ἀναλαμβάνοντα* cum editis habet. Etiam Ficinus pro hoc et sequente *τάττειν* unum *recensere* ponens videtur *ἀναγκάζοντα* potius, quam *ἀναλαμβάνοντα* legisse et non reddidisse, quia non intelligeret. Ego vero non intelligo, quid recentiores a codicum lectione recipienda absterruerit. Quum in superioribus Socrates inde a p. 485. B. omnia, quibus indolem philosopham exornaverat, bona necessario ex ipso sapientiae amore deinceps progredi et naturali inter se vinculo contineri probasset, ita ut etiam adversarii, quorum deinde Adimantus partes susceperat, unumquodque concedere cogerentur, quumque in proximo verbis *ἀλλ' ὑγιές τε* etc. alteram quoque viam ad idem probandum patere innuisset, nunc iteratam eius rei expositionem supervacaneam dicturus *quid opus est*, inquit, *reliquum philosophae naturae ornamentorum agmen denuo cum necessitatis demonstratione ordinare? ἀναγκάζειν* et hominem et sermonem, qui argumentis vincat assensionemque quasi expugnet, satis frequenter dici inter omnes constat. Neque in hoc sententiarum nexu et post illa, quae Adimantus p. 487. dixerat, metuendum erat, ne quis *ἀναγκάζοντα* ad *χορὸν* referen-

θεια, μνήμη. καὶ σοῦ ἐπιλαβομένου, ὅτι πᾶς μὲν ἀναγκασθήσεται ὁμολογεῖν οἷς λέγομεν, ἐάσας δὲ τοὺς λό- D γους, εἰς αὐτοὺς ἀποβλέψας, περὶ ὧν ὁ λόγος, φαίη ὁρᾷν αὐτῶν τοὺς μὲν ἀχρήστους, τοὺς δὲ πολλοὺς κακοὺς πᾶσαν κακίαν, τῆς ἤδη διαβολῆς τὴν αἰτίαν ἐπισκοποῦντες ἐπὶ τούτῳ νῦν γεγόναμεν, τί ποθ' οἱ πολλοὶ κακοί, καὶ τούτου δὴ ἕνεκα πάλιν ἀνειλήφαμεν τὴν τῶν

dum putaret, quasi singulae virtutes in chorum cogi, non audientes ad assentiendum adigi dicerentur. *ἀναλαμβάνοντα* vero haud dubie ex *ἀνειλήφαμεν*, quod infra D. legitur, factum est ab aliquo, qui *ἀναγκάζοντα* non intelligeret.

τάττειν] *τίκτειν* Lob. Vind. B. Vat. M.

που] *om.* iidem et Vat. B.

τούτοις] *τούτους* Ald. Bas. a.

ἀνδρία] *ἀνδρεία* Lob. Vind. BF. Flor. ACRTV. Stallb. Probum esse *ἀνδρεία* etiam Aristophanis locus docet Nub. 506: *ἀλλ' ἴθι χαίρων τῆς ἀνδρείας οὕνεκα ταύτης.* Hoc tamen loco Vindobonensis E. cum vulgata consensus magis, quam Bekkeri silentium ab eo recipiendo me deterruit.

εὐμάθεια] *εὐμαθία* Ang. B. Flor. RT.

μνήμη] *om.* Ang. B.

σοῦ] *τοῦ* Vind. E.

D *ἐάσας δὲ τοὺς λόγους*] *ἐάσαι δὲ τ. λ.* Vind. E. *verbisque nostris omissis* Fic.

φαίη] Cf. ad L. V. p. 466. A.

τοὺς μὲν] *μὲν om.* Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. AC. (*partim* Fic.)

τοὺς δὲ πολλοὺς] *partim* Fic. ut *πολλοὺς* non legisse videatur.

ἤδη] *om.* Par. A. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. *sane* Fic. Stephanus in m. pro *τῆς ἤδη* vel *τῆς δὴ*, quod Stallbaumius in pr. ed. probabat, vel potius *τῆσδε τῆς*, quod Astius in tert. commendavit, scribendum esse coniecit, quorum neutrum codices comprobarunt. Neque vero eiicienda secundum optimum codicem particula, sed errore simili ei, quo paullo ante *μὲν*, in eo eiusque asseclis omissa, ceterum cum Stallbaumio in sec. paullulum traiecta statuenda et ad *ἐπισκοποῦντες*, non cum Bernhardyo synt. p. 323. ad *διαβολῆς* referenda videtur. Pro interpolata enim ob ipsam collocationis insolentiam haberi nequit, ad *διαβολῆς* autem relata criminationem ex eo demum, quod iste alios philosophantium inutiles, plerosque vero pessimos dixisset, natam significaret; aliud enim *ἡ ἤδη διαβολὴ* nihil esse potest, nisi quae iam exstitit et esse coepit, quum antea nulla fuisset; id vero, quod iste dixerat, tantum abest, ut occasionem criminandae philosophiae dederit, ut ipsum criminationem iam divulgatam continuerit, quemadmodum Socrates pag. 489. C. ostendit; contra cum *ἐπισκοποῦντες* constructa sensum optimum praebet: *quum tu illud obiecisses, nos iam, quod proximum faciendum videbatur, ad investigandam criminationis caussam conversi nunc ad hanc pervenimus quaestionem.* Ad positurae licentiam simile est Sophocleum Oed. Tyr. 1245: *καλεῖ τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρόν.*

διαβολῆς] *μεταβολῆς* Ang. B. Flor. T.

ἐπισκοποῦντες] *ἀποσκοποῦντες* Mon. B. Flor. U.

ἐπὶ τούτῳ] *ἐπιτούτων* Vind. E. *ἐπὶ τόντων* Ang. B. *ἐπὶ τούτων* Vind. F.

πολλοὶ κακοὶ] *καλοὶ πολλοὶ* Bas. b.

ἀληθῶς φιλοσόφων φύσιν καὶ ἐξ ἀνάγκης ὡρισάμεθα.
E Ἔστιν, ἔφη, ταῦτα. Ταύτης δή, ἦν δ' ἐγώ, τῆς φύσεως δεῖ θεάσασθαι τὰς φθοράς, ὡς διόλλυται ἐν πολλοῖς, σμικρὸν δέ τι ἐκφεύγει, οὓς δὴ καὶ οὐ πονηρούς, ἀχρήστους δὲ καλοῦσι· καὶ μετὰ τοῦτο αὖ τὰς μιμου-
491 μένας ταύτην καὶ εἰς τὸ ἐπιτήδευμα καθισταμένας αὐτῆς, οἷαι οὖσαι φύσεις ψυχῶν εἰς ἀνάξιον καὶ μεῖζον ἑαυτῶν ἀφικνούμεναι ἐπιτήδευμα πολλαχῇ πλημμελοῦσαι πανταχῇ καὶ ἐπὶ πάντας δόξαν οἵαν λέγεις φιλοσοφίᾳ προσῆψαν. Τίνας δέ, ἔφη, τὰς διαφθορὰς λέγεις; Ἐγώ σοι, εἶπον, ἂν οἷός τε γένωμαι, πειράσομαι διελθεῖν. τόδε μὲν οὖν, οἶμαι, πᾶς ἡμῖν ὁμολογήσει, τοιαύτην φύσιν καὶ πάντα ἔχουσαν, ὅσα προσετάξαμεν νῦν δή, 472
B εἰ τελέως μέλλοι φιλόσοφος γενέσθαι, ὀλιγάκις ἐν ἀνθρώποις φύεσθαι καὶ ὀλίγας. ἢ οὐκ οἴει; Σφόδρα γε.

ἀληθῶς] ὡς ἀλ. Vind. B. Mon. B. Flor. U. Stallb. pr.

ἐξ ἀνάγκης] ἐξαν. Vind. BE.

E θεάσασθαι] θεάσεσθαι Ang. B.

φθορὰς] φθορᾶς Vind. F. διαφθορὰς Ang. B. Flor. RT.

διόλλυται] διώλλυται Vind. F. διόλληται Vind. E. διόλλυνται Par. K. sec. Bip. In Mon. B. alterum λ a m. s. int. vers. additum.

οὓς δὴ] Ante haec Ficinus *nempe et hoc animadvertendum* addidit.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind. BE. Mon. B. Ald. Bas. ab.

αὖ τὰς] αὐτὰς Vind. F. et scholiastes sec. Ruhnk. (αὖ τὰς sec. Bekk.)

491 αὐτῆς] αὐτοῖς, sup. ης, Vat. B.

φύσεις] φύσης Mon. B. a m. pr.

ἀφικνούμεναι] ἀφικόμεναι schol. In Mon. B. ο a m. pr. omissum.

πολλαχῇ] πολλαχοῦ Par. K.

πανταχῇ] πανταχοῦ idem. *passim* Fic.

καὶ ἐπὶ πάντας] καὶ ἐπιπάντ. Vind. E. *om.* Fic.

φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφία Ald. Bas. ab.

δὲ] δὴ Vind. B. Vat. M.

διαφθορὰς] διαφορὰς Vat. B. διαφορᾶς Vind. E.

ἂν] ἐὰν Lob. Vind. B. Vat. BM.

πειράσομαι] πειράσωμαι Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ὁμολογήσει] ὁμολογῆσαι Vind. F.

πάντα] πάντ' idem et unus vel plures Bekkerianorum, qui notam omisit. Fuerit Ang. B.

προσετάξαμεν] προετάξαμεν Par. K.

δὴ] δὲ, sup. η, Vind. F.

τελέως] τελείως Mon. B. Flor. U.

μέλλοι] μέλλει Par. K. sec. Bip. Astius in tert. et Stallbaumius praeeunte Matthiaeo gramm. p. 942. et Heindorfium ad Parmen. §. 71. conferri iubente, qui nonnulla exempla dictionis εἰ μέλλει apposuit, in quibus indicativus ita, ut ipso Parm. loco, sane requiritur. Nostro loco etsi ferri μέλλει posset, tamen μέλλοι ob praeteritum προσετάξαμεν plane legitimum est.

Τούτων δὴ τῶν ὀλίγων σκόπει ὡς πολλοὶ ὄλεθροι καὶ μεγάλοι. Τίνες δή; Ὃ μὲν πάντων θαυμαστότατον ἀκοῦσαι, ὅτι ἓν ἕκαστον ὧν ἐπῃνέσαμεν τῆς φύσεως ἀπόλλυσι τὴν ἔχουσαν ψυχὴν καὶ ἀποσπᾷ φιλοσοφίας. λέγω δὲ ἀνδρίαν, σωφροσύνην καὶ πάντα, ἃ διήλθομεν. Ἄτοπον, ἔφη, ἀκοῦσαι. Ἔτι τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, C πρὸς τούτοις τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ πάντα φθείρει καὶ ἀποσπᾷ, κάλλος καὶ πλοῦτος καὶ ἰσχὺς σώματος καὶ ξυγγένεια ἐῤῥωμένη ἐν πόλει καὶ πάντα τὰ τούτων οἰκεῖα· ἔχεις γὰρ τὸν τύπον ὧν λέγω. Ἔχω, ἔφη· καὶ ἡδέως γ' ἂν ἀκριβέστερον ἃ λέγεις πυθοίμην. Λαβοῦ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὅλου αὐτοῦ ὀρθῶς, καί σοι εὔδηλόν τε φανεῖται, καὶ οὐκ ἄτοπα δόξει τὰ προειρημένα περὶ αὐτῶν. Πῶς οὖν, ἔφη, κελεύεις; Παντὸς, ἦν D δ' ἐγώ, σπέρματος πέρι ἢ φυτοῦ, εἴτε ἐγγείων εἴτε

B ὀλίγας] Stephanus in m. ὀλίγοις coniecit vel ἐν ὀλίγοις, quemadmodum Ficinus legerit: *raro in paucisque oriri*. Sed haec Ficini verba sensum vulgatae codicumque omnium lectionis accurate declarant.

ἢ] ἡ Vind. E. Ἡ Ald.

καὶ μεγάλοι] *om.* Vind. E. *maximique* Fic.

Ὃ μὲν] *Nam quod* Fic.

θαυμαστότατον] θαυμασιώτατον Vind. E.

ἀποσπᾷ] ποσπᾶ idem. *plerumque detorquet* Fic.

ἀνδρίαν] ἀνδρείαν Lob. Vind. F. Flor. ACRTV. Stallb. Conf. ad p. 490. C. notata.

ἃ διήλθομεν] ἃ νῦν δὴ δι. Vat. M.

τοίνυν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Fic. ἔτι τοίνυν, *porro vero*, in enumerationibus dici solet ubi ventum est ad aliquid, quod maxime argumento coniunctum maximeque nunc commemorandum et superioribus addendum videtur. Sic paullo post p. 493. A. Criton. p. 52. C: ἔτι τοίνυν ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ ἐξῆν σοι φυγῆς τιμήσασθαι, εἰ ἐβούλου. Phaedon. p. 109. A: πρῶτον μὲν τοίνυν, ἦ δ' ὅς, τοῦτο πέπεισμαι. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη ὁ Σιμμίας. Ἔτι τοίνυν, ἔφη, πάμμεγά τι εἶναι αὐτό.

C κάλλος] *om.* Mon. B.

ὧν] ὃν Vind. B. Vat. M.

γ' ἂν] γὰρ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πυθοίμην] ποιθοίμην, sup. a m. s. υ, Vind. F.

τοίνυν] *om.* Fic.

εὔδηλόν τε] ἔνδηλόν τε Vind. B. Vat. M. τε *om.* Vat. B.

ἄτοπα] ἄτοπον Par. DK.

δόξει] δοξάζει Bas. b.

προειρημένα] *dicta* Fic.

αὐτῶν] αὐτοῦ Lob. Vind. BF. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. RTU.

Παντὸς] πάντως Par. A. Vind. E. Vat. H. et a m. pr. Ven. B. Contrario errore Tim. p. 51. A. Par. A. Vind. CCCXXXVII. et pauci deteriores παντὸς pro πάντως scriptum habent.

D σπέρματος πέρι ἢ φυτοῦ] φ. π. ἢ σπ. Mon. B. Flor. U. ἢ φυτοῦ *om.* Fic.

ἐγγείων] ἀγγείων Flor. AC. et, sup. ε, Vat. H.

τῶν ζώων, ἴσμεν, ὅτι τὸ μὴ τυχὸν τροφῆς, ἧς προσήκει ἑκάστῳ, μηδ' ὥρας μηδὲ τόπου, ὅσῳ ἂν ἐῤῥωμενέστερον ᾖ, τοσούτῳ πλειόνων ἐνδεῖ τῶν πρεπόντων· ἀγαθῷ γάρ που κακὸν ἐναντιώτερον, ἢ τῷ μὴ ἀγαθῷ. Πῶς δ' οὔ; Ἔχει δή, οἶμαι, λόγον τὴν ἀρίστην φύσιν ἐν ἀλλοτριωτέρᾳ οὖσαν τροφῇ κάκιον ἀπαλλάττειν τῆς
E φαύλης. Ἔχει. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ τὰς ψυχὰς οὕτω φῶμεν τὰς εὐφυεστάτας κακῆς παιδαγωγίας τυχούσας διαφερόντως κακὰς γίγνεσθαι; ἢ οἴει τὰ μεγάλα ἀδικήματα καὶ τὴν ἄκρατον πονηρίαν ἐκ φαύλης, ἀλλ' οὐκ ἐκ νεανικῆς φύσεως τροφῇ διολομέ-

ἐῤῥωμενέστερον] ἐρρωμενέστερος Vat. H. Flor. AC. ἐρρωμενεστέρας Vind. E. *generosius ac vehementius* Fic.

ἐν ἀλλοτριωτέρᾳ οὖσαν τροφῇ] ἐν ἀ. οὖσα τρ. Vind. F. *si sub adversa forma nutriatur* Fic. Inde Heusdius spec. pag. 29. ἐν ἀλλοτρίῳ τραφεῖσαν τροφῇ scribendum coniecit, parum eleganter, ut mihi videtur, et male offensus comparativo, qui propriam h. l. vim obtinet. Socrates enim hoc dicit, ex duabus naturis, quarum una optima, altera vilis sit, ubi neutri conveniens nutritio obtigerit, optimam peius ea re affici et maius detrimentum capere, quam vilem, quia magis adversa et aliena nutritione utatur, quam illa. Pluribus enim opus habens plura sibi deesse sentiat necesse est: πλειόνων ἐνδεῖ τῶν πρεπόντων.

κάκιον ἀπαλλάττειν] *deteriorem evadere* Fic. Id vero neque ex antecedentibus efficitur neque omnino verum neque verbis Graecis significatum est, quae quomodo intelligenda putem, modo dixi. Minime igitur probandum, quod ex Boeckhii coniectura in Min. p. 103. proposita Stallbaumius in textum recepit, κακίον' ἀπαλλάττειν.

φαύλης. Ἔχει.] φαύλης ἔχειν. Lob. Vind. B. Nec aliter in Vat. M. scriptum videtur, ex quo Bekkerus ut ex Vind. B. ἔχειν enotavit, de interpunctione tacuit.

παιδαγωγίας] παιδαγωγείας Vind. B. Pollux II. 20: καὶ ἡ παιδαγωγία παρὰ Πλάτωνι. Cf. Tim. p. 89. D. E

γίγνεσθαι;] γίν. Vind. B. γίγνεσθαι. Ald. Steph.

ἄκρατον] ἀκροτάτην γρ Ven. B. *extremam* Fic.

τροφῇ] μορφῇ Flor. C. *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

διολομένης] Ita Par. A. Ven. C. Flor. C. (ut quidem in sec. Stallbaumius docet; in pr. διεχομένης in Flor. C. διολυμένης in Flor. V. a m. s. scriptum idque a Bekkero receptum tradiderat.) et, sup. a m. s. υ, Vind. F. *corrupto (ingenio)* Fic. διελομένης Vat. H. διεφθαρμένη Vind. E. διολλυμένης reliqui codices editionesque praeter Bekkerianam; quod ferri nequit. Non dum corrumpitur natura, sed quum corrupta est, egregia illa facinora edit. Nostram lectionem tuetur et Pausaniae locus ab Astio iam significatus L. VII. c. 17. §. 3. Bekk. ἀπιδόντι οὖν ἐς τοῦτό μοι τοῦ Νέρωνος τὸ ἔργον ὀρθότατα εἰρηκέναι Πλάτων ἐφαίνετο, ὁ Ἀρίστωνος, ὁπόσα ἀδικήματα μεγέθει καὶ τολμήματί ἐστιν ὑπερηκότα, οὐ τῶν ἐπιτυχόντων εἶναι ταῦτα ἀνθρώπων, ψυχῆς δὲ γενναίας ὑπὸ ἀτόπου παιδείας διεφθαρμένης.

γίγνεσθαι] γενέσθαι Flor. T.

νης γίγνεσθαι, ἀσθενῆ δὲ φύσιν μεγάλων οὔτε ἀγαθῶν
οὔτε κακῶν αἰτίαν ποτὲ ἔσεσθαι; Οὔκ, ἀλλά, ἦ δ' ὅς,
οὕτως. Ἣν τοίνυν ἔθεμεν τοῦ φιλοσόφου φύσιν, ἂν 492
μέν, οἶμαι, μαθήσεως προσηκούσης τύχῃ, εἰς πᾶσαν
ἀρετὴν ἀνάγκη αὐξανομένην ἀφικνεῖσθαι, ἐὰν δὲ μὴ ἐν
προσηκούσῃ σπαρεῖσά τε καὶ φυτευθεῖσα τρέφηται, εἰς
πάντα τἀναντία αὖ, ἐὰν μή τις αὐτῇ βοηθήσας θεῶν
τύχῃ. ἢ καὶ σὺ ἡγῇ, ὥσπερ οἱ πολλοί, διαφθειρομένους
τινὰς εἶναι ὑπὸ σοφιστῶν νέους, διαφθείροντας δέ τι-
νας σοφιστὰς ἰδιωτικούς, ὅτι καὶ ἄξιον λόγου, ἀλλ' οὐκ
αὐτοὺς τοὺς ταῦτα λέγοντας μεγίστους μὲν εἶναι σο- B

οὔτε — οὔτε] *vel* — *vel* Fic.

ἔσεσθαι;] ἔσεσθαι. Ald.

Οὔκ, ἀλλά] οὐκ ἀλλὰ Vind. E. οὐκ ἄλλα Vind. F. Ficinus Adimantum *Non certe* respondentem fecit.

Ἣν] ἦν Vind. E.

492 μὲν] μὴ Lob. Vat. M. et punctis circumpositis Vind. B.

τύχῃ] τύχοι Lob. Etiam Vind. F. οι super η adscriptum habet.

ἀρετὴν] ἀρετὴν μὲν Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

αὐξανομένην] Ita Bekkerus secundum Par. ADK. de quo Bipontini tacent, Ven. C. Vat. BM. Vind. B. Mon. B. Ang. B. quibus accedunt Lob. et Vind. F. αὐξομένην Vind. E. et quantum ex Bekkeri et Stallbaumii silentio efficitur, Ven. B. Vat. H. Florentinique omnes cum editis ante Bekkerum. *semper proficiendo* Fic. Immo *dum adolescit*.

μὴ ἐν] ἐν μὴ editiones ante Bekkerum, qui secundum eosdem codices, qui αὐξανομένην praebuerunt, μὴ ἐν scripsit, de Ven. B. Vat. H. iterum nihil ostendit. μὴ ἐν mei quoque et Florentini omnes habent et Bipontini ex Par. K. enotarunt. Cf. Leg. L. II. p. 671. D: μὴ μετὰ ἀρχόντων ἀθορύβων. Eurip. Phoen. 536: οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς. et alia exempla inter ea, quae Fischerus contulit ad Criton. p. 187. sq.

σπαρεῖσά τε καὶ φυτευθεῖσα] Haec Astius in tert. uncis inclusit, quum in pr. et sec. sine nota tramisisset. Neque vero dubitandum est, quin Socrates eis usus sit, ut statim ab initio vitae educationem vim suam exserere demonstraret. — In Ven. C. τε omissum est.

αὐτῇ βοηθήσας θεῶν] αὐ. θ. β. Lob. θ. αὐ. β. Vat. M. θ. αὐτῷ β. Vind. B. αὐτὴ βοηθείσας (a m. s. id correctum in —ήσας) θεῶν Vind. F.

τύχῃ] τύχοι Lob.

ἢ] ἡ Lob. Vind. B.

ἡγῇ] ἡγεῖ Vind. F. et recentiores.

διαφθειρομένους] δ. μέν Mon. B. Flor. U. Stallb. μὲν saepe interpolatum est. Cf. Vol. I. p. 162, a. n. 7. 184, a. n. 1.

ὅτι καὶ ἄξιον λόγου] Haec verba Ficinus non omisisse, sed perperam intellexisse videtur, quum ita sit interpretatus: *An tu quoque putas, quemadmodum multi, verum esse quosdam adolescentes a sophistis corrumpi, corruptores vero eorum sophistas quosdam esse privatos: ac non eos potius* etc. Inter recentiores unus Astius in tert. verum sensum assecutus est: — *et corruptores esse sophistas privatos, adeo ut sit dignum quod commemoretur.* Scilicet nonnullam corrumpendi vim sophistis Socrates concedit, sed hoc ipsum corrumpere rem nullius momenti esse

φιστὰς, παιδεύειν δὲ τελεώτατα καὶ ἀπεργάζεσθαι οἵους βούλονται εἶναι καὶ νέους καὶ πρεσβυτέρους καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας; Πότε δή; ἦ δ' ὅς. Ὅταν, εἶπον, ξυγκαθεζόμενοι ἀθρόοι πολλοὶ εἰς ἐκκλησίας ἢ εἰς δικαστήρια ἢ θέατρα ἢ στρατόπεδα ἤ τινα ἄλλον κοινὸν πλήθους ξύλλογον ξὺν πολλῷ θορύβῳ τὰ μὲν ψέγωσι τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων, τὰ δὲ ἐπαινῶσιν, ὑπερβαλλόντως
C ἑκάτερα καὶ ἐκβοῶντες καὶ κροτοῦντες, πρὸς δ' αὐτοῖς αἵ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἂν ὦσιν, ἐπηχοῦντες διπλάσιον θόρυβον παρέχωσι τοῦ ψόγου καὶ ἐπαί-

ostendit. — *καὶ om.* Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. B.

τοὺς] *om.* Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

B *παιδεύειν δὲ τελεώτατα*] *π. τε τελ.* Ang. B. Flor. R. Vind. F. *docere item prorsus* Fic.

νέους] *νέουος* Vind. E.

ἄνδρας] *αἴδρας* Ald.

δή] *δέ* Lob. Vind. B. Vat. BM. et a m. s. Ven. B.

ξυγκαθεζόμενοι] *συγκ.* Vind. F. Flor. R.

ἐκκλησίας ἢ εἰς δικαστήρια] *δικ. ἢ εἰς ἐκκλ.* Lob. Vind. B. Vat. M.

θέατρα] *εἰς θ.* Flor. T.

πλήθους] *τοῦ πλ.* Mon. B.

ξύλλογον] *σύλλ.* Vind. B. Mon. B. Flor. U.

ξὺν] *σὺν* Vind. F.

ψέγωσι] *ψέγουσι* idem et Flor. T.

πραττομένων] *πρατταμένων* Ald.

δὲ] *δ'* Vind. E. Vat. H.

ἐπαινῶσιν] *ἐπαινοῦσιν* Vind. F.

C *δ' αὐτοῖς*] *δὲ αὐ.* Vind. E. Flor. ACTV.

αἵ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἂν ὦσιν] *parietes quoque et laquearia* Fic. Videntur rupes foro Attico imminentes et theatrum Atticum significari. — Pro *πέτραι* in Mon. B. a m. pr. erat *παίτραι*.

παρέχωσι] *παρέχουσι* Vind. F.

τοῦ ψόγου καὶ ἐπαίνου] *laudantium ipsorum vituperantiumque* Fic. Inter *ψόγου* et *καὶ* Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT. cum editis ante Bekkerum *τε* interpositum habent.

δὴ] *δὲ* Vind. F. Ang. B. Flor. R. et, sup. *δή*, Par. K. Matthiae gramm. p. 1209. hunc locum inter eos referens, qui *δὴ* in apodosi habeant, non animadvertit *ὅταν*-initio proximi sermonis ad *πότε δή* referendum ideoque post *ἐπαίνου* plene interpungendum esse.

τῷ τοιούτῳ] *τοῖς τοιούτοις* Ang. B. Flor. R. In Vind. F. *οῖς* —*οις* a m. s. superscriptum est.

τὸ λεγόμενον] *τὸν λ.* Vind. E. Vat. H. (*adolescentem*) *illum* Fic. „Affertur et alia lectio, *τὸν λεγόμενον*: sed mendosam esse puto. Sic supra [p. 13. ad Theaet. 209. B.] *τῶν λεγομένων*, pro illis ipsis verbis *τὸ λεγόμενον*, quae proverbiis praefiguntur, irrepsisse ostendimus." Steph. annot. p. 22.

τίνα] *τίνα ἂν* Mon. B. Flor. U.

ἴσχειν] *ἔχειν* Lob. Vind. B. Vat. BM. Bas. b.

αὐτῷ] *rumoribus hisce* (*obsistere*) Fic. Referendum est ad *νέον*.

ἰδιωτικὴν] *ἰδιώτην* Vind. F.

κατακλυσθεῖσαν] *κατακλυθεῖσαν* Lob. Vat. B. Par. K. sec. Bekk. *καταλυθεῖσαν* sec. Bip. *κατακλυσθεῖσαι* Vind. E.

νου. ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ τὸν νέον, τὸ λεγόμενον, τίνα οἴει καρδίαν ἴσχειν; ἢ ποίαν ἂν αὐτῷ παιδείαν ἰδιωτικὴν ἀνθέξειν, ἣν οὐ κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τοιούτου ψόγου ἢ ἐπαίνου οἰχήσεσθαι φερομένην κατὰ ῥοῦν ᾗ ἂν οὗτος φέρῃ, καὶ φήσειν τε τὰ αὐτὰ τούτοις καλὰ καὶ αἰσχρὰ εἶναι, καὶ ἐπιτηδεύσειν ἅπερ ἂν οὗτοι, καὶ ἔσεσθαι τοιοῦτον; Πολλή, ἦ δ' ὅς, ὦ Σώκρατες, ἀνάγκη. D Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, οὔπω τὴν μεγίστην ἀνάγκην εἰρήκαμεν. Ποίαν; ἔφη. Ἣν ἔργῳ προστιθέασι λόγῳ μὴ πείθοντες οὗτοι οἱ παιδευταί τε καὶ σοφισταί. ἢ οὐκ

τοῦ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

οἰχήσεσθαι] οὐκ οἰχ. iidem et Bas. b. οὐκ ante οἰχήσεσθαι „ex quodam vet." afferri monuit etiam Steph. p. 22. eamque particulam ita tantum locum habere posse statuit, si loco suo pellatur ea, quae est ante κατακλυσθεῖσαν. „nam duas quidem negationes apud Graecos in multis loquendi generibus magis negare non ignoro, verum hae non diversis eodem tamen pertinentibus verbis iungerentur, sed uni eidemque οἰχήσεσθαι. neque enim οὐ quae est ante participium κατακλυσθεῖσαν cum ipso iungitur, sed cum οἰχήσεσθαι: quanvis non scribatur, οὐκ, sed οὐ." cuius adnotationis extrema pars mihi parum digna Stephano videtur.

φερομένην κατὰ ῥοῦν] κ. ῥ. φ. Ven. B. κ. νοῦν φ. Vind. E.

ᾗ] οἷ Ven. B. Vind. E. Mon. B. Vat. H. Flor. ACTUV. Stallb. pr.

φέρῃ] φέροι Ven. B. Vind. E. In Ald. punctum, in reliquis fere editionibus signum interrogandi appositum est, cuius loco ob sequentium nexum artiorem cum Ast. pr. sec. comma feci. Nam quod verbi φήσειν aliud atque verbi οἰχήσεσθαι subiectum est, non obstat, quo minus verba ipsa pariter ad οἴει referenda et non aliter distinguenda sint, quam si legeretur: οὐκ οἴει τὴν παιδείαν αὐτῷ οἰχήσεσθαι, καὶ αὐτὸν φήσειν. Quid quod ne commate quidem dirimenda forent, nisi interiectum esset ᾗ ἂν οὗτος φέρῃ. Nam illud αὐτὸν non per ellipsin omissum, sed ex superioribus repetendum est, quasi οὐκ οἴει αὐτὸν τῆς παιδείας ἐπιλήσεσθαι vel ἐκπεσεῖσθαι praecessisset. Simili modo subiectum mutatur Phaedon. p. 64. E: Οὐκοῦν ὅλως δοκεῖ σοι, ἔφη, ἡ τοῦ τοιούτου πραγματεία οὐ περὶ τὸ σῶμα εἶναι, ἀλλὰ καθόσον δύναται ἀφεστάναι αὐτοῦ, πρὸς δὲ τὴν ψυχὴν τετράφθαι; Ἔμοιγε. in quibus verbum δύναται sequentia ἀφεστάναι et τετράφθαι ad τὸν τοιοῦτον potius, quam ad eius πραγματείαν pertinere docet.

ἐπιτηδεύσειν] ἐπιτηδεύειν Ald. Bas. ab. In Vind. F. σ int. vers. a m. pr. positum.

οὗτοι,] οὗτοι; Steph.

τοιοῦτον;] τοιοῦτον. Ald. Bas. ab.

προστιθέασι] τιθέασι Flor. T. D Praepositio ad eos spectat, quibus necessitas *admovetur*. Perperam Stallbaumius in sec. comma, quo Stephanus non inepte post προστιθέασι erat usus, post λόγῳ posuit alterumque post μὴ πείθοντες addidit et haec verba sic interpretatus est: *quam ipso facto orationi adiungunt, non utentes persuasione, prudentes isti magistri atque sophistae.* quasi οὐ πείθοντες esset.

ἢ] ἡ Lob.

οἶσθα, ὅτι τὸν μὴ πειθόμενον ἀτιμίαις τε καὶ χρήμασι καὶ θανάτοις κολάζουσι; Καὶ μάλα, ἔφη, σφόδρα. Τίνα οὖν ἄλλον σοφιστὴν οἴει ἢ ποίους ἰδιωτικοὺς λόγους
E ἐναντία τούτοις τείνοντας κρατήσειν; Οἶμαι μὲν οὐδένα, ἦ δ' ὅς. Οὐ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιχειρεῖν πολλὴ ἄνοια. οὔτε γὰρ γίγνεται οὔτε γέγονεν οὐδὲ οὖν μὴ γένηται ἀλλοῖον ἦθος πρὸς ἀρετὴν παρὰ τὴν τούτων παιδείαν πεπαιδευμένον, ἀνθρώπειον, ὦ ἑταῖρε· θεῖον μέντοι κατὰ τὴν παροιμίαν ἐξαιρῶμεν λόγου· εὖ γὰρ χρὴ εἰδέναι, ὅτιπερ ἂν σωθῇ τε καὶ γένηται οἷον
493 δεῖ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πολιτειῶν, θεοῦ μοῖραν αὐτὸ

τὸν] τὸ Par. A. Vat. H. Flor. ACV. quod non omnino ineptum, sed multo deterius est.
μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.
Τίνα] τίν' iidem et Flor. R.
ποίους] *quos alios* Fic.
τούτοις] τούτους Ald. Bas. ab.
E τείνοντας] τείνοντα Par. K. sec. Bekk. πείθοντας Lob. Vind. B. Vat. M.
κρατήσειν] κρατῆσαι Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.
Οἶμαι μὲν οὐδένα] *Nullius certe orationem* Fic. Fortasse οὐδένας legit.
ἦν δ' ἐγὼ] *om.* Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.
γίγνεται οὔτε γέγονεν] γέγονεν οὔτε γίγνεται Mon. B. Flor. U. *(neque enim) fuit unquam nec est* Fic.
οὐδὲ] οὐδ' Vind. BE. Conf. Vol. I. p. 206, a.
πεπαιδευμένον] παιπαιδ. Vind. E.
ἐξαιρῶμεν] *excipiamus* Fic. ἐξαίρω Vind. E. (Ven. B. Flor. CT.) Ald. Bas. ab. Steph. ἐξαιρῶ Ast. sec. quemadmodum vulgatam corrigendam esse ostenderat Heindorfius ad Theaet. §. 51. ἐξαίρομεν Vind. F. Par. DK. Ang. B. Flor. R. Ven. C. sec. Ast. ἐξαιροῦμεν Mon. B. Flor. U. ἐξαίρωμεν Par. A. Lob. Vat. BHM. Vind. B. Flor. AV. Ven. C. sec. Bekk. quod servatum in pr. Astius in tertia ed. et Stallbaumius praeeunte Bekkero properispomenon fecerunt. Cf. Rückertus ad Symp. p. 24. quem iam Vol. I. p. 240, a. in eadem re citavi.
λόγου] λόγον Lob. Ald. Bas. ab. „in praeced. edit. male λόγον. unde male quidam interpretantur cum Erasmo, Divinum excipio sermonem." Steph. in m.
σωθῇ τε] σωθῆτε Ald. Bas. ab. τε *om.* Flor. T.
δεῖ] δὴ Vind. F. Ang. B. Flor. R.
αὐτὸ] αὐτὸσ Vind. F. Ang. B. 493
κακῶς] κακῶν Ald. Bas. a.
Οὐδ' ἐμοὶ ἄλλως] οὐδὲ μοι ἀλλ' ὡς Vind. E.
Ἕκαστος] Ἕκαστον Ang. B. Steph. Ast. sec. In Mon. B. ς cum litura, sed a m. pr. exaratum est. „In praeced. edit. scriptum est ἕκαστος, quum tamen sequatur παιδεύειν et καλεῖν. At Fic. quum deberet ἕκαστον mutare in ἕκαστος [immo ἕκαστος in ἕκαστον] maluit, retinendo ἕκαστος, ex παιδεύειν et καλεῖν facere παιδεύει et καλεῖ. vertit enim, Quisque eorum qui privatim accepta mercede homines erudiunt, quos quidem sophistas et aemulos artium appellant, nihil aliud docendum putat, quam multorum sententias, in quibus consentiunt, quoties congregantur: atque hanc sapientiam vocat. Genuina tamen lectio est ἕκαστον cum illis infinitivis, quia pen-

σῶσαι λέγων οὐ κακῶς ἐρεῖς. Οὐδ' ἐμοὶ ἄλλως, ἔφη, δοκεῖ. Ἔτι τοίνυν σοι, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τούτοις καὶ τόδε δοξάτω. Τὸ ποῖον; Ἕκαστος τῶν μισθαρνούντων ἰδιωτῶν, οὓς δὴ οὗτοι σοφιστὰς καλοῦσι καὶ ἀντιτέχνους ἡγοῦνται, μὴ ἄλλα παιδεύειν, ἢ ταῦτα τὰ τῶν πολλῶν δόγματα, ἃ δοξάζουσιν, ὅταν ἀθροισθῶσι, καὶ σοφίαν ταύτην καλεῖν, οἷόν περ ἂν εἰ θρέμματος μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τρεφομένου τὰς ὀργάς τις καὶ ἐπιθυμίας κατεμάνθανεν, ὅπη τε προσελθεῖν χρὴ καὶ ὅπη B
ἅψασθαι αὐτοῦ, καὶ ὁπότε χαλεπώτατον ἢ πραότατον καὶ ἐκ τίνων γίγνεται, καὶ φωνὰς δὴ ἐφ' οἷς ἑκάστοτε

dent haec a verbo δοξάτω." Steph. p. 22. Qui si paullo minus festinasset, neque nominativum non ferendum, neque Ficinum non alio in errore versatum statuisset. Nam δοξάτω σοι ἕκαστος παιδεύειν nullam reprehensionem habet; Ficinus autem procul dubio ita legebat: ἕκαστος τῶν μισθαρνούντων ἰδιωτῶν, οὓς δὴ σοφιστὰς καλοῦσι καὶ ἀντιτέχνους, ἡγοῦνται μὴ ἄλλα παιδεύειν etc. et ἡγοῦνται pro οἴονται δεῖν accipiebat.

οὓς] οὕσ τε Vind. F. In Flor. A. ὅτε super οὓς δὴ scriptum est.

ταῦτα] *om.* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.

δόγματα] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἂν] *om.* Vat. B.

εἰ] ἢ Vind. F. a m. pr.

κατεμάνθανεν] κατελάμβανεν Flor. T.

B ὅπη τε] ὅποι τε Vind. E.

αὐτοῦ] αὑ. Lob.

χαλεπώτατον] χαλεπώτατα Par. K.

πραότατον] πραότατα idem. πραότερον Vind. B. et, sup. τ super ερ, Vat. M. (πρᾳ. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec.)

τίνων] Mon. B. extremum ν int. vers. a m. s. habet.

ἐφ' οἷς ἑκάστοτε] Ita Vind. E. ἃς ἐφ' ἑκάστοις Mon. B. Flor. U. Schleiermacherus et Stallbaumius. ἐφ' οἷς ἕκαστος reliqui codices editionesque praeter Astii secundam, in qua ἃς ἐφ' οἷς ἑκάστοτ' ex coniectura scriptum est. „Torsit me hic locus tum propter ἕκαστος, et οἷς, quod ad verborum ἀκολουθίαν seu orationis structuram, tum propter φθέγγεσθαι, quod ad sensum attinet: tandem vero suspicatus sum ἕκαστος quidem in ἕκαστον, et οἷς in αἷς, at φθέγγεσθαι in θέλγεσθαι mutari debere. ut sit hic loci huius sensus, Et voces quas quum effert unumquodque illorum animalium (quamvis singulari antea usus fuerit) solet demulceri. Id est, quas quum effert, indicant ipsum demulceri. Sic tamen et Fic. vertit quasi legeretur, καὶ φωνὰς δὴ ἃς ἕκαστος ἐφ' ἑκάστοις εἴωθε φθέγγεσθαι. nam ἕκαστος etiam retinet: quamvis non habeamus (ut opinor) quo referre possimus. Verum ita ille, Voces item quas in singulis quisque solet exprimere. quum tamen haec praecesserint, Veluti si quis vasti cuiusdam animalis bruti, robusti admodum, et ab homine enutriti, iras et cupiditates singulas observaverit, quáve ratione adire hoc deceat, qua attrectare: item quando vel ferocius est, vel mitius: et ex quibus caussis tale fiat. Quodsi extaret in quopiam exemplari haec lectio, καὶ φωνὰς ἃς ἐφ' ἑκάστοις ἕκαστον εἴωθε φθέγγεσθαι, minime reiiciendam censerem." Steph. ann. p. 22. sq.

εἴωθε φθέγγεσθαι, καὶ οἵας αὖ ἄλλου φθεγγομένου ἡμεροῦταί τε καὶ ἀγριαίνει, καταμαθὼν δὲ ταῦτα πάντα ξυνουσίᾳ τε καὶ χρόνου τριβῇ σοφίαν τε καλέσειε καὶ ὡς τέχνην συστησάμενος ἐπὶ διδασκαλίαν τρέποιτο, μηδὲν εἰδὼς τῇ ἀληθείᾳ τούτων τῶν δογμάτων τε καὶ ἐπιθυμιῶν, ὅτι καλὸν ἢ αἰσχρὸν ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἢ δί-
C καιον ἢ ἄδικον, ὀνομάζοι δὲ πάντα ταῦτα ἐπὶ ταῖς τοῦ μεγάλου ζώου δόξαις, οἷς μὲν χαίροι ἐκεῖνο, ἀγαθὰ

Nisi sequentia *οἵας αὖ ἄλλου φθεγγομένου* nostrum *φθέγγεσθαι* ad ipsum animal referri iuberent, *ἐφ' οἷς ἕκαστος* retineri et pro *ἐπὶ τούτοις ἃ ἕκαστος* accipi atque ita explicari posset, ut animal ad ea, quae quisque adeuntium pronuntiare soleat, et ipsum voces quasdam emittere dicatur. Ac nescio an non aliter Ficinus haec intelligi voluerit et *voces exprimere* ea significatione dixerit, qua ab optimis quibusque et a Caesare Gall. L. I. c. 32. §. 3. dictum est. Verum et sequentia obstant, et ipsum *εἴωθε* multo magis animali, quam adeuntibus convenire apparet. Quum igitur vulgata et codicum plurimorum lectio ferri non posse videretur, quam minime ab ea discedendum et secundum librum haud contemnendum *ἑκάστοτε* pro *ἕκαστος* scribendum, Monacensem vero emendationem quamvis speciosam procul habendam putavi. *οἷς*, ut initio huius libri *οἷ*, pro *οἵοις* positum, et sensus loci hic est: *atque etiam voces animalis cognosceret, quibus occasionibus eas quoties offerantur mittere soleat.* Quod qui novit, ex vocibus colligere potest, quid animali acciderit et quo modo affectum sit, idque etiam utilius nutricio isti videri debet, quam ex occasionibus colligere posse, quas voces animal missurum sit, qui sensus Monacensis lectionis est.

οἵας] *οἵαις* Mon. B. Par. DK. Vat. HM. Flor. U. cum editis ante Bekkerum, quod aeque probabile erat.

ἡμεροῦταί τε καὶ ἀγριαίνει] *irritatur vel placatur* Fic. Stephanus annot. p. 23. particulam *καὶ* (immo utramque, *τε καί*,) in *ἢ* mutandam vel pro ea accipiendam statuit, quorum neutrum verum. *τε καὶ* est *vel — vel.*

καταμαθὼν δὲ] Nescio, cur Matthiae gramm. p. 1247. de repetita post parenthesin particula *δὲ* agens hunc locum conferri iusserit, nisi forte optativos, qui sequuntur, non ab illo *εἰ* ante *θρέμματος*, quod cum indicativo *κατεμάνθανεν* constructum videret, sed a verbis *οἷόν περ ἂν* pendere statuens haec omnia (*εἰ θρέμματος — ἀγριαίνει*) parenthesis loco habuit. Sed illud *ἂν* non esse ad *καλέσειε* referendum subiecti defectus arguit, quum *οἷόν περ ἄν τις, εἰ καταμάθοι* dicendum fuisset, eodemque modo, quo in *κἂν εἰ* et *ὡσανεὶ*, ad omissum *εἴη* pertinet vel nulli verbo adiunctum per se *fere* (*etwa*) significat. Optativus autem in sequentibus plane legitimus, indicativus in praecedentibus ideo positus videtur, quod neminem sanum illi rei cognoscendae operam dare simul significaret. Eum vero, qui daret, sapientiam hanc vocare magis iam credibile erat.

ταῦτα πάντα] *singula* Fic. *πάντα om.* Ven. B. a m. pr.

ξυνουσίᾳ] *συν.* Vind. F.
καλέσειε] *καλέσειεν* idem.

ἐπὶ διδασκαλίαν] *ἐπιδιδ.* Vind. E. *ἐπὶ διδασκαλίᾳ* Par. K. sec. Bip.

καλῶν, οἷς δὲ ἄχθοιτο, κακά, ἄλλον δὲ μηδένα ἔχοι λόγον περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ τἀναγκαῖα δίκαια καλοῖ καὶ καλά, τὴν δὲ τοῦ ἀναγκαίου καὶ ἀγαθοῦ φύσιν, ὅσον
473 διαφέρει τῷ ὄντι, μήτε ἑωρακὼς εἴη μήτε ἄλλῳ δυνατὸς δεῖξαι. τοιοῦτος δὴ ὤν, πρὸς Διός, οὐκ ἄτοπος ἄν σοι δοκεῖ εἶναι παιδευτής; Ἔμοιγ᾽, ἔφη. Ἦ οὖν τι τούτου δοκεῖ διαφέρειν ὁ τὴν τῶν πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ξυ- D
νιόντων ὀργὴν καὶ ἡδονὰς κατανενοηκέναι σοφίαν ἡγού-

C ὀνομάζοι δὲ] ὀνομάζει δὲ Lob. Vind. B. Ven. B. Vat. M. (nisi forte Bekkerus Venetum perperam pro Vindobonensi, quem omisit, significavit.) ὀνομάζοι τὲ Ang. B. Flor. R. ὀνομάζεται, e corr. ὀνομάζει τὲ, Vind. F.

πάντα ταῦτα] *singula* Fic. ταῦτα πάντα Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Ven. B. Par. K. Ang. B. Flor. ACRTV. Stallb. πάντα haud dubie gravius h. l. quam ταῦτα, contra ac paullo ante, ubi ταῦτα merito in omnibus codicibus priorem locum tenuit, qui hic alteri recte in Par. A. Mon. B. Ven. C. Par. D. Flor. U. editisque reliquis assignatur. Sensus enim non is, quem Matthiae p. 1168. et Stallbaumius statuunt, quem alibi dictio ὀνομάζειν τι ἐπί τινι habet, sed hic videtur: *omnibus his nominibus secundum magni animalis opiniones uteretur*, ita ut eis utens totus penderet ab istis opinionibus; quemadmodum ἐπί τινι εἶναι et similia dicuntur.

χαίροι] χαίρει Lob. Vind. F. Ven. C. Par. K. Vat. HM. Flor. ACRT. In Vind. B. χαίροι cum corr. in ο scriptum est.

ἐκεῖνο] ἐκεῖνα Flor. AC. et, commate anteposito, Vind. E.

ἀγαθὰ] ἀγαθὸν Vat. B. Vind. F. et, sup. ὰ, Lob.
ἔχοι] ἔχει Vind. F. Flor. RT.
τἀναγκαῖα] τἀνανγκαῖα Ald.
καλοῖ] καλοίη Vind. B. καλεῖ Vind. F. Vat. M. Flor. RT. et, sup. οῖ, Par. K.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.
ἄλλῳ] *aliis* Fic.
δυνατὸς] δυνατὸν Bas. b.

δεῖξαι.] δεῖξαι· Astius. Matthiae gramm. p. 1017. etiam minore cum interpunctione haec legere videtur.
ὤν] ὄν Vind. F.

δοκεῖ] Ita Par. A. Vind. F. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Bekkerus et in pr. Stallb. δοκῇ reliqui codices Bekkeri, Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. δοκοίη Ast. sec. probante Matthiaeo l. c. δοκοῖ Vind. E. Ast. tert. Stallb. sec. *videbitur* Fic. Cf. L. IIII. p. 422. B: εἷς πύκτης ὡς οἷόν τε κάλλιστα ἐπὶ τοῦτο παρεσκευασμένος δυοῖν μὴ πύκταιν, πλουσίοιν δὲ καὶ πιόνοιν οὐκ ἂν δοκεῖ σοι ῥᾳδίως μάχεσθαι; quo loco item δοκῇ in parte codicum et in editionibus antiquis legitur, neque Stallbaumius ἂν ad infinitivum pertinere non vidit, quod nostro, cuius prorsus eadem ratio est, negat.

Ἔμοιγ᾽] ἔμοιγε Lob. Vind. B.
Ἦ] ἢ Vind. EF.
οὖν] *om.* Fic.
τι] τί Vind. E. *om.* Vind. F.
τούτου] τοῦτο, a m. s. τούτω, Vind. F.

ὁ] ὃ Vind. E. Idem in Vind. F. ante lituram fuisse videtur. ὅτι Lob. Vind. B. Par. DK. Vat. M. et a m. pr. Vat. B. Ven. C. ὁ τὸ Mon. B. Flor. U. et a m. s. Vat. B. ὅστις margo Par. D.
σοφίαν] σοφίας Mon. B. D

μενος, εἴτ' ἐν γραφικῇ εἴτ' ἐν μουσικῇ εἴτε δὴ ἐν πολιτικῇ; ὅτι μὲν γὰρ, ἐάν τις τούτοις ὁμιλῇ ἐπιδεικνύμενος ἢ ποίησιν ἤ τινα ἄλλην δημιουργίαν ἢ πόλει διακονίαν, κυρίους αὑτοῦ ποιῶν τοὺς πολλοὺς πέρα τῶν ἀναγκαίων, ἡ Διομήδεια λεγομένη ἀνάγκη ποιεῖν αὐτῷ ταῦτα, ἃ ἂν οὗτοι ἐπαινῶσιν· ὡς δὲ καὶ ἀγαθὰ καὶ

εἴτ' ἐν μ.] εἴτ' ἐμ. Mon. B.

δὴ] δὲ Vind. E.

ὅτι μὲν γὰρ] *patet enim quod* Fic. supplens quod scriptorem omisisse putaret. Etiam Stallbaumius ellipsin statuit verborum δῆλον seu φανερόν ἐστι, eamque comparat illi, quae post εἰ μὲν usitata est. Sed *Diomedeam, qualis in proverbio sit, necessitatem* illi iniungi *manifestum* dicere Socrates vix poterat ita, ut hoc *manifestum* supplendum relinqueret, neque exemplum talis ellipsis a Stallbaumio aut ab aliquo eorum, quos citavit, allatum est. Itaque constructione potius excidisse scriptorem, et quum ὅτι μὲν γὰρ, ἐάν τις τούτοις ὁμιλῇ, ταῦτα ποιεῖ, οὐ θαυμαστὸν, ἀλλὰ καὶ πάνυ ἀναγκαῖόν ἐστι vel simile in animo habuisset, ad necessitatis significationem augendam posteriora conformasse et particulae ὅτι initio positae oblitum esse dixerim.

ὁμιλῇ] ὁμιλοῖ ante corr. Vind. F.

ἤ] *om.* Ald. Bas. a.

τινα ἄλλην] ἄλλην τινὰ Lob. Vind. B. Vat. M. Bas. b. minus bene. τὶς praeponi solet, ubi incerti notio, ἄλλος, ubi diversi praevalet. Sic paullo ante p. 492. B. ἤ τινα ἄλλον κοινὸν πλήθους ξύλλογον. 496. C: ἢ γάρ πού τινι ἄλλῳ ἢ οὐδενὶ τῶν ἔμπροσθεν γέγονε. et saepe alibi; ideoque fit, ut, quoties particula comparans ἢ sequitur, fere ἄλλος τις, certe multo frequentius hoc, quam τις ἄλλος dictum inveniatur. Cf. Phaedr. p. 245. E. 258. A. 268. D. Contra semel in eodem dialogo p. 273. A. — Ficinus τινα ἄλλην δημιουργίαν *alterius artis opus* interpretatus τινα neglexit.

πόλει] πόλεως Bas. b. Idem in Flor. T. super vulgato adscriptum et a Stephano in m. ut melius notatum est. („Malim πόλεως, ut in uno vet.") Cf. Bernhardy synt. p. 93.

αὑτοῦ] Ita Bekkerus unum Ven. B. antestatus, de reliquis et de vulgata scriptura tacens. Etiam Mon. B. αὑτοῦ, Vind. B. punctum pro spiritu super α positum, reliqui mei cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. αὐτοῦ habent, quod Ficino quoque placuit, qui *exhibeatque vulgo iudicandi operis auctoritatem ultra necessaria* scripsit. αὐτοῦ Astius et Stallbaumius ad praegressa ποίησιν, δημιουργίαν et διακονίαν referentes et verba πέρα τῶν ἀναγκαίων sequentibus iungentes necessitatis significationem ultra modum et inaudito loquendi genere augent, contra illius, qui sese multitudini probari studet, abiectionem non satis notant. Quamvis enim parum digne faciat qui multitudinis iudicio opera sua subiiciat idque ratum habeat, quod illi de eis iudicaverint, et quamvis credibile sit eiusmodi artificem nihil facere, quod populo minus placere suspicetur, dici tamen nequit nullo modo fieri posse, quin ea faciat, quae illi placent, quia inter faciendum oblivisci decretorum multitudinis et ingenii sui impetu ferri ad alia et meliora potest. Sed qui semetipsum et totum potestati

καλὰ ταῦτα τῇ ἀληθείᾳ, ἤδη πώποτέ του ἤκουσας αὐ-
τῶν λόγον διδόντος οὐ καταγέλαστον; Οἶμαι δέ γ', ἦ
δ' ὅς, οὐδ' ἀκούσομαι. Ταῦτα τοίνυν πάντα ἐννοήσας E
ἐκεῖνο ἀναμνήσθητι· αὐτὸ τὸ καλόν, ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ
καλά, ἢ αὐτό τι ἕκαστον καὶ μὴ τὰ πολλὰ ἕκαστα ἔσθ'
ὅπως πλῆθος ἀνέξεται ἢ ἡγήσεται εἶναι; Ἥκιστά γ', ἔφη. 494

eius tradiderit, eum quasi mancipium oportet in omnibus eius sententiam sequi. Verum enimvero quodammodo omnes, qui opera sua vel artis vel virtutis spectari et publice exstare volunt, populi iudicio se subiicere approbandique et reprobandi arbitrium ei permittere coguntur: ipsi probare vulgi approbationem non coguntur; et si quis tamen huius quoque rei necessitatem sibi imponit, is πέρα τῶν ἀναγκαίων κυρίους αὐτοῦ ποιῶν τοὺς πολλοὺς dici potest. Itaque cum Bekkero et αὑτοῦ scribendum et comma, quod Ald. Bas. ab. et Astius post πολλούς, Stephanus et in sec. Stallbaumius ibidem et post ἀναγκαίων posuerunt, priori loco delendum putavi.

Διομήδεια] Ita Lob. Vind. BEF. et a m. s. Mon. B. item Ald. Bas. ab. Διομηδεία Mon. B. a m. pr. Steph. et recentiores, tacito analogiam vulgarem secuti, quam huc non pertinere docet Aristophanis versus Eccles. 1029: *Καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοὔστι; B. Διομήδειά γε.* Itaque ad ἡδυέπεια et reliqua, quae Passovius in tabula prosodica II. ff. recensuit, hoc adnumerandum, ceterum quod scholiastes Aristophanis de Thracum rege Diomede commentus est, illius loci gratia fictum et magis probabile id videtur, quod in scholio ad nostrum locum de Tydei filio narratur.

λεγομένη] λ. ἡ Lob. Vind. B. Vat. M. λ. ἡ Vat. B. λ. ἡ Ven. C. λ. ἥ Ven. B. In Vind. F. post λεγομένη et post ἀνάγκη litura est.

ποιεῖν] ποιεῖ Vind. F. cum litura in fine.

ταῦτα] πάντα (Ven. B.) editi ante Bekkerum.

ὡς] εἰ Lob. Vind. B. ἐς Vat. M.

δὲ καὶ] καὶ *om.* Vind. F. Flor. R. et Astii pr. et sec. ed. typothetae negligentia. Bekkerus, qui δὲ καὶ cum reliquis edidit, in comm. crit. δὲ καὶ pro δὲ in Vat. HM. legi tradens, nisi erravit, ὡς δὲ καὶ καὶ in utroque invenerat.

ἀγαθὰ καὶ καλὰ] καλὰ καὶ ἀγ. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ang. B.

του] *om.* Par. K.

δέ γ'] δέ γε Vind. EF.

Ταῦτα τοίνυν πάντα] πάντα τοίνυν ταῦτα Vind. F. Ang. B. Flor. R. E

ἐκεῖνο] *et illud* Fic.

ἀναμνήσθητι·] ἀναμνήσθητι, Steph. Ast. pr. sec. Priores nullam, posteriores plenam interpunctionem habent.

καλά,] *om.* Ven. B. a m. pr. καλά. Ald. Bas. ab. Steph.

αὐτό τι] αὐτόθι Steph. Ast. pr. tac. Bip.

καὶ] καὶ ἀλλὰ Ang. B. Flor. RT. quamquam hi utrum habeant καὶ, an omittant, Stallbaumius ambiguum reliquit.

ἕκαστα] ἕκαστα. Ald. ἕκαστα, Bas. ab. Steph.

ἢ] *om.* Vind. F. 494

γ'] γε Lob. Vind. B.

Φιλόσοφον μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, πλῆθος ἀδύνατον εἶναι. Ἀδύνατον. Καὶ τοὺς φιλοσοφοῦντας ἄρα ἀνάγκη ψέγεσθαι ὑπ' αὐτῶν. Ἀνάγκη. Καὶ ὑπὸ τούτων δὴ τῶν ἰδιωτῶν, ὅσοι προσομιλοῦντες ὄχλῳ ἀρέσκειν αὐτῷ ἐπιθυμοῦσι. Δῆλον. Ἐκ δὴ τούτων τίνα ὁρᾷς σωτηρίαν φιλοσόφῳ φύσει, ὥστ' ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι μείνασαν πρὸς τέλος ἐλθεῖν; ἐννόει δ' ἐκ τῶν ἔμπροσθεν.
B *ὡμολόγηται γὰρ δὴ ἡμῖν εὐμάθεια καὶ μνήμη καὶ ἀνδρία καὶ μεγαλοπρέπεια ταύτης εἶναι τῆς φύσεως. Ναί. Οὐκοῦν εὐθὺς ἐν πᾶσιν ὁ τοιοῦτος πρῶτος ἔσται ἐν ἅπασιν, ἄλλως τε καὶ ἐὰν τὸ σῶμα φυῇ προσφερὴς τῇ*

Φιλόσοφον] φιλοσόφων Vind. E. Verba φιλόσοφον μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγώ, πλῆθος ἀδύνατον γενέσθαι sine auctoris nomine posuit Clemens Al. Strom. L. V. p. 655, 11. Bekkerus et Stallb. haec et proxime sequentia Socratem interrogantem faciunt, illa vero καὶ ὑπὸ τούτων etc. quorum tamen ratio eadem, non item. Mihi propter μὲν haec omnia affirmationi propriora videntur. Ceterum post εἶναι etiam Lob. interrogationis notam habet.

ἄρα ἀνάγκη] ἀν. ἄρα Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ψέγεσθαι] ψεύδεσθαι Par. K. sec. Bekk.

ὑπ' αὐτῶν] ὑπ' αὐτοῦ Bas. b. *ab eo* (sc. vulgo) Fic. Cf. Bernhardy synt. p. 288.

Ἀνάγκη.] καὶ ἀνάγκη Vind. F.

αὐτῷ] αὐτὸ Vind. F. a m. pr. αὐτοῦ Flor. AC.

ἐπιθυμοῦσι.] ἐπιθυμοῦσιν. Bekkerus. Ficinus hanc Socratis ῥῆσιν ita contraxit: *Et a quibusque populo placere volentibus.*

B ἀνδρία] ἀνδρεία Lob. Vind. F. Flor. ACRTV. Stallbaum. ut p. 491. B.

ταύτης] ταύτη Vind. E.

φύσεως.] φύσεως; Ald. Bas. ab.

ἐν πᾶσιν] *apud omnes* Fic. Potius *inter omnes* sc. aequales. Recte vero hoc masculinum esse statuit Ficinus, quod circumposita εὐθὺς et ὁ τοιοῦτος arguunt, quorum prius etiam ineuntis aetatis significationem continet, ut propterea opus non sit Geerii coniectura diatr. in politices Plat. principia p. 58. παισὶν pro πᾶσιν requirentis, quod Astius in sec. edidit, in tertia, ut Stallbaumius, probabile sibi videri ostendit, addita tamen altera coniectura εὐθὺς ἐκ παιδός. Neque vero ambiguitas ob sequens ἐν ἅπασιν vulgato adversaria, immo minor, quam in Geerii lectione est, si πᾶσιν masculinum esse certum est. Similiter πᾶσιν et ἅπασιν ad diversas res spectare videntur Leg. L. IIII. p. 723. C: τὸ μέντοι μεγάλων πέρι λεγομένων νόμων καὶ σμικρῶν εἰ ὁμοίως προοιμιάζεσθαι προστάττοιμεν, οὐκ ἂν ὀρθῶς λέγοιμεν. οὐδὲ γὰρ ᾄσματος οὐδὲ λόγου παντὸς δεῖ τὸ τοιοῦτον δρᾶν, καίτοι πέφυκέ γε εἶναι πᾶσιν, ἀλλ' οὐ χρηστέον ἅπασιν. sc. προοιμίοις.

ὁ τοιοῦτος — ἅπασιν] om. Vind. B. Vat. M.

πρῶτος] post ἔσται Par. K. Antiatt. Bekk. an. pag. 111, 16: πρώτους· τοὺς ἀρίστους. Πλάτων Πολιτείᾳ, Ἡρόδοτος πρώτῳ.

ψυχῇ; Τί δ' οὐ μέλλει; ἔφη. Βουλήσονται δὴ, οἶμαι, αὐτῷ χρῆσθαι, ἐπειδὰν πρεσβύτερος γίγνηται, ἐπὶ τὰ αὐτῶν πράγματα οἵ τε οἰκεῖοι καὶ οἱ πολῖται. Πῶς δ' οὔ; Ὑποκείσονται ἄρα δεόμενοι καὶ τιμῶντες, προ- C καταλαμβάνοντες καὶ προκολακεύοντες τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δύναμιν. Φιλεῖ γοῦν, ἔφη, οὕτω γίγνεσθαι. Τί οὖν οἴει, ἦν δ' ἐγὼ, τὸν τοιοῦτον ἐν τοῖς τοιούτοις ποιήσειν, ἄλλως τε καὶ ἐὰν τύχῃ μεγάλης πόλεως ὢν καὶ ἐν ταύτῃ πλούσιός τε καὶ γενναῖος καὶ ἔτι εὐειδὴς καὶ μέγας; ἆρ' οὐ πληρωθήσεσθαι ἀμηχάνου ἐλπίδος, ἡγούμενον καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τὰ τῶν βαρβάρων

ἐν ἅπασιν] Haec verba Mon. B. punctis ab antecedentibus et a sequentibus distincta quasi Adimanti exhibet; cui rationi ad ambiguitatem, de qua supra dixi, evitandam excogitatae proxime sequentia repugnant.

φυῇ] φυῇ προσφυῇ cum linea sub altero Mon. B.

προσφερὴς] προσφέρεις Vind. F. προσμερὲς Vind. E. Vat. H. Flor. C. προσφερὲς Vind. B. Flor. AUV. cum editis ante Bekkerum, tacentibus Bipontinis. „Legitur etiam προσφερὴς τῇ ψυχῇ: quam lectionem alteri praefero." Steph. annot. pag. 23. Utrum Ficinus legerit, ambiguum est: *si corpus natura nactus sit animo conforme.* Masculinum Stephanus non sine caussa praeferebat, quia longius ab interpolationis specie remotum est, elegantiusque verbum φυῇ ad prius subiectum, quam ad novum (σῶμα) idque genitivo αὐτοῦ aegre carens refertur.

ἐπειδὰν πρεσβύτερος γίγνηται] *cum adoleverit* Fic. Pro γίγνηται Par. DK. Mon. B. Flor. U. editique praeter Bekk. omnes γένηται habent, quod Stallbaumio unice verum videtur, quia sententia haec sit: *quum aetate magis provectus fuerit.* Eam tamen sententiam nihil obstabat quo minus ita declararet Socrates: *quum primum provectioris aetatis esse incipiat.* ἐπειδὰν etiam alibi cum praesente poni constat; eius vero temporis, quo quis πρεσβύτερος dici possit, initium incertum est; denique illorum intererat tali iuvene primo quoque tempore uti. Simili fere modo πρεσβύτεροι γιγνόμενοι L. II. p. 378. D. dicuntur.

αὐτῶν] αὐ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab.

πολῖται.] πολίται. Lob. Vind. E. πολῖται; Ald. Bas. ab.

ἄρα] δὲ ἄρα Ven. B. Vind. E. C Vat. H. Flor. ACRTV.

δύναμιν] *virtutem atque potentiam* Fic.

γοῦν] *om.* Fic.

οἴει] post ἦν δ' ἐγὼ Par. DK. Mon. B. Flor. U. editi ante Bekkerum.

ἦν] *om.* Ven. C.

ποιήσειν,] ποιήσειν. Ald. ποιήσειν; Bas. ab. Steph. Ast. pr.

μέγας;] μέγας. Ald. Bas. ab.

ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

πληρωθήσεσθαι] πληρωθήσεται Ven. B.

ἐλπίδος,] ἐλπίδος; Ald. Bas. ab. Steph.

Ἑλλήνων — βαρβάρων] β. — ἑ. Lob. Vind. B. Vat. M.

D ἱκανὸν ἔσεσθαι πράττειν, καὶ ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαί-
ρειν αὐτὸν, σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ ἄνευ
νοῦ ἐμπιπλάμενον; Καὶ μάλ', ἔφη. Τῷ δὴ οὕτω δια-
τιθεμένῳ ἐάν τις ἠρέμα προσελθὼν τἀληθῆ λέγῃ, ὅτι
νοῦς οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ, δεῖται δὲ, τὸ δὲ οὐ κτητὸν μὴ
δουλεύσαντι τῇ κτήσει αὐτοῦ, ἆρ' εὐπετὲς οἴει εἶναι
εἰσακοῦσαι διὰ τοσούτων κακῶν; Πολλοῦ γε δεῖ, ἦ δ'
ὅς. Ἐὰν δ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, διὰ τὸ εὖ πεφυκέναι καὶ
E τὸ ξυγγενὲς τῶν λόγων εἷς αἰσθάνηταί τέ πῃ καὶ κάμ-

ἱκανὸν ἔσεσθαι] *ἱ. εἶναι* Vind. B. Vat. M. *sufficere* Fic.

πράττειν,] Ita Ald. *πράττειν.* Bas. ab. *πράττειν;* Steph. et recentiores. Sed *ἐξαίρειν* cum *πληρωθήσεσθαι* potius, quam cum *ἔσεσθαι* aut *πράττειν* construendum esse satis per se liquet.

D *ἐξαίρειν*] *ἐξάρειν* Vind. F. *ἐξαρεῖν* Vind. E. Vat. H. Ang. B. Flor. ACRTV. quemadmodum Stephano annot. p. 23. scribendum videbatur. Cf. Vol. I. p. 52, b. et Bernhardy synt. p. 371.

αὐτὸν] *αὐ.* Vind. EF. *ἑαυτὸν* Mon. B.

σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ] *φρ. κε. καὶ σχ.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Similes dictiones congessit Wyttenbachius ad Plut. I. pag. 70. Cf. Ruhnkenius ad Tim. p. 245.

ἀνεῦ νοῦ] Prinstererius Prosopogr. Plat. p. 105. Stallbaumio referente haec verba ex glossemate orta suspicatur, cui suspicioni ansam praebere potuit Themistius, qui or. XXI. p. 251. B. hunc locum imitatus ista omisit: *καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἐξουσίᾳ ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτὸν, φρονηματισμοῦ ἐμπιπλάμενον.* Sed quae sequuntur, *ὅτι νοῦς οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ*, ea genuina esse docent, eademque Damascius apud Suidam in *Εὐπείθιος*, quem locum Wyttenbachius indicavit, legisse videtur: *κενοῦ φυσήματος ἄνευ νοῦ ἐμπιπλαμένων.* Ceterum Petavius ad locum Themistii hunc nostrum citans nescio quo auctore ita scribit: *καὶ ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτὸν σχήματος κενοῦ, ἄνευ νοῦ, ἐμπιπλάμενον.* et *φρονήματος* pro *σχήματος* scribendum censet.

μάλ'] *μάλα* Vind. E.

δὴ] *μὴ* Lob. Vind. B. Vat. M. *om.* Fic.

διατιθεμένῳ] Ita Lob. sed superscriptis *ε* super *τι* et *ει* super *θε*. Praesens istarum rerum, quae animum adolescentis corrumpunt, continuationem demonstrat.

ἠρέμα] *ἠρ.* Mon. B. ante corr. Ficinus hoc cum tribus sequentibus ita declaravit: ***amice moneat dicens.***

τἀληθῆ] *τἀληθῇ* Ald. Bas. ab.

ἔνεστιν] *ἔστιν* Flor. T. et a m. pr. Ven. B.

τὸ δὲ] *τόδε* Vind. E. *om.* Vind. F.

κτητὸν] *τακτὸν* Ald. Bas. a.

δουλεύσαντι τῇ κτήσει] *δουλεύσαντα τῇ κτίσει* Vind. F.

εἰσακοῦσαι] Pollux L. II. 82: *Πλάτων δὲ ξυνήκοοι καὶ εἰσακοῦσαι.* Est audiendo quasi introrsus ad se recipere.

δεῖ] *om.* Vind. EF.

δ' οὖν] *om.* Vind. B. Vat. M.

ξυγγενὲς] *συγγ.* Mon. B. (Par. DK. Flor. ACRTUV.) Ald. Bas. ab. Steph. In Mon. B. commate perperam a *τῶν λόγων* distingui-

πτηται καὶ ἕλκηται πρὸς φιλοσοφίαν, τί οἰόμεθα δράσειν ἐκείνους τοὺς ἡγουμένους ἀπολλύναι αὐτοῦ τὴν χρείαν τε καὶ ἑταιρείαν; οὐ πᾶν μὲν ἔργον, πᾶν δ' ἔπος λέγοντάς τε καὶ πράττοντας καὶ περὶ αὐτὸν, ὅπως ἂν μὴ πεισθῇ, καὶ περὶ τὸν πείθοντα, ὅπως ἂν μὴ οἷός τ' ᾖ, καὶ ἰδίᾳ ἐπιβουλεύοντας καὶ δημοσίᾳ εἰς ἀγῶνας καθιστάντας; Πολλὴ, ἦ δ' ὅς, ἀνάγκη. Ἔστιν οὖν ὅπως 495
ὁ τοιοῦτος φιλοσοφήσει; Οὐ πάνυ. Ὁρᾷς οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι οὐ κακῶς ἐλέγομεν, ὡς ἄρα καὶ αὐτὰ τὰ τῆς

tur. Cf. L. III. p. 402. A: δι' οἰκειότητα.

εἷς αἰσθάνηταί] οἷς αἰ. Vind. E. Par. K. sec. Bekk. ἤδ' αἰ. Lob. Vind. B. Vat. M. εἰσαἰσθ. Vind. F. αἰσθ. (omisso εἷς) Ang. B. διαισθάνηταί Mon. B. Flor. U. et Stallbaumius, nesciens, quid isto εἷς faciendum sit. Scilicet τὸν οὕτω διατιθέμενον ex superioribus in mente habens non videbat hic non iam eundem, sed unum aliquem ex eodem numero designari eumque ἕνα dici, quia de pluribus idem praedicari non posse videretur.

E τέ] ex Par. A. Ven. C. a Bekkero additum et a Stallbaumio in sec. receptum est, quod utique illorum librorum auctoritati tribui debet. Reliqui eo carent.

ἕλκηται — δράσειν] ἤλεγκται — δράσσειν Vind. F.

ἀπολλύναι] ἀπολλῦναι idem. Ficinus hoc cum sex sequentibus perperam *monitoris illius usu et consuetudine adolescentem corrumpi* interpretatus ideoque a Stephano p. 23. notatus est.

ἑταιρείαν] ἑταιρίαν Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. M. Cf. Vol. I. p. 137, a. Pro signo interrogandi Ald. Bas. ab. comma appositum habent.

οὐ] καὶ Bas. b. Idem Stephanus p. 23. „in uno vet. exemplari" legi ostendens vulgatae postponit, ea tamen servata infinitivum διατελέσειν vel οὐ παύσεσθαι in fine periodi post καθιστάντας desiderat, quia δράσειν haud apte repeteretur. Contra Astius in comm. participia, quae sequuntur, ad οἰόμεθα refert et infinitivorum loco posita statuit, quasi οἶμαί σε λέγοντα idem significare possit, quod οἶμαί σε λέγειν, atque, ut possit, hic non futuri potius, quam praesentis temporis participia ponenda fuissent. Mihi haec participia gerundiorum vim habere et appositionis modo ad verba τί δράσειν referenda videntur: *quemadmodum illos transacturos putas? non omnia tentando* etc.?

δ' ἔπος λέγοντας] δὲ προσλέγοντας Ven. C. Par. DK. δὲ ῥῆμα προσλέγοντας Mon. B. et a m. s. Flor. U. δ' ἔπη λέγοντας Vat. B. In margine Par. D. λόγον scriptum est.

αὐτὸν] αὐτῶν Vind. F.

ἀγῶνας] ἀγῶνα Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

φιλοσοφήσει] φιλοσοφήσῃ Vind. 495
F. Mon. B.
Οὐ] Καὶ Bas. b.
Ὁρᾷς] ἄρα Par. A. Vind. E. ἆρα Flor. AC.
οὖν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Fic.
ἦν] int. vers. a m. s. Vind. F.
ἐλέγομεν] λέγομεν Vind. E. Vat. H. Flor. T. Cf. p. 491. B.
ὡς — ὅταν] *om.* Vind. F.
καὶ αὐτὰ] *om.* Fic.

φιλοσόφου φύσεως μέρη, ὅταν ἐν κακῇ τροφῇ γένηται, αἴτια τρόπον τινὰ τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος, καὶ τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ, πλοῦτοί τε καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη παρασκευή; Οὐ γὰρ, ἀλλ' ὀρθῶς, ἔφη, ἐλέχθη. Οὗτος δὴ, εἶπον, ὦ θαυμάσιε, ὄλεθρός τε καὶ δια-
B φθορὰ τοσαύτη τε καὶ τοιαύτη τῆς βελτίστης φύσεως εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτήδευμα, ὀλίγης καὶ ἄλλως γιγνομένης, ὡς ἡμεῖς φαμέν. καὶ ἐκ τούτων δὴ τῶν ἀνδρῶν καὶ οἱ τὰ μέγιστα κακὰ ἐργαζόμενοι τὰς πόλεις γίγνονται καὶ τοὺς ἰδιώτας, καὶ οἱ τἀγαθὰ, οἳ ἂν ταύτῃ τύχωσι ῥυέντες· σμικρὰ δὲ φύσις οὐδὲν μέγα οὐδέποτε οὐδένα οὔτε ἰδιώτην οὔτε πόλιν δρᾷ. Ἀληθέστατα, ἦ
C δ' ὅς. Οὗτοι μὲν δὴ οὕτως ἐκπίπτοντες, οἷς μάλιστα

κακῇ] post τροφῇ Mon. B. Flor. U.
γένηται] Huic in Vind. F. int. vers. a m. s. γε praescriptum.
αἴτια] αἰτία Vind. EF. Par. DK. sec. Bekk.
τρόπον] τρόπου Ald. Bas. a. τρόπῳ Bas. b.
ἐπιτηδεύματος,] ἐπιτηδεύματος; Steph. Bekk. Stallb.
πλοῦτοί] πλουτεῖ Vind. F.
παρασκευή] παρασκεύη Ald. Bas. a.
Οὐ] οὔ Mon. B. Ald. Bas. ab.
γὰρ,] γὰρ: Vind. E. γὰρ; Vind. B.
δὴ] om. Fic.
διαφθορὰ] φθορὰ Mon. B.
τοσαύτη τε καὶ τοιαύτη] *talis ac tanta* Fic. τε *om.* Par. K.
B ἄριστον] ἀόριστον ante corr. Vind. F.
ἐπιτήδευμα,] Perperam Stephanus p. 23. comma delendum censet, ut intelligamus γιγνομένης ὀλίγης εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτήδευμα. Verba εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτήδευμα ad ὄλεθρος et διαφθορὰ referenda esse quum ipsorum collocatio ostendit, tum praepositionis εἰς usus et significatio docet.
ὀλίγης] *om.* Flor. T.
καὶ ἄλλως] *admodum* Fic.
φαμέν] *diximus* idem.
καὶ τοὺς ἰδιώτας] *om.* Par. DK. Mon. B. Flor. U. καὶ τοὺς ἱδρῶτας Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C.
οἱ τἀγαθὰ] οἵ τἀγ. Vat. B. Ven. B. Par. D. οἵ τ' ἀγαθὰ Ald. Bas. ab. οἳ τἀγ. Stephanus, quocum Bekkerus Ang. B. Vat. HM. et Mon. B. consentire tradit; sed in Mon. οἱ τὰ ἀγαθὰ legitur, et οἱ mei omnes habent.
οἳ ἂν] οἷον Vind. F. οἱ ἂν Par. K. sec. Bekk. Ald. Bas. ab. unde Stephanus in m. coniecit οἳ vel ᾗ ἂν τύχωσι, ταύτῃ. qua mutatione opus non esse Astius docuit, recte sensum vulgatae hunc declarans: *si qui forte huc (ad bonum et virtutem) feruntur.* Minus recte Schleiermacherus; neque Ficinus haec satis intellexisse videtur, verba καὶ οἱ τἀγαθὰ usque ad ῥυέντες ita interpretatus: *atque item qui sunt et privatis et civitatibus bonorum ingentium auctores.*
φύσις] φύσαν Ang. B.
μὲν] *om.* Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.
προσήκει] οὐ πρ. Lob. Vind. B. Vat. M. quod verum putat Stallbaumius: „etenim vix ex antecedentibus τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα commode hic repetieris.“ Sane verba τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος longius remota C

προσήκει, ἔρημον καὶ ἀτελῆ φιλοσοφίαν λείποντες αὐτοί τε βίον οὐ προσήκοντα οὐδ' ἀληθῆ ζῶσι, τὴν δὲ ὥσπερ ὀρφανὴν ξυγγενῶν ἄλλοι ἐπεισελθόντες ἀνάξιοι ᾔσχυνάν τε καὶ ὀνείδη περιῆψαν, οἷα καὶ σὺ φῂς ὀνειδίζειν τοὺς ὀνειδίζοντας, ὡς οἱ ξυνόντες αὐτῇ οἱ μὲν οὐδενός, οἱ δὲ πολλοὶ πολλῶν κακῶν ἄξιοί εἰσι. Καὶ γὰρ οὖν, ἔφη, τά γε λεγόμενα ταῦτα. Εἰκότως γ', ἦν δ' ἐγώ, λεγόμενα. καθορῶντες γὰρ ἄλλοι ἀνθρωπίσκοι κενὴν τὴν χώραν ταύτην γιγνομένην, καλῶν δὲ ὀνομάτων καὶ προσχημάτων μεστήν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν εἱργμῶν εἰς τὰ D ἱερὰ ἀποδιδράσκοντες, ἄσμενοι καὶ οὗτοι ἐκ τῶν τεχνῶν ἐκπηδῶσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, οἳ ἂν κομψότατοι ὄντες τυγχάνωσι περὶ τὸ αὑτῶν τέχνιον. ὅμως γὰρ δὴ

sunt, sed nihil obstat, quo minus ex proxime sequentibus φιλοσοφία huc referatur. Neque apparet, cur μάλιστα οὐ dicere maluerit, quam ἥκιστα. Ficinus Οὗτοι usque ad αὐτοί τε sic convertit: *Cum plerique ad philosophandum natura idonei ab hoc studio detorquentur, philosophiamque imperfectam et desolatam destituunt.*

λείποντες] λειπόντες Ven. C. λιπόντες (Par. DK.) Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec.

ἀληθῆ] ἀλιθῆ Ald.

ξυγγενῶν] συγγ. Vind. E. Flor. ACV.

ἐπεισελθόντες] ἐπεισιόντες Vind. B.

φῂς] φῆς Vind. F. *commemorabas* Fic.

οἱ μὲν] οἱ μὲν οὖν Vind. F.

κακῶν] καλῶν Vind. E.

εἰσί.] εἰσίν. Bekkerus.

ταῦτα] τοιαῦτα Vind. E. In Vind. F. cum sex sequentibus ob homoeoteleuton excidit.

γ'] γε Vind. E. Flor. ACRTV.

γὰρ ἄλλοι] γὰρ οἱ ἄλλοι Vind. F. Ang. B. Flor. R. *profecto alii plerique* Fic. γὰρ αὖ ἄλλοι Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius.

προσχημάτων] Timaeus lex. p. 221: πρόσχημα· προκάλυμμα τοῦ ἤθους, ἢ πρόφασις. quorum neutrum ad nostrum locum quadrat, posterius ad Hipp. mai. p. 286. A. haud ineptum videtur. Hic vero idem est, quod καλλώπισμα, quo nomine declaratur a Thoma Mag. p. 758. Cf. Vol. I. p. 135, b.

εἱργμῶν] εἱρκτῶν Par. K. D

ἄσμενοι] In Ald. Bas. ab. comma post ἄσμενοι, non ante id positum.

καὶ οὗτοι] *om.* Fic.

τὴν] *om.* Vind. B. Vat. H. Flor. V.

οἳ ἂν] οἱ ἂν Par. D. Ald. Bas. ab. οἷα cum litura Vind. F.

τυγχάνωσι] τυγχάνουσι Vind. F. περιτυγχάνωσι Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

τὸ αὑτῶν] αὐτὸ Par. DK. τὸ αὐτὸ Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. τὸ αὐτῶν Vind. EF. Ald. Bas. ab. non vitiose.

τέχνιον] Ita Par. K. sec. Bip. Lob. Vind. BEF. Mon. B. τεχνίον editi. Bekkerus et Stallbaumius de codicibus tacent. Cf. Buttmannus gramm. II. pag. 334. qui τεχνίον unius loci Diphili apud Athen. L. II. p. 55. D. scriptura vulgata satis tutum habere non debebat. Nunc et ibi τέχνιον scribendum videtur, uti scripsit Dindorfius, qui de codicibus et vetustis editionibus pariter atque Schweighaeuserus τεχνίον exhi-

πρός γε τὰς ἄλλας τέχνας καίπερ οὕτω πραττούσης φιλοσοφίας τὸ ἀξίωμα μεγαλοπρεπέστερον λείπεται, οὗ δὴ ἐφιέμενοι πολλοὶ ἀτελεῖς μὲν τὰς φύσεις, ὑπὸ δὲ τῶν τε-

bens tacet, et Sueton. Ner. c. 40. τὸ τέχνιον πᾶσα γαῖα τρέφει pro vulgato τεχνίον restituendum. Ceterum quod ante τέχνιον in Mon. B. Flor. U. interpolatum est ἀεὶ, quod Bekkerus et Stallbaumius receperunt, non magis h. l. mihi genuinum videtur, quam L. II. p. 360. A. aut III. 397. B. ubi iidem ex eisdem id scriptori obtruserunt.

πρός γε] πρός τε Vind. B. Vat. M. Ald. Bas. a.

μεγαλοπρεπέστερον] μεγελοπ. Ald.

ἐφιέμενοι] ἐφιέσμενοι Ald. Bas. ab.

δὲ] in Vind. F. deletum.

τε] δὲ Vind. F.

δημιουργιῶν] τῶν δ. Lob. Vind. E. Vat. M. δημιουργῶν Vat. B.

E συγκεκλασμένοι] συγκεκλεισμένοι Vat. H. Flor. ACV. συγκεκλειμένοι Vind. E. ξυγκεκλασμένοι Par. A. Bekkerus; quem sequi non dubitassem, si vel unus reliquorum codicum accederet, quo minus scribae potius, quam familiae deberi hoc ξ videretur.

ἀποτεθρυμμένοι] ἀποτεθρωσμένοι Mon. B. ἀποτεθραυσμένοι Stephanus in m. ut variam lectionem habet. Idem in Flor. U. exstare videtur, quamquam Stallbaumius eam lectionem in utraque editione cum Bas. b. communicat, quae ἀποτεθραυμένοι habet, ut videri possit hoc potius, quam ἀποτεθραυσμ. scribere et in Flor. U. Bas. b. repertum significare voluisse. Sed quoniam ipse Basileensem posteriorem non magis, quam priorem aut Aldinam Stephanianamve oculis suis perlustravit, sed Astium in earum lectionibus referendis secutus est, Astius autem h. l. Basileensem b. „ἀποτεθραυμένοι (ἀποτεθραυσμένοι?)“ exhibere scripsit (etiam Bipontini ἀποτεθραυσμένοι ex illa editione attulerunt) Stallbaumio rem incertam ita definire placuit, ut ἀποτεθραυσμένοι, quod ex Flor. U. enotatum videret, etiam in Bas. b. legi decerneret. Sed ea, ut dixi, ἀποτεθραυμένοι habet, et in Lob. super antepenultima vulgatae αυ scriptum est. Utrumque ex interpretatione vulgatae originem ducere videtur. Magis anceps iudicium est de alia lectione, ἀποτεθρυωμένοι, quam Stallbaumius in pr. ed. marginem Flor. A. in sec. marginem Flor. U. exhibere dicit, quamque Timaeus in suo codice inventam bis in lexico posuit, p. 44: ἀποτεθρυωμένοι· ἀπηγριωμένοι. εἴρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν τεθρύων, ἅπερ εἰσὶν ἄγονα καὶ ἄγρια φυτά. et p. 248: τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι· ἀντὶ τοῦ ἀπηγριωμένοι καὶ ἄγονοι. Ad priora Ruhnkenius: „Cum Timaeo ad verbum congruit Lexicon Sangerm. MS.“ (Bekkeri anecd. p. 437, 3: ἀποτεθρυωμένος· ἀπηγριωμένος. εἴρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν θρύων, ἅπερ ἐστὶν ἄγονα καὶ ἄγρια φυτά. — θρύων Bekkerus de Ruhnkenii coniectura scripsit pro τεθρύων, quod in codice est.) „At Suidas et ex eo Apostolius Proverb. p. 40. legunt ἀποτεθριωμένοι et τεθρίων, Apostolius etiam λάχανα pro φυτά. Eandem glossam sic scriptam e Timaeo repetiit scholiastes Platonis: ἀποτεθρυμμένοι· ἀπηγριωμένοι. εἴρηται κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν θρύων, ἅ ἐστι βοτάνη τις ἀγρία καὶ ἄγονος.“ Mihi non fit verisimile auctorem huius scholii ἀποτεθρυμμένοι legisse, neque insolentia verbi ἀποθρυοῦσθαι, aut adiuncto συγκεκλασμένοι, aut denique Philonis loco τεθρυμμένον καὶ κατεαγότος καὶ αἰσχίστου

χνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελώβηνται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσιν. ἢ οὐκ ἀνάγκη; E

βίον componentis tantum effici puto, quantum Ruhnkenius, qui Timaeum monstro lectionis decipi se passum miratur. Quod autem Hemsterhusio interpretationem et procurationem monstri tentanti atque ἀποθρυοῦσθαι ut ἀπορνεοῦσθαι, ἀπολιθοῦσθαι, ἀποθηριοῦσθαι eum dici statuenti, *qui in iunceam quasi et insensilem omnis boni naturam mutetur*, contra ἀποτεθρυμμένην ψυχὴν pro τεθρυμμένην non magis, quam *defractos mores* pro *fractos* ferenti Ruhnkenius obiecit, ἀποθρύπτεσθαι pro θρύπτεσθαι non minus dicere licuisse, quam ἀποθραύεσθαι pro θραύεσθαι, et si tamen displiceat, levissima mutatione legi posse ἀποτετρυμένοι, *attriti*, *confecti*, id quo iure egregie disputatum contra Hemsterhusium dixerit Stallbaumius, non assequor, quum et praepositionis, qua ille maxime offendebatur, vis ab eo neglecta et vulgatae patrocinio deserto etiam nova lectio proposita sit. Quid quod ne Toupium quidem satis refellere Ruhnkenius videtur, cuius interpretationem lectionis ἀποτεθρυωμένοι emend. in Suid. T. III. p. 191. (p. 467. ed. Lips.) exhibitam: *qui animas habent demissas et in terram more iunci palustris declinatas* propterea prorsus alienam pronuntiat, quoniam rei naturae repugnet: iuncum enim tam rectum stare, ut ne ventorum quidem vi sternatur. Verum hoc, neque Toupio incognitum; sed is de capite iunci in terram prono cogitabat atque inde metaphoram ductam statuebat. Parum sane probabiliter; sed eam ob caussam, quod capitis inclinatio in iunco minime insignis nec talis est, ut ideo animum demissum habens in iuncum mutatus dici possit. Atque omnino θρύον, quamvis ἄγονον et ἄγριον, quum neque humi serpat, neque rigoris aut asperitatis quicquam in se habeat, non facile verbo ad humilem aut insensilem animum notandum idoneo, quale hic requiritur, originem dare potuit. Praeterea valde mirum, quod, si Plato illos ἀποτεθρυωμένους dixerat, nemo eorum, qui verbis Platonicis saepe et multum utuntur, ut Themistius et reliqui, hoc item usurpavit. Contra ἀποτεθρυμμένοι τὰς ψυχὰς propria verbi θρύπτειν et praepositionis significatione servata dici possunt ii, quorum animis quasi arboribus cacumina defracta et vires ad enitendum necessariae debilitatae sunt; idque alteri, συγκεκλασμένοι, multo magis convenire liquet. Has igitur ob caussas ἀποτεθρυμμένοι servandum putavi. Idem Astio, qui in pr. ed. Timaei lectionem receperat, in sec. et tert. placuit; sed quod in comm. ait ἀπὸ in compositione significare rei perfectionem vel confectionem, ideoque ἀποτεθρυμμένους esse prorsus seu penitus fractos seu confractos, quemadmodum Ficinus interpretatus sit, non animadvertit ad ea verba, quae primitivam praepositionis significationem admittant, translatam illam adhiberi non posse, θρύπτειν autem h. l. non ita dici, ut Latini *frangere* metaphorice dicebant (quo sensu Stephanus in thesauro Tom. I. p. 1594. A. hunc locum respiciens ἀποτεθρυμμένον *fractum deliciis, luxu corruptum, mollem redditum et imbecillem, velut fractas deliciis vires habentem* interpretatur) quod ab opificibus et βαναύσοις prorsus alienum est. — Ficino utrum συγκεκλασμένοι an ἀποτεθρυμμένοι *confracti* visi sint, non constat: habet *depressi atque confracti*.

τὰς] τῆς Mon. B.

Καὶ μάλα, ἔφη. Δοκεῖς οὖν τι, ἦν δ' ἐγώ, διαφέρειν αὐτοὺς ἰδεῖν ἀργύριον κτησαμένου χαλκέως φαλακροῦ καὶ σμικροῦ, νεωστὶ μὲν ἐκ δεσμῶν λελυμένου, ἐν βαλανείῳ δὲ λελουμένου, νεουργὸν ἱμάτιον ἔχοντος, ὡς νυμφίου παρεσκευασμένου, διὰ πενίαν καὶ ἐρημίαν τοῦ
496 *δεσπότου τὴν θυγατέρα μέλλοντος γαμεῖν; Οὐ πάνυ, ἔφη, διαφέρει. Ποῖ' ἄττα οὖν εἰκὸς γεννᾷν τοὺς τοιούτους; οὐ νόθα καὶ φαῦλα; Πολλὴ ἀνάγκη. Τί δέ; τοὺς* 474

βαναυσίας] *βανασίας* Vind. B.

τυγχάνουσιν] *τυγχάνοντες* Mon. B. Flor. U.

ἢ] *ἦ* Lob.

οὐκ ἀνάγκη] *οὐκανάγκη* Vind. E.

οὖν] *om.* Fic.

φαλακροῦ καὶ σμικροῦ] *parvo calvoque* idem. *φαλ. καὶ μικροῦ καὶ μικροῦ* Vind. E. Hunc locum respexit Themistius ab Ast. laudatus or. V. p. 64. C: *τοὺς φαλακροὺς δὲ καὶ τοὺς χαλκέας, τοὺς ἐπιτιθεμένους τῇ δεσποίνῃ ὀρφανευθείσῃ, οὐκ ἐποίει Πλάτων δημιουργοὺς ἀνθρωπίνης μακαριότητος.* et or. XXI. p. 246. D: *τί γὰρ ἄλλο ἐστί, πρὸς Διός, ἢ* (id delendum videtur) *ὁ χαλκεὺς ἐκεῖνος, ὁ φαλακρὸς καὶ σμικρός, ὁ νεωστὶ τῶν δεσμῶν λελυμένος, ὁ τὸ σεμνὸν ἱμάτιον περιθέμενος, μέλλων ἐπιχειρεῖν τῇ δεσποίνῃ;*

ἐν βαλανείῳ δὲ λελουμένου] *om.* Vind. B. Vat. M. Pro *βαλανείῳ* Vind. E. ante corr. *βαλανίῳ* habebat.

νεουργὸν] Timaeus lex. p. 185: *νεουργόν· νεωστὶ εἰργασμένον.* Eandem glossam Photius (Pors. p. 295, 21.) et Suidas a Ruhnkenio citati exhibent.

ἱμάτιον] *ἱμάτον* Ald.

παρεσκευασμένου] *παρασκευασμένου* Bas. a.

μέλλοντος γαμεῖν] (*qui*) *in matrimonium sibi coniunxit* Fic.

496 *διαφέρει*] *διαφέρειν* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. *differre existimo* Fic.

Ποῖ' ἄττα] *ποῖ' ἄττα* Vind. E. *ποῖ' ἄττα* nulla interpunctione praecedente Ald. *Ποῖ ἄττα* Bas. ab. *ποῖάττα* Lob. Vind. B. *ποῖ-ἄττα* Vind. F.

οὖν] *om.* Vat. H. Fic.

τοιούτους;] *τοιούτους* Ald. Bas. ab.

δέ] *δαὶ* Par. A. Vat. H. Flor. ACV.

αὐτῇ] *αὐτοὶ* Par. DK. Ang. B. Vat. H. Flor. ACR. Ald. Bas. ab. et cum litura Vind. F. *αὐτοῖς* Vind. E.

μὴ] *om.* Vind. E. Flor. ACT.

κατ' ἀξίαν] *καταξίαν* Vind. EF.

ποῖ' ἄττα] ut supra Lob. Vind. BEF. Bas. ab.

διανοήματά] Pollux L. II. 228: *καὶ διανόησις, ὡς Πλάτων. καὶ διανοήματα.* Cf. pag. 504. E. Tim. p. 71. B.

ἄρ'] *ἄρ'* Vind. EF.

οὐχ ὡς] *οὕτως* Vind. F.

οὐδὲν] *οὐδὲ* Vat. H. Flor. ACV.

οὐδὲ φρονήσεως ἄξιον ἀληθινῆς ἐχόμενον] *οὐδὲ φρ. ἄξιον ὡς ἀλ. ἐχ.* Ven. C. *οὐδὲ φρ. ἀλ. ὡς ἄξιον ἐχ.* Vind. F. Flor. R. *οὐδὲ φρ. ἀλ. ἄξιον ἐχ.* Ang. B. *nihil dignum, nihil prudentiae verae conveniens* Fic. Ficini auctoritate Stephanus in m. coniecit *οὐδὲ ἄξιον οὐδὲ φρονήσεως ἀληθινῆς ἐχόμενον*, quibus Astius in pr. ed. locum in contextu concessit. Idem in sec. et tert. veterem lectionem restituit, sed *ἄξιον* in sec. ut insiticium uncis inclusit, quod Stallbaumius imitatus est, in tert. suspectum sibi videri sub contextu demonstravit. Quum vera sententia pariter *digna* vera

ἀναξίους παιδεύσεως, ὅταν αὐτῇ πλησιάζοντες ὁμιλῶσι μὴ κατ' ἀξίαν, ποῖ' ἄττα φῶμεν γεννᾶν διανοήματά τε καὶ δόξας; ἆρ' οὐχ ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκοῦσαι σοφίσματα καὶ οὐδὲν γνήσιον οὐδὲ φρονήσεως ἄξιον ἀληθινῆς ἐχόμενον; Παντελῶς μὲν οὖν, ἔφη. Πάνσμικρον δή τι, ἔφην ἐγώ, ὦ Ἀδείμαντε, λείπεται τῶν κατ' ἀξίαν ὁμιλούντων φιλοσοφίᾳ, ἤ που ὑπὸ φυγῆς B καταληφθὲν γενναῖον καὶ εὖ τεθραμμένον ἦθος, ἀπορίᾳ

intelligentia atque ei *coniuncta* dici possit, quidni utroque nomine simul appellatam a scriptore statuamus? praesertim quum coniuncta illi esse nequeat, nisi ea digna est. Itaque ἄξιον appositionis modo ad ἐχόμενον referendum, ut τέλεον ad λελεγμένον Polit. p. 280. E: ἀλλ' οὐκ ἔστι πω τέλεον, ὦ παῖ, τοῦτο λελεγμένον. πολὺ ad γιγνόμενον Leg. L. I. pag. 633. B: τὸ περὶ τὰς καρτερήσεις τῶν ἀλγηδόνων πολὺ παρ' ἡμῖν γιγνόμενον. et similia haud rara, eademque brevitate Latine dicere liceat *nihil, quod vera dignum intelligentia nitatur.*

Πάνσμικρον] Ita Par. AD. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Flor. U. πᾶν σμικρὸν Lob. Par. K. Vind. F. πάνυ σμικρὸν reliqui codices, Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Formam a Bekkero receptam bis ut Platonicam commemorat Pollux L. IIII. 163. et L. VI. 163. Eadem vulgata est Leg. L. X. p. 903. C. et Theaet. pag. 174. E. pro πάνυ σμικρὰ optimi codices πάνσμικρα exhibent, quod Bekkerus merito praetulit.

ἔφην ἐγὼ] ἔφη ἦν δ' ἐγὼ Par. A. Vat. H. ἦν δ' ἐγὼ Ven. B. Vind. E. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Illud non inusitatum, (cf. p. 507. A. L. I. p. 337. E. 341. D. III. 399. A. 413. A. IIII. 425. E. 426. B. 427. E. 428. D. 439. C.) sed tamen aliquanto rarius, quam hoc, citius in hoc corrumpi a librariis, quam effingi ex eo potuit.

λείπεται] *om.* Ven. B. a m. pr.

κατ' ἀξίαν] καταξίαν Vind. EF.

ἤ που] ἦ που cum circumflexo B super ἤ Lob. ἢ ποῦ Vind. F. ἤπου Ald. Steph. Ast.

ὑπὸ φυγῆς] ὑποφυγῆς Vind. E.

καταληφθὲν] καταλειφθὲν Vind. EF. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Astius in sec. et Stallbaumius in pr. ed. *qui otium ad philosophiam (exilio) nanciscuntur* Fic. In sec. Stallbaumius καταληφθὲν restituit et secundum C. Fr. Hermannum interpretatur *ab exsilio deprehensos* seu quibus exsilium accidit, quo sensu ξυμφορὰ dicatur aliquem καταλαβεῖν. Cui interpretationi non solum ὑπὸ φυγῆς, pro quo φυγῇ ponendum erat, sed etiam hoc obstat, quod huiusce modi viro exsilium minime calamitosum, sed opportunum potius et faustum videri debet. Equidem καταλαμβάνειν eadem significatione, qua paullo post κατέχειν dictum accipio et *per exsilium retentos* intelligo, qui, si in civitate mansissent, haud dubie philosophiam deseruissent, et oxymorum hoc arbitror simile illi, quod p. 485. E. notavi. Ceterum καταλειφθὲν, quod etiam Heusdio placuisse Geerius de polit. Plat. p. 68. refert, non damno, modo ne ὑπὸ cum illo in ἀπὸ mutetur, qua mutatione facta *ex fuga superstites* dicerentur, quum ii, quibus exsilium retinendae philosophiae caussam attulerit, ὑπὸ

τῶν διαφθερούντων κατὰ φύσιν μεῖναν ἐπ᾽ αὐτῇ, ἢ ἐν σμικρᾷ πόλει ὅταν μεγάλη ψυχὴ φυῇ καὶ ἀτιμάσασα τὰ τῆς πόλεως ὑπερίδῃ· βραχὺ δέ πού τι καὶ ἀπ᾽ ἄλλης τέχνης δικαίως ἀτιμάσαν εὐφυὲς ἐπ᾽ αὐτὴν ἂν ἔλθοι. εἴη δ᾽ ἂν καὶ ὁ τοῦ ἡμετέρου ἑταίρου Θεάγους χαλινὸς οἷος κατασχεῖν· καὶ γὰρ Θεάγει τὰ μὲν ἄλλα πάντα παρε-
C σκεύασται πρὸς τὸ ἐκπεσεῖν φιλοσοφίας, ἡ δὲ τοῦ σώματος νοσοτροφία ἀπείργουσα αὐτὸν τῶν πολιτικῶν

φυγῆς καταλειφθῆναι sc. τῇ φιλοσοφίᾳ dici potuisse videantur.

γενναῖον] Primum ν Mon. B. int. vers. a m. s. habet.

ἀπορίᾳ τῶν διαφθερούντων] *philosophiae adversis occupationibus liberi* Fic. — διαφερόντων cum ϑ super ε Vat. B.

κατὰ φύσιν] καταφύσιν Vind. E.

σμικρᾷ] μικρᾷ idem.

ψυχὴ] ψυχῇ Vind. EF.

ὑπερίδῃ] ὑπερίδοι Lob.

πού τι] τι που Ang. B. Vind. F. Flor. R.

ἀπ᾽ ἄλλης] πάλλης Vind. F.

τέχνης] τέχ. μεταλαβοῦσα Ang. B.

ἀτιμάσαν] ἀτιμάσασα Par. DK. Vind. F. Flor. U. Idem in Mon. B. scriptum, sed punctis notatum fuit, quibus a m. s. deletis ultimae syllabae linea subiecta et in m. littera ν posita est. Ficinus haec a βραχὺ inde sic convertit: *ac multo magis contemptis reliquarum artium opificiis.* quo duce Stephanus p. 23. τὰ ante ἀπ᾽ ἄλλης inserendum et ante εὐφυὲς hypostigmen ponendam, vel etiam καὶ τὸ ἐπ᾽ ἄλλας τέχνας δικαίως ἀτιμάσαν εὐφυὲς, legendum putat. Frustra. Obiectum participii ἀτιμάσαν nullo negotio e verbis ἀπ᾽ ἄλλης τέχνης petendum.

ἂν ἔλθοι] Ante Astii sec. ἀνέλθοι scribebatur, quod ille ex coniectura divisit, divisumque legitur in Ven. B. Mon. B. Stephanus l. c. ἀνέλθῃ malebat, quod in Vind. B. Vat. M. exstat. Reliqui ἀνέλθοι habent.

ἑταίρου] ἑτέρου Bas. ab.

κατασχεῖν] κατάσχῃ Vind. F.

παρεσκεύασται] *in eo statu fuerant* Fic.

νοσοτροφία] Aelianus V. H. L. IIII. c. 15: λέγει δὲ καὶ Πλάτων τὸν Θεάγην φιλοσοφῆσαι δι᾽ οὐδὲν ἄλλο, ἢ διὰ τὴν νοσοτροφίαν. εἴργουσα γὰρ αὐτὸν ἐκείνη τῶν πολιτικῶν συνήλασεν εἰς τὸν τῆς σοφίας ἔρωτα. C

οὐκ ἄξιον] οὐδ᾽ ἄ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. *nunc non decet* Fic.

οὐδενὶ] οὐδὲν Vind. F. Cf. Apol. p. 17. B: οὗτοι μὲν οὖν, ὥσπερ ἐγὼ λέγω, ἤ τι ἢ οὐδὲν ἀληθὲς εἰρήκασιν. in quibus verba ἤ τι ἢ vulgo omissa ex codicibus optimis, inter quos Lob. est, recipienda fuisse Bekkerus sero intellexit. Similiter iam Herodotus L. III. c. 140: ἀναβέβηκε δ᾽ ἤ τις ἢ οὐδείς κω παρ᾽ ἡμέας αὐτῶν. tum Xenophon et alii, quos Valckenarius significavit.

οἱ γενόμενοι καὶ γευσάμενοι] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Vind. F. Vat. B. Ven. C. Flor. RU. et cum ευο super ενό Lob. οἱ γενόμενοι Ang. B. οἱ γενόμενοι Ven. B. a m. pr. *quicunque gustant* Fic. οἱ γενόμενοι καὶ γευσάμενοι reliqui codices (Mon. B. in prioris participii litteris ευ correctus) et editi omnes, quasi inter paucos illos esse possint,

κατέχει. τὸ δ' ἡμέτερον οὐκ ἄξιον λέγειν, τὸ δαιμόνιον σημεῖον· ἢ γάρ πού τινι ἄλλῳ ἢ οὐδενὶ τῶν ἔμπροσθεν γέγονε. καὶ τούτων δὴ τῶν ὀλίγων οἱ γενόμενοι καὶ γευσάμενοι, ὡς ἡδὺ καὶ μακάριον τὸ κτῆμα, καὶ τῶν πολλῶν αὖ ἱκανῶς ἰδόντες τὴν μανίαν, καὶ ὅτι οὐδεὶς οὐδὲν ὑγιὲς ὡς ἔπος εἰπεῖν περὶ τὰ τῶν πόλεων πράττει,
οὐδ' ἔστι ξύμμαχος, μεθ' ὅτου τις ἰὼν ἐπὶ τὴν τῷ δι- D
καίῳ βοήθειαν σώζοιτ' ἄν, ἀλλ' ὥσπερ εἰς θηρία ἄν-

qui non experiantur signum divinum, quod tamen eis contigit, a quibus proinde discerni debuerint ii, qui experiantur; aut, si *γενόμενοι* eodem pertineat, quo *γευσάμενοι*, et rei dulcedinem suavitatemque experientes significet, num inter eos, qui quum maxime vel identidem experiuntur, et qui aliquo tempore experti sunt, tantum discrimen intercedit, ut praesens vel crebra experientia simul cum praeterita tribuenda eis fuerit? Nonne satis est vel semel illud gustasse? Itaque *γενόμενοι* praetuli: *horum paucorum in numerum relati*, seu quibus contigit inter eos referri et partem eorum fieri. Sic Leg. L. VI. p. 754. D: *οἱ δὲ δὴ γενόμενοι τῶν ἑπτὰ καὶ τριάκοντα.* et supra L. II. p. 360. A: *τῶν ἀγγέλων γενέσθαι.* Neque sine caussa sic potius, quam *οὗτοι δὴ οἱ ὀλίγοι, γευσάμενοι* scriptum est. Scilicet non per se, sed divino numine tales facti et illorum in numero constituti sunt.

αὖ ἱκανῶς] *om.* Fic.

τὰ] *om.* Par. K.

πράττει] *πράττοι* Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Flor. ACTV.

ἔστι] *ἔτι* Vind. F. ante corr.

ξύμμαχος] *socius aliquis et adiutor* Fic.

μεθ' ὅτου] *μεθότου* Vind. BF.

D *τὴν τῷ δικαίῳ βοήθειαν*] Pro *τὴν βοήθειαν* (*βοήβειαν* Ald.) Mon. B. Par. DK. Flor. U. *τῇ βοηθείᾳ*, pro *τῷ δικαίῳ* autem omnes, ut videtur, codices cum editis *τῶν δικαίων* exhibent, uno Vind. F. excepto, qui *τῶ δικαίω* a m. pr. scriptum et *ν* a m. sec. int. vers. utrique additum habet. Cuius libri satis vetusti et boni auctoritatem secutus sum, quia earum significationum, quas vulgata habere potest, nulla apta, ea vero, quae apta est, vulgatae non certo inesse videtur. Nam *ἡ τῶν δικαίων βοήθεια* auxilium est vel a iustis vel rebus in iustis (cf. Xen. Mem. II. 6, 25: *τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν*) vel contra iustos seu iusta (cf. Plat. Gorg. p. 509. C: *βοήθειαν δευτέραν τὴν τοῦ δευτέρου κακοῦ καὶ τρίτην τὴν τοῦ τρίτου*) latum vel ferendum: iustis vel hominibus vel rebus ferendum nescio an Platoni quidem semper *ἡ τοῖς δικαίοις βοήθεια* dicatur. Sic Gorg. p. 522. D: *αὕτη γάρ τις βοήθεια ἑαυτῷ πολλάκις ἡμῖν ὡμολόγηται κρατίστη εἶναι.* Theaet. p. 168. C: *τῷ ἑταίρῳ σου εἰς βοήθειαν.* Alcib. I. p. 116. A: *τὴν ἄρα ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς φίλοις βοήθειαν.* Omnino Platonem hanc dativi structuram frequenter usurpasse ad p. 493. D. observatum est; neque ea, quae Matthiae gramm. p. 681. commemoravit, *τὰ τῶν θεῶν θύματα, ἡ τοῦ θεοῦ λατρεία* et similia cum hac dictione comparari possunt, quum substantiva illa non actionem, sed rem vel statum, et genitivi non obiectum, sed possessorem vel originem significent. Ceterum facillime *—ωι* in *—ων* mutari ad p. 487. C. monui.

σώζοιτ'] *σώζοι τ'* Vind. E. Ald.

θρωπος ἐμπεσὼν οὔτε ξυναδικεῖν ἐθέλων οὔτε ἱκανὸς ὢν εἷς πᾶσιν ἀγρίοις ἀντέχειν, πρίν τι τὴν πόλιν ἢ φίλους ὀνῆσαι, προαπολόμενος ἀνωφελὴς αὑτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν γένοιτο, ταῦτα πάντα λογισμῷ λαβὼν ἡσυχίαν ἔχων καὶ τὰ αὑτοῦ πράττων, οἷον ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑπὸ τειχίον ἀποστάς, ὁρῶν τοὺς ἄλλους καταπιμπλαμένους
E ἀνομίας ἀγαπᾷ, εἴ πη αὐτὸς καθαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίων ἔργων τόν τε ἐνθάδε βίον βιώσεται καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ μετὰ καλῆς ἐλπίδος ἵλεώς τε καὶ εὐ-

ἐμπεσὼν] ἐκπεσὼν Vind. E.

εἷς] τοῖς Par. DK. et, ut videtur, Flor. T. quem Stallbaumius in pr. ἱκανὸς ὢν πᾶσιν cum Par. K. exhibere tradit.

προαπολόμενος] προσαπολόμενος Vind. EF. Flor. AC.

αὑτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF.

γένοιτο,] In editionibus ante Bekkerum plenius hic interpungitur, Bekkerus autem, quem Stallbaumius et Astius secuti sunt, commati lineam abruptae constructionis indicem addidit. Sed numeri mutatio proximis tam est accommodata, ut omnia legitimo tenore procedere videantur.

λαβὼν] λαβόντες Flor. R. λαβωντες Ang. B. λαβὼν, sup. a m. s. όντες, Vind. F. Similiter in sequentibus ἔχοντες, πράττοντες, ὁρῶντες, ἀγαπῶσιν et αὐτοὶ καθαροὶ Flor. R. ἔχωντες, πράττωντες, ὁρῶντες, ἀγαπῶσιν cum α super penultima, αὐτοὶς et καθαροὶς coniunctis utrisque lectionibus Ang. B. οντες super ultimis participiorum ἔχων et πράττων, ντες super ultima in ὑποστὰς, (pro quo ὑποστάσεις in Flor. R. scriptum esse dicitur) τες super ultima in ὁρῶν, πῶσιν super ἀγαπᾷ, οι et οἱ super αὐτὸς et καθαρὸς Vind. F. a m. s. habet, et Ficinus quoque ubique pluralem loco singularis posuit.

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF. Ald. Bas. ab.

ζάλης] Photius Pors. pag. 44. Lips. ζάλη· μεγάλη ἄελλα. ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἀλίζεσθαι. καὶ ζάπλουτος ὁ σφόδρα πλούσιος. Πολιτείᾳ· οἷον ἐν χειμῶνι ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑποτείχιον ὑποστάς. Eadem fere Suidas habet in ζάλη, quae in ed. Basil. ita scripta sunt: Ζάλην: μεγάλην ἄλα. ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἀλίζεσθαι. καὶ ζάπλουτος, ὁ σφόδρα πλούσιος. πλάτων πολιτείᾳ. οἷον ἐν χειμῶνι ἀπὸ κονιορτοῦ, καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑπὸ τείχει ὑποστάς. Longius a nostris codicibus et a veritate discedit Themistius or. VIII. p. 104. C. hunc locum ita laudans: ὥσπερ ἐν ζάλῃ κονιορτοῦ, φησὶν ὁ Πλάτων, ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὁρῶντες τοὺς ἄλλους καταπιμπλαμένους ἀδικίας τε καὶ ἀνόμων ἔργων αὐτοὶ στάντες ὑπὸ τειχίον τό γε μὴ τὰ αὐτὰ παθεῖν τοῖς πολλοῖς κέρδος ἡγήσονται. Longissime vero Maximus Tyr. diss. V. p. 34. Steph. (XXI. p. 416. Lips.) συνυποσταλεὶς, φησὶν ὁ Σωκράτης, ὑπὸ τὸ τειχίον τοὺς ἄλλους ὁρῶ ζάλῃ καὶ ἀμηχανίᾳ κυκωμένους. Ficinus haec οἷον — φερομένου parum accurate interpretatus est: *ac velut in procella, dum et turbo agitatur et venti perflant et offunditur pulvere coelum.* ζάλη hic imbrem significat vento agitatum, μετὰ ὄμβρου πνοὴν, ut est apud Hesychium, cuius prima explicatio, συστροφὴ ἀνέμων μεγάλων (μεγάλη ἄελλα Photii) ad alterum Platonis locum Tim. pag. 43. C.

μενὴς ἀπαλλάξεται. Ἀλλά τοι, ἦ δ' ὅς, οὐ τὰ ἐλάχιστα
ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιτο. Οὐδέ γε, εἶπον, τὰ 497
μέγιστα, μὴ τυχὼν πολιτείας προσηκούσης· ἐν γὰρ προσηκούσῃ αὐτός τε μᾶλλον αὐξήσεται καὶ μετὰ τῶν ἰδίων τὰ κοινὰ σώσει. Τὸ μὲν οὖν τῆς φιλοσοφίας ὧν ἕνεκα διαβολὴν εἴληφε, καὶ ὅτι οὐ δικαίως, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ μετρίως εἰρῆσθαι, εἰ μὴ ἔτ' ἄλλο λέγεις τι σύ. Ἀλλ' οὐδὲν, ἦ δ' ὅς, ἔτι λέγω περὶ τούτου· ἀλλὰ τὴν προσήκουσαν αὐτῇ τίνα τῶν νῦν λέγεις πολιτειῶν;
Οὐδ' ἡντιναοῦν, εἶπον, ἀλλὰ τοῦτο καὶ ἐπαιτιῶμαι, B

apposita est, quem post nostrum laudant Suidas et Photius. χαλάζης, quod Astius in sec. pro ζάλης h. l. scribendum coniiciebat, merito in tert. ed. non iterum proposuit, neque ζάλη ita intelligendum est, quod Stallbaumius statuere videtur, qui Astio glossam lexici Coislin. obiicit: ζάλη· ἡ ταραχὴ τῆς θαλάσσης, καὶ ἡ χάλαζα.

ὑπὸ πνεύματος] ὑποπνεύματος Vind. E.

ὑπὸ τειχίον] ὑποτειχίον idem. ὑπὸ τείχιον Vind. F. a m. pr. ὑπὸ τοιχίον Mon. B. Flor. U. *intra parietes* Fic.

ἀποστὰς] Ita Par. A. Vind. F. et Basilius loco ab Astio comm. p. 544. relato. στὰς Flor. V. ὑποστὰς reliqui cum edit. ante Bekkerum. *tuti permanent* Fic. Cf. Polit. p. 272. E: εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀπέστη. Sympos. 175. B: ἐνίοτε ἀποστὰς ὅποι ἂν τύχῃ, ἕστηκεν. Vid. Schaeferus ad Hecubam Porsoni Lips. 1824. p. 61. sq. Eadem significatione Latini *absistere* dicunt. Sic Plautus alibi et Mil. II. 2, 46: *illuc sis vide, quemadmodum abstitit.*

E τόν τε ἐνθάδε βίον] *om.* Fic.

βιώσεται] βιώσονται Flor. R. et, sup. ε, Ang. B. In Vind. F. ον super ε a m. s. scriptum est.

αὐτοῦ] αὐτῶν Flor. R. et, sup. οῦ, Ang. B. αὐτοῦ, sup. a m. s. ῶν, Vind. F.

ἵλεως] Vind. F. ωι a m. sec. super ως habet; item εἷς super ultima nominis εὐμενής.

ἀπαλλάξεται] ἀπαλλάξονται Flor. R. et, sup. ε, Ang. B. ἀπαλλάξεται, sup. ον, Vind. F.

ἂν] *om.* Lob. Vind. BE. Ven. B. Vat. HM. Flor. ACTV.

ἀπαλλάττοιτο. Οὐδέ] ἀπαλλάττοιτο. οὐδέ Ald. ἀπαλλάττοιτο, οὐδέ Bas. ab. 497

αὐξήσεται] *proficiet emicabitque* Fic.

μετὰ τῶν ἰδίων τὰ κοινὰ] Ita Par. AK. sec. Bekk. et corr. in μετὰ D. Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. et margo A. et a m. pr. Ven. C. τὰ τῶν ἰδίων τὰ κοινὰ Ald. Bas. ab. τὰ τῶν ἰδίων καὶ τὰ τῶν κοινῶν Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Flor. ACTV. τὰ τῶν ἰδίων καὶ τὰ κοινὰ Steph. Ast. pr. sec.

ἐμοὶ] ἔμοι Vind. F.

εἰρῆσθαι,] εἰρῆσθαι. Bas. ab. Bekk. εἰρῆσθαι· Steph.

ἔτ'] ἔτι Lob. Vind. BE.

τούτου] τούτῳ Vind. F.

αὐτῇ] αὐτοῖς Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. C. Ang. B. *philosophis* Fic. αὐτῆς Ald. Bas. ab. quod Stephanum ex coniectura correxisse eius annotatio p. 23. docet, in qua dubitat, utrum αὐτῇ, an αὐτοῖς secundum Ficinum scribendum sit.

τίνα] τινὰ Vind. F.

τῶν] τῆς Par. K.

πολιτειῶν;] πολιτειῶν. Ald. Steph.

ἡντιναοῦν] ἥντιν' οὖν Vind. F. Ang. B. ἥντιν' οὖν Flor. R. B

ἀλλὰ — ἐπιτηδευμάτων C.] ex-

μηδεμίαν ἀξίαν εἶναι τῶν νῦν κατάστασιν πόλεως φιλοσόφου φύσεως· διὸ καὶ στρέφεσθαί τε καὶ ἀλλοιοῦσθαι αὐτὴν, ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἰέναι, οὕτω καὶ τοῦτο τὸ γένος νῦν μὲν οὐκ ἴσχειν τὴν αὑτοῦ δύναμιν, ἀλλ' εἰς ἀλλότριον ἦθος ἐκπίπτειν· εἰ δὲ λήψεται
C *τὴν ἀρίστην πολιτείαν, ὥσπερ καὶ αὐτὸ ἄριστόν ἐστι, τότε δηλώσει, ὅτι τοῦτο μὲν τῷ ὄντι θεῖον ἦν, τὰ δὲ*

cerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 259. *om.* Trinc.

τῶν] *τὴν* Par. K. Stob. excepto cod. A. secundum quem Gaisfordius *τῶν* scripsit.

κατάστασιν — *διὸ*] *κατάστα διὸ*, omissis mediis, Ang. B.

ὥσπερ] *utque* Fic. Et *καὶ* ante *ὥσπερ* inserendum coniecit in m. Stephanus. Contra Stallbaumius haec appositionis modo addita censet et colo a praecedentibus distinguit, quae ratio alibi iniri potest, huic loco propter maiorem sequentium ambitum, praecipue vero propter illud *μὲν* post *νῦν*, quod deinceps dicendis intentum magis, quam antea dictorum explicationem molientem animum prodit, non convenit. *ὥσπερ* arte cum praecedentibus cohaeret, minus arte *οὕτω*, sed ita, ut ne hoc quidem pleniorem interpunctionem admittat. Refertur enim ad *ὥσπερ*, non aliter ac si id nullo cum superioribus nexu coniunctum, sed ipsius adverbii demonstrativi caussa positum esset; quae negligentia sermonem familiarem haud dedecet et in his dialogis frequentissima est.

γῇ] *τῇ* Vind. F.

ἐξίτηλον] *ἐξίτιλον* idem.

τὸ γένος] *τὸ om.* Vind. E.

ἴσχειν] *ἴσχον*, omissa post *δύναμιν* particula *ἀλλ'*, Stobaeus (excepto cod. A. qui *ἴσχυν* et *ἀλλ'* habet) et editi ante Bekkerum, qui de Ven. B. tacet, reliquos infinitivum et particulam habere testatur. Accedunt his Florentini meique omnes. Bipontini ex Par. K. tantum *ἴσχειν*, non etiam *ἀλλ'* enotaverunt. Ficinus *ἴσχον* legisse videtur: *ita et hoc genus, propria nunc amissa virtute, in alienam speciem permutatur.* Neque Astius in tert. ed. Bekkerum sequi voluit.

αὑτοῦ] *αὐ.* Lob. Vind. EF.

ἦθος] Ita Par. A. Ven. C. Vind. F. Ang. B. Stob. cod. A. Reliqui codices cum editis *εἶδος* habent, quod satis bonum et ad *γένος* magis accommodatum videri non nego. Sed tamen philosopha indoles, quamvis retinere vim ac virtutem suam nequeat, nunquam ita mutari potest, ut in aliud genus aliamque naturam transeat, non magis, quam ex semine peregrino indigenae plantae species provenit. Itaque *εἰς ἀλλότριον εἶδος ἐκπίπτειν* non proprie dicetur, sed metaphorice, in alieni generis similitudinem abire; atque id ipsum proprie dictum est *εἰς ἀλλότριον ἦθος ἐκπίπτειν*, a sui generis more desciscere et alienum induere. Ceterum Budaeus comm. p. 745. ed. Basil. 1556. hunc locum laudans nescio qua auctoritate *εἰς ἀλλότριον εἶδος τῆς πολιτείας ἐκπίπτει* scripsit, quod prorsus ineptum est additamentum.

ἐκπίπτειν] *ἐκπίπτει* Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. BC. Flor. ACTUV.

τότε] *ποτε* Stob. cod. A. C

μὲν] *μέν τι* Par. K. Ast. pr. sec.

ἄλλα ἀνθρώπινα, τά τε τῶν φύσεων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων. δῆλος δὴ οὖν εἶ, ὅτι μετὰ τοῦτο ἐρήσει, τίς αὕτη ἡ πολιτεία. Οὐκ ἔγνως, ἔφη· οὐ γὰρ τοῦτο ἔμελλον, ἀλλ' εἰ αὕτη, ἣν ἡμεῖς διεληλύθαμεν οἰκίζοντες τὴν πόλιν, ἢ ἄλλη. Τὰ μὲν ἄλλα, ἦν δ' ἐγὼ, αὕτη· τοῦτο δὲ αὐτὸ ἐῤῥήθη μὲν καὶ τότε, ὅτι δεήσοι τι ἀεὶ ἐνεῖναι ἐν τῇ πόλει λόγον ἔχον τῆς πολιτείας τὸν αὐτὸν, D
ὅνπερ καὶ σὺ, ὁ νομοθέτης, ἔχων τοὺς νόμους ἐτίθεις.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.
δὲ] *om.* idem.
καὶ τῶν] καὶ τὰ τῶν Vind. BF. Par. DK. Ang. B. Flor. R. Ast. sec.
δὴ οὖν] *autem* Fic.
μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind. BE.
ἐρήσει] Ita Par. A. Ven. C. et a m. pr. Vind. F. Reliqui mei (et Bekkeriani) cum editis ante Astium ἐρήσῃ.

Οὐκ ἔγνως] οὐκ ἔγνω, addita a m. s. ς, Mon. B. οὐκ ἔγνων Vind. E. Flor. ACT. οὐκ ἔγωγε, in m. ἄλλως· οὐκ ἔγνων, Flor. R. ἄλλον οὐκ ἔγνων οὐκ ἔγωγ' Ang. B. In Vind. F. ἔγνως a m. s. in ἔγωγε mutatum est.
ἔμελλον] ἔμμελλον Ald.
εἰ] ἢ Vind. B. Vat. M.
αὕτη] Ita Par. A. αὐτὴ Ven. C. αὐτὴ reliqui editionesque ante Bekkerum, quod multo est deterius. Et αὕτη in responsione est.
ἣν] ἦν Lob.
ἄλλα] ἀλλὰ Ald.

αὕτη — ἐνεῖναι] *om.* Mon. B. Par. DK. Flor. U. Pro αὕτη Vind. E. αὐτὴ habet.
αὐτὸ] *om.* Fic.

τότε] Videtur L. IIII. p. 423. E. respici.

δεήσοι] Ita Par. A. Vind. F. Ven. C. Ang. B. Flor. R. Bekkerus, Astius in tertia et Stallbaumius in sec. ed. Ceteri δεήσει.
ἐνεῖναι] ἓν εἶναι Par. A. Vind. F. Ang. B.

ἔχον τῆς] ἔχοντα τῆς Par. DK. Mon. B. ἔχων τῆς Vind. F. ante corr. ἔχοντες Vind. E. τῆς Vat. B.

ὅνπερ] ὥσπερ Vind. F. Ang. B. D

ἐτίθεις] ἐτίθης Par. K. Bekkerus et in tert. Astius. Eandem formam optimo iure Bekkerus L. VII. p. 528. D. restituit et Gorg. p. 500. B. vulgati ἐτίθουν loco secundum meliores codices, quibus Lob. Vind. G. et ἐτίθειν exhibentes Flor. FP. accedunt, ἐτίθην scripsit. Sed Menex. p. 236. B. συνετίθει non videtur cum συνετίθη, quod Par. EF. et a m. pr. Ven. B. habent, permutandum, multo vero minus ἐτίθει Leg. I. 630. E. et 631. A. contra omnes codices veteresque editiones corrigendum fuisse, quod Bekkeri exemplo fecit Stallbaumius, ἐτίθη sine nota in contextu ponens et tamen in Menexeno συνετίθει retinens. Eodem modo statuendum de ἠφίει Lys. p. 222. B. pro quo Bekkerus ex coniectura scripsit ἠφίη, et de ἐφίει Lach. p. 183. E. cuius terminationem intactam reliquit, initium secundum Ven. B. Par. G. auxit et κατηφίει edidit. Quod autem ad ἠφίειν attinet, quod Euthyd. p. 293. A. unius Ang. C. auctoritate Bekkerus in ἠφίην mutavit, rationes a Buttmanno gramm. I. p. 542. ad vulgatam defendendam allatas probare non possum et vel sine codice ἠφίην scribi debuisse censeo.

Ἐῤῥήθη γάρ, ἔφη. Ἀλλ' οὐχ ἱκανῶς, εἶπον, ἐδηλώθη, φόβῳ ὧν ὑμεῖς ἀντιλαμβανόμενοι δεδηλώκατε μακρὰν καὶ χαλεπὴν αὐτοῦ τὴν ἀπόδειξιν, ἐπεὶ καὶ τὸ λοιπὸν οὐ πάντως ῥᾷστον διελθεῖν. Τὸ ποῖον; Τίνα τρόπον μεταχειριζομένη πόλις φιλοσοφίαν οὐ διολεῖται. τὰ γὰρ δὴ μεγάλα πάντα ἐπισφαλῆ, καί, τὸ λεγόμενον, τὰ καλὰ
E τῷ ὄντι χαλεπά. Ἀλλ' ὅμως, ἔφη, λαβέτω τέλος ἡ ἀπόδειξις τούτου φανεροῦ γενομένου. Οὐ τὸ μὴ βούλεσθαι, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλ' εἴπερ, τὸ μὴ δύνασθαι διακωλύσει· παρὼν δὲ τήν γ' ἐμὴν προθυμίαν εἴσῃ. σκόπει δὲ καὶ νῦν, ὡς προθύμως καὶ παρακινδυνευτικῶς μέλλω λέγειν, ὅτι τοὐναντίον, ἢ νῦν δεῖ τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου πόλιν ἅπτεσθαι. Πῶς; Νῦν μέν, ἦν δ' ἐγώ,

ἐδηλώθη] *om.* Mon. B. Par. DK. Flor. U.

ὑμεῖς] ἡμεῖς Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab. Idem in Mon. B. ante correctionem erat.

καὶ χαλεπὴν] post αὐτοῦ Par. K.

ἀπόδειξιν,] ἀπόδειξιν. Ald. Bas. ab. Steph.

καὶ] *om.* Fic.

πάντως] Bekkerus πάντων requirit. Contra Stallbaumius πάντως hic similiter cum superlativo iunctum monet, ut διαφερόντως Tim. p. 23. C. et πάνυ quibusdam Luciani locis. Non opus est exemplis, ut πάντως ῥᾷστον omnino et omnibus modis facillimum dici potuisse demonstretur. Quo enim alio modo dicerent? Neque illud metuendum, ne res, quae omnino facillima esse negetur, partim esse facillima affirmari videatur. Nam eadem moderatione οὐ πάντως ῥᾷστον dicebant, qua οὐ πάνυ ῥᾴδιον.

δὴ] *om.* Vind. B.

τὰ καλὰ τῷ ὄντι χαλεπά] Cf. scholiastes ad Cratyl. p. 384. A. qui in Civitate quoque hoc proverbio usum Platonem animadvertit. Usus est iam supra L. IIII. p. 435. C. —τωόντι— Vind. E.

E εἴπερ,] Comma Astius in sec. ponendum ostendit. Antea deerat.

τὸ] τῷ Vind. F. τῷ τὸ Ang. B.

διακωλύσει] κωλύσει Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bip.

γ' ἐμὴν] γε μὴν Vind. F. Ald. Bas. ab.

εἴσῃ] εἴσει Vind. F. Flor. R. et, sup. η, Ang. B. cum recentioribus.

σκόπει] σκόπῃ Vind. E.

δὲ] *age* Fic.

ἢ] οὐ Vind. E.

πόλιν] Ita Par. ADK. Lob. Vind. BEF. Vat. M. et fortasse a m. pr. B. Ven. C. Ang. B. Mon. B. Flor. ACRTUV. πάλιν Ven. B. Vat. H. (et a m. s. B.) Ald. Bas. ab. Steph. quod frustra tueri conatus est Grossmannus, theologus Lipsiensis, vir praestantissimus, epistolae ad Matthiaeum et Ramshornium Altenburgi III. Kal. Febr. MDCCCXXVII. datae p. 7.

ἅπτεσθαι] μὴ ἅπτ. Vind. B.

Νῦν μὲν] *Porro nunc* Fic.

οἱ] οἵ Bas. b. εἱ Ang. B. Flor. R. Vind. E. et a m. s. F.

καὶ] punctis notatum in Mon. B. *om.* Fic.

τὸ μεταξὺ] τομεταξὺ Lob. 498 Vind. E. et a m. s. B. Ald. Steph.

οἰκονομίας] οἰκονομίας τε Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. tacentibus de Par. K. Bip.

οἱ καὶ ἁπτόμενοι μειράκια ὄντα ἄρτι ἐκ παίδων τὸ με- 498
ταξὺ οἰκονομίας καὶ χρηματισμοῦ πλησιάσαντες αὐτοῦ
τῷ χαλεπωτάτῳ ἀπαλλάττονται, οἱ φιλοσοφώτατοι ποιού-
μενοι· λέγω δὲ χαλεπώτατον τὸ περὶ τοὺς λόγους· ἐν
δὲ τῷ ἔπειτα, ἐὰν καὶ ἄλλων τοῦτο πραττόντων παρα-
καλούμενοι ἐθέλωσιν ἀκροαταὶ γίγνεσθαι, μεγάλα ἡγοῦν-
ται, πάρεργον οἰόμενοι αὐτὸ δεῖν πράττειν· πρὸς δὲ τὸ
γῆρας ἐκτὸς δή τινων ὀλίγων ἀποσβέννυνται πολὺ μᾶλ-
λον τοῦ Ἡρακλειτείου ἡλίου, ὅσον αὖθις οὐκ ἐξάπτον- B
ται. Δεῖ δὲ πῶς; ἔφη. Πᾶν τοὐναντίον· μειράκια μὲν
ὄντα καὶ παῖδας μειρακιώδη παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν
μεταχειρίζεσθαι τῶν τε σωμάτων, ἐν ᾧ βλαστάνει τε
καὶ ἀνδροῦται, εὖ μάλα ἐπιμελεῖσθαι, ὑπηρεσίαν φιλο-

αὐτοῦ] *αὐτῷ* Par. K. In Ang. B. *ῷ* super *οῦ* positum.

χαλεπωτάτῳ] Hoc in textu per compendium scriptum in Mon. B. sed in m. adscripto *χαλεπώτατον* explicatum est.

ἀπαλλάττονται] *paulo post discedunt* Fic. Respicere debebat *μειράκια ὄντα.*

οἱ φιλοσοφώτατοι ποιούμενοι] *οἱ φιλοσοφώτατα ποι.* Vind. E. *etiam qui sapientiae apprime studiosi fore existimantur* Fic. Pro *ποιούμενοι* Astius in sec. *δοκούμενοι* coniecit, cuius significationem illud h. l. ut L. VII. p. 538. C. (*τῶν ἄλλων ποιουμένων οἰκείων*) et VIIII. 573. B. (*ἐπιθυμίας ποιουμένας χρηστὰς*) habere videtur. Nam *fieri φιλοσοφώτατοι*, ut Stallbaumius interpretatur, dum philosophiae valedicunt, non amplius possunt. Cf. Passovii lexicon in *ποιεῖν* 3, b.

τοὺς] *om.* Mon. B.

καὶ] *om.* Fic. Male Stephanus et Astius in pr. et sec. comma anteposuerunt. *ἐὰν καὶ ἐθέλωσιν* coniungenda sunt.

γίγνεσθαι] *γίν.* Vind. B.

ἡγοῦνται] *ἡγούμενοι* Ven. B. Flor. V. Cornarius ecl. p. 100. *ἡγοῦνται* in *ἀγαίονται* vel *ἀρνοῦνται* mutandum censebat, quas coniecturas Stephanus p. 23. iure improbat.

ἀποσβέννυνται] *ἀποσβέννυται* Vind. F. Flor. R.

πολὺ μᾶλλον τοῦ Ἡρακλειτείου] *μᾶλλον πολὺ τοῦ ἡρακλείτου* iidem et Ang. B. *πολλὺ* etc. Ald.

οὐκ] *οὐχ* Bas. a. B

δὲ] *ergo* Fic.

Πᾶν τοὐναντίον] *om.* Vind. B. Vat. M. Bekkerus et Stallbaumius interpunctione sublata sequentibus haec iungunt, cui rationi *μὲν* adversatur. Ego pro puncto priorum colon cum Astio posui.

παῖδας] *παῖδες*, sup. *ας*, Ven. B.

φιλοσοφίαν] *σοφίαν* Vind. F. Ang. B.

τῶν τε σωμάτων] *τῶν δὲ σ.* Vind. F. Non aliter scriptum videtur in Flor. R. de quo Stallbaumius ita: *τῶν δὲ σωμάτων*] *τε* Flor. R.

ἀνδροῦται] Ita omnes codices uno Ven. B. excepto, qui cum Ald. Bas. ab. Steph. (tacentibus Bip.) *ἁδροῦται* habet, quod a Bekkero servatum Astius quoque in tert. ed. et Stallbaumius servarunt. Quum haec omnia ad pueros spectent, corpora eorum adolescentia *ἀνδροῦσθαι* dici posse videntur, h. e. virilia et virili robore praedita fieri. Neque propterea, quod alibi fere homines ipsi *ἀνδρούμενοι*, *ἀνδρωθέντες*,

σοφίᾳ κτωμένους· προϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας, ἐν ᾗ ἡ ψυχὴ τελειοῦσθαι ἄρχεται, ἐπιτείνειν τὰ ἐκείνης γυμνά-
C σια· ὅταν δὲ λήγῃ μὲν ἡ ῥώμη, πολιτικῶν δὲ καὶ στρατειῶν ἐκτὸς γίγνηται, τότε ἤδη ἀφέτους νέμεσθαι καὶ μηδὲν ἄλλο πράττειν, ὅτι μὴ πάρεργον, τοὺς μέλλοντας εὐδαιμόνως βιώσεσθαι καὶ τελευτήσαντας τῷ βίῳ τῷ 475
βεβιωμένῳ τὴν ἐκεῖ μοῖραν ἐπιστήσειν πρέπουσαν. Ὡς ἀληθῶς μοι δοκεῖς, ἔφη, λέγειν γε προθύμως, ὦ Σώκρατες· οἶμαι μέντοι τοὺς πολλοὺς τῶν ἀκουόντων προθυμότερον ἔτι ἀντιτείνειν οὐδ' ὁπωστιοῦν πεισομέ-

ἠνδρωμένοι, ἐξανδρούμενοι etc. appellari solent, veluti Eurip. Herc. fur. 42. Phoen. 32. Suppl. 713. Aristoph. Eq. 1238. Herodot. I. 123. IIII. 10. 155. V. 92, 19. VI. 52, 9. Aristot. Eth. Nic. X. 9, 9. Zell. verbum a corporibus alienum pronuntiandum et contra codices agendum puto.

εὖ μάλα] *om.* Fic.

ὑπηρεσίαν] ὑπηρεσία Lob. Vind. BE. Vat. HM. ὑπηρεσίῃ Flor. AC.

φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφίαν Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. C. Par. K. Ang. B. Flor. ACRTV. Basilius M. T. II. pag. 182. C: τοσοῦτον ἀνθεκτέον αὐτοῦ (τοῦ σώματος) ὅσον, φησὶ Πλάτων, ὑπηρεσίαν φιλοσοφίᾳ κτωμένους. Et ὑπηρεσίαν φιλοσοφίας κτωμένους formula hinc petita dicit Themistius or. XXI. p. 260. A.

ἐν ᾗ] His Par. K. μάλιστα superscriptum habet.

τελειοῦσθαι] τελεοῦσθαι Lob. Vind. BEF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. ACRTUV. Bekkerus et Stallbaumius, quae forma usitatior Platoni sine codicum discrepantia L. V. p. 466. E. paucis non optimis dissentientibus Leg. L. II. p. 672. C. Symp. 192. A. paullo pluribus neque malis alteram exhibentibus (in his Mon. B. a Bekkero praetermisso) supra L. II. p. 377. B. legitur. Item τέλεος et τελέως in his dialogis multo frequentiora sunt. Conf. Rückertus ad Symp. p. 180. Sed τέλειος infra L. VIII. p. 546. B. et Leg. V. 730. D. et τέλειον Phaedon. pag. 110. A. codicum omnium consensu firmantur, atque ipsum τελειωθῶσι huius libri pag. 487. A. extra dubitationem positum videmus. Similiter poëtas Atticos utroque usos esse constat. Itaque res ad codices redit, quorum optimus nostro loco cum uno bono (Ven. B.) alteroque diversi generis (Ang. B.) insolentius tenens non contemnendus, nedum L. VIIII. p. 587. E. in τελειωθείσῃ, pro quo tantum Vat. B. Ven. C. Par. DK. et Lob. τελεωθ. exhibent, deserendus videtur. De Polit. p. 272. D. mihi non liquet, utrum cum Bekkero ἐτελεώθη secundum Clark. Vat. A. Ven. C. an cum reliquis ἐτελειώθη scribi praestet, sed prius tutius puto.

ἐπιτείνειν] ἐπιτείνει Vat. H. Flor. ACV.

ἐκείνης] ἐκείνων Vind. E. Flor. ACTV.

λήγῃ] λέγῃ Ald. Bas. a. Lob. Vind. B. Vat. M. C

στρατειῶν] στρατιῶν Vind. EF. Ven. B. Par. DK. Vat. H. Flor. ACTV. Ald. Bas. ab. στρατιωτῶν Lob. Vind. B. Vat. M.

ἤδη] *om.* Vind. F.

βιώσεσθαι] βιώσασθαι Mon. B. ante corr.

τελευτήσαντας] τελευτήσασθαι Bas. b.

μοῖραν] μοίραν Vind. E.

νους, ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξαμένους. Μὴ διάβαλλε, ἦν δ' ἐγώ, ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι φίλους γεγονότας, D οὐδὲ πρὸ τοῦ ἐχθροὺς ὄντας. πεῖρας γὰρ οὐδὲν ἀνήσομεν, ἕως ἂν ἢ πείσωμεν καὶ τοῦτον καὶ τοὺς ἄλλους, ἢ προὔργου τι ποιήσωμεν εἰς ἐκεῖνον τὸν βίον, ὅταν αὖθις γενόμενοι τοῖς τοιούτοις ἐντύχωσι λόγοις. Εἰς μικρόν γ', ἔφη, χρόνον εἴρηκας. Εἰς οὐδὲν μὲν οὖν, ἔφην, ὥς γε πρὸς τὸν ἅπαντα. τὸ μέντοι μὴ πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις τοὺς πολλοὺς θαῦμα οὐδέν· οὐ γὰρ πώποτε εἶδον γενόμενον τὸ νῦν λεγόμενον, ἀλλὰ

ἐπιστήσειν] ἐπὶ στήσειν Lob. ἔφη] ἔφην Par. K. sec. Bip. γε] τε Vind. EF. Flor. ACR. *om.* Vat. H. Flor. T.

ἀντιτείνειν] Huic in m. Mon. B. a m. s. ἂν praepositum est. Stephanus in m. ἀντιτενεῖν coniecit, quam coniecturam Astius quum in comm. Ficini quidem interpretationi (*arbitror autem plurimos, cum haec audiverint, promptius quoque repugnaturos, abs te minime persuasos*) congruere, sed, quia praesens rem certius significet, necessariam non esse statuisset, in tertia ed. ipse suo nomine proposuit atque in interpretatione secutus est. Mihi praesens alium eumque minime ineptum sensum efficere videtur hunc: tu magno cum studio agis, sed maius etiam eorum studium puto, qui a te dissentiunt, hoc est, plerorumque, qui talia dicentem te audiunt.

ἀπὸ Θρασυμάχου] ἀποθρασυμάχου Vind. E.

διάβαλλε] διάβαλε Ang. B. Flor. R. et a m. s. Vind. F.

Θρασύμαχον] ἀρξαμένους addunt Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bip. Flor. U. Mon. B. (hic cum punctis) et Bas. b.

D γεγονότας] In Lob. εναι super νότας legitur.

πρὸ τοῦ] προτοῦ Steph.

πεῖρας] πεῖρας Vind. F.

πείσωμεν] πείσομεν Lob. Vind. BF. Flor. R.

ἄλλους] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

ποιήσωμεν] ποιήσομεν Lob. Vind. BF. Flor. R. — Proclus in Alcib. T. II. pag. 226. Cous. οὕτω γὰρ δὴ καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης περὶ Θρασυμάχου φησὶν, ὅτι εἰ καὶ πρὸς τὸ παρὸν μὴ πέπεισταί μοι, πρός γε τὸν ἔπειτα βίον εἴη ἄν τι προὔργου γεγονός. — Sequentia usque ad λόγοις Ficinus ita convertit: *ad eam vitam, in quam cum pervenerint, haec dicta reperient.*

μικρόν] μακρόν Ang. B. Flor. R. μικρόν cum α super ι Vind. F. σμικρόν Ven. B. Flor. C. et recentiores. Cf. Vol. I. p. 287, a. ubi Flor. C. oblitus sum.

γ'] γε Lob. Vind. B.

εἴρηκας. Εἰς] εἴρηκας, εἰς Ald.

οὐδὲν μὲν] Ita Mon. B. ante corr. οὐδέν' e corr.

εἶδον] ἴδον Vind. F. (Ven. C. Par. D. Ang. B. Flor. ACRTUV. de quibus quidem Bekkerus et Stallbaumius tacent, ut consentire cum Stephano videantur.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tacentibus de Par. K. Bipontinis, quem Bekkerus εἶδον habere testatur. ἴδον ferri non posse Matthiae gramm. p. 313. pr. ed. iam observaverat, sed πώποτ', quod idem probabili coniectura ductus a Platone positum etiam sec. ed. p. 449. suspicatur, codices non confirmarunt.

E πολὺ μᾶλλον τοιαῦτ' ἄττα ῥήματα ἐξεπίτηδες ἀλλήλοις ὡμοιωμένα, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ὥσπερ νῦν συμπεσόντα· ἄνδρα δὲ ἀρετῇ παρισωμένον καὶ ὡμοιωμένον μέχρι τοῦ δυνατοῦ τελέως ἔργῳ τε καὶ λόγῳ, δυναστεύοντα ἐν πόλει ἑτέρᾳ τοιαύτῃ, οὐ πώποτε
499 ἑωράκασιν οὔτε ἕνα οὔτε πλείους. ἢ οἴει; Οὐδαμῶς γε. Οὐδέ γε αὖ λόγων, ὦ μακάριε, καλῶν τε καὶ ἐλευθέρων ἱκανῶς ἐπήκοοι γεγόνασιν, οἵων ζητεῖν μὲν τὸ ἀληθὲς ξυντεταμένως ἐκ παντὸς τρόπου τοῦ γνῶναι χάριν, τὰ δὲ κομψά τε καὶ ἐριστικὰ καὶ μηδαμόσε ἄλλοσε τείνοντα, ἢ πρὸς δόξαν καὶ ἔριν, καὶ ἐν δίκαις καὶ ἐν

πολὺ] *πολλοὶ* Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. *om.* Fic.

E *τοιαῦτ' ἄττα*] *τοιαῦτάττα* Lob. Vind. BF. *τοιαῦτα ἄττα* Vind. E. *τοιαυτὶ γρ* Par. A.

αὐτομάτου] *αντ.* Ald. cum leni super *υ*.

συμπεσόντα] *ξυμπ.* Vind. EF. Flor. ACTV. Stallb.

παρισωμένον καὶ ὡμοιωμένον] *παρισωμένου καὶ ὡμοιωμένου* Vat. B.

ἔργῳ τε καὶ λόγῳ] Comma a prioribus editoribus ante haec positum Bekkerus recte postposuit. Vitiosam interpunctionem etiam Ficinus secutus est: *virum autem, quoad fieri potest, virtute perfectum, ac summopere factis et dictis tali quadam in civitate potentem.*

499 *οἴει*] *καὶ οἴει* Lob. Vind. B. Vat. M.

ἐλευθέρων] *ἐλευθερίων* Par. K. sec. Bip.

ἱκανῶς] *om.* Fic.

ἐπήκοοι] *ἐπείκοοι* Bas. ab.

γεγόνασιν] *γεγόνασιναασιν* Vind. E.

οἵων] Ita Par. A. (cum *ο* super *ω*.) Mon. B. Flor. U. et a m. s. Vat. B. *οἷον*, sup. *ων*, Ven. B. *οἷον* reliqui cum editis ante Astii sec.

ξυντεταμένως] *συντ.* Vind. F. Flor. R. *ξυντεταγμένως* Lob. Vind. B. Vat. M. *ξυντεταμμένως* ante corr. Mon. B.

τρόπου] *προσώπου* Par A. adscripto tamen, ut Faehsius tradit, in m. vulgato.

ἐριστικὰ] *ἐρειστικὰ* Vind. EF.

καὶ μηδαμόσε] *καὶ om.* Ald. Bas. a. Fic. Ast. sec. In tert. restituit, sed eiiciendum suspicatur.

δόξαν] *opinionem, inanem gloriam* Fic.

ἀσπαζομένων] *ἀσπαζόμενοι* Vind. E.

τότε] *om.* Fic. B

δεδιότες] *δεδειότες* Vind. F. ante corr.

τἀληθοῦς] *τοῦ ἀληθοῦς* Vind. EF. Flor. ACR. *τῆς ἀληθοῦς* Vat. H.

οὔτε πόλις] *ὅτε π.* Vind. E.

οὐδέ γ'] *οὐδ'* Vind. E. Flor. T. Etiam in Ven. B. Vat. H. *γ'* omissum esse Bekkerus refert.

μή ποτε] *μήποτε* Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Cf. ad L. V. p. 473. D.

τέλεος] *τέλος* Vind. F. Vat. H. *τέλειος* Vind. E. Ang. B. Flor. RT.

ὀλίγοις] *τε* addunt Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. s. Ven. B.

κεκλημένοις] *κεκληρωμένοις* Lob. Vind. B. Mon. B. (hic cum punctis sub *ρω*.) Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Ficinus haec a verbis *καὶ οὐ πονηροῖς* ita interpretatus est: *qui nec mali*

ἰδίαις συνουσίαις πόῤῥωθεν ἀσπαζομένων. Οὐδὲ τού-
των, ἔφη. Τούτων τοι χάριν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ταῦτα B
προορώμενοι ἡμεῖς τότε καὶ δεδιότες ὅμως ἐλέγομεν ὑπὸ
τἀληθοῦς ἠναγκασμένοι, ὅτι οὔτε πόλις οὔτε πολιτεία
οὐδέ γ' ἀνὴρ ὁμοίως μή ποτε γένηται τέλεος, πρὶν ἂν
τοῖς φιλοσόφοις τούτοις τοῖς ὀλίγοις καὶ οὐ πονηροῖς,
ἀχρήστοις δὲ νῦν κεκλημένοις ἀνάγκη τις ἐκ τύχης πα-
ραβάλῃ, εἴτε βούλονται εἴτε μή, πόλεως ἐπιμεληθῆναι
καὶ τῇ πόλει κατήκοοι γενέσθαι, ἢ τῶν νῦν ἐν δυνα-
στείαις ἢ βασιλείαις ὄντων υἱέσιν ἢ αὐτοῖς ἔκ τινος
θείας ἐπιπνοίας ἀληθινῆς φιλοσοφίας ἀληθινὸς ἔρως C

nec inutiles sunt, ut vulgo existimantur.

παραβάλῃ] Ita Ven. B. Vat. H. Flor. AC. cum editis. *contigerit* Fic. *παραβάλλῃ* Vind. E. *παραλάβῃ* Flor. T. *περιβάλλῃ* Vat. B. *περιβάλῃ* reliqui codices, quod quamquam defensionem recipit, quum *περιβάλλειν* significationem iniungendi et imponendi habeat (e. g. Eurip. Ion. 843: *τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε γῆς*) et substantivi loco infinitivus (*ἐπιμεληθῆναι, γενέσθαι*) certe non vitiosus videatur, tamen alterum ut per se probabilius et reliquis dictionibus *ἔρως ἐμπέσῃ, ἀνάγκη γέγονεν* (C) *ἀνάγκη γένηται* (500. D.) accommodatius neque a codicibus prorsus infirmum, in facillima illarum praepositionum permutatione, de qua Vol. I. p. 436, a. dixi, sine periculo teneri potest.

κατήκοοι] *κατήκοι* Ven. C. Scholiastes: *κατήκοοι, ἀντὶ τοῦ κατακονόμενοι.* In eandem sententiam Ficinus (*vel a civibus exaudiantur*) et Schleiermacherus haec interpretati sunt, sed Schleiermachero pro *κατήκοοι* Plato *κατηκόῳ* scripsisse videtur, cui assentitur Stallbaumius, simul conferri iubens illa p. 502. B: *ἀλλὰ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, εἷς ἱκανὸς γενόμενος, πόλιν ἔχων πειθομένην, πάντ' ἐπιτελέσαι τὰ νῦν ἀπιστούμενα.* At eo ipso loco civium obedientia tamquam res non solum facultate non magis, quam philosopha principis natura carens, sed etiam sua sponte et sine ulla vi secutura proponitur, ut vix videatur nostro loco tamquam necessitate aliqua fortuita exprimenda commemorari et ita curae civitatis a philosophis suscipiendae coniungi potuisse. Haec vero cura, utpote ab invitis et civitatis alioquin periturae gratia suscipienda, obedientia erga civitatem appellari eamque suscipientes *τῇ πόλει κατήκοοι γενέσθαι* dici poterant, etiam si non ipsa civium voce vocarentur ad rei publicae administrationem. Quum autem haec quoque vox accessura et legislator philosophis gubernaculum civitatis traditurus esset, multo magis illam dictionem probabilem videri necesse est. Iam confer illa L. VII. p. 520. D: *ἀπειθήσουσιν οὖν ἡμῖν, οἴει, οἱ τρόφιμοι ταῦτ' ἀκούοντες καὶ οὐκ ἐθελήσουσι ξυμπονεῖν ἐν τῇ πόλει ἕκαστοι ἐν μέρει, τὸν δὲ πολὺν χρόνον μετ' ἀλλήλων οἰκεῖν ἐν τῷ καθαρῷ;* et quae sequuntur usque ad *εὖ οἰκουμένη* p. 521. A. et *κατήκοοι* non sollicitandum esse intelliges. Nam quod ad nominativum attinet, pro quo dativus exspectari poterat, interpositum *βούλονται* idoneam excusationem praebet.

υἱέσιν] *υἱέσσιν* Vind. F.

ἐμπέσῃ. τούτων δὲ πότερα γενέσθαι ἢ ἀμφότερα ὡς ἄρα ἐστὶν ἀδύνατον, ἐγὼ μὲν οὐδένα φημὶ ἔχειν λόγον. οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελῴμεθα, ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες. ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτως. Εἰ τοίνυν ἄκροις εἰς φιλοσοφίαν πόλεώς τις ἀνάγκη ἐπιμεληθῆναι ἢ γέγονεν ἐν τῷ ἀπείρῳ τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ, ἢ καὶ νῦν ἐστὶν ἔν τινι βαρβαρικῷ τόπῳ πόῤῥω που ἐκτὸς
D ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως, ἢ καὶ ἔπειτα γενήσεται, περὶ τούτου ἕτοιμοι τῷ λόγῳ διαμάχεσθαι, ὡς γέγονεν ἡ εἰρημένη πολιτεία καὶ ἔστι καὶ γενήσεταί γε, ὅταν αὕτη ἡ Μοῦσα πόλεως ἐγκρατὴς γένηται. οὐ γὰρ ἀδύ-

C δὲ πότερα] δ' ὁπότερα Mon. B. δὲ ὁπότερα Ven. B. Flor. U. et a m. s. Vat. B. (a m. pr. δὲ π.) cum editis ante Bekkerum, quemadmodum infra p. 509. A. et alibi. Sed πότερον eadem significatione dici Heindorfius ad Theaet. p. 145. A. docuit.
ἐστὶν] ἔστιν Lob. Vind. E. Ald. Bas. ab.
ἔχειν] post λόγον Vind. E.
ἂν] *om.* Vat. B.
καταγελῴμεθα] καταγελώμεθα (Lob.) Ald. Bas. ab.
λέγοντες] λέγονταις Mon. B. ante corr.
Οὕτως] *om.* idem.
ἄκροις] ἄκρ ς Vind. B.
τις] τε Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.
ἀνάγκη] εἰς ἀνάγκην Par. K. *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.
ἐπιμεληθῆναι] ἐπεμελήθη Par. DK. sec. Bekk.
ἢ] ἢ Bas. b.
τῷ παρεληλυθότι] Cf. Vol. I. p. 147, a. b.
ἐστὶν] ἔστιν Bekkerus, Astius in tert. et Stallb. νῦν vim maiorem habet.
που ἐκτὸς] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. ἐκτὸς *om.* Ven. B. editi ante Bekkerum.
D περὶ τούτου] *in hoc certe rerum statu* Fic.
εἰρημένη] ἡμετέρα Vind. E.
αὕτη] αὐτὴ Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.
ἡ] *om.* Vind. F. Ang. B.
γένηται] εἶναιται Vind. E.
ἀδύνατος] ἀδύνατον Flor. T. et editiones ante Bekkerum, qui de Par. A. Ven. B. tacet, reliquos ἀδύνατος habere testatur. Ficinus utrum legerit, incertum, sed videtur ἀδύνατον legisse: *fieri certe id potest.*
ὁμολογεῖται] *concessa fuerunt* Fic. In Ald. non punctum, sed comma appositum.
Καὶ] *om.* Vat. B.
ὅτι] *om.* Ald. Bas. ab. Steph.
ἐρεῖς;] Ita Vind. E. Ald. Bekkerus, Astius in tert. et Stallb. ἐρεῖς. reliquae editiones.
κατηγόρει.] κατηγόρει, Steph. Ast. pr. tert. κατηγόρει· Ast. sec. E
ἀλλοίαν τοι] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. Mon. B. ἀλλ' οἵαν τοι Vind. F. Bas. b. ἀλλ' οἱ αὐτοὶ Vind. E. ἀλλ' οἵαν τοι Lob. Vind. B. (Flor. ACRTUV.) Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. tert. *verum quid (eos opinaturos existimas)* Fic. De reliquis Bekkeri codicibus non constat. Verum Astius in sec. de coniectura exhibuit.
ἕξουσιν] ἔχουσιν Lob. Vind. B. Ven. B. Flor. T.
ἐὰν] Ita Par. A. Vat. H. „et fortasse Ven. C." ἐν reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. Stallb. pr. εἰ Ast. sec. ἐὰν etiam scholiastes legit, cuius explicatio haec est: ὅτι εὐμετάβολον τὸ τῶν πολλῶν πλῆθος, δηλοῖ καὶ Ὅμηρος ἀπεικάζων τὴν

νατος γενέσθαι, οὐδ' ἡμεῖς ἀδύνατα λέγομεν· χαλεπὰ
δὲ καὶ παρ' ἡμῶν ὁμολογεῖται. Καὶ ἐμοί, ἔφη, οὕτω
δοκεῖ. Τοῖς δὲ πολλοῖς, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι οὐκ αὖ δοκεῖ,
ἐρεῖς; Ἴσως, ἔφη. Ὦ μακάριε, ἦν δ' ἐγώ, μὴ πάνυ E
οὕτω τῶν πολλῶν κατηγόρει. ἀλλοίαν τοι δόξαν ἕξουσιν,
ἐὰν αὐτοῖς μὴ φιλονεικῶν, ἀλλὰ παραμυθούμενος καὶ
ἀπολυόμενος τὴν τῆς φιλομαθείας διαβολὴν ἐνδεικνύῃ
οὓς λέγεις τοὺς φιλοσόφους, καὶ διορίζῃ ὥσπερ ἄρτι
τήν τε φύσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιτήδευσιν, ἵνα μὴ ἡγῶν- 500
ταί σε λέγειν οὓς αὐτοὶ οἴονται. ἢ καὶ ἐὰν οὕτω θεῶν-
ται, ἀλλοίαν τοι φήσεις αὐτοὺς δόξαν λήψεσθαι καὶ

ὁρμὴν αὐτῶν κύμασι παντοίων ἀνέμων καὶ τοῖς τοιούτοις. ἀλλὰ καὶ νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι κἂν λόγῳ τις αὐτοῖς ἐνδείξηται τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν, κἂν αὐτῷ ἔργῳ τοιοῦτος ᾖ φαινόμενος, ῥᾳδίως ἂν πείσει αὐτούς, καὶ τοσούτῳ ῥᾷον, ὅσῳ ἂν εἶεν πλείους. καὶ γὰρ οἱ πλείους μᾶλλον τῇ τῆς ὕλης ἀταξίᾳ ἀναλογοῦσι καὶ μᾶλλον εὐάλωτοι πρὸς ἑκάτερα, ἤπερ οἱ ὀλιγώτεροι. Nec non Ficinus: *si non contentionis studio, sed amicis monitis, dissoluta philosophiae adversa calumnia, ostendas, quos potissimum viros appellas philosophos, et, ut nuper, distinguas* etc.

αὐτοῖς] αὑτοῖς Ven. B. Par. K. sec. Bip. Ast. tert. Stallb. pr. ἕξουσιν ἐν αὐτοῖς, etiam Buttmannus coniecerat teste Morgensternio symb. crit. 1815. p. 4.

μὴ] εἰ μὴ Mon. B. Par. K. Stallb. pr.

τὴν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

φιλομαθείας] φιλομαθίας Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. RT.

ἐνδεικνύῃ] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. Mon. B. ἐνδεικνύει Vind. F. Ang. B. Flor. ACR. ἐνδεικνύειν Vind. E. ἐνδείκνυ Flor. T. ἐνδείκνυε Lob. Vind. B. Ven. B. Vat. BM. (Flor. UV.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. ἐνδείκνυς Ast. sec. Stallb. pr.

οὓς] οἵους Ang. B. Flor. RT.

λέγεις] „λέγεις vel λέγει Flor. AC."

διορίζῃ] Ita iidem, qui ἐνδεικνύῃ habent, et Flor. TUV. διορίζει iidem, qui ἐνδεικνύει, et Ast. sec. Stallb. pr. διορίζειν Vind. E. διορίζου Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. Idem in reliquis Bekkerianis exstare videtur, de quibus nihil ostendit.

τήν τε] τε *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

ἢ καὶ] καὶ Vind. EF. Ven. B. 500
Ang. B. Flor. ACRT. probante Schleiermachero et sine interrogatione haec dicta existimante. ἢ οὐκ Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. ἢ καὶ Astius in sec. et tert. cum colo post ἀποκρινεῖσθαι, ubi Ald. punctum habet. Ficinus: *vel si ita conceperint, falli eos opinione dixeris nec ad proposita respondere?* Si vulgatam lectionem sequimur, hanc ἀλλοίαν δόξαν diversam ab illa, quam Socrates plerosque habituros esse asseveraverat, eique et veritati contrariam intelligere debemus. Id, quia notio τοῦ ἀλλοίου necessario relativa et ubique ad proximum referenda est, fieri posse videtur. Quemadmodum igitur Socrates ἀλλοίαν τοι δόξαν ἕξουσιν inquiens respexerat illa, quae Adimantus de vulgi opinione ominatus fuerat, eamque diversam et philosophiae faventem fore, si vera eis

ἄλλα ἀποκρινεῖσθαι; ἢ οἴει τινὰ χαλεπαίνειν τῷ μὴ χαλεπῷ ἢ φθονεῖν τῷ μὴ φθονερῷ ἄφθονόν τε καὶ πρᾶον ὄντα; ἐγὼ μὲν γάρ σε προφθάσας λέγω, ὅτι ἐν ὀλίγοις τισὶν ἡγοῦμαι, ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ πλήθει χαλεπὴν οὕτω
B φύσιν γίγνεσθαι. Καὶ ἐγὼ ἀμέλει, ἔφη, ξυνοίομαι. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο ξυνοίει, τοῦ χαλεπῶς πρὸς φιλοσοφίαν τοὺς πολλοὺς διακεῖσθαι ἐκείνους αἰτίους εἶναι τοὺς ἔξωθεν οὐ προσῆκον ἐπεισκεκωμακότας, λοιδορουμένους τε αὑτοῖς καὶ φιλαπεχθημόνως ἔχοντας καὶ ἀεὶ περὶ ἀνθρώπων τοὺς λόγους ποιουμένους, ἥκιστα

philosophi imago ostenderetur, pro certo pronuntiaverat, ita Adimantus, etiam si veram imaginem videant, nihilo minus aliter eis, atque Socrates speret, visum iri affirmaturus simili confidentia ἀλλοίαν τοι δόξαν λήψονται καὶ ἄλλα ἀποκρινοῦνται dicere idque num facturus sit, a Socrate interrogari poterat. Quae interrogatio quum negationis vim habeat, non exspectato responso altera item negativa adiicitur: ἢ οἴει etc. Ceterum ne reliquae quidem lectiones, quarum alteram Schleiermacherus, alteram Stallbaumius secutus est, ad sententiam ineptae, sed perquam languidae videntur.

οὕτω] αὐτῷ Vind. F. Ang. B. Flor. ACR. αὐτὸ Flor. T. αὐτὰ Vind. E.

τοι] τε Ang. B. Stallbaumius in sec. probante Schleiermachero, cuius tamen rationi τοι non ita ut Stallbaumio obstabat. Servatis vero verbis ἢ καὶ hoc quoque servandum esse apparet. Nec frustra codices etiam qui cum Ang. B. facere solent, id retinent.

ἀποκρινεῖσθαι] ἀποκρίνεσθαι Par. A. Vat. H. Conf. Vol. I. p. 52, b. collecta, secundum quae, si unus et alter illius familiae liber accessisset, praesens recipi poterat.

ἢ οἴει] *an censes, inquam* Fic.

ἄφθονον] Antiatticistes Bekk. pag. 81, 29: ἄφθονον· τὸν μὴ φθονοῦντα. Πλάτων Πολιτείας τετάρτῳ. quod ad nostrum locum pertinere puto.

γάρ σε] γὰρ σὲ Vind. E. Bekkerus, Astius in tertia et Stallbaumius, quasi Socrates ἐγὼ μὲν dicens non omnino aliis, sed Adimanto soli sese opponeret.

γίγνεσθαι] γενέσθαι Vind. E.

ἀμέλει] *om.* Fic. Bekkerus et Stallbaumius commate a praecedente ἐγὼ separant, quo admisso non iam adverbii, sed imperativi vim habere statuendum est, cui usus repugnat. Cf. Schneiderus ad Cyrop. V. 2, 13.

ξυνοίει] ξυνοίου Mon. B. Flor. U. In Ald. nulla interpunctio, in Bas. ab. Steph. interrogandi nota apposita est. B

τοῦ] τὸ Vind. B.

διακεῖσθαι] διακοεῖσθαι Lob. ante corr.

ἐκείνους] post αἰτίους Vind. E.

οὐ] ὡς μὴ Mon. B. Flor. U. Par. K. οὐ μὴ Ald. Bas. ab. Steph. Idem a m. s. in Par. D. positum videtur, quem Bekkerus a m. pr. οὐ προσῆκον cum reliquis habere testatur.

ἐπεισκεκωμακότας] ἐπεισκεκομακότας, sup. ω, Vind. E.

λοιδορουμένους] λοιδορουμένοις Vind. F. λοιδορουμένη Par. K.

αὑτοῖς] Vulgo αὐτοῖς, quod

φιλοσοφίᾳ πρέπον ποιοῦντας. Πολύ γ', ἔφη. Οὐδὲ γάρ που, ὦ Ἀδείμαντε, σχολὴ τῷ γε ὡς ἀληθῶς πρὸς τοῖς οὖσι τὴν διάνοιαν ἔχοντι κάτω βλέπειν εἰς ἀνθρώπων πραγματείας καὶ μαχόμενον αὐτοῖς φθόνου τε καὶ C δυσμενείας ἐμπίπλασθαι, ἀλλ' εἰς τεταγμένα ἄττα καὶ κατὰ ταὐτὰ ἀεὶ ἔχοντα ὁρῶντας καὶ θεωμένους οὔτ' ἀδικοῦντα οὔτ' ἀδικούμενα ὑπ' ἀλλήλων, κόσμῳ δὲ πάντα καὶ κατὰ λόγον ἔχοντα, ταῦτα μιμεῖσθαί τε καὶ ὅτι μάλιστα ἀφομοιοῦσθαι. ἢ οἴει τινὰ μηχανὴν εἶναι, ὅτῳ τις ὁμιλεῖ ἀγάμενος, μὴ μιμεῖσθαι ἐκεῖνο; Ἀδύνα-

Ficinus *homines conviciis passim lacessunt* interpretatus ad τοὺς πολλούς, Stallbaumius ad philosophos refert per synesin ex praecedenti φιλοσοφίαν petendos. Neutrum in istos ἐπεισκεκωμακότας, quales supra p. 495. C. descripti sunt, cadere videtur, quippe qui et vulgo placere et ob philosophiam, quam profitentur, magni fieri cupiant. Invicem vero obtrectare, alter alteri philosophi nomen tribuendum negare, ita philosophiae ipsi magnam invidiam conflare solent. Itaque αὐτοῖς scripsi.

ποιουμένους,] ποιουμένους; Steph.

πρέπον] πρέποντας Par. DK. πρέποντα Mon. B. Flor. U. Stallbaumius.

ποιοῦντας.] Vulgo ποιοῦντας; Ita scilicet initium periodi comparatum erat, ut cum interrogatione terminatum iri videretur. Sed Adimantus ei, quod Socrates in fine dixerat, assentiens interrogationem paullatim in affirmationem abisse docet, quemadmodum Vol. I. p. 228. in negationem conversam vidimus. Atque ipsa illa οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο ξυνοίει ita pronuntiari poterant, ut magis affirmantis essent, quam dubitantis; et οὐκοῦν a scholiaste per τοιγαροῦν explicatur.

C πραγματείας,] πραγματειάς. Ald.

φθόνου] φόνου Vat. H.

ἐμπίπλασθαι] ἐμπιπλᾶσθαι Vind. F. Ald. Bas. ab. ἐμπίμπλασθαι Ven. B. Cf. Vol. I. p. 283.

εἰς] εἰ Vind. F.

τεταγμένα] τεταγμέν' Vind. F. Ang. B.

ἄττα] ἅττα Lob.

ταὐτὰ] ταῦτα Vind. F.

ὁρῶντας καὶ θεωμένους] *contemplatur* Fic.

ἀδικούμενα] ἀδικούμενον Par. AK. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. C. Flor. ACTV. Etiam Par. D. vulgatam cum litura et Ven. B. *ον* super ultima eius syllaba exhibet. Erroris originem demonstrat Bastius comm. pal. p. 818.

καὶ] *om.* Vat. B. a m. pr.

μιμεῖσθαί] μιμνεῖσθαί Ald. Bas. a. Ad hos infinitivos explicandos zeugmate opus non videtur: οὐκ ἔστιν αὐτοῖς σχολὴ κάτω βλέπειν, ἀλλὰ μιμεῖσθαι per se clara sunt.

ὁμιλεῖ] ὁμιλεὶ Vind. E.

ἀγάμενος] Ita Lob. sed cum ο super α. ἀγόμενος Ald. Bas. a. quo Stephanus p. 23. ἀγάμενος postquam multo aptius esse docuit, „ideo, inquit, veteri libro de eo in contextum recipiendo sum assensus, praesertim quum et Fic. agnoscat.“ (*cui cum amore admirabundus adhaeret.*) ἄγασθαι tamen ποιητικὸν, saltem ποιητικώτερον fatetur; quod Platoni secus visum. Cf. L. I. p. 329. D. II. 367. E.

μὴ] *om.* Vind. F. Vat. H. Flor. AC.

τον, ἔφη. Θείῳ δὴ καὶ κοσμίῳ ὅ γε φιλόσοφος ὁμιλῶν
D κόσμιός τε καὶ θεῖος εἰς τὸ δυνατὸν ἀνθρώπῳ γίγνεται· διαβολὴ δ' ἐν πᾶσι πολλή. Παντάπασι μὲν οὖν. Ἂν οὖν τις, εἶπον, αὐτῷ ἀνάγκη γένηται ἃ ἐκεῖ ὁρᾷ, μελετῆσαι εἰς ἀνθρώπων ἤθη καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ τιθέναι καὶ μὴ μόνον ἑαυτὸν πλάττειν, ἆρα κακὸν δημιουργὸν αὐτὸν οἴει γενήσεσθαι σωφροσύνης τε καὶ δικαιοσύνης καὶ ξυμπάσης τῆς δημοτικῆς ἀρετῆς; Ἥκιστά γε, ἦ δ' ὅς. Ἀλλ' ἐὰν δὴ αἴσθωνται οἱ πολλοί, ὅτι ἀληθῆ
E περὶ αὐτοῦ λέγομεν, χαλεπανοῦσι δὴ τοῖς φιλοσόφοις

Θείῳ δὴ — θεοφιλῆ ποιήσειαν. 501. C.] laudat Eusebius praep. L. XII. p. 348: *θεῷ δὴ καὶ κόσμῳ ὅ γε* etc.

ὅ γε] *ὅτε* Bas. b.

κόσμιός τε καὶ θεῖος] *divinus ipse atque decorus* Fic.

D *γίγνεται*] *γίνεται* Euseb.

δ'] *δὲ* Vind. F. Euseb.

πᾶσι] *πάσῃ* Vind. F. ante corr.

οὖν] int. vers. a m. s. Vind. E.

γένηται] *γίγνηται* idem.

μελετῆσαι] *μελέτοσαι* Mon. B.

καὶ μὴ μόνον ἑαυτὸν] *neque se tantum, sed et alios* Fic. Pro *μόνον* Vind. F. *πόνον* habet.

ἆρα] *ἄρα* Flor. ACV. *ἀλλὰ* Vat. B. a m. pr.

κακὸν] Priorem syllabam Vind. F. int. vers. a m. s. habet.

δημιουργὸν] *δὴ δημ.* Euseb. Ast. sec.

αὐτὸν] post *οἴει* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

δημοτικῆς] *δημωτικῆς* Mon. B. *δεσμωτικῆς* Vind. F.

Ἀλλ' ἐὰν δὴ] *Si* Fic.

αἴσθωνται] *αἴσθονται* Flor. R.

E *ἀπιστήσουσιν*] *ἀπιστήσσουσιν* Vind. F. ante corr. Sequentia Hierocles de providentia L. II. apud Photium cod. CCLI. p. 464, b. 13 — 27. Bekk. hunc in modum contracta exhibet: *καὶ τοῦτο ἐν Πολιτείᾳ παραδίδωσι, τοὺς φιλοσόφους λέγων ἄρχοντας ταῖς πόλεσιν ἐφεστάναι, ἵνα λήξωσί ποτε τῶν κακῶν, καὶ ὡς οὐκ ἄν ποτε εὐδαιμονήσειε πόλις,* (ita Bekkerus secundum codices pro vulgato *εὐδοκιμήσειε πόλεις* scripsit.) *εἰ μὴ αὐτὴν διαγράψειαν οἱ τῷ θείῳ παραδείγματι χρώμενοι. τίς δ' ὁ τρόπος τῆς διαγραφῆς; ὅτι λαβόντες ὥσπερ πίνακα πόλιν τε καὶ ἤθη ἀνθρώπων πρῶτον μὲν καθαρὰν ποιήσειαν, καὶ μετὰ τοῦτο ὑπογράψαιντο ἂν τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας, ἔπειτα, οἶμαι, ἀπεργαζόμενοι αὐτὴν πυκνὰ ἂν ἑκατέρωσε ἀποβλέποιεν, πρός τε τὸ φύσει δίκαιον καὶ καλὸν καὶ σώφρον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, καὶ πρὸς* (*ὡς* in codicibus est.) *ἐκεῖνο αὖ, ὃ τοῖς ἀνθρώποις ἐμποιεῖ,* (id codices omittunt.) *ὡς καὶ* (ita codices pro *καὶ ὡς*) *Ὅμηρος ἔφη, τὸ θεοειδές τε* (v. *τι*) *καὶ θεοείκελον, καὶ τὸ μὲν ἐξαλείφοιεν, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφοιεν, ἐς ὅτι* (*ὅτου* cod. Paris. bombyc.) *μάλιστα τὰ ἀνθρώπινα ἤθη θεοφιλῆ ποιήσειαν.*

ἄν ποτε] *ἀπόντε* Ven. C. Ad sequentia cf. L. V. p. 473. E.

παραδείγματι] *παραδείματι* Ald.

ἦ] *ἦν* Mon. B. Flor. U.

ἐάνπερ] *ἐὰν* Lob. Vind. B. Vat. M.

δὴ] post *τίνα* Vat. B.

καὶ ἀπιστήσουσιν ἡμῖν λέγουσιν, ὡς οὐκ ἄν ποτε ἄλ-
λως εὐδαιμονήσειε πόλις, εἰ μὴ αὐτὴν διαγράψειαν οἱ
τῷ θείῳ παραδείγματι χρώμενοι ζωγράφοι; Οὐ χαλε-
πανοῦσιν, ἦ δ' ὅς, ἐάνπερ αἴσθωνται. ἀλλὰ δὴ τίνα
λέγεις τρόπον τῆς διαγραφῆς; Λαβόντες, ἦν δ' ἐγώ, 501
ὥσπερ πίνακα πόλιν τε καὶ ἤθη ἀνθρώπων πρῶτον μὲν
καθαρὰν ποιήσειαν ἄν, ὃ οὐ πάνυ ῥᾴδιον· ἀλλ' οὖν
476 οἶσθ', ὅτι τούτῳ ἂν εὐθὺς τῶν ἄλλων διενεγκεῖν, τῷ
μήτε ἰδιώτου μήτε πόλεως ἐθελῆσαι ἂν ἅψασθαι μηδὲ
γράφειν νόμους, πρὶν ἢ παραλαβεῖν καθαρὰν ἢ αὐτοὶ

501 διαγραφῆς; Λαβόντες] διαγραφῆς λαβόντες sine interpunctione Vind. E. Alteri Vind. F. a m. sec. οἱ φιλόσοφοι superscriptum habet.

ἤθη] post ἀνθρώπων Flor. T.

ἄν, ὃ] ἂν ὅθεν Flor. R. ὅθεν, e corr. ὅθεν, Vind. F. ὅθεν Ang. B. Pro commate, quod cum Astio interposuimus, reliqui editores punctum fecerunt.

ἀλλ' οὖν οἶσθ'] *an nescis —?* Fic. cuius auctoritate Astius ἀλλ' οὐκ οἶσθ' —; scripsit, idem in Bas. b. exstare falso nuntians. Quod Socrates Adimantum hoc iam scire ponit, id eodem, quo alia in his sermonibus, pertinet, ut prius habita cum eo colloquia respicere videatur. — οἶσθα Lob. Vind. B.

εὐθὺς] *praecipue* Fic.

διενεγκεῖν] διενέγκοιεν Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius. διενέγκαιεν Euseb. ex quo Astius in sec. et tert. διενέγκειαν fecit, parum tenax eius, quod recte ad Alcib. p. 305. observaverat. Stephanus p. 24. ὅτι aut expungendum, aut sicuti post οἶδα, εὖ οἶδα, ἴσθι, εὖ ἴσθι, ita etiam post οἶσθα posse πλεονάζειν statuendum censebat. Cf. Phaedon. p. 63. C: νῦν δὲ εὖ ἴστε, ὅτι παρ' ἄνδρας τε ἐλπίζω ἀφίξεσθαι ἀγαθούς· καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ δισχυρισαίμην· ὅτι μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπότας πάνυ ἀγαθοὺς ἥξειν, εὖ ἴστε, ὅτι, εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, δισχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο. ad quem locum Heindorfius duo Xenophonteos ex Cyropaedia adscripsit nostro simillimos L. V. c. 4. §. 1: ἐκ δὲ τοῦ Γαδάτα ἱππικοῦ τῶν δυνατῶν τις ἀνδρῶν ἐπεὶ ἑώρα αὐτὸν ἀφεστηκότα ἀπὸ τοῦ Ἀσσυρίου, ἐνόμισεν, ὅτι, εἴ τι οὗτος πάθοι, αὐτὸς ἂν λαβεῖν παρὰ τοῦ Ἀσσυρίου πάντα τὰ Γαδάτα. οὕτω δὴ — κελεύει — λέγειν τῷ Ἀσσυρίῳ, ὅτι, εἰ βούλοιτο ἐνεδρεῦσαι, λαβεῖν ἂν Γαδάταν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. quae quum optimorum codicum fide merito pro veris habentur, ne nobis quidem διενεγκεῖν mutare et orationem particulae ὅτι caussa, quam saepe obliquae addi constat, erigere licebit. Etiam *quia* significantem infinitivus in obliqua oratione sequitur Epinom. p. 982. D. τοῦθ' ἡμῶν τοῖς πολλοῖς αὐτὸ τοὐναντίον ἔδοξεν, ὅτι τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως πράττειν, ψυχὴν οὐκ ἔχειν. Eusebium autem iam supra L. I. p. 347. A. pro infinitivo vidimus usitatiorem modum exhibere, quo loco Mon. B. perperam a Bekkero cum Stephano consentire traditur. Habet cum plerisque δεῖν, non δεῖ.

ἰδιώτου] ἰδιώτην Vat. H.

ἐθελῆσαι ἂν] ἐθελήσαιεν Euseb.

γράφειν] γράφει Vind. E.

πρὶν ἢ] πρινὴ Vind. F. Ald. Bas. ab. ἢ πρὶν Vat. B.

καθαρὰν] *haec purgata* Fic.

ποιῆσαι. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη. Οὐκοῦν μετὰ ταῦτα οἴει ὑπογράψασθαι ἂν τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας; Τί μήν;
B *Ἔπειτα, οἶμαι, ἀπεργαζόμενοι πυκνὰ ἂν ἑκατέρωσε ἀποβλέποιεν, πρός τε τὸ φύσει δίκαιον καὶ καλὸν καὶ σώφρον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα καὶ πρὸς ἐκεῖνο αὖ, ὃ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐμποιοῖεν, ξυμμιγνύντες τε καὶ κεραννύντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων τὸ ἀνδρείκελον, ἀπ' ἐκείνου τεκμαιρόμενοι, ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐκάλεσεν ἐν τοῖς*

ποιῆσαι.] *ποιῆσαι;* Ald. Bas. ab. (Ast.)
γ'] *γε* Euseb.

Οὐκοῦν] *οὐκ ἂν* Vat. H. Flor. ACV.

μετὰ ταῦτα] *μεταταῦτα* Lob. Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab.
οἴει] *εἴη* Vind. E.

ὑπογράψασθαι] *ὑπογράψεσθαι* Ang. B.

B *ἑκατέρωσε*] Ita Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. Hierocles, Euseb. Ast. sec. *ἑκατέρωσ'* Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. *ἑκατέρως* reliqui codices et editiones.

ἐκεῖνο] Ita Vind. F. ante corr. *ἐκείνω* e corr.

αὖ, ὃ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐμποιοῖεν,] Ita Ven. B. Ald. Bas. a. Steph. (tacentibus Bip.) Ast. pr. et sec. *αὐτὸ ἐν τ. ἀ. ἐ.* Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. Bas. b. *αὖ τὸ ἐν τ. ἀ. ἐ.* reliqui codices, inter quos Flor. T. *ἐμποιεῖν*, Mon. B. *τὸ* linea notatum et pro eo *ὃ* a m. s. in marg. scriptum habet. *atque iterum ad humana: et ad superioris illius exemplar humana disponent* Fic. qui et ipse *τὸ* legisse videtur. Idem Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius receperunt et post *ἀνθρώποις* incisionem fecerunt, quo facto *ἐμποιοῖεν* ad sequentia relatum copula caret, qua cum *ἀποβλέποιεν* iungatur. Itaque Astius *καὶ ποιοῖεν* pro eo scribendum, Stallbaumius *ἀποβλέποιεν* in *ἀποβλέποντες* mutandum, Schleiermacherus, qui et ipse Bekkeri lectionem sequitur, *τε* ante *ξυμμιγνύντες* ponendum suspicatur: quorum nihil non durius longiusve a codicum scriptura distans, quam vulgatum videtur. Accedit quod, quum alterum illud, quo pictores respiciant, aliud esse non possit, nisi ipsa imago, quam informant, seu simulacrum iusti, pulchri et reliquorum, quod efficere in tabula rasa student, id ipsum non sine magna ambiguitate *τὸ ἐν τοῖς ἀνθρώποις* diceretur, quibus verbis propter opposita *τὸ φύσει δίκαιον καὶ καλὸν* vel virtutum illarum species in vivis hominibus obvia potius, quam adumbrata in tabula, vel idea quaedam *humanae* iustitiae pulchritudinisque diversa ab illo *natura* iusto pulchroque significari videretur. His de caussis vulgatam lectionem restitui, in qua sensus certus et aptus, optativus autem ad hypotheticam orationis formam legitime accommodatus est.

ξυμμιγνύντες] *συμμ.* Vind. E. *ξυμμιγνῦντές* Vind. F. Mon. B. Eus. Ald. Bas. ab.
τε] *om.* Vind. E.

κεραννύντες] *κεραννῦντες* Vind. F. Mon. B. Eus.
ἀνδρείκελον] Timaeus lex. p. 36: *ἀνδρείκελον· χρόα ἐπιτηδεία ὡς πρὸς ἀνδρὸς μίμησιν.* quae explicatio non magis in hunc locum quadrat, quam in alterum Cratyli p. 424. E. ubi pictores interdum multos colores miscere dicuntur, *οἷον ὅταν ἀνδρείκελον*

ἀνθρώποις ἐγγιγνόμενον θεοειδές τε καὶ θεοείκελον. Ὀρθῶς, ἔφη. Καὶ τὸ μὲν ἄν, οἶμαι, ἐξαλείφοιεν, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφοιεν, ἕως ὅτι μάλιστα ἀνθρώπεια ἤθη C
εἰς ὅσον ἐνδέχεται θεοφιλῆ ποιήσειαν. Καλλίστη γοῦν ἄν, ἔφη, ἡ γραφὴ γένοιτο. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, πείθομέν πῃ ἐκείνους, οὓς διατεταμένους ἐφ' ἡμᾶς ἔφησθα ἰέναι, ὡς τοιοῦτός ἐστι πολιτειῶν ζωγράφος ὃν τότ' ἐπῃνοῦμεν πρὸς αὐτούς, δι' ὃν ἐκεῖνοι ἐχαλέπαινον, ὅτι

σκευάζωσιν ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. Utrobique hominis imaginem significat.

ἐγγιγνόμενον] ἐγγιν. Vind. E.

θεοείκελον] θεοείκελλον Lob. θεωείκελον Ald. Bas. a.

C ἕως] ὡς Lob. Vind. B. Vat. BM. Quod vulgo additum legitur ἄν, quum nonnisi in Par. DK. Mon. B. Flor. U. et apud Eusebium exstet, recte omissum est a Stallbaumio in sec. ed. Cf. Leg. L. VI. p. 752. C: εἰ δὲ μείναιμέν πως τοσοῦτον χρόνον, ἕως οἱ γευσάμενοι παῖδες τῶν νόμων καὶ ξυντραφέντες ἱκανῶς ξυνήθεις τε αὐτοῖς γενόμενοι τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῇ πόλει πάσῃ κοινωνήσειαν. Phaedon. p. 59. D: περιεμένομεν οὖν ἑκάστοτε, ἕως ἀνοιχθείη τὸ δεσμωτήριον. Ib. 101. D: ὡσαύτως ἂν διδοίης (λόγον) ἄλλην αὖ ὑπόθεσιν ὑποθέμενος — ἕως ἐπί τι ἱκανὸν ἔλθοις. Quibus omnibus locis id, *quoad usque* facere aliquid aliquis ostenditur, intra eiusdem cogitationem quidem versari, sed sine dubitatione ei futurum esse vel fieri tamen posse videri significatur. Sed ubi id tale est, ut a facientis voluntate pendeat, arbitrarii significatio per particulam ἂν accedere potest. Itaque et nostro loco ferri quodammodo poterat ἄν, et Phaedonis loco proximo paullo ante verba citata recte habet vulgata: εἰ δέ τις αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο, χαίρειν ἐῴης ἂν καὶ οὐκ ἀποκρίναιο, ἕως ἂν τὰ ἀπ' ἐκείνης ὁρμηθέντα σκέψαιο. neque opus est, ut ἂν in αὖ mutetur, quemadmodum Stallbaumius opinatur, qui, dum ἂν optativo ab ἕως pendenti iungi posse simpliciter negat, discrimen significationis neglexit et nostrum ἕως cum altero, quod est *quamdiu*, confundens dissimiles locos Theaet. p. 155. A. et Menon. 97. C. pro similibus habuit.

ἀνθρώπεια] τὰ ἀ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Euseb. (Hier.) Ast. sec. tert. male. ὅτι μάλιστα non pleonastice additum, sed ad ἀνθρώπεια referendum est, quod Schleiermacherum non fugit.

Καλλίστη] καλλήστη Vind. E.

ἔφη] *om.* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

ἡ] *om.* Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

ἦν δ'] *om.* Vind. E.

πείθομέν] πυθόμενοί idem. πειθομένη Vat. H. Flor. AC. Male Stephanus p. 24. πείθοιμεν desiderat.

ἐκείνους] κείνους Vind. F. Ang. B. ἐκεῖνοι Vind. E.

διατεταμένους] διατεταμμένους, e corr. διατεταμένους, Mon. B. διατεταγμένους Ven. B. Ang. B. (Flor. RT.) cum editis ante Astii sec. V. L. V. p. 474. A. In Vind. F. super δια a m. s. ἀντι scriptum est.

τότ'] τότε Vind. F.

ἐπῃνοῦμεν] ἐπαινοῦμεν Flor. T. ἐπονοῦμεν Vat. B. Mon. B. superscripto alter η, alter αι super πο.

ὅτι] ὅτε Mon. B. Flor. U.

τὰς πόλεις αὐτῷ παρεδίδομεν, καί τι μᾶλλον αὐτὸ νῦν ἀκούοντες πραΰνονται; Καὶ πολύ γε, ἦ δ' ὅς, εἰ σω-
D φρονοῦσι. Πῆ γὰρ δὴ ἕξουσιν ἀμφισβητῆσαι; πότερον μὴ τοῦ ὄντος τε καὶ ἀληθείας ἐραστὰς εἶναι τοὺς φιλοσόφους; Ἄτοπον μέντ' ἂν, ἔφη, εἴη. Ἀλλὰ μὴ τὴν φύσιν αὐτῶν οἰκείαν εἶναι τοῦ ἀρίστου, ἣν ἡμεῖς διήλθομεν; Οὐδὲ τοῦτο. Τί δέ; τὴν τοιαύτην τυχοῦσαν τῶν προσηκόντων ἐπιτηδευμάτων οὐκ ἀγαθὴν τελέως ἔσεσθαι καὶ φιλόσοφον, εἴπερ τινὰ ἄλλην; ἢ ἐκείνους φήσειν
E μᾶλλον, οὓς ἡμεῖς ἀφωρίσαμεν; Οὐ δή που. Ἔτι οὖν ἀγριανοῦσι λεγόντων ἡμῶν, ὅτι πρὶν ἂν πόλεως τὸ φιλόσοφον γένος ἐγκρατὲς γένηται, οὔτε πόλει οὔτε πολί-

καί τι] Ita Vind. E. Flor. ACTV. καὶ τί Par. A. Vat. H. καὶ ἔτι reliqui codices editique, quod qui retinent, ita interpretari necesse habent, ut placati animi, quo illi nunc utantur, tranquillitas maior dicatur indignatione, qua antea usi sint. Nam quod ipsa verba suadent, ut ad ἔτι μᾶλλον cogitetur ἢ τότε, ὅτε αὐτὸν ἐπῃνοῦμεν πρὸς αὐτούς, id ob sequentia δι' ὃν ἐκεῖνοι ἐχαλέπαινον fieri nequit, nisi eodem tempore et χαλεπαίνειν et πραΰνεσθαι eos dici statuimus. Illi vero interpretationi ea, quam nostra lectio simplicem et facilem habet, ob id ipsum haud dubie praeferenda, neque codicum auctoritas ita comparata est, ut deteriorem sequi cogamur. Itaque cum Schleiermachero τι praetuli, cui etiam Adimanti πολὺ melius, quam vulgato respondet. Nec aliter Ficinus: *nunc vero aequiori animo hoc audiunt?*

αὐτὸ] *om.* Ang. B. Vind. F. αὐτῷ Mon. B.

πραΰνονται] πραΰνονται Ald.

πολύ] *maxime* Fic.

εἰ σωφρονοῦσι] ἦ, e corr. εἰ, σωφρονοῦσι Vind. F. ἢν σωφρονοῦσι Lob. εἰ φρονοῦσι, sup. σω inter εἰ et φρ, Vat. B. ἢν σωφρονῶσι Ven. B. Vind. B. Vat. M. Ald. Bas. ab. Steph. εἰ σωφρονοῦσιν Bekkerus. ἢν σωφρονῶσι non vitiosum, sed minus usitatum. Cf. Vol. I. p. 376, a.

γὰρ δὴ] *nunc* Fic. D

τοῦ ὄντος] *eorum quae vere sunt* idem.

μέντ' ἂν] μὲν τ' ἂν Vind. E. Mon. B. μὲν τἂν Vind. F.

ἔφη] post εἴη Vind. E.

δέ] δαί Par. A.

ἀγαθὴν] ἀγαθὸν Ald. Bas. ab.

τινὰ] τιν' Vind. F. τὴν' Ang. B.

φήσειν] φύσει Vind. F. Ang. B. φήσεις Par. DK. Mon. B. (Flor. RTU.) cum editis ante Bekkerum. (*vel eos*) *probabunt* (*magis*) Fic. Quamquam huius infinitivi eadem, quae proximi ἔσεσθαι ratio reddi potest, ut ab ἕξουσι λέγειν pendere statuatur, quam dictionem a Socrate in locum eius, quam posuerat, ἕξουσιν ἀμφισβητῆσαι substitutam esse ex eo colligitur, quod οὐκ ἀγαθὴν, non μὴ dixit, qua ratione probata sensus minime incommodus procedit hic: *poteruntne dicere hanc naturam non perfecte bonam et philosopham futuram, aut sese illos praelaturos esse, quos nos exclusimus?* tamen φή-

ταις κακῶν παῦλα ἔσται, οὐδὲ ἡ πολιτεία, ἣν μυθολο-
γοῦμεν λόγῳ, ἔργῳ τέλος λήψεται; Ἴσως, ἔφη, ἧττον.
Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, μὴ ἧττον φῶμεν αὐτοὺς, ἀλλὰ
παντάπασι πρᾴους γεγονέναι καὶ πεπεῖσθαι, ἵνα εἰ μή 502
τι ἄλλο, αἰσχυνθέντες ὁμολογήσωσι; Πάνυ μὲν οὖν,
ἔφη. Οὗτοι μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τοῦτο πεπεισμένοι
ἔστων· τοῦδε δὲ πέρι τις ἀμφισβητήσει, ὡς οὐκ ἂν
τύχοιεν γενόμενοι βασιλέων ἔκγονοι ἢ δυναστῶν τὰς
φύσεις φιλόσοφοι; Οὐδ' ἂν εἷς, ἔφη. Τοιούτους δὲ
γενομένους ὡς πολλὴ ἀνάγκη διαφθαρῆναι, ἔχει τις λέ-
γειν; ὡς μὲν γὰρ χαλεπὸν σωθῆναι, καὶ ἡμεῖς ξυγχω-
ροῦμεν· ὡς δὲ ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ τῶν πάντων οὐδέποτ' B

σειν ob ἔσεσθαι pro φάναι receptum, hoc autem pariter cum illo λέγειν ad ἕξουσι referendum statuere malim: *poteruntne hos non fore perfecte bonos dicere, aut illos potius tales futuros affirmare?* Aliter Stallbaumius: „φήσειν dicitur perinde ac si praecessisset Πῇ γὰρ οἴει ἕξειν αὐτοὺς ἀμφισβητῆσαι, κ. τ. λ." cui subscriberem, si μὴ ἀγαθὴν praecessisset.

E δή] δέ Vat. H.

οὖν] *om.* Fic.

ὅτι] *om.* Ald. Bas. ab.

φιλόσοφον] φιλόσον Vind. E.

πόλει] πόλεως Par. K.

πολιτεία] πολιτία Mon. B.

μυθολογοῦμεν] μυθολογῶμεν Vind. B. Vat. M.

οὖν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

ἦν] ἣν Vind. E.

μὴ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

ἵνα] ἵν' Vind. E.

502 εἰ] *om.* Vat. H. Flor. V. et Ficinus: *ne forte erubescentes aliquid aliud confiteantur.*

ἄλλο] Astius in tert. ἀλλὰ coniecit; non male. V. p. 509. C.

ὁμολογήσωσι;] ὁμολογήσωσιν; Bekkerus.

τοῦτο] τοῦτον Vind. F. Ang. B.

ἔστων] ἔσταν Vind. E.

τις] τὶς Vind. E. Ald. Bas. ab. τίς Lob. Vind. B. Mon. B. Steph. Ast. pr. sec. τῆσ Vind. F. Interrogativum per se haud ineptum ei, quod Adimantus respondet, minus convenit.

ἀμφισβητήσει, ὡς] ἀμφισβητήσεως Vind. F.

ἔκγονοι] ἔγγονοι Vind. F.

τὰς] οἱ τὰς Lob. Vind. B. Vat. M. Bas. b. Steph.

πολλὴ] πολλοὺς, sup. ἡ, Par. K.

τις] τίς Vind. B.

λέγειν; ὡς etc.] Ita Lob. Vind. BE. Mon. B. Bekkerus et Stallb. λέγειν. ὡς etc. Ald. Bas. ab. Steph. λέγειν· ὡς etc. Ast. pr. sec. λέγειν (ὡς — ξυγχωροῦμεν), Astius in tert. pessime ὡς μὲν et ὡς δὲ divellens. Socrates ita interrogat, ut Adimantum negaturum exspectet, eiusque exspectationis rationem addit: ὡς μὲν γὰρ etc.

γὰρ] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ξυγχωροῦμεν] συγχ. Mon. B. Vind. F. Flor. RU.

δὲ] δ' Lob. Vind. BE. Vat. HM.

οὐδέποτ'] οὐδέποτε Vind. EF. B

οὐδ' ἂν εἷς σωθείη, ἔσθ' ὅστις ἀμφισβητήσει; Καὶ πῶς; Ἀλλὰ μὴν, ἦν δ' ἐγὼ, εἷς ἱκανὸς γενόμενος, πόλιν ἔχων πειθομένην, πάντ' ἐπιτελέσαι τὰ νῦν ἀπιστούμενα. Ἱκανὸς γάρ, ἔφη. Ἄρχοντος γάρ που, ἦν δ' ἐγώ, τιθέντος τοὺς νόμους καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, ἃ διεληλύθαμεν, οὐ δή που ἀδύνατον ἐθέλειν ποιεῖν τοὺς πολίτας. Οὐδ' ὁπωστιοῦν. Ἀλλὰ δὴ ἅπερ ἡμῖν δοκεῖ, δόξαι καὶ ἄλλοις θαυμαστόν τι καὶ ἀδύνατον; Οὐκ οἴ-
C μαι ἔγωγε, ἦ δ' ὅς. Καὶ μὴν ὅτι γε βέλτιστα, εἴπερ δυνατὰ, ἱκανῶς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ὡς ἐγῷμαι, διήλθομεν. Ἱκανῶς γάρ. Νῦν δή, ὡς ἔοικε, ξυμβαίνει

οὐδ' ἂν εἷς] οὐδὰν εἷς Vind. F. ἂν οὐδεὶς Lob. Vind. B. Vat. BM.
ὅστις] ὅτις Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Vat H. et, ut videtur, a m. pr. Mon. B.
ἀμφισβητήσει] Ita Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. ἀμφισβητήσεως Ven. C. ἀμφισβητήσειε reliqui codices cum editionibus ante Astii sec. qui in *addendis* vel ἂν adiiciendum vel ἀμφισβητήσει scribendum docuit. Cf. Vol. I. p. 91, a. Pro signo interrogandi Stephanus punctum habet.
Καὶ πῶς;] *om.* Mon. B.
γενόμενος] *om.* Mon. B. *natura sic institutus* Fic.
πάντ'] πάντα Lob. Vind. B.
ἐπιτελέσαι] ἐπιτελέσει Par. DK. sec. Bip. Vind. E.
Ἄρχοντος γάρ που] *Porro si princeps aliquis* Fic. ἄ. γὰρ δή που Lob. Vind. B. Vat. M.
τιθέντος] τιθέντα Par. K.
διεληλύθαμεν,] διεληλύθαμεν; Vind. B.
πολίτας. Οὐδ'] πολίτας οὐδ' Vind. E.
ὁπωστιοῦν.] ὁπωστιοῦν. Vind. E. ὅπως. τί οὖν. Vind. F.
δὴ ἅπερ] μὴν ὅπερ Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. μὴν ἅπερ Ald. Bas. a. Steph. Ast.
καὶ] Ita Mon. B. a m. pr. ἂν a m. s.
θαυμαστόν τι καὶ ἀδύνατον] θ. τε κ. ἀ. Vind. E. Mon. B. Par. DK. Flor. TU. θ. τ. κ. ἀ. Vind. B. θαυμαστὰ καὶ ἀδύνατα Bas. b. „Legitur etiam θαυμαστά τε καὶ ἀδύνατα" Steph. in m.
Οὐκ οἶμαι ἔγωγε] *Non, ut arbitror.* Fic.
γε] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM. C
βέλτιστα, εἴπερ δυνατὰ,] βέλτιστα: Vind. E.
περὶ τῆς νομοθεσίας] Rectius in Ald. Bas. ab. Steph. comma his postpositum, quam in Astii pr. et sec. antepositum est.
λέγομεν] ἐλέγομεν Vat. H. Flor. C.
Ξυμβαίνει] ξυμβαίνειν Par. K. sec. Bekk.
Οὐκοῦν] *om.* Fic.
τοῦτο] τοῦτὸ idque post μόγις Vind. E.
μόγις] Ita Par. A. Vind. EF. Mon. B. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. μόλις reliqui et editiones ante Bekkerum, qui uno Axiochi loco p. 368. B. μόλις cum omnibus codicibus tenuit, in reliquis paucis, quibus idem vulgatum erat, μόγις scripsit, partim iubentibus codicibus, ut hic et L. X. p. 620. C. Apol. 21. B. 27. C. Phaedon. 108. B. partim refragantibus, ut Theaet. p. 142. B. ubi γ tantum in tribus Parisiensibus CEF. super-

ἡμῖν περὶ τῆς νομοθεσίας ἄριστα μὲν εἶναι ἃ λέγομεν,
εἰ γένοιτο, χαλεπὰ δὲ γενέσθαι, οὐ μέντοι ἀδύνατά γε.
Ξυμβαίνει γάρ, ἔφη. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοῦτο μόγις τέλος
ἔσχε, τὰ ἐπίλοιπα δὴ μετὰ τοῦτο λεκτέον, τίνα τρόπον D
ἡμῖν καὶ ἐκ τίνων μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων οἱ
σωτῆρες ἐνέσονται τῆς πολιτείας, καὶ κατὰ ποίας ἡλι-
κίας ἕκαστοι ἑκάστων ἁπτόμενοι; Λεκτέον μέντοι, ἔφη.
Οὐδέν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ σοφόν μοι ἐγένετο τήν τε τῶν
γυναικῶν τῆς κτήσεως δυσχέρειαν ἐν τῷ πρόσθεν παρα-
λιπόντι καὶ παιδογονίαν καὶ τὴν τῶν ἀρχόντων κατά-
στασιν, εἰδότι, ὡς ἐπίφθονός τε καὶ χαλεπὴ γίγνεσθαι ἡ

scriptum, et p. 160. E. ubi in uno Par. B. a m. s. et in duobus CH. et Hipp. min. p. 364. C. ubi in Ven. BD. quibus Flor. R. accedit, μόγις invenit, et Tim. 85. C. 86. A. quorum locorum priori omnes, posteriori plerosque μόλις cum Stephano exhibere ostendit. Sed in Theaeteto praestantissimus Lob. et bini Florentini, in Timaeo vero optimus Vind. CCCXXXVII. formam a Bekkero receptam magnopere commendant, qua quum alibi Platonem crebro usum esse codicum consensus doceat (supra L. I. p. 350. D. Phaedr. 240. E. 254. C. Symp. 190. C. 213. D. Lys. 222. B. Epist. II. 313. C. 314. A. singuli aut bini, summum quatuor dissentiunt) in Hippia quidem, ut in Axiocho, μόλις ferendum, in ceteris μόγις scribendum videtur. Unus est Euthydemi locus p. 282. D. (415, 6 Bekk. τὸ μὲν ἐμὸν παράδειγμα — τοιοῦτον, ἰδιωτικὸν ἴσως καὶ μόγις διὰ μακρῶν λεγόμενον) ubi nescio an μόλις, in quo omnes libri, undeviginti numero, in iisque Clarkianus consentiunt, servari debuerit. Nam et alia Plato singularia habet, ut θαλάσσης, de quo cf. Vol. I. p. 21, a. et in hoc ipso vocabulo Thucydides, qui plerumque μόλις usurpavit, alteram tamen formam semel et iterum admisit. Cf. Bekkerus ad Thuc. L. I. c. 12. et Poppo Vol. I. p. 208.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind. BE. Mon. B. Ald. Bas. ab.

τίνα — Λεκτέον D.] *om.* Vind. E. Pro τίνα Ang. B. ὅντιναν, Vind. F. Flor. R. ὅντινα habent.

καὶ ἐκ] καὶ *om.* Vind. F. Ang. B. D

ἐνέσονται] ἔσονται Ven. B. Vat. H. (Flor. ACTV.) cum editis ante Bekk. *instructi erunt* Fic.

ἑκάστων] ἑκάστῳ Vind. F.

ἁπτόμενοι;] Signum interrogandi Bekkerus fecit.

μέντοι] μέν τοι Steph.

Οὐδὲν] οὐδὲ Vat. B. a m. pr.

σοφόν] σῶφρόν Lob. Vind. B. Vat. B. Mon. B. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

δυσχέρειαν] ante τῆς κτήσεως Lob. Vind. B. Vat. BM. *difficultatem atque molestiam* Fic.

παραλιπόντι] παραλειπόντι Ald. Bas. a. παραλείποντι Vat. H. Flor. TV.

εἰδότι] εἰδ' ὅτι Vind. E.

τε] *om.* Vind. F. Ang. B.

χαλεπὴ] χαλεπὰ Ald. Bas. a.

γίγνεσθαι] γίγνεται Vat. B. Mon. B. γίγνεσθαι cum τ super σθ Ven. B. λέγεσθαι Vind. F.

ἡ] Ita Ven. B. et e corr. Vat. B. ἡ Vind. E. εἰ καὶ Mon. B. Flor. U. Stallb. ἢ reliqui cum editis ante Astium, qui in sec. ἡ in textu posuit, in comm. ἡ a Stephano in m. primum, tum

παντελῶς ἀληθής· νῦν γὰρ οὐδὲν ἧττον ἦλθε τὸ δεῖν
E αὐτὰ διελθεῖν. καὶ τὰ μὲν δὴ τῶν γυναικῶν τε καὶ παίδων πεπέρανται, τὸ δὲ τῶν ἀρχόντων ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς μετελθεῖν δεῖ. ἐλέγομεν δ', εἰ μνημονεύεις, δεῖν αὐτοὺς
503 φιλοπόλιδάς τε φαίνεσθαι βασανιζομένους ἐν ἡδοναῖς τε καὶ λύπαις καὶ τὸ δόγμα τοῦτο μήτ' ἐν πόνοις μήτ' ἐν φόβοις μήτ' ἐν ἄλλῃ μηδεμιᾷ μεταβολῇ φαίνεσθαι ἐκβάλλοντας, ἢ τὸν ἀδυνατοῦντα ἀποκριτέον, τὸν δὲ πανταχοῦ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα ὥσπερ χρυσὸν ἐν πυρὶ βασανιζόμενον στατέον ἄρχοντα καὶ γέρα δοτέον καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι καὶ ἆθλα. τοιαῦτ' ἄττα ἦν τὰ λεγό-

annot. p. 24. commendatum recepisse profitetur, in tert. vero praeeunte Bekkero recepit, quo nihil verius. Neque illud Stephanum fugit, verba ἢ παντελῶς ἀληθὴς tantum ad τῶν ἀρχόντων κατάστασιν pertinere. Scilicet magistratuum constitutionem Socrates L. III. p. 414. A. ita pertractaverat, ὡς ἐν τύπῳ, μὴ δι' ἀκριβείας, εἰρῆσθαι, quibus verbis accuratiorem quandam eius rei expositionem designabat, quam h. l. invidiae et difficultatis timore adhuc subterfugisse confitetur. ἢ ineptum esse apparet, etiamsi cum Cornario εἰδότι ὡς ἐπίφθονά τε καὶ χαλεπὰ γίγνεσθαι, ἢ παντελῶς ἀληθῆ scribatur, neque a Ficino apte reddi potuit: *noscebam enim, quam invidiosa res esset factuque difficilis, vel omnino vera.* Sed εἰ καὶ non magis probabile videtur, quum accuratissimum quodque ob id ipsum et difficillimum factu esse soleat.

γὰρ] *autem* Fic.

E αὐτὰ] αὐτὴν Vind. F. Ang. B. Flor. AR. αὐτὸ Stallb. sec. per incuriam.

δὴ] *om.* Vind. E.

τε] *om.* Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Ven. C. Flor. U.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Lob. Vind. BF.

μνημονεύεις] μνημονεύειν Vind. F.

μήτ' ἐν πόνοις] μήτε ἐν π. Flor. R. μήτ' ἐν φόνοις Bas. b. 503

μήτ' ἐν ἄλλῃ] μήτε ἐν ἄ. Vind. F.

μεταβολῇ] μεταβολὴ idem.

πανταχοῦ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα] *qui passim sincerus et incorruptus evadit* Fic.

γέρα] γέρας Lob. Vind. B. Vat. M. Antiatt. Bekk. p. 87, 22: γέρα· Πλάτων ἕκτῳ Πολιτείας. Etiam L. III. p. 414. A. V. 460. B. 465. D. VII. 516. C.

τελευτήσαντι καὶ ἆθλα.] τελευτήσαντι καὶ ἆθλα Ald. τελευτήσαντι. καὶ ἆθλα Bas. ab. τελευτήσαντι. καὶ ἄλλα Vind. E — ἄθλα. Mon. B. Vitiosa interpunctione post τελευτήσαντι deceptus Ficinus sequentia perperam sic convertit: *Praemia vero talia sint, qualia communiter dicta sunt, breviter hoc percurrente et quasi tergiversante sermone, quippe cum res, ut nunc sunt, movere timeremus.*

τοιαῦτ' ἄττα] τοιαῦτάττα Vind. EF. Ald. Bas. a. τοιαῦτα ἄττα Vind. B. Flor. T. τοιαῦτα ἅττα Lob.

παρακαλυπτομένου] „παρακάμπτεσθαι fortasse Par. A." Bekk.

πεφοβημένου] πεφοβημένον Ald. Bas. a. B

Ἀληθέστατα] *Vera* Fic.

μέμνημαι] μέμνησαι Flor. U. et, sup. a m. s. μ, Mon. B.

μενα παρεξιόντος καὶ παρακαλυπτομένου τοῦ λόγου, πεφοβημένου κινεῖν τὸ νῦν παρόν. Ἀληθέστατα, ἔφη, B λέγεις· μέμνημαι γάρ. Ὄκνος γὰρ, ἔφην, ὦ φίλε, ἐγὼ, εἰπεῖν τὰ νῦν ἀποτετολμημένα· νῦν δὲ τοῦτο μὲν τετολμήσθω εἰπεῖν, ὅτι τοὺς ἀκριβεστάτους φύλακας φιλοσόφους δεῖ καθιστάναι. Εἰρήσθω γὰρ, ἔφη. Νόησον δὴ, ὡς εἰκότως ὀλίγοι ἔσονταί σοι. ἣν γὰρ διήλθομεν φύσιν δεῖν ὑπάρχειν αὐτοῖς, εἰς ταὐτὸ ξυμφύεσθαι αὐτῆς τὰ μέρη ὀλιγάκις ἐθέλει, τὰ πολλὰ δὲ διεσπασμένη φύεται. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Εὐμαθεῖς καὶ μνήμονες C καὶ ἀγχίνοι καὶ ὀξεῖς καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ἕπεται, οἶσθ',

Ὄκνος] Ita cum reliquis omnibus (nam de Par. K. quem Bekkerus omisit, Bipontinorum exstat testimonium) Mon. B. a m. pr. et scholiastes, qui ὄκνος· ἀνάδυσις, εὐλάβεια, ἀναβολή ad h. l. adscripsit. ὄκνουν margo Par. D. et, ὦ in margine posito, a m. s. Mon. B. ὤκνουν editiones omnes. Cf. L. V. p. 450. D: διὸ δὴ καὶ ὄκνος τις αὐτῶν ἅπτεσθαι. quae de hac eadem re dicta nullam dubitationem relinquunt, quin ὄκνος genuinum sit. De ellipsi imperfecti ἦν Schaeferus melet. p. 44. egit. Addo Aeschin. adv. Ctes. §. 71. Bekk. νὺξ ἐν μέσῳ, καὶ παρῆμεν τῇ ὑστεραίᾳ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

ἔφην, ὦ φίλε, ἐγὼ,] ὦ φίλε ἔφην ἐγὼ Vind. F. Ang. B. ἔφην ἐγὼ ὦ φίλε Vind. B. Comma post ἐγὼ Stephanus et recentiores omittentes pronomen ad ὤκνουν referunt, quod longius distat et facile eo caret. Servata vero codicum lectione necessario ad ἔφην referendum est, cui aliquoties additum ad p. 496. A. ostendi. Neque interpositus vocativus ullam offensionem habet. Conf. Heindorfius et Stallbaumius ad Phaedon. p. 78. A.

τὰ νῦν] τανῦν Vind. F.

μὲν] μὲν δὴ idem et Ang. B. Flor. R.

καθιστάναι] καθεστάναι Lob. Vat. B. Bas. b. Id Stallbaumius in sec. recepit, quia absurdum sit dicere eos, qui sint diligentissimi civitatis custodes, reddi oportere philosophos. At sensus vulgatae idem est atque si dixisset ὅτι τὸν τοὺς ἀκριβεστάτους φύλακας καθιστάναι μέλλοντα φιλοσόφους δεῖ καθιστάναι. Ficinus quoque minus accurate haec interpretatus est: *Nos vero in praesentia id asserere audeamus, quod custodes diligentissimi optimi esse debent philosophi.*

ὡς εἰκότως ὀλίγοι ἔσονταί σοι] *quam pauci tales erunt* Fic.

ἣν γὰρ] εἰ γὰρ Vind. F. ἣν γὰρ δὴ Vind. E. (Flor. ACT.) cum editis ante Bekkerum.

εἰς] οἷς εἰς Lob. Vind. B. Vat. BM.

αὐτῆς] αὐτοῖς Ang. B. Vat. H.

ἐθέλει] ἐθέλειν Vind. F.

τὰ πολλὰ] ταπολλὰ Lob. Steph.

διεσπασμένη] διεσπαρμένη Vind. E. διεσπασμένα Ang. B. Flor. T. Steph. Ast. Stallb. pr. „In praeced. edit. διεσπασμένη: alteram autem lectionem agnoscit et Fic." Steph. p. 24. (*partes*) *disiunctae* (*nascuntur*) Fic. Ut hic φύσιν, ita μονάδα Phileb. pag. 15. B. διεσπασμένην dicit. Ceterum διεσπασμένα, si per codices licuisset, ferri potuisse apparet.

φύεται] φαίνεται Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ἕπεται] C *om.* Fic.

ὅτι οὐκ ἐθέλουσιν ἅμα φύεσθαι καὶ νεανικοί τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας οἷοι κοσμίως μετὰ ἡσυχίας καὶ βεβαιότητος ἐθέλειν ζῆν, ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι ὑπὸ ὀξύτητος φέρονται ὅπη ἂν τύχωσι, καὶ τὸ βέβαιον ἅπαν αὐτῶν ἐξοίχεται. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν τὰ βέβαια αὖ ταῦτα ἤθη καὶ οὐκ εὐμετάβολα, οἷς ἄν τις 477
D μᾶλλον ὡς πιστοῖς χρήσαιτο, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τοὺς φόβους δυσκίνητα ὄντα πρὸς τὰς μαθήσεις αὖ ποιεῖ ταὐτόν· δυσκινήτως ἔχει καὶ δυσμαθῶς ὥσπερ ἀπονεναρκωμένα, καὶ ὕπνου τε καὶ χάσμης ἐμπίπλανται,

καὶ νεανικοί] καὶ νεανίσκοι Vind. E. Flor. ACTV. Heindorfius ad Theaet. p. 144. A. καὶ hoc loco delendum et ante οἷοι inserendum suspicabatur, quod utrumque Astius in sec. et tert. fecit, quasi iuvenilis animus et magnificus tranquillitatis et stabilitatis amans esse soleat. Stallbaumius in pr. nostrum καὶ uncis inclusit et οἷοι secundum duos codices in οἵους mutavit, in sec. uncos removit et καὶ οἷοι cum Heindorfio et Astio diversa tamen sententia scripsit. Vulgatam sanam esse perspexit recteque explicuit Schleiermacherus, sed nominativis εὐμαθεῖς, μνήμονες, ἀγχίνοι, ὀξεῖς, νεανικοὶ, μεγαλοπρεπεῖς subiectum significari statuens duo postremos perincommode locatos et subiecti descriptionem verbis ad praedicatum pertinentibus inscite interpellatam fateri coactus est. Mihi praedicati significatio eis inesse, subiectum verbis οἷοι κοσμίως — ἐθέλειν ζῆν declarari videtur, hoc sensu: *Qui ita a natura comparati sunt, ut moderate, tranquille, graviter vivere velint, simul dociles, memores, sagaces, acuti animoque iuvenili et magnifico praediti esse non solent.* Sic omnia usque ad τὰς διανοίας unum enuntiationis membrum efficiunt, nec sine ratione duo extrema utpote mores spectantia a quatuor prioribus ad intellectum referendis separata sunt.

οἷοι] οἱ οὐ, vulgato in margine adscripto, Flor. T. οἵους Par. DK. Flor. U. et, ut videtur, a m. pr. Mon. B. οἷοι idem a m. s. habet.

κοσμίως] κοσμίῳ Vind. F.

ἡσυχίας καὶ βεβαιότητος] ἡσυχίας καὶ ἡμερότητος Lob. Ven. B. Vat. M. Bas. b. ἡμερότητος καὶ ἡσυχίας Vind. B. ἡμερότητος in Flor. T. int. vers scriptum et a Stephano in m. pro varia lectione notatum est.

οἱ τοιοῦτοι] οὐ τοιοῦτοι Vat. B. οὐ τοιοῦτοι οἷοι Lob. Vind. B. Vat. M. Sunt ii, qui tales sunt, quales tranquillitatis amantes non esse consueverunt.

ὑπὸ] ὑπ' Vind. F. Ang. B.

ὅπη] ὅποι Vind. E. (Ven. B.) editiones ante Bekkerum.

αὐτῶν ἐξοίχεται] ταὐτῶν ἐξοίχεται Vind. F. ταὐτῷ ἐξέρχεται Ang. B. ἐξ αὐτῶν ἐξέρχεται Flor. T. ἐξ αὐτῶν οἴχεται Vind. E. (Ven. B. Flor. C.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Verbo ἐξοίχεσθαι usus est Homerus Il. VI. 379: ἦ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται —; et Sophocles Oed. Col. 863. Reis. — Ficinus: *stabilitatis omnis et gravitatis expertes.*

οὐκ εὐμετάβολα] οὐ μετάβολα Ven. B. a m. pr.

μᾶλλον] *maxime* Fic.

χρήσαιτο] χρήσηται Lob. Vind. D

ὅταν τι δέῃ τοιοῦτον διαπονεῖν. Ἔστι ταῦτα, ἔφη. Ἡμεῖς δέ γ' ἔφαμεν ἀμφοτέρων δεῖν εὖ τε καὶ καλῶς μετέχειν, ἢ μήτε παιδείας τῆς ἀκριβεστάτης δεῖν αὐτῷ μεταδιδόναι μήτε τιμῆς μήτε ἀρχῆς. Ὀρθῶς, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν σπάνιον αὐτὸ οἴει ἔσεσθαι; Πῶς δ' οὔ; Βασανιστέον δὴ ἔν τε οἷς τότε ἐλέγομεν πόνοις τε καὶ φόβοις E
καὶ ἡδοναῖς, καὶ ἔτι δὴ ὃ τότε παρεῖμεν, νῦν λέγομεν, ὅτι καὶ ἐν μαθήμασι πολλοῖς γυμνάζειν δεῖ σκοποῦντας, εἰ καὶ τὰ μέγιστα μαθήματα δυνατὴ ἔσται ἐνεγκεῖν, εἴτε καὶ ἀποδειλιάσει ὥσπερ οἱ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀποδειλιῶντες. 504

B. Vat. BM. χρήσεται Ven. C. Par. DK.

καὶ] τὰ καὶ Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ast. sec.

δυσκίνητα] δυσκύνητα Vind. E.

ἀπονεναρκωμένα] νεναρκωμένα Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. C. νενεκρωμένα Lob. Vind. B.

καὶ χάσμης] καὶ int. vers. a m. s. habet Mon. B.

ἐμπίπλανται] ἐμπίπλαται Mon. B. ἐμπίμπλαται Flor. C. a m. s.

Ἔστι ταῦτα, ἔφη] ἔστιν ἀληθῆ ἔφη ταῦτα λέγεις Ang. B. Ἀληθῆ, ἔφη, ταῦτα λέγεις margo Flor. R.

γ' ἔφαμεν] ἔφαμεν Vat. B. γε φαμὲν Vind. F. Ang. B. margo Flor. R. γε ἔφαμεν Vind. E.

σπάνιον] ἐπανιὸν Vind. F.

Βασανιστέον] βασανιστέα Mon. B. Par. D. Flor. U.

τε οἷς] τους Ang. B.

E ὃ τότε] ὅτε Vind. B. Vat. M. ὃ Vind. F. in m. a m. s. habet.

παρεῖμεν] ἐπαρεῖμεν Vind. F. a m. pr. παρῆμεν Ven. B. Flor. T. Bekkerus, nescio quo grammatico auctore.

λέγομεν] λέγωμεν Lob. Vind. BE. Ven. B. Vat. M. Flor. T. Cf. L. V. p. 471. C. extr.

πολλοῖς] *plurimis* Fic.

γυμνάζειν] Hunc locum Proclo T. V. p. 266. Cous. obversatum opinor, dum verba Parmenidis p. 135. D. ἕλκυσον δὲ σαυτὸν καὶ γύμνασαι μᾶλλον διὰ τῆς δοκούσης ἀχρήστου εἶναι καὶ καλουμένης ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολεσχίας explicaturus πρὸ πάντων ἄξιον, inquit, ἐκεῖνο διορίσασθαι, τί τὸ γυμναστικὸν τῆς διαλεκτικῆς ταύτης· καὶ γὰρ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης γυμνάζειν φησὶ δι' αὐτῆς τοὺς παιδευομένους. quamquam ad rem aeque appositus erat ille L. VII. p. 539. D: ἀρκεῖ δὴ ἐπὶ λόγων μεταλήψει μεῖναι ἐνδελεχῶς καὶ ξυντόνως μηδὲν ἄλλο πράττοντι, ἀλλ' ἀντιστρόφως γυμναζομένῳ τοῖς περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις ἔτη διπλάσια, ἢ τότε;

δυνατὴ] In Ven. B. super ultima scriptum est ὀς, et δυνατὸς requirit Stallbaumius in sec. quia ad δυνατὴ vix ex antecedentibus ἡ φύσις αὐτοῦ intelligatur. Sane nomen φύσις longius abest, et verbi ἀποδειλιάσει subiectum hominem ipsum potius, quam eius naturam esse additum οἱ ἀποδειλιῶντες arguit. Nihilo minus, quum ferendi facultas *naturae* sit, et per totum hunc locum eiusdem subiecti significatio varie fiat, et quae primum φύσις et φύεσθαι dicta erat, pro ea mox homines ipsos, tum ἤθη, deinde rursus homines (ἐμπίπλανται), post hominem (αὐτῷ), denique ἦθος (αὐτό) dici videamus, vulgatam retinendam censeo.

ἀποδειλιάσει] ἀποδιλιάσει Vind. F.

ἀποδειλιῶντες] *trepidant atque deficiunt* Fic. 504

Πρέπει γέ τοι δή, ἔφη, οὕτω σκοπεῖν. ἀλλὰ ποῖα δὴ λέγεις μαθήματα μέγιστα; Μνημονεύεις μέν που, ἦν δ᾽ ἐγὼ, ὅτι τριττὰ εἴδη ψυχῆς διαστησάμενοι ξυνεβιβάζομεν δικαιοσύνης τε πέρι καὶ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας καὶ σοφίας, ὃ ἕκαστον εἴη. Μὴ γὰρ μνημονεύων, ἔφη, τὰ λοιπὰ ἂν εἴην δίκαιος μὴ ἀκούειν. Ἦ καὶ τὸ
B προῤῥηθὲν αὐτῶν; Τὸ ποῖον δή; Ἐλέγομέν που, ὅτι ὡς μὲν δυνατὸν ἦν κάλλιστα αὐτὰ κατιδεῖν, ἄλλη μακροτέρα εἴη περίοδος, ἣν περιελθόντι καταφανῆ γίγνοιτο, τῶν μέντοι ἔμπροσθεν προειρημένων ἑπομένας ἀπο-

δὴ] *om.* Par. K. Flor. T.

ἔφη] *om.* Vind. B. Vat. M.

ἀλλὰ] Ἀλλὰ editiones ante Bipontinam et Astius in pr. Etiam in Vind. E. ante ἀλλὰ signum mutatae personae exstat.

μέγιστα; Μνημονεύεις] μέγιστα, μν. Ald.

ὅτι] ὅτε Mon. B. Flor. U.

ξυνεβιβάζομεν] συν. Mon. B. Par. DK. Flor. RU. Ald. Bas. ab. Steph. Timaei glossam p. 241. συμβιβάσει· (συμβιβασεί est apud Photium Porsoni) εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν περί τινος a Ruhnkenio male huc relatam, neque συμβιβάζειν, ut ille putabat, neutraliter hic positum esse recte monuit Astius. Cf. L. IIII. p. 427. E. sqq. quo loco variis rationibus componendis virtutum definitiones, quales in civitate esse viderentur, quasi conquirebant, quo facto simili methodo usi p. 441. E. sqq. colligebant, quid eaedem in singulari homine essent; atque hunc ipsum conatum Socrates nunc designat.

πέρι καὶ] καὶ περὶ Vind. F. Ang. B.

ἀνδρίας] ἀνδρείας Lob. Vind. F. Flor. ACRT. Stallb.

εἴη.] εἴη; Vind. B.

λοιπὰ] λοίπ᾽ Vind. F. Vat. M. Flor. R.

εἴην] εἴη Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Ang. B.

μὴ ἀκούειν] His Ficinus *abs te* inseruit. Post ἀκούειν Bas. ab. comma habent.

Ἦ] ἢ Lob. Vind. BEF.

καὶ] *om.* Mon. B. Par. K. sec. Bip. Flor. U. in m. habet Par. D.

προῤῥηθὲν] προσρηθὲν Par. K. προρηθὲν Ald. Bas. ab.

ὅτι] ὡς, sup. a m. pr. ὅτι, Vind. F. B

ὡς μὲν δυνατὸν ἦν] ὡς ἐσμὲν δυνατὸν ἦν Vind. E. ἐσμὲν δυνατὸν ἦν Vind. F. δυνατὸν μὴν ἦν Bas. b. δυνατὸν μὲν ἦν (Ven. B.) Steph. Ast. tacentibus Bip. ἦν ut ἐχρῆν et similia dictum.

κάλλιστα] μάλλιστα, in m. a m. s. κ, Mon. B.

ἄλλη] ἀλλ᾽ ἢ Par. D. ἀλλ᾽ ἢ Ven. C. ἀλλ᾽ εἰ Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. K. sec. Bip. ἀλλὰ Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Mon. B. a m. s. (ἄλλη a m. pr.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Cf. Vol. I. p. 394, b. ἄλλη etiam Ficinus legit, ceterum totum locum ita pervertit: *Diximus certe ampliori quodam alio orationis circuitu exactius ea posse cognosci: verum commodius esse, ut demonstrationes superioribus magis consentaneas induceremus.*

δείξεις οἷόν τ' εἴη προσάψαι. καὶ ὑμεῖς ἐξαρκεῖν ἔφατε, καὶ οὕτω δὴ ἐῤῥήθη τὰ τότε τῆς μὲν ἀκριβείας, ὡς ἐμοὶ ἐφαίνετο, ἐλλιπῆ, εἰ δὲ ὑμῖν ἀρεσκόντως, ὑμεῖς ἂν τοῦτο εἴποιτε. Ἀλλ' ἔμοιγε, ἔφη, μετρίως· ἐφαίνετο μὴν καὶ τοῖς ἄλλοις. Ἀλλ', ὦ φίλε, ἦν δ' ἐγὼ, μέτρον C τῶν τοιούτων ἀπολεῖπον καὶ ὁτιοῦν τοῦ ὄντος οὐ πάνυ μετρίως γίγνεται· ἀτελὲς γὰρ οὐδὲν οὐδενὸς μέτρον. δοκεῖ δ' ἐνίοτέ τισιν ἱκανῶς ἤδη ἔχειν καὶ οὐδὲν δεῖν περαιτέρω ζητεῖν. Καὶ μάλ', ἔφη, συχνοὶ πάσχουσιν αὐτὸ διὰ ῥαθυμίαν. Τούτου δέ γε, ἦν δ' ἐγὼ, τοῦ

περίοδος] ἡ π. Lob. Vind. B. Vat. M.

περιελθόντι] περὶ ἐλθόντι Ald.

τῶν] τῷ Vind. E. De genitivo ab ἑπομένας pendente cf. Bernhardy synt. p. 148.

οἷόν τ' εἴη] οἷόν τε εἶναι, praeposito int. vers. ὡς, Vind. F. ὡς οἷόν τ' εἶναι Ang. B. ὡς οἷόν τε εἶναι Flor. R.

οὕτω] οὔτε Vind. F.

ἐφαίνετο] φαίνεται ante corr. Vind. F.

ὑμῖν ἀρεσκόντως] *om.* Ang. B.

εἴποιτε] εἴπητε Lob. Vind. B. Ven. B.

ἔφη] *om.* Vat. B.

μὴν] *om.* Vat. H. μὲν Vind. E. μὴ Bas. b. δὲ Ven. B. Flor. T. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Suum assensum Adimantus quum ita declarasset, ut de reliquis nihil affirmare velle videretur, hos quoque assensos recordatus *profecto*, inquit, *videbatur et reliquis*. Cf. L. III. pag. 410. B: αὐτὰ μὴν τὰ γυμνάσια etc. Ficinus neque hanc particulam neque interpunctionem post μετρίως curans Adimanto haec tribuit: *At moderate dictum et mihi et aliis est visum.*

C ἀπολεῖπον] Ita cum editis Vind. F. Ang. B. Flor. ACRTV. et, ut Faehsius refert, margo Par. A. ἀπολείπων Par. A. ipse, Vind. E. Ven. B. Vat. H. ἀπολειπὼν Ven. C. ἀπολιπων cum ὁ super ω Lob. Vat. B. ἀπολιπὸν Vind. B. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. U.

ὁτιοῦν] ὁτονοῦν Vind. E. Etiam Mon. B. ι cum litura habet.

τοῦ ὄντος] τοιοῦτος γρ Par. A. Idem Faehsius in eius codicis margine exstare testatur.

μετρίως] μέτριον γρ Par. A. (in m. teste Faehsio.) Id Bekkerus in textum recipiens ex lepide dicto frigidum effecit. Nam quum Adimantus *commode* sibi exponi visa dixisset illa, quibus tamen ad veritatem nonnihil deesset, pro modo et mensura harum rerum imperfectum quoddam et a veritate remotum posuerat, idque Socrates *parum commode* fieri demonstrat.

μέτρον] μέτρου Lob. Vind. B. Vat. M. Ald. Bas. a. μέτρȣ Bas. b. μετρίως, quod Bekkerus et Stallbaumius vulgatum ferunt, nusquam exstat.

δεῖν] δεῖ Lob. Vind. BF. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. ACRTV.

μάλ'] μάλα Lob. Vind. B.

δέ γε] δὲ Ficinus non reddidit. γε *om.* Bas. b.

παθήματος ἥκιστα προσδεῖ φύλακι πόλεώς τε καὶ νόμων. Εἰκὸς, ἦ δ' ὅς. Τὴν μακροτέραν τοίνυν, ὦ ἑταῖρε, D ἔφην, περιιτέον τῷ τοιούτῳ, καὶ οὐχ ἧττον μανθάνοντι πονητέον, ἢ γυμναζομένῳ· ἢ ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, τοῦ μεγίστου τε καὶ μάλιστα προσήκοντος μαθήματος ἐπὶ τέλος οὔποτε ἥξει. Οὐ γὰρ ταῦτα, ἔφη, μέγιστα, ἀλλ' ἔτι τι μεῖζον δικαιοσύνης τε καὶ ὧν διήλθομεν; Καὶ μεῖζον, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ αὐτῶν τούτων οὐχ ὑπογραφὴν δεῖ ὥσπερ νῦν θεάσασθαι, ἀλλὰ τὴν τελεωτάτην ἀπεργασίαν μὴ παριέναι. ἢ οὐ γελοῖον ἐπὶ μὲν ἄλλοις σμι-

ἥκιστα προσδεῖ φύλακι] Ita Par. DK. Mon. B. Flor. TU. *ἥκιστα προσδεῖται φύλακι* Par. A. Lob. Vind. BEF. Ven. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRV. *ἥκιστα προσδεῖται φυλακὴ* Vat. B. Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. sec. *ἥκιστα προσδεῖ τῷ φύλακι* Ast. pr. *a custode — esse debet alienissimum* Fic. Quum optimorum codicum lectio integra servari non posset, *φύλακι* ut simplicius et sequenti *τῷ τοιούτῳ* convenientius ex ea servare malui, quam *προσδεῖται*. Idem fecit Bekkerus, Astius in tert. et Stallb.

πόλεώς τε] *τε καὶ πόλεως* Par. K. superpositis, ut Bekkerus tradit, duobus punctis super *τε*.

ἦ δ' ὅς] *ἦν δ' ἐγώ* Vind. B. Vat. M. et ante corr. Lob.

ἔφην] *ἔφη* Lob. Vind. B. Vat. M.

D *μανθάνοντι*] *μανθάνουσι* Ald. Bas. a.

πονητέον] *ποιητέον* Mon. B. Par. K. sec. Bip.

ἢ γυμναζομένῳ — μεγίστου τε] om. Par. A. *ἢ γυμναζομένω* etc. Ald. *ἢ γυμναζομένῳ* etc. Bas. b. Pro altero *ἢ* Par. K. *εἰς* habet.

μάλιστα] *μάλα* Par. D. *μόνου* Mon. B. Flor. U.

ἔτι] *ἐστι* Ven. B. Par. K. sec. Bekk. *ἔστι* sec. Bip.

τι] om. Lob. Vind. BF. Ang. B. Vat. M.

τε] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

Καὶ] *ναὶ* Mon. B. Flor. U.

μεῖζον] *μ. τούτων* Par. K.

αὐτῶν τούτων] sc. *δικαιοσύνης τε καὶ ὧν διήλθομεν.* quod Stallbaumium fugere non debebat.

νῦν] *νῶ* Par. K.

τὴν τελεωτάτην ἀπεργασίαν μὴ παριέναι] *absolutam rationem comprehendere* Fic.

ἢ] *ἧς* Vind. F. In Vind. E. mutatae personae signum praefixum.

ἄλλοις] *ἄλλον* Vind. F. Flor. AC.

σμικροῦ] Ita Par. A. Vind. F. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Flor. RTUV. *μικροῦ* reliqui et editiones ante Astii sec. Cf. Vol. I. p. 287, b. *in rebus minimis* Fic.

ἀξίοις] *ἀξιοῖς* Vind. F.

ἀκριβέστατα καὶ καθαρώτατα] E *καθαρώτατα καὶ ἀκριβέστατα* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μὴ] *οὐ* Par. K. om. Vat. H. Flor. AC.

ἀξιοῦν] post *εἶναι* Vind. E.

Καὶ μάλα, ἔφη, ἄξιον τὸ δια-

κροῦ ἀξίοις πᾶν ποιεῖν συντεινομένους, ὅπως ὅτι ἀκρι- E
βέστατα καὶ καθαρώτατα ἕξει, τῶν δὲ μεγίστων μὴ με-
γίστας ἀξιοῦν εἶναι καὶ τὰς ἀκριβείας; Καὶ μάλα, ἔφη,
ἄξιον τὸ διανόημα. ὃ μέντοι μέγιστον μάθημα καὶ περὶ
ὅτι αὐτὸ λέγεις, οἴει τιν' ἄν σε, ἔφη, ἀφεῖναι μὴ ἐρω-
τήσαντα, τί ἐστιν; Οὐ πάνυ, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλὰ καὶ σὺ
ἐρώτα. πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλιγάκις ἀκήκοας, νῦν δὲ ἢ
οὐκ ἐννοεῖς ἢ αὖ διανοῇ ἐμοὶ πράγματα παρέχειν ἀντι- 505
λαμβανόμενος. οἶμαι δὲ τοῦτο μᾶλλον, ἐπεὶ ὅτι γε ἡ
τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μέγιστον μάθημα, πολλάκις ἀκήκοας,

νόημα] *καὶ μάλ' ἔφη ἄ. τὸ δ.* Vind. BF. Ang. B. *Ridiculum prorsus* Fic. Ea, ut videtur, interpretatione seducti Astius, Schleiermacherus, Stallbaumius verba *ἄξιον τὸ διανόημα* eiicienda vel improbanda vel corrigenda existimarunt; qui si Adimantum haec non tam respondere quaerenti anne ridiculum istud sit Socrati, quam contrarium postulanti suffragari statuissent, nullam, opinor, offensionem accepissent. Certe maximarum rerum accuratissimas fieri debere explanationes sententia sapienti non indigna videtur. Nomen vero *διανόημα* inter Platonica relatum supra vidimus p. 496. A.

μέγιστον] *μάγιστον* Vind. B.

περὶ ὅτι] *περιότι* Vind. F. a m. pr.

οἴει] *om.* Vat. H. *οἷόν* Bas. b.

τιν'] *τίν'* Vind. B. Ald. Bas. ab. *τίνα*, a m. s. *τινὰ*, Vind. F.

ἄν] *om.* Vind. F. Ang. B.

σε] *om.* Ang. B. *sese aliquem contenturum* Fic.

μὴ] *μὲν* Flor. C.

ἐρωτήσαντα] *ἐρωτήσατα* Vind. B.

ἀλλὰ] *'Αλλὰ* Ald. Bas. ab. Steph.

ἐρώτα] *ἐρῶτα* Ald. Bas. ab.

πάντως] Vind. F. int. vers. a m. s. *γὰρ* addit, quod additum est in Aeschyli Prom. 333: *καὶ νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω· πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν.* Et inest in Socratis verbis ironica caussae, cur interrogare eum iubeat, significatio. Ei vero solum *πάντως* sufficere exempla ab Heindorfio ad Theaet. §. 3. a Rückerto ad Symp. pag. 8. et a Stallbaumio ad h. l. adscripta docent. Similiter Aeschylus Prom. 1050: *πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.*

νῦν δὲ — ἀκήκοας 505. A.] *om.* Vind. B. Vat. M.

ἢ οὐκ] *ἢ om.* Vind. E. Mon. B.

ἢ αὖ] *vel potius* Fic. *αὖ* ad initium libri V. spectat et ad iniectam ab eodem Adimanto de uxorum communione quaestionem operosissimam, quo loco Socrates verbo *ἐπιλαμβάνεσθαι* usus erat p. 450. A.

διανοῇ] *διανοεῖ*, sup. a m. s. *ῃ*, Vind. F. *διανοεῖ* recentiores.

ἀντιλαμβανόμενος.] *ἀντιλαμβανόμενος:* Vind. E. 505

ἰδέα] *εἰδέα* Vind. F. a m. pr.

μέγιστον] *μέγιστο* Ald.

πολλάκις ἀκήκοας] *πολλάκις μὲν αὐτοὺς ἤδη καὶ πρότερον ἀκηκοέναι φησὶν, ὡς ἄρα τοῦτό ἐστι τὸ ἀγαθὸν, οὗ πάντα ἐφίεται.* Proclus in Civ. p. 425, 20. a f.

ἦ δίκαια καὶ τἆλλα προσχρησάμενα χρήσιμα καὶ ὠφέλιμα γίγνεται. καὶ νῦν σχεδὸν οἶσθ', ὅτι μέλλω τοῦτο λέγειν, καὶ πρὸς τούτῳ, ὅτι αὐτὴν οὐχ ἱκανῶς ἴσμεν· εἰ δὲ μὴ ἴσμεν, ἄνευ δὲ ταύτης εἰ ὅτι μάλιστα τἆλλα ἐπισταίμεθα, οἶσθ', ὅτι οὐδὲν ἡμῖν ὄφελος, ὥσπερ οὐδ'
B εἰ κεκτήμεθά τι ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ. ἢ οἴει τι πλέον εἶναι πᾶσαν κτῆσιν ἐκτῆσθαι, μὴ μέντοι ἀγαθήν; ἢ πάντα τἆλλα φρονεῖν ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ, καλὸν δὲ καὶ ἀγαθὸν μηδὲν φρονεῖν; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν

ἦ] ἢ Vat. H. et a m. pr. Vind. F.

δίκαια καὶ] Ita Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. δὴ καὶ Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. T. καὶ δίκαια καὶ reliqui codices cum editis. Paullo auctius etiam Proclus l. c. p. 426: εἰπὼν γάρ, ὅτι ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μάθημα τὸ μέγιστόν ἐστιν, ᾗ καὶ τὰ δίκαια καὶ τἆλλα προσχρησάμενα χρήσιμα καὶ ὠφέλιμα ἀποτελεῖται, καὶ ὅτι αὐτὴν οὐχ ἱκανῶς ἴσμεν etc. cuius tamen auctoritas, quum potius rem spectaverit, quam verba, neque ad recipiendum articulum, quem in secunda Stallbaumii ed. V. C. F. Rostius sine ratione desiderabat, neque ad tuendam particulam καὶ adversus optimos codices valet.

τἆλλα] τἄλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast. τ' ἄλλα Vind. E.

οἶσθ'] scito Fic. item paullo post.

τούτῳ] τοῦτο Vat. H.

εἰ δὲ μὴ ἴσμεν] om. Ven. B. a m. pr.

ἄνευ δὲ ταύτης] et sine ipsa Fic. Repetito δὲ offensus Morgensternius symb. 1815. pag. 18. ἄνευ γε ταύτης malebat, assentiente in tert. Astio, dissentiente Stallbaumio in sec. et verborum εἰ δὲ μὴ ἴσμεν sententiam cum quadam gravitate iterari statuente; sed exempla, quibus utitur, minus apta esse ipse sensit. Sunt enim partim talia, quale Apol. p. 38. A. ἐάν τ' αὖ λέγω, ὅτι καὶ τυγχάνει μέγιστον ἀγαθὸν ὂν ἀνθρώπῳ τοῦτο, ἑκάστης ἡμέρας περὶ ἀρετῆς τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, — ταῦτα δ' ἔτι ἧττον πείσεσθέ μοι λέγοντι. quae ad anacoluthon pertinent; partim bimembrem habent enuntiationem alteri item bimembri sic oppositam, ut membrum utrumvis suo δὲ instructum sit, velut Phaedon. p. 78. C: οὐκοῦν ἅπερ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχει, ταῦτα μάλιστα εἰκὸς εἶναι τὰ ἀξύνθετα, τὰ δὲ ἄλλοτ' ἄλλως καὶ μηδέποτε κατὰ ταὐτά, ταῦτα δὲ εἶναι τὰ ξύνθετα; Nostro vero loco id, cui alterum δὲ insertum est, ad prius membrum ita se habet, ut hoc ipsum ad antecedentia, nec quicquam offensioni esset, si omisso altero εἰ verba sic continuarentur: εἰ δὲ μὴ ἴσμεν, ἄνευ δὲ ταύτης ἄλλο ὁτιοῦν ἐπιστάμεθα, οἶσθ', ὅτι etc. Itaque non particulae δὲ, sed coniunctionis εἰ repetitae ratio reddenda est, quae quum primum cum indicativo, deinde cum optativo constructa sit, alteram conditionem aliter atque priorem comparatam et ignorationem quidem boni ut rem in facto positam, cognitionem autem reliquorum absque boni scientia ut probabilitate si minus facultate carentem cogitatam esse consequitur, quae ipsa repetitae voculae conditionalis caussa exstitit.

τἆλλα] τᾶλλα Vat. H. „ut solet." τἄλλα iidem, qui supra. τ' ἄλλα Vind. E.

καὶ τόδε γε οἶσθα, ὅτι τοῖς μὲν πολλοῖς ἡδονὴ δοκεῖ εἶναι τὸ ἀγαθὸν, τοῖς δὲ κομψοτέροις φρόνησις. Πῶς δ' οὔ; Καὶ ὅτι γε, ὦ φίλε, οἱ τοῦτο ἡγούμενοι οὐκ ἔχουσι δεῖξαι, ἥτις φρόνησις, ἀλλ' ἀναγκάζονται τελευτῶντες τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φάναι. Καὶ μάλα, ἔφη, γελοίως. Πῶς γὰρ οὐχὶ, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ὀνειδίζοντές γε, ὅτι οὐκ C ἴσμεν τὸ ἀγαθὸν, λέγουσι πάλιν ὡς εἰδόσι; φρόνησιν γὰρ αὐτό φασιν εἶναι ἀγαθοῦ ὡς αὖ ξυνιέντων ἡμῶν, ὅτι λέγουσιν, ἐπειδὰν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ φθέγξωνται ὄνο-

ἐπισταίμεθα] ἐπιστάμεθα Vind. F. Flor. RT.
οὐδ' εἰ] οὐδεὶ Vind. F.

B κεκτήμεθα] κεκτῄμεθα Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Indicativus, quem Bekkerus plerosque cum Stephano exhibere ostendit, non minus probandus hic, quam paullo ante in εἰ δὲ μὴ ἴσμεν.
ἢ οἴει — τοῦ ἀγαθοῦ] *om.* Vind. E.
πλέον] πλεῖον Lob. Vat. B.

εἶναι] εἰδέναι Par. ADK. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. εἶναι et εἰδέναι non raro a librariis confusa sunt, e. c. Phaedon. pag. 101. B. Cf. Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 249.

ἐκτῆσθαι] κεκτῆσθαι Par. K. sec. Bekk.
τἄλλα] τἆλλα iidem, qui supra.
ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ] Haec verba Stallbaumius in sec. uncis inclusit ut spuria, Morgensternii suspicionem l. c. propositam secutus. Mihi non supervacanea videntur. Eo enim, quod quis reliqua omnia excepto bono intelligit, efficitur, ut nihil, quod pulchrum et bonum sit, intelligat.

Μὰ Δί'] μάδι' Ald.
ἔγωγε] ἔγωγ' Vind. EF.
τόδε γε] τόδε γ' Ang. B. Vat. H. γε *om.* Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ficinus initium horum (Ἀλλὰ μὴν — πολλοῖς) praeter consuetudinem contraxit: *Pluribus vero.* — Proclus in Civ. p. 426: τούτων οὖν ῥηθέντων ἐπήγαγεν, ὅτι τὸ ἀγαθὸν οἱ μὲν φρόνησιν, οἱ κομψότεροι, λέγουσιν, οἱ δὲ ἡδονήν· οἷς καὶ ὁ ἀκροατὴς ὡς γνωρίμοις συνεχώρησε καὶ ἠξίωσεν γνῶναι τὴν τοῦ Σωκράτους περὶ τούτων κρίσιν. ὁ δὲ, ὅτι μὲν οὐκ ἔστι τὸ ἀγαθὸν φρόνησις οὐδ' αὖ ἡδονὴ, συντόμως ἔδειξεν. ἐρωτώμενοι γάρ, φησιν, οἱ ταῦτα διορίζοντες, εἰ πᾶσα φρόνησις τὸ ἀγαθὸν, οἷον καὶ ἡ τῶν ξυλίνων σκευαστῶν καὶ ἡ τῶν ἄλλων, οὐκ ἀξιοῦσιν, ἀλλὰ προστιθέασι τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φρόνησιν ἀγαθὸν εἶναι, γελοῖόν τι πάσχοντες, ἐν τῷ ὅρῳ τοῦ ζητουμένου τὸ ζητούμενον αὐτὸ παραλαβόντες, καὶ αὖθις τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν τιθέντες ἀναγκαζόμενοι ὁμολογεῖν ἡδονὰς εἶναί τινας κακὰς περιάγονται εἰς τὸ λέγειν εἶναί τινα κακὰ τῶν ἀγαθῶν· τοῦτο δὲ ἀδύνατον.
Πῶς δ' οὔ; — φρόνησις,] *om.* Ang. B. Inter δεῖξαι et ἥτις φρόνησις Ficinus *si interrogentur* interpolavit.
ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.
ἀναγκάζονται] ἀναναγκάζονται cum punctis sub altero να Mon. B. ἀνγκάζονται Ald.
φάναι] φᾶναι Vind. F.
οὐκ ἴσμεν] οὐκίσμεν Mon. B. C
ἀγαθοῦ] ἀγαθὸν Vind. E. Ast. sec. tert. Stallb. pr. Cf. Proclus.
ἐπειδὰν τὸ] τὸ *om.* Flor. T.
φθέγξωνται] φθέγξοιντο Vind. E.

μα. Ἀληθέστατα, ἔφη. Τί δαί; οἱ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ὁριζόμενοι μῶν μή τι ἐλάττονος πλάνης ἔμπλεοι τῶν ἑτέρων; ἢ οὐ καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται ὁμολογεῖν ἡδονὰς εἶναι κακάς; Σφόδρα γε. Ξυμβαίνει δὴ αὐτοῖς, οἶμαι,
D ὁμολογεῖν ἀγαθὰ εἶναι καὶ κακὰ ταὐτά. ἦ γάρ; Τί μήν; Οὐκοῦν ὅτι μὲν μεγάλαι καὶ πολλαὶ ἀμφισβητήσεις περὶ αὐτοῦ, φανερόν; Πῶς γὰρ οὔ; Τί δέ; τόδε οὐ φανερόν, ὡς δίκαια μὲν καὶ καλὰ πολλοὶ ἂν ἕλοιντο τὰ δοκοῦντα, κἂν μὴ ᾖ, ὅμως ταῦτα πράττειν καὶ κεκτῆσθαι καὶ δοκεῖν, ἀγαθὰ δὲ οὐδενὶ ἔτι ἀρκεῖ τὰ δοκοῦντα κτᾶσθαι, ἀλλὰ τὰ ὄντα ζητοῦσι, τὴν δὲ δόξαν ἐνταῦθα

Ἀληθέστατα] *Vera loqueris* Fic.
Τί δαί;] Ita Par. A. Flor. ACV. quod huic loco valde aptum cum Stallbaumio in sec. vulgato τί δέ praetuli. τί δὴ Mon. B.
μῶν] μὴν Vind. F.
μή τι] μή τοι Vind. E.
πλάνης] in m. a m. s. habet Mon. B.
ἔμπλεοι] ἔμπλεω Lob. Vind. B. Vat. M. ἔκπλεοι Vind. F.
ἑτέρων] ἑταίρων Vind. E. Vat. H.
ἢ] ἦ Lob. εἰ Vind. E.
οὐ] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. HM. οὔ. Ald. οὔ; Bas. ab. omnes cum commate post ἑτέρων.
ἡδονὰς — ὁμολογεῖν] *om.* Vind. E.
Ξυμβαίνει] Συμβαίνει Steph. a quo Bekkerus Par. A. Mon. B. dissentire non ostendit. Sed Mon. B. cum reliquis habet ξ. Contra de Par. K. tacent Bipontini.
οἶμαι] *om.* Par. K. Flor. R. ante αὐτοῖς positum est in Vind. F.
D κακὰ] κατὰ Vind. F.
ταὐτά] ταῦτα Lob. Vind. B. τὰ αὐτὰ Vind. F. Flor. R.
ἦ] ἢ Vind. F. et editi ante Astii sec.
Τί δέ; — καλὰ] *om.* Vind. F. Τί δὲ τόδε etc. Ald. Bas. ab. quae utraque post φανερὸν signum interrogandi habet. τί δαὶ etc. Vat. H. Flor. ACV. quod Stallbaumius in sec. ascivit. — Proclus l. c. p. 426: καὶ δὴ καὶ αὐτὸς ἐδίδαξεν ἐπαγαγών, ὅτι δίκαια μὲν καὶ καλὰ πολλοὶ ἂν ἕλοιντο καὶ τὰ δοκοῦντα κεκτῆσθαι, ἀγαθὰ δὲ οὐδενὶ ἀρκεῖ τὰ δοκοῦντα κτᾶσθαι, ἀλλὰ τὰ ὄντα ζητοῦσιν.
καὶ καλὰ] καὶ int. vers. a m. s. habet Mon. B.
κἂν μὴ ᾖ] Ita Lob. Vind. B. Vat. BM. κἂν μὴ εἴη reliqui cum editionibus ante Astii sec. qui κἂν εἰ μὴ εἴη de coniectura scripsit idque in tert. tenuit. Nec aliter Stallbaumius in pr. Idem in sec. cum Bekkero coniunctivum recepit.
ταῦτα] ταὐτὰ Mon. B. qui in antecedentibus comma non post εἴη, sed post ὅμως habet.
καὶ κεκτῆσθαι] καὶ *om.* Vat. B.
καὶ δοκεῖν] *et videri hominibus haec habere* Fic. Quidni absolute dictum sumamus: *et speciem prae se ferre?* Certe Astii coniectura καὶ διώκειν nihil opus est.
δὲ] *om.* Vind. E. Vat. H. Flor. AC.
οὐδενὶ] οὐδὲν Vind. F. Ang. B. Flor. R.
κτᾶσθαι] χρᾶσθαι Par. D. χρῆσθαι Par. K.
ζητοῦσι] *omnes quaerunt* Fic.
ἤδη] *om.* idem.
ἀτιμάζει;] ἀτιμάζει. Ald.
μάλα] *maxime quidem* Fic.

ἤδη πᾶς ἀτιμάζει; Καὶ μάλα, ἔφη. Ὃ δὴ διώκει μὲν E
ἅπασα ψυχὴ καὶ τούτου ἕνεκα πάντα πράττει ἀπομαν-
τευομένη τι εἶναι, ἀποροῦσα δὲ καὶ οὐκ ἔχουσα λαβεῖν
ἱκανῶς, τί ποτ' ἐστὶν, οὐδὲ πίστει χρήσασθαι μονίμῳ,
οἵᾳ καὶ περὶ τἆλλα, διὰ τοῦτο δὲ ἀποτυγχάνει καὶ τῶν
ἄλλων, εἴ τι ὄφελος ἦν, περὶ δὴ τὸ τοιοῦτον καὶ το-
σοῦτον οὕτω φῶμεν δεῖν ἐσκοτῶσθαι καὶ ἐκείνους τοὺς 506
βελτίστους ἐν τῇ πόλει, οἷς πάντα ἐγχειριοῦμεν; Ἥκι-
478 στά γ', ἔφη. Οἶμαι γοῦν, εἶπον, δίκαιά τε καὶ καλὰ
ἀγνοούμενα ὅπῃ ποτὲ ἀγαθά ἐστιν, οὐ πολλοῦ τινὸς
ἄξιον φύλακα κεκτῆσθαι ἂν ἑαυτῶν τὸν τοῦτο ἀγνοοῦν-

Ὃ δὴ] ὃ δὲ Ven. B. *Bonum quidem* Fic.

E πάντα] *om.* Vind. E. Flor. C. et a m. pr. Ven. B.

πράττει] Ita Vind. F. sed cum litura in fine.

τι εἶναι] „τι εἶναι pro τὰ εἶναι Flor. T." An τὰ pro τι habet?

ἀποροῦσα δὲ] *dubitat tamen* Fic.

ποτ' ἐστὶν] ποτέστιν Vind. F. ποτε ἐστὶν Vind. E.

χρήσασθαι] χρῆσθαι Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. Bas. b.

οἵᾳ] οἷαι, e corr. οἵαι, Vind. F. οἵαι Bekkerus in decem suis invenisse ait, de uno Ven. B. tacens, sed Vind. B. habet οἵα, ut Lob. Vind. E. et Ald. et in Mon. B. legitur οἵᾳ. οἷα Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. tacentibus Bipontinis et de Florentinis Stallbaumio.

τἆλλα] τἄλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast. τὰ ἄλλα Vind. E. Flor. ACTV.

διὰ τοῦτο δὲ] διατοῦτο δὲ Lob. Vind. BF. διὰ τοῦτο δὴ Mon. B. διατὸ το δὲ Ald. διὰ τὸ τόδε Bas. a. διὰ τοῦτο Bas. b. *atque icciroo* Fic. De repetito δὲ supra ad A. dictum; hic tamen non per anacoluthon illatum, sed perspicuitatis gratia iterum positum videtur, de quo genere Buttmannus egit in excursu ad Demosthenis Midianam p. 152.

εἴ τι ὄφελος ἦν] *cum quid utile sit iudicare pergit* Fic. Pro εἰ in Vind. E. ὧν, in Vat. H. Flor. ACV. ὅ legitur.

δὴ] δὲ Par. K.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Vind. E. Mon. B. Par. K. sec. Bip. Flor. U.

ἐγχειριοῦμεν] *committimus* Fic. 506

γ'] γε Vind. B.

ἀγνοούμενα] Ficinus addidit *ut nunc fere accidit.*

ποτὲ — φύλακα] *om.* Vind. F. In φύλακα reliqui mei et Florentini cum plerisque Bekkerianis et Bas. b. consentiunt: φύλακι, quod reliquae editiones ante Bekkerum exhibent, tantum in Par. DK. de quibus Bipontini et Bekkerus tacent, repertum videtur. Id Stephanus in m. ita retinendum censebat, si ἄξια legeretur: „ut dicat illorum bonorum possessionem non magno pretio fore custodi." Scilicet nesciebat, quid post κεκτῆσθαι in codicibus esset.

ἂν ἑαυτῶν] Ita Par. ADK. Vind. F. Mon. B. Ven. C. Flor. UV. ἐὰν ἑαυτῶν Vat. B. ἂν ἑαυτῶι Lob. Vind. B. Ang. B. Vat. M. Flor. RT. ἂν ἑαυτὸν Ven. B. Vat. H. Flor. AC. (*haud multi faciendum sane custodem*) *se ipsum exhibere posse* Fic. αὐτὸν Vind. E. εἴπερ εἰκὸς γνῶναι αὐ-

τα· μαντεύομαι δὲ μηδένα αὐτὰ πρότερον γνώσεσθαι ἱκανῶς. Καλῶς γὰρ, ἔφη, μαντεύῃ. Οὐκοῦν ἡμῖν ἡ πολιτεία τελέως κεκοσμήσεται, ἐὰν ὁ τοιοῦτος αὐτὴν
B ἐπισκοπῇ φύλαξ, ὁ τούτων ἐπιστήμων; Ἀνάγκη, ἔφη. ἀλλὰ σὺ δὴ, ὦ Σώκρατες, πότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγαθὸν φῂς εἶναι, ἢ ἡδονὴν, ἢ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα; Οὗτος, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνὴρ καλὸς, ᾖσθα καὶ πάλαι καταφανὴς, ὅτι σοι οὐκ ἀποχρήσοι τὸ τοῖς ἄλλοις δοκοῦν περὶ

τὰ Ald. Bas. ab. Steph. et Astius, qui simul *ἀγνοοῦντα* pro *ἀγνοούμενα* scribendum et *μὴ* inter *τοῦτο* et *ἀγνοοῦντα* inserendum in tert. suspicatur, in secunda et *φύλακι* et *ἀγνοούμενα* servavit, *μὴ* vero post *τοῦτο* inseruit, quarum lectionum neutra non inepta videtur. Aldinam in promptu est originem debere illi *φύλακι*, quo recepto quum cognitio iustorum et pulchrorum, nisi rationis, qua eadem bona essent, cognitio accederet, nullius pretii futura custodi civitatis dici videretur, verba *ἂν ἑαυτῶν* pro ineptis et vitiosis haberi necesse erat, et quoniam in sequentibus Socrates ipsam iustorum et pulchrorum cognitionem ne contingere quidem eis, qui rationem illam perspectam non habeant, posse demonstrat, exstitit qui iam hic eandem sententiam cum dubitatione pronuntiatam ab eo existimans illorum in locum haec *εἴπερ εἰκὸς γνῶναι αὐτὰ* substitueret. Aliud glossema paullo post deprehendemus. Ceterum *ἑαυτῶν* ad *φύλακα* referendum, non ad *ἀγνοοῦντα*, quo retulit Bernhardy synt. p. 151. interiectum articulum non respiciens.

τοῦτο] *μὴ ταῦτα* Vind. E.

ἀγνοοῦντα·] *ἀγνοοῦντα;* Vind. BE.

δὲ] *δὴ* Vind. F. Flor. AR.

μηδένα] *μὴ* Vind. F. *μηδ' ἂν ἕνα* Mon. B. (*μὴδ'*) Flor. U. Stallbaumius.

πρότερον] post *γνώσεσθαι* Mon. B. (Par. DK.) cum editis ante Bekkerum, qui perperam Mon. inter mutati ordinis auctores refert, de Par. DK. nihil ostendit. Sed Bipontinorum silentium et ipsorum librorum indoles et cognatio consentire eos cum Mon. et editionibus antiquis verisimile facit.

ἱκανῶς] Mon. B. et a m. sec. margo Flor. U. *πρὶν ἂν περὶ αὐτοῦ τἀγαθοῦ ὅ ἐστι γνῷ* addunt, quod glossema ineptum est. Nam ipsam boni naturam Socrates et supra p. 505. A. satis perspectam hominibus negavit et infra D. E. explicare recusat. Itaque ad *πρότερον* ex superioribus supplendum est *πρὶν ἂν ὅπῃ ποτὲ ἀγαθά ἐστι γνῷ.* Etiam Ficinus *quam bonum* addens a vero aberravit.

μαντεύῃ] *μαντεύει* Vind. F. et recentiores.

τελέως] *παντελῶς* Lob. Vind. BF. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. ACU. Bekkerus et Stallbaumius. (*perfecte* Fic.)

ἀλλὰ] *Ἀλλὰ* Ald. Bas. ab. B Steph.

φῂς] *φῇς* Mon. B. Vind. F.

ἢ ἡδονὴν,] *ἢ ἡδονήν;* Steph. Bekk. Ast. in tert. et Stallb. quod Adimanto e Socrate non tam utrum ex duobus, quorum neutrum ei placere iam sciret, quam quid omnino bonum statueret, sciscitanti minus aptum videtur.

παρὰ ταῦτα] *παραταῦτα* Vind. E.

Οὗτος] *οὕτως* Vind. F. Ang.

αὐτῶν. Οὐδὲ γὰρ δίκαιόν μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, φαίνεται τὰ τῶν ἄλλων μὲν ἔχειν εἰπεῖν δόγματα, τὰ δ' αὑτοῦ μή, τοσοῦτον χρόνον περὶ ταῦτα πραγματευόμενον. C Τί δ'; ἦν δ' ἐγώ· δοκεῖ σοι δίκαιον εἶναι περὶ ὧν τις μὴ οἶδε, λέγειν ὡς εἰδότα; Οὐδαμῶς γ', ἔφη, ὡς εἰδότα, ὡς μέντοι οἰόμενον ταῦθ', ἃ οἴεται, ἐθέλειν λέγειν. Τί δέ; εἶπον· οὐκ ᾔσθησαι τὰς ἄνευ ἐπιστήμης δόξας, ὡς πᾶσαι αἰσχραί; ὧν αἱ βέλτισται τυφλαί; ἢ

B. *Iam diu compertum habeo, Adimante*, etc. Fic.

ἀνὴρ καλὸς] Ita Par. ADK. Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. TV. cum editionibus praeter Bekkerianam, quae secundum reliquos codices καλῶς pro καλὸς exhibet, ut maior post ἀνήρ, quo loco Vind. E. etiam punctum habet, quam ante ᾔσθα pausa facienda sit: *heus, inquam, tu, probe iam dudum apparebat* etc. cui rationi, si codices iuberent, accedere non recusarem, quamquam illud οὗτος ἀνὴρ paullo severius sonans (cf. Gorg. pag. 467. B. 489. B. 505. C.) et interpositum ἦν δ' ἐγὼ assensum nonnihil remoraretur: nunc vulgatam optimi codicis auctoritate munitam teneo, ut compellatio magis benevola simul et iocosa sit: *heus tu, inquam, vir eximie, iam dudum apparebat* etc. verborum autem dispositio similis illi Symposii initio: ὁ Φαληρεύς, ἔφη, οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περιμένεις; Pronominis et casus usum explicuit Lennepius ad Phalar. ep. 19. De epitheto καλὸς cf. Heindorfius ad Hippiae initium. Quod ad interpunctionem attinet, signo exclamandi, quo Astius et Stallbaumius post καλὸς usi sunt, non magis hic locus est, quam post ὦ Σώκρατες et similia.

ᾔσθα] οἶσθα Vat. H. et ante corr. Vind. F.

σοι] σοὶ editiones ante Astii secundam.

ἀποχρήσοι τὸ] ἀποχρήσοιτο Vind. F. ἀποχρήσει τὸ Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. Flor. T.

Οὐδὲ γὰρ] *Haud* Fic.

ἔφη] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

μὲν] *om.* Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. et a m. pr. Ven. B.

τὰ δ'] τὸ δ' Lob. Vind. BEF. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.

αὑτοῦ] αὐτοῦ Vind. EF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

τοσοῦτον] post χρόνον Ang. B. Flor. R. et commate apposito Vind. F.

περὶ ταῦτα πραγματευόμενον] *in his versatum* Fic.

Τί δ';] τί δαὶ Par. A. Vat. H. C Flor. ACV. τί δὲ Vind. E. Flor. T. Τί δ', Steph. Priores nullam interpunctionem habent.

Οὐδαμῶς γ'] οὐδ. γε Vind. E. γ' *om.* Mon. B.

ταῦθ'] ταῦτα Vind. F.

Τί] τὲ Vind. B. Haec usque ad δοξάζοντες excerpsit Stobaeus ecl. L. II. c. 8. fr. 35. Heer. p. 200. Cant.

δέ] δαὶ Flor. ACV. In Ald. Bas. ab. ne hic quidem interpunctio est.

εἶπον] *om.* Stob.

ἐπιστήμης] ἐπιστήμας Vind. E.

πᾶσαι] ἅπασαι Stob.

αἰσχραί;] αἰσχραί. Ald. αἰσχραὶ, Stob. Bas. ab. Ast.

ὧν] τῶ Vat. H. Flor. AC.

τυφλαί;] τυφλαί· Stallb. sec.

δοκοῦσί τί σοι τυφλῶν διαφέρειν ὁδὸν ὀρθῶς πορευομένων οἱ ἄνευ νοῦ ἀληθές τι δοξάζοντες; Οὐδὲν, ἔφη. Βούλει οὖν αἰσχρὰ θεάσασθαι, τυφλά τε καὶ σκολιά,
D ἐξὸν παρ' ἄλλων ἀκούειν φανά τε καὶ καλά; Μὴ πρὸς Διὸς, ἦ δ' ὃς, ὦ Σώκρατες, ὁ Γλαύκων, ὥσπερ ἐπὶ τέλει ὢν ἀποστῇς. ἀρκέσει γὰρ ἡμῖν, κἂν ὥσπερ δικαιοσύνης πέρι καὶ σωφροσύνης καὶ τῶν ἄλλων διῆλθες, οὕτω καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ διέλθῃς. Καὶ γὰρ ἐμοὶ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ ἑταῖρε, καὶ μάλα ἀρκέσει· ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἷός τ' ἔσομαι, προθυμούμενος δὲ ἀσχημονῶν γέλωτα ὀφλήσω. ἀλλ', ὦ μακάριοι, αὐτὸ μὲν τί ποτ' ἐστὶ τὸ
E ἀγαθὸν, ἐάσωμεν τὸ νῦν εἶναι· πλέον γάρ μοι φαίνεται, ἢ κατὰ τὴν παροῦσαν ὁρμὴν ἐφικέσθαι τοῦ γε δοκοῦν-

τί] post τυφλῶν Flor. T.
σοι] τῶν Stob. Heer. *om.* Cant.
τυφλῶν] τυφλῷ Stob. Cant. (τυφλῶν cod. Augustan.)
διαφέρειν] διαφέρει Ald.
πορευομένων] πορευόμενον Vind. F.
νοῦ] οὐκ Stob. Cant. (νοῦ et ἢ pro οἱ cod. Aug. et Vatic.)
δοξάζοντες] δοξάζουσι Flor. T.
οὖν] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRT. γοῦν reliqui editique ante Bekkerum.

θεάσασθαι] θεᾶσθαι Vind. E. Comma in editis ante Bekkerum appositum et ab hoc sublatum recte Stallbaumius in sec. restituit.
ἐξὸν] ἐξ ὧν Vind. F.

D φανά] φᾶννά Vind. F. φάναι Par. K. sec. Bekk. φανερὰ Ven. B. Vind. E. Vat. H. Ang. B. Flor. ACRT.
τε] *om.* Ang. B.
ἦ δ' ὃς] post ὦ Σώκρατες Par. K.
ὥσπερ ἐπὶ τέλει ὢν] ὥσπερ ἐπιτελείων Lob. Vat. M. ὥσπερ ἐπὶ τελείων Vind. BF. Vat. B. Par. D. ὥσπερ ἐπὶ ἠλείων Par. K. *cum prope calcem perveneris* Fic.

ἀποστῇς] ἀπιστῇς Ven. B. Vat. H. Flor. AC.
ἀρκέσει] ἀρέσκει Flor. T.
ἡμῖν, κἂν] Ita Ald. Bas. ab. ἡμῖν κἂν, Steph. quam interpunctionem Stallbaumius, qui in pr. ἡμῖν κἂν sine commate cum Bekkero scripsit, in sec. propterea repetiit, quod καὶ in κἂν „ad universam, quae deinde enuntiatur, sententiam refertur, perinde ac si scriptum esset ἀρκέσει γὰρ ἡμῖν καὶ τοῦτο, ἐὰν, ὥσπερ δ. κ. τ. λ.“ Recte; sed hac ratione comma inter κ et ἂν ponendum esset. Quod quum fieri non possit, ἂν potius, quam καὶ respiciendum videtur.
πέρι] περὶ Vind. E.
ἦν δ' ἐγὼ] ἦν δὲ ἂν, adscripto in m. a m. s. ἐγὼ, Mon. B.
ἑταῖρε] ἑταῖρε καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ διέλθῃς: cum linea sub supervacaneis Mon. B.

ἀρκέσει] ἀρκέσῃ Mon. B. ἀρέσκει Vind. E. Post hoc Vind. F. γὰρ ἡμῖν etc. usque ad hoc ἀρκέσει iterum habet.
οὐχ] οὐκ Ald. Bas. a.
ἀλλ', ὦ etc.] Proclus in Civ. p. 426: ἀλλὰ τὸ ἁπλῶς (ἀγαθὸν) δεδήλωκεν εἰπών· ἀλλ', ω μακάριε, αὐτὸ μὲν τί ποτέ ἐστι τὸ ἀγαθὸν, ἐάσωμεν τὸ νῦν εἶναι·

τος ἐμοὶ τὰ νῦν· ὃς δὲ ἔκγονός τε τοῦ ἀγαθοῦ φαίνε-
ται καὶ ὁμοιότατος ἐκείνῳ, λέγειν ἐθέλω, εἰ καὶ ὑμῖν
φίλον, εἰ δὲ μὴ, ἐᾶν. Ἀλλ', ἔφη, λέγε· εἰσαῦθις γὰρ
τοῦ πατρὸς ἀποτίσεις τὴν διήγησιν. Βουλοίμην ἂν, εἶ-
πον, ἐμέ τε δύνασθαι αὐτὴν ἀποδοῦναι καὶ ὑμᾶς κομί- 507
σασθαι, ἀλλὰ μὴ ὥσπερ νῦν τοὺς τόκους μόνον. τοῦτον
δὲ δὴ οὖν τὸν τόκον τε καὶ ἔκγονον αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ
κομίσασθε· εὐλαβεῖσθε μέντοι, μή πη ἐξαπατήσω ὑμᾶς
ἄκων κίβδηλον ἀποδιδοὺς τὸν λόγον τοῦ τόκου. Εὐλα-
βησόμεθα, ἔφη, κατὰ δύναμιν· ἀλλὰ μόνον λέγε. Διο-
μολογησάμενός γ', ἔφην ἐγὼ, καὶ ἀναμνήσας ὑμᾶς τά
τε ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ῥηθέντα καὶ ἄλλοτε ἤδη πολλάκις
εἰρημένα. Τὰ ποῖα; ἦ δ' ὅς. Πολλὰ καλὰ, ἦν δ' ἐγὼ, B

πλέον γάρ μοι φαίνεται, ἢ κατὰ τὴν δοκοῦσαν ὁρμὴν ἀφικέσθαι τοῦ γε δοκοῦντος ἐμοὶ νῦν.

ἐστὶ] ἔστιν Vind. F.

τὸ ἀγαθὸν] τἀγαθὸν Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. V. Vol. I. p. LVII. sq.

ἐάσωμεν] ἐάσομεν Ang. B. Ald. Bas. ab. et ante corr. Vind. F.

τὸ νῦν] τονῦν Vind. BE.

E πλέον — τὰ νῦν] *est enim, ut mihi videtur, praesentem supra contemplationem* Fic. — ταvύν Mon. B. — τανῦν Lob. Vind. BEF. cum editis ante Astii sec.

ὁμοιότατος] ὁμοιώτατος Vind. F. a m. pr.

ὑμῖν] ἡμῖν Flor. AC. Bas. ab.

ἐᾶν] ἐὰν Bas. a. ἐῶ Mon. B. Flor. U.

Ἀλλ', ἔφη, λέγε] ἀλλὰ λέγε ἔφη Vind. E. In Ven. B. λέγε a m. pr. omissum.

εἰσαῦθις] εἰς αὖθις Vind. F. εἰσαύθις Vind. E.

ἀποτίσεις] ἀποτίσειν Vat. H. Flor. AV. *patrem vero postea declarabis* Fic.

507 τοῦτον] τοῦτο Lob. Vat. B. Par. DK. Ven. BC. Ald. Bas. ab.

δὲ] *om.* Par. K.

οὖν] *om.* Vind. F. Ang. B.

κομίσασθε] κομίσασθαι Vind. EF. Vat. H.

εὐλαβεῖσθε] εὐλαβεῖσθαι Vind. F. Vat. H. *om.* Bas. b. — Proclus l. c. pag. 427: πρῶτον μὲν παρακελεύεται τοῖς ἀκροαταῖς παραφυλάττειν, μὴ κίβδηλον ἀποδῷ τὸν λόγον τοῦ τόκου, τὸν μὲν ἥλιον τόκον ἀποκαλῶν, τὸ δὲ κίβδηλον ἀπὸ τῶν ἐν νομίσμασι τύπων μεταγαγών.

πη] πῇ Vind. F. *om.* Vat. H. Flor. AC.

ὑμᾶς] ἡμᾶς Flor. AC. Bas. ab.

Εὐλαβησόμεθα] Εὐλαβασόμεθα Ald.

Διομολογησάμενός γ'] γ' *om.* Mon. B. Par. DK. Flor. U. δ' eius loco est in Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. editisque ante Bekkerum. Conf. Phaedr. p. 228. D: τὴν μέντοι διάνοιαν — δίειμι ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ πρώτου. Σω. Δείξας γε πρῶτον, ὦ φιλότης, τί ἄρα ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἔχεις ὑπὸ τῷ ἱματίῳ.

ἀναμνήσας] ἀναμνῆσαι Vind. F.

ὑμᾶς] ἡμᾶς Lob. Vind. B. Vat. BM.

τά τε] τά τ' Lob. Vind. EF. Ang. B. Vat. HM. τέ τ' Vind. B.

αλλοτε] ἄλλο τε Ald. Bas. ab.

καὶ πολλὰ ἀγαθὰ καὶ ἕκαστα οὕτως εἶναί φαμέν τε καὶ διορίζομεν τῷ λόγῳ. Φαμὲν γάρ. Καὶ αὐτὸ δὴ καλὸν καὶ αὐτὸ ἀγαθὸν καὶ οὕτω περὶ πάντων, ἃ τότε ὡς πολλὰ ἐτίθεμεν, πάλιν αὖ κατ' ἰδέαν μίαν ἑκάστου ὡς μιᾶς οὔσης τιθέντες ὃ ἔστιν ἕκαστον προσαγορεύομεν. Ἔστι ταῦτα. Καὶ τὰ μὲν δὴ ὁρᾶσθαί φαμεν, νοεῖσθαι
C δ' οὔ, τὰς δ' αὖ ἰδέας νοεῖσθαι μέν, ὁρᾶσθαι δ' οὔ. Παντάπασι μὲν οὖν. Τῷ οὖν ὁρῶμεν ἡμῶν αὐτῶν τὰ ὁρώμενα; Τῇ ὄψει, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἀκοῇ τὰ ἀκουόμενα καὶ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι πάντα τὰ αἰσθητά; Τί μήν; Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἐννενόηκας τὸν τῶν αἰσθήσεων δημιουργὸν, ὅσῳ πολυτελεστάτην τὴν τοῦ ὁρᾶν τε καὶ ὁρᾶσθαι δύναμιν ἐδημιούργησεν;

B καὶ ἕκαστα] καὶ *om.* Par. K. perperam probante Schleiermachero. Quemadmodum pulchra et bona, ita iusta et reliqua omnia, quae praedicari possunt, *multa* sunt, quorum singula genera duobus illis nominatis per copulam adduntur.

εἶναί φαμέν] Vulgo εἶναι φαμέν. Item paullo post ὁρᾶσθαι φαμέν.

αὐτὸ δὴ καλὸν] αὐτοδηκαλὸν Vind. B. αὐ. δὲ κ. Mon. B.

αὐτὸ ἀγαθὸν] αὐτοαγαθὸν Vind. B.

ἃ τότε] αὐτό τε Vind. F. τότε, quod Ficinus omisit, ad eam, quae modo facta est, multorum commemorationem spectat. Sic infra p. 510. B. τοῖς τότε τμηθεῖσιν.

κατ' ἰδέαν] κατιδέαν Vind. F.

ὃ ἔστιν] ὅ ἐστιν codices mei et editiones ante Bekkerum.

προσαγορεύομεν] προσαγορεύωμεν Vind. E. προσαγορευόμενον Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U.

Ἔστι ταῦτα.] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. et Stallbaumio in utraque editione testante Flor. ACRTU. Sed quum in pr. idem in Flor. U. προσαγορευόμενον καὶ τὰ μὲν deinceps legi tradat, non ex eo, sed ex Flor. V. ἔστι ταῦτα a Furia enotatum fuisse, in Flor. U. ut in compari Mon. B. et in reliquis codicibus editisque ante Bekkerum utrumque deesse videtur. *Vera haec sunt.* Fic. ex quo Astius in sec. Ἀληθῆ finxit, in tert. hoc ipsum vel Ἔστι ταῦτα sibi interponendum videri demonstravit, codicum inopia neutrum recipere ausus.

Καὶ τὰ — ὁρᾶσθαι δ' οὔ. C.] laudat Proclus l. c. p. 427.

δὴ ὁρᾶσθαί] διορᾶσθαι Ang. B. δὴ *om.* Proclus. δή, ὁρᾶσθαι δ' οὔ Mon. B. undecim mediis omissis.

δ' οὔ] δὲ οὔ Procl. item altero loco.

δ' αὖ] δὲ idem.

ἰδέας] εἰδέας Vind. F. a m. pr. C

Παντάπασι] πάντα πᾶσι Vind. F.

Τῷ οὖν — τὰ ὁρώμενα;] *Qua potentia e multis, quas habemus, quae patent oculis, cernimus?* Fic.

ἀκουόμενα] ἀκουόμενα; Steph.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

τὸν τῶν] τὸ τῶν Vat. B. Ven. C. Vind. F. Flor. T.

τὴν τοῦ] τοῦ Ven. B. Vind. E. Vat. H.

Οὐ πάνυ, ἔφη. Ἀλλ' ὧδε σκόπει· ἔστιν ὅτι προσδεῖ ἀκοῇ καὶ φωνῇ γένους ἄλλου εἰς τὸ τὴν μὲν ἀκούειν, τὴν δὲ ἀκούεσθαι, ὃ ἐὰν μὴ παραγένηται τρίτον, ἡ μὲν D
οὐκ ἀκούσεται, ἡ δὲ οὐκ ἀκουσθήσεται; Οὐδενός, ἔφη. Οἶμαι δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, οὐδ' ἄλλαις πολλαῖς, ἵνα μὴ εἴπω, ὅτι οὐδεμιᾷ, τοιούτου προσδεῖ οὐδενός. ἢ σύ τινα ἔχεις εἰπεῖν; Οὐκ ἔγωγε, ἦ δ' ὅς. Τὴν δὲ τῆς ὄψεως καὶ τοῦ ὁρατοῦ οὐκ ἐννοεῖς, ὅτι προσδεῖται; Πῶς; Ἐνούσης που ἐν ὄμμασιν ὄψεως καὶ ἐπιχειροῦντος τοῦ ἔχοντος χρῆσθαι αὐτῇ, παρούσης δὲ χρόας ἐν αὐτοῖς, ἐὰν μὴ παραγένηται γένος τρίτον ἰδίᾳ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο E
πεφυκός, οἶσθα, ὅτι ἥ τε ὄψις οὐδὲν ὄψεται τά τε χρώματα ἔσται ἀόρατα. Τίνος δὴ λέγεις, ἔφη, τούτου;

τε] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

ὁρᾶσθαι] τοῦ ὁρ. iidem et Vat. B.

προσδεῖ] πρὸςδεῖ Vind. E.

ἀκοῇ καὶ φωνῇ] ἀκοὴ καὶ φωνὴ Vind. F.

ἄλλου εἰς] ἄλλου: εἰς Vind. E.

τὴν δὲ] Ita codices mei et Florentini cum Ald. Bas. ab. τὴν δ' Steph. Ast. et Bekkerus, qui de suis tacet.

ἀκούεσθαι,] ἀκούεσθαι; Lob. Bas. ab. Steph. Bekk. Stallb. ἀκούεσθαι. Ald.

D οὐκ ἀκουσθήσεται] οὐκακουσθήσεται Vind. EF.

οὐδ'] οὐδὲ Vind. F. Flor. R.

ἄλλαις] ἄλλως Ang. B. Non αἰσθήσεσι supplendum est, quippe quae non amplius tres supersint, sed δυνάμεσι vel δυνάμεων συζεύξεσι.

οὐδεμιᾷ] οὐδεμία Vind. F.

οὐδενός.] οὐδενός: Vind. E.

σύ τινα] σὺ τίνα Lob.

ἔχεις] ἔχει Vind. E.

οὐκ ἐννοεῖς — χρῆσθαι αὐτῇ] *om.* Vat. B.

Πῶς; Ἐνούσης] πῶς ἐνούσης Ald.

ὄμμασιν] σώματι Vind. E.

τοῦ] *om.* Par. K.

ἔχοντος] ἔχον Ven. C.

αὐτῇ] αὐτὴν Vat. H. Flor. ACV. αὐτοῖς, a m. s. —ῇ, Mon. B.

χρόας] χροᾶς Vind. F. χροίας Flor. A.

ἐν αὐτοῖς] *om.* Fic. (*praesente item colore*) Praepositione offensi Morgensternius, Astius et Stallbaumius ille commate post χρόας posito ἐν αὐτοῖς ad sequentia referri, horum prior in tert. ἐπ' pro ἐν scribi, posterior in sec. ἐν deleri iubet: quorum nihil necessarium et ἐν retinendum proprieque accipiendum esse placita de coloribus Tim. p. 67. C. sqq. exposita intuenti patebit. Nec aliter Homerica dictio ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι intelligenda videtur.

μὴ] μὴν Ald. Bas. ab.

γένος] γένος τὶ Mon. B. Flor. U.

ἐπ' αὐτὸ] ἐπαυτὸ Vind. E. E

οἶσθα] οἶσθ' Vind. EF. Ang. B. Vat. H.

ἀόρατα.] ἀόρατα:, Vind. E. (h. e. ἀόρατα; cum signo mutatae personae.)

ἔφη] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

τούτου] *om.* Vind. E. In Vind. F. Socrati assignatur, non omnino male, nisi δὴ post ὃ obstaret, cui tertius locus minus, quam secundus convenit. Itaque τούτου cum τίνος construendum, more Platoni usitato, quo e. g. Criton.

Ὃ δὴ σὺ καλεῖς, ἦν δ' ἐγώ, φῶς. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Οὐ σμικρᾷ ἄρα ἰδέᾳ ἡ τοῦ ὁρᾶν αἴσθησις καὶ ἡ τοῦ
508 ὁρᾶσθαι δύναμις τῶν ἄλλων ξυζεύξεων τιμιωτέρῳ ζυγῷ ἐζύγησαν, εἴπερ μὴ ἄτιμον τὸ φῶς. Ἀλλὰ μὴν, ἔφη, πολλοῦ γε δεῖ ἄτιμον εἶναι. Τίνα οὖν ἔχεις αἰτιάσασθαι τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν τούτου κύριον, οὗ ἡμῖν τὸ φῶς ὄψιν τε ποιεῖ ὁρᾶν ὅτι κάλλιστα καὶ τὰ ὁρώμενα ὁρᾶσθαι; Ὅνπερ καὶ σὺ, ἔφη, καὶ οἱ ἄλλοι· τὸν ἥλιον γὰρ δῆλον ὅτι ἐρωτᾷς. Ἆρ' οὖν ὧδε πέφυκεν ὄψις πρὸς

p. 43. C. Phaedon. 71. E. *τίνα ταύτην;* dixit, genitivus autem a nomine *γένος* repetendus.

σὺ καλεῖς — τότε ὁρώμενα L. VII. p. 515. D.] in Ven. C. excisis foliis duobus desunt.

σμικρᾷ ἄρα ἰδέᾳ] Ita Par. A. Lob. (*σμικρᾶι — ἰδέαι*) Vind. E. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. (*σμικρᾶ — ἰδέα*) *σμικρῷ ἄρα ἰδία* Mon. B. Flor. U. *σμικρὰ ἄρα ἰδέα* reliqui codices editionesque excepta Bekkeri, qui unus videtur sensum scriptoris perspexisse. Scilicet ut L. II. p. 373. E. *οὔ τι σμικρῷ, ἀλλ' ὅλῳ στρατοπέδῳ μείζων πόλις civitas non paullo, sed integro exercitu auctior*, ita hic *ζυγὸν οὐ σμικρᾷ ἰδέᾳ τιμιώτερον vinculum non exiguo rerum genere excellentius* dicitur, cuius praestantia tali genere nititur s. continetur per ipsumque efficitur. *ἰδέα* idem est, quod *γένος*, ut Polit. p. 289. B. *ἡ τοῦ νομίσματος ἰδέα*, neque dativus offensionem habere potest. Ceterum non male, ut contra veritatem, Stephanus in m. *οὐ σμικρῷ ἄρα ἥδε ἡ τοῦ ὁρᾶν* coniecit: illud minus perite fecit, quod ibidem, quum Ficinum *σμικρᾷ ἰδέᾳ* legisse ex eius interpretatione (*non exigua quadam specie*) collegisset, ei scripturae aeque ac vulgatae magnum subesse errorem pronuntiavit. Cf. L. VIIII. p. 579. C.

ἡ] *ἥ τε* Mon. B. Flor. U. *om.* Par. DK. Ang. B. Vat. M.

ἡ] *ἡ καὶ* Ald. Bas. ab. *om.* Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. B. Par. DK. sec. Bekk. (qui perperam Ven. C. inter omittentes retulit, Vind. B. Mon. B. omisit.) Flor. RU.

ὁρᾶσθαι] *ὁρᾶν* Lob. Vind. B. Vat. M.

ξυζεύξεων] Ita Bekkerus se- 508
cundum Par. ADK. de quo Bip. tacent, et Vat. B. Mei libri cum Ald. Bas. ab. Steph. *συζ.* habent.

Τίνα οὖν] *οὖν* Ficinus omisit.

οὗ] *ὃς* Mon. B. Par. K. sec. Bip. et a m. s. Flor. U.

φῶς] *παρέχων* addit Mon. B. et a m. s. Flor. U.

ὅτι] *om.* Vind. F.

ὁρώμενα] *om.* Ven. B. a m. pr.

ἔφη] *ἔφης* Vind. E.

δῆλον ὅτι] Ita Vind. F. Flor. R. *δηλονότι* reliqui mei (et Flor.) cum editis ante Astii sec.

ἐρωτᾷς] *ἐρῶτας* Vind. F.

Ἆρ'] Ita Lob. Vind. B. Mon. B. *ἄρ'* Vind. F. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. *ἀρ'* Vind. E. Bas. b. *Ita vero —.* Fic.

θεόν;] Ita Lob. Vind. B. *θεόν.* reliqui mei cum editis ante Astii sec.

Πῶς; Οὐκ] *πῶς οὐκ* Vind. F.

τοῦτον τὸν θεόν; Πῶς; Οὐκ ἔστιν ἥλιος ἡ ὄψις οὔτε αὐτὴ οὔτε ἐν ᾧ ἐγγίγνεται, ὃ δὴ καλοῦμεν ὄμμα. Οὐ B γὰρ οὖν. Ἀλλ' ἡλιοειδέστατόν γε, οἶμαι, τῶν περὶ τὰς αἰσθήσεις ὀργάνων. Πολύ γε. Οὐκοῦν καὶ τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει, ἐκ τούτου ταμιευομένην ὥσπερ ἐπίῤῥυτον κέκτηται; Πάνυ μὲν οὖν. Ἆρ' οὖν οὐ καὶ ὁ ἥλιος ὄψις μὲν οὐκ ἔστιν, αἴτιος δ' ὢν αὐτῆς ὁρᾶται ὑπ' αὐτῆς ταύτης; Οὕτως, ἦ δ' ὅς. Τοῦτον τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, φάναι με λέγειν τὸν τοῦ ἀγαθοῦ ἔκγονον, ὃν τἀγαθὸν

ἥλιος] *om.* idem.

ἡ] ἢ Vind. E.

οὔτε αὐτὴ] Ita Vind. F. a m. pr. οὔτε αὐτῇ a m. s. Ficinus utrumque omisit, item Bekkerus, sed hic per errorem, non, ut Hermannus in annotatione ad Eurip. Med. p. 401. statuebat, codicum auctoritate, quae si adesset, teneri potuisse Hermanno concedendum.

B ὄμμα] ὄνμομα Ang. B.

Οὐ γὰρ οὖν.] οὐγαροῦν. Lob. et e corr. Vind. F. οὐ γὰρ οὖν, Bas. b.

ἡλιοειδέστατόν] ἡλοιειδέστατόν Ald. Bas. a.

οἶμαι] Vulgo sine commatis.

Οὐκοῦν] οὐκ οὖν Vind. F.

ταμιευομένην] ταμιευομένη Mon. B. Par. D. Ald. Bas. ab. et Par. K. sec. Bekk. ταμιευομένης sec. Bip.

Ἆρ' οὖν — τὰ ὁρώμενα. C.] laudat Eusebius praep. L. XI. p. 318. Pro ἆρ' οὖν οὐ Vind. E. ὃ, idque sine interpunctione cum proximis cohaerens, Vind. F. ἄρ' οὐρανοῦ, Ang. B. ἆρ' οὐ habet. *Quin etiam sol* —. Fic.

ὁ ἥλιος] ὁ *om.* Flor. T. In Mon. B. ad h. l. in m. a m. pr. adscriptum est: πλὴν ὁ μὲν ἀσαφὶς καὶ ἄδιλος, ὁ δὲ τἄναντία τούτων.

ἔστιν] ἔστι Steph. Ast. pr. sec.

ὁρᾶται] ἀρεταὶ Vind. F. ante corr.

Οὕτως] οὕτω Vind. E. *om.* Vind. F.

Τοῦτον — ὁρώμενα. C.] laudat Iulianus or. IIII. pag. 133. A. Spanh.

τοίνυν] *om.* Fic.

φάναι με] φᾶναι μὲν Vind. F. φαινόμενος Iuliani cod. Voss. φάθι με Mon. B. Flor. U. quod ipsum Stephanus in m. dubitabat an hic et p. 509. B. reponendum esset. Sed cf. Matthiae gramm. p. 1072.

ἔκγονον] Proclus in Plat. theol. p. 380: διὸ καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης ἔκγονον αὐτὸν (scil. τὸν ἥλιον) ἀποκαλεῖ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ δημιουργὸν τοῦ γεννητοῦ καὶ παντὸς τοῦ ἐγκοσμίου φωτὸς ὑποστάτην. Idem in Tim. p. 119, 6. a f. δεύτερον δὴ κεφάλαιον ἐπὶ τούτῳ τὸ δεικνύον, ὅτι καὶ ὁ Πλάτων ἐπὶ μίαν ἀρχὴν ἀνάγει πάντα, καὶ ἀπὸ τῶν ἐν Πολιτείᾳ λόγων, ἐν οἷς τὸν μὲν ἥλιον αἰτιᾶται τῶν ὁρατῶν, τὸ δὲ ἀγαθὸν τῶν νοητῶν, αὐτὸν δὲ αὖ πάλιν τὸν ἥλιον ἔγγονον τοῦ ἀγαθοῦ προσαγορεύει. Ib. p. 259, 14: ὁ μὲν γὰρ ἥλιος, ὡς ἐμάθομεν ἐν Πολιτείᾳ, τῆς ἀληθείας εἰκόνα τὸ φῶς ὑπέστησεν.

ὃν τἀγαθὸν] ὃν τὸ ἀγ. Vind. F. ὃν τὸ ἀγ. Eus. ὃν ἀγ. Iuliani cod. Voss. ὄντ' ἀγ. Vind. E. ὃν τἀγ. Vat. H.

C ἐγέννησεν ἀνάλογον ἑαυτῷ, ὅτιπερ αὐτὸ ἐν τῷ νοητῷ τόπῳ πρός τε νοῦν καὶ τὰ νοούμενα, τοῦτο τοῦτον ἐν τῷ ὁρατῷ πρός τε ὄψιν καὶ τὰ ὁρώμενα. Πῶς; ἔφη· ἔτι δίελθέ μοι. Ὀφθαλμοὶ, ἦν δ' ἐγὼ, οἶσθ', ὅτι ὅταν μηκέτι ἐπ' ἐκεῖνά τις αὐτοὺς τρέπῃ, ὧν ἂν τὰς

C ἀνάλογον] post ἑαυτῷ Lob. Vind. B. Vat. BM. λόγον Iuliani cod. Voss. ἀνὰ λόγον Astius in sec. et tert. scripsit praeeunte Heindorfio ad Phaedon. §. 136. qui adiectivum omnino improbare videtur. At extra dubitationem positum est Tim. p. 69. B. ἀνάλογα καὶ σύμμετρα, et h. l. aptius dictione adverbiali, ut indolem geniti potius, quam gignendi rationem describi appareat. Ceterum huc respexit scholiastes ad Gorg. p. 506. C. (130, 9. Bekk.) ἐν Παρμενίδῃ δὲ, inquiens, τελεώτερον οὐ περὶ ἀγαθοῦ τινὸς, ἀλλ' ἁπλῶς περὶ ἀγαθοῦ ποιεῖται τὸν λόγον, ἐν Πολιτείᾳ δὲ δι' ἀναλογίας τινός.

ἑαυτῷ] ἑαυτοῦ Mon. B. Quod Stephanus in m. addendum censebat καὶ, id Stallbaumius necessarium esse recte negat et sequentia epexegesin antecedentium facere statuit, sed minus recte ea ad remotius λέγειν refert, quum mea quidem sententia ad ἐγέννησεν referenda sint: τὸ ἀγαθὸν ἐγέννησε τὸν ἥλιον τοῦτο ἐν τῷ ὁρατῷ τόπῳ, ὅπερ αὐτὸ ἐν τῷ νοητῷ ἐστίν, *ut esset idem in loco visibili, quod ipsum est in cogitabili.* Placitum ipsum tamquam suum proposuit Celsus apud Origenem L. VII. p. 363: οὐσία καὶ γένεσις νοητὸν, ὁρατόν. μετὰ οὐσίας μὲν ἀλήθεια, μετὰ δὲ γενέσεως πλάνη. περὶ ἀλήθειαν μὲν οὖν ἐπιστήμη, περὶ δὲ θάτερον δόξα. καὶ νοητοῦ μέν ἐστι νόησις, ὁρατοῦ δὲ ὄψις. γινώσκει δὲ νοητὸν μὲν νοῦς, ὁρατὸν δὲ ὀφθαλμός. ὅπερ οὖν ἐν τοῖς ὁρατοῖς ἥλιος οὔτ' ὀφθαλμὸς ὢν οὔτ' ὄψις, ἀλλ' ὀφθαλμῷ τε τοῦ ὁρᾶν αἴτιος καὶ ὄψει τοῦ δι' αὐτὸν συνίστασθαι καὶ ὁρατοῖς τοῦ ὁρᾶσθαι, πᾶσιν αἰσθητοῖς τοῦ γίγνεσθαι καὶ μὴ αὐτὸς αὐτῷ τοῦ βλέπεσθαι, τοῦτο ἐν τοῖς νοητοῖς ἐκεῖνος, ὅσπερ οὔτε νοῦς οὔτε νόησις οὔτ' ἐπιστήμη, ἀλλὰ νῷ τε τοῦ νοεῖν αἴτιος καὶ νοήσει τοῦ δι' αὐτὸν εἶναι καὶ ἐπιστήμῃ τοῦ δι' αὐτὸν γιγνώσκειν καὶ νοητοῖς ἅπασι.

αὐτὸ] αὐτῷ Vat. H. γὰρ αὐτὸ Vind. B. Vat. M. et correctus in o Lob. ἑαυτὸ Iulian.

τε νοῦν] τε om. Iul. τε νῦν Ald. Bas. ab.

τοῦτο τοῦτον] τοῦτον Vind. F. Eus. τοῦτο Ang. B. Flor. R. Cf. L. VIIII. p. 581. B: καὶ χρημάτων τε καὶ δόξης ἥκιστα τούτων τούτῳ μέλει. Apol. 23. A: (κινδυνεύει ὁ θεὸς) ἐν τῷ χρησμῷ τούτῳ τοῦτο λέγειν.

καὶ τὰ ὁρώμενα] πρός τε ὄψιν, sup. a m. s. καὶ τὰ βλε et super βλε ὁρώμενα, Vind. B.

ἔτι δίελθέ] ἐπιδίελθέ Vind. F. Cf. ad L. V. p. 449. C. dicta.

Ὀφθαλμοὶ] Proclus in Civ. p. 428, 6: εἰπὼν γὰρ Ὀφθαλμοὶ, ἦν δ' ἐγὼ, ὅταν τις αὐτοὺς μὴ ἐπέκεινα τρέπῃ, ὧν τὰς χρόας ἡμερινὸν φῶς ἐπέχει, ἀμβλυώττουσιν, ὅταν δὲ ὧν ὁ ἥλιος καταλάμπῃ, σαφῶς ὁρῶσι. ταῦτ' οὖν ἐπὶ τῶν ὁρατῶν διελόμενος, χρόας, φῶς, ὀφθαλμοὺς, ἥλιον ἐπήνεγκεν τὰ ἀνάλογον καὶ ἐπὶ νοουμένων λέγων· οὕτω καὶ τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς, ᾧ δὴ νοεῖ, ὅταν μὲν τρέπῃ τις οὗ τὸ ὂν καὶ ἡ ἀλήθεια λάμπει, νοεῖ καὶ γιγνώσκει, ὅταν δὲ εἰς τὸ τῷ σκότῳ κεκραμμένον, τὸ γιγνόμενον καὶ τὸ ἀπολλύμενον, δοξάζει τε καὶ ἀμβλυώττει.

οἶσθ', ὅτι] οἶσθα ὅτι Lob. Vind. BF. *porro* Fic.

χρόας τὸ ἡμερινὸν φῶς ἐπέχῃ, ἀλλὰ ὧν νυκτερινὰ φέγγη, ἀμβλυώττουσί τε καὶ ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν, ὥσπερ οὐκ ἐνούσης καθαρᾶς ὄψεως. Καὶ μάλα, ἔφη. Ὅταν δέ γ', οἶμαι, ὧν ὁ ἥλιος καταλάμπῃ, σαφῶς D ὁρῶσι, καὶ τοῖς αὐτοῖς τούτοις ὄμμασιν ἐνοῦσα

ὅταν] ὅτ' ἂν Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.
ἐπ' ἐκεῖνά] ἐπέκεινά Vind. EF. Vat. H. ἐπ' ἐκείνα Ald. Bas. a. ἐπ' ἐκείνοις Mon. B.
τρέπῃ] πρέπῃ Vind. E. Ald. Bas. ab.

ἡμερινὸν φῶς] Antiatt. p. 98, 29: ἡμερινὸν φῶς· Πλάτων Πολιτείας τετάρτῳ. immo ἕκτῳ.

ἐπέχῃ] ἐπέχοι Lob. Ven. B. ἐπέχει Vind. F. Flor. R. *illuminat ostenditque* Fic. potius *obtinet.*
ὧν] ὡς Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Par. DK.
φέγγη] φέγκη Flor. T. In Vind. B. alterum η in fine int. vers. additum est.
ἀμβλυώττουσι] ἀβλυώττουσι Vind. E. Ald. ἀμβλυωποῦσι Vind. F. Idem Flor. A. vulgato superscriptum habet. *caecutiunt hallucinanturque* Fic.
τε] γε Ven. B. Vind. E. Flor. ACTV.
φαίνονται] φαίνωνται Vind. F. φαίνεται Vind. E. Vat. H. Idem in Flor. CT. repertum videtur, quos Stallbaumius in pr. refert pro φαίνονται aliquid habere, quod nihili faciendum sit, quid habeant, non docet.
καθαρᾶς] καθαρῶν Ald. Bas. a. Eandem terminationem Bas. b. in ima pagina, quem custodem dicunt, exhibet.
ὄψεως.] ὄψεως; Lob. Vind. B. Mon. B. Ald. Steph. Bekk. Ast. tert. Stallb.
μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.
ἔφη] ἔφης Vat. H.
γ'] γε Mon. B.
ὧν] οὗ idem et Flor. U.
D καταλάμπῃ] Ita Par. A. Lob. Vind. BE. Vat. B. Ven. B. Flor. ACTV. (Proclus.) καταλάμπει reliqui cum editis. Quum Atticos non tantum poëtas, sed etiam scriptores satis constet in describendo genere solum nonnunquam coniunctivum pronomini relativo addere, qua de re cf. Matthiae gramm. p. 1025. cuius exemplis addo Leg. L. V. p. 728. A: ὃς ἅπερ ἂν νομοθέτης αἰσχρὰ εἶναι καὶ κακὰ διαριθμούμενος τάττῃ καὶ τοὐναντίον ἀγαθὰ καὶ καλά, τῶν μὲν ἀπέχεσθαι μὴ ἐθέλῃ πάσῃ μηχανῇ, τὰ δὲ ἐπιτηδεύειν ξύμπασαν κατὰ δύναμιν, οὐκ οἶδεν ἐν τούτοις πᾶσι πᾶς ἄνθρωπος ψυχὴν θειότατον ὂν ἀτιμότατα καὶ κακοσχημονέστατα διατιθείς. Ib. p. 737. B: ἀνεγκλήτους γὰρ δεῖ τὰς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους κατασκευάζεσθαι ἀμωσγέπως, ἢ μὴ προϊέναι πρότερον εἰς τοὔμπροσθεν ἑκόντα εἶναι τῆς ἄλλης κατασκευῆς, οἷς ἦ παλαιὰ ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους καὶ ὅσοις νοῦ καὶ σμικρὸν μετῇ. nostro loco codicibus optimis eo magis obtemperandum est, quo facilius ex antecedentibus ὧν ἂν τὰς χρόας τὸ ἡμερινὸν φῶς ἐπέχῃ particula relativo addi solita repeti potest. Cf. Vol. I. p. 410, a. — In Ald. sequentis vocabuli syllaba priore huic coniuncta καταλάμπεισα φῶς legitur.

ἐνοῦσα] Ita Vind. F. a m. pr. ἐνόντα a m. s. Quod Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius ante hoc inseruerunt ὄψις, quamquam durius abesse nomen concedo, tamen codicum Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. M. Flor. U. et Ficini auctoritatem ad recipiendum sufficere non puto. Accedit, quod non solum ὄψις, sed καθαρὰ ὄψις supplendum videtur.

φαίνεται. Τί μήν; Οὕτω τοίνυν καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὧδε νόει· 479
ὅταν μὲν οὗ καταλάμπει ἀλήθειά τε καὶ τὸ ὄν, εἰς τοῦτο ἀπερείσηται, ἐνόησέ τε καὶ ἔγνω αὐτὸ καὶ νοῦν ἔχειν φαίνεται· ὅταν δὲ εἰς τὸ τῷ σκότῳ κεκραμένον, τὸ γιγνόμενόν τε καὶ ἀπολλύμενον, δοξάζει τε καὶ ἀμβλυώττει ἄνω καὶ κάτω τὰς δόξας μεταβάλλον καὶ ἔοικεν αὖ νοῦν οὐκ ἔχοντι. Ἔοικε γάρ. Τοῦτο τοίνυν τὸ
E τὴν ἀλήθειαν παρέχον τοῖς γιγνωσκομένοις καὶ τῷ γιγνώσκοντι τὴν δύναμιν ἀποδιδὸν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν φάθι εἶναι, αἰτίαν δ' ἐπιστήμης οὖσαν καὶ ἀληθείας ὡς γιγνωσκομένης μὲν διανοοῦ, οὕτω δὲ καλῶν ἀμφοτέρων ὄντων, γνώσεώς τε καὶ ἀληθείας, ἄλλο καὶ κάλ-

φαίνεται.] φαίνεται; Vind. B. Mon. B. Ald. φαίνεται: καὶ μάλ' ἔφη: Flor. RT.
ὧδε νόει] ᾧ δὴ νοεῖ Proclus.
μὲν] enim Fic.
οὗ] οὐ Vat. H. οὖν Flor. AC. αὐτὴν Ang. B. Flor. T. et margo R. om. Vind. E.
καταλάμπει] καταλάμπῃ Vind. BE. Vat. H.
ἐνόησέ τε] ἐννόησετε αὐτὸ Vind. F.
ἔχειν] ἔχον Mon. B. Flor. U.
δὲ] δ' Vind. F. Ang. B.
κεκραμένον] κεκραμμένον Vind. E. Flor. R. (Procl.)
δοξάζει τε] om. Fic.
ἀμβλυώττει] ἀμβλυώτει Vind. B. Synag. Bekk. anecd. p. 386, 31: ἀμβλυώττει· τυφλώττει. Cf. L. VII. p. 516. E.
μεταβάλλον] μεταβαλλον Vind. F. μεταβάλλων Vind. E. μεταβαλὸν Lob. Vind. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. μεταβαλὼν Vat. B.
αὖ] om. Fic.
Τοῦτο — φάθι εἶναι E.] laudat Eusebius praep. L. XI. p. 319. respiciunt Proclus in Parm. T. V. p. 155. Cous. et Damascius ἀπορ. καὶ λύσ. p. 66. et 90. Kopp.
E γιγνωσκομένοις] γιγνομένοις Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.
τῷ] τὸ Euseb.
γιγνώσκοντι] γινώσκοντι Vind. E.
ἀποδιδὸν] ἀποδιδοῦν Euseb.
ἰδέαν] εἰδέαν Vind. F. a m. pr.
φάθι] Ita Lob. Vind. BF. Mon. B. Euseb. φαθὶ Par. A. a m. s. Vat. B. a m. pr. Ast. sec. tert. Priores cum Vind. E. φᾶθι habent. Cf. Vol. I. p. 407, b.
αἰτίαν δ' — διανοοῦ] Quum bonum veritatis etiam tamquam ideae caussa sit, quippe quod omnibus ideis hoc, ut sint, impertiat, idem veritatis tamquam cognoscendae caussam ostendere non ita supervacaneum erat, ut visum est Astio, qui in comm. haec verba glossematis manifesta esse et nihil nisi praegressa repetere statuit, extrema vero ὡς γιγνωσκομένης μὲν διὰ νοῦ, quemadmodum ante Bekkerum legebatur, miris modis languere idem recte censuit. Nam veritatem alia re nulla, nisi intellectu cognosci post ea, quae supra de intelligibili et visibili dicta sunt, denuo inculcandum non erat. Itaque propius a vero abesse videtur Astius in tert. haec extrema delenda existimans, quam Stallbaumius, qui ea ob id ipsum retinet, quod intellectus commemoratio recte abesse non possit. Praeterea particulae δὲ et μὲν cum illa lectione consistere nequeunt, quarum priorem Stallbaumius aut eiiciendam aut cum

λιον ἔτι τούτων ἡγούμενος αὐτὸ ὀρθῶς ἡγήσῃ· ἐπιστή-
μην δὲ καὶ ἀλήθειαν, ὥσπερ ἐκεῖ φῶς τε καὶ ὄψιν ἡλιο- 509
ειδῆ μὲν νομίζειν ὀρθόν, ἥλιον δὲ ἡγεῖσθαι οὐκ ὀρθῶς
ἔχει, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀγαθοειδῆ μὲν νομίζειν ταῦτ'
ἀμφότερα ὀρθόν, ἀγαθὸν δὲ ἡγεῖσθαι ὁπότερον αὐτῶν
οὐκ ὀρθόν, ἀλλ' ἔτι μειζόνως τιμητέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ
ἕξιν. Ἀμήχανον κάλλος, ἔφη, λέγεις, εἰ ἐπιστήμην μὲν
καὶ ἀλήθειαν παρέχει, αὐτὸ δ' ὑπὲρ ταῦτα κάλλει ἐστίν·
οὐ γὰρ δή που σύ γε ἡδονὴν αὐτὸ λέγεις. Εὐφήμει,
ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὧδε μᾶλλον τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἔτι ἐπι-
σκόπει. Πῶς; Τὸν ἥλιον τοῖς ὁρωμένοις οὐ μόνον, B
οἶμαι, τὴν τοῦ ὁρᾶσθαι δύναμιν παρέχειν φήσεις, ἀλλὰ

Astio, cuius et ipsius coniecturae repugnat, in γε mutandam putat, posteriorem iam Stephanus p. 24. aut expungendam aut potius ad aliquid, quod post διὰ νοῦ exciderit, quae etiam Geerii diatr. p. 82. opinio est, referendam arbitratur, Stallbaumius autem nescio quo modo explicandam autumat. Equidem cum Bekkero pro διὰ νοῦ, quae Vind. E. Ven. B. Vat. H. Ang. B. Flor. ACRTV. eademque Ficini (*scientiae et veritatis, quae per intellectum percipitur, caussam*) lectio est, scribendum putavi διανοοῦ, quod Par. A. Vind. F. et a m. s. Vat. B. exhibent, a quo διὰ νόου, quod in Lob. Vind. B. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Vat. M. et a m. pr. B. legitur, parum aut nihil differt, atque hanc sententiam de bono scientiae et veritatis tamquam cognoscendae caussa primum veluti continuationem et explicationem prioris, qua cognoscendis veritatem, cognoscenti facultatem eius rei impertire declaratum erat, per δὲ adiectam, deinde vero ut oppositam sequenti, quae ipsum diversum a scientia et veritate ac pulchrius utraque praedicat, per μὲν significatam statuo; cuius particulae quum proprius locus post αἰτίαν esset, ut διανοοῦ δὲ αἰτίαν μὲν οὖσαν etc. scribi deberet, concinnitatis gratia, quoniam in praecedenti sententia imperativus (φάθι) post obiectum collocatus est, hic quoque obiectum initio positum eique δὲ copulans subiunctum, μὲν autem finitae obiecti descriptioni additum est. — Pro δ' in Vind. F. δὲ, pro γιγνωσκομένης in Vind. E. γιγνοσκομένης, in Flor. U. γιγνωσκομένην, in Mon. B. γιγνωσκομένων legitur.

ἡγήσῃ] ἡγήσει Ang. B. Flor. R. et recentiores.

ἐπιστήμην] καὶ ἐπ. Vind. EF. Ang. B. Flor. AC.

ἐκεῖ] *om.* Fic.

μὲν] *om.* Vat. H. 509

δὲ] δ' Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV.

οὕτω] καὶ οὕτω Lob. Vat. BM. Bas. b.

ταῦτ'] ταῦτα Vind. BF.

μειζόνως] Cf. Vol. I. p. 344, a. *augustior enim est ipsius boni maiestas.* (ἀλλ' — ἕξιν.) Fic.

εἰ — λέγεις] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

δ'] δὲ Vind. F.

κάλλει ἐστίν] κάλλει εἴ ἐστιν idem. κάλλιστον Flor. RT. In Vat. H. η super ει scriptum.

Εὐφήμει] εὖ, a m. s. οὔ, φημὶ Vind. F.

ἀλλ' ὧδε μᾶλλον] *atque ita planius* Fic.

Τὸν ἥλιον — ὑπερέχοντος.] B

καὶ τὴν γένεσιν καὶ αὔξην καὶ τροφὴν, οὐ γένεσιν αὐτὸν ὄντα. Πῶς γάρ; Καὶ τοῖς γιγνωσκομένοις τοίνυν μὴ μόνον τὸ γιγνώσκεσθαι φάναι ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ παρεῖναι, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶναί τε καὶ τὴν οὐσίαν ὑπ' ἐκείνου αὐτοῖς προσεῖναι, οὐκ οὐσίας ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλ' ἔτι ἐπέκεινα τῆς οὐσίας πρεσβείᾳ καὶ δυνάμει ὑπερέ-
C χοντος. Καὶ ὁ Γλαύκων μάλα γελοίως Ἄπολλον, ἔφη,

laudat Eusebius praep. L. XI. p. 319. Proclus in Tim. p. 130: *εἰ μὴ καὶ ἄρα καὶ θρέμματα πάντα δεῖ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ λέγειν ὡς τρεφόμενα πάντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν ὁρατῶν διὰ τῆς τοῦ φωτὸς μεταδόσεως, ὃ καὶ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης τροφῆς αἴτιον εἶπε καὶ γενέσεως πᾶσιν, ὅσα φωτίζει. τρέφεται γὰρ ἕκαστα τελειούμενα διὰ τοῦ φωτός.*

αὔξην] *αὔξησιν* Vind. F. Par. K. Ang. B. Flor. R.

οὐ γένεσιν αὐτὸν ὄντα] *om.* Vind. B. *καὶ γ. αὐ. ὄ.* Lob. Vat. M. *οὐ γ. αὐτὰ ὄ.* Par. K.

Πῶς γάρ] *π. γ. οὔ* Vind. B.

γιγνωσκομένοις] *γιγνοσκ.* Vind. E. *γινωσκ.* Euseb. et paullo post *γινώσκεσθαι.*

φάναι] *φᾶναι* Vind. F. Conf. p. 508. B.

ἀλλὰ — προσεῖναι] *om.* Euseb. — *εἶναί τε τὴν οὐσίαν ὑπεκείνου* — Vind. F.

οὐκ οὐσίας] *οὐκουσίας* Vind. F.

ἔτι] *om.* Euseb.

ἐπέκεινα] *ἐπ' ἔκεινα* Vind. E. Antiatt. p. 94, 6: *ἐπέκεινα, ἐπιτάδε· Πλάτων περὶ ψυχῆς.* p. 112. B. quo loco Bekkerus *ἐπ' ἐκεῖνα* scripsit. Dictionem et sententiam hanc Proclus aliquoties commemoravit in dissertatione *περὶ τοῦ ἐν Πολιτείᾳ λόγου τοῦ δεικνύντος, τί ποτέ ἐστι τἀγαθόν,* primum p. 425, 9. a f. ubi varie de bono disputare Socratem docet: *τοτὲ μὲν ὡς περὶ τοῦ ἐν ἡμῖν ἀγαθοῦ, τοτὲ δὲ ὡς περὶ τοῦ εἴδους τῶν ἀγαθῶν πάντων, τοτὲ δὲ ὡς περὶ ἄλλου τινὸς οὔτε ἐν ἡμῖν ὄντος οὔτε εἰδητικὴν ἔχοντος οὐσίαν οὐδ' ὅλως οὐσίαν,* (v. *οὐσία*) *ἀλλ' ἐπέκεινα, καθάπερ φησὶ, τοῦ εἶναι καὶ οὐσίας ὑπάρχοντος.* tum p. 429, 24: *τἀγαθὸν δὲ οὐχὶ μόνον τῆς οὐσίας εἶπεν ὁ Σωκράτης ἐπέκεινα, ἀλλὰ καὶ τοῦ εἶναι.* iterum ib. 7. a f. *εἰ οὖν τὸ ὂν ἐπιστητὸν, τὸ δὲ ἀγαθὸν οὐκ ἐπιστητὸν, τὸ ἄρα ἀγαθὸν οὐκ ἔστιν ὂν,* (v. *ἐπιστητὸν*) *καὶ αὐτὸς ἔλεγεν οὐσίας αὐτὸ λέγων ἐπέκεινα καὶ τοῦ εἶναι.* Item in Tim. p. 93: *Ἀττικὸς δὲ αὐτόθεν τὸν δημιουργὸν εἰς ταὐτὸν ἄγει τἀγαθῷ, καίτοι ἀγαθὸς μὲν καλεῖται παρὰ τῷ Πλάτωνι, τἀγαθὸν δὲ οὔ, καὶ νοῦς προσαγορεύεται, τἀγαθὸν δὲ αἴτιον πάσης οὐσίας καὶ ἐπέκεινα τοῦ ὄντος ἐστὶν, ὡς ἐν Πολιτείᾳ μεμαθήκαμεν.* Similiter Damascius *ἀπορ. καὶ λύσ.* p. 55. Kopp. *ἀλλ' οὔ τί γε τὸ πάντων τούτων ἐπέκεινα* (hic Koppius perperam punctum fecit.) *ἓν οὐδαμοῦ ἀπέφησεν οὐδαμῶς. διὸ καὶ ἐν Σοφιστῇ τίθησιν αὐτὸ ὡς ἓν πρὸ τοῦ ὄντος, καὶ ἐν Πολιτείᾳ ὡς τἀγαθὸν ἐπέκεινα πάσης οὐσίας.* Eodem respexit Origenes c. Cels. L. VI. p. 320: *ἵν' εὑρεθῇ, πότερον ἐπέκεινα οὐσίας ἐστὶ πρεσβείᾳ καὶ δυνάμει ὁ θεὸς μεταδιδοὺς οὐσίας οἷς μεταδίδωσι κατὰ τὸν ἑαυτοῦ λόγον καὶ αὐτῷ λόγῳ, ἢ καὶ αὐτός ἐστιν οὐσία.*

τῆς] om Euseb.

μάλα γελοίως] Proclus in Civ. C p. 424: *ὅθεν καὶ ἐν τοῖς ἑπομένοις λόγοις εἰπόντος τοῦ Σωκράτους τἀγαθὸν πρὸ οὐσίας ὑφεστάναι καὶ αὐτὸ παράγειν τὸ ὂν*

δαιμονίας ὑπερβολῆς. Σὺ γάρ, ἦν δ' ἐγώ, αἴτιος, ἀναγκάζων τὰ ἐμοὶ δοκοῦντα περὶ αὐτοῦ λέγειν. Καὶ μηδαμῶς γ', ἔφη, παύσῃ, εἰ μή τι, ἀλλὰ τὴν περὶ τὸν ἥλιον ὁμοιότητα αὖ διεξιών, εἴ πῃ ἀπολείπεις. Ἀλλὰ μήν, εἶπον, συχνά γε ἀπολείπω. Μηδὲ σμικρὸν τοίνυν, ἔφη, παραλίπῃς. Οἶμαι μέν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πολύ· ὅμως δὲ ὅσα γε ἐν τῷ παρόντι δυνατόν, ἑκὼν

Ἄπολλον, ἔφη ὁ Γλαύκων, δαιμονίας ὑπερβολῆς, εἰς τὸ ὑπερούσιον ἐνατενίσαι μὴ δυνηθείς. κατέγνω (f. καὶ κατέγνω) τοῦ θαύματος ὁ Σωκράτης μάλα γελοίως τοῦτο εἰπὼν ἀποῤῥῖψαι τὸν Γλαύκωνα, καὶ πολλά φησι τῶν δοκούντων αὐτῷ περὶ ἐκείνου σιωπήσεσθαι. Ib. p. 426. sq. διὸ καὶ ἑξῆς εἰπὼν ὑπερούσιον εἶναι τὸ ἀγαθὸν τοῦ Γλαύκωνος δαιμονίαν εἶναι φάντος τὴν ὑπερβολὴν ἐπέπληξε γελοίως (v. γελοῖος) αὐτὸν εἰπεῖν ἀποφηνάμενος, εἶθ' ὡς κενεμβατοῦντος πρὸς τὴν θέαν τοῦ πάντων ἐπέκεινα πάλιν πολλά φησι παραλείψειν ἑκὼν εἶναι· τῶν ἑαυτῷ δοκούντων καὶ μόνην τὴν περὶ τὸν ἥλιον ἀναλογίαν γυμνάσειν.

περὶ αὐτοῦ] τὰ περὶ αὐτοῦ Vat. H. Flor. V.

γ'] γε Vind. E.

εἰ μή τι, ἀλλὰ] Pro ἀλλὰ Par. A. Vind. F. ἄλλα, Vind. E. Ang. B. et a m. s. Flor. R. ἄλλο exhibent, quod Stephanus pag. 24. non videns, quid post εἰ μή τι subaudiri possit, a Platone profectum coniecit. Atque ita p. 502. A. scriptum vidimus: ἵνα, εἰ μή τι ἄλλο, αἰσχυνθέντες ὁμολογήσωσι. Sed omisso ἄλλο adhibitoque ἀλλά, ut nostro loco, Menon. p. 86. E. legitur εἰ μή τι οὖν, ἀλλὰ σμικρόν γέ μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον. quo exemplo adversus Stephanum usus est Stallbaumius. Minus etiam feliciter idem Stephanus ibidem coniiciebat παύσῃ ἐμοὶ ἔτι ἄλλην τὴν περὶ etc. Ficinus haec usque ad διεξιὼν ita interpretatus est: sed absolve praecipue solis comparationem.

αὖ] αὐτοῦ Vind. F. Ang. B.

εἴ] ἢ Mon. B. Par. K. sec. Bekk. ᾗ Par. D. om. Vind. E.

πῃ] ποι Ven. B. Stephanus pag. 24. pro eo fortasse τι legi posse monet, sed vulgatam lectionem defensionem recipere concedit. Stallbaumius vero haud dubie scribendum esse εἴ πή τι ἀπολείπεις pronuntiat idque in Ven. B. scriptura latere suspicatur. Ego neque Ficini interpretationem *si quid est praetermissum*, neque quod Socrates συχνὰ ἀπολείπειν fatetur, quibus argumentis Stallbaumius usus est, tantum valere crediderim, ut illud τι a librariis potius, quam ab ipso scriptore omissum statuere debeamus, praesertim quum alia ellipsis in eodem verbo Platoni quoque satis frequens sit, e. g. Gorg. p. 497. C: ὅθεν οὖν ἀπέλιπες, ἀποκρίνου. et locis ab Heindorfio ibi citatis.

ἀπολείπεις] ἀπολείποις Lob. Vat. B. ἀπολείπῃς Par. K. sec. Bekk. ἀπολίπῃς Vind. B. Vat. M. In Flor. A. ι super εἰ scriptum.

εἶπον — Οἶμαι μὲν] om. Flor. RT.

γε] τε Par. K.

τοίνυν] om. Fic.

παραλίπῃς] παραλείπῃς Vind. EF. Ang. B. Flor. ACV. His Flor. T. addit Stallbaumius, quem supra haec omittere ostendit.

ἦν δ' ἐγὼ] τοίνυν ἦν δ' ἐγὼ Vind. E.

δὲ] δ' Lob. Vind. B. Vat. M.

γε] γ' Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Stallb.

D οὐκ ἀπολείψω. Μὴ γάρ, ἔφη. Νόησον τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὥσπερ λέγομεν, δύο αὐτὼ εἶναι, καὶ βασιλεύειν τὸ μὲν νοητοῦ γένους τε καὶ τόπου, τὸ δ' αὖ ὁρατοῦ, ἵνα μὴ οὐρανοῦ εἰπὼν δόξω σοι σοφίζεσθαι περὶ τὸ ὄνομα. ἀλλ' οὖν ἔχεις ταῦτα διττὰ εἴδη, ὁρατόν, νοητόν. Ἔχω.

οὐκ ἀπολείψω] *οὐπἀπολείψω* Vind. E.

D *τοίνυν*] *om.* Fic.

ὥσπερ λέγομεν] *om.* Vat. H. Flor. V. Fic.

δύο] *δύω* Par. A. Conf. ad L. V. p. 472. A. observata.

αὐτώ] *αὐτῷ* Vind. E. *αὐτὸ* Vind. F.

τὸ] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Proclus in Tim. p. 70: *ἐν οἷς καὶ περὶ τἀγαθοῦ διαλεγόμενος ἔλεγεν αὐτὸ βασιλεύειν ἐν τῷ νοητῷ τόπῳ, καθάπερ ἐν τῷ ὁρατῷ τὸν ἥλιον.*

τόπου] *τρόπου* Lob. Vind. B. Vat. M.

αὖ] *om.* Flor. T.

οὐρανοῦ] *ὁρανοῦ* Lob. *οὐρανὸν* Par. A. Vind. E. Flor. ACTV. Cf. Gorg. p. 521. D: *οἶμαι μετ' ὀλίγων Ἀθηναίων, ἵνα μὴ εἴπω μόνος, ἐπιχειρεῖν τῇ ὡς ἀληθῶς πολιτικῇ τέχνῃ.* Ceterum accusativum non omnino vitiosum arbitror. *sub coelo* Fic.

σοι] *σοὶ* Steph. Ast. pr.

ἔχεις] *habeas* Fic. recte, si idem quod *habere te opinor* esse voluit. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius post *νοητὸν* signum interrogationis fecerunt, quod etiam Mon. B. habet, cui *ἀλλ' οὖν* refragatur. Vid. ad L. VII. p. 526. D.

ἄνισα] *εἰς ἴσα* Ang. B. *ἂν, ἴσα* Vind. F. *ἂν ἴσα* Vind. E. Flor. ACRTV. Astius in sec. et tert. Stallbaumius in pr. *ἀν' ἴσα* idem in sec. Vulgo olim, sed iam tum dissentientibus codicibus, *ἴσα* vel *εἰς ἴσα* lectum fuisse scholion ad h. l. docet, quod ex Archytae, Brontini et Iamblichi commentariis excerptum dicitur. Eius initium hoc est: *γραμμὴν δίχα τὸ πρῶτον τετμημένην, εἴτε εἰς ἴσα τμήματα κατ' Ἀρχύταν καὶ τὸν Χαλκιδέα Ἰάμβλιχον, εἴτε καὶ εἰς ἄνισα, ὡς ἐν τῶν τισὶν ἀντιγράφων τοῦ Πλάτωνος εὕρηται, τὰ ὄντα πάντα δηλοῦσθαι εἰς δύο κατὰ πρώτην διαίρεσιν τεμνόμενα, τὸ νοητὸν δηλονότι καὶ ὁρατόν. εἰ μὲν εἰς ἴσα, διά τε τὴν τῶν λόγων μετουσίαν καὶ τῶν εἰδῶν καὶ τὴν τῶν μετεχόντων πρὸς τὰ μετεχόμενα ὁμοιότητα καὶ τῷ τὴν ἀναλογίαν τὴν αὐτήν πως εἶναι ἐπ' ἀμφοτέρων· εἰ δὲ εἰς ἄνισα, ὡς ἐν ἄλλοις εὕρηται, διὰ τὴν τῶν νοητῶν πρὸς τὰ αἰσθητὰ ἴσως ὑπεροχὴν καὶ ἀνομοιότητα.* Eandem lectionis discrepantiam respicere videtur Proclus in Civ. p. 431, 10: *μίαν μὲν οὖν γραμμὴν διὰ ταῦτα λαμβάνει, τέμνει δὲ δίχα ταύτην οὐκ εἰς ἴσα μέρη τέμνων, ἀλλ' εἰς ἄνισα, δύο δὲ ὅμως.* Cuius iudicium et codicum nostrorum auctoritate et re ipsa plane confirmatur. Quomodo enim aequales partes exsistere possunt, si in dividendo perspicuitatis et veritatis rationem habere atque ita lineam secare iubemur, ut quantum alterius partis particulae duae perspicuitate et veritate inter se differant, tantundem inter ipsam et alteram discriminis obtineat? quod quidem aperte declaratum est verbis *καί σοι ἔσται σαφηνείᾳ καὶ ἀσαφείᾳ πρὸς ἄλληλα ἐν μὲν τῷ ὁρωμένῳ τὸ μὲν ἕτερον τμῆμα εἰκόνες, τὸ δὲ ἕτερον ᾧ τοῦτο ἔοικε,* et certius etiam illis *ἦ καὶ ἐθέλοις ἂν αὐτὸ φάναι διῃρῆσθαι ἀληθείᾳ τε καὶ μή;* An forte cum Stallbaumio magnitudinem partium seu ambitum loci utriusque, visibilis et cogitabilis, parem a Socrate statui ideoque *ἴσα τμήματα* significa-

Ὥσπερ τοίνυν γραμμὴν δίχα τετμημένην λαβὼν ἄνισα τμήματα πάλιν τέμνε ἑκάτερον τὸ τμῆμα ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, τό τε τοῦ ὁρωμένου γένους καὶ τὸ τοῦ νοουμένου, καί σοι ἔσται σαφηνείᾳ καὶ ἀσαφείᾳ πρὸς ἄλληλα ἐν μὲν τῷ ὁρωμένῳ τὸ μὲν ἕτερον τμῆμα εἰκόνες. E

tione vulgari dici credimus? At hoc ipso ideae a rebus sensui subiectis maxime differunt, quod illae unae, hae multitudine infinitae sunt, atque harum rursus unaquaeque infinita umbrarum simulacrorumque multitudine repraesentari, neque ipsarum idearum numerus cum theorematum mathematicorum numero comparari potest. Itaque vel sic ἄνισα τμήματα dicenda erant. Verum de ambitu cogitandum non esse sequentia illa docent, quae divisionis rationem aperte demonstrant. Non magis ea, quae in scholio commemorantur, aequalitatem praestant. Nam quae primo loco ponitur, ἡ τῶν λόγων μετουσία καὶ τῶν εἰδῶν, communio, quae rebus visibilibus et inferioribus cum superioribus, notionibus (ἕκαστος λόγος οἰκείου πλήθους ἡγεῖται secundum Proclum T. IIII. p. 107.) et ideis, intercedit, utrarumque complexum parem efficere non aliter potest, nisi ut unaquaeque idea in totidem partes, quot res visibiles eius participes sunt, divisa statuatur, quo facto una, h. e. idea esse desinit. Similitudo autem inferiorum et superiorum, ἡ τῶν μετεχόντων πρὸς τὰ μετεχόμενα ὁμοιότης, non est aequalitas, neque vero propterea partes duae aequales dici possunt, quod eadem ratione in binas particulas divisae sunt, τῷ τὴν ἀναλογίαν τὴν αὐτήν πως εἶναι ἐπ' ἀμφοτέρων. Denique, quod gravissimum est, nihil horum sequentibus convenit. His de caussis Procli iudicium et codicum auctoritatem cum Bekkero et Schleiermachero secutus sum. ἂν, quod Astius recepit, ineptum esse apparet.

Pro ἀν' ἴσα, quod Stallbaumio placuit, Platonem, si praeter consuetudinem ea praepositione uti vellet, ἀνὰ ἴσα dicturum fuisse arbitror. εἰς ἴσα cum Ang. B. et vulgatis olim libris Stallbaumius scribere debebat.

τὸ τμῆμα] om. Vat. H. τμῆμα Par. AK. sec. Bekk. quod ferri posse videtur. Sed quum in proximis utrumque τμῆμα commemoratum sit, articulum a tot codicibus oblatum tenere malui. Cf. Apol. p. 36. A: ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον θαυμάζω ἑκατέρων τῶν ψήφων τὸν γεγονότα ἀριθμόν.

ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον] His potissimum verbis inductus Stallbaumius ἴσα τμήματα facienda putavit. „Nec profecto" inquit „recte subiiceretur ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, si universe dictum esset ἄνισα τμήματα, nec ratio aliqua accuratius definita." Contra Schleiermacherus alteram in aequales partes divisionem nimis exquisite ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον faciendam dici statuit, recte; quamquam id ferendum esset, si accuratior, quam Stallbaumius desiderat, rationis definitio non sequeretur et aequalitas omnino locum haberet.

γένους] γένος Vind. B. Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bip. Ast. pr. sec.

σαφηνείᾳ καὶ ἀσαφείᾳ] Ita Par. A. Flor. A. Vat. H. (hunc enim per *m*, pro quo m esse debebat, significatum in Bekkeri commentariis opinor.) σαφήνεια καὶ ἀσαφία Mon. B. σαφήνεια οὐκ ἀσάφεια Bas. b. γρ οὐκ (pro καὶ) margo Steph. Idem οὐκ super καὶ scriptum est in Lob. qui cum reliquis codicibus editisque ante Bekkerum pro dativis

510 λέγω δὲ τὰς εἰκόνας πρῶτον μὲν τὰς σκιάς, ἔπειτα τὰ ἐν τοῖς ὕδασι φαντάσματα καὶ ἐν τοῖς ὅσα πυκνά τε καὶ λεῖα καὶ φανὰ ξυνέστηκε, καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον, εἰ κατανοεῖς. Ἀλλὰ κατανοῶ. Τὸ τοίνυν ἕτερον τίθει ᾧ τοῦτο ἔοικε, τά τε περὶ ἡμᾶς ζῶα καὶ πᾶν τὸ φυτευτὸν καὶ τὸ σκευαστὸν ὅλον γένος. Τίθημι, ἔφη. Ἦ καὶ

nominativos σαφήνεια et ἀσάφεια exhibet, quo modo eadem nomina L. V. pag. 478. C. in nonnullis libris corrupta vidimus. Vitiosam scripturam prava in editionibus sequebatur interpunctio post πρὸς ἄλληλα, qua sublata Bekkerus omnia sana intellectuque facilia praestitit: *per claritatis et obscuritatis inter utraque obtinentem rationem visibile in imagines et in ea, quorum imagines sunt, divisum habebis.* Dativus, ut solet, caussam continet. Cf. Bernhardy synt. p. 102. Ficinus ὥσπερ τοίνυν usque ad πρὸς ἄλληλα ita interpretatus: *perinde ac si acceperis lineam in duas aequales sectam portiones et utramque rursus partem simili ratione diviseris, ita nunc oblatum tibi genus unum visibile, intelligibile alterum in duo rursus secundum claritatem et obscuritatem utrumque distingue.* sequentibus verbum addere coactus est: *in genere quippe visibili portio una imagines continebit.* Ceterum in Stallbaumii sec. σαφείᾳ pro σαφηνείᾳ excusum in textu et in annotatione correctoris diligentiam fefellit.

510 σκιὰς] σκιᾶς Vind. F.

ἐν τοῖς ὕδασι φαντάσματα καὶ] *om.* Ang. B. Post καὶ editiones ante Bekkerum tacentibus Bip. ἅπερ addunt, quod in uno Ven. B. repertum quamvis haud ineleganS recte Bekkerus omisit. Ficinus utrum legerit, an non, incertum est: *deinde simulacra, quae in aquis apparent, et quae in corporibus densis, laevibus, tersis ac lucidis.*

Ἀλλὰ] *om.* Fic.

Τὸ] Καὶ editi ante Bekkerum tacentibus Bip.

τίθει ᾧ τοῦτο] τοῦτο, θείωι Lob. τοῦτο, θείω Vind. B. Vat. BM. Ficinus pro τίθει *comprehendet* et tamen pro τίθημι, quod sequitur, *sic pono* posuit.

πᾶν] Pro eo lacuna est in Vind. E. *om.* Ficinus et Proclus in Civ. p. 431. verba ᾧ τοῦτο ἔοικεν usque ad ὅλον γένος citans.

καὶ τὸ] τὸ *om.* Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U.

Ἦ] ἢ Vind. E. ἦ Vind. F.

ἐθέλοις] θέλοις Vind. F. Flor. R. θέλεις Ang. B. ἐθέλεις Vind. E. Flor. T.

αὐτὸ] *genus hoc* Fic. Recte. Est genus visibile, cuius secundum claritatem et obscuritatem facta divisio nunc secundum veritatem eiusque contrarium instituta dicitur. Scilicet claritas sequitur veritatem, quemadmodum L. V. p. 477. A. sqq. demonstratum est, ideoque pari iure ἀληθείᾳ τε καὶ μὴ atque σαφηνείᾳ καὶ ἀσαφείᾳ divisum illud dici poterat. Ex eadem libri V. disputatione repetitum est, quod Socrates divisionem generis visibilis porro illustraturus similem inter duas eius partes atque inter δοξαστὸν et γνωστὸν rationem intercedere docet, qua de re p. 479. D. sermo fuerat. Itaque Glauco sine haesitatione assentitur. Verba autem extrema οὕτω τὸ ὁμοιωθὲν πρὸς τὸ ᾧ ὡμοιώθη perspicuitatis caussa ad explicandum αὐτὸ addita sunt. Aliter Schleiermacherus, qui αὐτὸ φάναι *die Sache selbst behaupten* reddens αὐτὸ illa vi praeditum statuit, quam initio positum vel ante relativum haud raro habet,

ἐθέλοις ἂν αὐτὸ φάναι, ἦν δ' ἐγώ, διῃρῆσθαι ἀληθείᾳ τε καὶ μή, ὡς τὸ δοξαστὸν πρὸς τὸ γνωστόν, οὕτω τὸ ὁμοιωθὲν πρὸς τὸ ᾧ ὡμοιώθη; Ἔγωγ', ἔφη, καὶ μάλα. B
Σκόπει δὴ αὖ καὶ τὴν τοῦ νοητοῦ τομὴν ᾗ τμητέον. Πῇ; Ἧι τὸ μὲν αὐτοῦ τοῖς τότε τμηθεῖσιν ὡς εἰκόσι χρωμένη ψυχὴ ζητεῖν ἀναγκάζεται ἐξ ὑποθέσεων οὐκ ἐπ'

(cf. Matthiae gramm. pag. 869.) *rem ipsam* vero hanc dicit, *dass Bild und Ding durch dieselbe Theilungsart entstanden ist, durch welche Denkbares und Sichtbares*, eaque sententia ipsam harum divisionum omnium normam et rationem contineri arbitratur.

φάναι] φᾶναι Vind. E. In Vind. F. ad circumflexum additus est acutus.

ἀληθείᾳ] ἀλήθειά Vind. F.

οὕτω] οὕτω καὶ Flor. T.

ὡμοιώθη] ὡμοιώθη Bas. ab.

Ἔγωγ'] ἔγωγε Lob. Vind. B.

B δὴ] δὲ Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. U. Bas. ab. *om.* Fic.

ᾗ τμητέον] ἢ τ. Vind. F. *om.* Fic.

Ἧι] ἢ Vind. F. *H* Bas. b. Cf. Vol. I. p. 386, a. et L. II. p. 376. B: Ἀλλὰ μὴν κομψόν γε φαίνεται τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς φύσεως καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφον. Πῇ δή; Ἧι, ἦν δ' ἐγώ, ὄψιν οὐδενὶ ἄλλῳ φίλην καὶ ἐχθρὰν διακρίνει, ἢ τῷ τὴν μὲν καταμαθεῖν, τὴν δὲ ἀγνοῆσαι.

τμηθεῖσιν] τιμηθεῖσιν Vind. F. μιμηθεῖσιν Par. A. et Proclus in Civ. p. 432, 2. quod, quum animus mathematicis quaestionibus occupatus non omnibus, quae in genere visibili continentur, sed superiore tantum eius parte seu iis, quorum imagines sunt, tamquam imaginibus utatur, si τὰ τότε μιμηθέντα eadem dici possint, quae infra p. 511. A. τὰ ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθέντα dicuntur, vulgato praeferendum videatur. Iam quod ad formam verbi attinet, a passiva significatione eam non abhorrere quum multiplex analogia, de qua cf. Matthiae gramm. p. 931. sq. tum loci L. X. p. 599. A. et Leg. L. II. p. 668. B. docent, quorum prior τὸ μιμηθησόμενον, posterior etiam τὸ μιμηθὲν item passive dictum exhibet. Quid quod ne potuisse quidem aliter intelligi ex frequenti medii μιμήσασθαι usu satis probabiliter colligas. Sed ipsum verbum μιμεῖσθαι vereor ut naturalem illam, de qua hic agitur, formarum repetitionem, qualis in umbris et speculis cernitur, significet. Certe neque h. l. alterum eius exemplum exstat, neque L. III. et X. ubi frequentissime usurpatur, aliam nisi artificiosam imitationem designat. Accedit quod quae in priore divisione, ἐν τῇ τοῦ ἐλάσσονος διαιρέσει, ut Proclus ait, exemplarium locum ab inferioribus adumbratorum obtinuerunt, non sine obscura et vitiosa brevitate τὰ τότε μιμηθέντα dici potuisse videntur. Itaque vulgatum retinendum et hoc quidem loco universum genus, in quo illa, quibus animus tamquam imaginibus utatur, comprehensa sint, infra vero illa ipsa accuratius a Socrate definita existimo.

εἰκόσι] post χρωμένη Flor. T.

ζητεῖν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B.

ἐξ ὑποθέσεων] ἐξυπ. Mon. B. Vind. F. ἐξ ὑποθέσεως Vat. B. Ven. B. Flor. TV.

οὐκ ἐπ' ἀρχὴν — ἐξ ὑποθέσεως] *om.* Vind. B. οὐκ ἐπαρχὴν etc. ἐπιτελευτὴν etc. ἐξυποθέσεως Vind. F. — ἐξ ὑποθέσεων Lob. Vat. BM. Ven. B. In Ang. B. ν super ς scriptum. τὸ post ἕτερον, quum in omnibus codicibus exstet, delere ausus non sum, quamquam quomodo explicem non habeo. Nam pro τὴν

ἀρχὴν πορευομένη, ἀλλ' ἐπὶ τελευτὴν, τὸ δ' αὖ ἕτερον τὸ ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον ἐξ ὑποθέσεως ἰοῦσα καὶ ἄνευ ὧν περὶ ἐκεῖνο εἰκόνων αὐτοῖς εἴδεσι δι' αὐτῶν τὴν μέθοδον ποιουμένη. Ταῦτ', ἔφη, ἃ λέγεις, οὐχ ἱκανῶς
C ἔμαθον. Ἀλλ' αὖθις, ἦν δ' ἐγώ· ῥᾷον γὰρ τούτων προειρημένων μαθήσῃ. οἶμαι γάρ σε εἰδέναι, ὅτι οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας τε καὶ λογισμοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα πραγματευόμενοι, ὑποθέμενοι τό τε περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον καὶ τὰ σχήματα καὶ γωνιῶν τριττὰ εἴδη καὶ ἄλλα τούτων ἀδελφὰ καθ' ἑκάστην μέθοδον, ταῦτα μὲν ὡς εἰ-

ὁδὸν accipere per usum linguae non licet, neque appositionis instar verba τὸ ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον haberi possunt, quemadmodum Stephanus post ea incidens fecisse videtur, quum et sententiae et dictionis ἐξ ὑποθέσεως ἰοῦσα et oppositorum οὐκ ἐπ' ἀρχὴν πορευομένη ratio ἰοῦσα cum ἐπ' ἀρχὴν construi iubeat. Cetera vero tam plana et apta sunt, ut gravioris corruptelae aut lacunae suspicio exsistere nequeat, liberiusque, ut interdum facit, versatus esse Ficinus, non aliquid, quod hodie exciderit, legisse censendus sit, quum verba ᾗ τὸ μὲν usque ad ἰοῦσα sic converterit: *unum quidem ipsius genus est, quod inquirit animus, his utens velut imaginibus, quae prius divisa sunt, compulsus ex suppositionibus non ad principium, sed ad finem procedere. alterum vero, quod excogitat animus ex suppositione procedens ad principium non suppositum.* Quo tamen duce, si coniecturae locus detur, lenissima mutatione ὃ pro τὸ scribi et maiori veterum editionum interpunctione post τελευτὴν adhibita τὸ ἕτερον pro nominativo accipi possit. Atque supra p. 501. B. ὃ a plerisque in τὸ corruptum videmus. Quod Hermanno, apud quem olim de hoc loco disputabamus, me articulum delente pro eo scribendum videbatur λόγῳ, quam coniecturam deinde in praefatione ad Draconem p. XXVIII. proposuit, propterea minus probo, quod in prioris partis descriptione facultas animi, qua eam cognoscamus, non commemoratur, quam si eandem statueret Socrates, ibi potius, quam hic significare debebat, quo facilius ad utramque partem pertinere intelligeretur, sin diversam, nihil caussae erat, quin priori aeque ac posteriori suam tribueret. Est vero eadem, nec aliter partes distinguuntur, nisi quod alteram imaginum ope ac descendendo, alteram ascendendo et sine imaginibus ratio cognoscat. Itaque infra p. 511. B. quo loco Hermannus coniecturam suam tuetur, non λόγος simpliciter, sed αὐτὸς ὁ λόγος, *ratio per se ipsa et sola*, hanc partem attingere dicitur. Etiam Astius τὸ eiiciendum putat, et Stallbaumius in sec. uncis inclusit. Ceterum nescio, an hunc Platonis locum respexerit Aristoteles Eth. Nic. L. I. c. 4. §. 5. Zell. μὴ λανθανέτω δ' ἡμᾶς, ὅτι διαφέρουσιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν λόγοι καὶ οἱ ἐπὶ τὰς ἀρχάς. εὖ γὰρ καὶ Πλάτων ἠπόρει τοῦτο καὶ ἐζήτει, πότερον ἀπὸ τῶν ἀρχῶν, ἢ ἐπὶ τὰς ἀρχάς ἐστιν ἡ ὁδός· ὥσπερ ἐν τῷ σταδίῳ ἀπὸ τῶν ἀθλοθετῶν ἐπὶ τὸ πέρας, ἢ ἀνάπαλιν. quorum extrema Aristotelis, non Platonis videntur.

ἰοῦσα] ἰοῦσι Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

ὧν περὶ] Ita Par. A. et ante

δότες, ποιησάμενοι ὑποθέσεις αὐτά, οὐδένα λόγον οὔτε αὐτοῖς οὔτε ἄλλοις ἔτι ἀξιοῦσι περὶ αὐτῶν διδόναι ὡς παντὶ φανερῶν, ἐκ τούτων δ' ἀρχόμενοι τὰ λοιπὰ ἤδη D
διεξιόντες τελευτῶσιν ὁμολογουμένως ἐπὶ τοῦτο, οὗ ἂν ἐπὶ σκέψιν ὁρμήσωσιν. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, τοῦτό γε οἶδα. Οὐκοῦν καὶ ὅτι τοῖς ὁρωμένοις εἴδεσι προσχρῶνται καὶ τοὺς λόγους περὶ αὐτῶν ποιοῦνται οὐ περὶ τούτων διανοούμενοι, ἀλλ' ἐκείνων πέρι, οἷς ταῦτα ἔοικε, τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ ἕνεκα τοὺς λόγους ποιούμενοι καὶ διαμέτρου αὐτῆς, ἀλλ' οὐ ταύτης, ἣν γράφουσι,

corr. Vind. F. ὧνπερ Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. τῶν περὶ Vind. F. e corr. et reliqui cum editis, quod explicationem faciliorem habet. Sed ne illud quidem impeditum aut dubium, quin pro ἄνευ τούτων, αἷς περὶ ἐκεῖνο τὴν μέθοδον ποιεῖται per attractionem poni potuerit. Ficinus: *nec imaginibus utens, quibus ad genus alterum uti solemus, sed ipsis speciebus per ipsas progrediens.*

αὐτοῖς] αὐτῆς, sup. οἷς, Par. K.

ποιουμένη] ποιουμένην Lob. Vind. B. Vat. BM.

αὖθις] sc. λεγέσθω vel λέξω, idque cum praemonitione. Astius in sec. εὐθὺς scripsit, in tert. scribendum suspicatus est. Stallbaumius αὖθις cum εἰσαῦθις confundens exemplorum multitudinem inutilium congessit.

C γὰρ] *om.* Vind. E. Flor. ACTV. et Ficinus, qui pro ἀλλ' αὖθις — μαθήσῃ haec habet: *At enim facilius per haec intelliges.*

προειρημένων] προειρημένον Vind. F.

μαθήσῃ] μαθήσει recentiores.
γάρ] *om.* Fic.
τὸ ἄρτιον] τὸ *om.* Flor. T.

καθ' ἑκάστην] καθεκ. Vind. EF.

οὔτε] οὐδὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. In Mon. B. τ a m. s. in θ mutatum.

αὐτοῖς] αὐ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. et a m. pr. Mon. B.

οὔτε] οὐδὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἔτι] ἔτ' Vind. E.

ἀξιοῦσι] ἀξιοῦμεν Lob. Vind. B. Vat. BM.

φανερῶν] φανερόν Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM. Ald. Bas. ab. Ficinus haec inde a ταῦτα μὲν ita convertit: *his positis, tanquam cuilibet manifestis, rationem de his nullam exigendam putant.*
δ'] δὲ Vind. F.

ἤδη] εἴδη Par. K. sec. Bekk. D
ὁμολογουμένως] *om.* Fic.
ἐπὶ τοῦτο] ἐπιτ. Vind. F.

ἐπὶ σκέψιν] ἐπίσκεψιν idem et Vind. E.

ὁρμήσωσιν.] ν cum Bekkero (et Astio in tert.) secundum Lob. Vind. BF. adieci.

τοῖς ὁρωμένοις] εἰρημένοις Ang. B. τοῖς εἰρημένοις Vind. E. Vat. H. Flor. ACRTV. et margo Par. D. *supra dictis* Fic.
πέρι] περὶ Vind. BE.
τοὺς λόγους] καὶ τοὺς λ. Vind. F. Flor. AC.
γράφουσι — τε καὶ E.] *om.* Vind. F. Contra in Vind. E. haec eadem bis deinceps scripta sunt.

E καὶ τἆλλα οὕτως, αὐτὰ μὲν ταῦτα, ἃ πλάττουσί τε καὶ
γράφουσιν, ὧν καὶ σκιαὶ καὶ ἐν ὕδασιν εἰκόνες εἰσί,
τούτοις μὲν ὡς εἰκόσιν αὖ χρώμενοι ζητοῦντές τε αὐτὰ
511 ἐκεῖνα ἰδεῖν, ἃ οὐκ ἂν ἄλλως ἴδοι τις, ἢ τῇ διανοίᾳ.
Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Τοῦτο τοίνυν νοητὸν μὲν τὸ εἶδος ἔλεγον, ὑποθέσεσι δ' ἀναγκαζομένην ψυχὴν χρῆσθαι

τἆλλα] *τἄλλα* Mon. B. Vind. B. Steph. *τ' ἄλλ'* Vind. E. utrobique.

E *μὲν*] *μὲν ἂν* Vind. E. utrobique. *μὲν οὖν* Lob. Vind. B. Vat. BM. Bas. b.

ταῦτα] *om.* Ang. B. Flor. RT.

ὧν] *ὧν τἄλλα οὕτως, αὐτὰ μὲν ταῦτα* cum linea sub quinque supervacaneis Mon. B.

καὶ σκιαὶ καὶ] *καὶ σκιαὶ* Vind. E. Vat. H. *σκιαὶ καὶ* Flor. AC. Corpora et figuras, quibus mathematici utuntur, et umbras facere et in aquis imagines habere Socrates ideo commemorat, ut ad superiorem generis visibilis partem referenda esse doceat, quam quidem partem in antecedentibus (A.) ita descripserat, ut dubium esse posset, utrum figurae in ea, an in altera continerentur.

τούτοις μὲν] Lene anacoluthon multoque minus offensionis habens illo, quod Heindorfius huic simillimum statuebat, Euthyd. p. 281. D: *ἐν κεφαλαίῳ δ', ἔφην, ὦ Κλεινία, κινδυνεύει σύμπαντα, ἃ τὸ πρῶτον ἔφαμεν ἀγαθὰ εἶναι, οὐ περὶ τούτου ὁ λόγος αὐτοῖς εἶναι, ὅπως αὐτά γε καθ' αὑτὰ πέφυκεν ἀγαθὰ εἶναι, ἀλλ', ὡς ἔοικεν, ὧδ' ἔχει·* Cf. potius Leg. L. XII. p. 949. A: *καὶ κριτὴν αὖ χορῶν (δρᾶν δεῖ τὸ τοιοῦτον) καὶ πάσης μουσικῆς — βραβέας καὶ ἁπάντων, ὁπόσα μὴ φέρῃ κέρδος κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν τῷ ἐπιορκοῦντι· τῶν δὲ ὁπόσα ἐξαρνηθέντι καὶ ἐξομοσαμένῳ κέρδος μέγα φανερὸν εἶναι δοκεῖ, ταῦτα δὲ διὰ δικῶν ὅρκων χωρὶς κρίνεσθαι ξύμπαντας τοὺς ἐπικαλοῦντας ἀλλήλοις.*

εἰκόσιν αὖ] *εἰκόσι* Vind. F. Ven. B. Ang. B. Flor. R. Ea, quorum imagines sunt, nunc *mutata vice* ipsa imaginum instar habentur. Etiam Ficinus *αὖ* omisit.

ζητοῦντές τε] *ζητοῦντες δὲ* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Ast. sec. tert. Stallb. *ζητοῦντες* Ven. B. *affectantes* Fic. „Quum praecedat *τούτοις μὲν χρώμενοι*, non dubito quin sequi debeat *ζητοῦντες δέ*.“ Stephanus p. 24. Immo quum praecedat *αὐτὰ μὲν ταῦτα.* Nam *ipsa* illa, quae fingunt ac describunt, dicens Socrates de aliis ab his diversis cogitabat, quae illorum ope quaerenda oppositurus eis erat, et huiusmodi fere orationem parabat: *αὐτὰ μὲν ταῦτα, ἃ πλάττουσί τε καὶ γράφουσιν, εἰσορῶντες, ἐκεῖνα δὲ ἰδεῖν ζητοῦντες, ἃ* etc. Sed imaginum, quas eadem illa habent, mentione interiecta factum est, ut ipsa *pro imaginibus esse*, quam *inspici* dicere mallet, ideoque mutato per anacoluthon casu particulam *μὲν* perspicuitatis gratia ex priori orationis forma repetens illud, quod per *δὲ* oppositurus fuerat, quoniam aliud in verbis *ὡς εἰκόσιν αὖ χρώμενοι* opposuit, huic per *τε* iungit, hoc sensu: *ipsa quidem haec, quae fingunt ac describunt, quorum et umbrae et in aquis imagines sunt, (contemplantes, sed) his quidem imaginum vice utentes et ipsa illa intueri conantes, quae* etc. Itaque *τε* retinui. „Non recte autem dixeris, respondere sibi *μέν* et *τέ*, sed est hoc *ἀνακόλουθον*.“ Hermannus ad locum Sophoclis Ant. 1148. hactenus nostro similem.

ἃ] *αἳ* Vind. F.

περὶ τὴν ζήτησιν αὐτοῦ, οὐκ ἐπ' ἀρχὴν ἰοῦσαν, ὡς οὐ δυναμένην τῶν ὑποθέσεων ἀνωτέρω ἐκβαίνειν, εἰκόσι δὲ χρωμένην αὐτοῖς τοῖς ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθεῖσι καὶ ἐκείνοις πρὸς ἐκεῖνα ὡς ἐναργέσι δεδοξασμένοις τε καὶ τετμημένοις. Μανθάνω, ἔφη, ὅτι τὸ ὑπὸ ταῖς γεω- B
μετρίαις τε καὶ ταῖς ταύτης ἀδελφαῖς τέχναις λέγεις.

ἄλλως] ἄλλος Lob.

τις] τις ἂν Vind. E.

511 τοίνυν] *om.* Fic.

νοητὸν] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et Schleiermachero praeeunte Stallbaumius in sec. νοητοῦ reliqui codices editique et Ficinus, qui *generis intelligibilis* habet. Poterat id ferri, etiamsi ἓν, quod Astius et Schleiermacherus desiderabant, non adesset. Nam quod νοητοῦ εἶδος est, id haud dubie et ipsum est νοητόν. Sed νοητὸν quum perspicuitate sua, tum codicum auctoritate praestat.

δ'] δὲ Vind. F.

ψυχὴν — δυναμένην] *om.* Vind. E.

οὐκ] οὐκ ἂν Vat. H. Flor. AC. Hos Stallbaumius in pr. οὐκ ἂν ἐπ' ἀρχὴν ἰοῦσαν exhibere ostendit, quorum extremum typothetae errore natum videtur.

ἐπ' ἀρχὴν] ἐπαρχὴν Vind. F.

ὑπὸ] Id Mon. B. a m. pr. in textu habet, sed a m. s. linea notatum et in m. ἐπὶ scriptum est.

τε καὶ τετμημένοις] *om.* Ang. B. τε καὶ τετιμημένοις Vind. BEF. Vat. HM. Flor. AC. et correctus, ut videtur, Par. A. Recepit Bekkerus, Astius in tert. et quamvis de obscuritate huius loci querens Stallbaumius. Mihi quid videatur, ad p. 510. B. significavi. Scilicet τὰ κάτω ea sunt, quae inferior generis visibilis pars continet, h. e. imagines; contra τὰ ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθέντα ea, quorum similitudinem inferiora referunt, τά τε περὶ ἡμᾶς ζῶα et reliqua, quibus superiorem eiusdem generis partem constare pag. 510. A. demonstratum est. Quae quum comparata cum inferioribus pro veris habeantur eumque locum per divisionem secundum veritatem et eius contrarium factam acceperint, πρὸς ἐκεῖνα (τὰ κάτω) ὡς ἐναργῆ δεδοξασμένα τε καὶ τετμημένα dicuntur. Atque haec illa sunt, quibus animus inferiorem generis intelligibilis partem investigans tamquam imaginibus utitur, quemadmodum p. 510. E. expositum est. Itaque vulgata lectio nullam offensionem habet, interpretes autem mirum in modum a sensu aberrarunt. Ficinus: *utaturque imaginibus his, quae ex inferioribus sunt ad superiorum similitudinem comparatae atque ita opinione conceptae distinctaeque sunt, quasi ad illa perspicue conferant.* Astius: *sed imaginibus utens ipsis illis ad rerum inferiorum similitudinem descriptis, quae ad illas pro evidentibus haberentur magnique aestimarentur.* Schleiermacherus: *so dass sie sich dessen als Bilder bedient, was von den unteren Dingen dargestellt wird, und zwar derer, die im Vergleich mit den andern als hell und klar verherrlicht und in Ehren gehalten werden.* cui interpretationi hanc explicationem adiecit: *Den lezten etwas schwierigen Satz, und zwar derer etc. kann ich nur von dem Vorzug der regelmässigen Gestalten vor den übrigen verstehen, wiewol nicht alles rein heraus kommt, weshalb die Uebersezung auch nicht genau ausfallen konnte. Leider bietet der Bekkersche Apparat keine Hülfe dar.* Denique Stallbaumius: *sed imaginibus utatur illis ipsis*

Τὸ τοίνυν ἕτερον μάνθανε τμῆμα τοῦ νοητοῦ λέγοντά με τοῦτο, οὗ αὐτὸς ὁ λόγος ἅπτεται τῇ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει, τὰς ὑποθέσεις ποιούμενος οὐκ ἀρχὰς, ἀλλὰ τῷ ὄντι ὑποθέσεις, οἷον ἐπιβάσεις τε καὶ ὁρμὰς, ἵνα μέχρι τοῦ ἀνυποθέτου ἐπὶ τὴν τοῦ παντὸς ἀρχὴν ἰὼν, ἁψάμενος αὐτῆς, πάλιν αὖ ἐχόμενος τῶν ἐκείνης ἐχομένων, οὕτως ἐπὶ τελευτὴν καταβαίνῃ αἰσθητῷ παντάπα-
C *σιν οὐδενὶ προσχρώμενος, ἀλλ' εἴδεσιν αὐτοῖς δι' αὐτῶν εἰς αὐτὰ, καὶ τελευτᾷ εἰς εἴδη. Μανθάνω, ἔφη, ἱκανῶς μὲν οὔ· δοκεῖς γάρ μοι συχνὸν ἔργον λέγειν· ὅτι μέντοι βούλει διορίζειν σαφέστερον εἶναι τὸ ὑπὸ τῆς τοῦ δια-*

rebus, quae a rebus inferis (sub sensus cadentibus) effictae ad illarumque similitudinem expressae sunt, et quidem illis, quae ad alias comparatae pro evidentibus habentur et magni aestimantur.

B *γεωμετρίαις*] *γεωμετρικαῖς* Vind. F.

τε] *om.* Ven. B.

ταύτης] *ταύταις* Lob. Vat. B. et, sup. *ης*, Ven. B. editiones omnes, tacentibus Bip. Ego a tot libris et ab optimo exhibitum singularem praeferre non dubitavi. Nam quod Stallbaumius in pr. (in sec. tacet) „ita etiam antea *ἐν γεωμετρίᾳ* scribi debuisse" autumat, nihil obstare videtur, quo minus affinium illarum, quae proprie *γεωμετρίαι* dicuntur, disciplinarum complexus pro una arte ponatur. Tum vero ipsa numeri diversitas mirum non est si librariis offensioni fuit. Accedit quod ad *ταύταις* parum grata ambiguitate nescias, utrum *γεωμετρίαις*, an *τέχναις* supplendum sit.

τοίνυν] *om.* Fic.

λέγοντά με] *λέγοντα μετὰ* Vind. F. Flor. R. *ἄλλως λέγοντά με* Ang. B.

αὐτὸς ὁ] *ὁ αὐτὸς* Vind. B.

τῇ τοῦ] *τῇ om.* Par. K. sec. Bekk.

τῷ ὄντι — ἐπιβάσεις] *τωόντι — ὑποβασεις* Vind E. Proclus in Civ. p. 429: *λέγει δὲ οὑτωσὶ περὶ τούτων ἣν ἔχει διάνοιαν ἐκδιδάσκων, ὡς αἱ μὲν ἄλλαι ἐπιστῆμαι δοκοῦσαι εἶναι ποιοῦνται τὰς ἀρχὰς ὑποθέσεις, μόνη δὲ διαλεκτικὴ ἐπ' αὐτὴν ὁρμωμένη τὴν ἀρχὴν ἀναιρεῖ τὰς ὑποθέσεις, ὡς ἂν εὕρῃ τὴν μὲν ὄντως οὖσαν ἀρχὴν ὡς ὑπόθεσιν, ἀλλ' ὄντως ἀνυπόθετον.* Idem in Parmen. T. V. p. 323: *καὶ ὅτι διὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἄνεισιν ἐπ' αὐτὸ τὸ ἓν, ὅπερ αὐτὸς ἀνυπόθετον ἐν Πολιτείᾳ προσονομάζει.*

αὖ] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐκείνης] *ἐκείνοις* Vind. F. Vat. H.

οὕτως ἐπὶ τελευτὴν] *οὕτω ἐπιτελευτὴν* Vind. E.

καταβαίνῃ] *καταβαίνοι* Lob. Vind. B. Ven. B. Vat. M. *καταβαίνει* Vind. EF.

ἱκανῶς μὲν οὔ·] *quanquam minime sufficienter, ut cuperem* Fic. *ἱκανῶς μὲν οὖν* Lob. Vind. BEF. Par. K. sec. Bekk. et a m. pr. D. Vat. HM. Flor. ACV. C

δοκεῖς γάρ μοι] *δοκεῖ σοι* Vind. F. qui ante *ἱκανῶς* mutatae personae indicium et ante haec nullam interpunctionem habet. Astius in tert. et Stallbaumius verbis *δοκεῖς — λέγειν* parentheseos signa addunt.

διορίζειν] *λέγειν* Vind. B. Vat. M.

ἢ τὸ] *ἢ τῷ* Vat. H. Flor. AC.

λέγεσθαι ἐπιστήμης τοῦ ὄντος τε καὶ νοητοῦ θεωρούμενον, ἢ τὸ ὑπὸ τῶν τεχνῶν καλουμένων, αἷς αἱ ὑποθέσεις ἀρχαὶ καὶ διανοίᾳ μὲν ἀναγκάζονται, ἀλλὰ μὴ αἰσθήσεσιν, αὐτὰ θεᾶσθαι οἱ θεώμενοι, διὰ δὲ τὸ μὴ ἐπ' D ἀρχὴν ἀνελθόντες σκοπεῖν, ἀλλ' ἐξ ὑποθέσεων, νοῦν οὐκ ἴσχειν περὶ αὐτὰ δοκοῦσί σοι, καίτοι νοητῶν ὄντων μετὰ ἀρχῆς. διάνοιαν δὲ καλεῖν μοι δοκεῖς τὴν τῶν γεωμετρικῶν τε καὶ τὴν τῶν τοιούτων ἕξιν, ἀλλ' οὐ νοῦν, ὡς μεταξύ τι δόξης τε καὶ νοῦ τὴν διάνοιαν οὖσαν. Ἱκανώτατα, ἦν δ' ἐγώ, ἀπεδέξω. καί μοι ἐπὶ τοῖς τέτταρσι τμήμασι τέτταρα ταῦτα παθήματα ἐν τῇ ψυχῇ

καλουμένων] καλουμένω Vat. H. τι καλουμένων Ven. B. Vind. F. τι καλούμενον Vind. E. τί καλουμένῳ Flor. AC.

αἷς αἱ] οἷς Ven. B.

διανοίᾳ] διανοίαι, a m. s. διάνοιαι, Vind. F.

αἰσθήσεσιν] αἰσθήσει Vind. E. Ang. B. αἴσθησιν Vat. H.

οἱ θεώμενοι] οἰόμενοι Mon. B. a m. pr.

D ἀνελθόντες] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACTV. ἀνελθὸν Mon. B. ἀνελθόντας reliqui cum editis. Nominativum sequens δοκοῦσι tuetur.

μετὰ] μετ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

καλεῖν μοι δοκεῖς] καλή μοι δοκεῖς Vat. H. δοκεῖς μοι καλεῖν Par. K. Ast. tert.

καὶ τὴν] τὴν om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. K.

οὐ νοῦν] Ita Par. AD. Vind. E. Ang. B. Flor. ACRTV. οὐ νῦν Vind. F. Vat. H. οὖν reliqui editique ante Bekkerum. Veram lectionem secutus est Ficinus in genere τῶν γεωμετρικῶν falsus: *videris autem mihi geometricarum et similium rerum habitum cogitationem potius appellare quam intellectum.*

τι] που Vind. B. *om.* Vind. E.

οὖσαν] ἰοῦσαν Par. K. κάλλιον οὖσαν idem in margine sec. Bekk. (sec. Bip. nil nisi οὖσαν.)

Ἱκανώτατα] Ἱκανότατα Bas. ab.

ἀπεδέξω] ἀπεδείξω Vind. B. Vat. M. Par. K. sec. Bekk. et ante corr. Lob.

τέτταρσι] τέσσαρσι Lob. Vind. B. Mon. B. Flor. U. Neque abest suspicio, quin idem in aliis Bekkeri codicibus exstet, quorum tam immemor fuerit, quam fuit Vind. et Mon. Ceterum vulgatam non solum sequens τέτταρα, verum constans, ut videtur, scriptoris usus flagitat. Cf. L. V. p. 460. E. VIII. 544. B. Phaedon. 104. B. Phileb. 23. E. Tim. 44. E. quibus locis pro τεσσ. quod in editionibus erat, nunc secundum codices τεττ. legitur. Nam de Par. A. quem Bekkerus Timaei loco inter Atticae formae assertores non magis, quam Mon. B. qui eandem exhibet, nominavit, Vind. CCCXXXVII. in quo item exstat, vix dubitare sinit. Praeterea σσ oppido raro in codicibus singularibus binisve apparet, ut L. III. pag. 400. A. in Amb. C. Flor. T. V. 449. A. in Par. D. Flor. T. Parmen. 127. B. in Clark. (τεσσαράκοντα) Menon. 91. E. in Vat. A. (idem) Tim. 56. E. in Lob. Par. Y. (τέσσαρα pro δύο) Ib. 60. A. in Par. S. Leg. VI. 759. E. in Ang. B. L. XII. p. 963. C. in Pal. C. Flor. M.

τμήμασι] τιμήμασι Vind. E.

E γιγνόμενα λαβὲ, νόησιν μὲν ἐπὶ τῷ ἀνωτάτω, διάνοιαν δὲ ἐπὶ τῷ δευτέρῳ, τῷ τρίτῳ δὲ πίστιν ἀπόδος καὶ τῷ τελευταίῳ εἰκασίαν, καὶ τάξον αὐτὰ ἀνὰ λόγον, ὥσπερ ἐφ' οἷς ἐστὶν ἀληθείας μετέχειν, οὕτω ταῦτα σαφηνείας

λαβὲ] λάβε codices mei et editiones ante Bekkerum. V. Vol. I. p. 389, b. — Proclus in Alcib. T. II. p. 57. Cous. (p. 21. Creuz.) ἀλλ' ὥσπερ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ διέκρινε, τῇ μὲν ἁπλῇ καὶ μονοειδεῖ καὶ νοερᾷ γνώσει τὰ νοητὰ πάντα συζύγως θεωρεῖν, τῇ δὲ ἐπιστημονικῇ καὶ διανοητικῇ τῶν εἰδῶν ἀνελίξει καὶ συνθέσει τοὺς μέσους τῶν ὄντων λόγους ἐπισκοπεῖσθαι, τρίτῃ δὲ ἀπὸ τῆς ἀληθείας τῇ αἰσθήσει δι' ὀργάνων ἐφαπτομένῃ τῶν οἰκείων γνωστῶν τὰ αἰσθητὰ πάντα διακρίνειν δεόντως, τῇ δὲ εἰκαστικῇ τὸ λοιπὸν δυνάμει τὰ εἰκαστὰ τῶν αἰσθητῶν εἴδωλα τυγχάνοντα γιγνώσκειν. Idem in Civ. pag. 429: σαφέστατα τοῦ Πλάτωνος ἐπιστήμην μὲν ἐπὶ τοῦ ὄντος τάττοντος, πίστιν δὲ ἐπὶ τῷ δοκοῦντί πως εἶναι καὶ αἰσθητῷ, διάνοιαν δὲ ἐπὶ τοῖς διανοητοῖς καὶ εἰκασίαν ἐπὶ τοῖς εἰκαστοῖς, δόξαν δὲ ἐπὶ τοῖς αἰσθητοῖς καὶ εἰκαστοῖς καὶ νόησιν [μὲν] ἐπὶ τοῖς νοητοῖς καὶ διανοητοῖς [καὶ εἰκαστοῖς]. Idem in Tim. p. 75: τοῦτο δὴ οὖν ἐστὶν ὁ λόγος, τὸ νοοῦν ἡμῶν τὰ νοητὰ, καὶ ὃν (f. οὗ) ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης νόησιν εἶπε τὴν ἐνέργειαν, ὡς διάνοιαν τὴν τῶν μέσων γνῶσιν νοητῶν καὶ δοξαστῶν. Cf. ib. p. 105, 21. et in Civ. p. 431, 2.

ἀνωτάτω] ἀνοτάτω Vind. E. ἀνωτάτωι Lob. Erant enim qui haec adverbia cum ι scriberent, ut ex Etymologico collegit Fischerus anim. ad Well. II. p. 114. Hinc non solum ἐγγυτέρῳ L. I. p. 330. E. in Ald. Bas. ab. sed etiam ἐγγυτάτωι et περαιτέρωι Soph. p. 265. A. et Alc. II. 149. B. in Clarkiano codice scriptum est. Quamquam nostro loco etiam ipse dativus videri potuit librario sequioris aevi usum ad Platonem transferenti. Cf. Buttmanni gramm. I. p. 277. II. p. 411. Sic τοῦ ἀνωτάτου ἀέρος Defin. p. 411. C. legitur, quod Bekkerus secundum unum Ven. D. in ἀνωτάτω mutandum putavit. Quod in Stallbaumii sec. hic item exstat ἀνωτάτῳ, id ipso tacente typothetae culpae tribuendum videtur.

E δὲ] δ' Vind. F. Ang. B.

τῷ τρίτῳ] τῷ om. Mon. B. Par. DK. Flor. U.

τάξον] τάξιν Vind. EF.

ἀνὰ λόγον] ἀνάλογον codices mei et editiones ante Astii sec.

ἐφ' οἷς] ἐφοῖς Vind. F.

ἐστὶν] ἔστιν Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Conf. L. VII. p. 534. A: τὴν δ' ἐφ' οἷς ταῦτα ἀναλογίαν. ubi ἐστὶν omissum est.

ἀληθείας] ἀληθεὶ Vind. E.

μετέχειν,] Ita cum reliquis codicibus Mon. B. sed subscriptis extremae litterae punctis duobus, quae Bekkeri aciem effugerunt, quibus librarius μετέχει scribendum esse demonstrabat; idque magnopere vellem in bono aliquo libro repertum. Nam qua ratione quatuor illae rerum species, ad quas animi affectiones quatuor modo dictae pertinent, veritatis participes essent, Socrates pro certo et ex superioribus iam satis cognito ponere, non Glauconi existimandum relinquere debebat, quemadmodum secundum vulgatam lectionem facere videtur, si quidem ad μετέχειν ex sequentibus supplendum est ἡγῇ. Atque haec ipsa supplementi ex sequentibus petendi necessitas nonnihil offensionis habet, quum fere in antecedentibus verbum finitum relativo necessarium inesse soleat. Sic Phaedon. p. 72. A: τούτου δὲ ὄντος ἱκανόν που ἐδόκει τε-

ἡγησάμενος μετέχειν. Μανθάνω, ἔφη, καὶ ξυγχωρῶ καὶ τάττω ὡς λέγεις.

κμήριον εἶναι, ὅτι ἀναγκαῖον τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναί που, ὅθεν δὴ πάλιν γίγνεσθαι. scil. *ἔφαμεν*, quod latet in *ἐδόκει.* Leg. L. III. p. 677. A: *Ἆρ' οὖν ὑμῖν οἱ παλαιοὶ λόγοι ἀλήθειαν ἔχειν τινὰ δοκοῦσιν; Κλ. Ποῖοι δή; Ἀθ. Τὸ πολλὰς ἀνθρώπων φθορὰς γεγονέναι κατακλυσμοῖς τε καὶ νόσοις καὶ ἄλλοις πολλοῖς, ἐν οἷς βραχύ τι τῶν ἀνθρώπων λείπεσθαι γένος.* sc. *φασὶν οἱ λόγοι.* Phileb. p. 15. B: *πρῶτον μὲν εἴ τινας δεῖ τοιαύτας εἶναι μονάδας ὑπολαμβάνειν ἀληθῶς οὔσας· εἶτα πῶς αὖ ταύτας, μίαν ἑκάστην οὖσαν ἀεὶ τὴν αὐτὴν καὶ μήτε γένεσιν μήτε ὄλεθρον προσδεχομένην, ὅμως εἶναι βεβαιότατα μίαν ταύτην.* sc. *ὑπολαμβάνειν δεῖ.* Denique si *μετέχειν* ad sequentia referri vellet scriptor, quidni omitteret potius et genitivi *ἀληθείας* prorsus eandem, quam *σαφηνείας* conditionem faceret? Itaque si tamen scripsit *μετέχειν*, non *ἡγῇ*, sed *οἶσθα* vel *ἡγούμεθα* in mente habuisse idque ob similitudinem eius, quod additurus erat, omisisse videtur. Sed multo probabilius est *μετέχει.*

ξυγχωρῶ] *συγ.* Vind. F. Idem post *λέγεις* initium sequentis libri *μετὰ ταῦτα δὴ εἶπον ἀπείκασον:* additum habet.

Τέλος τοῦ πολιτειῶν (*πλιπειῶν* Ald.) *ἢ περὶ δικαίου ἕκτου λόγου.* Ald. Bas. ab.

ΛΟΓΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ.

514 Μετὰ ταῦτα δὴ, εἶπον, ἀπείκασον τοιούτῳ πάθει τὴν ἡμετέραν φύσιν παιδείας τε πέρι καὶ ἀπαιδευσίας· ἰδὲ γὰρ ἀνθρώπους οἷον ἐν καταγείῳ οἰκήσει σπηλαιώδει

πλάτωνος πολιτειῶν, .ζ'. Lob. πολιτειῶν λόγος ἕβδομος Vind. B. ζ. Vind. E. πλάτωνος πολιτειῶν ἑβδόμη Mon. BC. Flor. U. πλάτωνος πολιτεῖαι ἢ περὶ δικαίου ἑβδόμη Flor. V. πλάτωνος πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου λόγος ἕβδομος Flor. AC. Ald. Bas. ab. (hae maiusculis litteris) ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ἕβδομος Steph. Z. Bekkerus et Stallb. pr.

514 Μετὰ ταῦτα — ἢ δημοσίᾳ. 517. C.] excerpsit Iamblichus Προτρεπτ. cap. 15. p. 228. sqq. ed. Kiesslingii a. 1813. p. 92. sqq. ed. pr. Arcerii a. 1598. Eadem paucis complexus est Alcinous isag. c. 27. p. 114: ὡμοιῶσθαι γὰρ τοὺς ἄφρονας τοῖς ὑπὸ γῆν ἀνθρώποις κατῳκισμένοις καὶ φῶς μὲν μηδέποτε λαμπρὸν ἑωρακόσιν, ἀμυδρὰς δέ τινας σκιὰς ὁρῶσι τῶν παρ' ἡμῖν σωμάτων, οἰομένοις δὲ σαφῶς ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ὄντων. ὡς γὰρ τούτους τυχόντας τῆς ἐκ τοῦ ζόφου ἀνόδου καὶ εἰς τὸ καθαρὸν φῶς προελθόντας εὐλόγως καταγνώσεσθαι τῶν τότε φανέντων καὶ πολὺ πρόσθεν ἑαυτῶν ὡς ἐξηπατημένων, οὕτω δὲ καὶ τοὺς ἀπὸ βιωτικοῦ ζόφου μεταβαίνοντας ἐπὶ τὰ κατ' ἀλήθειαν θεῖα καὶ καλὰ τῶν μὲν πάλαι θαυμασθέντων αὐτοῖς καταφρονήσειν, τῆς δὲ τούτων θεωρίας σφοδροτέραν ἕξειν ὄρεξιν. — In codice Iamblichi Cizensi, quem Kiesslingius contulit, initio μεταῦτα, in Lob. Vind. E. Mon. B. Ald. μετα ταῦτα scriptum est.

εἶπον] ἐγὼ addit Mon. C.

ἀπείκασον] ἀπεικάσαι δεῖ Iamblich. Proclus in Civ. p. 432: ἐν προοιμίοις τοῦ ἑβδόμου σκόπει τί φησιν ἀπείκασιν (scripserat φησιν. ἀπείκασον) τὴν ἡμετέραν φύσιν, αὐτὴν δήπου τὴν ἀνθρωπίνην ζωήν, οὐ καθ' ὅσον ἐστὶν οὐσία καὶ δύναμιν ἔλαχε τοιάνδε ἢ τοιάν, ἀλλὰ παιδείας τε πέρι καὶ ἀπαιδευσίας.

τοιούτῳ] τοιῷδε Mon. B. Flor. U.

πέρι καὶ ἀπαιδευσίας] περὶ καὶ ἀπεδευσίας Vind. E.

ἰδὲ] Ita Par. A. scholiastes ad h. l. et Porphyrius de antro Nympharum pag. 255. ed. Cantabrig. a. 1655. haec usque ad τὸ σπήλαιον laudans. Nec aliter Proclus l. c. ubi haec ita leguntur: εἰ δὲ γὰρ ἀνθρώπους ἐν καταγείῳ σπηλαίῳ διοικήσει. Reliqui codices cum Iamblicho editisque ante Astii sec. ἴδε. Cf. Thomas Mag. pag. 468. et quae Vol. I. p. 389, b. dicta sunt.

καταγείῳ] κατωγείω Mon. C. καταγωγείω Iamblichi cod. Ciz. καταγαίῳ Flor. T. a m. s. Phrynichus Bekkeri anecd. p. 47, 14: κατάγειον· οὐχὶ κατάγαιον διὰ τῆς αι διφθόγγου. Infra p. 532. B. καταγείου sine discrepantia legitur.

οἰκήσει] οἰκείσει Ald. Bas. a. ἄντρῳ καὶ οἰκήσει Porph.

ἀναπεπταμένην πρὸς τὸ φῶς τὴν εἴσοδον ἐχούσῃ μακρὰν παρ' ἅπαν τὸ σπήλαιον, ἐν ταύτῃ ἐκ παίδων ὄντας ἐν δεσμοῖς καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς αὐχένας, ὥστε μένειν τε αὐτοὺς εἴς τε τὸ πρόσθεν μόνον ὁρᾶν, κύκλῳ B δὲ τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἀδυνάτους περιάγειν, φῶς δὲ αὐτοῖς πυρὸς ἄνωθεν καὶ πόῤῥωθεν καόμενον ὄπισθεν αὐτῶν, μεταξὺ δὲ τοῦ πυρὸς καὶ τῶν δεσμωτῶν ἐπάνω ὁδόν, παρ' ἣν ἰδὲ τειχίον παρῳκοδομημέ-

ἀναπεπταμένην] ἀναπεπταμένη Vind. E. Vat. H. Flor. AC. Iamblichi cod. Ciz.
παρ' ἅπαν] παρὰ πᾶν Iamblichi cod. Ciz. et ed. Kiessl. παράπαν Vind. EF. Mon. C.
τὸ σπήλαιον] τοῦ σπηλαίου Vind. E. Flor. RT. In editionibus ante Bekkerum h. l. et in sequentibus post περιάγειν et post αὐτῶν maior interpunctio est.
σκέλη] σχέλη Iambl. cod. Ciz.
μένειν τε] τε om. Bas. b.
εἴς τε] εἰς Lob. Vat. M. et a m. pr. B. καὶ εἰς Mon. B. Flor. U. Par. DK. sec. Bekk. et a m. s. Vat. B. καὶ εἴς τε Par. K. sec. Bip.
B πρόσθεν] πρόσθε Iambl. cod. Ciz. Conf. Vol. I. pag. 125, a. vers. 12.
μόνον] om. Vat. M.
κύκλῳ δὲ] κύκλῳ μὲν Iamblichi codex Parisiensis a Kiesslingio adhibitus. Stallbaumius in sec. verba κύκλῳ δὲ usque ad περιάγειν praecedentibus ὥστε — ὁρᾶν anteponenda fuisse autumat haeretque in eo, quod inferuntur demum post illa εἰς τὸ πρόσθεν μόνον ὁρᾶν. Scilicet qui cervices vinculo adstrictas habet ita, ut nihil nisi anteriora videat, ei facultatem capitis in orbem circumagendi deesse facile intelligitur. Nihilo minus quum ad conditionem istorum describendam pertineret maxime, anteaque *videre* tantum, non etiam *posse* nihil nisi anteriora videre dicti essent, expressis verbis addi et tamquam alterum in istis considerandum proponi sine tautologia poterat. Esse autem hoc alterum idque ab ἰδὲ pendens, non ab ὥστε, particula δὲ et adiectivum ἀδυνάτους arguunt, quorum neque Astius in interpretatione (*caput vero propter vincula nequeant circumferre*) neque Stephanus minore post ὁρᾶν, quam post σπήλαιον et post περιάγειν interpunctione usus rationem habuit.
ἀδυνάτους] ἀδυνάτου Iambl. cod. Ciz.
πυρὸς] om. Vind. E. Schleiermachero accusativum desideranti φῶς καόμενον minus placuisse videtur, et solet φῶς fere ἀπτόμενον, πῦρ vero καόμενον dici. Sed quemadmodum λύχνος et δᾴς, de quibus cf. Stephani thesaurus T. II. p. 174. F. H. haud secus φῶς praesertim ab igne proficiscens κάεσθαι dici potuit. Et τὸ τοῦ πυρὸς φῶς infra redit p. 517. B.
καόμενον] καιόμενον Lob. ante corr. Vind. EF. Flor. ACR. Iambl. ed. pr. Bas. ab.
μεταξὺ] Proclus l. c. μεταξὺ γοῦν φησὶ τῶν τε δεσμωτῶν δεῖν νοεῖν ἡμᾶς καὶ τοῦ πυρὸς ἐπάνω ὁδόν.
δεσμωτῶν] δεσμοτῶν Mon. C. Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.
ἣν ἰδὲ] ἥνιδε Vind. F. ᾗ ἣν ἰδεῖν Lob. Mon. B. Vat. M. Flor. U. Par. K. sec. Bip. ἣν ἰδεῖν Vat. B. Par. DK. sec. Bekk. ἣν εἶναι Iambl. codd. Ciz. et Par. et ed. Kiessl. ἣν ἴδε Mon. C. Vind. BE. cum Iambl. ed. pr. et editis ante Astii sec. *secus quam paries sit constructus exiguus* Fi-

νον, ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα, ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δει-
C κνύασιν. Ὁρῶ, ἔφη. Ὅρα τοίνυν παρὰ τοῦτο τὸ τειχίον φέροντας ἀνθρώπους σκεύη τε παντοδαπὰ ὑπερέχοντα
515 τοῦ τειχίου καὶ ἀνδριάντας καὶ ἄλλα ζῷα λίθινά τε καὶ ξύλινα καὶ παντοῖα εἰργασμένα, οἷον εἰκὸς, τοὺς μὲν φθεγγομένους, τοὺς δὲ σιγῶντας τῶν παραφερόντων. Ἄτοπον, ἔφη, λέγεις εἰκόνα καὶ δεσμώτας ἀτόπους.

cinus, qui in hoc libro interpretando multo liberius, quam in prioribus versatus parcius deinceps a nobis commemorabitur.

τειχίον] τοιχίον Mon. B. Flor. U.

παρῳκοδομημένον] ᾠκοδομημένον Iambl.

πρὸ] πρὸς Bas. b.

παραφράγματα] παραδείγματα Vind. B. Mon. C.

θαύματα] Timaeus lex. p. 140: θαύματα· νευροσπάσματα. quod docte et copiose illustravit Ruhnkenius.

δεικνύασιν] Ita Par. A. Vind. B. Mon. C. Flor. ACV. δεικνύουσιν Lob. Vind. E. Ven. B. Vat. HM. Iambl. cod. Ciz. ed. Kiessl. δεικνύουσι Iambl. cod. Paris. Bas. b. δείκνυσιν Vind. F. δεικνῦσιν reliqui libri, Iamblich. ed. pr. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. Terminationem in ύασι, quae Thoma Mag. (in ζευγνύασι) iudice pulchrior, Moeridis testimonio aliquanto graviore (p. 127. 171.) recentioribus (δευτέροις seu μέσοις) Atticis tam usitata, quam veteribus (πρώτοις) in ῦσι fuit, Platoni prae altera placuisse locorum comparatio docet. Civ. L. VIIII. pag. 586. B. et Polit. p. 298. B. ἀποκτιννύασι, Leg. L. VIII. p. 835. D. σβεννύασι vulgo et in optimis libris, —ῦσι in nullo, —ύουσι in paucis legitur. Civ. L. IIII. pag. 421. A. ἀπολλύασι et Gorg. p. 466. B. ἀποκτιννύασι secundum codices vulgato —ύουσι praelatum, —ῦσι nusquam inventum est. Denique Gorg. pag. 466. C. codices inter ἀποκτιννύασι et —ύουσι, Theaet. p. 153. C. inter ἀπολλύασι et —ύουσι fluctuant ita, ut —ύασι praeferendum videatur. Contra unus est locus Leg. L. IIII. pag. 706. C. ἀπολλῦσι pro certo exhibens. Itaque δεικνύασιν non frustra hic in optimo codice scriptum recteque a Bekkero et sequentibus receptum est. Ceterum ne ea quidem, quam Thomas et Moeris communem perhibent, terminatione in ύουσι Plato abstinuisse videtur, quum Gorg. p. 496. B. haud dubie ἀπολλύει, non ut vulgo legebatur ἀπολύει, scripserit; unde dubitatio progreditur, Criton. p. 47. C. διόλλυσιν an διολλύει, Tim. p. 76. A. περιημφιέννυ an —έννυε, Phileb. p. 25. D. συμμίγνυ an συμμίγνυε, Leg. L. VIII. p. 838. B. κατασβέννυσι an κατασβεννύει, quorum utrumvis codicum auctoritate non contemnenda munitur, potius sit habendum. Sed infra p. 523. A. δείκνυ extra dubitationem positum est.

Ὁρῶ, ἔφη.] ὀρθῶς ἔφη. Lob. Vat. BM. om. Iambl.

Ὅρα τοίνυν] ἔτι τοίνυν ὅρα Iambl.

τειχίον] τείχιον Vind. F. τοι- C
χίον Mon. B. Flor. U.

φέροντας] post ἀνθρώπους Flor. T.

ἀνθρώπους] ἀνθρώποις, Mon. B.

τε] om. Mon. C.

τειχίου] τοιχίου Mon. B. Flor. U.

ζῷα] „ζῷια, ut solet, Par. 515
A.“ Etiam Ald. Bas. ab. h. l.

Ὁμοίους ἡμῖν, ἦν δ' ἐγώ. τοὺς γὰρ τοιούτους πρῶτον μὲν ἑαυτῶν τε καὶ ἀλλήλων οἴει ἄν τι ἑωρακέναι ἄλλο, πλὴν τὰς σκιὰς τὰς ὑπὸ τοῦ πυρὸς εἰς τὸ καταντικρὺ αὐτῶν τοῦ σπηλαίου προσπιπτούσας; Πῶς γάρ, ἔφη, εἰ ἀκινήτους γε τὰς κεφαλὰς ἔχειν ἠναγκασμένοι εἶεν B διὰ βίου; Τί δὲ τῶν παραφερομένων; οὐ ταὐτὸν τοῦτο; Τί μήν; Εἰ οὖν διαλέγεσθαι οἷοί τ' εἶεν πρὸς ἀλλήλους, οὐ ταῦτα ἡγῇ ἂν τὰ παρόντα αὐτοὺς νομίζειν ὀνομά-

ut alibi ζῷα habent. Cf. Vol. I. p. 60, a. Post ζῶα Stallbaumius in sec. incisionis signum fecit, quod ad sensum minime ineptum, sed in hac verborum positura superfluum videtur.

σιγῶντας] σιγοντας cum ῶ super o Vind. E.

τῶν] in margine a m. s. habet Mon. B.

ἔφη] *om.* Lob. Vat. BM.

λέγεις] λέγειν Vind. E. — Mon. B. in ima pagina, cuius hoc extremum verbum est, a m. pr. scripta haec habet: πάντα τὰ μικαλῶς ἀπὸδηκνείμενα, μετ' ἀσαφίας γράφονται:

Ὁμοίους ἡμῖν] post ἦν δ' (δὲ Mon. C.) ἐγὼ Vind. B. Mon. C. ὁμοίως ἡμῖν Vind. E. ὁμοὺς ἡμῖν Par. D. Mon. B. Iamblichus haec ab ἄτοπον inde in τὴν δὴ ἄτοπον εἰκόνα ταύτην καὶ τοὺς δεσμώτας τοὺς (id *om.* ed. pr.) ἀτόπους (ἀπόνους ed. Kiessl.) θὲς εἶναι ὁμοίους (ὁμοίως Ciz.) ἡμῖν mutavit.

μὲν] *om.* Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U.

τε] *om.* Iambl. codd. Ciz. et Paris.

καταντικρὺ] κατάντικρυ Vind. F. κατ' ἀντικρὺ Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.

Πῶς γάρ, ἔφη,] Post γὰρ in Ald. Bas. ab. nulla interpunctio est, Stephanus signum interrogationis fecit, quod Bas. ab. post ἔφη habent. οὐδὲν ἄλλο. πῶς γὰρ Iambl.

ἔχειν] *om.* Vind. F. Ang. B.

B βίου;] βίου. Ald. Bas. ab.

Τί δὲ] τὸ δὲ Mon. B. In Ald. post δὲ comma positum, post παραφερομένων vero ut in Bas. ab. omissa interpunctio est; non omnino male.

τοῦτο] *om.* Iambl. cod. Ciz. et is, quo usus est Arcerius, nec non ed. Kiessl.

Τί μήν;] *om.* Iambl.

οἷοί τ'] οἷοί τε Vind. F. οἷον τ' Mon. C.

ταῦτα] ταυτα sine accentu Vind. B. ταὐτὰ Par. A. Vat. H. Flor. ACRV. Mon. C. Vind. EF.

ἡγῇ] ἡγεῖ Vind. F. Ang. B. Flor. R. Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius.

παρόντα] παριόντα Flor. T. Astius in sec. et tert. et Stallbaumius; quod valde ineptum videtur, sive cum Stallbaumio interpreteris: *nonne putas eos res, quae praeterferrentur, suo quodam modo esse nominaturos, quas quidem viderent?* sive cum Astio: *nonne censes eos res praeterlatas arbitraturos esse nominandas quas viderent?* Non enim hoc rogat Socrates, an nomina umbris imponenda existimaturi aut re vera impositturi essent, quippe quod citra errorem facere eis liceret, sed an haec, quae viderent, tamquam res praesentes, non tamquam umbras appellare, de praesentibus, non de absentibus loqui sese opinaturi essent. Quem sensum et vulgatae lectioni subesse et sequentibus unice convenire apparet. Fere eodem redit, quod Iamblicho ex codd. Ciz. Paris. et Arceriano restituit Kiesslingius, ὄντα, quod etiam Proclus legisse videtur l. c. (p. 432.) scribens:

ξειν, ἅπερ ὁρῷεν; Ἀνάγκη. Τί δ'; εἰ καὶ ἠχὼ τὸ δεσμωτήριον ἐκ τοῦ καταντικρὺ ἔχοι, ὁπότε τις τῶν παριόντων φθέγξαιτο, οἴει ἂν ἄλλο τι αὐτοὺς ἡγεῖσθαι τὸ φθεγγόμενον, ἢ τὴν παριοῦσαν σκιάν; Μὰ Δί' οὐκ
C ἔγωγ', ἔφη. Παντάπασι δή, ἦν δ' ἐγώ, οἱ τοιοῦτοι οὐκ ἂν ἄλλο τι νομίζοιεν τὸ ἀληθὲς, ἢ τὰς τῶν σκευαστῶν σκιάς. Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη. Σκόπει δή, ἦν δ' ἐγώ, αὐτῶν λύσιν τε καὶ ἴασιν τῶν δεσμῶν καὶ τῆς ἀφροσύνης, οἵα τις ἂν εἴη, εἰ φύσει τοιάδε ξυμβαίνοι

τὰς σκιὰς ἢ τῶν δεσμωτῶν ἢ τῶν σκευῶν, ἃ δὴ καὶ τὴν ἀρχὴν ὄντα νομίζουσιν οἱ δεσμῶται δι' ἀπαιδευσίαν. Simul intelligitur illud ταὐτὰ, quod in optimo libro exstat, aliquatenus ferri posse: *eadem, quae viderent, non alia;* sed quoniam alia illis non sunt praeter ea, quae vident, ταῦτα multo melius est. Ficinus Socrati haec tribuit: *Si ergo invicem loqui liceret, nonne ista quae coram viderent loqui opinarentur?* ex quibus nihil ego sani elicere possum.

νομίζειν] ὀνομάζειν Iamblich. cod. Paris. *om.* codd. Ciz. et Arcerian. et ed. Kiessl.

ὀνομάζειν] *om.* Vind. EF. καὶ ὀν. Flor. RT. et post ἅπερ ὁρῷεν Ang. B.

ὁρῷεν] ὁρῶμεν Iambl. ed. pr. ὁρῷ ἐν cod. Ciz.

δ'; εἰ] δεῖ Vind. F. δ' εἰ Ald. Bas. ab. Steph.

καὶ ἠχὼ] Horum loco in Iambl. cod. Paris. lacuna est. καὶ ἤχω Vind. F. cum corr. in ἤ.

δεσμωτήριον] δεσμοτήριον Vind. E.

καταντικρὺ] καταντικρὺς Flor. R. κατάντικρυς Vind. F. Ang. B. κατ' ἀντικρὺ Iambl. ed. pr.

ἔχοι] ἔχει Vind. E.

ἡγεῖσθαι] ἡγῆσθαι Vat. M.

παριοῦσαν] παροῦσαν Lob. Vind. B. Mon. C. Vat. HM. Flor. T.

Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη.] οὐδὲν ἄλλο. Iambl. — δία Mon. C. — ἔγωγε idem et Lob.

δὴ] *om.* Flor. T.

ἦν δ' ἐγὼ] οὖν Iambl.

τι] *om.* Lob. Vat. M. C

τὸ ἀληθὲς] τἀληθὲς Vind. F. Ang. B. τὸ ἀληθεὶς Ald.

ἢ] ἢ καὶ Vind. E.

σκιάς] σκιᾶς Vind. F.

ἀνάγκη] ἂν ἀνάγκη Vat. H.

ἔφη] *om.* Iambl.

δὴ] δὲ Vind. F. Ang. B. οὖν Iambl.

ἦν δ' ἐγὼ] *om.* Iambl.

τῶν δεσμῶν] Vulgo interpositum τε cum Par. A. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACRV. omisi.

οἵα] οἷα Vind. F. Iambl. cod. Ciz. οἱά Lob. Vind. E.

εἰ φύσει τοιάδε] ἡ φύσις τοιάδε Iambl. cod. Ciz. φύσει τοιάδε Lob. Vat. BM. Par. DK. φύσει τοιᾶδε εἰ Mon. B. φύσει εἰ τοιάδε Flor. U. et Stallbaumius. Idem, sed commate post φύσει, non ante id posito, probat Schleiermacherus. Mihi vulgata melior videtur, modo ne Astium et Stallbaumium τοιάδε pro feminino habentes et φύσει *re vera* interpretantes sequamur. Sensus hic est: *si res et natura ferret, ut haec eis contingerent.*

ξυμβαίνοι] ξυμβαίνει Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. RTU. Ald. Bas. ab. Steph. et, sup. οι, Par. K.

λυθείη] λυθοίη Par. K. sec. Bip.

ἀνίστασθαί] ἀνίσταται Vind. F.

αὐτοῖς· ὁπότε τις λυθείη καὶ ἀναγκάζοιτο ἐξαίφνης ἀνίστασθαί τε καὶ περιάγειν τὸν αὐχένα καὶ βαδίζειν καὶ πρὸς τὸ φῶς ἀναβλέπειν, πάντα δὲ ταῦτα ποιῶν ἀλγοῖ τε καὶ διὰ τὰς μαρμαρυγὰς ἀδυνατοῖ καθορᾷν ἐκεῖνα, ὧν τότε τὰς σκιὰς ἑώρα, τί ἂν οἴει αὐτὸν εἰπεῖν, εἴ τις D αὐτῷ λέγοι, ὅτι τότε μὲν ἑώρα φλυαρίας, νῦν δὲ μᾶλλόν τι ἐγγυτέρω τοῦ ὄντος καὶ πρὸς μᾶλλον ὄντα τετραμμένος ὀρθότερα βλέποι, καὶ δὴ καὶ ἕκαστον τῶν παριόντων δεικνὺς αὐτῷ ἀναγκάζοι ἐρωτῶν ἀποκρίνεσθαι,

φῶς ἀναβλέπειν] φῶς ἄνω βλέπειν Vind. E. ἄνω φῶς βλέπειν Flor. T.

D αὐτὸν εἰπεῖν] εἰπεῖν αὐτὸν, sup. β α, Vind. B.

αὐτῷ λέγοι] αὐτὸ λέγει Iambl. cod. Ciz.

μᾶλλόν τι] τι *om.* Lob. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. U. et a m. pr. Vat. B. Par. A. qui si a manu recenti additum habet, retinendi caussa non videtur, quamquam facilius omitti, quam assui a librariis potuit.

καὶ] *om.* Lob. Vat. M.

τετραμμένος] τεθραμμένος iidem. τετραγμένος Vind. E.

ὀρθότερα] ὀρθότερον Vind. BE. Mon. BC. Par. DK. Vat. H. Flor. ACV. Iambl. codd. Ciz. et Arcerian. et ed. Kiessl. ὀρθώτερον Vind. F. Ang. B. Pluralem Astius magis Atticum, Buttmannus gramm. II. p. 268. poëticum perhibet: mihi usu minus tritus, ceterum eodem loco habendus videtur. Cf. Polit. pag. 276. E: εὐηθέστερα τοῦ δέοντος εἰς ταὐτὸν βασιλέα καὶ τύραννον ξυνέθεμεν.

βλέποι] βλέπει Mon. B. Flor. U. Iambl. codd. Ciz. Arcer. ed. Kiessl. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius; sine necessitate. Post illa εἴ τις αὐτῷ λέγοι, ὅτι optativus praesentis legitimus est haud secus atque aoristi Phaedonis initio: οὔτε τις ξένος ἀφῖκται χρόνου συχνοῦ ἐκεῖθεν, ὅστις ἂν ἡμῖν σαφές τι ἀγγεῖλαι οἷός τ' ἦν περὶ τούτων, πλήν γε δὴ ὅτι φάρμακον πιὼν ἀποθάνοι· τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν εἶχε φράζειν. Neque vero praecedens indicativus ἑώρα alterum subsequentem habeat necesse est. Cf. ib. p. 96. B: πολλάκις ἐμαυτὸν ἄνω κάτω μετέβαλλον σκοπῶν — πότερον τὸ αἷμά ἐστιν ᾧ φρονοῦμεν, ἢ ὁ ἀὴρ ἢ τὸ πῦρ, ἢ τούτων μὲν οὐδὲν, ὁ δὲ ἐγκεφαλός ἐστιν ὁ τὰς αἰσθήσεις παρέχων τοῦ ἀκούειν καὶ ὁρᾷν καὶ ὀσφραίνεσθαι, ἐκ τούτων δὲ γίγνοιτο μνήμη καὶ δόξα, ἐκ δὲ μνήμης καὶ δόξης λαβούσης τὸ ἠρεμεῖν κατὰ ταῦτα γίγνεσθαι ἐπιστήμην. et p. 95. D. ubi post ἦν item obliqua in oratione infertur ζώη et ἀπολλύοιτο. — Post βλέποι Steph. et in pr. Astius signum interrogandi fecerunt. In Vind. E. mutatae personae nota apposita est.

καὶ δὴ καὶ] Alterum καὶ *om.* Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV.

παριόντων] παρόντων Vind. F. Ang. B. In pr. Stallbaumius Florentinum T. παρόντων δὴ ἕκαστον exhibere tradens quorum ea loco ibi exhibita sint non ostendit.

ἀναγκάζοι] ἀναγκάζει Vind. F. et, sup. οι, B. Mon. B. Flor. RU.

ἀποκρίνεσθαι] ἀποκρίνασθαι Par. K. sec. Bekk. Iambl. cod. Ciz. et ed. Kiessl.

ὅτι ἔστιν; οὐκ οἴει αὐτὸν ἀπορεῖν τε ἂν καὶ ἡγεῖσθαι τὰ τότε ὁρώμενα ἀληθέστερα, ἢ τὰ νῦν δεικνύμενα; Πολύ γ', ἔφη. Οὐκοῦν κἂν εἰ πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκάζοι αὐτὸν βλέπειν, ἀλγεῖν τε ἂν τὰ ὄμματα καὶ 481
E φεύγειν ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐκεῖνα, ἃ δύναται καθορᾶν, καὶ νομίζειν ταῦτα τῷ ὄντι σαφέστερα τῶν δεικνυμένων; Οὕτως, ἔφη. Εἰ δ', ἦν δ' ἐγώ, ἐντεῦθεν ἕλκοι τις αὐτὸν βίᾳ διὰ τραχείας τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους καὶ μὴ ἀνείη, πρὶν ἐξελκύσειεν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου

ἔστιν] In Lob. et Astii sec. encliticon est, oxytonon in Vind. BE. Mon. C. Iambl. ed. Kiessl. Steph. Ast. pr. Pro signo interrogandi Ald. Bas. ab. Ast. pr. sec. item Iamblichi editiones comma habent.

αὐτὸν] αὐτὸ Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.

τὰ τότε] τά τε Iambl. codd. Ciz. et Paris.

ἀληθέστερα] Redit h. l. Ven. C. Cf. ad L. VI. pag. 507. E. monitum.

τὰ νῦν] τανῦν Vind. F. Mon. B.

Πολύ γ', ἔφη] πάνυ γ' ἔφη Vind. B. Mon. C. πάντως δήπου Iambl.

E δύναται] δύνανται Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B. Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.

τῷ ὄντι] τωόντι Mon. C. Vind. E.

σαφέστερα] σαφέστατα Mon. C. ante corr.

δεικνυμένων] δυκνυμένων Vind. E.

Οὕτως, ἔφη.] *om.* Iambl.

Εἰ δ'] εἰ δὲ Vind. BEF. Mon. C. et Iamblichus, qui sequentia ἦν δ' ἐγὼ omisit.

διὰ τραχείας] διατρ. Vind. F.

τῆς ἀναβάσεως] Haec respexit Plotinus Enn. II. L. VIIII. c. 6. p. 203. F. (Bas. 1580.) εἰδότων καὶ σαφῶς τῶν Ἑλλήνων ἀτύφως λεγόντων ἀναβάσεις ἐκ τοῦ σπηλαίου καὶ κατὰ βραχὺ εἰς θέαν ἀληθεστέραν μᾶλλον καὶ μᾶλλον προϊούσας.

καὶ ἀνάντους] αὐτοὺς καὶ Iambl. cod. Paris.

ἀνείη] Ita Par. A. a m. pr. ἀνίοι Vind. B. Mon. B. Flor. U. ἀνίῃ, sup. οι, Mon. C. ἀνίῃ Lob. Vind. EF. Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab. ἀνίῃ Steph. tacentibus Bipontinis. Idem in reliquis Flor. et in Bekkeri codicibus, de quibus nihil significat, nec non in Par. A. a m. s. scriptum videtur. ἂν οἴει Iambl. cod. Par. ἂν εἴη Ciz. ex quo verum eruit Kiesslingius, idem in Platone reponi iubens. Contra Stephanus significationem tantum curans neque modum respiciens ἀνῇ scribendum statuebat annot. p. 24. cui in pr. ed. obsecutus Astius in sec. ἀνείη de coniectura restituit. *neque permitteret quicquam aspicere* Fic.

ἆρα οὐχὶ ὁδυνᾶσθαί] οὐ δύνασθαι Iambl. cod. Ciz. ὀδυνᾶσθαι in suo codice solum invenisse videtur Arcerius ἆρα οὐχὶ e Platone addidisse demonstrans. ἆρ' οὐχὶ ὀδ. Vind. F. Ang. B. ἄρ οὐχὶ ὀδ. Vind. E. ἆρα οὐκ ὀδ. Vind. B. Mon. C.

φῶς, ἆρα οὐχὶ ὀδυνᾶσθαί τε ἂν καὶ ἀγανακτεῖν ἑλκόμενον, καὶ ἐπειδὴ πρὸς τὸ φῶς ἔλθοι, αὐγῆς ἂν ἔχοντα 516
τὰ ὄμματα μεστὰ ὁρᾷν οὐδ' ἂν ἓν δύνασθαι τῶν νῦν λεγομένων ἀληθῶν; Οὐ γὰρ ἄν, ἔφη, ἐξαίφνης γε. Συνηθείας δή, οἶμαι, δέοιτ' ἄν, εἰ μέλλοι τὰ ἄνω ὄψεσθαι, καὶ πρῶτον μὲν τὰς σκιὰς ἂν ῥᾷστα καθορῷ καὶ μετὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὕδασι τά τε τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ τῶν ἄλλων εἴδωλα, ὕστερον δὲ αὐτά· ἐκ δὲ τούτων τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν νύκτωρ ἂν ῥᾷον

τε ἂν] Prius *om.* Vat. M. posterius Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. T. et a m. pr. Ven. B.

ἑλκόμενον,] ἑλκόμενον; Steph. Ast. pr. sec.

516 ἂν ἔχοντα] ἀνέχοντα Vind. F. ἔχοντα Ang. B. Flor. RT. Haec et illa, quae infra E. leguntur, Proclus respexit in Tim. pag. 6. extr. ὥς που καὶ αὐτὸς εἴρηκεν ὁ Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ, τοὺς ἐν αὐγῇ καθαρᾷ τεθραμμένους ἀμβλυώττειν εἰς τὸ σπήλαιον καταβάντας ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ σκότους, ὥσπερ καὶ τοὺς ἀναβάντας ἐκ τοῦ σπηλαίου διὰ τὸ μὴ δύνασθαί πω πρὸς τὸ φῶς ἀντωπεῖν.

οὐδ' ἂν ἓν] οὐδ' ἂν Iamblich. cod. Arcer. οὐδ' ἂν ἐν Vind. F. Ang. B. (hunc enim significare voluisse Bekkerum suspicor, non Vat. M. quem significat, postquam eundem οὐδ' ἂν ἓν exhibere demonstravit.) οὐδὲν ἂν Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab. Steph. οὐδὲ ἂν ἓν Ast. pr. οὐδ' ἂν ἓν Kiesslingius secundum codd. Ciz. et Paris. in Iamblicho scripsit et in Platone scribendum esse docuit, quod reliquorum librorum consensus comprobavit.

Οὐ γὰρ ἄν, ἔφη, ἐξαίφνης γε.] ὥστε ἐξαίφνης αὐτοῖς προσβάλλοντας Iambl.

δή] δὲ (Par. DK.) Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

μέλλοι] μέλλει Par. K. sec. Bip.

τὰ ἄνω] τἄνω Vat. B. Bekkerus.

τὰς σκιὰς] τὰ σκολιὰ Vind. E. τὰς σκολιὰς Vind. B. Vat. H. Flor. AC. cuius utriusque in margine legitur: γρ τὰς σκιάς· ὃ καὶ κάλλιον.

καθορῷ] Ita Par. A. Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. D. Ang. B. Flor. RU. καθορᾷ Par. K. sec. Bekk. καθορᾶν, e corr. —ρῶν, Vind. E. καθορῶν Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV. καθορῴη Ven. B. Mon. B. sed hic correctus in ultima, quae a m. pr. ῶι vel ῶν fuerit, et Iambl. cum editis. Cf. Vol. I. p. 366. sq.

καὶ] *om.* Ven. B. Fic. editique ante Bekkerum.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind. F. Mon. B. Ald. Bas. ab. μετὰ ταῦτα Mon. C. *post haec* Fic.

τῷ οὐρανῷ] τῷ *om.* Lob. Vind. B. Mon. C. Par. K. Ast. sec. — Proclus in Civ. p. 432: μετὰ δὲ ταῦτά φησιν αὐτὸν ἰδεῖν ἤδη τὸν ὅλον οὐρανὸν ἐν νυκτὶ καὶ τὰ ἄστρα τῶν νοητῶν ὄντα ὁμοιώματα καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς φῶτα, καθὸ ἡλιοειδῆ πάντα ἐστίν.

αὐτὸν] αὐτὸν ἂν (Ven. B. Vat. B.) Iambl. ed. pr. cum editis ante Astii sec.

ἂν] *om.* Ven. B. Vat. BM.

B θεάσαιτο, προσβλέπων τὸ τῶν ἄστρων τε καὶ σελήνης φῶς, ἢ μεθ' ἡμέραν τὸν ἥλιόν τε καὶ τὸ τοῦ ἡλίου. Πῶς δ' οὔ; Τελευταῖον δή, οἶμαι, τὸν ἥλιον οὐκ ἐν ὕδασιν οὐδ' ἐν ἀλλοτρίᾳ ἕδρᾳ φαντάσματα αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸν καθ' αὑτὸν ἐν τῇ αὑτοῦ χώρᾳ δύναιτ' ἂν κατιδεῖν καὶ θεάσασθαι, οἷός ἐστιν. Ἀναγκαῖον, ἔφη. Καὶ μετὰ ταῦτ' ἂν ἤδη συλλογίζοιτο περὶ αὐτοῦ, ὅτι αὐτὸς ὁ τάς τε ὥρας παρέχων καὶ ἐνιαυτοὺς καὶ πάντα ἐπιτροπεύων τὰ ἐν τῷ ὁρωμένῳ τόπῳ καὶ ἐκείνων, ὧν
C σφεῖς ἑώρων, τρόπον τινὰ πάντων αἴτιος. Δῆλον, ἔφη, ὅτι ἐπὶ ταῦτα ἂν μετ' ἐκεῖνα ἔλθοι. Τί οὖν; ἀναμιμνησκόμενον αὐτὸν τῆς πρώτης οἰκήσεως καὶ τῆς ἐκεῖ

ἄστρων] ἀστέρων Vind. F. Ang. B. Flor. R.

B σελήνης] σεληνῶν Iambl. codd. Ciz. et Paris. τῆς σελήνης Par. K. et Astius. Cf. Vol. I. p. 435, a. extr. et a Stallbaumio laudatus locus Polit. p. 271. C: τὴν μὲν γὰρ τῶν ἄστρων τε καὶ ἡλίου μεταβολήν.

μεθ' ἡμέραν] μεθημ. Mon. C. μετ' ἡμέραν Iambl. ed. pr. Bas. a.

τε καὶ τὸ] καὶ Flor. RT.

ἡλίου] τὸ φῶς addunt Ang. B. Flor. RT. Cf. Vol. I. p. 366, a. in.

Πῶς δ' οὔ;] *om.* Iambl.

δὴ] δὲ Mon. B. Flor. U. — Proclus in Civ. p. 432. extr. τελευταῖόν φησι δεῖν ἐν τῷ ὁρατῷ τὸν ἥλιον ὁρᾶν.

τὸν ἥλιον] Vulgo comma addunt.

οὐδ'] ἀλλ' Vind. E.

ἕδρᾳ] *om.* Mon. C. Vat. H. Eius locus in Vind. B. vacuus est.

καθ' αὑτὸν] καθαυτὸν Vind. F.

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. BEF. Mon. BC. Iambl. ed. pr. cod. Ciz. Ald. Bas. ab. quod non vitiosum est. αὐτῇ Par. K.

κατιδεῖν] καὶ κατιδεῖν Vat. B.

οἷός] οἷός τε Iambl. cod. Ciz. secundum quem Kiesslingius οἷός τ' exhibuit, quod multo deterius vulgato est.

ἐστιν] ἔστιν Vind. F.

Ἀναγκαῖον, ἔφη.] *om.* Iambl. (Ἀαγκαῖον Ald.)

μετὰ ταῦτ' ἂν] μετα ταῦτ' ἂν Lob. Vind. E. Mon. B. μετὰ ταῦτα Vind. F. Etiam Ang. B. ἂν omittit.

αὐτὸς] Ita Par. A. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV. ὁ τοιοῦτος Iambl. cod. Paris. et, omisso ὅτι, Arcerianus. Reliqui codices et editiones omnes οὗτος exhibent, quod ingratae scilicet repetitionis evitandae caussa factum videtur. Sed ita supra L. V. p. 462. E: ὥρα ἂν εἴη ἐπανιέναι ἡμῖν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν καὶ τὰ τοῦ λόγου ὁμολογήματα σκοπεῖν ἐν αὐτῇ, εἰ αὐτὴ μάλιστ' ἔχει, εἴτε καὶ ἄλλη τις μᾶλλον. quo loco Bekkerus αὕτη a Mon. B. oblatum recte contempsit. Omnino Plato huiuscemodi repetitiones minime fugit. Nec sine vi casui obliquo rectus statim succedit. Ceterum vulgo pronomini additum ἐστιν in uno Ven. B. repertum neque in Iamblichi tribus codicibus exstans merito delevit Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. De ea ellipsi cf. Vol. I. p. 104, a.

ἐπιτροπεύων τὰ] ἐπιτροπεύοντα Vind. E.

τόπῳ] τύπῳ Vat. M. Lob. In Stephani ed. colon, in reliquis comma additum est.

σοφίας καὶ τῶν τότε ξυνδεσμωτῶν οὐκ ἂν οἴει ἑαυτὸν μὲν εὐδαιμονίζειν τῆς μεταβολῆς, τοὺς δ' ἐλεεῖν; Καὶ μάλα. Τιμαὶ δὲ καὶ ἔπαινοι εἴ τινες αὐτοῖς ἦσαν τότε παρ' ἀλλήλων καὶ γέρα τῷ ὀξύτατα καθορῶντι τὰ παριόντα καὶ μνημονεύοντι μάλιστα, ὅσα τε πρότερα αὐτῶν καὶ ὕστερα εἰώθει καὶ ἅμα πορεύεσθαι, καὶ ἐκ τού- D
των δὴ δυνατώτατα ἀπομαντευομένῳ τὸ μέλλον ἥξειν, δοκεῖς ἂν αὐτὸν ἐπιθυμητικῶς αὐτῶν ἔχειν καὶ ζηλοῦν τοὺς παρ' ἐκείνοις τιμωμένους τε καὶ ἐνδυναστεύοντας, ἢ τὸ τοῦ Ὁμήρου ἂν πεπονθέναι καὶ σφόδρα βούλεσθαι ἐπάρουρον ἐόντα θητευέμεν ἄλλῳ ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ καὶ ὁτιοῦν ἂν πεπονθέναι μᾶλλον, ἢ 'κεῖνά τε δοξάζειν

ἐκείνων] ἐκείνως Mon. C.
C αἴτιος] Pro puncto Mon. B. correctus interrogandi notam exhibet.
ἔφη] γὰρ Iambl.
ἐπὶ ταῦτα] ἐπιτ. Vind. E.
οἰκήσεως] κινήσεως Iamblich. cod. Paris.
οἴει] οἴῃ Iambl. cod. Ciz.
ἑαυτὸν] αὑτὸν Vat. M. Flor. RTV. αὐτὸν Lob. Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Iambl. cod. Ciz. et unus vel plures Flor. quos significare Stallbaumius oblitus est.
τοὺς δ'] τους δὲ Lob. τοὺς δὲ Mon. C. Vind. BEF. Flor. ACTV.
μάλα] μᾶλλον cum acuto ante circumflexum et λα super λλον Lob.
εἰ] οἱ Lob. Vat. BM.
αὐτοῖς] post ἦσαν Iambl.
παρ' ἀλλήλων] παραλλ. Vind. EF. περὶ ἀλλ. Iambl. codd. Ciz. et Paris.
ὀξύτατα] ὀξυτάτωι Lob. ὀξυτάτῳ Vat. M. et a m. pr. B. ὀξυτάτως a m. s.
παριόντα] παρόντα Lob. Mon. B. Par. K. Vat. M. Flor. U.
τε πρότερα] τὰ πρ. Vind. F.
D εἰώθει] εἴωθε Iambl. codd. Ciz. et Paris.
καὶ ἅμα] καὶ om. Vind. BE. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.

δυνατώτατα] ἀδυνατώτατα Vind. F. Ang. B.
δοκεῖς] δοκοῖς Vat. B. Vind. E. δοκῇς Iambl. codd. Ciz. et Paris.
ἂν] om. Lob. Vat. BM.
αὐτὸν — αὐτῶν] αὐτῶν — αὐτὸν Ven. B.
τοὺς] Ad hoc τοῖς pertinere videtur, quod Mon. B. in margine habet.
ἐνδυναστεύοντας,] ἐνδυναστεύοντας; Bas. ab. Steph.
ἢ τὸ] om. Vat. H. τὸ om. Flor. AC.
τοῦ Ὁμήρου] τοῦ om. Vind. E. Locus Homeri iam L. III. p. 386. C. citatus et ibi proscriptus est Odyss. XI. 489.
καὶ σφόδρα] om. Mon. C. Fic.
βούλεσθαι] βουλεύεσθαι Lob. Vat. BM. Ven. C.
ἐπάρουρον] ἐπαρουρὸν Vind. F. ἐπ' ἄρουραν Vind. B. Mon. C. Vat. H. ἄρουραν Vind. E.
θητευέμεν ἄλλῳ] θυτευέμεν ἄλλο Mon. C.
παρ' ἀκλήρῳ] παρακλήρω Lob. Vind. BF. Mon. C. Vat. M. Post ἀκλήρῳ in Ald. punctum, in Bas. ab. comma est; Stephanus (Ast. pr. sec.) interrogationis signum posuit, ceterum versuum particulas lineis transversis ante θητευέμεν et maiuscula prima nominis ἀνδρὶ significandas putavit; denique Stallbaumius verba ἐπάρου-

E καὶ ἐκείνως ζῆν; Οὕτως, ἔφη, ἔγωγε οἶμαι, πᾶν μᾶλλον πεπονθέναι ἂν δέξασθαι, ἢ ζῆν ἐκείνως. Καὶ τόδε δὴ ἐννόησον, ἦν δ' ἐγώ. εἰ πάλιν ὁ τοιοῦτος καταβὰς εἰς τὸν αὐτὸν θᾶκον καθίζοιτο, ἆρ' οὐ σκότους ἀνάπλεως σχοίη τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαίφνης ἥκων ἐκ τοῦ ἡλίου; Καὶ μάλα γ', ἔφη. Τὰς δὲ δὴ σκιὰς ἐκείνας πάλιν εἰ δέοι αὐτὸν γνωματεύοντα διαμιλλᾶσθαι τοῖς

ρον — ἀκλήρῳ diductioribus litteris scribi iussit. Conf. Vol. I. p. 14, b. 123, a. b. 130, a.

ὁτιοῦν] ὅτι Vind. F.

ἂν] om. Flor. T.

ἢ 'κεῖνά] ἢ ἐκεῖνά Lob. Vind. BEF. Mon. BC. Vat. BHM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRTUV. Iambl. Ast. sec. tert. Bekkerus et Stallbaumius. ἢ κεῖνά priores. Cf. Vol. I. p. 154, b.

ἐκείνως] ἐκείνω Vind. F.

E ἔφη] om. Iambl.

οἶμαι,] Comma Stallbaumius in sec. apposuit; in Vind. E. etiam punctum est.

ἂν δέξασθαι] ἂν μᾶλλον δέξασθαι Vat. H. Nec aliud in Flor. AV. repertum fuerit, quos Stallbaumius in pr. πᾶν ἂν μᾶλλον δέξασθαι pro πᾶν μᾶλλον ἂν δέξασθαι, quod nusquam legitur, exhibere tradit.

τόδε] τότε Lob. Vind. B. Mon. C. Vat. HM. Flor. ACTV. τότε δὲ Iambl. cod. Arcer. τοῦτο Vind. E.

ἦν δ' ἐγώ] om. Iambl.

εἰ] εἰβ Mon. C.

ὁ τοιοῦτος] ὅτι οὗτος Par. A. Vind. B. Mon. C. Vat. H. et a m. pr. Ven. B.

θᾶκον] Ita Vind. F. Par. DK. Flor. RT. τᾶκον Ang. B. θάκον Par. A. Vat. B. Ven. C. Ast. sec. tert. Bekkerus et Stallbaumius. θῶκον reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. quod Thomas Mag. p. 430. poëticum perhibet, usus Ionicum potius habendum esse docet. De accentu nescio cur secus statuerit h. l. Bekkerus, qui anecd. p. 263, 26. θᾶκοι· καθέδραι. ediderit atque α longum esse haud dubie non ignoraret. V. Soph. Ant. 986: εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον. Aristoph. Ran. 1511: ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τὸν θᾶκον. 1518: μηδέποτ' ἐς τὸν θᾶκον τὸν ἐμόν. Nub. 993: καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις. Quin igitur properispomenon esse debeat, non ambigendum videtur, idque altero Platonis loco restituendum, Polit. p. 288. A: τούτων δὴ τρίτον ἕτερον εἶδος κτημάτων πάμπολυ κατοπτέον — ἓν ὄνομα ἔχον, διότι πᾶν ἕνεκά τινος ἐφέδρας ἐστὶ, θᾶκος ἀεί τινι γιγνόμενον. quo loco si quis pro neutro habeat ex eoque codicis Ravennatis Nubium l. c. scripturam θακῶν defendi posse existimet, a vero non aberraverit. Similia v. in Buttmanni gramm. I. p. 208. not. 4.

καθίζοιτο] καθέζοιτο Mon. B. Flor. U.

ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

ἀνάπλεως] ἀνάπλεω idem cum litura post ω. Timaei glossam p. 30. ἀνάπλεως· ἀναπεπλησμένος. χρῆται δὲ ἐπὶ τοῦ μεμολυσμένου. minus recte huc pertinere statuit Wyttenbachius anim. in Plut. T. I. p. 292.

σχοίη] De hoc optativo praeter Platonis consuetudinem particula ἂν destituto cf. Vol. I. pag. 91. Ante ἀνάπλεως tamen illa particula facillime excidere potuit.

Καὶ] om. Vind. F. Ang. B. Iambl. codd. et ed. pr. (Kiesslingius ex Platone addidit.)

μάλα γ'] μάλα γε Mon. C. Iambl. μάλα Vind. E. Vat. BM. μάλ' Lob.

ἀεὶ δεσμώταις ἐκείνοις, ἐν ᾧ ἀμβλυώττει, πρὶν κατα- 517
στῆναι τὰ ὄμματα, οὗτος δ' ὁ χρόνος μὴ πάνυ ὀλίγος εἴη τῆς συνηθείας, ἆρ' οὐ γέλωτ' ἂν παράσχοι, καὶ λέγοιτο ἂν περὶ αὐτοῦ, ὡς ἀναβὰς ἄνω διεφθαρμένος ἥκει τὰ ὄμματα, καὶ ὅτι οὐκ ἄξιον οὐδὲ πειρᾶσθαι ἄνω ἰέναι, καὶ τὸν ἐπιχειροῦντα λύειν τε καὶ ἀνάγειν, εἴ πως ἐν ταῖς χερσὶ δύναιντο λαβεῖν καὶ ἀποκτείνειν,

ἔφη] *om.* Iambl.

πάλιν] *om.* Vind. E. Fic.

γνωματεύοντα] Ita omnes codices atque editiones, nec aliter legisse videtur Timaeus, cuius in lexico scriptum γνωμονεύοντα Ruhnkenius p. 72. e Suida et hoc ipso Platonis loco, quem lexicographo obversatum esse probabile est, in γνωματεύοντα mutavit. Timaeus explicationis caussa διακρίνοντα καὶ διαγινώσκοντα adscripsit. In scholiis est διακρίνοντα, διαγινώσκοντα ἀκριβῶς. Schneiderus in lexico *umbrarum* mentione deceptus umbras in gnomone scrutantem proprie γνωματεύειν dici statuit, Etymologus vero plane ineptit e γνώμη et ματεύω conflatum existimans. Quum γνῶμα indicium et documentum significet, γνωματεύειν fere idem, quod γνωρίζειν esse intelligitur, in quaerendo indicio versari, cognoscere.

ἀμβλυώττει] ἀμβλυώττειν Mon. C. ante corr. ἀμβλυωπεῖ Iambl. codd. Ciz. et Paris. ed. Kiessl. ἀμβλυώττοι Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Ast. tert. et Stallbaumius, sine necessitate. Illum aliquantisper caecutire necesse est. Procli locum haec respicientis supra ad A. indicavi. De verbo ipso cf. L. VI. p. 508. D. Incisionem vulgo omissam cum Stallbaumio in sec. feci.

517 τὰ ὄμματα] τὸ ὄμμα Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV.

δ'] δὲ Iambl. Male Astius in tert. verba οὗτος δ' — συνηθείας parentheseos signis circumdedit, quem Stallbaumius secundum ea, quae ad p. 515. C. adscripsit, sequi debebat. Optativum εἴη ita ut δέοι ab εἰ pendere particula μὴ docet.

ἆρ'] ἄρα Vind. F.

γέλωτ'] γέλωτα Mon. BC.

παράσχοι] παράσχη cum οι super η Mon. C. πράσχοι Vind. F. παρέχοι Iambl.

λέγοιτο] λέγοιτ' Lob. Vat. M. Par. K. sec. Bip.

ἀναβὰς] ἀναβολὰς Iambl. codd. Ciz. et Paris.

ἥκει] ἥκρει Ang. B. ἥκοι Par. D. Mon. B. Flor. U. Iambl. ed. pr. et Kiessl. (non codd.) editique ante Bekkerum.

ὄμματα,] ὄμματα; Steph.

ἄνω ἰέναι] ἀνιέναι Iamblich. codd. Ciz. et Paris. ed. Kiessl.

εἴ πως] ὅπως Lob. Vat. M.

δύναιντο] δύναιτο Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

καὶ ἀποκτείνειν, ἀποκτιννύναι ἄν; Σφ.] καὶ *om.* Mon. C. Pro ἀποκτείνειν idem et Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. (signum Flor. T. in Stallbaumii pr. perperam omissum eiusque loco iterum Flor. A. significatus est.) ἀποκτενεῖν, Ven. B. ἀποκτιννύειν, editi ante Bekkerum et Iamblich. ed. pr. ἀποκτιννύναι exhibent. Pro ἀποκτιννύναι in Lob. Mon. B. Par. K. sec. Bip. et Iambl. cod. Ciz. ἀποκτιννῦναι, in Vind. F. Ang. B. ἀποκτεινῦναι, et pro ἂν in Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV. αὖ legitur. Ceterum editi ante Bekkerum et Iamblichi editiones alia personarum distinctione utuntur et Glauconi Ἀποκτιννύναι ἂν σφ. tribuunt, cui Bekkerus secundum Ven. B. Vind. B. Par. D. nil nisi

ἀποκτιννύναι ἄν; Σφόδρα γ', ἔφη. Ταύτην τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τὴν εἰκόνα, ὦ φίλε Γλαύκων, προσαπτέον ἅπασαν τοῖς ἔμπροσθεν λεγομένοις, τὴν μὲν δι' ὄψεως φαινομένην ἕδραν τῇ τοῦ δεσμωτηρίου οἰκήσει ἀφομοιοῦντα, τὸ δὲ τοῦ πυρὸς ἐν αὐτῇ φῶς τῇ τοῦ ἡλίου δυνάμει· τὴν δὲ ἄνω ἀνάβασιν καὶ θέαν τῶν ἄνω τὴν εἰς τὸν νοητὸν τόπον τῆς ψυχῆς ἄνοδον τιθεὶς οὐχ ἁμαρτήσει τῆς γ' ἐμῆς ἐλπίδος, ἐπειδὴ ταύτης ἐπιθυμεῖς

B (margin, beside "σαν τοῖς ἔμπροσθεν")

Σφόδρα γ' assignavit. Etiam Lob. et Flor. U. ante σφόδρα mutatae personae indicem, Mon. B. Vind. (B)E. interrogandi signum, Mon. C. Flor. ACV. punctum habent, in Vind. F. vero ante καὶ et post ἀποκτείνειν punctum, ante σφόδρα comma positum est. Bekkeri distributionem secuti sunt Astius in tert. et Stallbaumius, sed locum corruptum putant. Scilicet non apparet, quo infinitivus ἀποκτιννύναι referendus sit. Nam Ficini interpretationi *diceturque nunquam ad supera contendendum esse; et eum, qui solvere tentet et sursum ducere, si deprehendatur, protinus occidendum? Tota haec imago* etc. quum interpositorum εἴ πως δύναιντο sententia narrantis haud dubie multo, quam istorum ipsorum orationi convenientior, tum linguae ratio λέγοιτο ἂν περὶ αὐτοῦ ἀποκτιννύναι ἂν illo sensu dici nequaquam patientis repugnat. Sed si pro verbis ἆρ' οὐ γέλωτ' ἂν παράσχοι καὶ λέγοιτο ἂν Socrates οὐκ οἴει γέλωτ' ἂν αὐτὸν παρασχεῖν καὶ λέγεσθαι ἂν dixisset, infinitivus ille salva perspicuitate subiecti significatione careret, et quia λέγεσθαι ἂν idem, quod ἐκείνους ἂν εἰπεῖν foret, hoc ipsum ἐκείνους nullo negotio subaudiretur. Hac igitur explicatione utendum exitumque orationis non ab eo, quo usa est, ingressu, sed ab altero illo, quo uti pariter potuisset, repetendum censeo. Nexus autem horum extremorum et antecedentium per anacoluthon non tollitur. Itaque comma post ἄνω ἰέναι, quod Bekkerus et sequentes in signum interrogationis mutarunt, restitui. Non multo aliter de h. l. sensisse videtur Bernhardy synt. p. 368. hunc infinitivum *parentheticum* nominans similemque statuens ei, quo Herodotus L. III. c. 110. extr. et Plato Phaedon. p. 96. B. in verbis supra ad p. 515. D. adscriptis usi sint, ***im leichten Absprung von dem Indikativ und Optativ***, et mutationis caussam in ellipsi ***notionis cuiusdam subiectivae***, qualem verbum λέγω vel ἡγοῦμαι contineat, positam existimans: nisi forte supplementum illud extrinsecus, quemadmodum in dictionibus εἰς Ἅιδου, ὁ Ἀρίστωνος et similibus, adsciscendum statuit.

Σφόδρα γ', ἔφη] σφόδρ' ἔφη Par. K. sec. Bip. σφόδρα ἔφη Mon. B. Par. K. sec. Bekk. σφόδρα γε Iambl. (*om.* Fic.)

Ταύτην — δυνάμει B.] laudat Porphyrius de antro Nymph. p. 255.

ἦν δ' ἐγώ] *om.* Iambl. Porph. ὦ φίλε Γλαύκων] *om.* Iambl.

ἅπασαν] ἅπασι Vind. F. Ang. B. et, sup. σαν, Lob. ἅπασιν Flor. RT.

τοῖς ἔμπροσθεν] τοῖς ἔμπροσθε Vind. F. Flor. V. Cf. supra p. 514. B. 1. et Vol. I. p. 125, b. vers. 21. ὡς ἀληθῶς τοῖς Iambl.

λεγομένοις,] εἰρημένοις, in m. a m. pr. λεγο, Mon. C. λεγομένοις: Vind. E. λεγομένοις. Ald. Bas. ab. Steph. B

ἀκούειν· θεὸς δέ που οἶδεν, εἰ ἀληθὴς οὖσα τυγχάνει. τὰ δ' οὖν ἐμοὶ φαινόμενα οὕτω φαίνεται, ἐν τῷ γνωστῷ τελευταία ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα καὶ μόγις ὁρᾶσθαι, ὀφθεῖσα δὲ συλλογιστέα εἶναι, ὡς ἄρα πᾶσι πάντων C
αὕτη ὀρθῶν τε καὶ καλῶν αἰτία, ἔν τε ὁρατῷ φῶς καὶ τὸν τούτου κύριον τεκοῦσα ἔν τε νοητῷ αὐτὴ κυρία ἀλήθειαν καὶ νοῦν παρασχομένη, καὶ ὅτι δεῖ ταύτην ἰδεῖν τὸν μέλλοντα ἐμφρόνως πράξειν ἢ ἰδίᾳ ἢ δημοσίᾳ.

δεσμωτηρίου] *δεσμοτηρίου* cum *ω* super *ο* Vind. E.

ἀφομοιοῦντα] *ἀφομοιοῦντας* Porph.

τῆς ψυχῆς] *om.* Vind. E. Vat. H. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B.

ἁμαρτήσει] Ita Par. AD. et, sup. *σῃ*, K. Vind. F. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Iambl. cod. Ciz. et ed. pr. *ὁμαρτήσει* Iambl. cod. Paris. *ἁμαρτήσῃ* Vind. B. Mon. BC. Flor. U. *ἁμαρτήσεις* reliqui codices et editiones ante Bekkerum, ex quibus Kiesslingius idem Iamblicho impertiendum putavit.

τῆς γ' ἐμῆς] *τῆς γε ἐμῆς* Lob. *τῆς ἐμῆς* Vind. E. *τῆς σ' ἐμῆς*, e corr. *τῆς ἐμῆς*, Mon. B. *τῆς ἀληθείας. αὐτὴ* (*αὕτη* ed. Kiessl.) *δέ που οὕτω φαίνεται* etc. Iambl. omissis *ἐλπίδος — φαινόμενα.*

ἐπειδὴ] *ἐπεὶ* Par. K.

ἐπιθυμεῖς] *ἐπιθυμεῖ* idem sec. Bip. *ἐπηθυμεῖς* Ald.

θεὸς] Ad h. l. Mon. B. in m. a m. pr. scripta haec habet: *καλὸς λέγεις. ὁ θεὸς πάντα ᾔδεν. ἀλλ' οὐ δίκνησι τὰ ψευδεῖ καὶ τὰ ἀλιθεῖ, ὁπία:* et in ima pagina haec, quibus boni quae sequitur descriptio carpi videtur: *ὁμοῦ δὲ πάντα ἐν τόδε τὸ μέρι ὦ γενναίε συνίθρισας. ποιητικῆν καὶ ριτωρικῆν, καὶ σοφιστικῆν. ὅστε δίξε ἀναγκαζώμενος, τὴν ἀκρίβηαν τῆς θαυματοπιήας.*

ἀληθὴς] *ἀληθὲς* Mon. C.

τυγχάνει] *τυγχάνοι* idem et Vind. B.

τὰ δ' οὖν] *ταδοῦν* Vind. F.

φαίνεται,] Editiones ante Bekkerum pro commate colon vel punctum habent, quorum prius ferri potest, quia *οὕτω* partim ad sequentia pertinet. Magis vero ad antecedentia referendum et quod sequitur pro appositione habendum, cui comma aptius videtur. Cf. p. 528. A.

τελευταία] *τελευταῖα* Vind. EF. Bas. ab. *τελευταίως* Iambl. — Proclus in Civ. p. 433: *ὅτι δὲ καὶ πάλιν δαιμονίως εἴρηται τελευταίαν ἐν τῷ γνωστῷ τὴν ἀγαθοῦ ἰδέαν ὁρᾶσθαι καὶ μόγις (καὶ γὰρ τοῦτο προσέθηκεν) δῆλον ἂν γένοιτο νοήσασι, διότι* etc.

ἰδέα] *εἰδέα* Vind. F.

αὕτη] *αὐτὴ* Lob. Vind. F. Par. D. Ang. B. Vat. M. (non Mon. B. quem Bekkerus quartum addit.) C

ὁρατῷ] *τῷ ὁρ.* Iambl. cod. Ciz. et ed. Kiessl.

τεκοῦσα] *τεκοῦσα.* Ald. Bas. ab. *τεκοῦσα·* Steph.

νοητῷ] *τῷ νο.* (Ven. B. Flor. ACRTUV.) Iambl. ed. pr. et Kiessl. Ald. et reliquae ante Bekkerum nec non Stallbaumii pr.

αὐτὴ] Ita Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. B. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. U. *αὑτῇ* Ven. C. *αὕτη* reliqui codices cum Iambl. et editis ante Bekkerum.

παρασχομένη] *παρεχομένη* Iamblich. cod. Ciz. et ed. Kiessl.

δεῖ] *om.* Iambl. cod. Ciz.

δημοσίᾳ] *δημοσίους* idem.

Ξυνοίομαι, ἔφη, καὶ ἐγὼ, ὅν γε δὴ τρόπον δύναμαι. Ἴθι τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ τόδε ξυνοιήθητι καὶ μὴ θαυμάσῃς, ὅτι οἱ ἐνταῦθα ἐλθόντες οὐκ ἐθέλουσι τὰ τῶν ἀνθρώπων πράττειν, ἀλλ' ἄνω ἀεὶ ἐπείγονται
D αὐτῶν αἱ ψυχαὶ διατρίβειν· εἰκὸς γάρ που οὕτως, εἴπερ αὖ κατὰ τὴν προειρημένην εἰκόνα τοῦτ' ἔχει. Εἰκὸς μέντοι, ἔφη. Τί δέ; τόδε οἴει τι θαυμαστὸν, εἰ ἀπὸ θείων, ἦν δ' ἐγὼ, θεωριῶν ἐπὶ τὰ ἀνθρώπειά τις ἐλθὼν κακὰ ἀσχημονεῖ τε καὶ φαίνεται σφόδρα γελοῖος ἔτι ἀμβλυώττων καὶ πρὶν ἱκανῶς συνήθης γενέσθαι τῷ

Ξυνοίομαι] Συνοίομαι Steph. Mon. C. Flor. U.

ἐγὼ ὅν] ἕπομαι ὅσον (ἐς ὅσον Flor. U.) κατ' ἐμόν Mon. B. Flor. U.

τοίνυν] *om.* Lob. Vat. BM. δὴ τοίνυν Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CRT. editi ante Bekkerum.

ἦν δ' ἐγὼ] post τόδε Vind. F. Ang. B.

τόδε] τὸ Vind. E.

οἱ] εἰ Vat. B. *om.* Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACR.

ἀεὶ ἐπείγονται αὐτῶν] αὐ. ἐπ. ἀεὶ Flor.... In Vind. E. Mon. C. αὐτῶν post αἱ ψυχαὶ legitur.

D διατρίβειν] ἀεὶ δ. Vind. E.

εἰκὸς γὰρ etc. — ἔχει.] *om.* Fic.

αὖ] *om.* Vat. M.

εἰκόνα] εἰκόνα καὶ Vind. E.

τοῦτ'] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. Bekkerus. ταῦτ' reliqui codices et editi.

ἔφη.] ἔφη; Stallb. sec.

τόδε οἴει τι] τὸ δέοι ἤ τί Vind. F. In Vind. E. Mon. B. non ante, sed post τόδε interpungitur. Similiter Ficinus: *Quid autem hoc? mirandum putas* etc.

ἀπὸ θείων] ἀποθ. Vind. E.

τὰ ἀνθρώπειά] τἀνθρώπειά Vind. BF. Mon. C. Ang. B. τὰ ἀνθρώπινά Vind. E.

ἀσχημονεῖ] ἀσχημονεῖν Lob.

γελοῖος] γελοίως Ven. B. Vat. H. Flor. V.

ἔτι ἀμβλυώττων] ἐπαμβλυώττων Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stephanus signum interrogandi adiecit.

σκότῳ] σκόπῳ Mon. C. ante corr.

ὑπὸ τῶν αὐτὴν] Ita Mon. B. videtur a m. pr. scriptum habuisse, sed τῶν in τὴν correctum et in m. ab eadem manu ὑπὸ τὴν αὐτὴν appositum est. Post αὐτὴν Lob. Vat. M. ἐκείνην addunt. E

μὴ πώποτε] μήπω ποτ' Vind. F. μηπώποτ' Ang. B. μήποτε Lob. Vat. M. Flor. T. et ante corr. Vind. E.

ἰδόντων] εἰδότων Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Οὐδ' ὁπωστιοῦν θαυμαστὸν] μηδ' ὁπωστιοῦν:, οὐ θαυμαστὸν Mon. B. Flor. U. sine interpunctione post ἰδόντων. μηδ' etiam Par. DK. pro οὐδ' habent. In Vind. EF. ὅπωστιοῦν scriptum.

ἔφη] ante θαυμαστὸν Vind. F. Ang. B.

γε] *om.* Lob. Vat. BM. Par. K.

παρόντι σκότῳ ἀναγκαζόμενος ἐν δικαστηρίοις ἢ ἄλλοθί που ἀγωνίζεσθαι περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν ἢ ἀγαλμάτων ὧν αἱ σκιαί, καὶ διαμιλλᾶσθαι περὶ τούτου, ὅπῃ
ποτὲ ὑπολαμβάνεται ταῦτα ὑπὸ τῶν αὐτὴν δικαιοσύνην E
μὴ πώποτε ἰδόντων; Οὐδ' ὁπωστιοῦν θαυμαστόν, ἔφη.
Ἀλλ' εἰ νοῦν γε ἔχοι τις, ἦν δ' ἐγώ, μεμνῇτ' ἄν, ὅτι 518
διτταὶ καὶ ἀπὸ διττῶν γίγνονται ἐπιταράξεις ὄμμασιν, ἔκ τε φωτὸς εἰς σκότος μεθισταμένων καὶ ἐκ σκότους εἰς φῶς. ταὐτὰ δὲ ταῦτα νομίσας γίγνεσθαι καὶ περὶ ψυχήν, ὁπότε ἴδοι θορυβουμένην τινὰ καὶ ἀδυνατοῦσάν

ἔχοι] ἔχρι Vind. E. ἔχει Vind. F. Mon. B. Par. K. Ang. B. Flor. RT. ἔφη cum χ super φ Par. D.

518 ἐγώ,] οὐ addunt Lob. Vat. M.

μεμνῇτ'] μέμνητ' Lob. Mon. B. Vat. B. (hic cum οῖ super η) HM. Ven. C. Par. DK. secundum Bekk. Bas. b. μέμνοιτ' Vind. E. Flor. T. μεμνοῖτ' Ven. B. Mon. C. et corr. in οι Vind. B. (ante corr. erat in hoc quoque proparoxytonon.) μέμνημαι, omisso ἂν, Vind. F. Ang. B. μεμνῇ τ' Ald. μεμνητ' Bas. a. μέμνῃτ' Ast. tert. et Stallbaumius rationi a Buttmanno gramm. I. p. 442. excogitatae obsecutus. Cui quum auctor ipse ib. II. p. 422. ab Hermanno monitus diffidere coeperit, in re dubia grammaticorum a Dobreo ad Aristoph. Plut. 991. citatorum praeceptum et codicis Par. A. auctoritatem cum Bekkero sequi et Stephanianam scripturam servare malui. Quamquam de Par. A. dubitatio quaedam oriri ex eo potest, quod Mon. B. qui clare μέμνητ' exhibet, mentionem Bekkerus non magis, quam illius iniecit, et quod idem ille Par. A. Leg. L. V. p. 731. C. 742. E. VI. 776. B. XI. 931. E. optativum (nam is ubique requiritur) perfecti κέκτημαι ita ut reliqui κέκτητο facit. Neque nostro loco Florentinos quinque, de quibus Stallbaumius tacet, cum Stephano consentire credo. Sed grammaticorum consensus rationi certe non repugnans in hac re plus valet.

διτταὶ] διττὰ Ald. Bas. ab.

ἀπὸ] ὑπὸ Vind. F. Ang. B.

γίγνονται] γίνονται Mon. C. γίγνοιντ' ἂν Lob. Vat. BM. (Par. K. sec. Bip. Flor. U.) cum editionibus ante Bekkerum.

ἐπιταράξεις] Pollux II. 65: νόσημα δὲ ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμία. ἐπιτάραξις ὀμμάτων, παρὰ Πλάτωνι γλαμᾷν, καὶ λημᾷν. In quibus verba παρὰ Πλάτωνι ad omnia quatuor referenda videntur.

ἔκ τε] ἔκ γε Ald. Bas. a. Steph.

μεθισταμένων] μεθισταμένω Ven. B.

ἐκ] ἐ, adscripto in m. a m. pr. ἐκ, Mon. B.

σκότους] σκότου (Par. K. sec. Bip.) Ald. etc. ante Bekkerum.

ταὐτὰ δὲ ταῦτα] Ita Par. AK. sec. Bekk. Vind. E. et corr. B. Mon. BC. Ven. B. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRTV. ταῦτα δὲ ταῦτα Lob. Vind. F. et ante corr. B. Ven. C. Vat. BH. ταῦτα δὲ ταὐτὰ (Par. D. Flor. U.) editi ante Astii sec.

νομίσας] νομίσας τις Lob. Par. DK. Mon. B. Vat. M. Flor. U. et a m. s. Ven. B. cum editis ante Astii sec.

ὁπότε ἴδοι] ὁπότ' εἴδοι Vind. F.

τι καθορᾷν, οὐκ ἂν ἀλογίστως γελῷ, ἀλλ' ἐπισκοποῖ ἂν, πότερον ἐκ φανοτέρου βίου ἥκουσα ὑπὸ ἀηθείας
B ἐσκότωται, ἢ ἐξ ἀμαθίας πλείονος εἰς φανότερον ἰοῦσα ὑπὸ λαμπροτέρου μαρμαρυγῆς ἐμπέπλησται, καὶ οὕτω δὴ τὴν μὲν εὐδαιμονίσειεν ἂν τοῦ πάθους τε καὶ βίου, τὴν δὲ ἐλεήσειε, καὶ εἰ γελᾷν ἐπ' αὐτῇ βούλοιτο, ἧττον ἂν καταγέλαστος ὁ γέλως αὐτῷ εἴη, ἢ ὁ ἐπὶ τῇ ἄνωθεν ἐκ φωτὸς ἡκούσῃ. Καὶ μάλα, ἔφη, μετρίως λέγεις.
Δεῖ δὴ, εἶπον, ἡμᾶς τοιόνδε νομίσαι περὶ αὐτῶν, εἰ 482
ταῦτα ἀληθῆ· τὴν παιδείαν οὐχ οἵαν τινὲς ἐπαγγελλόμενοί φασιν εἶναι, τοιαύτην καὶ εἶναι. φασὶ δέ που οὐκ

ἂν ἀλογίστως] ἀναλογίστως Vind. BF.

γελῷ] Ita Par. A. Vind. BF. Mon. C. Vat. H. et a m. pr. Ven. C. om. Flor. AC. γελῴη reliqui codices (addito ἂν Vind. E.) et editi. Cf. Vol. I. p. 366, b.

ἐπισκοποῖ] ἐπισκοποίη Vat. BM. Ven. B. Vind. E. (hic omisso ἂν) Flor. T. Stallbaumius.

φανοτέρου] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vat. BM. Ven. C. a m. pr. Ang. B. Flor. T. Ald. Bas. ab. φανερωτέρου Vind. B. Mon. C. Ven. B. Vat. H. φανερωτάτου Vind. E. φανωτέρου Mon. B. Vind. F. (Flor. ACRUV.) Steph. Ast. pr. sec.

ἥκουσα] ἥκ. Lob. Vind. EF.

ἀηθείας] Ita Par. A. Vind. BF. Mon. C. Ven. B. et corr. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. ἀληθείας Lob. Vind. E. Vat. BM. Flor. T. et a m. pr. Ven. C. ἀμαθείας Ald. Bas. a. ἀμαθίας Mon. B. (addito hic commate.) Par. K. et corr. D. Flor. U. item corr. et Steph. Ast. pr.

ἐξ ἀμαθίας] ἐξαμ. Vind. F. ἐξ ἀμαθείας Lob. Vind. E.

φανότερον] φανερώτερον Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Bas. b. Ast. pr. φανώτερον Mon. BC. (Flor. RU.) Steph. Ast. sec. φανότερον cum reliquis Par. K. sec. Bekk.

B ἰοῦσα] ἰοῦσαν Vat. H.

λαμπροτέρου] Stallbaumius imperite pro feminino habet. Hunc locum expressit Celsus apud Origenem L. VI. p. 321. φάσκων, οὓς ἄν τις εἰς λαμπρὸν φῶς ἐκ σκότους προαγάγῃ, τούτους μὴ δυναμένους ἀντέχειν ταῖς μαρμαρυγαῖς κολάζεσθαι τὴν ὄψιν καὶ βλάπτεσθαι καὶ νομίζειν πηροῦσθαι.

εὐδαιμονίσειεν ἂν] εὐδαιμονήσειεν ἂν Vind. BF. Mon. C. Ven. B. Vat. H. εὐδαιμονήσειε Lob. Etiam Vat. BM. ἂν omittunt.

τε] om. Ven. B. Par. K.

δὲ] δ' Vind. F. Ang. B.

ἐλεήσειε] Ita Lob. Vind. BEF. Mon. BC. Vulgo tacentibus omnibus ἐλεήσειεν.

ἐπ' αὐτῇ] ἐπαυτῇ Vind. E.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B. Flor. T.

Δεῖ δὴ — τέτραπται. 519. B.] excerpsit Iamblichus προτρεπτ. cap. 16. p. 241. sqq. Kiessl. initio hunc in modum reficto: Ἔτι τοίνυν, εἰ ταῦτα ἀληθῆ, δεῖ νοῆσαι περὶ αὐτῶν τοιόνδε τι· τὴν παιδείαν etc. νοῆσαι pro νομίσαι, superscripto tamen a m. pr. vulgato, etiam Flor. T. exhibet.

ταῦτα] ταῦτ' Vind. BE. Mon. C. Vat. H.

ἀληθῆ·] Astius, Bekkerus et Stallbaumius pro colo comma ponentes incertum relinquunt, utrum verba εἰ ταῦτα ἀληθῆ ad sequentia pertineant, an ad antecedentia.

παιδείαν] παιδίαν Mon. C.

ἐνούσης ἐν τῇ ψυχῇ ἐπιστήμης σφεῖς ἐντιθέναι, οἷον C
τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς ὄψιν ἐντιθέντες. Φασὶ γὰρ οὖν,
ἔφη. Ὁ δέ γε νῦν λόγος, ἦν δ' ἐγὼ, σημαίνει ταύτην
τὴν ἐνοῦσαν ἑκάστου δύναμιν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τὸ ὄργα-
νον, ᾧ καταμανθάνει ἕκαστος, οἷον εἰ ὄμμα μὴ δυνα-
τὸν ἦν ἄλλως, ἢ ξὺν ὅλῳ τῷ σώματι στρέφειν πρὸς τὸ
φανὸν ἐκ τοῦ σκοτώδους, οὕτω ξὺν ὅλῃ τῇ ψυχῇ ἐκ
τοῦ γιγνομένου περιακτέον εἶναι, ἕως ἂν εἰς τὸ ὂν καὶ
τοῦ ὄντος τὸ φανότατον δυνατὴ γένηται ἀνασχέσθαι
θεωμένη· τοῦτο δ' εἶναί φαμεν τἀγαθόν. ἦ γάρ; Ναί. D
Τούτου τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, αὐτοῦ τέχνη ἂν εἴη, τῆς

παιδείαν, Steph. Bekkerus et Stallbaumius.

οἵαν τινὲς] οἷον τινες Iambl. ed. pr. et cod. Ciz. οἱάντινες Ald. οἵάν τινες Bas. ab. Astius ante οἵαν incisionem fecit.

ἐπαγγελλόμενοί] ἀπαγγελλόμενοι Ald. Bas. a.

C σφεῖς] σφᾶς Vind. E. σφεῖ Vind. F. om. Iambl.

ἐντιθέντες] ἐντιθέντας Mon. B. Flor. U.

Φασὶ γὰρ οὖν, ἔφη.] om. Iambl. item proxime sequentia ἦν δ' ἐγώ, in quibus Mon. C. pro δ' ante corr. δὲ habebat.

ἐνοῦσαν] ἑνοῦσαν Vind. E.

ἑκάστου] ἑκάστῳ Iambl. Ast. tert. Cf. p. 527. D: ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν ἑκάστου ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκκαθαίρεται. Phaedon. p. 117. A: ἕως ἄν σου βάρος ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται. Symp. p. 215. E: οὐδ' ἐτεθορύβητό μου ἡ ψυχή. quibus locis dativus aeque commodus erat, genitivus autem non pro eo positus aut eius vi praeditus videri debet, quemadmodum Stallbaumio visus est. Cf. p. 538. D.

ᾧ] ὃ Vind. BF. Mon. C. Vat. H. Flor. ACR. Iambl. cod. Ciz. et ed. pr.

οἷον εἰ] οἱονεὶ Lob. Vind. F. Vat. M. οἷον εἲ Vind. E.

μὴ δυνατὸν ἦν] εἶναι μὴ δυν. Lob. Vat. M. εἶναι μὴ δυν. ἦν Bas. b.

ἄλλως] ἄλλω Vind. F. Ang. B. Flor.... (R. opinor.)

ξὺν ὅλῳ] ξυνόλω Vind. F. Ang. B.

φανὸν] φαεινὸν Iambl.

ξὺν ὅλῃ] ξυνόλη Vind. F.

ὄντος τὸ] τὸ om. Iambl. cod. Ciz.

φανότατον] Ita Lob. Vind. BE. Iambl. cod. Ciz. et ed. pr. Ald. Bas. ab. φανώτατον Mon. BC. Vind. F. Iambl. ed. Kiessl. Steph. Ast. pr. sec. Bekkerus et Stallbaumius hoc tantum demonstrant, φανώτατον vulgatum esse, de codicibus tacent, Stallbaumius forsitan recte, Bekkerus haud dubie perperam.

γένηται] γένοιται Mon. C.

ἀνασχέσθαι θεωμένη] ἀνουχεῖσθαι θ. Iambl. cod. Ciz. *speculando transcendere* Fic.

τοῦτο δ'] τοῦτ' Vind. BE. Mon. C. Flor. ACR. Etiam Vat. H. δ' omittit.

ἦ γάρ; Ναί.] om. Iambl. Pro D ἦ Vind. F. ἢ habet. Aldus, Stephanus et Astius in pr. et sec. Ἦ dederunt.

Τούτου] Τοῦτο editiones ante Astium (Ald. τοῦτο) et fortasse Par. A. Vat. M. quos quidem Bekkerus in eis, secundum quos τούτου scripserit, non refert. Sed non magis in eis refert Mon. B. qui tamen τούτου exhibet, quae necessaria reliquorum omnium et Iamblichi lectio est.

ἦν δ' ἐγὼ] om. Iambl.

περιαγωγῆς, τίνα τρόπον ὡς ῥᾷστά τε καὶ ἀνυσιμώτατα μεταστραφήσεται, οὐ τοῦ ἐμποιῆσαι αὐτῷ τὸ ὁρᾶν, ἀλλ' ὡς ἔχοντι μὲν αὐτὸ, οὐκ ὀρθῶς δὲ τετραμμένῳ οὐδὲ βλέποντι οἷ ἔδει, τοῦτο διαμηχανήσασθαι. Ἔοικε γὰρ, ἔφη. Αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος· τῷ ὄντι γὰρ οὐκ ἐνοῦσαι πρότερον ὕστερον ἐμποιεῖσθαι ἔθεσί
E τε καὶ ἀσκήσεσιν· ἡ δὲ τοῦ φρονῆσαι παντὸς μᾶλλον θειοτέρου τινὸς τυγχάνει, ὡς ἔοικεν, οὖσα, ὃ τὴν μὲν δύναμιν οὐδέποτε ἀπόλλυσιν, ὑπὸ δὲ τῆς περιαγωγῆς

αὐτοῦ] *om.* Vat. H.
εἴη,] Comma scite apposuit Bekkerus. Artem non inferendae animo scientiae neque alius cuiuspiam rei, sed huius ipsius, quae modo commemorata sit, conversionis efficiendae esse Socrates docet.
περιὰγωγῆς,] περὶ ἀγωγῆς. Iambl. ed. pr. περιαγωγῆς. Ald. Bas. ab.
τίνα τρόπον ὡς] Τίνα τρόπον, ὡς Ald. Τίνα τρόπον; Ὡς Bas. ab. τίνα τρόπον; ὡς Iambl. ed. pr. Pro τίνα Vind. F. τινὰ, Lob. τινα habet.
οὐ τοῦ] αὐτοῦ Vind. E. Vat. H. Flor. AC.
αὐτῷ] αὐτὸ Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H.
τὸ] *om.* Iambl. cod. Ciz.
αὐτὸ] αὐτὸν Par. D. αὐτῷ Vat. H.
τετραμμένῳ] τετραμμένος Iamblich. cod. Ciz.
διαμηχανήσασθαι] δὴ μηχανήσασθαι Mon. C. Vind. B. Vat. H. Flor. ACV. Iambl. cod. Ciz. Ast. sec. tert. δεῖ μ. Vind. E. et a m. s. Par. A. Idem in Iamblicho requirebat Scaliger, recte improbante Kiesslingio. Cf. Leg. L. V. p. 746. C: τοῦτ' αὐτὸ διαμηχανᾶσθαι ὅπως ἂν γίγνηται. Epist. VII. p. 348. A: ὁ δὲ διαμηχανώμενος, τίνα τρόπον ἀνασοβήσοι με. quem locum Stephanus in thes. habet.
Ἔοικε γὰρ, ἔφη.] *om.* Iambl.
ἐγγύς τι] τι *om.* Mon. C.
τῷ ὄντι] τωόντι idem et Vind. E.
ὕστερον] *om.* Mon. B.
ἐμποιεῖσθαι] ἐμπεσεῖσθαι Vind. B. Mon. C.
τε] *om.* Vind. F. Mon. B. Par. K. Ang. B. Flor. RU. Iambl. cod. Ciz.
παντὸς μᾶλλον] μ. π. Lob. E
Vat. B. Flor. T. παντὸς Vat. M.
δύναμιν] διάνοιαν Vind. E.
χρήσιμόν τε] τε *om.* Par. AD. Ven. C. quod ob reliquorum et affinium dissensionem librariorum negligentiae imputandum videtur. Ceterum necessariam particulam non puto, sed aptam.
ἄχρηστον] ἄχριστον Vind. E.
γίγνεται] γίν. Vind. B. Mon. 519
C.
ἐννενόηκας] μὲν νενόηκας Mon. C. ἐνενόηκας Vind. F. ἐννενόησας Lob. ἐνενόησας Vat. M. Comma a Stephano, Bekkero et Stallbaumio additum delevi, quia genitivi, qui sequuntur, non minus a praecedente verbo, quam a nomine subsequente pendent.
πονηρῶν μὲν] μὲν π. Iambl. μὲν *om.* Par. K. sec. Bekk. πων. μὲν Ald.
δριμὺ] δρυμὺ Mon. C.
βλέπει] βλέπειν Iambl. cod. Paris.
ταῦτα] πάντα (Ven. C.) Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. (ea Fic.)
ἐφ' ἃ] ἐφὰ Vind. F. ἐφ' ὃ Stallb. pr.
τέτραπται] τρέπεται Mon. C.

χρήσιμόν τε καὶ ὠφέλιμον καὶ ἄχρηστον αὖ καὶ βλαβε- 519
ρὸν γίγνεται. ἢ οὔπω ἐννενόηκας τῶν λεγομένων πονη-
ρῶν μὲν, σοφῶν δὲ, ὡς δριμὺ μὲν βλέπει τὸ ψυχάριον
καὶ ὀξέως διορᾷ ταῦτα, ἐφ' ἃ τέτραπται, ὡς οὐ φαύλην
ἔχον τὴν ὄψιν, κακίᾳ δ' ἠναγκασμένον ὑπηρετεῖν, ὥστε
ὅσῳ ἂν ὀξύτερον βλέπῃ, τοσούτῳ πλείω κακὰ ἐργαζό-
μενον; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τοῦτο μέντοι, ἦν δ' ἐγὼ,
τὸ τῆς τοιαύτης φύσεως εἰ ἐκ παιδὸς εὐθὺς κοπτόμενον
περιεκόπη τὰ τῆς γενέσεως ξυγγενῆ, ὥσπερ μολυβδίδας, B
αἳ δὴ ἐδωδαῖς τε καὶ τοιούτων ἡδοναῖς τε καὶ λιχνείαις

ὡς] ἅτε Mon. B. Flor. U.
ἔχον] ἔχων Vind. F. et, sup. ο, Lob.
δ'] δὲ Vind. F. Iambl.
ἠναγκασμένον] ἠναγκασμένη Iambl. cod. Ciz. ἠναγκασμένην cod. Paris.
ὑπηρετεῖν,] ὑπηρετεῖν; Steph.
ὥστε] om. Ang. B. Flor. RT. Stallbaumius. Astio in tert. καὶ eius loco ponendum videtur. Sed satius fuerit participium ἐργαζόμενον, pro quo iidem libri, qui ὥστε omittunt, cum Ven. B. ἐργάσεται, Ang. B. etiam praeposito variae lectionis indice ἄλλως, exhibent, vel verbi finiti potestate praeditum statuere, qua ratione usus est Bernhardy synt. p. 471. vel coniunctioni ὥστε ita subiunctum habere, ut si pro ea καὶ οὕτως seu καὶ διὰ τοῦτο dictum esset. Cf. L. II. p. 362. D: ὥστε καὶ σὺ, εἴ τι ὅδε ἐλλείπει, ἐπάμυνε. et Leg. L. VIII. p. 834. D: ὥστε ἔστω καὶ τούτων παιδιᾶς χάριν ἔρις τε καὶ ἀγωνία. quibus locis imperativus a coniunctionis natura certe haud minus alienus eodem modo explicandus videtur.
Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.] om. Iambl. πᾶν μὲν etc. Lob. Vat. M.
μέντοι] bis deinceps scriptum in Vind. E.
ἦν δ' ἐγὼ] om. Iambl.
κοπτόμενον] σκοπτόμενον Vind. F. Iambl. cod. Ciz. περικοπτόμενον Vind. E.

περιεκόπη] περιεκόπει Iambl. cod. Ciz.
τὰ] τὰς Vind. EF. Mon. B. Par. DK. Flor. ACU. Ven. C. a m. s. et Iambl.
ξυγγενῆ] ξυγγενεῖς non solum illi codices, qui τὰς habent, (Ven. C. sine correctione) sed etiam Vind. B. Mon. C. Vat. H. et Flor. R. ξυγγενῆς Ang. B. ξυγγενείας Iambl. Comma Stallbaumius in sec. nullum addens verba sequentia ὥσπερ μολυβδίδας ut artius cum his, quam cum verbo περιεκόπη coniuncta videantur, fecit; quod si verum putaret, τὰς ξυγγενεῖς praeferre debebat. Atque id ipsum Schleiermacherus dubitabat an praestaret. Mihi Plato, si τὰς scripsisset et iam hic μολυβδίδας in animo habuisset, non ξυγγενεῖς, sed aliud massae plumbeae magis conveniens adiectivum positurus fuisse videtur.
μολυβδίδας] μολυβδίνας Flor. AC. μολιβδίδας Mon. B. Vat. B. ut est apud Origenem adv. Cels. L. VII. p. 334: βαρουμένη (ψυχὴ) ὑπὸ τῶν τῆς κακίας μολιβδίδων. et in uno Clementis Al. codice Strom. L. IIII. p. 570. haec imitati: διὰ ταῦτα οὐδὲ καθαρὰν ἀπολύουσιν τὴν ψυχὴν, ἀλλ' ὥσπερ μολυβδίδας τὰς ἐπιθυμίας μεθ' ἑαυτῆς φερομένην.
ἐδωδαῖς] αἰδωδαῖς Vind. F. B
τοιούτων] τῶν τοιούτων Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. R. Iambl. ed. pr. et Kiessl. (non

προσφυεῖς γιγνόμεναι περὶ τὰ κάτω στρέφουσι τὴν τῆς ψυχῆς ὄψιν· ὧν εἰ ἀπαλλαγὲν περιεστρέφετο εἰς τὰ ἀληθῆ, καὶ ἐκεῖνα ἂν τὸ αὐτὸ τοῦτο τῶν αὐτῶν ἀνθρώπων ὀξύτατα ἑώρα, ὥσπερ καὶ ἐφ' ἃ νῦν τέτραπται. Εἰκός γ', ἔφη. Τί δέ; τόδε οὐκ εἰκὸς, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἀνάγκη ἐκ τῶν προειρημένων, μήτε τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ ἀληθείας ἀπείρους ἱκανῶς ἄν ποτε πόλιν ἐπιτρο-
C *πεῦσαι, μήτε τοὺς ἐν παιδείᾳ ἐωμένους διατρίβειν διὰ τέλους, τοὺς μὲν, ὅτι σκοπὸν ἐν τῷ βίῳ οὐκ ἔχουσιν ἕνα, οὗ στοχαζομένους δεῖ ἅπαντα πράττειν, ἃ ἂν πράττωσιν ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ, τοὺς δὲ, ὅτι ἑκόντες εἶναι οὐ πράξουσιν, ἡγούμενοι ἐν μακάρων νήσοις ζῶντες ἔτι*

codd. Ciz. et Paris.) Ald. Bas. ab. Steph. (tacentibus Bip.) et Astius.

τε] *om.* Vat. B. Vind. E.

λιχνείαις] *λιχνίαις* Vind. E. *λυχνείαις* Iambl. codd. Ciz. et Paris. *λυχνίαις* Mon. C.

γιγνόμεναι] *γιν.* Vind. E.

τὰ] *om.* Par. A. Vind. BF. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. Ven. C. et a m. pr. B. *τὸ* Lob. Vat. BM. Ang. B. Flor. RT. et a m. s. Ven. B. quod aeque bonum et a codicibus aeque firmum ac vulgatum *τὰ* videtur. Itaque incertum est, utrum genuinum sit. Nisi forte etiam *περὶ* in dubitationem vocare volumus.

εἰ] *om.* Lob. Vat. M.

περιεστρέφετο] *περιεστρέφοιτο* „ut videtur" Par. D. *περιστρέφοιτο* Mon. B. Flor. U.

τὰ ἀληθῆ] Ita Lob. Vind. BEF. Mon. BC. Flor. ACRTUV. Iambl. ed. Kiessl. *ἀληθῆ* Iambl. ed. pr. Ald. Bas. a. *τἀληθῆ* reliquae editiones, Bekkero et Bipontinis tacentibus. Ceterum quod Stallbaumius in sec. „temerario consilio post *εἰς τἀληθῆ* interpunctionem in ceteris editionibus omissam esse" queritur, de iis, quas contulit, hoc est, de Bekkeriana, Astii tertia et ipsius priori interpretandum est: reliquae omnes comma habent.

ἐκεῖνα] *εἰ ἐκεῖνα* Vind. F. Flor. AC. *ἢ ἐκ.* Ang. B.

ἑώρα, ὥσπερ] *om.* Iambl. codd. Ciz. et Paris. „Post *ὀξὺ* in ms. nostro erat lacuna, quam proclive erat tollere ex Platone." Arcerius. *ἑόρα ὥ.* Ald.

καὶ] *om.* Ang. B. Flor. R.

γ'] *γε* Lob. Vind. B. Mon. C.

δέ] *δαί* Par. A. Stallb. sec. Cf. Vol. I. p. 155, b. In Vind. BE. non hic, sed post *τόδε* interpunctio est. Similiter Ficinus: *Quid istud? nonne probabile* etc.

οὐκ εἰκὸς] Ita Mon. B. ante corr. *οὐκεικὸς* e corr.

ἐπιτροπεῦσαι] *ἐπιτροπεῦσι* Vind. F. *ἐπιτροπεύσειν* Ang. B. Flor. R.

διὰ τέλους,] *διατ.* Vind. E. *διὰ τέλους.* Ald. Bas. ab. *διὰ τέλους;* Steph. Ast. pr. sec. C

σκοπὸν] *σκοπῶν* Vind. F.

ἔχουσιν — δεῖ — πράξουσιν] *ἔχουσι — δὴ — πράξωσιν* idem.

ζῶντες] *ζῶντές τε* Vind. EF. Ven. B.

ἔτι] *om.* Vind. F.

ἀπῳκίσθαι] *ἀπωκεῖσθαι* idem, *ἀποκεῖσθαι* Ang. B. Cf. Polit. p. 284. E. Pro signo interrogandi editiones ante Bekkerum punctum habent.

ἔφη] *λέγεις* Vat. M.

Ἡμέτερον] In Par. K. primis litteris *ὑμ* superscriptum.

οἰκιστῶν,] Vulgo comma abest.

ἀφικέσθαι — ἀνάβασιν D.] laudat Clemens Al. Strom. L. V.

ἀπῳκίσθαι; Ἀληθῆ, ἔφη. Ἡμέτερον δὴ ἔργον, ἦν δ' ἐγὼ, τῶν οἰκιστῶν, τάς τε βελτίστας φύσεις ἀναγκάσαι ἀφικέσθαι πρὸς τὸ μάθημα, ὃ ἐν τῷ πρόσθεν ἔφαμεν εἶναι μέγιστον, ἰδεῖν τε τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀναβῆναι ἐκείνην D τὴν ἀνάβασιν, καὶ ἐπειδὰν ἀναβάντες ἱκανῶς ἴδωσι, μὴ ἐπιτρέπειν αὐτοῖς ὃ νῦν ἐπιτρέπεται. Τὸ ποῖον δή; Τὸ αὐτοῦ, ἦν δ' ἐγὼ, καταμένειν καὶ μὴ ἐθέλειν πάλιν καταβαίνειν παρ' ἐκείνους τοὺς δεσμώτας μηδὲ μετέχειν τῶν παρ' ἐκείνοις πόνων τε καὶ τιμῶν, εἴτε φαυλότεραι εἴτε σπουδαιότεραι. Ἔπειτ', ἔφη, ἀδικήσομεν αὐτοὺς καὶ ποιήσομεν χεῖρον ζῆν δυνατὸν αὐτοῖς ὂν ἄμεινον; Ἐπελάθου, ἦν δ' ἐγὼ, πάλιν, ὦ φίλε, ὅτι νόμῳ οὐ E

p. 729. ex eoque Eusebius praep. ev. L. XIII. pag. 404. cum hac praefatione: εἰκότως τοίνυν καὶ (Eus. ὁ pro καὶ habet) Πλάτων ἐθίζει τὰς βελτίστας φύσεις. Pro ἀφικέσθαι Par. DK. Mon. B. Flor. U. ἐφικέσθαι praebent, et in Vind. B. ἀφι correctioni debetur.

πρόσθεν] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BF. Mon. C. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. RV. Clem. Euseb. ἔμπροσθεν reliqui codices cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr.

τε] om. Euseb.

τὸ ἀγαθὸν] ἀγαθὸν Vat. H. τἀγαθὸν Clem. Euseb.

D δεσμώτας] δεσμότας Ald. Bas. ab.

ἀδικήσομεν] ἀδικήσωμεν Vind. F. et, sup. ο, Ang. B. Flor. R.

αὐτοὺς] αὐτούς; Steph. In reliquis fere comma additum.

ποιήσομεν] ποιήσωμεν Vind. F. et, sup. ο, Ang. B.

χεῖρον] χείρω Mon. C.

ζῆν] Ita h. l. Aldus, qui ι illud plerumque omittit.

δυνατὸν αὐτοῖς ὂν ἄμεινον; Ἐπελάθου, ἦν δ' ἐγὼ, πάλιν, ὦ φίλε, ὅτι νόμῳ οὐ τοῦτο μέλει] Horum loco Ven. C. a m. pr. nihil nisi δυνατὸν habebat, cui recens manus reliqua addidit. In Vat. B. Par. DK. Bekkerus δυνατὸν τούτου μέλει pro iis scriptum idque in Par. D. in ἀλλ' οὐ τούτου ἦν δ' ἐγὼ correctione mutatum, hoc ipsum vero in Vat. M. (sine litura et a m. pr.) exaratum tradit. Sed Parisiensem K. δυνατὸν τοῦτο μέλει habere Bipontini testantur, et Vaticano B. ac Parisiensi D. (ante corr.) ipse Bekkerus postea τοῦτο assignat. Lob. ἀλλ' οὐ τούτου, ἦν δ' ἐγὼ, μέλει habet. Singularis et ad lacunam explendam non omnino inepte excogitata est lectio Mon. B. haec: σὺ ἦν δ' ἐγὼ ἔοικας ἐπιλελῆσθαι ὃ πολλάκις ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἔφαμεν, ὅτι ἀνδρὶ νομοθέτῃ οὐ δυνατὸν τοῦτο μέλειν, quae eadem in Flor. U. sed in margine et a m. s. scripta exstat, addito ibidem proxime sequente ὅπως, quo certius inter ζῆν et ὅπως ista inserenda esse constaret. Neque vero difficile erat ex eis, quae Glauco respondet, sensum eorum, quae intercidisse apparebat, colligere, sed πάλιν divinando assequi ille non poterat, quia Glauco nondum oblitus illud erat, sed Adimantus initio libri quarti immemorem se consilii ad totius civitatis felicitatem necessario pertinentis exhibuerat, cuius oblivionis Socrates hic Glauconem arguens non ipse memoria lapsus, sed eadem libertate usus est, quam Vol. I. p. 170, b. et 182, b. demonstravimus. Hanc enim

τοῦτο μέλει, ὅπως ἕν τι γένος ἐν πόλει διαφερόντως εὖ πράξει, ἀλλ' ἐν ὅλῃ τῇ πόλει τοῦτο μηχανᾶται ἐγγενέσθαι ξυναρμόττων τοὺς πολίτας πειθοῖ τε καὶ ἀνάγκῃ, ποιῶν μεταδιδόναι ἀλλήλοις τῆς ὠφελείας, ἣν ἂν ἕκαστοι 520 *τὸ κοινὸν δυνατοὶ ὦσιν ὠφελεῖν, καὶ αὐτὸς ἐμποιῶν τοιούτους ἄνδρας ἐν τῇ πόλει, οὐχ ἵνα ἀφίῃ τρέπεσθαι ὅπῃ ἕκαστος βούλεται, ἀλλ' ἵνα καταχρῆται αὐτὸς αὐτοῖς ἐπὶ τὸν ξύνδεσμον τῆς πόλεως. Ἀληθῆ, ἔφη· ἐπελαθόμην γάρ. Σκέψαι τοίνυν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, ὅτι οὐδ'*

interpretationem alteri praefero, quam *μέμνημαι* illud Glauconis L. V. p. 466. A. commendare alicui possit, ut Socrates hoc dicat: *semel tu recordatus, iterum oblitus es.* Sed utramlibet adsciveris, *πάλιν* supra interpolatoris captum fuisse fateberis. *πολλάκις* vero obtrudere Platoni non debebat, quum re vera non amplius bis dictum in superioribus esset. Non magis feliciter ei in nomine *δυνατὸν*, quod ante *τοῦτο μέλει* superesse videbat, cum reliqua oratione construendo res cessit, neque in verborum *μηχανᾶται*, *ξυναρμόττων* et reliquorum subiecto coniectura eum non fefellit, ut paullo post apparebit.

ὂν ἄμεινον] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. Ven. C. *ἄμεινον ὂν* Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV. Stallb. pr. *ἄμεινον* Ven. B. editi ante Bekkerum; qua lectione non iterum uti debebat Matthiae grammat. p. 1112. ut omitti hoc participium posse doceret. Quamquam hoc ipsum recte statuere videtur.

E *πάλιν*] *om.* Fic.

νόμῳ] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. hoc est, omnes, qui integrum hunc locum exhibent. Nec aliter in supplemento Veneti C. scriptum est, et Ficinus quoque *legi* posuit. Itaque *νομοθέτῃ*, quod in omnibus editionibus exstat, nullam a librorum testimonio auctoritatem habet. At per se optimum est. Neque vero alterum ineptum. Cf. Tim. p. 24. B: *τὸ δ' αὖ περὶ τῆς φρονήσεως ὁρᾷς που τὸν* ν ό μ ο ν *τῇδε ὅσην* ἐ π ι μ έ λ ε ι α ν ἐ π ο ι ή σ α τ ο *εὐθὺς κατ' ἀρχὰς περί τε τὸν κόσμον ἅπαντα μέχρι μαντικῆς καὶ ἰατρικῆς πρὸς ὑγίειαν ἐκ τούτων θείων ὄντων εἰς τὰ ἀνθρώπινα* ἀ ν ε υ ρ ὼ ν, *ὅσα τε ἄλλα τούτοις ἕπεται μαθήματα, πάντα* κ τ η σ ά μ ε ν ο ς. Simillima his nostro loco *μέλει*, *μηχανᾶται*, *ξυναρμόττων*, *ποιῶν* habemus: *αὐτὸς ἐμποιῶν* vero et *ἵνα καταχρῆται αὐτὸς* si quis iusto audacius de ipsa lege praedicari censeat, de legislatore dicta putet enallage facillima.

τοῦτο] Hoc quoque ob librorum auctoritatem in locum vulgati *τούτου*, quod tantum Lob. Ven. B. Vat. M. exhibent, substituendum putavi. Legitur in Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. C. (a m. s.) Ang. B. Vat. H. De Par. DK. Vat. B. supra dictum est. Nec non accedere videntur Flor. ACRTV. quibus Stallbaumius in pr. (in sec. neque hoc neque *νόμῳ* commemoratione dignum putavit.) *τούτῳ* tribuit. Cf. p. 538. C. et Timaei locus modo citatus, qui paullo ante illa haec habet: *οἷς οὐδὲν ἄλλο πλὴν τὰ περὶ τὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ νόμου προσετάχθη μέλειν.* Etiam Bernhardy synt. p. 150. *τοῦτο* h. l. recipiendum suspicabatur.

ἀδικήσομεν τοὺς παρ' ἡμῖν φιλοσόφους γιγνομένους, ἀλλὰ δίκαια πρὸς αὐτοὺς ἐροῦμεν προσαναγκάζοντες τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖσθαί τε καὶ φυλάττειν. ἐροῦμεν γάρ, ὅτι οἱ μὲν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τοιοῦτοι γιγνόμενοι B
εἰκότως οὐ μετέχουσι τῶν ἐν αὐταῖς πόνων· αὐτόματοι γὰρ ἐμφύονται ἀκούσης τῆς ἐν ἑκάστῃ πολιτείας, δίκην δ' ἔχει τό γε αὐτοφυὲς μηδενὶ τροφὴν ὀφεῖλον μηδ' ἐκτίνειν τῳ προθυμεῖσθαι τὰ τροφεῖα· ὑμᾶς δ' ἡμεῖς ὑμῖν τε αὐτοῖς τῇ τε ἄλλῃ πόλει ὥσπερ ἐν σμήνεσιν

μέλει] μέλλει Flor. ACRTV.

ἐν πόλει] post διαφερόντως Vind. B. Mon. C.

πράξει] πράξη Par. K. sec. Bekk. πράξῃ Mon. B. (tacente eodem) Ald. Bas. ab.

ἐγγενέσθαι] ἐπαινεῖσθαι Vind. F.

ξυναρμόττων] ξαρμόττων Vind. E. ξυναρμόττον Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ald. Bas. ab.

ἀνάγκῃ,] In editis ante Bekkerum ante πειθοῖ interpungitur non sine concinnitatis detrimento.

ἕκαστοι] ἕκαστος Vind. E.

520 καὶ] *om.* Ang. B.

ἐμποιῶν] ἐκποιῶν Ven. B.

τοιούτους] τοιαύτους Vind. E.

ἐν] *om.* idem.

ἀφίῃ] ἀφιῇ Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Cf. ad L. V. p. 458. B. — Ficinus haec inde a verbis ἀλλ' ἐν ὅλῃ ita interpretatus est, ut quaedam aliter legisse videatur: *sed ut tota civitas profecto ad hoc cives ipsos persuasione et impulsione conciliat, facitque ut mutuo sese adiuvent communemque pro viribus utilitatem colant. nempe lex civili coetu homines congregat, non ut permittat —.*

τρέπεσθαι] τρέπεται Vind. F.

ὅπη] ὅποι Lob. Vind. E. Vat. B.

βούλεται] βούληται editi ante Astii sec. tacentibus Bipontinis.

αὐτὸς] post αὐτοῖς Flor. T. αὐτοῖς Vind. E. ante corr.

ἐπὶ] ἐν ᾗ Vind. F.

ξύνδεσμον] συν. Vind. E.

εἶπον] εἶπεν Vind. E. εἴπων Mon. B. a m. pr.

γιγνομένους] ante φιλοσόφους Par. D. ante corr. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. In Bekkeri editione excidit, in comm. suo loco restitutum est.

ἐπιμελεῖσθαί τε] τε *om.* Mon. C.

γὰρ] δὲ Vat. M. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. tac. Bip.

μὲν] *om.* Mon. C.

αὐτόματοι] αὐτόματο Bas. a. B
αὐτόματα Bas. b. Stephanus haec usque ad τροφεῖα parenthesin fecit.

τό γε] τό τε Lob. Vat. M.

ὀφεῖλον] ὀφείλειν Vind. B. Mon. C. Vat. H. ὀφεῖλειν Vind. E.

μηδ'] μὴ δὲ Vind. F.

ἐκτίνειν] ἐκτείνειν Vind. BEF. Mon. C. Flor. ACTV.

τῳ] τὸ Vind. F. τῷ ante corr. Vind. B. Mon. B. τῷ editi ante Bekkerum, quod Stephanus in supplemento annot. p. 79. in τῳ mutandum docuit.

τὰ] *om.* Vat. B.

δ' ἡμεῖς] δὲ ἡ. Vind. F.

ὑμῖν] ἡμῖν Vind. B. Mon. C. Ven. B. Flor. T.

ἡγεμόνας τε καὶ βασιλέας ἐγεννήσαμεν, ἄμεινόν τε καὶ
C τελεώτερον ἐκείνων πεπαιδευμένους καὶ μᾶλλον δυνατοὺς ἀμφοτέρων μετέχειν. καταβατέον οὖν ἐν μέρει ἑκάστῳ εἰς τὴν τῶν ἄλλων ξυνοίκησιν καὶ συνεθιστέον τὰ σκοτεινὰ θεάσασθαι· ξυνεθιζόμενοι γὰρ μυρίῳ βέλτιον ὄψεσθε τῶν ἐκεῖ καὶ γνώσεσθε ἕκαστα τὰ εἴδωλα ἅττα ἐστὶ καὶ ὧν, διὰ τὸ τἀληθῆ ἑωρακέναι καλῶν τε καὶ δικαίων καὶ ἀγαθῶν πέρι. καὶ οὕτως ὕπαρ ἡμῖν καὶ ὑμῖν ἡ πόλις οἰκήσεται, ἀλλ' οὐκ ὄναρ, ὡς νῦν αἱ πολλαὶ ὑπὸ σκια-
D μαχούντων τε πρὸς ἀλλήλους καὶ στασιαζόντων περὶ τοῦ ἄρχειν οἰκοῦνται, ὡς μεγάλου τινὸς ἀγαθοῦ ὄντος. τὸ δέ που ἀληθὲς ὧδ' ἔχει· ἐν πόλει ᾗ ἥκιστα πρόθυμοι ἄρχειν οἱ μέλλοντες ἄρξειν, ταύτην ἄριστα καὶ ἀστα-

ἡγεμόνας] ἡγεμόνος editio Bekkeri.

C ἑκάστῳ] ἕκαστον Vind. EF. (Ven. B. Ang. B. Flor. ACR.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. sec. tert. Stallb. pr. quos sequitur Matthiae gramm. p. 840. invitis non linguae legibus, sed codicibus.

ξυνοίκησιν] οἴκησιν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

συνεθιστέον] ξυν. Flor. T. et septem illi, qui supra ἕκαστον, et Astius, Bekkerus, Stallbaumius. Cf. p. 530. A: συστήσασθαι, οὕτω ξυνεστάναι.

θεάσασθαι] θεᾶσθαι Vind. E.

ξυνεθιζόμενοι] συν. Vind. F.

μυρίῳ] μυρίων Ang. B. Flor. R.

βέλτιον] βελτίονι Lob. Vat. BM. βέλτιόν τε Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CR. cum editis ante Astii sec. Etiam Par. K. de quo Bekkerus tacet, Bipontinis testibus τε omittit.

ὄψεσθε] ὄψεσθαι Vat. H. Idem Vind. B. ante corr. videtur habuisse. ἅψεσθαι Ang. B. Flor. R. et ante corr. Vind. F. ἅψεσθε idem correctus ab eadem manu.

γνώσεσθε] γνώσεσθαι Ang. B. et, sup. ε, Vind. E.

ἅττα] ἅττα Vind. E. Mon. B.

τἀληθῆ] ἀληθῆ Vind. E.

καλῶν τε] καλῶν γε Mon. B.

πέρι] περὶ Vind. E.

οὕτως] οὕτω Vind. BF. Mon. BC. Flor. R. Ald. Bas. ab.

ὕπαρ] ὕπαρ, e corr. ὑπὲρ, Vind. E. παρ' Ang. B. Flor. R.

ἡμῖν καὶ ὑμῖν] ὑ. καὶ ἡ. Vind. F. Flor. R.

τοῦ] τὸ Mon. B. Par. DK. D
Flor. U. Ald. Bas. ab.

τὸ δέ — ἐναντίως.] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 259. Sed in cod. A. extrema inde a τὴν δ', in Trinc. omnia desunt.

ὧδ'] ὧδ' Vind. F. ὧδε Vind. B. Mon. C.

ᾗ] *om.* Lob. Vat. M. Conf. L. VIII. pag. 552. D. et Bernhardy synt. pag. 203. Quamquam quod sequitur ταύτην (cuius loco Stobaei cod. A. et ed. Gesn. ταύτῃ exhibent) tale est, ut Socrates sibi non ἐν πόλει, ἐν ᾗ, sed ἐν ᾗ πόλει dixisse visus videatur. Aliter, sed non minus ἀνακολούθως, haec eadem sententia pronuntiata est L. I. p. 347. D.

ἀστασιαστότατα] ἀστασίαστα Stob. cod. A.

τὴν δ'] τὴν δὲ Flor. T.

σχοῦσαν] ἴσχουσαν Ang. B. Flor. R. et margo A. ἴσχυσαν Vind. F.

ἡμῖν] *om.* Vat. B.

ταῦτ'] ταῦτα Vind. F.

στασιαστότατα ἀνάγκη οἰκεῖσθαι, τὴν δ' ἐναντίους ἄρχοντας σχοῦσαν ἐναντίως. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀπειθήσουσιν οὖν ἡμῖν, οἴει, οἱ τρόφιμοι ταῦτ' ἀκούοντες καὶ οὐκ ἐθελήσουσι ξυμπονεῖν ἐν τῇ πόλει ἕκαστοι ἐν μέρει,
483 τὸν δὲ πολὺν χρόνον μετ' ἀλλήλων οἰκεῖν ἐν τῷ καθαρῷ; Ἀδύνατον, ἔφη· δίκαια γὰρ δὴ δικαίοις ἐπιτάξο- E
μεν. παντὸς μὴν μᾶλλον ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον αὐτῶν ἕκαστος εἶσι τὸ ἄρχειν, τοὐναντίον τῶν νῦν ἐν ἑκάστῃ πόλει ἀρχόντων. Οὕτω γὰρ ἔχει, ἦν δ' ἐγώ, ὦ ἑταῖρε· εἰ μὲν βίον ἐξευρήσεις ἀμείνω τοῦ ἄρχειν τοῖς μέλλουσιν 521
ἄρξειν, ἔστι σοι δυνατὴ γενέσθαι πόλις εὖ οἰκουμένη· ἐν μόνῃ γὰρ αὐτῇ ἄρξουσιν οἱ τῷ ὄντι πλούσιοι, οὐ χρυσίου, ἀλλ' οὗ δεῖ τὸν εὐδαίμονα πλουτεῖν, ζωῆς ἀγαθῆς

ἐν τῇ] ἐν om. Vind. F. Ang. B. Flor... (R?) τῇ om. Par. K.
πολὺν] πολλὺν ante corr. Mon. BC. πόλην Ald. Bas. a.
μετ' ἀλλήλων] μεταλλ. Vind. F.
Ἀδύνατον] Ἀδύναστον Ald.
δίκαια] Ultimam Vind. B. int. vers. a m. s. habet.
E δὴ] om. Vind. E. Vat. H.
δικαίοις] δικαίως Vind. F.
ἐπ' ἀναγκαῖον] ἐπαν. idem.
ἕκαστος εἶσι] ἕκαστος εἰσὶ idem. ἕκαστος εἰσίῃ Lob. Vat. B. ἑκάστος εἰσήει Vat. M. ἑκάστῳ εἰς Mon. B. Par. K. Flor. U. ἑκάστῳ εἶ Par. D. ἕκαστος εἴη eius margo. ἕκαστος εἶσι. γρ. margo Mon. B. a m. s.
ἐν] om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.
ἔχει] ἔχειν Vind. F.
ἑταῖρε·] ἑταῖρε, Ald. Steph. Ast. pr. sec. ἑταῖρε. reliquae. οὕτω magis ad sequentia pertinet, quibus Socrates aversationis a Glaucone demonstratae caussam et necessitatem exponit: *recte tu de illis auguraris, et opus est, ut inviti imperium suscipiant; nam ita res habet: si vitam imperatoria meliorem norint, quam commutare cum ista non nisi coacti sustineant, poterit civitas bene instituta exsistere.*

τοῦ ἄρχειν] Non legisse haec dicas scholiasten, qui ita scripserit: εἰ μὲν εὕροις, φησί, βίον ἀμείνω φιλοσόφου βίον. λέγοι δ' ἂν θεοῦ μόνον· καὶ γὰρ θεὸς ἀμείνων φιλοσόφου μόνος.
ἔστι] ἐστί Lob. Steph. Ast. pr. sec. 521
δυνατὴ] δυνατὸν Par. K. sec. Bip.
ἐν μόνῃ — ἄλλην πόλιν.] habet Stobaeus serm. XXXXI. p. 259. Trinc. non habet.
αὐτῇ] αὐτὴ Vind. F. αὐτοὶ Flor. T.
τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E. Mon. C.
οὐ] om. Lob. Vind. F. Vat. M. et a m. pr. B. Ven. C. Par. K. et a m. pr. D.
οὗ] οὐ Lob. Vind. EF. Vat. M.
ἀγαθῆς] ἄτερ ἀγαθῆς Lob. Vat. M. Bas. b. „Ex quodam vet. libro annotatur alia lectio, quam satis mirari non possum, ζωῆς ἄτερ ἀγαθῆς τε etc. Quid enim hic ἄτερ aget? quid aliud quam praeclaram sententiam corrumpet? — Sed tamen ne hanc quidem γραφὴν διάφορον celare te volui, si forte ipse aliquid in ea perspicere possis quod meorum oculorum aciem fugiat: alioqui hinc discas, in bonis etiam libris

τε καὶ ἔμφρονος· εἰ δὲ πτωχοὶ καὶ πεινῶντες ἀγαθῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ δημόσια ἴασιν ἐντεῦθεν οἰόμενοι τἀγαθὸν δεῖν ἁρπάζειν, οὐκ ἔστι· περιμάχητον γὰρ τὸ ἄρχειν γιγνόμενον, οἰκεῖος ὢν καὶ ἔνδον ὁ τοιοῦτος πόλεμος αὐτούς τε ἀπόλλυσι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν. Ἀληθέστατα, ἔφη.
B Ἔχεις οὖν, ἦν δ' ἐγώ, βίον ἄλλον τινὰ πολιτικῶν ἀρχῶν καταφρονοῦντα, ἢ τὸν τῆς ἀληθινῆς φιλοσοφίας; Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς. Ἀλλὰ μέντοι δεῖ γε μὴ ἐραστὰς τοῦ ἄρχειν ἰέναι ἐπ' αὐτό· εἰ δὲ μή, οἵ γε ἀντερασταὶ μαχοῦνται. Πῶς δ' οὔ; Τίνας οὖν

aliquando valde malas *γραφὰς* interdum inveniri. Ex eo enim unde sumpta est illa exemplari, non paucorum emendationes locorum sunt profectae." Steph. annot. p. 24. Proxime praecedentem lectionis varietatem intuenti ne huius quidem origo obscura esse potest.

τε] *om.* Mon. C.

εἰ] οἱ Vind. E.

ἴασιν] ἰᾶσιν Vind. BEF. ζῶσιν Stob. cod. A.

οἰόμενοι] ἰώμενοι Vind. F. Flor. R.

δεῖν] int. vers. Mon. C.

οὐκ ἔστι] οὐκ ἔστιν Vind. B. et ante corr. Mon. C. Hanc lectionem Stephanus l. c. ferri nullo modo posse statuens οὔ ἐστὶ cum hypostigme scribendum suspicatur et Ficinum quoque ita legisse, sed ea verba nulla interpunctione adhibita cum sequentibus coniunxisse putat; utrumque perperam. Ficinus vulgatam recte est interpretatus: *sin autem inopes bonisque propriis vacui ad publica adventaverint, bona illinc rapere cupientes, civitas illa felix esse non poterit. nam ubi de principatu contenditur, cum proprium hoc sit et intestinum bellum, tum eos qui ita pugnant, tum reliquam civitatem perdit.* Stephanum autem nominativi absoluti *περιμάχητον τὸ ἄρχειν γιγνόμενον* fefellisse videntur, si absoluti dicendi sunt qui pene eodem iure, quo sequentes *οἰκεῖος ὢν ὁ πόλεμος*, cum verbo *ἀπόλλυσι* construi possunt. Similem nominativi usum, sed magis iam anacoluthi manifestum habet locus Leg. L. VIIII. p. 866. B: *ἐὰν δ' ὁ προσήκων ἐγγύτατα μὴ ἐπεξίῃ τῷ παθήματι, τὸ μίασμα ὡς εἰς αὐτὸν περιεληλυθὸς τοῦ παθόντος προστρεπομένου τὴν πάθην, ὁ βουλόμενος ἐπεξελθὼν τούτῳ δίκην πέντε ἔτη ἀποσχέσθαι τῆς αὐτοῦ πατρίδος ἀναγκαζέτω κατὰ νόμον.*

περιμάχητον] περιμαχητὸν Vind. F.

γιγνόμενον] γιν. Mon. B.

αὐτούς τε] αὐτοὺς καὶ Ang. B.

Ἀληθέστατα] ἀλληθ. Mon. B.

τινὰ] *om.* Vind. E. B

πολιτικῶν] π. τινων Lob. π. τινῶν Vat. M.

καταφρονοῦντα] καταφρονούντων Lob. Vat. M. καταφρονοῦντος Par. K.

ἀληθινῆς] ἀλιθινῆς Vind. E.

Δία] δί' Lob. Vind. BE. Vat. HM. διὰ Ald.

ὅς. Ἀλλὰ] ὅς, ἀλλὰ Ald.

ἐπ' αὐτό] ἐπαυτὸ Vind. F. et paullo post ἐπιφυλακὴν.

οἱ περὶ] οἱ περὶ Lob. Vind. E. οἵπερ Mon. B. Par. DK. Flor. U. editi ante Astii sec.

τούτων] ταῦτα Vind. E.

τε] *om.* Vind. F. Par. K. Ang. B. Flor. RT. Ast. sec. et Stallb.

φρονιμώτατοι] φρονιμότατοι Vind. E. et a m. pr. Mon. B.

βίον] βίου Ald. Bas. ab.

ἄλλους ἀναγκάσεις ἰέναι ἐπὶ φυλακὴν τῆς πόλεως, ἢ οἳ περὶ τούτων τε φρονιμώτατοι, δι' ὧν ἄριστα πόλις οἰκεῖται, ἔχουσί τε τιμὰς ἄλλας καὶ βίον ἀμείνω τοῦ πολιτικοῦ; Οὐδένας ἄλλους, ἔφη. Βούλει οὖν τοῦτ' ἤδη C σκοπῶμεν, τίνα τρόπον οἱ τοιοῦτοι ἐγγενήσονται, καὶ πῶς τις ἀνάξει αὐτοὺς εἰς φῶς, ὥσπερ ἐξ Ἅιδου λέγονται δή τινες εἰς θεοὺς ἀνελθεῖν; Πῶς γὰρ οὐ βούλομαι; ἔφη. Τοῦτο δή, ὡς ἔοικεν, οὐκ ὀστράκου ἂν εἴη περιστροφή, ἀλλὰ ψυχῆς περιαγωγὴ ἐκ νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος οὖσαν ἐπάνοδον, ἣν δὴ

Οὐδένας ἄλλους] οὐδένας ἄλλας Vind. E. οὐδὲν ἂς ἀλλήλους Vind. F.

C τοῦτ' ἤδη] τουτὶ δὴ Vind. F. Ang. B. Idem Flor. R. exhibere videtur, quem Stallbaumius ita pro Τοῦτο δή, quod paullo post legitur, scriptum habere tradit.

ἐξ Ἅιδου] ἐξάδου Vind. F. In editis ante Bekkerum nomen a minuscula incipit.

λέγονται] λέγοντες Vat. H. Flor. ACV.

Τοῦτο δὴ — φήσομεν εἶναι.] laudat Clemens Al. Strom. L. V. p. 729. ex eoque Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 404. Τοῦτο δὲ etc. Clem. De *testa* cf. in primis Hermias ad Phaedrum ab Astio editus p. 90.

ψυχῆς] om. Vind. F. — Clemens l. c. L. IIII. p. 575, 40: τὴν δὲ μεταστροφὴν τὴν ἐπὶ τὰ θεῖα οἱ μὲν Στωϊκοὶ ἐκ μεταβολῆς φασὶ γενέσθαι, Πλάτων δὲ τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὰ ἀμείνω περιαγωγὴν λαβούσης καὶ μεταστροφὴν ἐκ νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας. L. V. p. 712, 18: πάλιν τε αὖ ὁ Πλάτων ἐν μὲν τῷ ἑβδόμῳ τῆς Πολιτείας τὴν ἐνταῦθα ἡμέραν νυκτερινὴν κέκληκεν διὰ τοὺς κοσμοκράτορας, οἶμαι, τοῦ σκότους τούτου.

ἡμέρας] μοίρας Mon. B.

ὄντος] ὄντως Vind. B. Clem. cuius cod. Flor. ὄντως ὄντος, Ottobon. vero ὄντος habet.

οὖσαν] om. Ven. B. ἰούσας Ald. Bas. ab. ἰούσης Mon. B. Par. DK. Flor. U. Steph. et recentiores; quod mihi non solum propter codices respuendum, sed etiam per se multo deterius videtur. Nam ἰούσης ψυχῆς περιαγωγὴ significata h. l. esse nequit, quippe quae nihil aliud sit, nisi deturbatio mentis et a recta via, quam ingredi iam coeperit, in pravam revocatio. Itaque ea intelligi debet, qua mens ἰοῦσα fiat, ψυχῆς περιαγωγὴ εἰς τὸ ἐκ νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος ἰέναι ἐπάνοδον. atque ita Stephanum eiusque asseclas intelligi voluisse comma ab eis post περιαγωγὴ positum declarat. Sed eandem nemo non videt brevius et certius ψυχῆς περιαγωγὴν εἰς ἀληθινὴν ἐπάνοδον dici. Neque obscurum esse potest, quid sit τοῦ ὄντος ἐπάνοδος, qua dictione Alcinous quoque in hac re utitur isag. c. 7. Cf. Bernhardy synt. p. 174. et Apollodorus Heynii p. 200. τῆς Ἅιδου καταβάσεως στόμιον eadem ratione dicens. Quod autem ad ἀληθινὴν etiam οὖσαν addidit, partim proximi ὄντος caussa factum videri potest, magis vero ad augendam veritatis significationem pertinet. Sunt enim et aliae ἐπάνοδοι οὐκ ἀληθιναὶ οὖσαι, quas vulgares illius aevi magistri (οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνάγοντες p. 529. A.) monstrabant ab ea philosophia, quam Socrates veram statueret, longe remoti. Itaque in sequentibus non

S 2

φιλοσοφίαν ἀληθῆ φήσομεν εἶναι. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν δεῖ σκοπεῖσθαι, τί τῶν μαθημάτων ἔχει τοιαύ-
D την δύναμιν; Πῶς γὰρ οὔ; Τί ἂν οὖν εἴη, ὦ Γλαύκων, μάθημα ψυχῆς ὁλκὸν ἀπὸ τοῦ γιγνομένου ἐπὶ τὸ ὄν; τόδε δ' ἐννοῶ λέγων ἅμα· οὐκ ἀθλητὰς μέντοι πολέμου ἔφαμεν τούτους ἀναγκαῖον εἶναι νέους ὄντας; Ἔφαμεν γάρ. Δεῖ ἄρα καὶ τοῦτο προσέχειν τὸ μάθημα, ὃ ζητοῦμεν, πρὸς ἐκείνῳ. Τὸ ποῖον; Μὴ ἄχρηστον

frustra iterata appellatio est: ἣν δὴ φιλοσοφίαν ἀληθῆ φήσομεν εἶναι. ubi Vat. B. perperam ἀληθῆ omittit. Similem huius participii usum habet locus Leg. L. V. p. 728. B: ἔστι δὲ ἡ μεγίστη (τῆς κακουργίας δίκη) τὸ ὁμοιοῦσθαι τοῖς οὖσι κακοῖς ἀνδράσιν. Sic codices optimi, Par. A. et Vossianus, et Stobaeus, quos recte secuti sunt Astius et Bekkerus, quum vulgo οὖσι deesset, quia supervacaneum videretur. Ceterum eorum interpretum, qui in hac verborum compositione ἀληθινὴν non ad ἐπάνοδον, sed ad ἡμέραν e proximo petendum spectare censent, rationem non magis habere possum, quam quibus alii indulserunt coniecturarum.

φήσομεν] φήσομαι Clementis editiones. Sed φήσομεν codd. Paris. et Ottob.

δεῖ] δὴ Vind. F.

ἔχει] post τοιαύτην Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV.

D δύναμιν;] δύναμιν. Mon. B. Ald. Steph.

Τί ἂν οὖν — Πῶς δ' οὔ; 522. B.] recitat Eusebius praep. ev. L. XIIII. p. 435. Pro ἂν οὖν Vind. BF. Mon. C. Ang. B. Flor. R. οὖν ἂν habent.

εἴη, ὦ] εἴπω Vind. F. εἴη Mon. C.

ὁλκὸν] ὁλκὸν Vind. EF. ἕλκον Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. D. Ang. B. Flor. RTU. et a m. s. Ven. BC. Cf. p. 524. E: οὐκ ἂν ὁλκὸν εἴη ἐπὶ τὴν οὐσίαν. et 527. B: ὁλκὸν ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν εἴη ἄν. quorum locorum uterque similem lectionis varietatem habet. Erant fortasse quibus hoc adiectivum omnino minus probaretur, quemadmodum fuisse constat qui de hominibus dicendum negarent, quos contra Antiatticistes Bekk. p. 111, 1. ὁλκὸς, inquit, ἄνθρωπος· Πλάτων Πολιτείας πέμπτῳ. σημαίνει δὲ τὸν ἑλκυστικὸν, ἐπαγωγόν. non quo alicubi in hoc libro (in quinto enim non exstat) masculinum invenisset, sed quod nihil obstare existimabat, quo minus id, quod neutro genere usurpatum a Platone videret, etiam masculino usurparetur.

ἐπὶ] *om.* Par. K.

τόδε δ'] τό δ' Mon. C. Par. K. sec. Bip. τόδε sec. Bekk.

ἐννοῶ] ἐννοῶν Vind. B. Mon. C. Flor. ACV. ἐνοῶ, sup. ν a m. s., Mon. B.

ἀναγκαῖον] ὡς ἀν. Mon. B. Flor. U. ἀλλ' ἀν. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. Ast. sec. et Ficinus: *quippe non athletas eos belli esse diximus: sed necessarium, dum iuvenes sunt, tales esse.* Errorem ex eo fluxisse apparet, quod οὐ cum interrogatione dictum non caperent et immemores essent loci L. III. p. 403. E: ἀθληταὶ μὲν γὰρ οἱ ἄνδρες τοῦ μεγίστου ἀγῶνος. cl. VIII. 543. B: ὥσπερ ἀθλητάς τε πολέμου καὶ φύλακας.

ἄρα καὶ] ἄρα. καὶ Lob. quae interpunctio sequentium verborum depravationes peperit.

προσέχειν] προσεχῶς Lob. Vat. M. πως ἔχειν Mon. B. παρέχειν Vind. E. Ven. B. Vat. H.

πολεμικοῖς ἀνδράσιν εἶναι. Δεῖ μέντοι, ἔφη, εἴπερ οἷόν τε. Γυμναστικῇ μὴν καὶ μουσικῇ ἔν γε τῷ πρόσθεν
ἐπαιδεύοντο ἡμῖν. Ἦν ταῦτα, ἔφη. Γυμναστικὴ μέν E
που περὶ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον τετεύτακε· σώματος γὰρ αὔξης καὶ φθίσεως ἐπιστατεῖ. Φαίνεται. Τοῦτο
μὲν δὴ οὐκ ἂν εἴη ὃ ζητοῦμεν μάθημα. Οὐ γάρ. Ἀλλ' 522
ἆρα μουσικὴ ὅσην τὸ πρότερον διήλθομεν; Ἀλλ' ἦν ἐκείνη γ', ἔφη, ἀντίστροφος τῆς γυμναστικῆς, εἰ μέμνῃ.

ὃ] *om.* Lob. Vat. BM. et a m. pr. Ven. C. Par. D. ὅ Vind. E. ζητοῦμεν] ζητῶμεν Lob. Vat. M.

ἀνδράσιν] ἀνδράσι Ald. Bas. a.

ἔφη] καὶ Bas. b.

Γυμναστικῇ — ἔφη.] *om.* Vind. E. γυμναστικὴ etc. Vind. BF. Mon. C.

μὴν] πη Euseb. μέντοι Lob. Vat. BM. μέν που Mon. B. Par. DK. Flor. U. editi ante Bekkerum. μὲν Astius in tert. quod ipsum in sec. ex Mon. C. affert. Sed is cum reliquis μὴν habet: *atqui.*

μουσικῇ] μουσικὴ Vind. BF. Mon. C.

ἔν γε] ἔν τε Flor. T.

Γυμναστικὴ] καὶ γυμν. Vind. F. Vat. M. Euseb. probante Stephano annot. pag. 24. Sed που repugnare videtur.

μέν] μέν γέ Mon. B.

γιγνόμενον] γιν. Vind. E. τὸ γιγν. Lob.

τετεύτακε] Ita Par. A. Vind. B. Mon. C. Vat. H. (hi τετεύτακεν. Cf. Vol. I. p. 123, b.) Flor. ACRTV. Euseb. τεύτακε Vind. F. et, γρ τέταυχε, Ang. B. τετάχαται.... Vind. E. τέτευχε Ven. C. correctus et reliqui cum editis ante Astii sec. Timaeus lex. p. 253: τευτάζων· πραγματευόμενος, ἐνδιατρίβων. Pollux L. VIIII. c. 137: καὶ τὸ τευτάζειν παρά τε Πλάτωνι καὶ ἄλλοις εἰρημένον· ἀλλ' οὐ προσίεμαι τοὔνομα. Photius Pors. pag. 504: (Lips.) τευτάζειν· — σημαίνει δὲ καὶ τὸ σπουδάζειν· Πολιτείας ζ'. Cf. Bachmanni anecd. I. p. 386. 3. Sed in primis conferenda est doctissima Ruhnkenii annotatio ad Timaeum, in qua etiam h. l. τετεύτακε ex Eusebio male a Stephano (p. 24.) contempto et vetere grammatico apud Photium, Suidam et Etymologum, cuius testimonium e Photio Porsoni verum libri numerum (ζ) pro reliquorum vitioso (δε) exhibente adscripsi, et ex codice Parisino (A.) recipiendum esse docet idemque a scholiasta ad h. l. comprobari perhibet, cuius tamen nullum in ipsius aut Bekkeri collectione hic exstat scholion, de ipso denique verbo τευτάζειν recte veretur, ne mendose scriptum originem dederit verbo ταυτάζειν, a quo Schneiderus in lexico perperam Ruhnkenium auctorem ferens τευτάζειν ducere originem statuit.

αὔξης] Ita Mon. B. sed in m. a m. pr. αὔξισης habet. αὐξήσεως Ang. B. Flor. RT. et tribus litteris extremis int. vers. superscriptis Vind. F.

φθίσεως] φθήσεως Ald.

522 Οὐ] ἢ Vind. E.

Ἀλλ' ἆρα] ἀλλὰ Lob. Vat. BM. Pro ἆρα Vind. BF. Mon. BC. (Flor. ARTUV. Par. K. sec. Bip.) et editiones ante Bekkerum ἄρα habent.

ὅσην] ὅση Mon. C. ἣν Vind. F. Ang. B. Flor. R. ὅσον Par. K. Ast. sec. tert.

τὸ πρότερον] τὸ *om.* Vind. F. Ang. B. τοπρ. Lob. Vind. B. Mon. BC. Par. K. sec. Bip. (Florentini) cum editionibus ante Astii sec.

ἐκείνη] ἐκεί Mon. B. νη in m. a m. s.

σαι, ἔθεσι παιδεύουσα τοὺς φύλακας, κατά τε ἁρμονίαν εὐαρμοστίαν τινὰ, οὐκ ἐπιστήμην, παραδιδοῦσα καὶ κατὰ ῥυθμὸν εὐρυθμίαν, ἔν τε τοῖς λόγοις ἕτερα τούτων ἀδελφὰ, ἔφη, ἄττα ἔχουσα, καὶ ὅσοι μυθώδεις τῶν λόγων καὶ ὅσοι ἀληθινώτεροι ἦσαν· μάθημα δὲ πρὸς τοιοῦτόν τι ἀγαθὸν, οἷον σὺ νῦν ζητεῖς, οὐδὲν ἦν
B ἐν αὐτῇ. Ἀκριβέστατα, ἦν δ᾽ ἐγὼ, ἀναμιμνήσκεις με· τῷ γὰρ ὄντι τοιοῦτον οὐδὲν εἶχεν. ἀλλ᾽, ὦ δαιμόνιε Γλαύκων, τί ἂν εἴη τοιοῦτον; αἵ τε γὰρ τέχναι βάναυ-

ἔθεσι] *consuetudine moribusque* Fic.

εὐαρμοστίαν] καὶ εὐ. Lob. Vat. BM.

παραδιδοῦσα] παραδοῦσα Par. DK. Ald. Bas. ab. et in secunda Astius cum Mon. C. ut falso existimabat.

καὶ κατὰ ῥυθμὸν εὐρυθμίαν,] His Vind. E. mutatae personae indicium (:) utrinque appositum habet. καὶ κατ᾽ ἀριθμόν. Par. K. καὶ κατὰ ῥυθμὸν Mon. B. Par. D. καὶ κατ᾽ ἀριθμὸν εὐρυθμίαν Vind. F. — ῥυθμῶν — Vat. M. — εὐρρυθμίαν Vind. B.

ἔφη] *om.* Flor. T. ἔθη Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. Ven. C. cum Eusebio: „Emendationem insignem (nisi fallor) afferam, quae Eusebio debetur. apud eum enim vera lectio invenitur, ubi hunc locum affert. Ea autem est ἔθη pro ἔφη. Cui emendationi confirmatione opus non est, meo quidem iudicio: praesertim quum praecedat, ἔθεσι παιδεύουσα τοὺς φύλακας.“ Stephan. annot. p. 24. „sed ἕτερα ἄττα non ad ἔθη in praecedentibus spectat, sed ad εὐαρμοστίαν et εὐρυθμίαν.“ Astius in sec. p. 564. Id vero Stephani sententiae non obstat. Magis obstat ἄττα, tum codicum auctoritas et vulgatae lectionis praestantia. Iteratum enim ἔφη memoriae facultatem Glauconis magis insignem reddit atque ethicam, ut ita dicam, vim habet. Similem, sed alio spectantem obtinet Phaedon. p. 78. A: πόθεν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τῶν τοιούτων ἀγαθὸν ἐπῳδὸν ληψόμεθα, ἐπειδὴ σὺ, ἔφη, ἡμᾶς ἀπολείπεις; ubi intendendae pronominis σὺ significationi inservit, quemadmodum supra p. 517. D. insolentiori loco positum ἦν δ᾽ ἐγὼ augendo nominis θείων ponderi. Sed quae Heindorfius et Stallbaumius ibi adscripserunt repetitionis exempla, ea ad vulgaris sermonis imitationem facta sunt.

ἄττα] ἅττα Vind. F. Mon. C.

τῶν λόγων] τῷ λόγῳ Mon. B. a m. pr. et Flor. U.

δὲ] *om.* a m. pr. Vat. B. et Ven. C.

τοιοῦτόν] τὸ τοιοῦτόν Par. K. τοιοῦτό Vind. B. Mon. C.

ἀγαθὸν] ὂν ἀγαθὸν Ang. B. αγ Vind. F. *om.* Flor. R. ἄγον Euseb. et γρ Ven. C. Id Stephano p. 25. multo magis, quam ἀγαθὸν probatum Astius in sec. ex Eusebio recepit „postulante sensu et praepositione πρός, quae e voce μάθημα pendere non potest.“ Pendet vero a nomine ἀγαθὸν et eam rem significat, cuius rei respectu seu ratione habita aliquid bonum seu utile dicatur. Sic L. VIII. p. 559. A: πρὸς οὐδὲν ἀγαθόν. Alcib. I. p. 109. C: βέλτιον πρὸς τὸ πολεμεῖν καὶ μή. Xen. Mem. IIII. 6, 10: ἆρ᾽ οὖν τοὺς μὲν ἀγαθοὺς πρὸς τὰ δεινὰ καὶ

σοί που ἅπασαι ἔδοξαν εἶναι. Πῶς δ' οὔ; καὶ μὴν τί ἔτ' ἄλλο λείπεται μάθημα, μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς καὶ τῶν τεχνῶν κεχωρισμένον; Φέρε, ἦν δ' ἐγώ, εἰ μηδὲν ἔτι ἐκτὸς τούτων ἔχομεν λαβεῖν, τῶν ἐπὶ πάντα τεινόντων τι λάβωμεν. Τὸ ποῖον; Οἷον τοῦτο τὸ κοι- C νόν, ᾧ πᾶσαι προσχρῶνται τέχναι τε καὶ διάνοιαι καὶ ἐπιστῆμαι, ὃ καὶ παντὶ ἐν πρώτοις ἀνάγκη μανθάνειν. Ποῖον; ἔφη. Τὸ φαῦλον τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, τὸ ἕν τε καὶ τὰ δύο καὶ τὰ τρία διαγιγνώσκειν· λέγω δὲ αὐτὸ

ἐπικίνδυνα ὄντας ἀνδρείους ἡγῇ εἶναι, τοὺς δὲ κακοὺς δειλούς;

σὺ νῦν ζητεῖς] σὺ ζητεῖς Ang. B. Flor. R. συζητεῖν Vind. F.

B τῷ γὰρ ὄντι] τωγαρόντι Vind. E. τωόντι γὰρ Mon. C.

αἵ τε] Ita omnes codices, etiam Mon. C. quem Astius in sec. τε omittere tradit et quasi omittentem in tertia quoque sequitur. Cf. Vol. I. p. 167, a. Quid addere Socrates in animo habuerit, Glauconis intercipientis verba docent: καὶ μὴν τί ἔτ' ἄλλο λείπεται μάθημα;

βάναυσοί] καὶ β. Mon. B. Par. D. Cf. L. VI. p. 495. E.

ἅπασαι] post ἔδοξαν Vind. E. αἵπασαι Mon. C.

εἶναι] Huic in Mon. B. et a m. s. in m. Flor. U. καὶ οὐ προσαπτέον αὐτῶν ὃν πολεμικοῖς ἀνδράσι additum legitur, quod Bekkerus et Stallbaumius recipiendum non putarunt. Scilicet illud καὶ in Par. D. ante βάναυσοι insertum requirere alterum aliquid videbatur.

καὶ] Καὶ Bas. ab. Stephanus. Etiam Ficinus Socratis personam h. l. interponit, deinde pro φέρε, ἦν δ' ἐγώ, *age itaque* pergentem facit. Sed hoc ipsum ἦν δ' ἐγώ in distribuendis partibus sequi, porro incitatum Glauconis cursum non subito inhibere, sed paullatim revocare, denique Socratem non sine caussa iterum pene desperantem in scenam producere debemus.

ἔτ'] ἔτι Lob.

τῶν] τε Vind. F.

κεχωρισμένον] κεχωρισμένων, sup. ον, Par. D.

πάντα] ταῦτα Flor. T.

τι λάβωμεν] τί λάβωμεν; Mon. B.

Οἷον] οἷον Ald. Steph. C

τέχναι] *om.* Lob. Vat. M.

ἐν πρώτοις] post ἀνάγκη Vind. E.

μανθάνειν.] μανθάνειν; Mon. B.

Ποῖον;] Vulgo Τὸ ποῖον; quo quum in proximo usus sit Glauco, crescenti eius admirationi paullulum mutatam verborum formam satis convenire existimans articulum secundum Par. A. Vind. BE. Mon. C. et m. pr. Ven. B. omisi. Cf. Vol. I. pag. 341, a. Infra p. 527. C: καὶ γὰρ τὰ πάρεργα αὐτοῦ οὐ σμικρά. Ποῖα; ἦ δ' ὅς. 530. E: ἡμεῖς δὲ παρὰ πάντα ταῦτα φυλάξομεν τὸ ἡμέτερον. Ποῖον; Plura collegit Heindorfius ad Soph. §. 52.

διαγιγνώσκειν] γιγνώσκειν Ven. B. a m. pr. *cognoscere* Fic. διαγινώσκειν Vind. BE. Mon. BC. (Florentini et Par. K. sec. Bip.) et cum γ super ιν Lob. Etiam Ald. Bas. ab. Steph. hoc γ omittunt; fortasse recte. V. ad L. V. p. 472. A.

λέγω] Λέγω Steph. anteposito puncto.

ἐν κεφαλαίῳ ἀριθμόν τε καὶ λογισμόν. ἢ οὐχ οὕτω περὶ τούτων ἔχει, ὡς πᾶσα τέχνη τε καὶ ἐπιστήμη ἀναγκάζεται αὐτῶν μέτοχος γίγνεσθαι; Καὶ μάλα, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἡ πολεμική; Πολλή, ἔφη, ἀνάγκη. Παγ-
D *γέλοιον γοῦν, ἔφην, στρατηγὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ταῖς τραγῳδίαις Παλαμήδης ἑκάστοτε ἀποφαίνει. ἢ οὐκ ἐννενόηκας, ὅτι φησὶν ἀριθμὸν εὑρὼν τάς τε τάξεις τῷ στρατοπέδῳ καταστῆσαι ἐν Ἰλίῳ καὶ ἐξαριθμῆσαι ναῦς τε καὶ τἆλλα πάντα, ὡς πρὸ τοῦ ἀναριθμήτων ὄντων*

ἐν κεφαλαίῳ] *ὡς ἐν κεφ.* Ven. B. Flor. V. cum editis ante Bekkerum. Cf. Ion. p. 531. E: *οὐκοῦν ἐν κεφαλαίῳ λέγωμεν, ὡς ὁ αὐτὸς γνώσεται ἀεὶ περὶ τῶν αὐτῶν πολλῶν λεγόντων, ὅστις τε εὖ λέγει καὶ ὅστις κακῶς.* Soph. 232. E: *ἀτὰρ δὴ τὸ τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης ἆρ' οὐκ ἐν κεφαλαίῳ περὶ πάντων πρὸς ἀμφισβήτησιν ἱκανή τις δύναμις ἔοικ' εἶναι;* Symp. 196. E: *ᾧ δὴ πρέπει ἡμᾶς μαρτυρίῳ χρῆσθαι, ὅτι ποιητὴς ὁ Ἔρως ἀγαθὸς ἐν κεφαλαίῳ πᾶσαν ποίησιν τὴν κατὰ μουσικήν.* Sed *ὡς ἐν κεφαλαίῳ* cum infinitivo, velut *εἰπεῖν, ἐπανελθεῖν* vel simili construi solet.

τέχνη τε] *τε om.* Mon. C.

αὐτῶν μέτοχος] *μετ. αὐτῶν*, sup. *β α*, idem. *αὐ. μέτοχοι* Vind. F.

γίγνεσθαι] *γίν.* Vind. F.

μάλα] *μάλ'* idem et Ang. B.

Παγγέλοιον — ἠπίστατο; D.] laudat Theo Smyrnaeus a Stallbaumio significatus de arithmetica pag. 7. ed. de Gelder. cum hac praefatione: *ἐν δὲ τῷ ἑβδόμῳ τῆς Πολιτείας περὶ ἀριθμητικῆς λέγων ὡς ἔστι ἀναγκαιοτάτη πασῶν φησὶν, ἔπειτα, ἧς δεῖ πάσαις μὲν τέχναις, πάσαις δὲ διανοίαις καὶ ἐπιστήμαις καὶ τῇ πολεμικῇ. παγγέλοιον* etc. *πανγέλοιον* etc. Vind. F.

γοῦν] *οὖν* Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. Astius in sec. et tert. et Stallbaumius, cui „sententiarum ratio" id postulare visa est. Sed necessariam imperatori arithmeticen esse nequaquam adhuc dictis ita probatum erat, ut *concludere* ex eis Socrati liceret perridiculum eius inscientia imperatorem fieri Agamemnonem; neque, si esset probatum, Agamemnonis commemoratione opus erat. Contra eo, quod exadversus numeri inventorem non posset non ridiculus imperator videri, haud dubie verisimile fiebat belli ducem gnarum arithmeticae esse debere. Itaque argumenti loco Socrates hoc ipsum sumens *Certe valde ridiculum*, inquit, *imperatorem Agamemnonem in fabulis Palamedes facere solet ut habeamus.* ipsam vero necessitatem in sequentibus Glauconi agnoscendam proponit: *ἄλλο τι οὖν μάθημα ἀναγκαῖον* etc. Ex his *γοῦν* aptissimum, *οὖν* ineptum esse intelligitur.

ἔφην] *ἔφη* Vind. F. Mon. C. Ang. B. Ald. Bas. ab. *om.* Theo.

ἢ οὐκ ἐννενόηκας, ὅτι φησὶν] D *φησὶ γὰρ* Theo. (*ἐννεόηκας* Vind. E. *ἐνενόηκας* Vind. F. *ἐννεόησας* cum *ν* super *ό* Mon. C.) Verba ipsa, quae sequuntur, Palamedis incertum est ad unam quandam fabulam pertineant, in qua *numero invento ordines constituisse exercitui et naves reliquasque res omnes enumerasse* gloriaretur, an pluribus communem locum et beneficiorum istorum commemorationem respiciant, qualem et fabulae argumentum requirebat, et

καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἔοικεν, οὐδ' ὅσους πόδας εἶχεν εἰδότος, εἴπερ ἀριθμεῖν μὴ ἠπίστατο; καίτοι ποῖόν τιν' αὐτὸν οἴει στρατηγὸν εἶναι; Ἄτοπόν τιν', ἔφη, ἔγωγε, εἰ ἦν τοῦτ' ἀληθές. Ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, μάθημα E ἀναγκαῖον πολεμικῷ ἀνδρὶ θήσομεν καὶ λογίζεσθαί τε καὶ ἀριθμεῖν δύνασθαι; Πάντων γ', ἔφη, μάλιστα, εἰ καὶ ὁτιοῦν μέλλει τάξεων ἐπαΐειν, μᾶλλον δ' εἰ καὶ ἄνθρωπος ἔσεσθαι. Ἐννοεῖς οὖν, εἶπον, περὶ τοῦτο τὸ μάθημα ὅπερ ἐγώ; Τὸ ποῖον; Κινδυνεύει τῶν πρὸς τὴν

Aeschylum pariter atque Euripidem in sua Palamede posuisse ex earum fragmentis (p. 114. Schütz. p. 246. Matth.) apparet. Neque Sophoclem, qui et ipse Palameden docuisse fertur, in diversa abiisse crediderim, quum Plato quotiescunque in scenam prodeat Palamedes, ἐν ταῖς τραγῳδίαις ἑκάστοτε, ridiculum fieri Agamemnonem dicat: de eius tamen Nauplio, quam Schleiermacherus hic significatam esse pro certo ponit, propterea non cogitandum videtur, quod ipse Palamedes nullas in ea partes habebat.

τῷ στρατοπέδῳ] post καταστῆσαι Theo. τῷ om. Ang. B.

καταστῆσαι] καστῆσαι Mon. C.

Ἰλίῳ] ἡλίῳ idem et Vat. B. ἰλίω καὶ τάλλα πάντα Ang. B.

καὶ ἐξαριθμῆσαι — ὄντων] om. Mon. C.

τἆλλα] τάλλα Vind. F. τ' ἄλλα Vind. E. τἄλλα Vind. B. Mon. B. (Flor.) Steph. Ast.

πάντα,] πάντα; Steph.

πρὸ τοῦ] προτοῦ Mon. B. (Flor.) Theo Geld. cum parte codicum, Steph. Ast. pr.

ἔοικεν] ἔοικε Vind. E.

οὐδ' — ἠπίστατο] οὐδὲ ὅσους εἶχε πόδας εἰδότος, εἴγε μὴ ἠπίστατο ἀριθμεῖν Theo.

τιν'] τινα Lob. et ante corr. Mon. C.

οἴει στρατηγὸν εἶναι] στρατηγὸν οἴει γεγονέναι Flor. T.

τιν', ἔφη] τινα Mon. C.

Ἄλλο τι οὖν] ἀλλ' ὁτιοῦν Lob. ἀλλ' ὅτι οὖν Vind. E. et a m. pr. Mon. B. (manus secunda o ex ὅ fecit.)

ἦν δ' ἐγὼ] post μάθημα Lob. Vat. BM. E

ἀναγκαῖον] om. iidem.

καὶ λογίζεσθαί] Ita Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. ἢ τὸ λογ. Mon. C. Vind. B. μᾶλλον λογ. Vat. M. μᾶλλον ἢ λογ. editi ante Bekkerum et, ut videtur, Ven. C. a m. s. cui Glauconis responsum aperte repugnat. Astius in sec. τὸ pro μᾶλλον ἢ scribendum suspicabatur, in tertia, ut Stallbaumius, secutus est Bekkerum cum ceteris codicibus (Ven. C. a m. pr.) μᾶλλον ἢ simpliciter omittentem. Mihi καὶ, quod codex optimus habet, genuinum et ex eo primum ἢ, in quod saepe corruptum est, tum μᾶλλον ἢ et reliqua varietas originem ducere videtur. Et aliarum rerum et arithmetices peritum imperatorem esse decet.

δύνασθαι] δυναμένῳ Par. DK. (—νω sec. Bip.)

γ'] γε Vind. F.

μάλιστα] μ. τοῦτο Mon. C. Vind. B. Id post illud ἢ τὸ utique necessarium erat, Astio vero in sec. praeter necessitatem etiam deleto ἢ recipiendum videbatur.

δ' εἰ] δεῖ Vind. F. δὲ εἰ Lob. εἰ Vind. BE. Mon. C. Par. DK. Vat. H. Flor. ACV.

Ἐννοεῖς] ἐνοεῖς Mon. C.

εἶπον] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

Κινδυνεύει — οὐσίαν. 523. A.] Haec Theo l. c. superioribus illis

523 νόησιν ἀγόντων φύσει εἶναι, ὧν ζητοῦμεν, χρῆσθαι
δ' οὐδεὶς αὐτῷ ὀρθῶς, ἑλκτικῷ ὄντι παντάπασι πρὸς
οὐσίαν. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Ἐγὼ πειράσομαι, ἦν δ' ἐγώ,
τό γ' ἐμοὶ δοκοῦν δηλῶσαι. ἃ γὰρ διαιροῦμαι παρ' ἐμαυ-
τῷ ἀγωγά τε εἶναι οἷ λέγομεν καὶ μή, ξυνθεατὴς γενό-
μενος ξύμφαθι ἢ ἄπειπε, ἵνα καὶ τοῦτο σαφέστερον ἴδωμεν
εἰ ἔστιν οἷον μαντεύομαι. Δεῖκνυ, ἔφη. Δείκνυμι δή, εἶπον,
εἰ καθορᾷς, τὰ μὲν ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν οὐ παρακα-
B λοῦντα τὴν νόησιν εἰς ἐπίσκεψιν, ὡς ἱκανῶς ὑπὸ τῆς
αἰσθήσεως κρινόμενα, τὰ δὲ παντάπασι διακελευόμενα
ἐκείνην ἐπισκέψασθαι, ὡς τῆς αἰσθήσεως οὐδὲν ὑγιὲς 484
ποιούσης. Τὰ πόῤῥωθεν, ἔφη, φαινόμενα δῆλον ὅτι
λέγεις καὶ τὰ ἐσκιαγραφημένα. Οὐ πάνυ, ἦν δ' ἐγώ,
ἔτυχες οὗ λέγω. Ποῖα μήν, ἔφη, λέγεις; Τὰ μὲν οὐ

εἴ γε μὴ ἠπίστατο ἀριθμεῖν continuat: κινδυνεύει γοῦν (cod. Scalig. οὖν) τῶν πρὸς νόησιν ἀγόντων φύσει εἶναι, καὶ οὐδεὶς αὐτῷ χρῆται ἑλκτικῷ ὄντι πρὸς οὐσίαν.

523 ὧν] Ita Par. A. Vind. BF. Mon. C. Ven. C. a m. s. (ὃν a m. pr.) Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. ὃ Ven. B. a m. s. et reliqui codices editique ante Astii sec. in qua veram lectionem accurata Monacensis C. collatione destitutus Ficino praeeunte (*qualia nos perquirimus*) et similis ductu loci p. 525. B. ὧν ζητοῦμεν ἄρα μαθημάτων ἂν εἴη restituit.

δ'] δὲ Vind. BF. Mon. C. δι' Ald. δ'ι Bas. a.

ὀρθῶς] *om.* Ven. B. a m. pr.

τό γ' ἐμοὶ] τόγε μοι Vind. F. Ang. B.

οἷ] Ita Par. A. οι Vind. F. *om.* Ang. B. Flor. R. οἷα reliqui codices et editiones ante Bekkerum, item Ficinus: *qualia nos dicimus*. Ferri vix poterat.

μὴ] μὴν Par. DK. μοι Ang. B.

ἄπειπε] ἀπειπεῖν Vind. F. Ang. B.

ἵνα] ἃ Vind. F.

ἴδωμεν] εἰδῶμεν Vat. M.

Δεῖκνυ] δείκνυ' Mon. B. δείκνυε Ang. B. Flor. R. δεικνὺς Vind. F. Cf. supra p. 250.

Δείκνυμι] δίκνυμι Mon. B. δοκεῖ μοι Vind. E. δεῖ μοι Vat. H. Flor. AC.

δὴ] δεῖ Vind. F. ante corr.

καθορᾷς,] Comma Bekkero debetur.

τὰ μὲν] Stephanus in m. τῶν addendum suspicatur, quo opus non esse Astius docuit.

αἰσθήσεσιν οὐ] αἰσθήσεσι Mon. C.

ὡς] *om.* Lob. Vat. M. B

ἱκανῶς] ἱκανὸς Vind. F.

ἐπισκέψασθαι] διασκέψασθαι Par. K. sec. Bip.

ποιούσης] Astius νοούσης coniicit Platonem scripsisse et legisse Ficinum: *quasi sensus in eis nihil sincere diiudicet*. Sed αἰσθήσεως non est νοεῖν, et Ficinus sensum, non significationem verbi propriam secutus est, quamquam et ipsam egregie huic loco convenientem. Nam quae sensuum ope percipiuntur, quum ita comparata sunt, ut esse aliquid et simul non esse videantur vel diversam et contrariam speciem pariter exhibeant, sensus fallacibus nuntiis et infidis interpretibus similes fiunt et *nihil sincere agere* merito arguuntur, et αἴσθησις οὐδὲν ὑγιὲς ποιοῦσα

παρακαλοῦντα, ἦν δ' ἐγώ, ὅσα μὴ ἐκβαίνει εἰς ἐναντίαν αἴσθησιν ἅμα· τὰ δ' ἐκβαίνοντα ὡς παρακαλοῦντα τί- C θημι, ἐπειδὰν ἡ αἴσθησις μηδὲν μᾶλλον τοῦτο, ἢ τὸ ἐναντίον δηλοῖ, εἴτ' ἐγγύθεν προσπίπτουσα εἴτε πόῤῥωθεν. ὧδε δὲ ἃ λέγω σαφέστερον εἴσῃ. οὗτοι, φαμέν, τρεῖς ἂν εἶεν δάκτυλοι, ὅ τε σμικρότατος καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ μέσος. Πάνυ γ', ἔφη. Ὡς ἐγγύθεν τοίνυν ὁρωμένους λέγοντός μου διανοοῦ. ἀλλά μοι περὶ αὐτῶν τόδε σκόπει. Τὸ ποῖον; Δάκτυλος μὲν αὐτῶν φαίνεται ὁμοίως ἕκαστος, καὶ ταύτῃ γε οὐδὲν διαφέρει, ἐάν τε D ἐν μέσῳ ὁρᾶται ἐάν τ' ἐν ἐσχάτῳ, ἐάν τε λευκὸς ἐάν τε μέλας, ἐάν τε παχὺς ἐάν τε λεπτός, καὶ πᾶν ὅτι τοιοῦτον. ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις οὐκ ἀναγκάζεται τῶν πολλῶν ἡ ψυχὴ τὴν νόησιν ἐπερέσθαι, τί ποτ' ἔστι δάκτυλος·

eodem iure dicitur, quo ἀνὴρ οὐδὲν ὑγιὲς εἰργασμένος Aristoph. Plu. 355. Cf. ib. 50: ὡς σφόδρ' ἐστὶ συμφέρον τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν χρόνῳ. Similiter infra E: ἡ ὧδε ποιεῖ ἑκάστη αὐτῶν· πρῶτον μὲν etc. in quibus amplificatam prosopopoeiam vides.

φαινόμενα] φαινόμεθα Mon. B. a m. pr.

δῆλον ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. BE. Mon. BC. Flor. ACTUV. (Par. K. sec. Bip.) editi ante Astii sec. Cf. Vol. I. p. 163. sq.

οὗ] οὐ Vind. F.

Ποῖα] ποία Vind. E.

ἐκβαίνει] ἐκβαίνῃ Lob. Vind. BF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV.

C τὰ δ'] τὰ δὲ Mon. C.

ἐπειδὰν] ἐπειδ' ἂν Vind. E.

εἴτ'] εἶτ' Vind. F.

προσπίπτουσα] πίπτουσα Mon. B. Flor. U.

ἃ] ὃ Ang. B. Flor. R. *quod* Fic.

σαφέστερον] σαφέστερα Mon. B.

εἴσῃ] εἴς Vind. F. εἴῃ Ang. B. εἴσει recentiores.

ἂν εἶεν] εἶεν ἂν Vind. F. ἂν εἶεν ἂν Ang. B.

Πάνυ γ'] πάνυ γε Mon. C.

τόδε] ὧδε Flor. T.

μὲν] μέν που Vind. F. Ang. B. Flor. R. Ven. C.

καὶ ταύτῃ γε] καὶ Mon. B. D idque in fine versus a m. s. ad ἕκαστος additum.

ἐάν τε] ἐάν τ' Vind. F. Ang. B.

ἐν μέσῳ] ἐν τῷ μ. Flor. T.

ἐάν τ'] ἐάν τε Lob. Vind. BF. Mon. C.

μέλας] μέγας Lob. Vat. BM. Ven. C.

παχὺς — λεπτὸς] λεπτὸς — παχὺς Vat. B.

τοιοῦτον] τοιοῦτο idem et Lob.

τῶν πολλῶν] Haec verba Astius, quum in commentario secundum Ficinum (*quid e multis sit digitus*) cum sequente τί construenda esse docuisset, in addendis et in tert. ed. glossematis suspecta habet et eiicienda opinatur; neutrum recte. Sunt enim ad rerum naturam perscrutandam facta ingenia, quae etiam colore conspecto aliave re non contraria, sed tamen ab ipso, cui inhaeret, diversa sensuum ope percepta excitentur, ut, quid illud ipsum sit, anquirant et caussam explorent, cur digitus, ut Socratis exemplo utar, quem album vident, digitus sit potius, quam color albus. Sed

οὐδαμοῦ γὰρ ἡ ὄψις αὐτῇ ἅμα ἐσήμηνε τὸν δάκτυλον τοὐναντίον, ἢ δάκτυλον εἶναι. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, εἰκότως τό γε τοιοῦτον νοήσεως οὐκ
E ἂν παρακλητικὸν οὐδ' ἐγερτικὸν εἴη. Εἰκότως. Τί δὲ δή; τὸ μέγεθος αὐτῶν καὶ τὴν σμικρότητα ἡ ὄψις ἆρα ἱκανῶς ὁρᾷ, καὶ οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει ἐν μέσῳ τινὰ αὐτῶν κεῖσθαι ἢ ἐπ' ἐσχάτῳ; καὶ ὡσαύτως πάχος καὶ λεπτότητα ἢ μαλακότητα καὶ σκληρότητα ἡ ἁφή; καὶ αἱ ἄλλαι αἰσθήσεις ἆρ' οὐκ ἐνδεῶς τὰ τοιαῦτα δηλοῦσιν;

ii pauci sunt: plurimorum animus non nisi contrariis animadversis sollicitari et ad philosophandum impelli solet.

ἐπερέσθαι] ἐπέρεσθαι Vind. F. Flor. R. ἐπαίρεσθαι Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. *ad disceptandum provocare* Fic.

ἐστι] ἐστὶ Lob. Vind. BE. Astius in tert.

αὐτῇ] Ita Par. A. αὔτηι Lob. αὐτὴ Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. αὕτη reliqui cum editis ante Bekkerum.

ἅμα] *om.* Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Flor. U.

ἐσήμηνε] Ita Par. AD. Vind. F. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Flor. ACTV. ἐσήμηνέ τε Flor. U. Par. K. sec. Bip. ἐσήμηνε sec. Bekk. ἐσήμαινε Lob. Vind. BE. Mon. C. (Flor. R. et, nisi fallor, Vat. BHM. Ven. B. de quibus Bekkerus item ut de Vind. B. tacuit) cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Aoristum etiam Stephanus videtur desiderasse, etsi p. 25. scripsit: „Vide annon potius ἐσήμαινε scribendum sit.“ At id ipsum ediderat.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.

τό γε] τὸ Vind. F. Ang. B.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vat. B.

οὐδ' ἐγερτικὸν] *om.* Ven. B. a m. pr.

E Τί δὲ δή] τί δαὶ δή Par. A. δή *om.* Mon. B. Par. DK. Flor. U. cum editis ante Bekkerum. Stallbaumius in utraque ed. etiam apud Iamblichum id exstare monet, sed Iamblichi locum non significat, nec ego inveni.

σμικρότητα] σμικρότατα Vind. F. Flor. R.

ἆρα] ἄρα Lob. Vind. EF. Flor. ACUV. et a m. pr. Mon. B.

ἱκανῶς] ἱκ. καὶ Mon. C.

ὁρᾷ,] ὁρᾷ; Bas. ab. Steph. Ast. pr.

ἐσχάτῳ] ἐσχάτων Mon. B. Par. DK. Flor. U. editi ante Bekkerum. *in extremis* Fic.

ἁφή;] In Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab. nulla h. l. interpunctio est.

αἰσθήσεις] Hic Ald. punctum, Bas. ab. interrogationis notam habent.

δηλοῦσιν;] δηλοῦσιν, Ald. Bas. ab. quod ferri potest.

ἢ ὧδε ποιεῖ] εἰ ὧδε ποιεῖ Vat. B. Ven. B. εἰ ὧδ' ἐποίει Lob. Vat. M. ὧδε ποιεῖ Par. D. a m. pr. .... δ' ἔποιει Par. K. sec. Bip. .... δ' ἐποίει sec. Bekk. ἢ ὧδέ πη Vind. E. ἢ οὐχ ὧδε ποιεῖ Mon. B. et corr. Flor. U. Id Schleiermacherus secutus est et Stallbaumius in sec. recepit. Sed quae praecedunt, ἆρ' οὐκ ἐνδεῶς, idem significant, quod ἆρ' ἀνενδεῶς seu ἱκανῶς.

αὐτῶν·] αὐτῶν; Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Stallb. sec. αὐτῶν, Bekkerus, Ast. tert. Stallb. pr.

τεταγμένη] τε τεταγμένη, e corr. τε ταγμένη, Mon. B. 524

ἠνάγκασται] ἠνάγκασθαι Mon. C. ante corr.

τῷ] μὲν Bas. b.

παραγγέλλει] παραγγέλει Vind.

ἢ ὧδε ποιεῖ ἑκάστη αὐτῶν· πρῶτον μὲν ἡ ἐπὶ τῷ σκλη- 524
ρῷ τεταγμένη αἴσθησις ἠνάγκασται καὶ ἐπὶ τῷ μαλακῷ
τετάχθαι καὶ παραγγέλλει τῇ ψυχῇ ὡς ταὐτὸν σκληρόν
τε καὶ μαλακὸν αἰσθανομένη; Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν,
ἦν δ' ἐγώ, ἀναγκαῖον ἐν τοῖς τοιούτοις αὖ τὴν ψυχὴν
ἀπορεῖν, τί ποτε σημαίνει αὕτη ἡ αἴσθησις τὸ σκληρόν,
εἴπερ τὸ αὐτὸ καὶ μαλακὸν λέγει, καὶ ἡ τοῦ κούφου
καὶ ἡ τοῦ βαρέος, τί τὸ κοῦφον καὶ βαρύ, εἰ τό τε
βαρὺ κοῦφον καὶ τὸ κοῦφον βαρὺ σημαίνει; Καὶ γάρ, B

F. „Crediderim *παραγγέλλει* mutandum esse in *προσαγγέλλει.*" Steph. annot. pag. 25. Scilicet *παραγγέλλειν* vulgo non factum, sed faciendum denuntiare, hortari, imperare significat, et ita Plato Criton. p. 50. D. Phaedon. 59. E. 116. C. et alibi eo utitur. Sed ea quoque, quae agi et fieri non possunt, sed credi et vera haberi et, si res ita ferat, pro norma agendi observari iubentur, *παραγγέλλεσθαι* dicit. Sic supra L. IIII. p. 429. C. ubi fortitudinem eam vim esse demonstrat, *ἣ διὰ παντὸς σώσει τὴν περὶ τῶν δεινῶν δόξαν, ταῦτά τε αὐτὰ εἶναι καὶ τοιαῦτα, ἅ τέ καὶ οἷα ὁ νομοθέτης παρήγγειλεν ἐν τῇ παιδείᾳ.* et 442. C. tum fortem aliquem praedicans, *ὅταν αὐτοῦ τὸ θυμοειδὲς διασώζῃ διά τε λυπῶν καὶ ἡδονῶν τὸ ὑπὸ τοῦ λόγου παραγγελθὲν δεινόν τε καὶ μή.* et sapientiam in ea animi parte ponens, *ὃ ἦρχέ τ' ἐν αὐτῷ καὶ ταῦτα παρήγγελλεν.* Confer L. VIII. p. 556. D. Ita hic sensum contraria nuntiantem utraque credere animum iubere atque ita magna perturbatione implere significat. Aliter res habet Xenoph. Anab. VI. 3, 22. quo loco *παραγγέλλουσι* iure secundum optimos libros in *ἀπαγγέλλουσι* mutatum est.

αἰσθανομένη] *αἰσθομένη* cum *ανο* super *ο* Ven. B. Signum interrogandi cum Mon. B. apposui propter sequens *οὕτως*, quod magis respondentis, quam assentientis videretur. Idem Astius in tert. et Stallbaumius in sec. fecerunt. Bekkerus punctum tenuit.

ἐν] *ἔν γε* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

αὖ τὴν] *αὐτὴν* Bas. b. *αὖ* diversam harum perceptionum ab illis, quae animum movere non solent, indolem demonstrat.

αὕτη ἡ αἴσθησις] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. et Ficinus: (*duri*) *hic sensus.* Pro *αὕτη* in Mon. B. Flor. ACUV. *αὐτὴ*, in reliquis et vulgo *αὐτῇ* legitur, quod facilius, si opus sit, ad *σημαίνει*, quam *αὕτη*, quo opus est, ad *ἡ αἴσθησις* cogitando addas. Non enim facultatem aut instrumentum percipiendi, sed ipsam perceptionem h. l. intelligendam esse sequentia *ἡ τοῦ κούφου καὶ ἡ τοῦ βαρέος* docent, quibus *αὕτη ἡ αἴσθησις*, hoc est, *ἡ τοῦ σκληροῦ αἴσθησις*, optime respondet.

σκληρὸν] *σκληρὰν* Bas. a. Genitivum, quem Astius in tert. requirit, post *αὕτη* nemo desideraverit.

καὶ] *om.* Vat. H.

λέγει] *λέγοι* Vind. E. Ven. B. Vat. H. Flor. AC. In Bas. ab. signum interrogandi adiectum.

ἡ τοῦ βαρέος] *βαρέος* Lob. Vat. M. *τοῦ βαρέος* Vat. B. Ast. pr. sec. *ἡ τοῦ βαρέως* Vind. F.

τό τε] *τε τὸ* Vind. F. *τότε* Ald. Bas. ab. „*τε τὸ*] *τότε* Ang. B." Bekkerus ad h. l. adnotans cum Vind. F. potius, quam cum Ald. consentientem significare codicem Angelicum voluisse videtur.

σημαίνει;] *σημαίνει.* Ald. Steph.

ἔφη, αὗταί γε ἄτοποι τῇ ψυχῇ αἱ ἑρμηνεῖαι καὶ ἐπισκέψεως δεόμεναι. Εἰκότως ἄρ', ἦν δ' ἐγώ, ἐν τοῖς τοιούτοις πρῶτον μὲν πειρᾶται λογισμόν τε καὶ νόησιν ψυχὴ παρακαλοῦσα ἐπισκοπεῖν, εἴτε ἓν εἴτε δύο ἐστὶν ἕκαστα τῶν εἰσαγγελλομένων. Πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν ἐὰν δύο φαίνηται, ἕτερόν τε καὶ ἓν ἑκάτερον φαίνεται; Ναί. Εἰ ἄρα ἓν ἑκάτερον, ἀμφότερα δὲ δύο, τά γε δύο κεχωρισμένα νοήσει· οὐ γὰρ ἂν ἀχώριστά γε δύο ἐνόει,
C ἀλλ' ἕν. Ὀρθῶς. Μέγα μὴν καὶ ὄψις καὶ σμικρὸν ἑώρα, φαμέν, ἀλλ' οὐ κεχωρισμένον, ἀλλὰ συγκεχυμένον τι. ἦ γάρ; Ναί. Διὰ δὲ τὴν τούτου σαφήνειαν μέγα αὖ καὶ σμικρὸν ἡ νόησις ἠναγκάσθη ἰδεῖν οὐ συγκεχυμένα, ἀλλὰ διωρισμένα, τοὐναντίον, ἢ 'κείνη. Ἀληθῆ. Οὐκοῦν ἐντεῦθέν ποθεν πρῶτον ἐπέρχεται ἐρέσθαι ἡμῖν, τί οὖν ποτ' ἔστι τὸ μέγα αὖ καὶ τὸ σμικρόν; Παντάπασι μὲν οὖν. Καὶ οὕτω δὴ τὸ μὲν νοητόν, τὸ δ' ὁρατὸν ἐκα-

Bekkerus et Stallbaumius in pr. quae ratio sequentibus aeque conveniens minus convenire praecedentibus et illi οὐκοῦν videtur.

B αὗταί] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Mon. C. et a m. s. B. (a m. pr. αὗτα) Ven. B. Ang. B. Vat. HM. αὐταί (Flor. Par. K. sec. Bip.) editi ante Astii sec. qui Ficinum (*hae — interpretationes*) secutus est. De reliquis Bekkeri libris non constat.

αἱ] *om.* Flor. T. non male.

ἄρ'] ἆρ' Bas. b. ἄρα Lob. Vind. BEF. ἆρα Mon. C.

τε] *om.* Lob. Vat. BM.

ψυχὴ] ψυχῆς Vind. F.

εἴτε ἓν] εἰ ἓν Ald. Bas. a.

ἀμφότερα δὲ] ἀμφότερα γε Lob. Vat. BM.

τά γε] τά τε Mon. C.

ἐνόει] ἐννόει Vat. H. ἑνὸς Bas. b.

C καὶ ὄψις] Ita Par. AK. et a m. s. D. Vind. B. Mon. BC. Ven. C. Vat. H. Flor. UV. ὄψις Lob. Vat. BM. καὶ ἡ ὄψις Ang. B. Flor. AC. Vind. F. et post καὶ σμικρὸν E. ἡ ὄψις (Flor. R.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. Idem in Flor. T. sed post καὶ σμικρὸν legitur. De Ven. B. et m. pr. Par. D. Bekkerus nihil ostendit. *magnum quidem et parvum aspectum videre dicimus.* Fic.

σμικρὸν] μικρὸν Mon. C.

ἦ] ἢ Vind. F. Mon. B. Ἦ Ald. Steph.

σμικρὸν] σ int. vers. Mon. C.

ἰδεῖν] ἴδεῖν, Bas. ab. Steph. Stallb. sec.

ἢ 'κείνη] Ita Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. et, ut videtur, Vind. F. ἢ κείνη Flor. ACTV. et corr. Mon. C. ἢ ἐκείνη idem ante corr. cum reliquis et editis. Cf. Vol. I. p. 154, b.

ποθεν] *om.* Mon. C. πόθεν Vind. EF.

πρῶτον] *om.* Vind. B. Mon. C. post ἐπέρχεται Lob. Vat. BM. Flor. T. πρῶτον μὲν Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACR. editiones ante Bekkerum.

ἐρέσθαι] Sic Bekkerus secundum Ven. B. Par. DK. de quo Bipontini tacent. Non aliter Lob. Vind. E. Mon. B. Reliqui mei et Florentini cum editis ante Bekkerum ἔρεσθαι habent.

ποτ' ἔστι] Ita Lob. ποτέ ἐστι Vind. F. ποτ' ἐστὶ Vind. BE.

λέσαμεν. Ὀρθότατ', ἔφη. Ταῦτα τοίνυν καὶ ἄρτι ἐπεχείρουν λέγειν, ὡς τὰ μὲν παρακλητικὰ τῆς διανοίας ἐστὶ, τὰ δ' οὔ, ἃ μὲν εἰς τὴν αἴσθησιν ἅμα τοῖς ἐναντίοις ἑαυτοῖς ἐμπίπτει, παρακλητικὰ ὁριζόμενος, ὅσα δὲ μὴ, οὐκ ἐγερτικὰ τῆς νοήσεως. Μανθάνω τοίνυν ἤδη, ἔφη, καὶ δοκεῖ μοι οὕτω. Τί οὖν; ἀριθμός τε καὶ τὸ ἓν ποτέρων δοκεῖ εἶναι; Οὐ ξυννοῶ, ἔφη. Ἀλλ' ἐκ τῶν προειρημένων, ἔφην, ἀναλογίζου· εἰ μὲν γὰρ ἱκανῶς αὐτὸ καθ' αὑτὸ ὁρᾶται ἢ ἄλλῃ τινὶ αἰσθήσει λαμβάνεται τὸ ἕν, οὐκ ἂν ὁλκὸν εἴη ἐπὶ τὴν οὐσίαν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ δακτύλου ἐλέγομεν· εἰ δ' ἀεί τι αὐτῷ ἅμα ὁρᾶται ἐναντίωμα, ὥστε μηδὲν μᾶλλον ἓν, ἢ καὶ τοὐναντίον φαίνεσθαι, τοῦ ἐπικρινοῦντος δὴ δέοι ἂν ἤδη, καὶ ἀναγκάζοιτ' ἂν ἐν αὐτῷ ψυχὴ ἀπορεῖν καὶ ζητεῖν κινοῦσα ἐν ἑαυτῇ τὴν ἔννοιαν καὶ ἀνερωτᾶν, τί ποτ' ἔστιν αὐτὸ τὸ ἕν, καὶ οὕτω τῶν ἀγωγῶν ἂν εἴη καὶ μεταστρεπτικῶν 525

Mon. BC. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

σμικρόν] μικρόν Lob. Signum interrogandi in Ald. et Steph. deest.

τὸ δ'] τό δ' Lob.

D Ὀρθότατ'] ούθότατ' Mon. C. ὀρθότατα Lob. ὀρθώτατα Vind. F.

τὰ δ'] ταδ' Vind. F. τάδ' Mon. B. τά δ' Ald. Bas. ab. τὰ δὲ Vind. BE.

τὴν] om. Flor. T.

ἑαυτοῖς] om. Mon. B.

ὁριζόμενος] ἐργαζόμενος Vind. F. et margo Flor. A.

οὕτω.] οὕτως. Bekkerus.

Τί οὖν;] In Ald. Bas. ab. nulla hic distinctio, sed deinde post ἓν comma est. Simili modo Ficinus.

ποτέρων] πότερον Mon. BC. Vind. BE. Flor. T. et a m. pr. Ven. B. πρότερον Vat. H. Flor. A.

ἔφην] ἔφη Vind. F.

ἱκανῶς] ἱκανὸς idem. Deinde καθαυτό.

E ἂν ὁλκὸν] ἄνολκον Lob. Mon. B. ἂν ἕλκον Par. K. sec. Bekk. Flor. T. In Vat. M. lacuna est. Cf. supra p. 276.

τι αὐτῷ] τε, e corr. τι, αὐτὸ Vind. F.

ἢ] om. Vind. E.

τοὐναντίον] τοὐναντίου Ald. Bas. a.

δὴ] om. Vind. E. Flor. R.

ἀναγκάζοιτ'] ἀναγκάζοι τ' Ald.

αὐτῷ ψυχὴ — ἅπαντα ταῦτα 528. C.] om. Vind. B. Mon. C. Vat. H. sine ullo lacunae indicio. Hos igitur tres ex uno derivatos habemus, in quo casu aliquo, qualem L. VI. p. 507. E. Veneto C. accidisse vidimus, ista interierant. Pro αὐτῷ Flor. T. Bas. b. αὐτῇ exhibent.

ἑαυτῇ] ἑαυτῇ Ald. „Alia etiam est lectio, κινοῦσα ἐν αὐτῇ τὴν ἔννοιαν: sed ἐν ἑαυτῇ retineamus necesse est.“ Steph. p. 25. Vereor, ne haec lectio non diversa sit ab ea, quam modo ex Bas. b. retulimus.

τί ποτ' ἔστιν] Ita Lob. Vind. F. — ἐστὶν duo reliqui mei et Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

τὸ] om. Ven. B. a m. pr.

ἀγωγῶν] ἀναγωγῶν Mon. B. Par. DK. Flor. U. et a m. s. Ven. C. 525

μεταστρεπτικῶν] μεταστρεπτικὸν Vind. E. μετατρεπτικῶν Lob.

ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος θέαν ἡ περὶ τὸ ἓν μάθησις. Ἀλλὰ μέντοι, ἔφη, τοῦτό γ' ἔχει οὐχ ἥκιστα ἡ περὶ αὐτὸ ὄψις· ἅμα γὰρ ταὐτὸν ὡς ἕν τε ὁρῶμεν καὶ ὡς ἄπειρα τὸ πλῆθος. Οὐκοῦν εἴπερ τὸ ἕν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ξύμπας ἀριθμὸς ταὐτὸν πέπονθε τοῦτο; Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ μὴν λογιστική τε καὶ ἀριθμητικὴ περὶ ἀριθμὸν πᾶσα. Καὶ
B μάλα. Ταῦτα δέ γε φαίνεται ἀγωγὰ πρὸς ἀλήθειαν. Ὑπερφυῶς μὲν οὖν. Ὧν ζητοῦμεν ἄρα, ὡς ἔοικε, μαθημάτων ἂν εἴη· πολεμικῷ μὲν γὰρ διὰ τὰς τάξεις ἀναγκαῖον μαθεῖν ταῦτα, φιλοσόφῳ δὲ διὰ τὸ τῆς οὐσίας ἁπτέον εἶναι γενέσεως ἐξαναδύντι, ἢ μηδέποτε λογιστικῷ γενέσθαι. Ἔστι ταῦτ', ἔφη. Ὁ δέ γε ἡμέτερος φύλαξ πολεμικός τε καὶ φιλόσοφος τυγχάνει ὤν.

Vind. F. Vat. BM. Ang. B. Flor. ACRT. μεταστρεπτικὸν, sup. ὤν, Ven. B.

μάθησις] μάθισις Ald.

Ἀλλὰ] ἀλλὰ Ald. Bas. b. Steph.

γ'] γε Vind. EF.

ἡ] ἢ Par. K. sec. Bekk. et, ut videtur, a m. pr. Mon. B. item Ald. Bas. ab.

αὐτὸ] Ita Vind. EF. Ang. B. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. B. τὸ αὐτὸ reliqui cum editis ante Bekkerum. At nondum aliud quicquam de uno praedicatum est, ut hoc tanquam alterum eidem assignandum proponi potuerit.

ταὐτὸν] ταὐτὸ Ven. B. τε αὐτὸ Vind. E. Ang. B. τε αὐτὸν Vind. F. *ipsum* Fic.

ἕν τε] ἕν τι Vind. E.

πλῆθος. Οὐκοῦν] πλῆθος, οὐκοῦν Ald.

εἴπερ] ὑπὲρ Vind. E.

ταὐτὸν] Ita cum Bekkero, Astio in tert. et Stallbaumio secundum Par. A. Ven. C. pro ταὐτὸ scribendum putavi, quia iidem librarii alibi, velut Tim. p. 44. B. Par. A. et infra p. 530. A. Ven. C. ταὐτὸ ante eandem π exhibentes non praeceptum aliquod de pleniore forma ubique repraesentanda, sed exemplarium suorum scripturam h. l. secuti videntur.

τοῦτο] *om.* Vat. M. τούτῳ Par. A. quod multo deterius est, quia Socrates non quidvis, sed certum quoddam, de quo modo dixerat, universo numero pariter atque uni accidere significat.

ἀριθμητικὴ] ἀριθμητική τε Par. K. sec. Bekk.

δέ γε] γε *om.* Flor. T.

Ὧν] ὃ Vind. E. Cf. p. 523. A. B

πολεμικῷ] πολεμικῶς Vind. E.

μὲν] *om.* idem et Flor. T.

τῆς οὐσίας] τῆς *om.* Ang. B.

ταῦτ'] ταῦτα Lob. Vind. E.

φιλόσοφος] φιλόσοφον Ald. Bas. a.

τὸ μάθημα] τὸ *om.* Flor. ACV.

μεθέξειν] μέθεξιν Ven. C. et a m. pr. Par. D.

ἐπὶ λογιστικὴν] ἐπιλογ. Vind. E. ἐπὶ λογιστικὸν Flor. V.

ἀνθάπτεσθαι] ἐὰν θάπτεσθαι Vind. F. Hanc Socratis ῥῆσιν Theo Smyrnaeus de arithm. p. 8. Geld. minus accurate recitat: ἁπτέον δὲ τῆς (id cod. Scal. omittit.) λογιστικῆς μὴ ἰδιωτικῶς, ἀλλ' ὡς ἂν ἐπὶ θέαν τῆς τῶν ἀριθμῶν φύσεως ἀφίκωνται τῇ νοήσει, οὐδὲ πράσεως χάριν ἐμπόρων ἢ καπήλων μελετῶντες, ἀλλ' ἕνεκα ψυχῆς τῆς ἐπ' ἀλήθειαν καὶ οὐσίαν ὁδοῦ. C

αὐτῆς] αὐτῶν Par. K.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F. ἀλλὰ καὶ Flor. ACT.

Τί μήν; Προσῆκον δὴ τὸ μάθημα ἂν εἴη, ὦ Γλαύκων, νομοθετῆσαι καὶ πείθειν τοὺς μέλλοντας ἐν τῇ πόλει τῶν μεγίστων μεθέξειν ἐπὶ λογιστικὴν ἰέναι καὶ ἀνθά- C
πτεσθαι αὐτῆς μὴ ἰδιωτικῶς, ἀλλ᾽ ἕως ἂν ἐπὶ θέαν τῆς τῶν ἀριθμῶν φύσεως ἀφίκωνται τῇ νοήσει αὐτῇ, οὐκ ὠνῆς οὐδὲ πράσεως χάριν ὡς ἐμπόρους ἢ καπήλους μελετῶντας, ἀλλ᾽ ἕνεκα πολέμου τε καὶ αὐτῆς τῆς ψυχῆς ῥᾳστώνης μεταστροφῆς ἀπὸ γενέσεως ἐπ᾽ ἀλήθειάν τε καὶ οὐσίαν. Κάλλιστ᾽, ἔφη, λέγεις. Καὶ μήν, ἦν δ᾽ ἐγώ, νῦν καὶ ἐννοῶ ῥηθέντος τοῦ περὶ τοὺς λογισμοὺς D
μαθήματος, ὡς κομψόν ἐστι καὶ πολλαχῇ χρήσιμον ἡμῖν πρὸς ὃ βουλόμεθα, ἐὰν τοῦ γνωρίζειν ἕνεκά τις αὐτὸ ἐπιτηδεύῃ, ἀλλὰ μὴ τοῦ καπηλεύειν. Πῇ δή; ἔφη. Τοῦτό γε.

ἀφίκωνται] *ἀφίκονται* Vind. F. Flor. R.

αὐτῇ] Ven. B. *ὧν* super *ῇ* habet.

ψυχῆς ῥᾳστώνης μεταστροφῆς] Ita Vind. EF. Mon. B. (hic cum gravi a m. s. super *α* posito: *μετὰστροφῆς*) Vat. B. Ven. BC. Par. D. Flor. ACRUV. et Ald. Bas. ab. (hae cum puncto post *ψυχῆς*) Ast. sec. tert. Stallb. nec aliter Theo videtur legisse. *ψυχῆς ῥᾳστώνης καὶ μεταστροφῆς* Lob. Par. K. Ang. B. Vat. M. Flor. T. Steph. Ast. pr. *ψυχῆς ῥᾳστώνης τε μεταστροφῆς* Par. A. Bekkerus. quod etsi ferri possit, ita ut *τε*, quemadmodum *καὶ* saepius, epexegesi inservire statuatur, qualem Leg. L. V. p. 744. B. in verbis *πολλῶν ἕνεκα τῶν τε κατὰ πόλιν καιρῶν ἰσότητος ἕνεκα* facere videtur, eoque ascito particula *καὶ* quomodo in codices nonnullos venerit facilius intelligatur, tamen quum *τε* in uno tantum libro exstet, pariter atque *καὶ* ad evitandum genitivorum concursum interpolando additum crediderim. Quem concursum scriptores non reformidasse Matthiaei exempla gramm. p. 699. n. 2. docent. *ψυχῆς ῥᾳστώνη* autem *μεταστροφῆς* non ineleganter conditionem animi eo, quod iam facilius convertatur, meliorem reddendam significat et ita *ψυχῆς ῥᾳστώνη* dicitur, ut simul *μεταστροφῆς ῥᾳστώνη* esse demonstretur. Pari brevitate Tim. p. 24. B. *ἡ τῆς ὁπλίσεως αὐτῶν σχέσις ἀσπίδων καὶ δοράτων* *armaturae eorum ratio in clypeorum et hastarum usu posita* appellatur, quasi dicatur *ἡ τῆς ὁπλίσεως σχέσις ἀσπίδων καὶ δοράτων σχέσις οὖσα.*

ἐπ᾽ ἀλήθειάν τε] *τε ἐπ᾽ ἀλήθειαν* Vind. E. Flor. ACR.

νῦν καὶ] *om.* Vind. E. *καὶ* Flor. T. *νῦν* Vind. F. Flor. R.

ἐννοῶ] *ἐννοῷ* Ald.

πολλαχῇ] *πολλαχῇ* Ald. Bas. a. (Bekkerus et Stallbaumius.) *πολλαχὴ* Vind. F. *πολλαχοῦ* Par. K. *πολλαχοῖ* Mon. B. D

αὐτὸ] *αὐτῶν* Vind. E. *αὐτῷ* Vat. M.

Πῇ] *πῶς* Vind. E. Flor. T.

Τοῦτό γε] *Τοῦ τόγε* Ald. — Theo l. c. post *ὁδοῦ* ita pergit: *τοῦτο γὰρ ἄνω ἄγει τὴν ψυχὴν καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν ἀναγκάζει διαλέγεσθαι, οὐκ ἀποδεχόμενον, ἄν τις αὐτῷ σώματα ἢ αὐτὰ ὁρατὰ ἔχοντα ἀριθμοὺς* (*ἀριθμὸν* cod. Scalig.) *προσφερόμενος διαλέγηται.* in quibus Gelderus *ἢ αὐτὰ* et *ἔχοντα* secundum Platonem in *ἁπτὰ ἢ* et *ἔχοντας* mutavit.

ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ὡς σφόδρα ἄνω ποι ἄγει τὴν
ψυχὴν καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν ἀναγκάζει διαλέ- 485
γεσθαι, οὐδαμῇ ἀποδεχόμενον, ἐάν τις αὐτῇ ὁρατὰ ἢ
ἁπτὰ σώματα ἔχοντας ἀριθμοὺς προτεινόμενος διαλέγη-
E ται. οἶσθα γάρ που τοὺς περὶ ταῦτα δεινούς, ὡς ἐάν
τις αὐτὸ τὸ ἓν ἐπιχειρῇ τῷ λόγῳ τέμνειν, καταγελῶσί
τε καὶ οὐκ ἀποδέχονται, ἀλλ' ἐὰν σὺ κερματίζῃς αὐτό,
ἐκεῖνοι πολλαπλασιοῦσιν, εὐλαβούμενοι, μή ποτε φανῇ
τὸ ἓν μὴ ἓν, ἀλλὰ πολλὰ μόρια. Ἀληθέστατα, ἔφη,
526 λέγεις. Τί οὖν οἴει, ὦ Γλαύκων, εἴ τις ἔροιτο αὐτούς,
Ὦ θαυμάσιοι, περὶ ποίων ἀριθμῶν διαλέγεσθε, ἐν οἷς
τὸ ἓν οἷον ὑμεῖς ἀξιοῦτέ ἐστιν, ἴσον τε ἕκαστον πᾶν

ποι] πη Mon. B., Par. DK. Flor. U. editi ante Bekkerum; quod, quia regio adverbio ἄνω designata satis certa et in antecedentibus sermonibus definita est, alicui tenendum videri possit. Sed nihil obstat, quo minus ποι non ad totum ἄνω, sed ad eius partem referamus: *in aliquem superioris regionis locum.*

οὐδαμῇ] οὐδαμὴ Vind. F.

ἀποδεχόμενον] ἀποδεχόμενος Flor. T.

αὐτῇ] αὕτη Vind. F. Flor. AC. αὐτὸ ἐπὶ Ang. B. αὐτὴν ἐπὶ τὰ Flor. T.

ἁπτὰ] τοὺς τὰ Vind. E. ἀπὸ τὰ Flor. AC. ἐπὶ τὰ Flor. T. ἐπὶ τὰ ἁπτὰ Ang. B.

ἔχοντας] ἔχοντα Ang. B. Flor. TU.

ἀριθμοὺς] ἀριθμὸν Mon. B. a m. s. Quid a m. pr. fuerit, non liquet. In m. a m. s. γρ. οὐσ habet.

προτεινόμενος] post διαλέγηται Flor. T.

που] *om.* Lob. Vat. M.

τοὺς] nescio cuius errore in Ast. pr. et sec. excidit.

δεινούς, ὡς] δεινοὺς δύο ὡς Par. A. Vat. B. Ven. C. Hoc δύο, cuius ego in meis libris nullum vestigium deprehendi, non habeo, unde ortum aut quo referendum dicam, nisi forte notae cuipiam numero β simili, qua scholion in Par. A. adscriptum, τοὺς ἀριθμητικούς, ad hanc contextus partem et ad verba τοὺς περὶ ταῦτα δεινοὺς revocaretur, originem debet. Nam duo tantum arithmeticos, qui quidem hoc nomine digni essent, quemquam significare voluisse quis credat? praesertim quum illi codices ab eiusmodi glossematis liberi esse soleant; quod ipsum impedit, quo minus ex interpretamento εἰς δύο ad sequens τέμνειν apposito residuum existimemus.

τις] τε Mon. B. E

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. E.

πολλαπλασιοῦσιν] πολλὰ πλασιοῦσιν idem. πολυπλασιοῦσιν Lob. Vat. M.

φανῇ] φανῶ Par. K.

μὴ ἓν, ἀλλὰ πολλὰ] ἀλλὰ Mon. B.

οἴει] οἶσθα Vind. E. οἶσθ' Flor. ACT.

ἀξιοῦτέ ἐστιν] ἀξιοῦντες ἐστὲ 526 Lob. Vat. BM. ἀξιοῦντε ἐστὶ Ven. C. ἀξιοῦτε ἔστιν Vind. EF.

ἴσον] ἶσόν Lob. cum editis ante Bekkerum. ἶσον Mon. B.

σμικρὸν] σμικρῷ Vind. E.

διαφέρον] Stephanus interrogationis notam, reliqui editores comma adiecerunt.

μόριόν τε] μόριόν τι Vind. E.

ἄλλως δ'] ἄλλως δὲ Vind. EF.

οὖν] *om.* Vind. E. et a m. pr. Ven. B.

παντὶ καὶ οὐδὲ σμικρὸν διαφέρον μόριόν τε ἔχον ἐν ἑαυτῷ οὐδέν; τί ἂν οἴει αὐτοὺς ἀποκρίνασθαι; Τοῦτο ἔγωγε, ὅτι περὶ τούτων λέγουσιν, ὧν διανοηθῆναι μόνον ἐγχωρεῖ, ἄλλως δ' οὐδαμῶς μεταχειρίζεσθαι δυνατόν. Ὁρᾷς οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, ὅτι τῷ ὄντι ἀναγκαῖον ἡμῖν κινδυνεύει εἶναι τὸ μάθημα, ἐπειδὴ φαίνεταί γε προσαναγκάζον αὐτῇ τῇ νοήσει χρῆσθαι B τὴν ψυχὴν ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν; Καὶ μὲν δή, ἔφη, σφόδρα γε ποιεῖ αὐτό. Τί δέ; τόδε ἤδη ἐπεσκέψω, ὡς οἵ τε φύσει λογιστικοὶ εἰς πάντα τὰ μαθήματα ὡς ἔπος εἰπεῖν ὀξεῖς φύονται, οἵ τε βραδεῖς, ἂν ἐν τούτῳ παιδευθῶσι καὶ γυμνάσωνται, κἂν μηδὲν ἄλλο ὠφεληθῶσιν,

ἦν] *om.* Vind. F. Flor. AC.

τῷ ὄντι] *τωόντι* Vind. E.

ἀναγκαῖον ἡμῖν κινδυνεύει εἶναι] *κ. ε. ἀ. ἡ.* Lob. Vat. M. *κ. ἡ. ἀ. ε.* Flor. T.

B *γε*] *τε* Flor. V.

προσαναγκάζον] *προσαναγκάζων* Lob.

αὐτῇ τῇ] *τῇ om.* Par. A. et certe non necessarium est. Sic L. IIII. p. 437. E. *αὐτοῦ πώματος*, huius libri p. 517. E. *αὐτὴν δικαιοσύνην* legimus. Sed quum in reliquis codicibus omnibus exstet et post *αὐτῇ* facillime praetermitti a librario potuerit, pro genuino habendum videtur.

τὴν ψυχὴν] *τῇ ψυχῇ* Vind. F. Vat. B. Flor. AC.

ἐπ' αὐτὴν] *ἐπαυ.* Vind. E.

μὲν] *μὴν* Par. DK. (Flor. RTUV.) editi ante Bekkerum.

Τί δέ;] *Τί δαί;* Stallbaumius in sec. cum Par. A. cui in hoc vocabulo nihil tribuendum esse saepe experti sumus. Neque vero hoc, quod sequitur, tanti ad summam quaestionis momenti est.

ἤδη] *om.* Par. K. Sequentia Theo l. c. p. 9. in haec contraxit: *ἔτι οἱ λογιστικοὶ εἰς πάντα* (*ἅπαντα* cod. Scal.) *τὰ μαθήματα ὀξεῖς φύονται, οἵ τε βραδεῖς εἰς τὸ ὀξύτεροι* (*ὀξύτερον* cod. Thuan.) *αὐτοὶ* (id duo codd. Paris. omittunt.) *αὐτῶν γενέσθαι.*

λογιστικοὶ] *λογικοὶ* Lob. Vat. M.

φύονται] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. C. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRT. et Theo. *φαίνονται*, sup. *ῦον*, Lob. *φαίνονται* reliqui septem cum editis. *videntur* Fic. *φαίνονται* non malum est et ferri debebat, donec latebat melius: melius est *φύονται* propterea, quod acumen illud atque ingenii sollertiam, quae naturali arithmetices facultate praeditis ad omnem scientiam adesse soleat, item naturalem, non arte aut exercitatione paratam esse certius et sine ulla ambiguitate significat, ex quo *facultatum* ab ipsa natura instituto consortio Socrates futurum coniicit, ut qui arithmeticen rite *doceantur*, iidem reliquam scientiam optime *percipiant*. Neque repugnantiae species, quum *οἱ φύσει λογιστικοί*, quos tamen natos esse oporteat, priusquam tales nominari possint, iterum *ὀξεῖς φύεσθαι* dicantur, deterrere nos debet. Est enim prolepsis quaedam, qua ad subiecti descriptionem interdum res praedicato non anteriores tempore, sed posteriores adhibentur: *οἱ φύσει λογιστικοί*, qui quidem postmodum tales apparituri sunt, *ὀξεῖς φύονται* eo scilicet tempore, quo *φύσει λογιστικοὶ* nondum facti sunt. Eodem modo expli-

ὅμως εἴς γε τὸ ὀξύτεροι αὐτοὶ αὑτῶν γίγνεσθαι πάντες
C ἐπιδιδόασιν; Ἔστιν, ἔφη, οὕτω. Καὶ μήν, ὡς ἐγῷμαι, ἅ γε μείζω πόνον παρέχει μανθάνοντι καὶ μελετῶντι, οὐκ ἂν ῥᾳδίως οὐδὲ πολλὰ ἂν εὕροις ὡς τοῦτο. Οὐ γὰρ οὖν. Πάντων δὴ ἕνεκα τούτων οὐκ ἀφετέον τὸ μάθημα, ἀλλ' οἱ ἄριστοι τὰς φύσεις παιδευτέοι ἐν αὐτῷ. Ξύμφημι, ἦ δ' ὅς. Τοῦτο μὲν τοίνυν, εἶπον, ἓν ἡμῖν κείσθω· δεύτερον δὲ τὸ ἐχόμενον τούτου σκεψώμεθα

candus est Phaedri locus p. 253. C: *ἁλίσκεται δὲ δὴ ὁ αἱρεθεὶς τοιῷδε τρόπῳ.* et Leg. L. VIIII. p. 869. A: *ἐὰν μὲν ὁ τελευτήσας πρὶν τελευτῆσαι τὸν δράσαντα φόνου ἀφίῃ ἑκών.* Ceterum verbum *φύεσθαι* non semel in *φαίνεσθαι* corruptum est. Cf supra L. VI. p. 503. B. et Leg. L. IIII. pag. 712. A. ubi pro *φύεται* in Ven. B. Vat. CM. et Flor. C. *φαίνεται*, in Flor. AW. *φαίεται* cum *ύ* super *αί* legitur.

ἂν ἐν] *ἐὰν ἐν* Ven. B. *ἐὰν* Vind. EF. *ἂν* Ang. B.

τούτῳ] *τούτω* cum circumflexo super acuto et *ο* super *ω* Vind. E.

παιδευθῶσι] *παιδευθῶσιν* Lob.

μηδὲν] *μηδὲ* Par. K. secundum Bekkerum.

ὀξύτεροι] *ὀξύτερον* Vind. F. Ang. B.

αὑτῶν] *αὐ.* Mon. B. Vind. EF. Ald. Bas. ab. *ἑαυτῶν* Lob. Vat. M. Flor. AV.

ἐπιδιδόασιν;] *ἐπιδιδόασιν.* et supra *φαίνονται;* editi ante Astii sec.

οὕτω.] *οὕτως.* Bekkerus et Stallbaumius, qui alibi Bekkerum in hac re non sequitur.

C *ἅ γε*] *ἄγε* Vind. F.

μείζω] *μεῖζον* Lob. Vat. M.

πόνον] *πόνων* Ald. — Ut difficile esset quod discerent futuri civitatis custodes et philosophi, Socrates L. VI. p. 503. E. requisiverat, eoque magis nunc arithmeticen probat, quod non facile alia ea difficilior disciplina sit. Scholiastes contra: *ἴσως τοῦτο βούλεται λέγειν ὁ Πλάτων, ὅτι τῶν μετὰ πολλοῦ πόνου κατορθουμένων τεχνῶν οὐκ ἔστιν οὐδεμία τοιαύτη εὔκολος, ὡς ἡ* (id Ruhnkenius omisit.) *ἀριθμητική.* Haerebat in particula *ὡς* ante *τοῦτο*, quam quum ad comparativum *μείζω* referri non posse intelligeret, comparativum ipsum per se accipiendum, adverbium autem *ῥᾳδίως* pro adiectivo habendum statuebat. Sed illud *ὡς* ita dictum est, ut si *οὕτω μέγαν*, non *μείζω* praecessisset. Conf. Apol. pag. 36. D: *οὐκ ἔσθ' ὅτι μᾶλλον πρέπει οὕτως, ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα σιτεῖσθαι, πολύ γε μᾶλλον, ἢ εἴ τις ὑμῶν — νενίκηκεν Ὀλυμπιάσιν.* ubi expressum vides quod hic reticetur. Nostro simillimus est Origenis locus adv. Cels. L. IIII. p. 200: *τίς ἂν ἄλλος λόγος ἐπιστρεφέστερον προσάγει τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τῷ εὖ ζῆν, ὡς ἡ πίστις —;* Adde Theocriti et Euripidis versus a Matthiaeo gramm. p. 851. c. commemoratos.

Οὐ γὰρ οὖν] *οὐγαροῦν* Lob.

παιδευτέοι] *παιδευταῖοι* Vind. F. Flor. RT.

εἶπον] post *ἡμῖν* Lob. Vat. BM. Flor. V.

ἓν] *ἐν* Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. *om.* Fic.

τούτου] *τοῦτο* Vind. F. Flor. AC.

σκεψώμεθα] *σκεψάμεθα* Mon. B.

ἆρά τι] Ita Vind. E. Mon. B. Ast. sec. tert. *ἄρα τι* Lob. Ald. Bas. ab. *ἆρα τί* Vind. F. Flor. ACRTV. Stallb. pr. *ἆρα, τί* Ast. pr. *ἄρα τί* Steph. Bekkerus et

ἄρά τι προσήκει ἡμῖν. Τὸ ποῖον; ἢ γεωμετρίαν, ἔφη, λέγεις; Αὐτὸ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ. Ὅσον μὲν, ἔφη, πρὸς τὰ πολεμικὰ αὐτοῦ τείνει, δῆλον ὅτι προσήκει· πρὸς D γὰρ τὰς στρατοπεδεύσεις καὶ καταλήψεις χωρίων καὶ συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις στρατιᾶς καὶ ὅσα δὴ ἄλλα σχηματίζουσι τὰ στρατόπεδα ἐν αὐταῖς τε ταῖς μάχαις καὶ πορείαις, διαφέροι ἂν αὐτὸς αὐτοῦ γεωμετρικὸς καὶ μὴ ὤν. Ἀλλ' οὖν δὴ, εἶπον, πρὸς μὲν τὰ τοιαῦτα βραχύ

Stallbaumius in sec. hoc pro ἄρα προσήκει ἡμῖν καὶ τί προσήκει ἡμῖν accipiens et Matthiaei gramm. §. 630. conferri iubens, qui §. 488. 12. n. 2. p. 919. duarum interrogationum una enuntiatarum exempla quaedam significavit, quale est Platonicum πῶς τί Theaet. pag. 208. E. et alibi usurpatum. Sed ἄρα τί neque Heindorfius ad Hipp. §. 40. neque alius, quod sciam, sic iunctum monstravit, et ut possit aliquando de re ipsa dubitans aliquis eamque dubitationem per ἄρα ostendens subito quasi non amplius dubitans modum rei exquirere et priori interrogationi alteram per τί enuntiatam copulare, hoc quidem loco inusitatae dictionis pro usitata recipiendae caussa non videtur.

ἡμῖν.] ἡμῖν; Lob. Mon. B. Ald. Bas. ab. σκεψώμεθα hortantis est.

D αὐτοῦ] *om.* Vind. E. αὐτὰ Ald. Bas. a. Steph. αὐτὸ Ast. pr. αὐτὴ idem in sec. „Legitur etiam αὐτοῦ. ut sit ὅσον αὐτοῦ. q. d. ea eius pars quae ad res bellicas pertinet.“ Steph. in m.

τείνει] εἴη Vind. E. εἰ Ang. B. εἰ Vind. F. Flor. ACT.

δῆλον ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. E. Mon. B. Ald. Bas. ab.

προσήκει] *om.* Vind. EF. Ang. B.

καταλήψεις] τὰς κ. Lob. Vat. BM. et a m. s. Ven. B. καταλήψη Vind. F.

χωρίων] τῶν χ. Par. K. sec. Bekk. χωρίον Vind. F.

ἐκτάσεις] ἐκτός Vind. F. ἐκτὸς Vind. E. Ang. B. Flor. ACR. ἐξετάσεις legisse videtur Theo, qui l. c. post γενέσθαι hoc addit: ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ φησί· καὶ ἐν πολέμῳ δ' (καὶ δ' ἐν πολιτικῷ cod. Scal.) αὖ χρήσιμον πρὸς τὰς στρατοπεδεύσεις καὶ καταλήψεις χωρίων καὶ ξυναγωγὰς καὶ ἐξετάσεις στρατιᾶς. Gelderus ἐκτάσεις ex Platone exhibuit.

στρατιᾶς] στρατείας Vind. EF. Vat. B. Ang. B. Flor. ACR. In Lob. ει super ι positum.

σχηματίζουσι] σχηματίζουσα Lob. Vat. M.

διαφέροι] διαφέρει Flor. AC.

αὐτοῦ] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. αὐτοῦ Mon. B. ἑαυτοῦ reliqui cum editis ante Bekkerum. Cf. quae ad p. 538. D. adscripsi.

γεωμετρικὸς] Ante Bekkerum γεωμετρικός τε legebatur, ut infra p. 527. C. etiamnum legitur ἡμμένος τε γεωμετρίας καὶ μή. Sed h. l. τε non solum in Par. AD. Vat. B. et a m. pr. in Ven. C. quos Bekkerus secutum se profitetur, sed etiam in Mon. B. et Bipontinis testibus in Par. K. et in Lob. Flor. UV. omissum his invitis non est quod retineatur.

δὴ] *om.* Par. A. a m. pr. quo remoto fieri potest, ut non tam adversaturus, quam novum quidem, sed ex superioribus colligendum adiecturus Socrates hoc dicere videatur: *Sed quoniam huius rei mentionem iniecisti, illud addam, ad eiusmodi usum* etc. Accedente vero per illam particulam affirmatione graviori hoc dicit: *Sed, quoniam hac de re dicere coepisti, profecto ad eius-*

τι ἂν ἐξαρκοῖ γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν μόριον· τὸ
E δὲ πολὺ αὐτῆς καὶ πορρωτέρω προϊὸν σκοπεῖσθαι δεῖ εἴ τι πρὸς ἐκεῖνο τείνει, πρὸς τὸ ποιεῖν κατιδεῖν ῥᾷον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν. τείνει δὲ, φαμὲν, πάντα αὐτόσε, ὅσα ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον μεταστρέφεσθαι, ἐν ᾧ ἐστὶ τὸ εὐδαιμονέστατον τοῦ ὄντος, ὃ δεῖ αὐτὴν παντὶ τρόπῳ ἰδεῖν. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν εἰ μὲν οὐσίαν ἀναγκάζει θεάσασθαι, προσήκει, εἰ δὲ γένεσιν, οὐ προσήκει. Φαμέν γε δή. Οὐ τοίνυν τοῦτό
527 γε, ἦν δ' ἐγὼ, ἀμφισβητήσουσιν ἡμῖν ὅσοι καὶ σμικρὰ

modi etc. Cf. supra L. VI. p. 501. A. et 509. D. ubi ἀλλ' οὖν positum est, cum L. VIII. p. 544. A. et Phaedon. p. 100. A. ubi ἀλλ' οὖν δὴ legitur. De ἀλλ' οὖν omnino probabiliter disputavit Hoogeveenius doctr. part. Cap. I. sect. XI. sed vim particulae δὴ non respexit.

τὰ] *om.* Lob. Vat. B.

βραχύ] καὶ βραχύ Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. M. (Flor. ACRTUV.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. tacentibus Bip. Id, si per codices liceret, tenendum fuisse Stallbaumium non fugit.

ἐξαρκοῖ] ἐξαρκεῖ Vind. F.

λογισμῶν] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Mon. B. Vat. BM. Flor. UV. λογισμὸν Ven. C. a m. pr. λογισμοῦ reliqui libri cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Singulari usus est Plato Phaedr. pag. 274. C: τοῦτον δὲ πρῶτον ἀριθμόν τε καὶ λογισμὸν εὑρεῖν καὶ γεωμετρίαν καὶ ἀστρονομίαν. Euthyphr. p. 7. B: ἐπὶ λογισμὸν ἐλθόντες περί γε τῶν τοιούτων ταχὺ ἂν ἀπαλλαγεῖμεν. Plurali supra L. VI. p. 510. C: οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας τε καὶ λογισμοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα πραγματευόμενοι. et huius libri p. 525. C: ῥηθέντος τοῦ περὶ τοὺς λογισμοὺς μαθήματος. et p. 536. D: τὰ μὲν τοίνυν λογισμῶν τε καὶ γεωμετριῶν καὶ πάσης τῆς προπαιδείας. item Xenophon Mem. L. IIII. c. 7. §. 8: ἐκέλευε δὲ καὶ λογισμοὺς μανθάνειν. quem locum Schneiderus in lexico rectius, quam in indice libri Xenophontei interpretatus est.

τὸ] τ, sup. οἱ, Vind. F. τὰ Flor. AC.

προϊὸν] προσιὸν Par. A. προϊὼν cum ο super ω Vind. F.

ἐκεῖνο] ἐκείνων Par. K. sec. E Bip.

τείνει δὲ] τείνειν δὲ Vind. E. Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. RT.

αὐτόσε] αὐτά τε Vind. E. *om.* Flor. UV.

ἐστὶ] ἔστι Ast. tert. Stallb. sec.

ὃ] οὗ Par. A. quod vitiosum est, quia relativum ad τὸ εὐδαιμονέστατον pertinet.

λέγεις] *om.* Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. et a m. pr. Ven. C.

εἰ δὲ γένεσιν, οὐ προσήκει] *om.* Ang. B.

τοῦτό γε] γε *om.* Vind. EF. Ven. B. Ang. B.

ἀμφισβητήσουσιν] ἀμφισβητοῦσιν Vind. E. Flor. ACRT. 527

σμικρὰ] μικρὰ Vind. EF.

λόγοις] *om.* Ven. B.

ὑπὸ] τοῖς ὑπὸ Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT.

μάλα] μάλιστα iidem (μάλιστά Vind. E.) et Ven. B.

ἀναγκαίως] *quasi coacti saepe* Fic. V. L. VI. p. 510. B. — 511. A. cuius loci consideratio

γεωμετρίας ἔμπειροι, ὅτι αὕτη ἡ ἐπιστήμη πᾶν τοὐναντίον ἔχει τοῖς ἐν αὐτῇ λόγοις λεγομένοις ὑπὸ τῶν μεταχειριζομένων. Πῶς; ἔφη. Λέγουσι μέν που μάλα γελοίως τε καὶ ἀναγκαίως· ὡς γὰρ πράττοντές τε καὶ πράξεως ἕνεκα πάντας τοὺς λόγους ποιούμενοι λέγουσι, τετραγωνίζειν τε καὶ παρατείνειν καὶ προστιθέναι καὶ πάντα οὕτω φθεγγόμενοι· τὸ δ' ἔστι που πᾶν τὸ μάθημα γνώσεως ἕνεκα ἐπιτηδευόμενον. Παντάπασι μὲν οὖν, B
ἔφη. Οὐκοῦν τοῦτο ἔτι διομολογητέον; Τὸ ποῖον; Ὡς τοῦ ἀεὶ ὄντος γνώσεως, ἀλλ' οὐ τοῦ ποτέ τι γιγνομένου

eos, qui hic illius aevi geometras reprehendi autumant, non methodum illorum, sed vitium quoddam ipsius scientiae notari docebit, quae quum res sensibiles adhibere ad theoremata sua explicanda cogatur, verbis quoque efficientiam sensibilem significantibus uti debeat; quamquam hic locus ipse et quod Socrates vel paullulum geometriae peritos secum consensuros affirmat, idem docere eos poterat.

οὕτω] οὗτοι Lob. Vat. B.

τὸ δ' ἔστι] τὸ δ' ἐστὶ Lob. Mon. B. Vind. E. Steph. Ast. pr. sec. τό δ' ἔστι Ald. Bas. ab. In hac formula, cuius usum exemplis Heindorfius ad Theaet. §. 37. rationem Astius in comm. ad L. I. p. 363. explicuit, verbum substantivum formulam excipiens inclinari recusat. Cf. Protag. p. 344. E: τὸ δ' ἔστι γενέσθαι μὲν χαλεπὸν, δυνατὸν δὲ ἐσθλὸν, ἔμμεναι δὲ ἀδύνατον. Sic unus inter recentiores Bekkerus: reliqui τὸ δ' ἐστί. Cf. D.

B Τὸ ποῖον;] om. Mon. B.

Ὡς τοῦ] Ita cum reliquis omnibus Ven. B. a m. pr. In editionibus ante Bekkerum τῆς interpositum.

τι] om. Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT. Fic. et Stallbaumius in sec. incertum utrum significatione magis, an casu pronominis offensus. Sed significatio nullam difficultatem habet: ad casum quod attinet, sane soloecismo similis et Graeci pariter atque Latini participii naturae contraria est haec nominativi cum genitivo constructio, et tamen, quemadmodum τὸ ποτέ τι γιγνόμενον, ita etiam τοῦ ποτέ τι γιγνομένου dici potuisse videtur, ipsa vocabuli brevitate et ambiguitate vitium occultante. Simili libertate Galenus de Hipp. et Plat. decr. L. VIII. in. T. V. p. 649. Kühn. οὐδὲν ὡς πρὸς τὰ παρόντα διαφέροντος dixit, maiore Origenes adv. Cels. L. IIII. p. 200. inf. ὡς μόνης ψυχῆς ἔργον οὔσης θεοῦ, maxima ipse Plato Polit. p. 272. E: πάσας ἑκάστης τῆς ψυχῆς τὰς γενέσεις ἀποδεδωκυίας, ὅσα ἦν ἑκάστῃ προσταχθὲν, τοσαῦτα εἰς γῆν σπέρματα πεσούσης. Atque ut haec ob codicum discrepantiam pro corruptis haberi, Origenis ἔργον autem facile in ἔργου mutari possit, Galeni quidem οὐδὲν extra dubitationem positum et ad τι tuendum sufficere videtur. Nec magnopere obstat Alcinous isag. c. 7. haec e nostro loco repetens: τό γε μὴν κατὰ τὴν γεωμετρίαν ἐπιτηδειότατον καὶ αὐτὸ πρὸς τὴν τοῦ ἀγαθοῦ γνῶσιν, ὅταν γέ τις μὴ πράξεως ἕνεκεν μετίῃ γεωμετρίαν, ἀλλὰ προσχρώμενος αὐτῇ ὡς ἐπὶ τὸ ὂν ἀεὶ ἀνιέναι καὶ μὴ διατρίβειν περὶ τὸ γινόμενον καὶ ἀπολλύμενον.

γιγνομένου] γιν. Vind. E.

καὶ ἀπολλυμένου. Εὐομολόγητον, ἔφη· τοῦ γὰρ ἀεὶ ὄντος ἡ γεωμετρικὴ γνῶσίς ἐστιν. Ὁλκὸν ἄρα, ὦ γενναῖε, ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν εἴη ἂν καὶ ἀπεργαστικὸν φιλοσόφου διανοίας πρὸς τὸ ἄνω σχεῖν ἃ νῦν κάτω οὐ δέον ἔχομεν. Ὡς οἷόν τε μάλιστα, ἔφη. Ὡς οἷόν τ' ἄρα,
C ἦν δ' ἐγώ, μάλιστα προστακτέον, ὅπως οἱ ἐν τῇ καλλιπόλει σοι μηδενὶ τρόπῳ γεωμετρίας ἀφέξονται. καὶ γὰρ τὰ πάρεργα αὐτοῦ οὐ σμικρά. Ποῖα; ἦ δ' ὅς. Ἅ τε δὴ σὺ εἶπες, ἦν δ' ἐγώ, τὰ περὶ τὸν πόλεμον, καὶ δὴ

Εὐομολόγητον] *διομολογητέον* Ang. B. Flor. ACRT. *εὖ διομολογητέον* Par. A. adscripto, ut Faehsius refert, in margine vulgato. Fortasse Plato *εὐδιομολόγητον* scripsit.

γὰρ] *δὲ* Lob. Vat. M.

γεωμετρικὴ] In Ald. Bas. ab. Steph. comma additum editoribus hoc nomen substantivum visum esse arguit. Mihi adiectivum videtur.

Ὁλκὸν] Ita Par. A. Ang. B. Flor. ACRT. *ὀρκὸν* Vind. F. *οὐκοῦν* Vind. E. *ἕλκον* Ven. C. a m. s. et reliqui cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Cf. ad p. 521. D. dicta.

ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν] Sic iidem, qui *ὁλκὸν*, et Vind. EF. Ven. C. *ψυχὴν πρὸς ἀλήθειαν* reliqui praeter Ven. B. qui cum editis supra significatis *πρὸς ἀλήθειαν ψυχὴν* exhibet.

ἃ] *ἂν* Vind. F.

οἷόν τ'] *οἷόν τε* Vind. EF.

C *καλλιπόλει*] *καλλειπόλει* Vat. B. *καλῇ πόλει* Ven. C. a m. s. *καλλίστῃ πόλει* Ven. B. Bas. b. Steph. „In praeced. editionibus *καλλιπόλει*, pro quo quidam vet. *καλλίστῃ πόλει*. Alioqui videri potuisset scribendum *καλῇ πόλει*. Sed superlativum gradum agnoscit et Fic.“ idem in m. (*qui praeclarissimam hanc habitant civitatem* Fic.) Themistius or. XXI. p. 248. A: *βασανιστήρια, οἷς ἐκάθηρε τοὺς φιλοσόφους ἐν τῇ καλλιπόλει καὶ ἀπειργάσατο τελειότερον, ἢ Φειδίας τὰ ἀγάλματα.* quem locum Astius de Platone eiusque civitate agentem recte ad stabiliendam lectionem *καλλιπόλει* adhibuit. Sed ne Stephanum quidem sine ratione recipere eam dubitasse et tamen recipiendam esse ex eis apparet, quae Lobeckius ad Phryn. p. 600. sqq. de huiusmodi compositionibus verborum disputavit.

σοι] *σου* Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. sec.

ἀφέξονται] Ita Lob. Vat. BM. Reliqui codices (Par. K. sec. Bekk.) et editi ante Steph. *ἀφέξωνται* habent.

αὐτοῦ] „Quomodo quis tueri possit genitivum *αὐτοῦ* non intelligo, quum genitivo opus sit qui *περὶ τῆς γεωμετρίας* dicatur, cuius nomen praecessit. Nec vero dubito quin scriptum ita fuerit in Fic. libro: qui hunc locum ita vertit — *quae praeter ipsius propositum quodammodo esse videntur* —.“ Steph. p. 25. quem mireris tam cito oblitum esse illorum p. 526. C: *ἢ γεωμετρίαν λέγεις; αὐτὸ τοῦτο.* ut alia permulta taceam, quae significavit Matthiae gramm. p. 819. sq. Cf. Vol. I. p. 364, a.

Ποῖα] *ποία* Vind. F.

εἶπες] In Ven. C. *ας* super *ες* scriptum.

πόλεμον,] Ita Astius in tert. et Stallbaumius. *πόλεμον.* vel *πόλεμον·* reliqui editores.

καὶ δὴ καὶ] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.

καὶ πρὸς πάσας μαθήσεις, ὥστε κάλλιον ἀποδέχεσθαι, ἴσμεν που ὅτι τῷ ὅλῳ καὶ παντὶ διοίσει ἡμμένος τε γεωμετρίας καὶ μή. Τῷ παντὶ μέντοι νὴ Δί', ἔφη. Δεύτερον δὴ τοῦτο τιθῶμεν μάθημα τοῖς νέοις; Τιθῶμεν, ἔφη. Τί δέ; τρίτον θῶμεν ἀστρονομίαν; ἢ οὐ δο- D
κεῖ; Ἔμοιγ' οὖν, ἔφη· τὸ γὰρ περὶ ὥρας εὐαισθητοτέρως ἔχειν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν οὐ μόνον γεωργίᾳ οὐδὲ ναυτιλίᾳ προσήκει, ἀλλὰ καὶ στρατηγίᾳ οὐχ ἧττον. Ἡδὺς εἶ, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἔοικας δεδιότι τοὺς πολλούς,

Steph. Bekk. Ast. tert. Stallb. καὶ δὴ reliqui.
ὥστε] ὡς τὸ Lob. Vat. M. et a m. pr. B. Ang. B. Flor. RT.
ἴσμεν] ἰσμέν Vind. E. ἴσως μέν Flor. R. Ang. B.
γεωμετρίας] καὶ γ. Lob. Vat. B. Ven. C. γ. τὲ Vind. E.
μέντοι] μὲν Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.
Δεύτερον — ἔφη.] *om.* Lob. Mon. B. Vat. B. et a m. pr. M. Par. DK.
νέοις;] νέοις. editi ante Bekkerum.
ἔφη] ἔχη Ald. Bas. a. ἔχει Bas. b.
Τί δέ;] τί δ' ἔφη Vat. M. Τί δαί; cum Par. A. Flor. T. Stallbaumius in sec. In Vind. E. Mon. B. Ald. Bas. ab. sine distinctione τί δὲ τρίτον etc. scriptum et in Mon. B. post θῶμεν interrogationis signum positum.
D Ἔμοιγ' οὖν] ἔμοιγοῦν Vind. F. Ἐμοὶ γοῦν Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, quemadmodum est in Lob. scriptum. Cf. Vol. I. pag. 30. Hoc vero loco etiam verbi ellipsis Bekkeri rationi adversatur.
τὸ] :τὸ Vind. E. Τὸ Bas. ab.
ναυτιλίᾳ] ναυτηλία Vind. E. Flor. R.
Ἡδὺς etc.] Theo l. c. p. 6: τό τε χρήσιμον παραδεικνὺς τῶν μαθημάτων φησίν· ἡδὺς εἶ, (ἐστὶν cod. Scal.) ὅτι ἔοικας δεδιέναι, μὴ ἄχρηστα τὰ μαθήματα προστάττοιμι. (καὶ προστάττοιμι cod. Reg. 3. προσταττῶμεν cod. Scal.) τὸ δ' ἐστὶν (τουτέστιν idem.) οὐ πάνυ φαύλοις, ἀλλὰ πᾶσι χαλεπὸν (χαλ. πᾶ. idem.) πιστευθῆναι, ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν ἑκάστου οἷον ὀργάνοις τὸ ψυχῆς ἐκκαθαίρεται καὶ ἀναζωπυρεῖται ὄμμα τυφλούμενον καὶ ἀποσβεννύμενον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, κρεῖττον ὂν σωθῆναι μυρίων ὀμμάτων· μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἀλήθεια (ἡ ἀλ. idem.) ὁρᾶται. Nicomachus isag. arithm. L. I. c. 3. pag. 71. Ast. καθὰ καὶ ὁ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σωκράτης τοῦ προσδιαλεγομένου αἰτίας τινὰς εὐλόγους ἐπιφέρειν δοκοῦντος τοῖς μαθήμασιν — ἐπιπλήττων φησίν· ὡς ἡδὺς εἶ, (λῶστε addit cod. 76.) οτι ἔοικας δεδιέναι, μὴ ἄρα ἄχρηστα ταῦτα (id *om.* idem.) τὰ μαθήματα προστάττοιμι. τὸ δέ ἐστι παγχάλεπον, μᾶλλον δὲ ἀδύνατον· ὄμμα γὰρ τῆς (*om.* idem et cod. 482.) ψυχῆς ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων ἀποτυφλούμενον καὶ κατορυττόμενον διὰ τούτων μόνων ἀναζωπυρεῖται καὶ ἀνεγείρεται, κρεῖττον ὂν σωθῆναι μυρίων σωματικῶν ὀμμάτων· μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἡ περὶ τοῦ παντὸς ἀλήθεια ὁρᾶται. — Pro ἡδὺς Mon. B. Par. DK. Flor. U. ὡς ἡδὺς exhibent, quod Astius tenuit. Etiam Ficinus: *Quam dulcis vir es.* Atque ita Gorg. p. 491. E: ὡς ἡδὺς εἶ. Hipp. mai. p. 288. B: ὡς γλυκὺς εἶ, φήσει, ὦ Σώκρατες. Sed supra L. I. p. 337. D: ἡδὺς γὰρ εἶ. quem ad locum Timaei glossam (ἡδύς· εὐήθης

μὴ δοκῇς ἄχρηστα μαθήματα προστάττειν. τὸ δ' ἔστιν οὐ πάνυ φαῦλον, ἀλλὰ χαλεπὸν πιστεῦσαι, ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν ἑκάστου ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκκα-
E θαίρεταί τε καὶ ἀναζωπυρεῖται ἀπολλύμενον καὶ τυφλούμενον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, κρεῖττον ὂν σωθῆναι μυρίων ὀμμάτων· μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἀλήθεια ὁρᾶται. οἷς μὲν οὖν ταῦτα ξυνδοκεῖ ἀμηχάνως ὡς εὖ δόξεις λέγειν, ὅσοι δὲ τούτου μηδαμῇ ᾐσθημένοι εἰσὶν, εἰκό-

καὶ ἄφρων.) a Ruhnkenio illustratam significavi.

εἶ] εἲ Vind. E.

δεδιότι] De hoc dativo conf. Heindorfius ad Crat. p. 416. E.

δοκῇς] δοκεῖς Flor. U. et a m. pr. Mon. B.

μαθήματα] τὰ μ. Par. K.

τὸ δ'] τόδ' Ald. Bas. ab. τοδέ Lob. τοῦδ' Vind. F. τοῦδε Flor. ACR. τοῦτο δ' Vind. E. Ang. B.

ἔστιν] In editis ante Stallbaumii sec. ἐστὶν scriptum est, quo ille tacite in ἔστιν mutato sensum loci fere eundem, quem Theo, esse statuit: *lepide agis, quum vereri videaris, ne homines putent te inutiles disciplinas praescribere. Illud vero haud sane facile, sed difficile est ad persuadendum, hisce disciplinis* etc. qua interpretatione adhibita non apparet, quo iure Socrates Glauconem istud verentem reprehendere, aut hanc intelligendae utilitatis, quam istae disciplinae habeant, difficultatem opponere speciosae earum inutilitati potuerit. Itaque hoc potius dicere videtur: *tu vereris, ne inutiles disciplinas praecipere videaris, quum tamen minime contemnendam, quamquam ad credendum difficilem utilitatem hanc habeant, quod* etc. et ita demum ἔστιν aptum et necessarium est, ut paullo ante ad A. demonstravimus. Nicomachi interpretatio, si integra est, longe a vero aberravit.

ἑκάστου] Ita Par. ADK. Lob. Vind. EF. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. M. et a m. pr. B. Flor. ACR. Theo et scholiastes, (ἑκάστου ἀνδρὸς τοῦ μανθάνοντος) quos merito secutus est cum Astio in tert. Stallbaumius. Reliqui codices et editi ἑκάστοις habent, quod etiam ambiguitate laborat.

ὄργανόν τι] ὄργανόν τε Vind. EF. Ang. B. Flor. AC. quibus Stallbaumius Flor. V. addit, ex quo postea ὄργανόν τι τῆς affert. Videtur τε pro τι in Flor. R. repertum fuisse, τι τῆς in V. exstare.

τε] τι Lob.

κρεῖττον ὂν etc.] Plutarchus E symposiac. L. VIII. probl. 2. quo quaerit, πῶς Πλάτων ἔλεγε τὸν θεὸν ἀεὶ γεωμετρεῖν, p. 718. D. hunc locum et Phaedon. p. 83. D. simul respiciens ἐθιζομένη γὰρ, inquit, (sc. ἡ διάνοια) ὑπὸ τοῦ σφόδρα πονεῖν καὶ ἥδεσθαι τῷ περὶ τὰ σώματα πλανητῷ προσέχειν ὡς ὄντι τοῦ ἀληθῶς ὄντος τυφλοῦται καὶ τὸ μυρίων ἀντάξιον ὀμμάτων (ita cod. Vulcobii: ὀνομάτων ed. Ald. Bas. σωμάτων Steph.) ὄργανον ψυχῆς καὶ φέγγος ἀπόλλυσιν, ᾧ μόνῳ θεατόν ἐστι τὸ θεῖον. Iamblichus de vita Pythag. c. 16. §. 70. pag. 148. Kiessl. τὸ θεῖον ὄμμα κρεῖττον ὂν σωθῆναι κατὰ τὸν Πλάτωνα μυρίων σαρκίνων ὀμμάτων. Alcinous isag. c. 27. p. 114: ὅθεν δὴ καὶ μεγάλων τε καὶ θαυμασίων τὰς τῷ ὄντι φιλοσόφους ψυχὰς ἔφασκεν ἀναμέστους καὶ μετὰ τὴν τοῦ σώματος διάλυσιν συνεστίους θεοῖς γινομένας καὶ συμπεριπολούσας καὶ τὸ τῆς ἀληθείας πεδίον θεωμένας, ἐπείπερ καὶ ἐν τῷ ζῆν ἐφίεντο τῆς ἐπιστήμης αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιτήδευ-

τως ἡγήσονταί σε λέγειν οὐδέν· ἄλλην γὰρ ἀπ' αὐτῶν οὐχ ὁρῶσιν ἀξίαν λόγου ὠφέλειαν. σκόπει οὖν αὐτόθεν, πρὸς ποτέρους διαλέγῃ, ἢ πρὸς οὐδετέρους, ἀλλὰ σαυ- 528
τοῦ ἕνεκα τὸ μέγιστον ποιεῖ τοὺς λόγους, φθονοῖς μὴν οὐδ' ἂν ἄλλῳ, εἴ τίς τι δύναιτο ἀπ' αὐτῶν ὄνασθαι. Οὕτως, ἔφη, αἱροῦμαι, ἐμαυτοῦ ἕνεκα τὸ πλεῖστον λέγειν τε καὶ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι. Ἄναγε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, εἰς τοὐπίσω· νῦν δὴ γὰρ οὐκ ὀρθῶς

σιν αὐτοῦ προετίμων, ἀφ' ἧς ὥσπερ τι ὄμμα ψυχῆς ἐκκαθηραμένους καὶ ἀναζωπυρήσαντας ἀπολλύμενόν τε καὶ ἀποτυφλούμενον, κρεῖττον ὂν σώζεσθαι μυρίων ὀμμάτων, δυνατοὺς γίνεσθαι ἐπορέξασθαι τῆς τοῦ λογικοῦ παντὸς φύσεως.

ἀμηχάνως ὡς] ὡς *om.* Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

μηδαμῇ] μηδαμὴ Vind. F. μηδαμῆ Steph. Ast. pr. sec.

ἡσθημένοι] ἡσθημένοις Flor. A.

οὐχ] *om.* Lob. Vat. M.

διαλέγῃ] διαλέγει Ang. B. et recentiores.

ἢ πρὸς οὐδετέρους] Ita Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT. et Ficinus: *an forte cum neutris.* Reliqui cum editis οὐ inter ἢ et πρὸς interpositum habent, cui, si post ὄνασθαι cum Astio in pr. et sec. et Stallbaumio in sec. interrogationis signum fieri debet, hic non est locus. Nam qui videre aliquem iubet, cum utris disputet, non potest simul opinari eum cum neutris disputare, nedum hanc opinionem tamquam rationem, cur illud iubeat, pronuntiare; quod utrumque secundum illam lectionem Socrates facit. Cf. L. VI. p. 505. C: ἢ οὐ καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται ὁμολογεῖν ἡδονὰς εἶναι κακάς; et sic sexcenties. Accedit quod Glauco οὕτως αἱροῦμαι respondens optionem sibi aliquam a Socrate datam, non affirmandum aliquid propositum ostendit. Itaque post ὄνασθαι cum reliquis editoribus punctum et ante ἢ οὐ non colon, quod iidem habent, sed comma faciendum erit, ut Socrates videre eum iubeat, utrum eligere alterutros, an negligere utrosque malit. Verum ne sic quidem negationi locus, et dictionis πρὸς ποτέρους pro πότερον πρὸς ὁποτέρους accipiendae brevitas incommoda et obscura videtur. Quare οὐ delevi: Platonem tamen σὺ pro eo scripsisse suspicor.

ποιεῖ] Ita Par. A. Vind. F. 528
ποιείη Vind. E. ποιῇς cum εῖ super ῇ Ang. B. ποιῆι Lob. ποιῆ Mon. B. ποιῇ Ald. Bas. ab. Steph.

φθονοῖς] φθονεῖς Lob. Vat. B. et a m. s. Ven. C. φθονεῖν non Stephanus, ut Bekkeri typotheta voluit, sed Mon. B.

μὴν] μέντοι Ald. Bas. ab. Steph. Ast. et fortasse Ven. B. a m. pr. Hunc enim correctum Bekkerus tradit μὴν exhibere cum reliquis, inter quos etiam Mon. B. referendus est, cuius notam ille praetermisit, vel, si Bipontinorum silentium non fallit, cum Parisiensis K. nota confudit.

τι] *om.* Par. K. sec. Bekk.

ὄνασθαι] ὤνασθαι Ald. Bas. ab.

Οὕτως] οὕτω γ' Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT. editi ante Bekkerum.

λέγειν] *om.* Vind. E.

Ἄναγε] ἀνάγαγε idem. Ἄνα γε Ald. Ἄρα γε Bas. a. ἄρα γε Bas. b. et Par. K. sec. Bekk.

δὴ] *om.* Vind. E.

τὸ ἑξῆς ἐλάβομεν τῇ γεωμετρίᾳ. Πῶς λαβόντες; ἔφη. Μετὰ ἐπίπεδον, ἦν δ' ἐγώ, ἐν περιφορᾷ ὂν ἤδη στερεὸν λα- 486
B βόντες, πρὶν αὐτὸ καθ' αὐτὸ λαβεῖν· ὀρθῶς δὲ ἔχει ἑξῆς μετὰ δευτέραν αὔξην τρίτην λαμβάνειν. ἔστι δέ που τοῦτο περὶ τὴν τῶν κύβων αὔξην καὶ τὸ βάθους μετέχον. Ἔστι γάρ, ἔφη· ἀλλὰ ταῦτά γε, ὦ Σώκρατες, δοκεῖ οὔπω εὑρῆσθαι. Διττὰ γάρ, ἦν δ' ἐγώ, τὰ αἴτια· ὅτι τε οὐδεμία πόλις ἐντίμως αὐτὰ ἔχει, ἀσθενῶς ζητεῖται χαλεπὰ ὄντα, ἐπιστάτου τε δέονται οἱ ζητοῦντες, ἄνευ οὗ οὐκ ἂν εὕροιεν· ὃν πρῶτον μὲν γενέσθαι χαλεπόν,
C ἔπειτα καὶ γενομένου, ὡς νῦν ἔχει, οὐκ ἂν πείθοιντο

τὸ ἑξῆς] τοεξῆς Vind. E. τὸ ἐξῆς Vind. F.

τῇ γεωμετρίᾳ] τρία Mon. B. In Lob. ἣν super ῆι et αν super α scriptum.

ἐν] Huic in Mon. B. τὸ int. vers. a m. s. praescriptum est.

καθ' αὐτὸ] καθαυτὸ Vind. F. καθαυτὸ τὸ Vind. E.

B *δὲ ἔχει ἑξῆς*] δὴ ἔχει Vind. E. — Alcinous isag. c. 7: καὶ μὴν ἥ γε στερεομετρία (v. ἥ τε γεωμετρία) χρησιμωτάτη· μετὰ γὰρ τὴν δευτέραν αὔξησιν ἀκόλουθος ἡ κατ' αὐτὴν θεωρία τρίτην αὔξησιν ἔχουσα.

τοῦτο] om. Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT.

βάθους] βάθος Lob. Vind. F. Vat. BM. Flor. RT.

δοκεῖ οὔπω] Ita Par. ADK. Lob. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Flor. UV. οὔπω δοκεῖς Vind. E. οὔπω δοκεῖ reliqui et editiones ante Bekkerum.

ὅτι τε] ὅτι om. Ang. B. τε om. Lob. Flor. V. Vat. B. et a m. pr. M.

ἀσθενῶς] ἀσθενῶς τε Mon. B. Par. DK. Flor. U. Fic. (*et cum inventu difficilia sint, haud ardenter quaeruntur:*) Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

ζητεῖται] ζητεῖτε Lob. Vat. M. et, sup. αι, B.

ἐπιστάτου τε] τε om. Par. A. a m. pr. In Lob. eius loco ante correctionem δὲ erat. Astius in text. γε pro eo requirit.

ἄνευ] post οὗ Vind. EF. Ven. B. Flor. ACRTV. Vat. M. a m. s. Stallb. pr.

ὃν] ὧν Vind. E.

πρῶτον] τρόπον, in m. πρῶτον, Par. D.

γενομένου] γενομένους Bas. b.

εἰ δὲ — πείθοιντο] om. Mon. B. C

ξυνεπιστατοῖ] ξυνεπίστατοι Vind. F. ξυνεπίσταται Vind. E. ξυνεπιστατεῖ Lob. Vat. M. Flor. TV.

καὶ] In Mon. B. a m. s. τοι int. vers. additum est.

ξυνεχῶς] συν. Vind. F.

ἐντόνως] εὐτόνως Vind. EF. Flor. RT. et cum υ super ν Ang. B. ἐμπόνως Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

ἔχει] ἔχοι Mon. B. Flor. UV. Stallb. pr.

νῦν ὑπὸ] Vulgo additum μὲν quamvis bonum secundum Par. ADK. (de quo Bipontini tacent) Lob. Mon. B. Ven. C. Flor. UV. et Vat. M. a m. pr. omisi, quibus libris hoc eodem iure debetur, quo obsequium in οὕτως (A.) δοκεῖ οὔπω (B.) et ἄνευ οὗ ne a Bekkero quidem negatum; praesertim quum μὲν ob sequens δὲ librariis necessarium videri potuerit et alibi non semel interpolatum reperiatur. Conf. Vol. I. p. 162, a. n. 7. et 184, a. n. 1.

κολουόμενα] κουλουόμενα Lob. κωλυόμενα Vind. EF. Ang. B. et a m. pr. Ven. B. Idem Fici-

οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ, μεγαλοφρονούμενοι. εἰ δὲ πόλις ὅλη ξυνεπιστατοῖ, ἐντίμως ἄγουσα αὐτὰ, οὗτοί τε ἂν πείθοιντο, καὶ ξυνεχῶς τε ἂν καὶ ἐντόνως ζητούμενα ἐκφανῆ γένοιτο ὅπῃ ἔχει· ἐπεὶ καὶ νῦν ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα, ὑπὸ δὲ τῶν ζητούντων λόγον οὐκ ἐχόντων, καθ' ὅτι χρήσιμα, ὅμως πρὸς ἅπαντα ταῦτα βίᾳ ὑπὸ χάριτος αὐξάνεται, καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν D αὐτὰ φανῆναι. Καὶ μὲν δὴ, ἔφη, τό γε ἐπίχαρι καὶ διαφερόντως ἔχει. ἀλλά μοι σαφέστερον εἰπὲ ἃ νῦν δὴ ἔλεγες. τὴν μὲν γάρ που τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν γεωμετρίαν ἐτίθης. Ναὶ, ἦν δ' ἐγώ. Εἶτά γ', ἔφη, τὸ

nus legisse videtur: *quamquam et vulgus ista contemnit et prohibet.* Nec multum interest. Scilicet eo, quod vulgo stereometriam contemnebant, fiebat, ut minora incrementa caperet. Alterum obstaculum erat, quod qui ei operam dabant, utilitatem eius et cum altiori mathesi coniunctionem nondum perspexerant, qua intellecta et rectius et studiosius eam tractaturi fuissent. Cf. *Historia problematis de cubi duplicatione auctore N. Th. Reimer.* (Gottingae 1798.) c. VI. p. 35. sq. In verbis autem hoc alterum demonstrantibus participium, velut διωκόμενα vel ζητούμενα, post χρήσιμα omissum, et quoniam incrementum disciplinae a quaerentibus illis quamvis utilitatis eius ignaris proficiscebatur, hoc ipsum αὐξάνεται cum ὑπὸ τῶν ζητούντων constructum, hisque interpositum δὲ quasi primitivae orationis monumentum relictum est. Male igitur Stallbaumius καὶ κολουόμενα post χρήσιμα ponenda suspicatur. Unde tandem incrementa caperet ars, nisi ὑπὸ τῶν ζητούντων? Neque probabiliter Schleiermacherus: *da sie schon jezt, wiewol von den meisten gar nicht geachtet, sondern eher gehemmt, und von den Forschenden selbst, welche die rechte Einsicht nicht haben, nur so weit als sie nüzlich ist, dennoch dem allen zum Troz vermöge ihres innern Reizes gedeiht.* Propius ad Graeca accesserint haec: *da es auch jetzt schon von der Menge verachtet und unterdrückt und von suchenden, die nicht anzugeben wissen, wiefern es nützt, gleichwohl trotz allen dem unwillkürlich wegen seines Reizes grösseren Bestand erhält.*

καθ' ὅτι] καθότι Lob. Vind. EF. Mon. B.

αὐξάνεται] αὐξάνεσθαι Vind. B. Mon. C.

αὐτὰ] ταῦτα Vind. BE. Mon. D C. Vat. H. Flor. ACTV. Ast. sec.

τό γε] τό γ' Vind. F.

ἔχει] ἔχοι Mon. C.

τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν] Proclus in Euclidis librum I. (Bas. 1533.) p. 32: τοῖς μὲν παλαιοτέροις τῶν φιλοσόφων οὐκ ἐδόκει τῆς ἐπιφανείας εἶδος τίθεσθαι τὸ ἐπίπεδον, ἀλλ' ὡς ταὐτὸ ἑκάτερον παραλαμβάνειν εἰς παράστασιν τοῦ διχῇ διαστάντος μεγέθους. οὕτω γὰρ καὶ ὁ θεῖος Πλάτων τὴν γεωμετρίαν τῶν ἐπιπέδων ἔφατο θεωρητικὴν εἶναι πρὸς τὴν στερεομετρίαν αὐτὴν ἀντιδιαιρῶν, ὡς ἂν τῆς αὐτῆς οὔσης τῷ ἐπιπέδῳ τῆς ἐπιφανείας.

ἐτίθης] Ita Par. A. Vind. B. Mon. BC. Ven. C. Vat. H. Flor. V. ἐτίθεις reliqui mei et Florentini et editiones ante Bekkerum et Stallbaumius. Vid. ad L. VI. p. 497. D. In Vind. B. Mon. C.

μὲν πρῶτον ἀστρονομίαν μετὰ ταύτην, ὕστερον δ' ἀνεχώρησας. Σπεύδων γάρ, ἔφην, ταχὺ πάντα διεξελθεῖν μᾶλλον βραδύνω· ἑξῆς γὰρ οὖσαν τὴν βάθους αὔξης μέθοδον, ὅτι τῇ ζητήσει γελοίως ἔχει, ὑπερβὰς αὐτὴν
E μετὰ γεωμετρίαν ἀστρονομίαν ἔλεγον, φορὰν οὖσαν βάθους. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Τέταρτον τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τιθῶμεν μάθημα ἀστρονομίαν, ὡς ὑπαρχούσης τῆς νῦν παραλειπομένης, ἐὰν αὐτὴν πόλις μετίῃ. Εἰκός, ἦ δ' ὅς. καὶ ὅ γε νῦν δή μοι, ὦ Σώκρατες, ἐπέπληξας περὶ ἀστρονομίας ὡς φορτικῶς ἐπαινοῦντι, νῦν
529 ᾗ σὺ μετέρχῃ ἐπαινῶ. παντὶ γάρ μοι δοκεῖ δῆλον, ὅτι

Ald. Bas. ab. signum est interrogandi.

γ'] γε Mon. C.

μετὰ ταύτην] Ita Par. A. Vind. E. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Bas. b. et ante ἀστρονομίαν Vind. B. Mon. C. μεταταῦτα τὴν Vind. F. μετ' αὐτὴν reliqui libri scripti et editi. Cf. p. 529. E.

δ'] δὲ Lob.

ἀνεχώρησας] ἀνεχώρισας Ald. Bas. ab.

ἔφην] ἔφη Lob.

ἑξῆς] ἐξ ἧς Vind. E. Pro aspero Vind. F. e corr. lenem habet.

βάθους] βάθος Vind. F.

αὔξης] αὔξην Lob. Vat. M. αὔξησιν Vind. F. Flor. R. „Vat. M." Puto Ang. B.

γελοίως] γελοῖος Bas. b. γελοίως ἔχειν τῇ ζητήσει dicitur stereometria non „quia ita est comparata, ut eam disquirere ridiculum sit" quemadmodum Stallbaumius explicat, sed quia imperite tractabatur. Cf. p. 529. E: κάλλιστα μὲν ἔχειν ἀπεργασίᾳ.

μετὰ γεωμετρίαν] μεταγ. Vind. F.

E βάθους] βάθος idem ante corr. Quod astronomiam φορὰν, non μέθοδον φορᾶς, appellat, eadem brevitate p. 530. D. ὡς πρὸς ἀστρονόμιαν, inquit, ὄμματα πέπηγεν.

μετίῃ] μετίοι Vind. B. Mon. C. μετείῃ Ald. Bas. ab.

καὶ] : καὶ Vind. E. Καὶ editi ante Astii sec.

Σώκρατες] σώσώκρατες Vind. E.

ἀστρονομίας] ἀστρωνομίας Bas. b.

σὺ μετέρχῃ] Ita Par. AK. Vind. BEF. Mon. C. Vat. BH. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRTUV. σὺ μετέρχε Mon. B. συμμετέρχῃ Lob. (—ῃι) Ald. Bas. ab. Steph. σὺ μετέρχει recentiores, inter quos Bekkerus σὺ μετ. ex Mon. B. et reliquis septem supra indicatis afferens terminationem incertam reliquit neque de Ven. C. Par. D. Vat. M. quicquam significavit, Stallbaumius autem σὺ μετέρχει in Florentinis, Monacensi (C.) et Parisiensi (K.) scriptum ostendit.

γάρ μοι] bis Mon. C. 529

δῆλον] εἶναι idem et Vind. B. addunt. Theo Sm. p. 9: ἔν τε τοῖς ἑξῆς ἐπαινῶν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μαθήματα σπουδὴν γεωμετρία μὲν, φησὶν, ἐστὶ περὶ τὴν τοῦ ἐπιπέδου θεωρίαν, ἀστρονομία δὲ περὶ τὴν τοῦ στερεοῦ φορὰν, αὐτὴ δὲ ἀναγκάζει εἰς τὸ ἄνω ὁρᾶν, καὶ ἀπὸ τῶν ἐνθένδε ἐκεῖσε ἄγει.

οὕτω] οὕτως Par. K. sec. Bip. et recentiores. Cf. Vol. I. p. 398, a. inf.

οἱ] οἳ Bas. ab.

αὕτη γε ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς τὸ ἄνω ὁρᾶν καὶ ἀπὸ τῶν ἐνθένδε ἐκεῖσε ἄγει. Ἴσως, ἦν δ' ἐγὼ, παντὶ δῆλον πλὴν ἐμοί· ἐμοὶ γὰρ οὐ δοκεῖ οὕτω. Ἀλλὰ πῶς; ἔφη. Ὡς μὲν νῦν αὐτὴν μεταχειρίζονται οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνάγοντες, πάνυ ποιεῖν κάτω βλέπειν. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οὐκ ἀγεννῶς μοι δοκεῖς, ἦν δ' ἐγὼ, τὴν περὶ τὰ ἄνω μάθησιν λαμβάνειν παρὰ σαυτῷ ἥ ἐστι· κινδυνεύεις γὰρ καὶ εἴ τις ἐν ὀροφῇ ποικίλματα θεώμενος ἀνακύ- B πτων καταμανθάνοι τι, ἡγεῖσθαι ἂν αὐτὸν νοήσει, ἀλλ' οὐκ ὄμμασι θεωρεῖν. ἴσως οὖν καλῶς ἡγῇ, ἐγὼ δ' εὐηθικῶς. ἐγὼ γὰρ αὖ οὐ δύναμαι ἄλλο τι νομίσαι ἄνω ποιοῦν

ἀνάγοντες] ἄγοντες Flor. T. Cf. p. 521. C. Secus Schleiermacherus: *welche sie als Philosophie erheben wollen.*

ἀγεννῶς] ἀγενῶς Vind. E. Flor. U. et, sup. a m. s. altero ν, Mon. B. Cf. Phaedr. p. 264. B: ἐμοὶ μὲν γὰρ ἔδοξεν ὡς μηδὲν εἰδότι οὐκ ἀγεννῶς τὸ ἐπιὸν εἰρῆσθαι τῷ γράφοντι. *non sine generosa fiducia.*

μοι δοκεῖς] *om.* Mon. C.

ἥ] ᾗ Par. K. sec. Bekk. et a m. s. A. Ven. C. ῆ Vind. E. ἦ Bas. b.

κινδυνεύεις] κινδυνεύει Vind. F. Ang. B. Flor. R.

B καὶ] *om.* Mon. C.

ἀνακύπτων] ἀνακαλύπτων Vind. E.

καταμανθάνοι] καταμανθάνει Mon. B. Ven. B. καταμανθάν cum οι ει super ultimo ν Mon. C. καταλαμβάνει Vat. M. Cf. L. V. p. 475. D.

αὐτὸν] αυτὴν Par. K. sec. Bekk.

νοήσει] Ita Mon. BC. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RTU. et cum litura post ει Vind. BF. νοεῖν τι Ven. B. *intelligere* Fic. νοήσειν reliqui cum editis ante Bekkerum, quod Stephanus p. 25. in νοεῖν, Porsonus vero testante, ut Stallbaumius commemoravit, Malthbyo in Morelli thes. pros. p. 603. secundum codices quosdam Oxonienses in νοήσει mutandum docuit. Ego νοήσειν, si sequeretur ὁρᾶν, ob temporum diversitatem sollicitandum non putarem, cuius exempla Vol. I. p. 52. monstravi, neque ipsum verbum non aptum haberi potest; sed ὄμμασι θεωρεῖν, quae dictio insolentior est, prae simplici ὁρᾶν non aliter, nisi quod νοήσει praecessisset, placuisse scriptori videtur.

οὐκ ὄμμασι] Ita Lob. Vind. BE. Mon. B. (hic οὐκόμμασι) Flor. ACRTUV. Bas. b. et Stallbaumius. οὐκ ὄμμασιν Mon. C. Vind. F. Ald. Bas. a. Steph. (tacentibus Bip.) Bekkerus item tacens et Astius. Conf. Vol. I. p. 123, b.

ἡγῇ] ἡγεῖ Par. D. et recentiores.

δ' εὐηθικῶς] δεν. Vind. E.

ποιοῦν] Pro eo Heindorfius ad Theaet. §. 83. obiter ostendit ποιεῖν scribendum, cui Astius νομίζειν frequenter cum participio loco infinitivi coniungi dictitans duos Xenophontis locos obiecit, qui nihil probant. Unus est Anab. VI. 6, 24: νόμιζε δ', ἐὰν ἐμὲ νῦν ἀποκτείνῃς, δι' ἄνδρα δειλόν τε καὶ πονηρὸν ἄνδρα ἀγαθὸν ἀποκτείνων. Alter de rep. Lac. I. 6: καὶ τοῦτο συμφέρον τῇ εὐγονίᾳ νομίζων. Neque ego exemplis refutare Heindorfium possum, sed aliud esse puto νομίσαι τι ποιεῖν, aliud ποιοῦν

ψυχὴν βλέπειν μάθημα; ἢ ἐκεῖνο, ὃ ἂν περὶ τὸ ὄν τε ᾖ καὶ τὸ ἀόρατον, ἐάν τέ τις ἄνω κεχηνὼς ἢ κάτω συμμεμυκὼς τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειρῇ τι μανθάνειν, οὔτε μαθεῖν ἄν ποτέ φημι αὐτὸν, ἐπιστήμην γὰρ οὐδὲν
C ἔχειν τῶν τοιούτων, οὔτε ἄνω, ἀλλὰ κάτω αὐτοῦ βλέπειν τὴν ψυχὴν, κἂν ἐξ ὑπτίας νέων ἐν γῇ ἢ ἐν θαλάττῃ

idque huic loco magis aptum, scilicet non solum facere s. faciendo in praesentia occupatum esse, sed vim et consuetudinem faciendi habere aliquid existimare. Nec nihil alteri infinitivo βλέπειν et variandae orationis studio tribuendum videtur.

τὸ ὄν] τὸ *om.* Mon. C.

τε ᾖ] γε ἦν Vind. E.

ἀόρατον] ὁρατὸν Par. K. sec. Bekk.

ἐάν τέ τις — μανθάνειν] ἐάν τέ τις ἄνω κεχηνὼς ᾖ ἐάν τε κάτω συμμεμυκώς. εἰ δέ τις αἰσθητῶν πέρι μανθάνειν ἐπιχειρεῖ Vind. B. Eadem est Mon. C. lectio, praeterquam quod pro συμμεμυκὼς simplex μεμυκὼς habet. ἐάν τέ τις ἄνω κεχηνὼς ἢ κάτω συμμεμυκὼς τούτων τι μανθάνῃ· ἐὰν δ' ἄνω που κεχηνὼς ὁτιοῦν τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειρῇ μανθάνειν Mon. B. et, τούτων — ὁτιοῦν in m. a m. s. positis, Flor. U. Hanc lectionem Bekkerus et in sec. Stallbaumius receperunt. Reliqui codices et Ficinus in nostram cum reliquis editionibus consentiunt, nisi quod Ficinus pro ἢ κάτω συμμ. *nunquam conversus deorsum* posuit, quasi μὴ κ. σ. legisset, et pro ἐάν τε Vind. F. Ang. B. ἐὰν δέ, pro κεχηνὼς Vind. F. κεχηνὸς, pro ἢ Vind. E. ᾖ, pro συμμεμυκὼς Lob. Vat. M. μεμυκὼς, Vat. B. Ven. B. uterque a m. s. νενευκὼς, pro τι Ang. B. τε habet, quod ipsum τι in Lob. omissum, in Par. A. Ven. B. Vat. HM. eo quo nos posuimus loco, in reliquis et in Ald. Bas. ab. Steph. (quem falso Bekkerus cum Par. A. consentire significat) Ast. et Stallb. pr. ante ἐπιχειρῇ vel ἐπιχειρεῖ, quomodo in Vind. EF. Flor. AC. scriptum est, legitur. Quae omnia exigui et ad minuendam vulgatae auctoritatem nullius momenti esse apparet. Haud multo maioris ea sunt, quae Schleiermacherus et ipse Monacensem Bekkeri secutus obiicit. Primum negat rebus sensibilibus intentum non solum ἄνω κεχηνότα, sed etiam κάτω συμμεμυκότα dici debuisse, quod Ficino quoque offensioni fuit. Sed hoc omisso corporis statui erecto et ori aperto non tam efficiendae cognitionis vis negata, quam impediendae tributa videretur. Itaque nulla eiusmodi vi praedita illa et omnino inefficacia demonstraturus Socrates *si quis sursum aperto*, inquit, *vel clauso deorsum ore sensibile quid cognoscere studet, neque cognoscere mihi neque sursum spectare animo videtur.* Deinde in particula τε post ἐὰν offendit et contrarii significationem desiderat, non animadvertens duas negationes, οὐ δύναμαι et οὔ φημι, recte per τε copulari, et si necessarium esset δὲ, id unum servatis ceteris ex Ang. B. vel etiam ex coniectura restitui potuisse. Bekkeri lectioni praeter codicum auctoritatem hoc maxime obstat, quod viro gravi et gravissimis in rebus defixo personam comicam, πρόσωπον κεχηνὸς, adiicit. Accedit quod sensibilibus intentum non *quamvis*, sed *quod* ἄνω κεχηνὼς sit, cognitione privare videtur, et quod non apparet, cur ἢ κάτω συμμεμυκὼς potius, quam ἐάν τε κ. σ. dicatur. Atque hac ex parte multo magis

μανθάνῃ. Δίκην, ἔφη, ἔχω· ὀρθῶς γάρ μοι ἐπέπληξας. ἀλλὰ πῶς δὴ ἔλεγες δεῖν ἀστρονομίαν μανθάνειν παρὰ ἃ νῦν μανθάνουσιν, εἰ μέλλοιεν ὠφελίμως πρὸς ἃ λέγομεν μαθήσεσθαι; Ὧδε, ἦν δ' ἐγώ· ταῦτα μὲν τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ποικίλματα, ἐπείπερ ἐν ὁρατῷ πεποίκιλται, κάλλιστα μὲν ἡγεῖσθαι καὶ ἀκριβέστατα τῶν τοιούτων D

tolerabilis et haud paullo modestior est alterius Monacensis interpolatio, quem Schleiermacherus pro inutili abiicere et cum Bekkeriano confundere non debebat.

ποτε] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἔχειν] ἔχει iidem.

τῶν τοιούτων] τὸν τοιοῦτον Lob. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. HM. Ast. sec. tert. *scientiam enim adipisci hunc nego* Fic. Cf. prima lectionis varietas in D.

ἀλλὰ] οὔτε Vind. F. Ang. B. Flor. R.

C ἐξ ὑπτίας νέων] νέων, pro quo Vat. BM. Ven. B. et, sup. ε, Lob. ναίων, Par. DK. sec. Bekk. νεῶν, Par. A. Mon. C. Vat. H. μὲν, Vind. B. μὴν, Vind. E. (ἐξυπτίας ut F.) μὴ exhibet, Ficinus *iacens* posuit, Stephanus p. 25. recte negat in νέον mutandum aut pro *habitans* accipiendum, quum sit *natans.* Pollux VII. 138: νεῖν δ' ἐξ ὑπτίας μάθημα κολυμβητῶν Ἀριστοφάνης εἶπε καὶ Πλάτων. Astius, qui in pr. νεύων dederat, in sec. metaphorice dictum putat, ut ἐξ ὑπτίας νέων nihil aliud sit, nisi *supinus.* Atque ita Galenus intellexisse aut νέων non legisse videtur de usu part. L. III. T. III. p. 183. Kühn. ad haec respiciens: τὸ δὲ μηδὲ Πλάτωνος αὐτοὺς ἀκηκοέναι λέγοντος, ὡς οὐ τοῦτ' ἔστι τὸ ἄνω βλέπειν, ὅταν τις ὕπτιον αὐτὸν ἀνακλίνει χασμώμενος, ἀλλ' ὅταν, οἶμαι, τῷ νῷ τὴν τῶν ὄντων φύσιν ἐπισκοπῆται, δεινῶς ὀλίγωρον. Sed huic interpretationi per se non nimis probabili etiam addita ἐν γῇ ἢ ἐν θαλάττῃ parum conveniunt, et mare natantem, qui proprie dicatur, requirit. Neque vero propterea opus est, ut cum Mon. B. Flor. U. ἐν θαλάττῃ ἢ ἐν γῇ scribatur, quod Stallbaumius in sec. fecit. Namque in ea orbis terrarum parte, quae γῆ vocatur, non minus, quam in altera natari potest. γῆ non idem est, quod χέρσος.

Δίκην] νῦν τιμωρίαν. scholiastes; recte. Cf. Xenophon Cyrop. VII. 2, 24. et ibi a Schneidero citatus Lysias epitaph. §. 7. Bekk. p. 59. Reisk.

ἀλλὰ] Ἀλλὰ Ald.

δὴ ἔλεγες] διέλεγες Vind. E.

παρὰ] παρ' idem. πρὸς Par. K.

μέλλοιεν] μέλλοι Vat. H. μέλλοιμεν Vind. E. Flor. ACT. et Ficinus: *si eius nobis perceptio sit ad ea, quae dicimus, profutura.*

λέγομεν] λέγοιμεν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τῷ] *om.* Vat. H. et Stallbaumio in pr. referente Flor. ACT. Sed idem in Par. K. omissum dicit. Itaque ἐν οὐρανῷ pro ἐν ὁρατῷ e Florentinis illis notatum accepisse et perperam huc retulisse videtur. Nam pro ὁρατῷ Bekkerus et Bipontini testantur in Par. K. οὐρανῷ legi. Idem legitur in Vind. E. eratque ante corr. in Lob.

τῶν τοιούτων] τὸν τοιοῦτον Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. V. D

ἔχειν, τῶν δὲ ἀληθινῶν πολὺ ἐνδεῖν, ἃς τὸ ὂν τάχος καὶ ἡ οὖσα βραδύτης ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ καὶ πᾶσι τοῖς ἀληθέσι σχήμασι φοράς τε πρὸς ἄλληλα φέρεται καὶ τὰ ἐνόντα φέρει· ἃ δὴ λόγῳ μὲν καὶ διανοίᾳ ληπτά, ὄψει δ' οὔ. ἢ σὺ οἴει; Οὐδαμῶς, ἔφη. Οὐκοῦν, εἶπον, τῇ περὶ τὸν οὐρανὸν ποικιλίᾳ παραδείγμασι χρηστέον τῆς πρὸς ἐκεῖνα μαθήσεως ἕνεκα, ὁμοίως ὥσπερ ἂν εἴ
E τις ἐντύχοι ὑπὸ Δαιδάλου ἤ τινος ἄλλου δημιουργοῦ ἢ

τῶν δὲ ἀληθινῶν] *τὸν δὲ ἀληθινὸν* Vind. B. Mon. C. *τὸ δὲ ἀληθινὸν* Vind. E.

ἃς] *ὃ* Ang. B. *ἃ* Flor. R. Id Stallbaumius in sec. probat atque extrema sic scripta velit: *σχήμασι πάσας φορὰς πρὸς ἄλληλά τε καὶ τὰ ἐνόντα φέρει.* additque interpretationem, quae quoniam fundamento caret, commemoranda non videtur. Astius *ὧν* pro *ἃς* scribendum et post *βραδυτὴς* commate posito *καὶ* inserendum idque pro *καὶ ἃ* accipiendum statuit; cui multa repugnant; illud vere monuit, *ἃς* non pertinere ad *τῶν ἀληθινῶν*, quasi hoc sit femininum et *φορὰς* per attractionem pro *φορῶν* positum, quod nuper placuit Bernhardyo synt. p. 302. Denique Schleiermacherus in vulgata acquiescit, sed una cum veris motibus sensibiles simul significari totamque enuntiationem ellipticam, summam autem sententiae hanc esse censet: *τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ πολὺ τῶν ἀληθινῶν ἐνδεῖ κατὰ τὰς φοράς.* Ego neque a grammatica, neque a sensu quicquam obstare puto, quo minus ad *τῶν ἀληθινῶν* ex antecedentibus repetamus *ποικιλμάτων*, tum verarum varietatum descriptionem contineri putemus verbis *ἃς τὸ ὂν τάχος* etc. *φοράς τε πρὸς ἄλληλα φέρεται καὶ τὰ ἐνόντα φέρει*, quasi dicat *τῶν ἀληθινῶν ποικιλμάτων, τοῦτ' ἔστι τῶν φορῶν, ἃς* etc. Qua ratione vera celeritas, et vera tarditas *quum invicem ferri, tum quae insint ferre* dicantur, haud difficile intellectu nec non significatum a Schleiermachero est. Quemadmodum enim sensibilis coeli varietas eo efficitur, quod stellas in coelo conspicuas alias celerior, alias tardior motus per definita temporis spatia certasque figuras circumagit, qui motus est non verae, sed sensibilis celeritatis tarditatisque et per numeros atque figuras item sensibiles decurrit, ita veram varietatem vera celeritas et tarditas efficiunt eo, quod veras stellas secundum verum numerum verasque figuras movent, qui motus partim ipsarum est, quia celeritas et tarditas motu carere non possunt, partim ad res motas seu veras stellas pertinet, quae *τὰ ἐνόντα* dicuntur, quia celeritas et tarditas cum eis sese coniungentes eas amplectuntur et continent. Cf. Proclus in Tim. p. 244: *πρόεισι κατ' ἀριθμὸν ὁ ὡς ἀληθῶς χρόνος, ἀριθμῶν τὰ μετέχοντα* (v. ἀ. *μεταμετέχοντα*) *αὐτοῦ καὶ αὐτὸς ὢν νοερὸς ἀριθμὸς, ὃν καὶ ὁ Σωκράτης ἔλεγε καὶ ἠνίσσετο, ἡνίκα ἔλεγεν, ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ λέγων εἶναι τὸ αὐτοτάχος καὶ τὴν αὐτοβραδυτῆτα, οἷς διαφέρει τὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀριθμούμενα, θᾶττον ἢ βραδύτερον κινούμενα.* et in Parm. T. IIII. p. 158: *ὥσπερ τῶν ἐνεργειῶν ἡ ἰσοταχὴς καὶ ἀνισόταχός ἐστι καὶ βραδυτὴς ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ, μεμαθήκαμεν ἐν Πολιτείᾳ.* in quibus post *ἀριθμῷ* nonnulla excidisse suspicor.

τάχος] *πάχος* Vind. F. et int. vers. Flor. A.

βραδύτης] Ita Vind. EF. *βρα-*

γραφέως διαφερόντως γεγραμμένοις καὶ ἐκπεπονημένοις διαγράμμασιν. ἡγήσαιτο γὰρ ἄν πού τις ἔμπειρος γεωμετρίας ἰδὼν τὰ τοιαῦτα κάλλιστα μὲν ἔχειν ἀπεργασίᾳ, γελοῖον μὴν ἐπισκοπεῖν ταῦτα σπουδῇ ὡς τὴν ἀλήθειαν ἐν αὐτοῖς ληψόμενον ἴσων ἢ διπλασίων ἢ ἄλλης τινὸς 530
συμμετρίας. Τί δ' οὐ μέλλει γελοῖον εἶναι; ἔφη. Τῷ ὄντι δὴ ἀστρονομικὸν, ἦν δ' ἐγὼ, ὄντα οὐκ οἴει ταὐτὸν πείσεσθαι εἰς τὰς τῶν ἄστρων φορὰς ἀποβλέποντα;

δυτῆς reliqui mei cum editis, contra Herodiani, scholiastae Veneti et Eustathii (T. II. p. 149, 5. Lips.) praeceptum. Cf. Buttmannus gramm. II. p. 324. Idem Defin. p. 415. E. ex duobus codicibus Bekkeri unoque Mon. DXIIII. pro vulgato βραδυτῆς restituendum.

προς ἄλληλα] προσάλλ. Vind. F.

δὴ] *om.* Vind. E.

ληπτὰ] λεπτὰ Vind. B.

δ'] δέ, Lob.

ἢ] ᾗ Vind. F. Mon. B.

Οὐδαμῶς ἔφη] *om.* Mon. B. οὐδαμῶς γε ἔφη Vind. F. (Flor. ACR.) Stallb. pr. οὐδαμῶς γ' ἔφη Ven. B. Ang. B. Ald. Bas. ab. Steph. (tac. Bip.) Ast.

παραδείγμασι] παραδείγματι Vind. B. et corr. Mon. C. (ante corr. —σι) Steph. Ast. pr. sec. *exemplo* Fic. In Lob. τι super σι scriptum. De Vat. M. (et Vind. B.) Bekkerus nihil ostendit.

ἐκεῖνα] ἐκεῖνα μαθήσεως, Vind. E.

ἐντύχοι] ἐντύχῃ Vind. BF. Vat. M.

E ἡγήσαιτο] ἡγήσατο Vind. F.

ἂν] idem int. vers. habet.

κάλλιστα] κάλλιστον Vind. B. Mon. C. In Mon. B. κάλλι τα, sup. a m. s. σ, legitur.

ἀπεργασίᾳ] ἀπεργασίαν Vind. F. Ang. B. Flor. R. Cf. p. 528. D.

μὴν] μὲν Vind. F. Ang. B. Vat. H. δ' Vind. E. μέντοι Flor. TV. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. et, ut videtur, Ven. B. quem Bekkerus tradit μὴν pro varia lectione (γρ) exhibere. Conf. p. 528. A. Perperam, ut alia, Stallbaumius in sec. μὲν vulgatum fuisse dicit.

ἐπισκοπεῖν] ἐσκοπεῖν Vind. E.

ταῦτα] αὐτὰ Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Ven. C. et γρ B. Ang. B. Flor. RU. Stallb.

σπουδῇ] *om.* Lob. Vat. BM. Ven. B. sed is pro var. lect. habet. In Flor. T. ante ταῦτα legitur.

ὡς] πρὸς Ven. C. Par. DK. et, sup. ὡς, Vat. B. πρὸς τὸ Lob. Vat. M.

ληψόμενον] ληψόμενος Mon. C. ληψόμενον, sup. εσθαι, Ven. C.

ἴσων] ἢ ἴ. Ang. B.

οὐ] ὃ Lob. *om.* Vat. M. 530

μέλλει] μέλλοι Flor. T.

εἶναι] *om.* Vat. H.

Τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E. Mon. C. τὸ τῷ ὄντι Lob. Vat. M. τὸν τῷ ὄντι Mon. B. Flor. TU. Idem invenisse videtur scholii auctor: ὁ τῷ ὄντι, φησὶν, ἀστρονομικὸς etc. Articulum recepit Stallbaumius.

δὴ] δὲ Vind. B. Mon. C.

ἦν δ' ἐγὼ] post ὄντα iidem.

οὐκ οἴει ταὐτὸν πείσεσθαι] *om.* Lob. Vat. M. Pro ταὐτὸν Mon. C. τὸν αὐτὸν, Ven. C. ταυτὸ, Vat. B. αὐτὸ habet. Pro πείσεσθαι, ut videtur, nam versus numerus non congruit, πήσεσθαι Bekkerus in Par. K. legit. Bipontini silent. *Idem quoque facturum putare debemus verum astronomum* etc. Fic.

ἄστρων φορὰς] ἄστρω φροράς Mon. C.

νομιεῖν μὲν, ὡς οἷόν τε κάλλιστα τὰ τοιαῦτα ἔργα συστήσασθαι, οὕτω ξυνεστάναι τῷ τοῦ οὐρανοῦ δημιουργῷ αὐτόν τε καὶ τὰ ἐν αὐτῷ· τὴν δὲ νυκτὸς πρὸς ἡμέραν ξυμμετρίαν καὶ τούτων πρὸς μῆνα καὶ μηνὸς πρὸς ἐνι-
B αυτὸν καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων πρός τε ταῦτα καὶ πρὸς ἄλληλα οὐκ ἄτοπον, οἴει, ἡγήσεται τὸν νομίζοντα γίγνεσθαί τε ταῦτα ἀεὶ ὡσαύτως καὶ οὐδαμῇ οὐδὲν παραλλάττειν, σῶμά τε ἔχοντα καὶ ὁρώμενα, καὶ ζητεῖν παντὶ τρόπῳ τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν λαβεῖν; Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ἔφη, σοῦ νῦν ἀκούοντι. Προβλήμασιν ἄρ', ἦν δ' ἐγώ, χρώμενοι ὥσπερ γεωμετρίαν οὕτω καὶ ἀστρονομίαν μέτιμεν, τὰ δ' ἐν τῷ οὐρανῷ ἐάσομεν, εἰ μέλλομεν ὄντως
C ἀστρονομίας μεταλαμβάνοντες χρήσιμον τὸ φύσει φρόνιμον ἐν τῇ ψυχῇ ἐξ ἀχρήστου ποιήσειν. Ἦ πολλαπλά-

οὕτω] οὐ τῷ Ald. Bas. ab.
οὐρανοῦ] οὐρανῷ Vind. F.
αὐτόν τε] αὐτόν idem. Paullo post ἐναυτῷ et συμμετρίαν et πρός τε ταυτά.
B οἴει] Ven. C. a m. recenti εἰ additum habet. Cf. L. VI. p. 486. C.
ἡγήσεται] ἡγήσεσθαι Mon. B. et ante corr. C. Ang. B. Flor. RTU.
γίγνεσθαί] γίν. Vind. E. Mon. C. Ald. Bas. ab. Steph. (non Florentini.)
οὐδαμῇ] οὐδαμὴ Vind. F. οὐδαμῆ Steph. Ast. pr. sec.
σῶμά] τὰ σώματά Vind. F. Flor. A. Plotinus Enn. II. L. I. c. 2: πῶς γὰρ ἄν, φησὶ, σώματα ἔχοντα καὶ ὁρώμενα ἀπαραλλάκτως ἕξει καὶ τὸ (an ἀεί?) ὡσαύτως; συγχωρῶν καὶ ἐπὶ τούτων δηλονότι τῷ Ἡρακλείτῳ, ὡς (l. ὃς) ἔφη ἀεὶ καὶ τὸν ἥλιον γίνεσθαι.
ἔχοντα] ἔχ. αὐτὰ Flor. T.
καὶ ζητεῖν] καὶ om. Vind. F. Ang. B.
ἀλήθειαν] βοήθειαν Vind. F.
αὐτῶν] αὐτῶι Lob. αὐτῷ Vat. M.
Ἐμοὶ γοῦν] ἔμοιγοῦν Vind. F. ἔμοιγ' οὖν Mon. B. Vid. ad p. 527. D.
ἀκούοντι] ἀκούοντος Par. K.
ἄρ'] ἄρα Vind. BEF. Mon. C.
ἐάσομεν] ἐάσωμεν Vind. F. Mon. C. (hic sup. o) Par. DK. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRT. Ald. Bas. a.
μέλλομεν] μέλλοιμεν Vind. B. Mon. C. Vat. M. et a m. s. Ven. C. μέλλοντες Vat. H. Flor. A.
ἐξ ἀχρήστου] ἐξαχρ. Vind. E. C
ἐξ ἀρχῆς τοῦ cum π super τ Vat. B. ἐξ ἀρχῆς τωι Lob. Vat. M. (hic τω) ἐξαρχῆς Mon. B. Par. K. Flor. U. πρὸς ἀχρήστου Vind. F. Ang. B.
Ἦ] ἢ Vind. F.
προστάττεις] προστάσσεις Par. K. sec. Bip. In Bas. ab. signum interrogandi additum.
εἶπον] ἔφην Mon. C.
τἄλλα] τᾶλλα Vind. F. τ' ἄλλα Vind. E. τᾶλλα Vind. B. Mon. BC. Steph. Ast.
τρόπον] λόγον Ven. B.
ὡς νομοθετῶν] post ὄφελος Lob. Vat. BM.
ἀλλὰ] Ἀλλὰ idque ut novi capitis initium exhibent editiones Bekkeri, Astii tertia et Stallbaumii. Sic Τί δέ; p. 527. C. extr. Τοῦτο μὲν 526. C. Βούλει οὖν 521. C. et in superioribus atque insequentibus libris certis quibusdam locis, ubi transitus ad aliam rem fieri videretur. Quas incisiones ego, si solum argumentum

σιον, ἔφη, τὸ ἔργον, ἢ ὡς νῦν ἀστρονομεῖται, προστάττεις. Οἶμαι δέ γε, εἶπον, καὶ τἆλλα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον προστάξειν ἡμᾶς, ἐάν τι ἡμῶν ὡς νομοθετῶν ὄφελος ᾖ. ἀλλὰ γὰρ τί ἔχεις ὑπομνῆσαι τῶν προσηκόντων μαθημάτων; Οὐκ ἔχω, ἔφη, νῦν γ' οὑτωσί. Οὐ μὴν ἕν, ἀλλὰ πλείω, ἦν δ' ἐγώ, εἴδη παρέχεται ἡ φορά, ὡς
487 ἐγῷμαι. τὰ μὲν οὖν πάντα ἴσως ὅστις σοφὸς ἕξει εἰπεῖν· D
ἃ δὲ καὶ ἡμῖν προφανῆ, δύο. Ποῖα δή; Πρὸς τούτῳ, ἦν δ' ἐγώ, ἀντίστροφον αὐτοῦ. Τὸ ποῖον; Κινδυνεύει, ἔφην, ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν, ὣς πρὸς ἐναρμόνιον φορὰν ὦτα παγῆναι, καὶ αὗται ἀλλήλων ἀδελφαί τινες αἱ ἐπιστῆμαι εἶναι, ὡς οἵ τε Πυθαγόρειοί φασι, καὶ ἡμεῖς, ὦ Γλαύκων, συγχωροῦμεν. ἢ πῶς ποιοῦμεν; Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐπειδὴ

sequuntur, horum sermonum naturae, de qua Vol. I. p. XII. sq. dixi, minus convenientes et ita demum, si quod extrinsecus vel alio conversi colloquii vel narrationis requiescentis indicium accedat, admittendas existimo.

γὰρ τί] γάρ τι Vind. F. Mon. B.

ἔχεις] —ς int. vers. additum habet Mon. C.

ἔχω] ἔγωγ' Mon. B. ἔγωγε Flor. U. ἔχω γ' editi ante Bekkerum, qui γ' ab octo suorum abesse demonstrans de Par. DK. nihil significavit. Etiam Bipontini tacent.

γ'] om. Mon. C. γε Flor. U.

οὑτωσί] οὑτωσίν Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. ab. In Vind. F. post ι litura est. Conf. Vol. I. p. 12, a.

μὴν] μόνον Vat. H.

εἴδη] ἤδη Vind. F. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. εἴδη, sup. η, Vind. B.

φορὰ] φρὰ Mon. C.

D τούτῳ] τοῦτο Lob. Vind. EF. Ang. B. Vat. M. et cum ω super ultima B. τούτω Ald.

πέπηγεν] πέποιγεν Vind. E. Alcinous isag. c. 7: ὥσπερ γὰρ πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα συνέστηκεν, οὕτως ἀκοὴ πρὸς τὸ ἐναρμόνιον.

ὣς] οὕτως Vind. F. Ang. B. Flor. R. et int. vers. AT. οὕτω Ven. C. a m. s. ὡς Lob. Vind. BE. Mon. C. Bas. b. Ast. pr. ὣς Ast. sec. Hermannum de emend. rat. gr. gr. p. 113. secutus, qui tamen postea ipse usum certum maluit, quam doctrinam incertam sequi. Cf. Phaedr. p. 241. D: ὡς λύκοι ἄρν' ἀγαπῶσ', ὣς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί. Protag. pag. 338. A: ὣς οὖν ποιήσετε. 326. D: ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ — ἀναγκάζουσι — ὣς δὲ καὶ ἡ πόλις — ἀναγκάζει etc. quem ad locum Heindorfius nostrum et duo Sophocleos adscripsit.

αἱ] om. Mon. C. Theo Sm. p. 9: καὶ μὲν δὴ περὶ μουσικῆς ἐν τῷ αὐτῷ φησὶν, ὅτι δυεῖν (al. δυοῖν) δεῖται ἡ τῶν ὄντων θεωρία, ἀστρονομίας καὶ ἁρμονίας, καὶ αὗται ἀδελφαὶ αἱ ἐπιστῆμαι, ὡς οἱ Πυθαγορικοί. οἱ μὲν οὖν τὰς ἀκουομένας etc. Cf. p. 531. A.

εἶναι] εἰσὶν Lob. Bas. b. εἶεν Par. K.

Πυθαγόρειοί] πυθαγόριοι Vind. F. Mon. C.

ἡμεῖς] ὑμεῖς Ven. B.

συγχωροῦμεν] ξυγχ. Flor. T. Stallb.

ἢ πῶς ποιοῦμεν;] *vel quidnam agemus?* Fic. ἢ πῶς ποιῶμεν;

E πολὺ τὸ ἔργον, ἐκείνων πευσόμεθα, πῶς λέγουσι περὶ αὐτῶν καὶ εἴ τι ἄλλο πρὸς τούτοις· ἡμεῖς δὲ παρὰ πάντα ταῦτα φυλάξομεν τὸ ἡμέτερον. Ποῖον; Μή ποτ' αὐτῶν τι ἀτελὲς ἐπιχειρῶσιν ἡμῖν μανθάνειν οὓς θρέψομεν, καὶ οὐκ ἐξῆκον ἐκεῖσε ἀεί, οἷ πάντα δεῖ ἀφήκειν, οἷον ἄρτι περὶ τῆς ἀστρονομίας ἐλέγομεν. ἢ οὐκ οἶσθ', ὅτι
531 καὶ περὶ ἁρμονίας ἕτερον τοιοῦτον ποιοῦσι; τὰς γὰρ ἀκουομένας αὖ συμφωνίας καὶ φθόγγους ἀλλήλοις ἀναμετροῦντες ἀνήνυτα ὥσπερ οἱ ἀστρονόμοι πονοῦσι. Νὴ

Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. R. Cf. Vol. I. p. 168.

E *ἔργον, ἐκείνων*] *ἔργον ἐκείνων*, editi ante Bekkerum. Veram distinctionem viderat Ficinus. Cf. p. 531. B. extr.

πευσόμεθα] *πασόμεθα* Vind. E. *πευσώμεθα* Vind. F.

πάντα ταῦτα] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. *ταῦτα πάντα* reliqui mei cum editis ante Bekkerum.

φυλάξομεν] *φυλάξωμεν* Vind. F. Mon. C. Ang. B. Flor. R. et cum ο super ω Ven. B.

ἡμέτερον.] *ἡμέτερον;* Bas. ab. Ast. tert. At nullum sequitur responsum.

Μή ποτ' αὐτῶν — ἑκάτεροι. 531. C.] laudat Eusebius praep. L. XIIII. p. 435. Pro *μή ποτ'* in Lob. Vat. M. *μή τ'* exstat. Post *αὐτῶν* Vind. E. *τῶν* addit.

οἷ] *οἱ* Vind. F. *οὗ* Flor. R.

πάντα] *πάντας* Euseb.

δεῖ] *δὴ* Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.

ἀφήκειν] *ἀνήκειν* Euseb. quod Stephanus annot. pag. 25. recipi posse censet. Idem thes. T. I. pag. 1690. C. *ἐφήκειν* coniicit. Codicum consensus et verbi *ἀφικνεῖσθαι*, quod infra p. 531. D. in simili re positum est, analogia vulgatum quamvis ἅπαξ λεγόμενον satis tuetur.

ἢ] *ἡ* editiones ante Astium.

531 *τοιοῦτον*] *τοιοῦτο* Vind. BE. Mon. C. — Theo Sm. p. 9: *οἱ μὲν οὖν τὰς ἀκουομένας συμφωνίας αὖ καὶ φθόγγους ἀλλήλοις ἀναμετροῦντες* (*ἀν. ἀλλ.* cod. Scal.) *ἀνήνυτα πονοῦσι· τελείως παραβάλλοντες τὰ ὦτα, οἷον ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρώμενοι, οἱ μέν φασιν ἀκούειν ἐν μέσῳ τινὰ ἦχον καὶ μικρότατον εἶναι διάστημα τοῦτο, ᾧ μετρητέον, οἱ δὲ ἀμφισβητοῦσιν, ὡς ὅμοιον ἤδη φθεγγομένου, τὰ ὦτα τοῦ νοῦ προστησάμενοι, ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχουσιν ἐπὶ τῶν κολλάβων* (*κοχλάβων* cod. Reg. A. *κοχλάβων* margo cod. Reg. B.) *στρεβλοῦντες.* (*στρεβλοῦνται* Reg. A.)

συμφωνίας] Pollux II. 114: *παρὰ δὲ Πλάτωνι συμφωνεῖ καὶ διαφωνεῖ καὶ συμφωνία καὶ διαφωνία.* Verbum frequentius est. Cf. L. V. p. 463. E. X. 617. B. Crat. 436. D. et Phaedon. 101. D. quo loco cum altero contrarium significante iunctum est.

ἀναμετροῦντες] *μετροῦντες* Ven. B.

ἀνήνυτα] *ἀνόνητα* Vind. EF. Flor. ACR. et, sup. *η* et *υ*, Ang. B.

ἀστρονόμοι] *ἀστρολόγοι* Bas. b. Idem „in quodam vet. libro legi" monet Stephanus p. 25.

πονοῦσι] *ποιοῦσι* Lob. Mon. B. Ven. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. U. Euseb. Ald. Bas. ab. *πονοῦσιν* Bekkerus.

γελοίως] *γελοῖα* Vind. EF. Ang. B. Flor. R. (*τελείως* Theo.)

πυκνώματ' ἄττα] *πυκνώματάττα* Lob. Vind. F. *πυκνώμαθ' ἄττα* Vind. E. *crebriores quasdam*

τοὺς θεούς, ἔφη, καὶ γελοίως γε, πυκνώματ' ἄττα ὀνομάζοντες καὶ παραβάλλοντες τὰ ὦτα, οἷον ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρευόμενοι, οἱ μέν φασιν ἔτι κατακούειν ἐν μέσῳ τινὰ ἠχὴν καὶ σμικρότατον εἶναι τοῦτο διάστημα, ᾧ μετρητέον, οἱ δὲ ἀμφισβητοῦντες ὡς ὅμοιον ἤδη φθεγγομένων, ἀμφότεροι ὦτα τοῦ νοῦ προστησάμενοι. B Σὺ μέν, ἦν δ' ἐγώ, τοὺς χρηστοὺς λέγεις, τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασανίζοντας, ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας· ἵνα δὲ μὴ μακροτέρα ἡ

vocum congestiones Fic. *frequentamenta* Gellii L. I. c. 11. et V. 1. quae lexicographi huc referunt, quamquam secundum Graecum vocabulum dicta videntur, ab hac tamen re aliena sunt haud minus, quam *frequentes chordarum pulsationes soni experiendi caussa*, quas alii hic intelligunt. Artis vocabulum, quem terminum technicum vocant, pronomen ἄττα, *nescio quae*, et verbum ὀνομάζοντες haud dubie indicat, idque *rem*, non *actionem* significare ipsa nominis ratio docet. Iam quum Aristoxenus intervalla illa minora in tetrachordo ad genus chromaticum et harmonicum aptato, quae bina minima comprehendunt, πυκνὰ appellaverit, (elem. harm. L. I. p. 24. Meibom. πυκνὸν δὲ λεγέσθω τὸ ἐκ δύο διαστημάτων συνεστηκός, ἃ συντεθέντα ἔλαττον διάστημα περιέξει τοῦ λειπομένου διαστήματος ἐν τῷ διὰ τεσσάρων.) haec ipsa πυκνὰ vel alia parva et tamen composita intervalla iam ante Aristoxenum simili nomine πυκνώματα a quibusdam propter sonorum in angusto spatio quasi confertorum frequentiam dicta et in dubitationem vocari solita esse credi potest. Cf. Bullialdus ad Theonem p. 206. et 279. et Boeckhius de metris Pind. p. 208. Sed pro certo ponendum non puto.

θηρευόμενοι] θηρώμενοι Mon. C. et Theo p. 10. sed p. 23. καθ' ἃ καὶ αὐτός, inquit, ὁ Πλάτων ἀφηγεῖται λέγων, ὡς οὐ χρὴ ὥσπερ ἐκ γειτόνων (τόνων Reg. C.) φωνὴν θηρευομένους πράγματα παρέχειν ταῖς χορδαῖς. *velut viciniore loco vocem ipsam venantes* Fic. quae interpretatio non magis probabilis videtur, quam qua Schleiermacherus usus est: *als ob sie den Ton von seinem Nachbar ablauschen wollten.* Eodem modo isti ad chordas, quo ex contigua domo vocem aucupantes ad parietem aures admovere dicuntur.

φασιν ἔτι] φασιν ὅτι Par. K. φασι Vind. F. Etiam Ang. B. Flor. R. ἔτι omittunt.

τοῦτο] τοῦτο τὸ Flor. T.

ᾧ] ὡς Lob. Vat. BM. Flor. T.

δὲ] δ' Euseb. Pro ἀμφισβητοῦντες exspectabatur ἀμφισβητοῦσιν, quod praecedenti φασὶν responderet; atque ita scriptum a Theone vidimus. Sed redit oratio ad participium, a quo fecerat initium, quasi etiam φάσκοντες, non φασὶν positum esset.

φθεγγομένων] φθεγγόμενον Ven. B. Vat. H.

ἀμφότεροι] ἀμφότερα Euseb.

προστησάμενοι] προησάμενοι B Ang. B. et margo Flor. R. Idem liber a m. s. δεξάμενοι ἀρεσθέντες vulgato superscripta habet.

μὲν] μὲν οὖν Flor. T.

κολλόπων] κολόπων Mon. B. Flor. U. κολλοπίων Par. K. sec. Bip. quod sine articulo satis commodum esset. καλλόπων Vat. M. κολλόπων cum β super π Vind.

εἰκὼν γίγνηται πλήκτρῳ τε πληγῶν γιγνομένων καὶ κατηγορίας πέρι καὶ ἐξαρνήσεως καὶ ἀλαζονείας χορδῶν, παύομαι τῆς εἰκόνος καὶ οὔ φημι τούτους λέγειν, ἀλλ' ἐκείνους, οὓς ἔφαμεν νῦν δὴ περὶ ἁρμονίας ἐρήσεσθαι.
C ταὐτὸν γὰρ ποιοῦσι τοῖς ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ· τοὺς γὰρ ἐν ταύταις ταῖς συμφωνίαις ταῖς ἀκουομέναις ἀριθμοὺς ζητοῦσιν, ἀλλ' οὐκ εἰς προβλήματα ἀνίασιν ἐπισκοπεῖν, τίνες ξύμφωνοι ἀριθμοὶ καὶ τίνες οὔ, καὶ διὰ τί ἑκάτεροι. Δαιμόνιον γὰρ, ἔφη, πρᾶγμα λέγεις. Χρήσιμον μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, πρὸς τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ ἀγα-

E. κολάβων Flor. T. κολλάβων, ut Theo scripsit, Timaeus legisse videtur, cuius glossa est p. 161: κόλλαβοι· τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια. κολλόπων scholiastes agnoscit et per κολλάβων explicat. In Flor. R. a m. s. πασσαλίσκων superscriptum est. Cf. Ruhnkenius ad Tim. l. c. ubi Bekkeri anecdoton Antiatt. pag. 102, 33. protulit. Post κολλόπων Eusebius καὶ addit, quod Stephanus p. 25. refert, non probat, ut ait Valckenarius in epist. ad Ernestium p. 167. Tittm. quem conferri iussit Stallbaumius. Idem Stephanus in referenda Eusebii lectione τῶν ante κολλόπων omittit.

κατηγορίας πέρι] κ. περὶ Vind. E. Hoc quoque artis vocabulum esse liquet. Aliis item metaphoricis isti, quum de plectro et fidium percussione loquebantur, usi fuerint, quae Socrates breviter significat verbis πλήκτρῳ πληγῶν γιγνομένων. Ficini interpretatio huius loci vel ad mutilum librum facta vel ipsa mutila videtur: *Sed ne longius haec provehatur similitudo circa plectri accusationemque et negationem ac elationem chordarum, imagini iam huic finem impono.*

ἀλαζονείας] ἀλαζονίας Mon. C.

εἰκόνος] In editionibus ante Astii sec. maior h. l. interpunctio est.

οὔ φημι] οὐ φημὶ Lob. Vind. E. Mon. BC. cum editis ante Astii sec. Perperam haec interpretatur Ficinus: *neque his dicendum assero, sed illis* etc. Aliter, sed item perperam Schleiermacherus: *und läugne, dass diese Leute etwas von der Sache sagen, sondern vielmehr jene* etc. quasi λέγειν τι scriptum esset. Neque in eo assentiri viro egregio possum, quod sequens ποιοῦσι cum Astio et Stallbaumio ad empiricos a Glaucone introductos referendum putavit, quae opinio eum ad illam interpretationem videtur adduxisse. Sed quo modo isti, qui toti ex auribus pendebant, numeros investigare et quod in numeris consisterent neque caussas eorum scrutarentur, reprehendendi dici poterant? Quum vero verborum nostrorum sententia alia esse nequeat, nisi haec: *non hos, quos tu memoras, sed illos, quos modo de harmonia interrogandos dixeramus, in mente habebam, quum inanem a quibusdam in hac disciplina item ut in astronomia laborem consumi et nobis a tali eius tractatione cavendum esse demonstrabam*, sequitur, ut Pythagoreos eosdem, quos antea reliquis praetulerat, nunc ab eo reprehendi et quamvis empiricis non comparandos, tamen verae rationis ne ipsos quidem omnino compotes dici statuamus.

ἔφαμεν] φαμὲν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δὴ] δὲ Mon. B.

ἐρήσεσθαι] Ita Par. A. Mon.

θοῦ ζήτησιν, ἄλλως δὲ μεταδιωκόμενον ἄχρηστον. Εἰκός γ', ἔφη. Οἶμαι δέ γ', ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἡ τούτων πάντων, ὧν διεληλύθαμεν, μέθοδος ἐὰν μὲν ἐπὶ τὴν ἀλλήλων D
κοινωνίαν ἀφίκηται καὶ ξυγγένειαν, καὶ ξυλλογισθῇ ταῦτα ᾗ ἐστὶν ἀλλήλοις οἰκεῖα, φέρειν τι αὐτῶν εἰς ἃ βουλόμεθα τὴν πραγματείαν, καὶ οὐκ ἀνόνητα πονεῖσθαι, εἰ δὲ μή, ἀνόνητα. Καὶ ἐγώ, ἔφη, οὕτω μαντεύομαι· ἀλλὰ πάμπολυ ἔργον λέγεις, ὦ Σώκρατες. Τοῦ προοιμίου, ἦν δ' ἐγώ, ἢ τίνος λέγεις; ἢ οὐκ ἴσμεν, ὅτι πάντα ταῦτα προοίμιά ἐστιν αὐτοῦ τοῦ νόμου, ὃν δεῖ μαθεῖν;

BC. Vind. BF. Vat. B. et a m. s. H. Ven. BC. Ang. B. Flor. ARTUV. εἰρῆσθαι Euseb. αἱρήσεσθαι Vind. E. Flor. C. et, sup. ε, Lob. Idem in editis ante Astii sec. exstat, tacentibus de Par. K. Bipontinis. Neque Bekkerus, quid in eo aut in Par. D. et Vat. M. legerit, ostendit.

C ταῖς συμφωνίαις] ταῖς om. Mon. B.

προβλήματα] προβλημάτων Flor. AC.

ἀνίασιν] ἀνιᾶσιν Par. K. sec. Bekk. Vind. B. Euseb.

διὰ τί] διατὶ Lob. Vind. E. Ald. Bas. a. διατί Mon. B. Euseb. Bas. b.

γὰρ] om. Flor. T. Theo Sm. p. 10: οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἀριθμητικοὶ ζητοῦσιν ἐπισκοποῦντες, τίνες σύμφωνοι ἀριθμοὶ ἀριθμοῖς καὶ τίνες οὔ. καὶ τοῦτο χρήσιμον πρὸς τὴν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ καλοῦ (τοῦ καλοῦ cod. Scal.) ζήτησιν, ἄλλως δὲ ἄχρηστον. καὶ τούτων πάντων (id omittunt duo Reg.) ἡ μέθοδος ἂν μὲν ἐπὶ τῶν (immo τὴν) ἀλλήλων ἀφίκηται κοινωνίαν καὶ ξυλλογισθῇ, ᾗ ἐστὶν ἀλλήλοις οἰκεῖα, (v. οἰκεία) φέρει αὐτῶν (αὐτῷ Reg. C.) ἡ πραγματεία καρπόν. οἱ δὲ ταῦτα δεινοὶ διαλεκτικοί· οὐ γὰρ μὴ δύνωνται λαβεῖν τε καὶ ἀποδέξασθαι λόγον· οὐχ οἷόν τε δὲ τοῦτο μὴ δι' ἐκείνων ἐλθόντα τῶν μαθημάτων· ὁδὸς γάρ ἐστι δι' αὐτῶν ἐπὶ τὴν τῶν ὄντων θέαν ἐν τῷ διαλέγεσθαι. quorum priora parum accurate excerpta, posteriora vero Platonis sententiae contraria esse apparet.

ἄλλως δὲ] Pro δὲ Vind. F. Flor. R. τε, Ang. B. τι habet.

γ'] γε Vind. B. Mon. C. δ' Par. K. sec. Bekk.

γ'] γε Lob. Vind. BEF. Mon. C.

D ἀφίκηται] ἀφίληται Ald.

ξυλλογισθῇ] ξυλογ. Vind. F. συλλ. Flor. T. Steph. tacentibus Bip.

ᾗ] ἢ Vind. E. οἷ Mon. C. ἃ Mon. B. Flor. U.

πραγματείαν] πραγματατείαν Vind. E.

οὐκ ἀνόνητα] οὐκαν. Vind. F.

πονεῖσθαι] ποεῖσθαι Bas. b.

Καὶ] om. Ang. B.

προοιμίου] Alcinous isag. c. 7: ἔστι γὰρ ἡ τῶν μαθημάτων ἐπίσκεψις ὡς ἂν προοίμιόν τι πρὸς τὴν τῶν ὄντων θεωρίαν.

ἢ τίνος] ἤ τινος Bas. b.

πάντα] om. Lob. Vat. BM. Par. K.

προοίμιά] προοίμοιά Mon. B.

ἐστιν] ἔστι Ald. Bas. ab.

ὃν] Astius in tert. ᾗ scribendum suspicatur, recte dissentientibus Schleiermachero et in sec. Stallbaumio. Cf. Tim. p. 29. D: τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίως ἀπεδεξάμεθά σου, τὸν δὲ δὴ νόμον ἡμῖν ἐφεξῆς πέραινε. Ita enim secundum codices legendum, non λόγον, quod Stallbaumius ex quibusdam pro νόμον recepit. Accedit Procli auctoritas, qui

E ου γάρ που δοκοῦσί γέ σοι οἱ ταῦτα δεινοὶ διαλεκτικοὶ εἶναι. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη, εἰ μὴ μάλα γέ τινες ὀλίγοι ὧν ἐγὼ ἐντετύχηκα. Ἀλλ' ἤδη, εἶπον, μὴ δυνατοί τινες ὄντες δοῦναί τε καὶ ἀποδέξασθαι λόγον εἴσεσθαί ποτέ τι ὧν φαμὲν δεῖν εἰδέναι; Οὐδ' αὖ, ἔφη, τοῦτό γε.
532 Οὐκοῦν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, οὗτος ἤδη αὐτός ἐστιν ὁ

p. 108. verborum significationem demonstrat: ὁ δὲ νόμος εἴληπται ἀπὸ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων. οὗτοι μὲν οὖν εἰσὶ μέλη τινὰ πεποιημένα τὰ μὲν Ἀθηναϊκά, τὰ δὲ Ἀρεϊκά, καὶ τὰ μὲν ἐνθεαστικά, τὰ δὲ σκοματικά (f. σωστικά) τῶν ἠθῶν. πρὸ δὴ τῶν νόμων τούτων προοίμια προτάττειν εἰώθασιν, ἃ καὶ διὰ τοῦτο προψηλαφήματα ἐκάλουν. — καὶ γὰρ τὰ μέλη νόμους ἐκάλουν, ὅτι δὴ ἀκίνητα ἔμενε, καὶ ὅτι διανενέμητο τὰ πρέποντα ἐφ' ἑκάστοις. (v. ἀφ' ἑκάστης.) Conf. Heindorfius ad Crat. §. 73.

οὐ γάρ που] οὐ γάρ πω Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACRTV. οὐ γάρ που cum ω super ου Ang. B. *nondum enim* Fic. πω Astius in sec. praetulit, quod ferri poterat, sed explicuit ita, ut ferri non posset: *nondum exposuimus tibique persuasimus, in his h. e. in philosophia intelligentes esse dialecticos.* In tertia που restituit et veram interpretationem secutus est.

οἱ ταῦτα δεινοὶ] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. οὐ ταῦτα δεινοὶ Vat. BM. οὐ ταῦτα δεινοὶ οἱ Lob. εἰς ταῦτα δεινοὶ Par. DK. οἱ εἰς ταῦτα δεινοὶ Mon. B. et a m. s. Flor. U. ταῦτα δεινοὶ οἱ Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

E εἶναι.] εἶναι; Ald. Bas. ab. non omnino inepte.

Δία] δι' Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Hos secutus est Stallbaumius.

εἰ μὴ] εἰμὴ Ald. Bas. a. εἰμὶ Bas. b.

ἐντετύχηκα] ἐντετυχήκειν Lob. Vat. BM. In Ald. Bas. ab. comma appositum.

Ἀλλ' ἤδη] ἀλλὰ ἤδη Vind. BE. Mon. C. ἀλλὰ δὴ Vind. F. Ang. B. Flor. AR. ἀλλ' οἴει Mon. B. Flor. U. *At enim* Fic. Ἀλλὰ δὴ Astius in sec. e coniectura positum in tertia tenuit eumque secutus est Stallbaumius. Sed supplendum est ἔδοξαν, quod ipsum Glauconis verbis magis accommodatum est, quam δοκοῦσι.

μὴ] εἰ μὴ Vind. E. Ang. B. Vat. H. οἱ μὴ Par. A. Vind. B. Mon. C.

δυνατοί] δυνασταὶ Mon. B.

τινες ὄντες] ὄντες om. Flor. T. et editi ante Bekkerum, tacentibus Bipontinis. Astius in sec. cum Mon. C. τινες omittendum et οἱ ante μὴ recipiendum statuit et in tertia οἱ μὴ δυνατοὶ ὄντες scripsit. Sed in Mon. C. ut in reliquis omnibus τινες ὄντες legitur. Articulus autem etsi consistere quodam modo cum τινὲς possit, ut ii, qui non sint aliqui ex numero valentium, οἱ μὴ δυνατοί τινες ὄντες eadem ratione dicantur, qua illa, quae Vol. I. p. 310, a. commemoravi, tamen insolentius positus videtur, quam qui paucorum librorum testimonio recipi debeat.

εἴσεσθαι] εἴσεσθε Flor. RTU. In Vind. F. incertum est —αι prius scriptum fuerit, an —ε, sed illud magis clarum.

δεῖν] om. Ven. B. a m. pr.

εἰδέναι;] εἰδέναι. Stallb. sec.

ὃν τὸ διαλέγεσθαι περαίνει] 532
Ita Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. ACRTUV. ὃν τὸ διελέσθαι παραινεῖ Mon. C. (contra Crat. p. 425. B. διελέσθαι quidam in διαλέγεσθαι corrupere.) ὃν τὸ

νόμος, ὃν τὸ διαλέγεσθαι περαίνει; ὃν καὶ ὄντα νοητὸν μιμοῖτ' ἂν ἡ τῆς ὄψεως δύναμις, ἣν ἐλέγομεν πρὸς αὐτὰ ἤδη τὰ ζῶα ἐπιχειρεῖν ἀποβλέπειν καὶ πρὸς αὐτὰ ἄστρα τε καὶ τελευταῖον δὴ πρὸς αὐτὸν τὸν ἥλιον; οὕτω καὶ ὅταν τις τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειρῇ ἄνευ πασῶν τῶν αἰσθήσεων διὰ τοῦ λόγου ἐπ' αὐτὸ ὃ ἔστιν ἕκαστον ὁρμᾷν,

διαλέγεσθαι παραινεῖ reliqui codices et Astius in sec. *ὁ τὸ διαλέγεσθαι περαίνων* editiones ante Astii sec. *quae* (lex) *per disserendi artem ostenditur* Fic. Quum *νόμος* h. l. duplicem significationem habeat, unam ex superioribus retentam, qua prooemio oppositam modorum compagem seu compositionem ipsam denotat, alteram vulgari propiorem legitimae agendi rationis, quam inferiora sequuntur, verbum *περαίνειν* ita ad priorem accommodatum est, ut simul posteriori conveniat: *an igitur hic, qui reddenda accipiendaque ratione continetur, modus ipse est, qui excipere prooemium debet, is scilicet, quem dialectica persequitur?* Itaque nec vulgatam olim lectionem, neque eam, quae in optimis libris est, ferri posse, et *περαίνει* unice verum esse apparet. Pro signo interrogandi Ald. Bas. ab. punctum, Steph. colon, Astius in pr. et sec. comma habet, quorum propter particulam *οὐκοῦν* et maiorem ante *ὃν καὶ* faciendam pausam nihil non deterius videtur.

μιμοῖτ'] *παραι τ'* Vind. B. *παραιτοῖτ'* cum duobus punctis (:) super priori *τ* Mon. C.

ἣν] *ἡν* Bas. a.

τὰ ζῶα] *om.* Mon. C. (*τὰ ζῷα* Ald. Bas. ab.)

τὸν ἥλιον] *τὸν om.* Mon. C. Post *ἥλιον* Stephanus et recentiores puncto vel colo usi sunt: mihi nexus his cum proximis intercedens, similis illi, qui L. VI. p. 506. C. et alibi per relativum efficitur, tum optativus *μιμοῖτ' ἂν* haec quoque cum interrogatione pronuntiata esse persuasit, cuius proinde etiam in fine verborum Socratis post *ὁρατοῦ*, ubi omnes editiones punctum habent, signum ponendum fuit.

τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειρῇ] *ᾧ διαλέγεσθαι ἐπιχειρεῖ* Flor. U. quae lectio ad sequentium verborum difficultatem explicandam non prorsus inepta, ceterum nullius pretii est. Etiam Par. K. sec. Bip. *ᾧ* pro *τῷ* habet.

πασῶν] *om.* Fic.

αὐτὸ] *αὐτῷ* Vind. F.

ὃ ἔστιν] *ὅ ἐστιν* editi ante Bekkerum cum Lob. Mon. B. Vind. BE. et ante corr. F.

ἕκαστον] *om.* Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV.

ὁρμᾷν] Sic Astius in sec. et tert. e coniectura scripsit, quem ego Clementis Alex. accedente auctoritate sequendum existimavi. Ita enim ille Strom. L. V. p. 690: *δυνατὸν δὲ κἂν τῷ διαλέγεσθαι τὸ καταμαντεύεσθαι τοῦ θεοῦ, ἐὰν ἐπιχειρῇ τις ἄνευ πασῶν τῶν αἰσθήσεων διὰ τοῦ λόγου ἐπ' αὐτὸ ὃ ἔστιν ἕκαστον ὁρμᾷν καὶ μὴ ἀποστατεῖν τῶν ὄντων, πρὶν ἐπαναβαίνων ἐπὶ τὰ ὑπερκείμενα αὐτῷ ὃ ἔστιν ἀγαθὸν αὐτῇ νοήσει λάβῃ ἐπ' αὐτῷ γινόμενος τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει κατὰ Πλάτωνα.* Scilicet *ὁρμᾷ*, quae nostrorum codicum et reliquarum editionum lectio est, si deinde, ut codices iubent, *καὶ μὴ ἀποστῇ* teneri volumus, pro coniunctivo habere et commate post *ἐπιχειρῇ* posito (quod Astius in sec. recte deletum in tert. nescio qua ratione restituit) ad explicandum hoc una cum *μὴ ἀποστῇ* additum statuere cogimur: *si quis dialecticae studet, hoc est, remotis sensibus omnibus ratione ad ipsum quod est unumquodque contendit et non*

B καὶ μὴ ἀποστῇ, πρὶν ἂν αὐτὸ ὃ ἔστιν ἀγαθὸν αὐτῇ νοήσει λάβῃ, ἐπ' αὐτῷ γίγνεται τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει, ὥσπερ ἐκεῖνος τότε ἐπὶ τῷ τοῦ ὁρατοῦ; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Τί οὖν; οὐ διαλεκτικὴν ταύτην τὴν πορείαν καλεῖς; Τί μήν; Ἡ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, λύσις

desistit etc. Quam viam a Bekkero et Stallbaumio in pr. tentatam valde impeditam reddit copulae post ἐπιχειρῇ defectus et quod commate illo in loco posito fieri vix potest, quin ὁρμᾷ indicativus et in apodosi esse videatur. Itaque inter καὶ et μὴ ἀποστῇ aliquid inserendum erit, quod coniunctivum regat alteramque protasin efficiat cum verbo γίγνεται sic, ut priora illa ὅταν τις τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειρῇ cum ὁρμᾷ cohaerentem. Ac Stephanus quidem ἐὰν inseruit, Ficini, ut opinor, interpretationem secutus: *haud secus cum quis ad dialecticam artem disserendi se confert absque sensibus, ratione duntaxat ad ipsum, quod est, quodlibet nititur: qui si non destiterit prius, quam ipsum, quod est bonum, intelligentia ipsa perceperit, tunc demum ad finem intelligibilis ipsius ita pervenit, ut ille alter ad visibilis finem ascendit.* cui codices non, ut alibi, assensum praebuerunt. Minus etiam probari potest εἰ, quod Ang. B. habet. Superest ἦν, quod ex Vind. B. allatum Schleiermacherus et in sec. Stallbaumius asciverunt, quod etiam Mon. C. exhibet. Id ferri posse non nego, quamquam fateor neque in protasi illa dictionem ἐπιχειρεῖν τῷ διαλέγεσθαι post paullo ante positam ἐπιχειρεῖν ἀποβλέπειν, neque apodosin ipsam magnopere mihi placere, quum Socrates *effectum* potius, quam *conatum* dialecticae describere ideoque rectius apodosin illi reservare, hunc in protasi deinceps significare, denique, si ipse h. l. eum, qui dialecticae studeat, ratione ad id, quod est, contendere docuit, minus apte interrogationem illam τί οὖν; οὐ διαλεκτικὴν ταύτην τὴν πορείαν καλεῖς; subiicere videatur; sed ante omnia codices respiciendos censeo, in quibus ὁρμᾷν haud dubie facilius in ὁρμᾷ mutari, quam ἦν omitti potuit. Per se vero ὁρμᾷν optimum esse quis neget? τῷ διαλέγεσθαι ut Latinorum gerundii ablativus *actionem*, διὰ τοῦ λόγου *rem*, qua id, quod est, consequi aliquis studet, demonstrat. Nec frustra hic non simpliciter ὁρμᾷν ἐπ' αὐτὸ ὃ ἔστιν ἕκαστον, sed quia res magni moliminis est, ἐπιχειρεῖν ὁρμᾷν item, ut ille ἐπιχειρεῖν ἀποβλέπειν dicitur.

ὃ ἔστιν] ὅ ἐστιν codices mei editique ante Bekkerum.

αὐτῇ] αὖ τῇ Ald. Bas. a. Par. K. sec. Bekk. αὐτῇ τῇ Bas. b. Vind. E. Ven. B. et articulo a m. s. in m. posito Mon. B. B

λάβῃ] λάβοι Lob. Ven. B. In editionibus omnibus una Bekkeri excepta post λάβῃ leguntur verba τότε δή, quae quum tantum Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CRT. et Ficini auctoritate nitantur, neque tam *tunc demum*, non prius, quam omnino *perveniri* illuc ea, qua dictum fuerat, via Socratis interesse videatur ostendere, ad haec τότε paullo post alia significatione positum sit, merito Bekkerus omisit.

αὐτῷ] αὐτὸ Lob. Vat. B. αὐτοῦ Mon. B.

γίγνεται] γίν. Vind. E.

ἐκεῖνος] ἐκείνη idem. Scilicet ἡ τῆς ὄψεως δύναμις.

τῷ τοῦ] τῷ *om.* Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. BHM. Ven. B. Flor. ACRTV. τοῦ *om.* Par. A. a m. pr.

Τί οὖν;] Signum interrogandi

τε ἀπὸ τῶν δεσμῶν καὶ μεταστροφὴ ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ τὰ εἴδωλα καὶ τὸ φῶς καὶ ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος καὶ ἐκεῖ πρὸς μὲν τὰ ζῶά τε καὶ φυτὰ καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ἐπ' ἀδυναμίᾳ

in Mon. B. Vind. E. editionibusque ante Astii sec. male omissum et sine distinctione *τί οὖν οὐ* etc. scriptum est. Pro *οὖν* Ven. B. *δὲ* habet.

ταύτην] *om.* Mon. C.

Ἡ] *Ἥ* Ald. *Ἦ* Bas. a. *ἦ* Vind. E. Bas. b.

γε] *γ'* Bas. b.

μεταστροφὴ] *μετατροφὴ* Bas. a.

ἐπάνοδος] Ald. Bas. ab. punctum, Stephanus colon, recentiores comma addunt.

ἐπ' ἀδυναμίᾳ] Praepositionem Vind. F. Ang. B. Flor. R. omittunt, et Ven. B. pro ea *ἔστιν* habet. Pro *ἀδυναμίᾳ* in Ang. B. *ἀδυναμίαν*, in Ven. B. a m. pr. *δυναμία* scriptum est. *ἐπ' ἀδυναμίᾳ βλέπειν* is dici posse videtur, cuius visio seu videndi actio cum imbecillitate coniuncta et robore destituta infirmo quasi fundamento nititur et effectu caret. Certe non multo aliter praepositione usus est Euripides Troad. 329. Seidl. *ἐπὶ δάκρυσι καὶ γόοισι τὸν θανόντα πατέρα πατρίδα τε φίλαν καταστένουσ' ἔχεις.* et Phoen. 1571. Pors. *οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν οὐδ' ἐπιχάρμασιν, ἀλλ' ὀδύναισι λέγω.* quos locos Erfurdtius ad Soph. Ant. 755. adhibens verba, quae ibi leguntur, Creontis *ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ* eodem modo intellexisse videtur, quo Bernhardy, qui ea synt. p. 250. una cum his nostris inter exempla praepositionis *ἐπὶ* cum dativo *coniunctionem* significantis retulit. Similis huic est alter Sophoclis locus El. 108: *ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῴων πρὸ θυρῶν ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν,* quo Erfurdtius item *ἠχὼ ἐπὶ κωκυτῷ* per *ἠχὼ θρηνητικὴν* interpretatur. Verum Sophocles magis proprie et suo more locutus fuerit, si dictionibus *ἐπὶ ψόγοισι* et *ἐπὶ κωκυτῷ reprehendendi caussa* et *luctus provocandi caussa* significaverit, quemadmodum Hermannus statuit. Neque Platonicae consuetudini aliud convenientius, quam dictione *ἐπ' ἀδυναμίᾳ propter imbecillitatem* significatum statuere. Itaque Stephanus in marg. *μὴ* ante *βλέπειν* excidisse coniiciebat et annot. p. 25. Non dubium est, inquit, quin depravatus sit hic locus: quem etiam in iis quae margini adscripsi, aliqua ex parte restituere conatus sum. Postea autem hanc eius expositionem inveni, Et illic quidem visus ad animalia, et plantas, et solis lumen: in videndi vero debilitate ad spectra in aquis: eique expositioni subiunctam hanc lectionem, *καὶ ἐκεῖ μὲν ὄψις πρὸς τὰ ζῶά τε καὶ φυτὰ, καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς· ἐπ' ἀδυναμίᾳ δὲ τοῦ βλέπειν, πρὸς τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα.* Ego autem legens *μὴ βλέπειν*, iungebam cum praecedentibus, *πρὸς μὲν τὰ ζῶά τε καὶ φυτὰ καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς*, tanquam *ἐν ἀδυναμίᾳ* seorsum positum esset." Eadem, qua Stephanus et Cornarius (nam Cornarii est expositio illa et lectio, quam postea invenisse Stephanus ait) de praepositionis vi opinione ductus Morgensternius symb. 1815. p. 14. sqq. commate ante *τὸ τοῦ ἡλίου φῶς* posito haec ipsa verba non a praecedente *πρὸς*, sed a sequentibus *ἐπ' ἀδυναμίᾳ βλέπειν* regi autumat et alia quaedam parum probabilia proponit, quae omnia probavit Astius in tert. Platonem sic scripsisse coniiciens: *καὶ ἐκεῖ μὲν πρὸς τὰ ζῶά τε καὶ φυτὰ καὶ, τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ἐπ' ἀδυναμίᾳ βλέπειν, πρὸς τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα, ἐν-*

C βλέπειν, πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα θεῖα καὶ σκιὰς

ταῦθα δὲ etc. nec improbasse Stallbaumius in sec. videtur. Ego, quum Stephani coniecturae codices omnes refragentur, si plures praepositionem omitterent, aut inserendae potius, quam omittendae caussa librariis fuisse videretur, cum Vind. F. Flor. R. ἀδυναμίᾳ scribendum idque cum infinitivo βλέπειν sic ut δύναμις cum ἀκεῖσθαι L. II. p. 364. B. C. ὄκνος cum ἅπτεσθαι, λέγειν, εἰπεῖν V. 450. D. 473. E. VI. 503. B. constructum statuerem: nunc vulgatam retinendam et secundum Euripidem eo, quo supra ostendi, modo interpretandam, ad sequentia πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα autem contrarium illius cum imbecillitate coniunctae visionis supplendum existimo, quam rationem Schleiermacherus quoque secutus est. Transitus a substantivo ad infinitivum, ἡ ἐπάνοδος καὶ βλέπειν, nullam offensionem habet. Sic infra p. 535. B: δριμύτητα δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν καὶ μὴ χαλεπῶς μανθάνειν.

βλέπειν,] βλέπειν: Vind. E. βλέπειν. Ald. Bas. ab.

C φαντάσματα θεῖα] His vulgo quatuor verba ἐνταῦθα δὲ πρὸς φαντάσματα interposita leguntur, quibus receptis descriptioni vinctorum et solutionis eorum immiscetur aliquid ex disciplinis mathematicis petitum; ἐνταῦθα enim ad regionem intelligibilium referendum est, quam ipsam Socrati etiam quum ἐκεῖ diceret obversatam statuunt, quasi e specu ad solem productos utramque regionem simul ingressos cogitasset; et verba πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία, quibus tamen recentiores aposiopesis vel anacoluthi signum praefigunt, cum initio ἡ δέ γε λύσις etc. grammatice cohaerent, et solutio illa et conversio et ad solem ascensio et imaginum visio pariter ac mathesis hanc vim habere dicitur, ut rationem ad boni ideam conspiciendam evehat, quod et per se ineptum et sequentibus illis ὥσπερ τότε τοῦ σαφεστάτου etc. contrarium est. Tum non apparet, qua ratione theoremata mathematica φαντάσματα θεῖα dicantur, multo minus qua εἰδώλων σκιαὶ esse negentur. Imaginum umbris isti intenti fuerant in specu vincti: at regionem ingressi intelligibilem quibus et ipsi umbris idearum initio operam dant, eas si cum aliis umbris longius a veritate remotis comparare vellet Socrates, non cum illis comparare debebat, quas in specu contemplati essent, sed cum iis, quas soluti in regione visibili oculis luci nondum assuefactis inspicerent, quippe quae eundem in hac regione, quem theoremata mathematica in altera locum tenerent. Itaque huius saltem incommodi vitandi caussa εἴδωλα aliter sane, quam paullo ante, corpora ipsa interpretari et commate post εἰδώλων σκιὰς, quod Stephanus posuit, servato participium ἀποσκιαζομένας ad σκιὰς τῶν ὄντων referre et ἕτερον τοιοῦτον φῶς verum lumen seu ideam boni, quae cum sole comparata reapse verum lumen sit, dictum statuere debebant ii, quibus additamentum istud genuinum videretur. Verum res salva est. Codices omnes uno Ven. B. excepto, cuius hic quoque Aldus vestigia pressit, verba ἐνταῦθα δὲ πρὸς φαντάσματα omittunt. Quae si ad sensum necessaria aut utilia aut denique non omnino inepta essent, ob homoeoteleuton a ceteris neglecta in uno libro isto quemadmodum alia fideliter servata videri possent; quum vero iis eiectis omnia plana et expedita fiant, quis non glossema ex male intellecto adverbio ἐκεῖ vel undelibet oriundum et de industria homoeoteleuton factum agnoscat? Scilicet τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα θεῖα solis dei (v. L. VI. p. 508. A.) imagines in aquis conspicuae sunt, quae eodem nomine supra

τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδώλων σκιὰς δι' ἑτέρου τοιούτου

p. 516. B. ἐν ὕδασι φαντάσματα αὑτοῦ dicuntur, quas, quia ipsius lumen ferre nondum queunt, soluti primum inspicere debent. His accedunt σκιαὶ τῶν ὄντων, umbrae rerum naturalium, quae res licet proprie ὄντα non sint, tamen cum rerum simulacris in specu apparentibus comparatae ὄντα dici possunt utpote μᾶλλον ὄντα, (515. D.) quarum propterea umbrae recte εἰδώλων σκιαὶ esse negantur, quales in specu per aliud lumen et ipsum εἴδωλον, non verum, si cum sole comparetur, h. e. per ignem illum superne accensum efficiebantur. Itaque Socrates, postquam methodi seu legis dialecticae effectum et finem demonstravit similem illum ei, quem legitima visus exercitatio habeat, disciplinarum mathematicarum, de quibus adhuc disputaverant, utilitatem ac vim, qua sint ad illum effectum praeparandum instructae, declaraturus atque ita dialecticae ipsius naturam illustraturus primum mentionem facit medicinae, quam vinctis in specu adhibendam initio huius libri dixerat, similemque ei disciplinarum illarum vim statuens *solutio vinculorum*, inquit, *et reliqua istis facienda huic artium studio respondent, quod quidem rationem eodem modo ad ideam boni, quo illa oculum ad solis conspectum, evehere contendit.* Longiore autem eorum, quae vinctis fieri dixerat, repetitione usus ab instituto orationis cursu deflectit et verbum, quod ad nominativos λύσις, μεταστροφὴ etc. pertineret, quale foret δύναται (ταὐτὸν τῇ τῶν τεχνῶν πραγματείᾳ) vel μιμεῖται (τὴν πραγματείαν), omittens πᾶσα αὕτη etc. dicit, ut si initio ἦν δέ γε ἡ λύσις etc. δύναμιν ἔχει vel simile quid dixisset. Cuius anacoluthi seu nominativi absoluti exempla Vol. I. p. 377. ostendi. Neque vero postpositum sine articulo adiectivum θεῖα post τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα offensioni esse debet, quum non indolem aut conditionem imaginum, sed originem significet ideoque non multo artius cum substantivo cohaereat, quam gentilia aut pronomina possessiva, quae simili modo interdum postposita reperiuntur, ut Phaedonis initio τῶν πολιτῶν Φλιασίων, (*von unsern Landsleuten aus Phlius*) quod codices et lexicon Bekkeri anecd. p. 352, 25. et aliquot Pausaniae in huiusmodi rebus auctoritate non facile destituti dictiones (cf. Siebelis ad L. I. c. XXV. §. 6.) satis tuentur, Soph. Ai. 570. ὁ λυμεὼν ἐμός, Eurip. Hippol. 683. ὁ γεννήτωρ ἐμός, Theocr. Id. XXVII. 58. τὠμπέχονον ἐμόν, quae omnia contra libros corrigere non ausim. Accedit quod verba ἐν ὕδασι inter τὰ et φαντάσματα epitheti loco posita alterum epitheton ut laxius necti substantivo et praedicati instar extrinsecus adiici possit faciunt. Sic Thucyd. VI. 31: εἰ γάρ τις ἐλογίσατο τήν τε τῆς πόλεως ἀνάλωσιν δημοσίαν καὶ τῶν στρατευομένων τὴν ἰδίαν. Aristot. Eth. Nic. VI. 11, 1: ἡ δὲ καλουμένη γνώμη — ἡ τοῦ ἐπιεικοῦς ἐστὶ κρίσις ὀρθή. quos locos significavit Bernhardy synt. p. 323. Omnino Platonem quoque adiectivum nonnunquam contra consuetudinem posuisse praeter Phaedonis locum illa Leg. L. IIII. p. 713. D. docent: ταὐτὸν δὴ καὶ ὁ θεὸς ἄρα καὶ φιλάνθρωπος ὢν τὸ γένος ἄμεινον ἡμῶν ἐφίστη τὸ τῶν δαιμόνων. Itaque nec τὰ post φαντάσματα, quamvis facile excidere potuerit, inserendum nec θεῖα in θέα mutandum puto, quod Astius in sec. post alterum φαντάσματα, quum de glossemate nihil suspicans et ἐκεῖ antrum, ἐνταῦθα locum sub divo significare posse opinans de verbo tantum, quo alterum πρὸς pertineret, sollicitus esset, pro θεῖα in contextu positum in *addendis* βλέπειν e superioribus

φωτὸς ὡς πρὸς ἥλιον κρίνειν ἀποσκιαζομένας, πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία τῶν τεχνῶν, ἃς διήλθομεν, ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν καὶ ἐπαναγωγὴν τοῦ βελτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς τὴν τοῦ ἀρίστου ἐν τοῖς οὖσι θέαν, ὥσπερ τότε τοῦ σαφεστάτου ἐν σώματι πρὸς τὴν τοῦ φανοτάτου ἐν τῷ
D σωματοειδεῖ τε καὶ ὁρατῷ τόπῳ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ἀποδέχομαι οὕτω. καίτοι παντάπασί γέ μοι δοκεῖ χαλεπὰ μὲν ἀποδέχεσθαι εἶναι, ἄλλον δ' αὖ τρόπον χαλεπὰ μὴ ἀποδέχεσθαι. ὅμως δὲ (οὐ γὰρ ἐν τῷ νῦν παρόντι μόνον ἀκουστέα, ἀλλὰ καὶ αὖθις πολλάκις ἐπανιτέον) ταῦτα θέντες ἔχειν ὡς νῦν λέγεται, ἐπ' αὐτὸν δὴ τὸν νόμον

repeti debere sentiens retractavit.

σκιὰς] σκιᾶς Vind. F. item paullo post.

δι' ἑτέρου] διετ. Vind. E.

ἀποσκιάζομένας,] ἀποσκιαζομένας: Vind. E. ἀποσκιαζομένας. Bas. ab. Steph.

ἃς] ἣν Lob. Vat. M.

ἔχει] ἔχῃ Mon. B.

ἐπαναγωγὴν] ἐπαγωγὴν Ven. B. ἐπ' ἀναγωγὴν Ald. Bas. ab.

βελτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς τὴν τοῦ] *om.* Ang. B. — ἐν τῇ ψ. — Mon. C.

θέαν] θεοις cum αν super οις Vat. B.

ὥσπερ] ὥπερ Steph.

τότε] τό, τε Vind. E.

ἐν — φανοτάτου] *om.* Vat. B.

σώματι] σώμασι Vind. EF. Mon. C. Flor. ACTV. σώμασιν Vind. B. Ang. B. Vat. H.

φανοτάτου] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ven. BC. Vat. HM. Ald. Bas. ab. φανωτάτου Mon. C. (Florentini, Ang. B.) Steph. Ast. pr. sec.

τῷ] *om.* Vind. B. Mon. C. Ald. Bas. a. Steph.

σωματοειδεῖ] σωματοειδῆ Vind. E.

D τε] *om.* Bas. ab. Ficinus hanc Socratis ῥῆσιν ita interpretatus est: *Atqui quemadmodum solutio illa a vinculis, conversioque ab umbris ad simulacra ac lumen, et ex antro ad solis lumen exitus, ibique animalium et plantarum inspectio solisque, et siderum in aqua propter imbecillitatem oculorum intuitus, ipsum, quod in corporibus est clarissimum, ad id convertunt, quod est in corporali et visibili regione omnium fulgentissimum: ita omnium supra dictarum artium studium deducit animum per umbras non simulacrorum, sed eorum potius, quae vere sunt: iudicareque eas efficit apparentes ad aliud quoddam lumen, tanquam ad solem; habetque vim quandam extollendi id, quod est in animo praestantissimum, ad contemplationem eius, quod in ordine rerum est optimum.*

εἶναι — ἀποδέχεσθαι] bis deinceps posuit Vind. F.

πολλάκις] *om.* Vat. M.

θέντες] „θέντας (ut videtur) Ven. B.“ Idem habet Ald. Bas. ab.

νῦν] νῦν δὴ Par. K. secundum Bekkerum.

διέλθωμεν] ἔλθωμεν Par. ADK. sec. Bip. Vind. BE. Mon. C. Ven. C. Vat. H. Cf. Vol. I. p. 356, a.

οὕτως] *om.* Vind. F. Flor. R.

δὴ] *om.* Lob. Vat. BM. post εἴδη Vind. F. Ang. B. E

εἴδη] ἤδη Vat. H.

αὖ] αἱ Lob. Vat. M. *om.* Fic. (et quae viae sint.)

ἂν] *om.* Vat. H.

ἴωμεν καὶ διέλθωμεν οὕτως, ὥσπερ τὸ προοίμιον διήλ-
θομεν. λέγε οὖν, τίς ὁ τρόπος τῆς τοῦ διαλέγεσθαι δυ-
νάμεως, καὶ κατὰ ποῖα δὴ εἴδη διέστηκε, καὶ τίνες αὖ E
ὁδοί. αὗται γὰρ ἂν ἤδη, ὡς ἔοικεν, αἱ πρὸς αὐτὸ ἄ-
γουσαι εἶεν, οἷ ἀφικομένῳ ὥσπερ ὁδοῦ ἀνάπαυλα ἂν
εἴη καὶ τέλος τῆς πορείας. Οὐκέτ', ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε
Γλαύκων, οἷός τ' ἔσῃ ἀκολουθεῖν· ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν οὐ- 533
δὲν ἂν προθυμίας ἀπολίποι, οὐδ' εἰκόνα ἂν ἔτι οὗ λέ-
γομεν ἴδοις, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀληθές, ὅ γε δή μοι φαίνε-
ται· εἰ δ' ὄντως, ἢ μή, οὐκέτ' ἄξιον τοῦτο διισχυρίζε-
σθαι· ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ τοιοῦτόν τι ἰδεῖν, ἰσχυριστέον.

αὐτὸ] αὐτὸν Vind. BE. Mon. C. Vat. H.

οἷ] οἳ Vind. F. οὗ Ang. B. Flor. R.

πορείας] πορίας Vind. E.

Οὐκέτ'] οὐκ ἔτ' Mon. C. οὐκέτι Vind. F.

οἷός τ'] οἷός τε Vind. F.

533 ἔσῃ] εἶ Vind. F. Ang. B. Flor. AR. ἔσει recentiores.

ἐπεὶ] ἐπὶ Vind. E. *profecto* Fic.

ἀπολίποι] Ita Vat. BM. Ang. B. Flor. R. et a m. pr. Par. A. Ven. C. quod ob sequens ἴδοις merito a Bekkero praelatum Astius in tert. et Stallbaumius in pr. recepit. ἀπολείποι reliqui libri excepto Mon. C. in quo ἐλλείποι legitur, cum editis ante Bekkerum et Stallbaumio in sec. Etiam Matthiae gramm. pag. 865. haec verba propter τὸ ἐμὸν laudans praesens tenuit.

οὐδ'] οὐδὲ Vind. F. Flor. R.

ἂν] post ἔτι iidem.

ἴδοις] εἴδοις Mon. C. ᾔδεις Vat. B. a m. pr. et, sup. ι et οι, Lob. In Ven. C. η et ει super ι et οι posita sunt.

τὸ] *om.* Flor. T.

δή] *om.* Par. K. sec. Bekk. δὴ ὡς μὲν ἔστιν ὅγ' ἐμοὶ Mon. B.

μοι] Ita secundum Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. pro vulgato ἐμοὶ scripsi, quia nihil opus est, ut sonus verbi φαίνεται cum pronomine communicetur.

εἰ δ' ὄντως] ἰδόντος Ven. C. a m. pr. ἰδόντι Mon. B. Par. DK. Ald. Bas. a. et cum ος super ι Lob. Vat. M. εἰ ἰδόντι Flor. U. secundum Stallbaumium, qui idem in Par. K. Ald. Bas. a. legi tradit. „In praeced. edit. male ἰδόντι pro εἰ δ' ὄντως, ut habet vet. lib. Alioqui legi etiam posset εἰ δὲ τῷ ὄντι.“ Steph. in m.

οὐκέτ'] οὐκ ἔτ' Vind. E. Mon. BC.

μὲν δὴ τοιοῦτόν] δεῖ μὲν τοιοῦτό Vind. B. Mon. C.

τι] *om.* Vat. B. Ven. B. τις Ald. Bas. ab.

ἰδεῖν] Hoc vulgo omissum e Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et recenti Ven. C. scriptura recipere eo minus dubitavi, quo magis ad summae ideae descriptionem in superiori libro exhibitam appositum est. Lectum idem Ficino, sed simul δεῖ pro δή: *quod tale aliquid est cognoscendum.*

ἰσχυριστέον] „Rectius fortasse διϊσχυριστέον scribetur, ut mox dicet διϊσχυρίζεσθαι.“ Stephan. p. 25. Magis etiam ob antecedens διισχυρίζεσθαι probabile id videri poterat. Sic Phaedon. p. 63. C: καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ διισχυρισαίμην· ὅτι μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπότας πάνυ ἀγαθοὺς

ἦ γάρ; Τί μήν; Οὐκοῦν καὶ ὅτι ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύ-
ναμις μόνη ἂν φήνειεν ἐμπείρῳ ὄντι ὧν νῦν δὴ διήλ- 488
θομεν, ἄλλῃ δὲ οὐδαμῇ δυνατόν; Καὶ τοῦτ', ἔφη, ἄξιον
διισχυρίζεσθαι. Τόδε γοῦν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδεὶς ἡμῖν
B ἀμφισβητήσει λέγουσιν, ὡς αὐτοῦ γε ἑκάστου πέρι ὅ
ἐστιν ἕκαστον οὐκ ἄλλη τις ἐπιχειρεῖ μέθοδος ὁδῷ περὶ
παντὸς λαμβάνειν, ἀλλ' αἱ μὲν ἄλλαι πᾶσαι τέχναι ἢ
πρὸς δόξας ἀνθρώπων καὶ ἐπιθυμίας εἰσὶν, ἢ πρὸς γε-
νέσεις τε καὶ συνθέσεις, ἢ πρὸς θεραπείαν τῶν φυομέ-
νων τε καὶ συντιθεμένων ἅπασαι τετράφαται· αἱ δὲ

ἥξειν, εὖ ἴστε, ὅτι εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, διισχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο. Ac simplicis alia significatio est Gorg. p. 489. C: τῷ σώματι ἰσχυρίσασθαι. Sed eadem, quae compositi, ib. p. 495. B: σὺ δὲ τῷ ὄντι, ὦ Καλλίκλεις, ταῦτα ἰσχυρίζῃ; ubi codices non magis, quam hic, dissentiunt. Cf. Thucyd. L. VI. c. 55: ὅτι δὲ πρεσβύτατος ὢν Ἱππίας ἦρξεν, εἰδὼς μὲν καὶ ἀκοῇ ἀκριβέστερον ἄλλων ἰσχυρίζομαι.

ἦ] ἢ Vind. F. Ald. Bas. ab. Steph.

φήνειεν] φήσειεν Lob. Vat. M. φήνειεν ἐν Flor. T. (φῄνειεν editiones ante Astii sec.)

νῦν δὴ] δὴ *om.* Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Ven. C. Flor. U. et editiones ante Astii sec.

ἄλλῃ] ἄλλη Lob. Ald. Bas. ab.

οὐδαμῇ] οὐδαμὴ Vind. F. οὐδαμῆ Steph. Ast. pr. sec.

δυνατόν; Καὶ] δυνατὸν, καὶ editi ante Astii sec. et codices mei excepto Vind. E. qui duo puncta interponit. Etiam Ficinus recte distinxit.

διισχυρίζεσθαι] διισχυρίζομαι, εσθ in m. a m. s., Mon. B. (διϊσχυρίζεσθαι; Ast. pr.)

γοῦν] γ' οὖν Vind. F.

ἡμῖν] ἂν ἡμῖν Vind. E.

B ἀμφισβητήσει] ἀμφισβητήσαι Vind. E. ἀμφισβητείσειε Par. K. sec. Bekk.

πέρι] περὶ Vind. BE.

ὅ ἐστιν] ὃ ἐστὶν Vind. B. ὃ ἔστιν Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, ut supra p. 532. A. Sed h. l. post αὐτοῦ, i. e. ὄντως ὄντος, ἑκάστου repetitum ἕκαστον et sequens λαμβάνειν pronomen ὃ praedicatum et verbum ἐστὶν nihil nisi copulam esse arguunt: *quod unumquodque sit.* Quare commata ante ὃ et post ἕκαστον delevi.

οὐκ] *om.* codices omnes uno Par. A. excepto et editi ante Stephanum, nec non omitti posset, si ὡς a verbo ἀμφισβητήσει penderet, de quo cf. Heindorfius ad Theaet. §. 40. Sed ὡς pendet a λέγουσιν et simul ad sequentia ἀλλ' αἱ μὲν ἄλλαι pertinet. Itaque negatio abesse nequit. Idem sensit Ficinus: *Nemo autem adversabitur nobis dicentibus, quod disserendi facultas duntaxat conatur ordine certo circa unumquodque, quid ipsum sit, invenire.*

ἄλλη τις] ἀλλ' ἥτις Lob.

περὶ] παρὰ Bas. b.

πρὸς γενέσεις] προςγενέσεις Ald.

τε καὶ συνθέσεις] *om.* Ang. B.

ἢ] Ita Par. A. Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. AT. Reliqui cum editis addunt καὶ, quod multis locis interpolatum (cf. Vol. I. p. 166, a. b. 177, b. 178, a. 254, a. b. 270, a. 420, b. 432, a. et infra p. 538. B. pr. in Vat. B. post ἢ) hic superfluum et tantum

λοιπαί, ἃς τοῦ ὄντος τι ἔφαμεν ἐπιλαμβάνεσθαι, γεωμετρίαν τε καὶ τὰς ταύτῃ ἑπομένας, ὁρῶμεν ὡς ὀνει- C
ρώττουσι μὲν περὶ τὸ ὄν, ὕπαρ δὲ ἀδύνατον αὐταῖς ἰδεῖν, ἕως ἂν ὑποθέσεσι χρώμεναι ταύτας ἀκινήτους ἐῶσι, μὴ δυνάμεναι λόγον διδόναι αὐτῶν. ᾧ γὰρ ἀρχὴ μὲν ὃ μὴ οἶδε, τελευτὴ δὲ καὶ τὰ μεταξὺ ἐξ οὗ μὴ οἶδε συμπέπλεκται, τίς μηχανὴ τὴν τοιαύτην ὁμολογίαν ποτὲ ἐπιστήμην γενέσθαι; Οὐδεμία, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη ταύτῃ πορεύεται, τὰς ὑποθέσεις ἀναιροῦσα ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχήν, ἵνα

non intolerabile, certe accuratae artium, quam Socrates exhibet, divisioni contrarium videtur.

τε] int. vers. Vind. B.

τετράφαται] τετράφατε, sup. a m. s. αι, Mon. C.

ἐπιλαμβάνεσθαι] ἀντιλαμβάνεσθαι Ven. B. Vind. E.

γεωμετρίαν] γεωμετρίας Lob. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK.

C ἀδύνατον αὐταῖς] ἀδύνατοι αὐτὸ Mon. B. Flor. U.

ταύτας] ταύται Vind. F. πάντας Ald.

δυνάμεναι] δυνάμενα Ald.

ἀρχὴ] ἀρχῇ Ald. — Proclus in Parmen. T. V. p. 323: εἰ δέ τις τὴν ὑπόθεσιν ἀρχὴν ποιήσαιτο, περὶ τούτου ταῦτα ῥητέον, ἀπὸ (l. ἃ περὶ) τῶν γεωμετρικῶν ἐκεῖνος εἴρηκεν· ᾧ γὰρ ἀρχὴ μὲν * δι' ἓν, τελευτὴ δὲ καὶ μέσα ἐξ ὧν οὐκ οἶδεν, οὐδεμία μηχανὴ τὸ τοιοῦτον ἐπιστήμην εἶναι. quibus quae desunt nullo negotio hinc addideris et vitiosa correxeris. Cousinio tamen nil deesse et δι' ἓν sanum videbatur.

συμπέπλεκται] συμπλέκεται Lob. Vat. BM. *connectuntur* Fic.

τίς] τὶς Ald. Bas. ab.

τὴν] om. Vind. E.

Οὐδεμία] οὐδὲ μία Mon. B.

Οὐκοῦν ἡ διαλεκτικὴ — ὡρισάμεθα. D.] excerpsit Stobaeus ecl. L. II. p. 157. Cant.

μόνη] μόνηι Lob. μόνῃ editi ante Astium. Bekkerus μόνη tantum ex Par. A. Ven. C. retulit, hos solos, opinor, innuens dativum a nominativo distinguere solere. Sed Stephanum μόνῃ habere non ostendit.

ἀναιροῦσα] Ita Stobaei cod. Augustanus et Vaticanus. ἀνάγουσα Cant. quod, nisi proxime sequens ἀνάγει obstaret, praeferrem. Nam quum dialectica secundum L. VI. p. 511. B. C. D. non id agat, ut axiomata et postulata mathematica tollat seu evertat, sed ad principium referat eique coniuncta ut iam sciantur efficiat, ἀναιροῦσα diversam h. l. a vulgari significationem habere et, quod collocatio quoque verborum flagitat, cum sequentibus ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν construendum esse sequitur: *dialectica sola hac*, cui contraria in proximis demonstrata est, *via procedit*, *positiones* non fixas et immotas relinquens, sed *ad ipsum principium extollens*, *ut firmas et certas reddat*. Sed verbi ἀναιρεῖν cum praepositione ἐπὶ constructi exemplum nusquam invenio, neque qua ratione construi possit, satis intelligo. An igitur ἀναίρουσα scribendum? cuius verbi quamvis rari certus tamen locus est in Euripidis Electra v. 102: Ἕως γὰρ λευκὸν ὄμμ' ἀναίρεται. Neque diversum ab eo Homericum est ἀναείρειν.

τὴν] *om.* Mon. B.

D βεβαιώσηται, καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω, συνερίθοις καὶ συμπεριαγωγοῖς χρωμένη αἷς διήλθομεν τέχναις· ἃς ἐπιστήμας μὲν πολλάκις προσείπομεν διὰ τὸ ἔθος, δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου, ἐναργεστέρου

βεβαιώσηται] *βεβαιώσητε* Mon. C.

καὶ] *om.* Stob.

τῷ ὄντι] *τωόντι* Vind. E. Mon. C.

D *βαρβαρικῷ*] *βαρικῶ* Vind. F. *βαρβαρικῶς* Stob. cod. Vat. *βαρβαρικῶν* Cant.

τὸ] Ita Stob. cod. Aug. et Vat. *τῷ* Cant.

κατορωρυγμένον] *κατορυγμένον* Vind. E. *κατωῤῥυγμένον* Stob. Cant. (non cod. Aug. Vat.) *κατορωρυγμένον* Ald. Bas. ab.

ἠρέμα] *ἠρ.* Vind. E. Mon. C.

ἀνάγει ἄνω] Ad hoc Timaei glossam p. 31. *ἀνατείνας τὴν ψυχήν· ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θέαν.* non dubie referendam esse et Timaeum *ἀνατείνει* pro *ἀνάγει ἄνω* legisse statuit Ruhnkenius. Mihi pari, si non maiori iure ad p. 540. A. referri ibique pro *ἀνακλίναντας* Timaeus *ἀνατείναντας* in suo codice invenisse statui videtur. Sed utrumque incertum, lectio quidem nostri loci non minus, quam alterius certa est. Alia significatione *ἀνάγειν ἄνω* Plato Phaedr. p. 272. D. dixit.

συνερίθοις] *ξυν.* Stob. *συνεριθμοῖς* Lob. Vat. B. et a m. pr. Ven. C. *συνεθισμοῖς* Mon. B. Par. D. Flor. U. *συνωθισμοῖς* Par. K. *συνέργοις* Flor. R. a m. s. ex glossemate. Nam ita Timaeus lex. p. 242: *συνέριθοι· συνεργοί.* Cf. Leg. L. X. p. 889. D: *γραφικὴ καὶ μουσικὴ καὶ ὅσαι ταύταις εἰσὶ συνέριθοι τέχναι.*

συμπεριαγωγοῖς] *συμπεριαγώγοις* Vind. F. *συμπεριαγωγαῖς* Mon. B. Flor. U. *συμπεριαγωγῆς* Stob. cod. Vat. *συμπεριαγωγῇ* Par. K. *περιαγωγοῖς* Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. *περιαγωγαῖς* Vind. E.

αἷς] *ἃς* Vind. B. Mon. C. Flor. V.

τέχναις] *τέχνας* Vind. B. Mon. C.

ἐναργεστέρου] *ἐνεργεστέρου* Stob.

δὲ, ἢ] *δ'* idem.

διάνοιαν δὲ] *διάνοιάν γε* Vind. F. Ang. B. Flor. RT.

που] *πῶς* Par. K. sec. Bip. *πως* sec. Bekk. *om.* Mon. C. Vid. p. 522. C. et L. VI. p. 511. A. C. D.

δ'] *δὲ* Lob. Vind. F.

ἢ] *om.* Lob. Vind. B. Mon. BC. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. Flor. TUV. Articulus eam designat contentionem, quae sit vel possit esse inter tantis de rebus disquirentes.

τοσούτων] *τοσοῦτον* Lob. Vat. M. et a m. pr. B. Par. K. sec. Bekk. et cum ω super ultima D. et Ven. C. *τοσοῦτο*, sup. *ων*, Vind. B. *τοσούτον* Vat. B. a m. s. Ald. Bas. ab.

πέρι σκέψις] *περὶ σκέψις* Vind. E. E. *περίσκεψις* Lob. Vind. BF. Mon. C. Par. K. sec. Bekk. Vat. M.

ὅσων] *ὅσον* Lob. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. et a m. pr. D. et Ven. C. Conf. Matthiae gramm. p. 886. Bernhardy synt. p. 203.

Οὐ γὰρ οὖν] *οὐγαροῦν* Lob. *οὐ γὰρ ἂν* Mon. C. *οὐ γάρ αν* Vind. B. Quae praeterea in codicibus plerisque non sine magna varietate atque in editionibus Bas. b. Astii pr. Bekkeri et Stallbaumii sec. tamquam a Glaucone dicta post *ἔφη* adduntur, quoniam nihil eorum neque integrum neque modeste et quantum liceret

μὲν, ἢ δόξης, ἀμυδροτέρου δὲ, ἢ ἐπιστήμης· διάνοιαν δὲ αὐτὴν ἔν γε τῷ πρόσθεν που ὡρισάμεθα· ἔστι δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐ περὶ ὀνόματος ἡ ἀμφισβήτησις οἷς τοσούτων πέρι σκέψις ὅσων ἡμῖν πρόκειται. Οὐ γὰρ E
οὖν, ἔφη. Ἀρέσκει οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὥσπερ τὸ πρότε-

immutatum aut sententiam non ineptam aut orationem Platone dignam habere atque ipsa additio ab eius consuetudine abhorrere, codicum vero auctoritas non omni exceptione carere videbatur, facere non potui, quin pro insiticiis abiicerem. Sunt autem haec: *ἀλλ' ὃ* (*ἀλλο* Bas. b. *ἄλλο* Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. D.) *ἂν μόνον δηλοῖ* (*ἂν δήλον μόνον* Par. K. sec. Bip. *ἂν δηλοῖ μόνον* sec. Bekk.) *πρὸς τὴν ἕξιν* (*π. τ. λέξιν* Mon. B. Flor. U. Bekk. Stallb.) *σαφηνεία* (om. Flor. AC. Fic. *σαφηνοίᾳ* Vind. E. *σαφήνειαν* Vind. B. Mon. C. Ast. pr. *σαφηνείᾳ* Bekk. Stallb.) *λέγει* (*λέγει* cum *ις* super *ι* Par. A. *λέγειν* Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. *λόγου* Ast. pr. *ὃ λέγοι* Mon. B. Flor. U. Bekk. Stallb.) *ἐν* (*ἐν τῇ* Mon. C.) *ψυχῇ*. Ex his quod Bekkerus secundum Mon. B. pro genuino, Stallbaumius ut glossema cum uncis edidit, *ἀλλ' ὃ ἂν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν λέξιν σαφηνείᾳ ὃ λέγοι ἐν ψυχῇ*, si sensum illum habet, quem videtur habere, quem Schleiermacherus non satis accurate ita reddidit: *sondern wenn eines* (ein Wort) *nur das bestimmt bezeichnet für den Vortrag was man bei sich denkt*, aliquid requirit, quod si adsit, profecto amplius desiderari nequeat. Quod enim melius aut magis perfectum vocabulum esse potest, quam *σαφηνείᾳ*, hoc est, perspicue et sine ulla obscuritate cogitatum significans? Et tamen Glauco in hoc se *acquiescere* diceret, quasi severior alter plus exigere posset? Nihil dicam de molesta verborum *πρὸς τὴν λέξιν* abundantia, nihil de incommoda dictionis *λέγοι* ambiguitate, quam nescias utrum ad *ὄνομα* an ad loquentem referas: sententia mihi tam absona videtur, ut eam vix interpolatori mediocri, nedum Platoni tribuere audeam. Paullo tolerabiliorem ex superscripta in Par. A. lectione effeceris una littera adiecta scribens *ἀλλ' ὃ ἂν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν ἕξιν σαφηνείᾳ ἃ λέγεις ἐν ψυχῇ*: sed (id requirimus seu probamus) *quod duntaxat pro rerum conditione perspicue monstret, quae tecum apud animum loquaris*. cui sententiae similem Ficinus fecit: *nam solam exigunt ad rerum habitum interni conceptus expressionem*. eamque Stephanus in marg. ostendit sibi videri sub illis latere, quae inter *ἔφη* et *ἀρέσκει* „ex vet. cod. sed mendosa afferuntur." Nam qui *πρὸς τὴν ἕξιν* ita dixerit, is summa et absoluta remissa perspicuitate mediocrem quandam et relativam postulaverit, qua contentus utique non severissimus sit. Sed Platonem *πρὸς τὴν ἕξιν* eo sensu posuisse, non saltem *τῶν πραγμάτων* addidisse non credo: sequioris aevi lectorem facilius adducor ut nimia illa, quam Socrates concessisset, licentia offensum hanc conditionem scripsisse et *πρὸς τὴν ἕξιν* aut ita, ut ostendi, aut, postquam *ἕξις* idem quod *δύναμις* significare coepisset, *pro viribus* intelligi voluisse credam. Eidem illud *λέγειν ἐν ψυχῇ* pro *νοεῖν* condonandum puto, quod certe h. l. parum aptum est. Nam si cogitationem interna animi oratione constare volumus, quemadmodum Plotinus Enn. I. L. II. c. 3. p. 13. F. *τὸν ἐν φωνῇ λόγον μίμημα τοῦ ἐν ψυχῇ*, et ipse

ρον, τὴν μὲν πρώτην μοῖραν ἐπιστήμην καλεῖν, δευτέ-
534 ραν δὲ διάνοιαν, τρίτην δὲ πίστιν καὶ εἰκασίαν τετάρ-
την, καὶ ξυναμφότερα μὲν ταῦτα δόξαν, ξυναμφότερα
δ' ἐκεῖνα νόησιν, καὶ δόξαν μὲν περὶ γένεσιν, νόησιν
δὲ περὶ οὐσίαν, καὶ ὅτι οὐσία πρὸς γένεσιν, νόησιν

Plato Theaet. p. 190. C. τὸ λέγειν πρὸς ἑαυτὸν δοξάζειν dicit, nomen quoque aliquod intus apud animum pronuntiantem ponere debemus eum, qui cogitat, quod nomen diversum esse nequit ab eo, quod idem, quum loquitur, ore emittit. Quomodo igitur ore pronuntiatum nomen ita demum probabile dici potest, si interni nominis et sermonis significationem perspicue exprimat, quum ipsum illud internum sit et tantum eo differat, quod ore pronuntiatur? Quae quidem ratio Bekkeri scripturae non minus, quam cuilibet illa extrema retinenti vehementer repugnat. His accedit, quod in Platonis dialogis quum negationi assensus per formulam οὐ γὰρ οὖν praebetur, nunquam assentiens quicquam addit, quod ex contrario petitam negati descriptionem contineat idque per affirmationem cum particula ἀλλὰ definiat. Unus est Sophistae locus isque admodum dubiae lectionis et personarum distinctionis, qui exceptionem additam habet, p. 240. B: οὐ γὰρ οὖν· πλήν γ' εἰκὼν ὄντως. Bis novum et alio spectans subiicitur: Polit. pag. 266. A: οὐ γὰρ οὖν. ἀλλὰ τίνι δὴ τὼ δύο διαιροῦμεν; et Phileb. p. 16. B: οὐ γὰρ οὖν, ὦ παῖδες, ὥς φησιν ὑμᾶς προσαγορεύων Φίληβος. οὐ μὴν ἔστι καλλίων ὁδὸς etc. Nonnunquam verbum ex praegressa alterius interlocutoris oratione repetitur: Civ. L. III. p. 388. E: οὐ γὰρ οὖν δεῖ. et ib. 397. E. V. 454. B. Hipp. mai. 299. D. Theaet. 205. D: οὐ γὰρ οὖν δὴ φαίνεται. Plerumque vero nihil praeter tria illa verba ponitur: Civ. II. 375. A. 376. D. III. 394. E. 398. D. IIII. 439. B. V. 465. B. VI. 508. B. nostri libri p. 523. D. 526. C. 534. D. VIII. 556. C. X. 603. A. Euthyphr. 2. B. Phaedon. 93. E. 104. C. Theaet. 160. A. 171. B. 182. E. 185. A. 186. E. (189. B: οὐ γὰρ οὖν δή.) 193. D. 203. E. Soph. 233. E. 252. A. 256. A. Phil. 17. C. 30. C. 42. C. Alcib. I. 134. A. Charm. 167. E. Lys. 215. B. 218. A. Leg. I. 627. C. 634. D. III. 696. C. Parm. 134. B. 138. B. 139. A. C. E. 140. B. 146. E. 147. A. 149. A. D. 154. C. 156. C. D. 158. B. 162. D. 163. B. 164. E. 166. A. Phaedr. 277. E. Itaque praeter consuetudinem Platonicam verba ἀλλ' ὃ ἂν μόνον etc. assuta videntur. Denique non solum in Ald. Bas. a. Steph. sed haud dubie etiam in Ven. B. omissa sunt, quem codicem supra p. 532. C. Aldo glossematis recipiendi auctorem exstitisse vidimus, cuius Bekkerus cum Stephani scilicet textu a se collati neque ullam ab eo discrepantiam exhibentis mentionem facere oblitus est, tantum Stephanum ista omittere significans.

οὖν] *om.* Bas. b. γοῦν Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. quod ad sequens ἐῶμεν et ad affirmationem, quam posterior huius sermonis pars habet, magis accommodatum, quam οὖν, ob significationem tamen admitti nequit, nisi forte voluntatem pro ratione sequi Socratem statuimus. Itaque οὖν tenendum, ut in interrogatione, quae in affirmationem exeat. Cf. Vol. I. p. 294, b.

τὸ πρότερον] τοπρ. Lob. Ald. Bas. ab. Steph.

δευτέραν δὲ] τὴν δὲ δευτέραν Flor. T.

πρὸς δόξαν, καὶ ὅτι νόησις πρὸς δόξαν, ἐπιστήμην πρὸς πίστιν καὶ διάνοιαν πρὸς εἰκασίαν· τὴν δ' ἐφ' οἷς ταῦτα ἀναλογίαν καὶ διαίρεσιν διχῇ ἑκατέρου, δοξαστοῦ τε καὶ νοητοῦ, ἐῶμεν, ὦ Γλαύκων, ἵνα μὴ ἡμᾶς πολλαπλασίων λόγων ἐμπλήσῃ, ἢ ὅσων οἱ παρεληλυθότες. B

534 *τρίτην*] *τρίτον* Ald. Bas. ab.

μὲν ταῦτα δόξαν, ξυναμφότερα δ' ἐκεῖνα νόησιν] Quatuor priora *om.* Lob. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. et a m. pr. Ven. C. *μὲν ἐκεῖνα νόησιν, ταῦτα δὲ δόξαν* Mon. B. *μὲν* et in m. *ἐκεῖναι δόξαν, ξυναμφότερα δὲ ταῦτα νόησιν* Flor. U. quemadmodum in pr. ed. Stallbaumius testatus est. In sec. vero *ἐκεῖνα νόησιν, ταῦτα δὲ δόξαν* in eius margine scripta perhibet. Etiam Ficinus aliter haec ordinavit: *et ambo illa simul intelligentiam, haec autem ambo simul opinionem.* qua libertate saepe eum usum vidimus. Pro *δ'*, quod et ipsum Lob. Par. K. omittunt, in Vind. BE. Mon. C. *δὲ* scriptum est.

καὶ] *καὶ δόξαν.* Par. K.

περὶ γένεσιν] *om.* Par. D. *πρὸς γένεσιν* Par. K. *περιγένεσιν* Vind. E.

δὲ] *δὲ καὶ* Par. K.

περὶ οὐσίαν] *περιουσίαν* idem sec. Bip.

οὐσία] Ita Par. A. Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. BHM. Ven. BC. Fic. Reliqui codices a me et a Bekkero collati (nam de Florentinis Stallbaumii silentium mihi suspectum est) cum editionibus omnibus *οὐσίαν* habent, quod ferre potest, cui *καλοῦμεν* supplere placet. Sed proxima illa *περὶ γένεσιν* et *περὶ οὐσίαν* ita dicta sunt, quasi *εἶναι* praecessisset, nec aliter sequentia *πρὸς δόξαν, πρὸς πίστιν, πρὸς εἰκασίαν.* Cur vero *εἶναι* suppleamus et *ὅτι* pro accusativo habeamus, quod genus attractionis durissimum est, nulla caussa videtur.

γένεσιν] *γέννησιν* Vat. H.

νόησιν] *νόησις* Flor. ACRTV. et iidem, qui *οὐσία*, exceptis Par. A. Ven. C. item Ficinus.

καὶ ὅτι νόησις πρὸς δόξαν] Haec vulgo omissa ex Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. BC. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Fic. recipere non dubitavi, quum sine iis *ἐπιστήμη* et *διάνοια* non partes *νοήσεως* esse neque ea contineri, sed iuxta eam positae videantur, quod incommodum Bekkerus frustra commate ante *ἐπιστήμην* delendo evitare conatus est, scriptor haud dubie *μὲν* et *δὲ* post *ἐπιστήμην* et *διάνοιαν* inserendo evitasset. Quam facile excidere potuerint, nemo non videt: glossematis suspicionem codicum indoles defendit.

ἐπιστήμην] *ἐπιστήμη* Par. A. Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. HM. et, addito a m. s. *δὲ*, B. Ven. B. Flor. ACRTV. Fic. *καὶ ἐπιστήμην* Vind. F. *καὶ ἐπιστήμη* Ang. B. Cernitur hic praestantia Veneti C.

διάνοιαν] *διάνοια* Lob. Vind. BE. Mon. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTV. et Ficinus, qui haec inde ab *ὅτι οὐσία* ita reddidit: *Quod autem est ad generationem essentia, id ad opinionem intelligentia: quodve intelligentia est ad opinionem, id et ad fidem scientia, et ad imaginationem denique cogitatio.*

δ'] *δὲ* Vind. F.

ἀναλογίαν] *ἀναλογίαν τε* Mon. C. Ast. sec. et tert.

διχῇ] *διχῆ* editi.

τε] *om.* Lob. Vat. BM.

ἐῶμεν] *ἑῶμεν* Vind. B. *θεῶμεν* Ang. B.

πολλαπλασίων] *πολλασίων* Mon. C.

ὅσων] Pro eo Bekkerus in Par. A. Vat. BH. Ven. C. *ὅσον* inve-

Ἀλλὰ μὴν ἔμοιγ', ἔφη, τά γε ἄλλα, καθόσον δύναμαι ἕπεσθαι, ξυνδοκεῖ. Ἦ καὶ διαλεκτικὸν καλεῖς τὸν λόγον ἑκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας; καὶ τὸν μὴ ἔχοντα, καθ' ὅσον ἂν μὴ ἔχῃ λόγον αὐτῷ τε καὶ ἄλλῳ διδόναι, κατὰ τοσοῦτον νοῦν περὶ τούτου οὐ φήσεις ἔχειν; Πῶς γὰρ ἄν, ἦ δ' ὅς, φαίην; Οὐκοῦν καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ὡσαύτως· ὃς ἂν μὴ ἔχῃ διορίσασθαι τῷ λόγῳ ἀπὸ τῶν ἄλλων πάντων ἀφελὼν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν καὶ

nisse videtur, quamquam versus numerus ad ὅσον in comm. adscriptus uno minor est numero eius, in quo ὅσων in editione legitur, atque meorum et Florentinorum codicum omnium in ὅσων consensus testimonium illud suspectum reddere possit. Dictionem ipsam scriptor negligentius, quam fere solet in his libris, velut ex duabus conflatam exhibuit, quum aut ὅσοι οἱ παρεληλυθότες aut ὅσων τὰ παρεληλυθότα seu τὰ πρότερα dicendum fuisset, ὅσων οἱ παρεληλυθότες dicens, quasi sermones eos sermonum impleverint. Nam nomen λόγοι ad παρεληλυθότες supplendum ob id ipsum, quod ex superioribus repetendum est, eadem, qua ibi, significatione accipi debet. Non multo tamen aliter L. VI. pag. 490. A. opinionibus opinionem tribuit. Sermones autem ante habiti, quibus Socrates nunc prolixiores ciere veretur, libri sexti posteriores sunt, quo loco δοξαστὸν et νοητὸν in binas partes dividens principium dividendi non ab ipsa rerum illarum natura, sed a diversa hominis eas percipientis et cognoscentis actione petierat.

B ἔμοιγ'] ἔμοιγε Lob.

ἄλλα] ἀλλὰ Ven. C.

καθόσον] καθ' ὅσον Mon. B.

Ἦ] ἢ Lob. Vind. BEF. Mon. C. Flor. ACTV.

καὶ] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

διαλεκτικὸν καλεῖς] διελεκτικὸν κακεῖς Ald.

καθ' ὅσον] Ita h. l. cum Mon. B. scribendum putavi pro καθόσον, quia κατὰ τοσοῦτον sequitur.

ἔχῃ] ἔχει Ven. C. Par. D. ἔχοι Lob. Mon. B. Vat. BM. Flor. U. et, sup. ἔχη, Par. K.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF. αὐτῶν Vind. B. Mon. C.

ἄλλῳ] ἄλλων Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV.

κατὰ τοσοῦτον] καταὶτοσ. Vind. F. Mon. B. κατὰ τοσοῦτο Vind. B.

νοῦν] οὖν Lob. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. et a m. s. Ven. C.

φαίην] οὐ φαίην Steph. Ast. pr. sec. *Certe non aliter est dicendum.* Ficinus; qui quum in superioribus *illum vero — catenus intelligentiam circa hoc habere negabis?* idque recte dixisset, vulgatam ante Stephanum et codicum omnium lectionem πῶς γὰρ ἂν φαίην illo modo reddere poterat.

τοῦ] *om.* Ang. B.

ὃς ἂν — ἐπικαταδαρθάνειν; D.] excerpsit Stobaeus ecl. L. II. c. 8. §. 36. Heer. p. 200. Cant. et initio ὡς pro ὃς habet.

μὴ] μὲν Lob. Vat. M.

ἔχῃ] ἔχοι Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Ald. Bas. ab.

διορίσασθαι] διωρίσασθαι Mon. C.

τῷ] *om.* idem.

πάντων] *om.* Vind. F. Ang. B. ἁπάντων Stob.

ἀφελὼν] ἀφελῶν Stob. Cant. Procli locum huc spectantem ad p. 540. A. adieci.

ὥσπερ ἐν μάχῃ διὰ πάντων ἐλέγχων διεξιών, μὴ κατὰ δόξαν, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν προθυμούμενος ἐλέγχειν, ἐν πᾶσι τούτοις ἀπτῶτι τῷ λόγῳ διαπορεύηται, οὔτε αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν φήσεις εἰδέναι τὸν οὕτως ἔχοντα οὔτε ἄλλο ἀγαθὸν οὐδέν, ἀλλ' εἴ πῃ εἰδώλου τινὸς ἐφάπτεται, δόξῃ, οὐκ ἐπιστήμῃ ἐφάπτεσθαι καὶ τὸν νῦν βίον ὀνειροπολοῦντα καὶ ὑπνώττοντα, πρὶν ἐνθάδε ἐξέγρεσθαι, εἰς Ἅιδου πρότερον ἀφικόμενον τελέως ἐπικαταδαρθά- C D

C ἐν μάχῃ] ἂν μ. Ald. Bas. ab. Hunc locum respexit Proclus in Parm. T. IIII. p. 106. verbum διαμάχεσθαι Parm. p. 127. E. ita illustrans: τὴν γὰρ διὰ τῶν ἀποφάσεων ἀτραπὸν μάχῃ προσείκασεν. οὕτως ἄρα καὶ ἐν Πολιτείᾳ παρακελεύεται περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ποιεῖσθαι τὸν λόγον, ὥσπερ ἐν μάχῃ, φησίν, οὐδὲν ἄλλο ἀξιῶν, ἢ διὰ τῶν ἀποφατικῶν αὐτὸ συμπερασμάτων αἱρεῖν. καὶ δεῖ μηδὲ ἐνταῦθα τὸ διαμάχεσθαι παρέργως ἀκούειν, ἀλλὰ κἀκεῖνο διὰ τούτων γνώριμον ποιεῖν, ὡς τῆς μάχης τὰς ἀποφάσεις αὐτῷ δηλούσης καὶ ἐκεῖ καθάπερ ἐν τούτοις. Item in Civ. p. 430, 8: μόνον ἂν οὕτως τῷ Σωκράτει συμφωνοῖμεν ἀξιοῦντι καθάπερ ἐν μάχῃ διεξιόντα περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ὡς ἄρα οὐκ ἔστι διελέγχειν ἕν τι τῶν ἄλλων. οὐ γὰρ αλλο τι δηλοῖ ταῦτα πλὴν τῶν ἀφαιρέσεων.

διὰ πάντων] διαπ. Vind. F.

διεξιὼν — ἐλέγχειν] ter deinceps scripta habet Mon. B. atque in secunda scriptione verba quatuor priora obelo notata, reliqua uncis inclusa sunt.

κατ'] κατὰ Vind. F. καθ' Bas. b.

προθυμούμενος] προθυμούμενον Stobaei cod. August.

ἐλέγχειν] ἐλέγχων Mon. B. in secunda scriptione et a m. pr. in tertia.

ἀπτῶτι] ἁπτῶτι Vind. F. ἀπτῶσι Stob. cod. Paris. et ed. Cant. In Flor. R. βεβαίῳ superscriptum. Cf. Dissenius ad Pind. Ol. VIIII. 92.

τῷ] om. Vind. E.

διαπορεύηται] διαπορεύεται Flor. R.

οὔτε] οὔτ' Lob. Vat. M.

αὐτὸ] om. Vind. F. Ang. B. αὐτὸ φησὶ Stob. cod. Vatic.

τὸ ἀγαθὸν] τ' ἀγ. Stob. Heer. Quod in editionibus ante Astii sec. additum legitur οὐδὲν, Astius secundum Par. K. Bekkerus secundum decem suorum delevit, de uno Par. A. nihil significans. In quo si exstat, e versu sequente subrepsisse videtur. Florentini et a me collati omnes cum Stobaeo recte omittunt.

φήσεις] φησὶ Stob. Cant. φησιν Heer. om. cod. Vatic.

οὔτε] οὔτ' Stob.

οὐδέν,] οὐδέν; editi ante Bekkerum.

εἴ πῃ] Ita Stob. cod. Vat. εἶπε August. ἐπεὶ Cant. Heer.

εἰδώλου] αὐτοῦ εἴδωλον Stobaei codices Aug. Vat. Par. et ed. Cant. αὐτοῦ εἰδώλου Heer. e conj. (Platonis locum ignorabat.)

ἐφάπτεται] cum tribus sequentibus om. Stob. cod. Aug. Vat.

ἐφάπτεσθαι] ἐφάπτεται Lob. Mon. C. Vat. M. ἐφάπτεσθαι; Steph. ἐφάπτεσθαι, reliquae.

τὸν νῦν] Ita Stob. cod. Aug. Vat. τοίνυν Cant. Heer.

ὑπνώττοντα] ὑπνοῦντα Stob. Cant. (ὑπνώττοντα cod. Aug. Vat.)

ἐνθάδε] Ita Lob. Vind. BEF. Mon. BC. Stob. Vulgo ἐνθάδ' omnibus tacentibus.

ἐξέγρεσθαι] ἐξεγρεῦσθαι Vind. F. Flor. AR. ἐξαγρεύεσθαι Stob.

νειν; Νὴ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς, σφόδρα γε πάντα ταῦτα φήσω. Ἀλλὰ μὴν τούς γε σαυτοῦ παῖδας, οὓς τῷ λόγῳ τρέφεις τε καὶ παιδεύεις, εἴ ποτε ἔργῳ τρέφοις, οὐκ ἂν ἐάσαις, ὡς ἐγῷμαι, ἀλόγους ὄντας ὥσπερ γραμμὰς ἄρχοντας ἐν τῇ πόλει κυρίους τῶν μεγίστων εἶναι. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Νομοθετήσεις δὴ αὐτοῖς ταύτης μάλιστα τῆς παιδείας ἀντιλαμβάνεσθαι, ἐξ ἧς ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστημονέστατα οἷοί τ' ἔσονται; No-
E μοθετήσω, ἔφη, μετά γε σοῦ. Ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι, ἔφην

Cant. Heer. ἐξαγρεύσαι cod. Vat. ἐξαγρεύεσται August.

Ἅιδου] ᾅδου editi ante Astium et in Stobaeo Canterus et Heerenius.

D ἐπικαταδαρθάνειν] Ita Mon. C. ante corr. ἐπικαταδαρθεῖν Stob. et Mon. C. corr. ἐπικαταδαρθανεῖν Vind. B. Plotinus Enn. I. L. VIII. c. 13. extr. καὶ τοῦτό ἐστι τὸ ἐν ᾅδου ἐλθόντα ἐπικαταδαρθεῖν.

Δία] δί' Lob. Vind. E. Vat. HM.

γε] γε, Vind. F.

πάντα] post ταῦτα Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. BHM. Ven. BC. Par. K. Flor. AC.

φήσω.] φήσω; Bas. b.

τρέφεις τε] τε *om.* Vind. E. Mon. C.

τρέφοις] τρέφεις cum οι super ει Vind. F.

ἐάσαις] In Mon. B. ι int. vers. positum.

ὥσπερ γραμμὰς] Cornarius ecl. p. 101. ὡς Φρύγας Μίδας, Stallbaumius ὥσπερ γραφὰς scribendum, Astius γραμμὰς litteras seu scriptiones, quae vitae et rationis expertes interroganti nihil respondeant, Schleiermacherus mathematicorum, quippe διάνοιαν tantum, non ἐπιστήμην habentium, at si rationem reddere nequeant, ad δόξαν delabentium figuras, quae et ipsae rationem sui reddere seseque explicare non possint, dictas statuunt, quorum nihil probabile videtur. Veram interpretationem petas ab Euclide, qui libro suo decimo has definitiones praeposuit: καλείσθω οὖν ἡ μὲν προτεθεῖσα εὐθεῖα ῥητή, καὶ αἱ ταύτῃ σύμμετροι εἴτε μήκει καὶ δυνάμει εἴτε δυνάμει μόνον ῥηταί· αἱ δὲ ταύτῃ ἀσύμμετροι ἄλογοι καλείσθωσαν. καὶ τὸ μὲν ἀπὸ τῆς προτεθείσης εὐθείας τετράγωνον ῥητὸν, καὶ τὰ τούτῳ σύμμετρα ῥητὰ, τὰ δὲ τούτῳ ἀσύμμετρα ἄλογα καλείσθω, καὶ αἱ δυνάμεναι αὐτὸ ἄλογοι.

κυρίους] κυρίως Par. K. sec. Bekk.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.

δὴ] δὲ Vind. B. et, ut videtur, Mon. C.

ταύτης] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐξ ἧς] ἐξῆς Vind. F.

οἷοί τ'] οἷοί τε Lob.

Ἆρ'] ἆρ' Vind. F. Haec usque ad μαθημάτων; 535. A. excerpsit Stobaeus ecl. L. II. p. 157. Cant. E

σοι] σοι ὥσπερ Vat. H.

θριγκὸς] θρίγκος Ven. C. Ang. B. (Flor. V.) θριγγὸς Vind. E. Mon. B. Vat. M. Flor. U. θρίγγος Vind. F. Stob. cod. Aug. et Vat. Alcinous isag. c. 7: ἐπεὶ δὲ ἡ διαλεκτικὴ ἰσχυρότατον τῶν μαθημάτων, ἅτε καὶ περὶ τὰ θεῖα καὶ βέβαια γινομένη, διὰ τοῦτο καὶ ἀνωτέρω τῶν μαθημάτων τάττεται, ὥσπερ θριγγός τις ὑπάρχουσα ἡ φυλακὴ τῶν λοιπῶν. Proclus in Parm. T. V.

ἐγὼ, ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν
ἐπάνω κεῖσθαι, καὶ οὐκέτ' ἄλλο τούτου μάθημα ἀνω-
τέρω ὀρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι, ἀλλ' ἔχειν ἤδη τέλος τὰ
τῶν μαθημάτων; Ἔμοιγ', ἔφη. Διανομὴ τοίνυν, ἦν 535
δ' ἐγὼ, τὸ λοιπόν σοι, τίσι ταῦτα τὰ μαθήματα δώσο-
μεν καὶ τίνα τρόπον. Δῆλον, ἔφη. Μέμνησαι οὖν τὴν
προτέραν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων, οἵους ἐξελέξαμεν;
Πῶς γὰρ, ἦ δ' ὅς, οὔ; Τὰ μὲν ἄλλα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ,
ἐκείνας τὰς φύσεις οἴου δεῖν ἐκλεκτέας εἶναι· τούς τε

p. 274: τὴν διαλεκτικὴν, ἣν θριγκὸν ἐν Πολιτείᾳ τῶν μαθημάτων ἐκάλεσεν, ἐν λογικαῖς ἡμᾶς ἀνελίξεσι καὶ διεξόδοις γυμνάζουσαν πρὸς τὴν ἀκριβεστέραν νόησιν τῶν ἀΰλων καὶ χωριστῶν πραγμάτων. Idem in Cratylum p. 2. Boiss. Platonem ait nosse τὴν διαλεκτικὴν θριγκὸν (θρυγμὸν cod. B.) οὖσαν τῶν μαθημάτων καὶ ἀνάγουσαν ἡμᾶς ἐπὶ τὴν μίαν πάντων αἰτίαν, τἀγαθόν. et in Civ. pag. 429, 35: οὐκοῦν ἀπὸ τούτων δῆλον, ὡς ἄρα τὴν διαλεκτικὴν θριγκὸν ἐπιστημῶν εἶναι δοκουσῶν ἀποκαλῶν καὶ ὄντως ἐπιστήμην ὁριζόμενος ἐξ ἀνυποθέτου φησὶν ἀρχῆς ὁρμωμένην πάντα σκοπεῖν, ὡς ἔχει φύσεως, ὅτι ποτ' ἐστὶν ἕκαστον. Denique, quem locum Astius citavit, in Euclid. p. 12, 39: πάλιν ἐκεῖνα θεωρήσομεν, ὅπως ὁ Πλάτων θριγκὸν τῶν μαθημάτων ἐν Πολιτείᾳ τὴν διαλεκτικὴν προσείρηκεν. — θριγκὸς οὖν εἰκότως ἐστὶν ἡ διαλεκτικὴ τῶν μαθημάτων, πᾶν τὸ νοερὸν αὐτῶν τελειοῦσα καὶ τὸ ἀκριβὲς ἀνελεγκτότερον (v. ἀνελυκτότερον. cf. p. 13, 20.) ἀπεργαζομένη καὶ τὸ ἀκίνητον μόνιμον ὡσαύτως διαφυλάττουσα καὶ τὸ ἄϋλον καὶ τὸ καθαρὸν εἰς τὴν ἁπλότητα τὴν τοῦ νοῦ καὶ τὴν ἀϋλίαν ἀναφέρουσα, καὶ τάς τε ἀρχὰς αὐτῶν τὰς πρώτας ἀφορίζουσα διὰ τῶν λόγων καὶ τὰς τῶν γενῶν καὶ εἰδῶν τῶν ἐπ' αὐτὰ διακρίσεις ἐμφαίνουσα, τάς τε συνθέσεις τὰς ἐκ τῶν ἀρχῶν τὰ μετὰ τὰς ἀρχὰς προαγούσας καὶ τὰς ἀναλύσεις τὰς ἐπὶ τὰ πρῶτα καὶ τὰς ἀρχὰς ἐπανιούσας ἀναδιδάσκουσα. Quod ad orthographiam nominis attinet, duplex γ neque Eustathius ad Od. T. I. p. 262, 21. Lips. novit, neque Suidas aut lexicographus Bachmanni anecd. I. p. 257, 25. neque Hesychius, in cuius lexico MS. Schowio teste θρι..ὸς et altero loco tantum τριγκῶσαι sine Musuri additamento ἢ θριγγῶσαι legitur: in codicibus quidem nonnunquam ut h. l. ita alibi exstat, e. c. Clementis Al. Paed. L. III. p. 303, 18. περιθριγγούμεθα. Sed usitatum dubito an nunquam fuerit.

μαθήμασιν] μαθήμασι Mon. B.

οὐκέτ'] οὐμέτ' Vind. F. οὐκ ἔτ' Mon. BC. οὐκ ἔτι Stob.

μάθημα] post ἀνωτέρω Stob.

ἀλλ' ἔχειν ἤδη] ἀλλὰ ἔ. ἤ. Stobaei cod. Aug. Vat. ἀλλ' ἔχειν ἔδει Cant.

ἔφη. Διανομὴ] ἔφη διαν. Ald. 535
Pro διανομὴ Par. K. Mon. B. Flor. U. διανοῇ habent.

τοίνυν] *om.* Ald. Bas. a.

ἦν] Ἦν Ald.

τὸ λοιπόν] τολ. Vind. E. Ald. Bas. a.

σοι] σὺ Par. K. sec. Bekk.

τρόπον.] τρόπον; Mon. B. Ald. Bas. ab.

τὴν προτέραν ἐκλογὴν] L. III. p. 412. C. sqq.

οἵου] οἷον Vind. F.

γὰρ βεβαιοτάτους καὶ τοὺς ἀνδρειοτάτους προαιρετέον καὶ κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδεστάτους· πρὸς δὲ τούτοις
B ζητητέον μὴ μόνον γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς τὰ ἤθη, ἀλλὰ καὶ ἃ τῇδε τῇ παιδείᾳ τῆς φύσεως πρόσφορα ἑκτέον αὐτοῖς. Ποῖα δὴ διαστέλλει; Δριμύτητα, ὦ μακάριε, ἔφην, δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν καὶ μὴ χαλεπῶς μανθάνειν· πολὺ γάρ τοι μᾶλλον ἀποδειλιῶσι ψυχαὶ ἐν ἰσχυροῖς μαθήμασιν, ἢ ἐν γυμνασίοις· οἰκειότερος γὰρ αὐταῖς ὁ πόνος, ἴδιος, ἀλλ' οὐ κοινὸς ὢν μετὰ τοῦ σώματος. Ἀληθῆ, ἔφη. Καὶ μνήμονα δὴ καὶ

καὶ τοὺς ἀνδρειοτάτους] *om.* Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U. *καὶ om.* Ang. B. *τοὺς om.* Vind. F. Flor. R.

κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδεστάτους] *καταδύναμιν τοὺς ἀειδεστάτους* Vind. F.

B *βλοσυροὺς*] *βλωσυροὺς* Vind. F. *βλοσσυροὺς* Lob. Vind. BE. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. et a m. s. Mon. B. *βλισσυροὺς* idem a m. pr.

ἤθη] *ἔθη* Mon. B.

τῇδε] int. vers. Vind. F.

πρόσφορα] *προσφορὰ* idem.

ἑκτέον] *ἐκτέον* Lob. Vind. BE. *ἑκτέα* Flor. R. *ἐκτέα* Vind. F. Ang. B.

διαστέλλει] Ita Par. A. Vind. B. Mon. C. Vat. H. Par. K. sec. Bip. Flor. ACV. *διαστέλλῃ* Lob. *διαστέλλη* Vind. E. Mon. B. *διαστέλλη* Ald. Bas. ab. Steph. *om.* Vind. F. Ang. B. Fic. (*Quas?* sc. dotes.)

ὦ μακάριε] *om.* Fic.

δεῖ] *δεῖν* Vind. E.

μανθάνειν·] *μανθάνειν,* Bekkerus.

τοι] *τι* Vind. B. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.

ἢ] *om.* Bas. b.

αὐταῖς] *αὐτοῖς* Vind. F. In Mon. C. *οι* super *αῖ* a m. s. scriptum est.

τοῦ] *om.* Vind. F. Ang. B. Vat. M.

Καὶ μνήμονα δὴ] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. et Ficinus: *Quaerendus itaque vir est* etc. Reliqui libri cum editis *δὲ* pro *δὴ* habent. Sed quae Socrates h. l. deinceps requirit, ea non tamquam nova, sed ob ipsam disciplinarum difficultatem modo commemoratam necessaria requirit, cui necessitati significandae *δὴ* inservit.

καὶ] *om.* Lob. Ang. B.

ἄῤῥατον] Ita Par. A. Vind. BF. Mon. C. Ven. C. Vat. H. Flor. ACR. *ἄρα τὸν* Lob. Vat. M. *ἄκρατον* Ven. B. Vat. B. a m. s. (Flor. TUV.) Ald. Bas. ab. Steph. *ἄρρητον* Par. DK. *ἄρτιον* Mon. B. *ἄρα ἰσχυρὸν μὴ ῥέοντα* Ang. B. quae lectio e duobus glossematis conflata videtur. In scholiis enim ad h. l. *ἄῤῥατον* per *ἰσχυρὸν, στερεὸν, ἢ δυσκίνητον*, et ad Crat. p. 407. D. ubi alterum eius exemplum in nominis *Ἄρης* etymologia *κατὰ τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον, ὃ δὴ ἄῤῥατον καλεῖται,* sic dicti exstat, per *ἀσφαλὲς ἢ ἀκάματον* vel secundum alios *ἰσχυρὸν* explicatur, eodemque modo Timaeus lex. p. 50. *ἄῤῥατον ἰσχυρὸν, στερεὸν* interpretatus est; originem nominis vero erant qui satis probabiliter a *ῥαίω* repeterent, ut Methodius et Phrynichus a Ruhnkenio laudati. Cf. Bekkeri anecd. p. 24, 5. 442, 20. 446, 15. quo loco Platonis auctoritas ad Timaei glossam addita est. Quod praeterea in scholio ad Crat. legitur, *ἔνιοι μικρὸν, οἱ δὲ μέγα,* nisi fallor, ad penultimae quantitatem

ἄῤῥατον καὶ πάντῃ φιλόπονον ζητητέον. ἢ τίνι τρόπῳ C
οἴει τά τε τοῦ σώματος ἐθελήσειν τινὰ διαπονεῖν καὶ τοσαύτην μάθησίν τε καὶ μελέτην ἐπιτελεῖν; Οὐδένα, ἦ δ' ὅς, ἐὰν μὴ παντάπασί γ' ᾖ εὐφυής. Τὸ γοῦν νῦν ἁμάρτημα, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἡ ἀτιμία φιλοσοφίᾳ διὰ ταῦτα προσπέπτωκεν, ὃ καὶ πρότερον εἶπον, ὅτι οὐ κατ' ἀξίαν αὐτῆς ἅπτονται· οὐ γὰρ νόθους ἔδει ἅπτεσθαι, ἀλλὰ γνησίους. Πῶς; ἔφη. Πρῶτον μὲν, εἶπον, φιλοπονίᾳ οὐ χωλὸν δεῖ εἶναι τὸν ἁψόμενον, τὰ μὲν D
489 ἡμίσεα φιλόπονον, τὰ δὲ ἡμίσεα ἄπονον. ἔστι δὲ τοῦτο.

pertinet, de qua dubitatio esse nequit, si verum est, quod scholiastes Victorianus ad Il. XIIII. 56. tradit, pro ἄῤῥηκτον (νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι) alios legisse ἄῤῥατον.

C πάντῃ] In hoc omnes a Bekkero collati codices (etiam Par. K. de quo Bipontini tacent) uno Par. A. fortasse excepto, cuius Bekkerus mentionem non facit, consentiunt, item mei praeter Vind. F. qui παντὶ habet, et Florentini cum Bas. b. in qua est πάντῃ. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. πάντα exhibent, quod paullo asperius videtur.

ἢ τίνι] ἤ τινι Lob. Vind. F. Bas. b. Id sufficere poterat PrinsterERIO, quem Stallbaumius refert Prosopogr. p. 209. propter τίνι τρόπῳ in sequentibus Glauconis verbis οὐδενὶ pro οὐδένα legendum censuisse. Sed ille ita respondet, ut si τίνα οἴει interrogatus fuisset. Conf. Charm. p. 167. A: ἆρα ταῦτά ἐστιν ἃ λέγεις; Ἔγωγ', ἔφη. Gorg. p. 467. E: ἆρ' οὖν ἔστι τι τῶν ὄντων, ὃ οὐχὶ ἤτοι ἀγαθόν γ' ἐστὶν ἢ κακὸν ἢ μεταξὺ τούτων, οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακόν; Πολλὴ ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες.

ἐθελήσειν] ἐθελήσει Vind. F.

ἐπιτελεῖν] διατελεῖν Vat. M.

παντάπασί γ' ᾖ] παντάπασι γῇ Vind. F. παντάπασιν ᾖ Bas. b. παντάπασιν ᾖ reliquae ante Bekkerum cum Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Ang. B. Flor. ACRT.

γοῦν] οὖν Vind. E.

ἦν δ' ἐγὼ] *om.* Lob. Vat. BM.

φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφία cum ας super ultima Ang. B. φιλοσοφία Ald. (Lob.)

διὰ ταῦτα] δια τ. Lob. Vind. EF.

εἶπον] Sic Par. A. Vind. B. Mon. C. Vat. H. et Ficinus: *ut supra dicebam.* εἴπομεν reliqui cum editis. Singularis eo praeferendus videri poterat scriptori, quo magis Socrati, hoc est, sibi peculiarem sententiam de contemptu philosophiae eiusque caussis L. VI. p. 495. C. sqq. expositam significaret. εἴπομεν autem facilius ex εἶπον, quam hoc ex illo oriri potuit.

κατ' ἀξίαν] καταξ. Vind. E.

αὐτῆς] αὐτοῖς Vind. F. αὐτοῦ Bas. b.

Πρῶτον μὲν — φιλοπονίαν. D.] excerpsit Stobaeus serm. XXVIIII. p. 206. Sed in cod. A. desunt.

εἶπον] δὴ εἶπον Par. K. sec. Bekk. ἔφην Vat. M. *om.* Stob.

φιλοπονίᾳ] φιλοπονίας Lob. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. TU. et a m. s. Ven. C.

ἁψόμενον] ἁψάμενον Vind. EF. Stob. D

φιλόπονον] ὄντα addunt Vind. EF. Ven. B. Ang. B. (Flor. RTU.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

τὰ δὲ] τὰ δ' Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. M.

ὅταν τις φιλογυμναστὴς μὲν καὶ φιλόθηρος ᾖ καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονῇ, φιλομαθὴς δὲ μή, μηδὲ φιλήκοος μηδὲ ζητητικὸς, ἀλλ' ἐν πᾶσι τούτοις μισοπονῇ· χωλὸς δὲ καὶ ὁ τἀναντία τούτου μεταβεβληκὼς τὴν φιλοπονίαν. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν καὶ πρὸς ἀλήθειαν, ἦν δ' ἐγώ, ταὐτὸν τοῦτο ἀνάπηρον
E ψυχὴν θήσομεν, ἣ ἂν τὸ μὲν ἑκούσιον ψεῦδος μισῇ καὶ χαλεπῶς φέρῃ αὐτή τε καὶ ἑτέρων ψευδομένων ὑπεραγανακτῇ, τὸ δ' ἀκούσιον εὐκόλως προσδέχηται καὶ ἀμαθαίνουσά που ἁλισκομένη μὴ ἀγανακτῇ, ἀλλ' εὐχερῶς
536 ὥσπερ θηρίον ὕειον ἐν ἀμαθίᾳ μολύνηται; Παντάπασι

ὅταν τις] ὁτάντις Vind. E. φιλογυμναστὴς] Pro η Mon. B. a m. pr. ι habebat. καὶ φιλόθηρος ᾖ] ᾖ καὶ φιλομόχθηρος Stob. Conf. L. III. p. 412. B. τὰ διὰ] τὰ om. Lob. Vat. BM. διὰ om. Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ATV. φιλοπονῇ] φιλοπονεῖ Vind. F. διαπονῇ Stob. φιλομαθὴς δὲ μὴ] μὴ om. Stob. Trinc. ante φιλ. ponunt Gesn. et Gaisf. μηδὲ] μὴ δὲ Lob. Vind. B. Mon. C. Stob. Trinc. Ald. φιλήκοος] φιλείκοος Mon. C. μηδὲ] μὴ δὲ Vind. B. Stob. Trinc. Ald. μή δὲ Lob. μισοπονῇ] μισοπονεῖ Vind. BF. Mon. C. τούτου] τῇ τούτου Vat. B. Cf. L. IIII. p. 424. C. Οὐκοῦν — μολύνηται; E.] habet Stobaeus serm. XII. p. 141. Οὐκ οὖν etc. Gaisf. ταὐτὸν] ταὐτὸ Stob. cod. A. ἀνάπηρον] ἀνάπειρον Mon. C. Phrynichus Bekkeri anecd. p. 9, 22: ἀναπηρία· διὰ τοῦ η τὴν τρίτην, οὐ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὡς οἱ ἀμαθεῖς. τὸ μὲν οὖν ἀνάπηρος καθωμίληται, τὸ δ' ἀναπηρία σπάνιον. Sed in Mon. C. η et ει saepe confusa sunt, et Phrynichi reprehensio fortasse tantum ad substantivum pertinet. Ceterum nescio, quid Gesnerus cogitaverit, qui in margine Stobaei pro ἀνάπηρον sese μετρίαν malle ostendit. ψυχὴν] ψυχῇ Stob. cod. A. ἣ] ᾗ Lob. Vind. F. et a m. E pr. Mon. B. μισῇ] μισεῖ Mon. C. μισοῖ Lob. Vat. M. φέρῃ] φέρει, sup. η, Mon. C. αὐτή] αὐτῇ Stob. cod. A. Trinc. αὐτῆς Gesn. ὑπεραγανακτῇ] ὑπεραγανακτεῖ Vind. F. Stob. Trinc. ἀγανακτῇ cod. A. Stephanus signum interrogandi addidit. τὸ δ' — ἀγανακτῇ] om. Mon. C. τὸ δὲ etc. Stob. Bas. b. προσδέχηται] προσδέχεται Mon. B. ἀμαθαίνουσά] ἀμαθαίν. Vind. F. ἁμαρτάνουσά Ang. B. που] πῃ Mon. B. πως Vat. M. ἀμαθίᾳ] ἀμαθεία Vind. E. Mon. C. μολύνηται] μολύνεται Mon. B. ἀνδρίαν] ἀνδρείαν Lob. Vind. 536 F. Mon. C. Flor. ACRT. Steph. Stallb. οὐχ ἥκιστα] οὐχήκ. Vind. B. Mon. C. non minus Fic. δεῖ] δὴ Vind. F. Mon. C. τὸν νόθον] τὸ ν. Vind. E. τε] om. Mon. C. τὸν γνήσιον] τὸ γ. Vind. E. ἐπίστηται] ἐπιστῆται Bas. b. ἐπιστήσεται Ang. B. Flor. R. τὰ τοιαῦτα] His vulgo praepositum πάντα, quum tantum in Par. DK. Mon. B. Flor. U. re-

μὲν οὖν, ἔφη. Καὶ πρὸς σωφροσύνην, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἀνδρίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ πάντα τὰ τῆς ἀρετῆς μέρη οὐχ ἥκιστα δεῖ φυλάττειν τὸν νόθον τε καὶ τὸν γνήσιον. ὅταν γάρ τις μὴ ἐπίστηται τὰ τοιαῦτα σκοπεῖν καὶ ἰδιώτης καὶ πόλις, λανθάνουσι χωλοῖς τε καὶ νόθοις χρώμενοι πρὸς ὅτι ἂν τύχωσι τούτων, οἱ μὲν φίλοις, οἱ δὲ ἄρχουσι. Καὶ μάλα, ἔφη, οὕτως ἔχει. Ἡμῖν δή,
ἦν δ' ἐγώ, πάντα τὰ τοιαῦτα διευλαβητέον, ὡς ἐὰν B
μὲν ἀρτιμελεῖς τε καὶ ἀρτίφρονας ἐπὶ τοσαύτην μάθησιν καὶ τοσαύτην ἄσκησιν κομίσαντες παιδεύωμεν, ἥ τε δίκη ἡμῖν οὐ μέμψεται αὐτή, τήν τε πόλιν καὶ πολι-

pertum, in Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. R. pro eo πάντη scriptum sit, secundum Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. et Ficinum (*quando enim haec minus considerant*) omittendum existimavi. Articulus enim sufficere videtur ad complexum earum rerum significandum, quae ita comparatae sunt, ut ex iis subditicii ac genuini agnosci et diiudicari possint, et πάντα ex sequentibus πάντα τὰ τοιαῦτα interpolari potuit, quo plenior oratio fieret.

λανθάνουσι] λανθάνουσα Vind. EF. Flor. ACR.

πρὸς ὅτι] προσότι Vind. F.

τούτων, οἱ] τούτω σοι idem ante corr. τούτω οἱ e corr. τούτοις οἱ Ang. B. quod verum videtur Stallbaumio, „ut ad πρὸς ὅ τι ἂν τύχωσιν more frequenti verbum χρῆσθαι denuo intelligatur, hoc sensu: *ad quodcunque iis utantur.*“ Meo iudicio τούτοις supervacaneum et languidum, ad τύχωσι autem haud dubie χρώμενοι denuo intelligendum, τούτων vero pro neutro habendum et cum ὅτι construendum est: *ad quodcunque horum negotiorum*, hoc est, aliquam ex his, quae dictae sunt, virtutibus requirentium, *fors tulerit ut vel amicis vel praesidibus utantur.*

ἄρχουσι.] ἄρχουσιν. Bekkerus et Stallbaumius.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.

ἔφη] *om.* Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Ven. C. Flor. U.

δή, ἦν δ' ἐγώ] δὲ ἦν δ' ἐγὼ Lob. Vind. E. Mon. C. Vat. BM. Ven. B. δ' ἐγὼ Ald. Bas. ab. δ', ἔφην ἐγώ, Steph. Ast. pr.

ἐὰν μὲν] μὲν *om.* Par. DK. B
Mon. B. Vat. H. Flor. TU. cum editis ante Bekkerum.

ἀρτιμελεῖς] ἄρτι ἀμελεῖς Vat. B. a m. pr. ἄρτι ἐμμελεῖς Lob. Vat. M.

ἐπὶ τοσαύτην] ἐπιτοσ. Vind. E.

κομίσαντες] κοσμήσαντες Par. K. sec. Bekk.

παιδεύωμεν] παιδεύομεν Vind. F.

δίκη] Non aliter haec dicta videntur atque illa L. VI. p. 487. A: οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος τό γε τοιοῦτον μέμψαιτο. Neque incognitum Platoni Δίκης numen. Cf. Leg. L. IIII. pag. 717. D: πᾶσι γὰρ ἐπίσκοπος τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐτάχθη Δίκης Νέμεσις ἄγγελος. XII. 943. E: παρθένος γὰρ αἰδοῦς Δίκη λέγεταί τε καὶ ὄντως εἴρηται. quemadmodum Hesiodus tradidit ἔργ. 254: Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα, Κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν. Itaque Δίκη etiam h. l. scribi poterat, nisi obstaret αὐτή, quod personae instar quidem cogitandam δίκην, sed non pro numine accipiendam esse declarat. Similiter αὐτῇ τῇ

τεῖαν σώσομεν, ἀλλοίους δὲ ἄγοντες ἐπὶ ταῦτα τἀναντία πάντα καὶ πράξομεν καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν. Αἰσχρὸν μέντ᾽ ἂν εἴη, ἦ δ᾽ ὅς. Πάνυ μὲν οὖν, εἶπον. γελοῖον δ᾽ ἔγωγε καὶ ἐν τῷ παρόντι
C *ἔοικα παθεῖν. Τὸ ποῖον; ἔφη. Ἐπελαθόμην, ἦν δ᾽ ἐγώ, ὅτι ἐπαίζομεν, καὶ μᾶλλον ἐντεινάμενος εἶπον. λέγων γὰρ ἅμα ἔβλεψα πρὸς φιλοσοφίαν καὶ ἰδὼν προπεπηλακισμένην ἀναξίως ἀγανακτήσας μοι δοκῶ καὶ ὥσπερ θυμωθεὶς τοῖς αἰτίοις σπουδαιότερον εἰπεῖν ἃ εἶπον. Οὐ μὰ τὸν Δί᾽, ἔφη, οὔκουν ὥς γ᾽ ἐμοὶ ἀκροατῇ. Ἀλλ᾽ ὡς ἐμοί, ἦν δ᾽ ἐγώ, ῥήτορι. τόδε δὲ μὴ ἐπιλανθανώμεθα, ὅτι ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ ἐκλογῇ πρεσβύτας ἐξελέ-*
D *γομεν, ἐν δὲ ταύτῃ οὐκ ἐγχωρήσει. Σόλωνι γὰρ οὐ πειστέον, ὡς γηράσκων τις πολλὰ δυνατὸς μανθάνειν, ἀλλ᾽ ἧττον, ἢ τρέχειν· νέων δὲ πάντες οἱ μεγάλοι καὶ*

ἀληθείᾳ interpretandum videtur Crat. p. 433. A.

ἡμῖν] post *οὐ μέμψεται* Par. K.

ἀλλοίους] *ἀλλοῖους* Vind. F. *ἀλλοίως* Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. K. sec. Bekk. Flor. U.

καὶ πράξομεν] *καὶ om.* Vind. F. Mon. BC. Par. D. Ang. B. Flor. RU. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. Stallb. sec. Est illud paullo insolentius positum, sed ita, ut *τἀναντία πάντα* partim ad civitatis conditionem, qualem ineptis indignisque ad illa studia admissis experturi sint, partim ad opinionem hominum atque existimationem philosophiae, quam sequi errorem istum oporteat, spectare et *utramque* contra, quam dictum optandumque sit, casuram esse significet.

μέντ᾽ ἂν] *μέν τ᾽ ἂν* Vind. F. Mon. C. Ald. Bas. ab. *μέντἂν* Vind. E.

εἴη] *om.* Mon. B.

ἦ] *om.* Vind. F.

γελοῖον] *γέλοιον* Lob. Vind. F. Cf. huius Vol. p. 14.

τῷ] *om.* Bas. b.

Ἐπελαθόμην] *ἠπελαθόμην* Mon. C.

ἐντεινάμενος] *ἐντεινόμενος* C idem.

γὰρ] *γὰρ ἅμα* Mon. B. fortasse vere. Sic Apol. p. 32. A: *ἵν᾽ εἰδῆτε, ὅτι οὐδ᾽ ἂν ἑνὶ ὑπεικάθοιμι παρὰ τὸ δίκαιον δείσας θάνατον, μὴ ὑπείκων δὲ ἅμα καὶ ἅμ᾽ ἂν ἀπολοίμην.* quem locum bene explicuit Fischerus recteque cum Xenophonteo Cyrop III. 1, 15. (27.) composuit.

προπεπηλακισμένην] *προσπεπηλακισμένην* Par. D.

ἀγανακτήσας] *ἀγανακτῆσαι* Mon. B. Flor. U.

Δί᾽] *δία* Mon. B. Bas. b.

ἔφη] Ita Lob. sed corr. *ἔφην* Vat. M.

γ᾽ ἐμοὶ] *ἐμοὶ* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *γε μοι φαίνεται*, e corr. *γε μοι*, Mon. C.

τόδε] *οὐ τόδε* Vind. F. Flor. AC.

δὲ] *δὴ* Vat. M.

ἐπιλανθανώμεθα] Ita Lob. in *νθ* corr. *ἐπιλανθανόμεθα* Vind. E.

πρεσβύτας] L. III. p. 412. C.

οὐκ ἐγχωρήσει] *οὐκεγχ.* Vind. F.

Σόλωνι] Cf. *N. Bachii diss. de Solonis carminibus*, Bonnae

οἱ πολλοὶ πόνοι. Ἀνάγκη, ἔφη. Τὰ μὲν τοίνυν λογισμῶν τε καὶ γεωμετριῶν καὶ πάσης τῆς προπαιδείας, ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι, παισὶν οὖσι χρὴ προβάλλειν, οὐχ ὡς ἐπάναγκες μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς διδαχῆς ποιουμένους. Τί δή; Ὅτι, ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲν μάθημα μετὰ δουλείας τὸν ἐλεύθερον χρὴ μανθάνειν. E
οἱ μὲν γὰρ τοῦ σώματος πόνοι βίᾳ πονούμενοι χεῖρον οὐδὲν τὸ σῶμα ἀπεργάζονται, ψυχῇ δὲ βίαιον οὐδὲν ἔμμονον μάθημα. Ἀληθῆ, ἔφη. Μὴ τοίνυν βίᾳ, εἶπον, ὦ ἄριστε, τοὺς παῖδας ἐν τοῖς μαθήμασιν, ἀλλὰ παίζοντας τρέφε, ἵνα καὶ μᾶλλον οἷός τ' ἦς καθορᾶν ἐφ' 537
ὃ ἕκαστος πέφυκεν. Ἔχει ὃ λέγεις, ἔφη, λόγον. Οὐκοῦν μνημονεύεις, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι καὶ εἰς τὸν πόλεμον ἔφαμεν τοὺς παῖδας εἶναι ἀκτέον ἐπὶ τῶν ἵππων θεωρούς, καὶ ἐάν που ἀσφαλὲς ᾖ, προσακτέον ἐγγὺς καὶ γευστέον

1825. p. 22. Scholiastes ad h. l. initium versus pentametri paullo aliter scriptum habet: αἰεὶ γηράσκω πολλὰ διδασκόμενος. Vulgo est γηράσκω δ' αἰεὶ π. δ.

D πειστέον] πιστέον Vind. F.
πολλὰ] πολὺ Mon. C. *in dies plurima* Fic.
Τὰ μὲν] τὰ μὲν Ald. Bas. b. Steph. Ast. pr.
γεωμετριῶν] προπαιδειῶν Par. K.
τῆς διαλεκτικῆς δεῖ] δεῖ τ. δ. Lob. Vat. B. τοῖς διαλεκτικοῖς δεῖ Vind. B. Mon. C. δεῖ τοῖς διαλεκτικοῖς Vat. M.

προπαιδευθῆναι] προσπαιδευθῆναι Vind. F.
προβάλλειν] προσβάλλειν Lob. Vind. E. Mon. B. Vat. BM. Flor. U. παραβάλλειν Mon. C.

ἐπάναγκες] Cf. Rückertus ad Symp. p. 27.

E πόνοι] *ingentes labores* Fic.
οὐδὲν] in fine versus evanuit in Vind. F.
ψυχῇ] ψυχὴ idem.
ἔμμονον] ἔκμονον Vind. E. ἔμμενον Flor. R. Ald. Ad hoc pertinere videtur, quod Mon. C. in m. habet: σῆ τοῦ μεγάλου βασιλ. ὅθεν ἐλήφθη. Basilii locum nescio.
μάθημα] Ultima syllaba evanuit in Vind. F.
Ἀληθῆ — μαθήμασιν] om. Mon. C.
παίζοντας] *quasi ludentes* Fic.
τ' ἦς] τῆς Vind. F. τ' ὦ Bas. b. τ' ᾖ Ald. Bas. a. Steph. tacentibus Bip. 537
ἐφ' ὃ] ἐφὸ Mon. C. ἔφη ὃ Ang. B. ἐφ' ᾧ Vat. BM. Lob. (hic ᾧι) et a m. s. Par. A.
λέγεις] ἔφη Vind. E.

εἶναι ἀκτέον] „Videri posset infinitivus εἶναι ante ἀκτέον irreptitius esse, quum eo minime sit opus: sed tali loco adhibitum et alibi me observare memini.“ Steph. p. 25. E. g. p. 518. C. Atque ubi non est adhibitum verbum substantivum (nam modi infinitivi aliam atque reliquorum statuisse rationem Stephanum non credo) ibi certe subaudiendum et de ellipsi potius, quam h. l. de pleonasmo cogitandum est. Ceterum locus, quem Socrates hic respicit, est L. V. p. 467. E.
θεωρούς,] θεωρούς; Steph.
προσακτέον] πρασακτέον Vind. F.

αἵματος, ὥσπερ τοὺς σκύλακας; Μέμνημαι, ἔφη. Ἐν πᾶσι δὴ τούτοις, ἦν δ᾽ ἐγὼ, τοῖς τε πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις ὃς ἂν ἐντρεχέστατος ἀεὶ φαίνηται, εἰς
B *ἀριθμόν τινα ἐγκριτέον. Ἐν τίνι, ἔφη, ἡλικίᾳ; Ἡνίκα, ἦν δ᾽ ἐγὼ, τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθίενται. οὗτος γὰρ ὁ χρόνος, ἐάν τε δύο ἐάν τε τρία ἔτη γίγνηται,*

ἔφη.] *ἔφη ἐν πᾶσι.* Mon. C.

τε] *om.* idem.

ὃς] *οἷς* Par. K. sec. Bekk.

ἐντρεχέστατος] Antiatticistes Bekkeri an. p. 94, 30: *ἐντρεχῆ ἄνδρα· Πλάτων Πολιτείᾳ. ἐντρεχέστατον.* Itaque fuerint qui probum et Atticum esse negarent. Neque ego alterum apud antiquiores exemplum exstare novi.

ἐγκριτέον] *ἐγκριτέος* Mon. B. Flor. U.

B *Ἐν τίνι*] *ἔν τινι* Vind. F.

Ἡνίκα] In Mon. B. *κ* a m. s. int. vers. positum.

μεθίενται] *ἀφίενται* Flor. T. Cf. D.

δύο ἐάν τε] in m. habet Lob.

γίγνηται] *γένηται* Vind. E.

κόποι] Pseudoplutarchus de educ. p. 8. C: *κατὰ γὰρ Πλάτωνα ὕπνοι καὶ κόποι μαθήμασι πολέμιοι.*

βασάνων] *βασκάνων* Vat. M. et corr. Lob.

τίς] *τρὶς* Ald. Bas. ab. Pro eo Cornarius ecl. p. 101. *ποῖός τις* scribendum censebat, quam coniecturam Stephanus pag. 25. tamquam aliam lectionem commemoravit, ipse feliciore coniectura *τίς* scripsit, quod omnes codices confirmarunt. Tamen Astius in pr. et sec. Cornarium secutus etiam in tert. *ποῖός τις* probabilius statuit. Cf. Bernhardy synt. p. 443.

ἕκαστος] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

οὐκ; ἔφη] *οὐκ ἔφη* Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

δὴ] Id mei codices omnes et reliquorum plerique pro *δὲ*, quod ante Bekkerum tacentibus Bip. vulgatum erat, exhibent: tantum de Par. A. Vat. M. et Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius rem incertam reliquerunt. Sed etiam per se *δὴ* praestat, quum Socrates h. l. inchoatam verbis *ὃς ἂν ἐντρεχέστατος ἀεὶ φαίνηται, εἰς ἀριθμόν τινα ἐγκριτέον* sententiam Glauconis quaestione *ἐν τίνι ἡλικίᾳ* interruptam denuo suscipiat et absolvat. Ficinus particulam neglexit.

ἐκ τῶν — ὄντος φύσεως, C.] adhibuit Theo Sm. de arithm. p. 6. Geld.

εἴκοσιν ἐτῶν] *εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν* Theo, quod ex *κ̄ ἐτῶν*, quemadmodum in Vind. B. Mon. C. scriptum est, perperam geminato *ε̄* ortum videtur. Gravius est quod Vind. F. *εἰκοσιετῶν* exhibet, cuius ductu nescio an *εἰκοσιετῶν* Platoni restituendum fuerit. Pariter enim durum *τὰ εἴκοσιν ἔτη vicenarios* atque articulo a nomine divulso *τοὺς εἴκοσιν ἐτῶν* eos, ex quibus optimi eligendi sint, dictos statuere, siculi Leg. L. IIII. p. 721. A. et B. *ἐπειδὰν ἐτῶν ᾖ τις τριάκοντα*, et L. VI. p. 755. A. *πεντήκοντα γεγονὼς ἐτῶν* dicitur. Quorum si tamen alterutrum propter codices subeundum est, prius praetulerim, ut *ἀντίστροφον* hoc idioma illius sit, quo L. V. p. 460. E. mulier *ἀπὸ εἰκοσιέτιδος μέχρι τετταρακονταέτιδος τίκτειν*, vir *μέχρι πεντεκαιπεντηκονταέτους γεννᾶν τῇ πόλει* iubentur. Cf. p. 540. E.

μείζους] post *τῶν ἄλλων* Theo.

χύδην μαθήματα] *χύδημα θήματα* Vind. F. *χύδην παθήματα* codices Paris. Theonis. C

παισὶν] *πᾶσιν* Theo. *παισὶ* Vind. F. Flor. R.

ἀδύνατός τι ἄλλο πρᾶξαι· κόποι γὰρ καὶ ὕπνοι μαθήμασι πολέμιοι· καὶ ἅμα μία καὶ αὕτη τῶν βασάνων οὐκ ἐλαχίστη, τίς ἕκαστος ἐν τοῖς γυμνασίοις φανεῖται. Πῶς γὰρ οὔκ; ἔφη. Μετὰ δὴ τοῦτον τὸν χρόνον, ἦν δ' ἐγὼ, ἐκ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν οἱ προκριθέντες τιμάς τε μείζους τῶν ἄλλων οἴσονται, τά τε χύδην μαθήματα παισὶν ἐν τῇ παιδείᾳ C

ἐν] *om.* Vind. F. Flor. R. Ang. B.

παιδείᾳ] *παιδειᾷ* Theonis codd. Paris. *παιδίᾳ* eiusdem edd. et Mon. B. *παιδιᾷ* Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Totidem modis discrepantes in hoc nomine libros vidimus Vol. I. p. 209, b. Atque illo loco ambiguum non erat, quin *παιδείᾳ* verum et sermo de institutione puerorum esset, hoc nostro vero *pueritiae* significatio non inepta est, eaque non solum Theo, si *πᾶσιν* pro *παισὶν* scripsit, haud dubie est usus, sed etiam Plato, quamquam *παισὶν* scripserat, uti potuit ita, ut unam notionem duobus nominibus declararet, quemadmodum alibi fecit, velut Criton. p. 45. D: *οἷά περ εἴωθε γίγνεσθαι ἐν ταῖς ὀρφανίαις περὶ τοὺς ὀρφανούς.* Itaque cum Theone et Mon. B. scribi h. l. *παιδίᾳ* poterit, si pueritiam eo nomine appellatam fuisse statuimus. Quod quum Budaeus primum ob locum quendam Platonis L. VIIII. de Legibus sibi probabile videri demonstrasset, Stephanus in thesauro T. III. p. 14. E. nomen *παιδία* secundum Budaeum recepit et Platonis loco, qui est p. 864. D., in verbis *ἢ γήρᾳ ὑπερμέτρῳ ξυνεχόμενος ἢ παιδείᾳ χρώμενος* pro *παιδείᾳ*, quae antecedentium quatuor editionum lectio erat, „in exempl. vet." repertum *παιδίᾳ* reposuit, et in adnot. p. 38. etiam in aliis „huius operis" locis perperam *παιδεία* pro *παιδία* legi monuit, ad L. VII. p. 808. E. ut videtur, respiciens, ubi non quidem *παιδείας*, sed *παιδιᾶς* ante ipsum legebatur in verbis *παιδίας καὶ νηπιότητος χάριν*, et fortasse ad Polit. p. 268. E. quo loco ad verba *οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις παιδιᾶς ἔτη* in margine „omnino *παιδίας*, quum de pueritia seu puerili aetate intelligatur, non *παιδιᾶς* scribendum" observaverat. Atque hanc Stephani sententiam lexicographi insequentes amplexi *παιδία* in ordinem receperunt et *pueritiam* interpretati sunt, alii, ut Casaubonus ad Athenaei L. VII. p. 323. C. et Dorvillius ad Charit. p. 405. eam vocem omnino Graecam esse negarunt. Sed Atticos *παιδίαν* dixisse quae communi lingua *παιδιὰ* vocaretur, Etymologus p. 657, 50. et Suidas et e Suida corrigendus Aristophanis scholiastes ad Plut. 1057. memoriae prodiderunt, quorum testimonio Hemsterhusio quoque et Dobreo probato haud exiguum pondus accedit e loco Epinom. p. 975. D: *τό γε μετὰ τοῦτο παιδιά τις ἂν λείποιτο μιμητικὴ μὲν τὸ πλεῖστον, ἀλλ' οὐδαμῇ σπουδαία.* ubi optimi codices *παιδία*, ceteri cum Stephano *παιδεία* exhibent, nec nihil ex eis, quibus quum eandem ludi iocique significationem requirant, in codicibus tamen omnibus vel plerisque *παιδεία* legitur, quod quidem ex *παιδία* facilius, quam ex *παιδιὰ* oriri potuit. Tales sunt Polit. p. 307. D. Leg. L. X. p. 889. D. Epist. VI. extr. Saltem hactenus igitur *παίδία* Graecum esse concedi debebat. Verum amplius concedendum et non Atticis tantum propriam eam dictionem fuisse puto. Etenim Athenaeus l. c. de accentu vocabuli *σηπίας* disputans *ὡς αἰτίας*, inquit, *ἡ παραλήγουσα ὀξύνεται, ὡς Φι-*

γενόμενα τούτοις συνακτέον εἰς σύνοψιν οἰκειότητος ἀλλήλων τῶν μαθημάτων καὶ τῆς τοῦ ὄντος φύσεως. Μόνη γοῦν, εἶπεν, ἡ τοιαύτη μάθησις βέβαιος ἐν οἷς ἂν ἐγγένηται. Καὶ μεγίστη γε, ἦν δ' ἐγώ, πεῖρα διαλεκτικῆς φύσεως καὶ μή. ὁ μὲν γὰρ συνοπτικὸς διαλεκτικὸς, ὁ δὲ μὴ οὔ. Ξυνοίομαι, ἦ δ' ὅς. Ταῦτα
D τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, δεήσει σε ἐπισκοποῦντα οἳ ἂν μάλιστα τοιοῦτοι ἐν αὐτοῖς ὦσι καὶ μόνιμοι μὲν ἐν μαθήμασι, μόνιμοι δ' ἐν πολέμῳ καὶ τοῖς ἄλλοις νομίμοις,

λήμων ἱστορεῖ· ὁμοίως καὶ ταῦτα· παιδία, ταινία, οἰκία. Haec ita demum recte coniuncta et ad propositum apta haberi possunt, si pariter omnibus Graecis communia pariterque certo accentu praedita erant. Iam quum utroque Platonis de Legibus loco L. VII. et VIIII. pueritiam a scriptore designatam esse pateat, παιδείαν autem et παιδιὰν usus linguae innumeris documentis extra dubitationem positus aliter, quam institutionem eruditionemque et ludum iocumque interpretari vix patiatur, παιδία vero a παῖς ad pueri habitum et conditionem significandam sic derivari potuerit, ut ἀνδρία ab ἀνὴρ et οὐδενία (Theaet. p. 176. C.) ab οὐδεὶς, denique Hippocrates προῤῥητ. L. II. T. I. p. 231. Kühn. nomine παιδίῃ de eadem re usus sit, (γίνεται δὲ τὸ νούσημα τοῦτο οἷσιν ἐν τῇ παιδίῃ τε καὶ νεότητι ξύνηθες ἐὸν αἷμα ῥεῖν ἐκ τῶν ῥινῶν πέπαυται.) codicibus aliquam tamen optionem inter παιδείαν, παιδιὰν et παιδίαν dantibus hoc quamvis in paucioribus neque optimis (L. VII. in Ven. B. et int. vers. Vat. C. Flor. A. L. VIIII. in Flor. CMW.) repertum nihilo minus praeferendum et nomen idem, quod Athenaeus in animo habebat, ea, quae Budaeo et Stephano placuit, significatione bis a Platone positum videtur. Ac libro quidem VII. etiam Bekkerus παιδίας tenuit, sed VIIII. παιδείᾳ scripsit, fortasse Photii auctoritate inductus, qui παιδείαν παιδικὴν ἡλικίαν interpretatur; cuius glossam ego vel corruptam et in παιδίαν mutandam vel corruptis locis, quales permulti sunt, enatam, denique non pluris, quam a Bekkero anecd. 296, 21. e lexico rhetorico editam: παιδιά· τῆς ἐν παισὶν ἡλικίας faciendam censeo. Nostro tamen loco quum παιδείᾳ satis commodum sit et αὐτῶν nullo negotio subaudiatur, codices optimos plurimosque sequi praestat.

γενόμενα] γιγνόμενα Lob. Vat. BM.

συνακτέον] συντακτέον Mon. B. Flor. U.

σύνοψιν] σύναψιν Mon. C. Pollux L. VI. 159: Πλάτων δὲ συμμαθητὰς ἔφη, καὶ σύνοψιν οἰκειότητος.

οἰκειότητος] οἰκειότητός τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. Theo.

γοῦν] οὖν Flor. T. *om.* Fic.

Καὶ μεγίστη] μεγίστην Mon. C.

γε] *om.* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

πεῖρα] πείρα Vind. F.

γὰρ] *om.* Flor. R.

Ξυνοίομαι] *Teneo equidem* Fic.

δεήσει σε] δεήσεισ Vind. F. δεήσει Ang. B.

ἐπισκοποῦντα] ἐπισκονποῦντα Mon. B.

οἳ ἂν] οἵ ἂν Ald. Bas. ab. D
οἷαν Vind. F. οἷοι ἂν Lob. Vat. BM.

τοιοῦτοι] τοιοῦτον Vind. F.

τούτους αὖ, ἐπειδὰν τὰ τριάκοντα ἔτη ἐκβαίνωσιν, ἐκ τῶν προκρίτων προκρινάμενον εἰς μείζους τε τιμὰς καθιστάναι καὶ σκοπεῖν τῇ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει βασανίζοντα, τίς ὀμμάτων καὶ τῆς ἄλλης αἰσθήσεως δυνατὸς μεθιέμενος ἐπ' αὐτὸ τὸ ὂν μετ' ἀληθείας ἰέναι. καὶ ἐνταῦθα δὴ πολλῆς φυλακῆς ἔργον, ὦ ἑταῖρε. Τί μάλιστα; ἦ δ' ὅς. Οὐκ ἐννοεῖς, ἦν δ' ἐγώ, τὸ νῦν περὶ τὸ διαλέγεσθαι κακὸν γιγνόμενον ὅσον γίγνεται; Τὸ ποῖον; ἔφη. Παρανομίας που, ἔφην ἐγώ, ἐμπίπλαται. E

μόνιμοι δ'] μ. δὲ Vind. BF. Mon. C.

καὶ τοῖς] Ita Vind. BE. Mon. C. Flor. ACRTV. καὶ ἐν τοῖς Lob. Vind. F. Mon. B. Flor. U. cum editionibus ante Bekkerum, qui in comm. καὶ τοῖς in Par. A. Ven. B. Vind. B. Vat. H. omitti, in reliquis et apud Stephanum καὶ ἐν τοῖς legi scribens in priori adnotationis parte haud dubie erravit et quatuor illos libros non haec tria vocabula, sed medium eorum omittere seque eorum auctoritatem secutum demonstrare voluit.

τούτους] post αὖ Vat. M. τούτοις Lob. Vat. B. Ven. C. Par. K. Flor. ACU. Ald. Bas. ab. et a m. s. Mon. B. (a m. pr. τούτους.)

προκρίτων] *om.* Mon. B.

προκρινάμενον] προκριναμένων Vind. B. Mon. C.

καθιστάναι] καθιστᾶναι Vind. F.

βασανίζοντα] βασανίζονται idem. βασανίζοντας Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. U. Ald. Bas. ab.

ὀμμάτων] ὀμμ. τε Vind. EF. Flor. ACRT. (Ven. B. Ang. B.) editi ante Bekkerum.

δυνατὸς] post μεθιέμενος Steph. Ast. pr. sec.

μεθιέμενος] μετιέμενος Bas. b.

ἐπ' αὐτὸ] ἐπαυτὸ Vind. F.

καὶ] *om.* Ang. B.

πολλῆς] Prius λ Mon. B. int. vers. a m. s. habet.

ἐννοεῖς] In Mon. C. alterum ν int. vers. est.

κακὸν] καλὸν Par. A. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. Sed ironiae hic non erat locus, et frequens ista in deterioribus libris confusio est, quam hic in optimo factam videmus. E

γιγνόμενον] γιν. Lob. Mon. C.

γίγνεται] γίν. Mon. C.

ἐμπίπλαται] ἐμπίπλασθαι Vind. E. et margo Mon. B. in quo a m. s. σθ pro τ, quod contextus exhibet, scriptum est. ἐμπίπλανται Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACRTV. idque Stallbaumius ab Astio in tert. commendatum recepit et Ficini auctoritate munivit, qui Socratem *Iniquitate prorsus abundant* respondentem fecit. Pluralis ad sequentia et ad pronomen αὐτοὺς haud dubie aptior est singulari, sed magis respicienda sunt antecedentia, in quibus quum Socrates ita locutus esset, quasi ipsi dialecticae, quemadmodum tunc opera ei daretur, magnum malum accideret, consentaneum erat malum sciscitanti Glauconi item ut inhaerens dialecticae ostendere eamque iniquitatis, qua adolescentes impleret, ipsam plenam dicere. Ceterum hoc periculum una cum remedio infra p. 539. B. commendato aliquoties secundum hos locos memoravit Proclus in Parmen. T. IIII. p. 41: τὴν διαλεκτικὴν μηδαμῶς προσήκειν παραδίδοσθαι νέοις, ὥς ὁ Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ φησὶ, μὴ λάθω-

Καὶ μάλα, ἔφη. Θαυμαστὸν οὖν τι οἴει, εἶπον, πάσχειν αὐτοὺς καὶ οὐ ξυγγιγνώσκεις; Πῇ μάλιστ'; ἔφη. Οἷον, ἦν δ' ἐγὼ, εἴ τις ὑποβολιμαῖος τραφείη ἐν πολ-
538 λοῖς μὲν χρήμασι, πολλῷ δὲ καὶ μεγάλῳ γένει καὶ κόλαξι πολλοῖς, ἀνὴρ δὲ γενόμενος αἴσθοιτο, ὅτι οὐ τούτων ἐστὶ τῶν φασκόντων γονέων, τοὺς δὲ τῷ ὄντι γεννήσαντας μὴ εὕροι, τοῦτον ἔχεις μαντεύσασθαι, πῶς ἂν διατεθείη πρός τε τοὺς κόλακας καὶ πρὸς τοὺς ὑποβαλομένους ἐν ἐκείνῳ τε τῷ χρόνῳ, ᾧ οὐκ ᾔδει τὰ περὶ 490
τῆς ὑποβολῆς, καὶ ἐν ᾧ αὖ ᾔδει; ἢ βούλει ἐμοῦ μαντευομένου ἀκοῦσαι; Βούλομαι, ἔφη. Μαντεύομαι τοίνυν, εἶπον, μᾶλλον αὐτὸν τιμᾶν ἂν τὸν πατέρα καὶ τὴν
B μητέρα καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους δοκοῦντας, ἢ τοὺς κολακεύοντας, καὶ ἧττον μὲν ἂν περιιδεῖν ἐνδεεῖς τινὸς,

σιν εἰς παρανομίαν ἐλάσαντες. p. 77: καὶ τὸν ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτην παρακελεύεσθαι νέοις οὖσι μὴ παραδιδόναι τοὺς διαλεκτικοὺς λόγους, μή πως λάθωσιν εἰς παρανομίαν ὑπ' αὐτῶν προαχθέντες, ὃ δὴ φιλοῦσιν οἱ νέοι πάσχειν ἄρτι γευσάμενοι τῶν λογικῶν θεωρημάτων. T. V. p. 269: τῆς διαλεκτικῆς — νέοις οὐ παραδοτέας, ὡς αὐτὸς ἐν Πολιτείᾳ λέγει, μή πη λάθωσιν εἰς παρανομίαν ἐλάσαντες. et p. 270: τὸ δὲ ἐν Πολιτείᾳ μὴ παραδιδόναι νέοις τὴν διαλεκτικὴν ἀληθὲς μὲν, ἔχει δὲ αἰτίαν εὐλόγιστον, διότι τοὺς ἐκεῖ παιδευομένους νέους ἀνώμαλον ἔχειν ἀνάγκη τὴν φύσιν καὶ οὐ πάντως ἀρίστην, καὶ διὰ τοῦτο δέος εἶναι, μή καί τινες αὐτῶν εἰς τὴν εἰρημένην παρανομίαν ἐλάσωσι.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.

εἶπον] *om.* Vind. E. Mon. C. Vat. M.

ξυγγιγνώσκεις] ξυγγιγνώσκειν Vind. F. Ang. B. ξυγγινώσκεις Lob. Vind. BE. Mon. BC. (hic ξυνγγιν.) Ald. Bas. ab. Steph. (Flor.) tacentibus Bip. Etiam Bekkerus tacet. Cf. huius Vol. p. 99. sq.

Πῇ] πῶς Par. K.

μάλιστ'] μάλιστα Lob. Vind. BE. Mon. C. Flor. ACTV.

καὶ κόλαξι] καὶ *om.* Vat. B. 538
et ad κόλαξι a m. s. additum δὲ habet.

ἀνὴρ δὲ] δὲ *om.* Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

γενόμενος] γεν. καὶ Flor. AC.

ἐστὶ] ἔστι Vind. F. Stallb. sec.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E. Mon. C.

ἔχεις] ἔχοις Mon. B.

καὶ πρὸς] πρὸς *om.* Vind. E.

ὑποβαλομένους] ὑποβαλλομένους Lob. Vind. BEF. Mon. BC. Vat. BM. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. ACRTV. Ald. Bas. ab. Itaque perpauci restant lectionis a Stephano profectae assertores, Par. A. Vat. H. Flor. U. et ne hi quidem per silentium Bekkeri Stallbaumiique satis certi, quum etiam Mon. B. silentio a Bekkero praetermissus tamen ὑποβαλλομένους habeat. Ac nescio an qui suppositum sibi aliquando filium pro suo habere et venditare pergunt, eodem modo ὑποβαλλόμενοι dici potuerint, quo Vol. I. p. 301. veteres legislatores καθιστάντας μουσικῇ καὶ

ἧττον δὲ παράνομόν τι δρᾶσαι ἢ εἰπεῖν εἰς αὐτοὺς, ἧττον δὲ ἀπειθεῖν τὰ μεγάλα ἐκείνοις, ἢ τοῖς κόλαξιν, ἐν ᾧ χρόνῳ τὸ ἀληθὲς μὴ εἰδείη. Εἰκὸς, ἔφη. Αἰσθόμενος τοίνυν τὸ ὂν, μαντεύομαι αὖ περὶ μὲν τούτους ἀνεῖναι ἂν τὸ τιμᾶν τε καὶ σπουδάζειν, περὶ δὲ τοὺς κόλακας ἐπιτεῖναι καὶ πείθεσθαί τε αὐτοῖς διαφερόντως, ἢ πρότερον, καὶ ζῆν ἂν ἤδη κατ' ἐκείνους, ξυνόντα C αὐτοῖς ἀπαρακαλύπτως, πατρὸς δὲ ἐκείνου καὶ τῶν ἄλλων ποιουμένων οἰκείων, εἰ μὴ πάνυ εἴη φύσει ἐπιεικὴς, μέλειν τὸ μηδέν. Πάντ', ἔφη, λέγεις οἷά περ ἂν γένοιτο. ἀλλὰ πῇ πρὸς τοὺς ἁπτομένους τῶν λόγων αὕτη φέρει ἡ εἰκών; Τῇδε. ἔστι που ἡμῖν δόγματα ἐκ παίδων περὶ δικαίων καὶ καλῶν, ἐν οἷς ἐκτεθράμμεθα ὥσπερ ὑπὸ γονεῦσι, πειθαρχοῦντές τε καὶ τιμῶντες αὐτά. Ἔστι

γυμναστικῇ παιδεύειν dictos esse vidimus. Itaque si Par. A. auctoritas ad reliquos accesserit, praesens restituendum erit.

ᾧ] ἐν ᾧ Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

οὐκ ᾔδει] οὐκ εἴδει Vind. F.

ἢ] εἰ idem. ἢ οὐ Lob. Vat. BM.

αὐτὸν] post τιμᾶν ἂν Vind. F. Ang. B.

πατέρα] π. τε iidem et Flor... (R?)

B ἢ] ἢ καὶ Vat. B.

ἐνδεεῖς] ἐνδεοῦς Vat. M. et corr. Lob. (ante corr. ἐνδεεῖς)

δρᾶσαι] δράσαι Lob. Vind. EF. Mon. BC. editiones ante Bekkerum.

ἢ εἰπεῖν εἰς αὐτοὺς] om. Flor. T. In Lob. καὶ pro ἢ legitur.

μὴ] οὐκ Ang. B. om. Lob. Vind. F. Ven. C. Par. DK. Vat. M. et a m. pr. B. et Mon. B. quorum in priori a m. s. ante τὸ ἀληθὲς insertum, in posteriori hoc loco item a m. s. int. vers. subscriptum est.

Αἰσθόμενος etc.] Cf. Vol. I. p. 377. sq.

αὖ] αὐ. Vind. B.

τούτους] τούτου τοὺς Vind. F.

ἀνεῖναι] ἀνεῖ, superscripto a m. s. ναι, Mon. B.

τιμᾶν τε] τε om. Mon. C.

ἀπαρακαλύπτως] ἀπανακαλύπτως Mon. B. C

ποιουμένων] Conf. huius Vol. p. 193.

εἴη] post φύσει Vat. M.

φύσει] φύσις Vind. E. Vat. H. Flor. RT.

μέλειν] μέλλειν Vind. F. Ang. B. μέλλει Lob. μέλει Vat. M.

τὸ] om. Lob. Vat. BM.

πρὸς τοὺς ἁπτομένους] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. προσαπτομένους Lob. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Ven. C. Vat. M. Flor. U. προσάπτομένους Vat. B. προσάπτομεν οὓς Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. πρὸς ἁπτομένους Ast. sec.

τῶν] In Vat. B. ν int. vers. superscriptum.

Τῇδε] πῇ δὴ Vind. E.

ἐκτεθράμμεθα] ἐτεθράμμεθα Vind. B. Mon. C. ἐντεθράμμεθα Flor. T.

ὑπὸ γονεῦσι] ὑπογ. Vind. E. ἐπὶ γ. Ang. B.

αὐτά.] αὐτά; Mon. B. Ald. Bas. ab.

D γάρ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλα ἐναντία τούτων ἐπιτηδεύματα ἡδονὰς ἔχοντα, ἃ κολακεύει μὲν ἡμῶν τὴν ψυχὴν καὶ ἕλκει ἐφ' αὐτὰ, πείθει δ' οὒ τοὺς καὶ ὁπηοῦν μετρίους· ἀλλ' ἐκεῖνα τιμῶσι τὰ πάτρια καὶ ἐκείνοις πειθαρχοῦσιν. Ἔστι ταῦτα. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· ὅταν τὸν οὕτως ἔχοντα ἐλθὸν ἐρώτημα ἔρηται, τί ἐστι τὸ καλὸν, καὶ ἀποκριναμένου ὃ τοῦ νομοθέτου ἤκουεν, ἐξελέγχῃ ὁ λόγος καὶ πολλάκις καὶ πολλαχῇ ἐλέγχων εἰς δόξαν κα-
E ταβάλῃ, ὡς τοῦτο οὐδὲν μᾶλλον καλὸν, ἢ αἰσχρὸν, καὶ περὶ δικαίου ὡσαύτως καὶ ἀγαθοῦ καὶ ἃ μάλιστα ἦγεν

D ἄλλα] ἄλλως Vat. B.
ἐναντία] ἐναντίω Vind. E.
ἡδονὰς ἔχοντα] ἔχ. ἡδ., sup. β α, Mon. C.
κολακεύει] κολακεύειν Vind. F. Vat. H.
ἡμῶν] ἡμῖν Vind. F. Ang. B. *om.* Mon. C. αὐτῶν Bas. b. Cf. ad p. 518. C. adscripta, quibus addo L. III. p. 411. D: εἴ τι καὶ ἐνῆν αὐτοῦ φιλομαθὲς ἐν τῇ ψυχῇ.
ἐφ' αὐτὰ] Ita Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACRT. ἐφαυτὰ Vind. F. ἐφ' ἑαυτὰ reliqui codices. Id Bekkerum una cum ceteris editoribus tenuisse et optimo codici refragatum esse eo magis miror, quo saepius eum ab eodem vel solo vel paucos habente comites trisyllabum recepisse video, veluti infra L. VIII. p. 550. B. et Tim. 34. A. 69. C: ἐν ἑαυτῷ. Tim. p. 29. E: παραπλήσια ἑαυτῷ. 44. B: τὴν ἑαυτῶν. 49. D: τις ἑαυτόν. 81. C: τῶν ἑαυτῆς. Leg. III. 687. D: ἐκεῖνοι ἑαυτοῖσιν. V. 731. D: πᾶς ἑαυτῷ. quibus omnibus locis scriptori quidem, si is trisyllabum praetulit, caussas quasdam praeferendi fuisse easque in numero potissimum et in sono quaerendas esse concedo, nobis vero eas ubique invenire inventisque pro norma uti aut aurium nostrarum iudicio plus, quam codicum auctoritati tribuere licere nego. Nam id ipsum, quod numerosius cadere suaviusve sonare eruditiores omnes consentiant, nonnunquam ut nimis artificiosum improbari a scriptore potuit. Itaque singulorum locorum scriptura secundum codices instituenda est, quorum ex observatione haec collegi, Platonem in dictionibus e reflexivo et personali pronomine compositis bisyllabum potius, quam trisyllabum usurpavisse et αὐτὸς αὑτοῦ, αὐτὸς καθ' αὑτὸν et similia frequentius, quam ἑαυ. dixisse, hoc tamen, ubi homoeoteleuton et nullum vocabulum interpositum esset, praetulisse et αὐτὸ ἑαυτὸ, αὐτοὺς ἑαυτοὺς etc. ut Phaedon. 61. E. 62. A. C. raro αὐτὸ αὑτὸ etc. ut Phaedr. 246. D. scripsisse, porro, quum bis deinceps reflexivo utendum esset, plerumque et tamen non semper (vid. L. VIII. p. 553. B.) eodem vel bisyllabo vel trisyllabo utrobique usum esse, ut Tim. 33. C. ἐν ἑαυτῷ καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ. 32. B: τά τε μεθ' ἑαυτῆς ξυνδεῖν καὶ ἑαυτήν. Critia 120. B: αὑτῷ καὶ τῷ ἀφ' αὑτοῦ. in ceteris vero dictionibus, qualis haec nostra est, nullam legem certa formula comprehendendam observasse, sed librariis quibusdam, ut Lob. Vat. BM. trisyllabum, aliis, ut Clarkiano, bisyllabum magis placuisse. Iam quum Par. A. quoque ad prius inclinare videatur, eo certior quum alibi tum h. l. a nullo asseclarum suorum destitutus duosque diversae familiae adscriptos consentientes habens bisyllabi auctor existimandus est.

ἐν τιμῇ, μετὰ τοῦτο τί οἴει ποιήσειν αὐτὸν πρὸς αὐτὰ τιμῆς τε πέρι καὶ πειθαρχίας; Ἀνάγκη, ἔφη, μήτε τιμᾶν ἔτι ὁμοίως μήτε πείθεσθαι. Ὅταν οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, μήτε ταῦτα ἡγῆται τίμια καὶ οἰκεῖα ὥσπερ πρὸ τοῦ, τά τε ἀληθῆ μὴ εὑρίσκῃ, ἔστι πρὸς ὁποῖον βίον ἄλλον, ἢ τὸν 539
κολακεύοντα εἰκότως προσχωρήσεται; Οὐκ ἔστιν. ἔφη. Παράνομος δὴ, οἶμαι, δόξει γεγονέναι ἐκ νομικοῦ. Ἀνάγκη. Οὐκοῦν, ἔφην, εἰκὸς τὸ πάθος τῶν οὕτω λόγων ἁπτομένων, καὶ ὃ ἄρτι ἔλεγον, πολλῆς συγγνώμης ἄξιον; Καὶ ἐλέου γ', ἔφη. Οὐκοῦν ἵνα μὴ γίγνηται ὁ

πείθει] πείθε Vind. B.
δ'] δὲ Vind. E.
ὁπηοῦν] ὁποιοῦν Lob. Mon. C. Vat. BM. Par. K.
πειθαρχοῦσιν.] πειθαρχοῦσιν; Mon. B.
ἐλθὸν] ἐλθὼν Vind. B. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. R. Hos videtur adventus quaestionis male habuisse. Recordari debebant ἐλθόντος τοῦ λόγου L. III. p. 402. A.
ἔρηται] *om.* Lob. Vat. BM. εἴρηται (Par. K.) editi ante Bekkerum.
ἀποκριναμένου] Ita Par. ADK. Vind. BEF. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. ἀποκρινάμένου cum ου super ου Lob. ἀποκρινομένου Mon. C. ἀποκρινάμενον Ven. B. Vat. BM. cum editis. *respondentem* Fic. Genitivum ut defendam, vix opus est; si tamen est opus, confer L. VIIII. p. 590. D: ὡς ἄμεινον ὂν παντὶ ὑπὸ θείου καὶ φρονίμου ἄρχεσθαι, μάλιστα μὲν οἰκεῖον ἔχοντος ἐν αὑτῷ, εἰ δὲ μὴ, ἔξωθεν ἐφεστῶτος. et Schaeferum ad Lamb. Bosium p. 50. sq.
ἤκουεν] ἤκουσεν Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. Non semel ille audiverat.
ἐξελέγχῃ] ἐξελέγχοι Lob. ἐξελέγχει Ven. B. ἐξελέγξει Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. οὐκ ἐλέγχῃ Par. K.
καὶ πολλαχῇ] *om.* Par. K. καὶ πολλαχοῦ Flor. U. καὶ πολλαχὴ Vind. F. καὶ πολλακῇ Ald. καὶ πολλαχῇ Bas. ab. (recentiores.)

καταβάλῃ] καταλάβῃ Par. A. Vind. B. (hic commate anteposito.) Mon. C. Vat. H. Flor. AC. καταβάλλῃ Lob. Mon. B. Ven. C. Vat. M. Flor. U. καταβάλλει Vat. B.
ὡσαύτως] post καὶ ἀγαθοῦ Vind. B. Mon. C. E
μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Mon. B. Ald. Bas. ab.
πέρι] περὶ Vind. E.
ἡγῆται] ἥγηται Vind. F.
πρὸ τοῦ] προτοῦ Mon. BC. Steph. Ast. pr. πρὸς τοῦ Bas. b.
εὑρίσκῃ] εὑρίσκει Vind. F.
πρὸς ὁποῖον] προσωπεῖον idem.
βίον] βίον Ald. βίȣ Bas. ab.
δόξει] δόξεις Lob. Vat. BM. 539
δόξει γε Vind. B. Vat. H.
ἐκ] *om.* Bas. b.
νομικοῦ] νομίμου Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Bas. b. Ast. sec. tert. Stallb. (*ex*) *iusto* Fic. Quemadmodum Leg. L. I. p. 625. A. in verbis ἐπειδὴ δὲ ἐν τοιούτοις ἤθεσι τέτραφθε νομικοῖς mores a legibus originem ducentes legibusque constituti ἤθη non, ut plerumque, νόμιμα, sed νομικὰ appellantur, ita non solum vita et ratio agendi legibus accommodata, sed etiam vir, qui ea utitur, νομικὸς appellari potuit, *a legibus pendens*, *ein gesetzlicher.*
συγγνώμης] συγνώμης Mon. BC.
ἄξιον;] ἄξιον. Ald. Steph.
ἐλέου] ἐλέους Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV.

ἔλεος οὗτος περὶ τοὺς τριακοντούτας σοι, εὐλαβουμένῳ παντὶ τρόπῳ τῶν λόγων ἁπτέον; Καὶ μάλ', ἦ δ' ὅς.
B Ἆρ' οὖν οὐ μία μὲν εὐλάβεια αὕτη συχνὴ, τὸ μὴ νέους ὄντας αὐτῶν γεύεσθαι; οἶμαι γάρ σε οὐ λεληθέναι, ὅτι οἱ μειρακίσκοι, ὅταν τὸ πρῶτον λόγων γεύωνται, ὡς παιδιᾷ αὐτοῖς καταχρῶνται, ἀεὶ εἰς ἀντιλογίαν χρώμενοι, καὶ μιμούμενοι τοὺς ἐξελέγχοντας αὐτοὶ ἄλλους ἐλέγχουσι, χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἕλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεί. Ὑπερφυῶς μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν ὅταν δὴ πολλοὺς μὲν αὐτοὶ ἐλέγξω-
C σιν, ὑπὸ πολλῶν δὲ ἐλεγχθῶσι, σφόδρα καὶ ταχὺ ἐμπίπτουσιν εἰς τὸ μηδὲν ἡγεῖσθαι ὧνπερ πρότερον· καὶ ἐκ τούτων δὴ αὐτοί τε καὶ τὸ ὅλον φιλοσοφίας πέρι εἰς

τριακοντούτας] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Vat. BH. Ven. C. Flor. ACV. et cum εις super ας Lob. τριάκοντά Bas. b. τριακοντούσεις Mon. B. τριακοντούτεις reliqui cum editis ante Bekkerum. Grammaticis apud Atticos haec heteroclita et ad primam declinationem traducta fuisse testantibus codices et hic et Leg. L. II. p. 670. A. τριακοντούτας et πεντηκοντούτας exhibentes adstipulantur, qua de re Buttmannus gramm. I. p. 210. et Lobeckius ad Phryn. p. 408. adhuc dubitabant. Sed in *addendis* Buttmannus (II. 403.) horum locorum ratione habita fidem grammaticis habere coepit, Choeroboscum vero (apud Bekkerum anecd. ind. in ἔτος) pluralem tantum heterocliton agnoscere statuit, qui tamen p. 1376, 10. ἀπὸ τοῦ τριακονταέτης τριακονταέτου femininum τριακονταέτις Atticos fecisse docet.

σοι,] Ita Bekkerus et in sec. Stallbaumius. σοι cum commate post εὐλαβουμένῳ Ald. Bas. ab. σοὶ cum eadem distinctione Stephanus. Astius et in pr. Stallbaumius post οὗτος incisionem fecerunt. γίγνεσθαι necessario cum περὶ iungendum, et quum non de omnibus tricenariis, sed de electis a legislatore optimis sermo sit, σοι ad τριακοντούτας referendum et ad εὐλαβουμένῳ iterum ut encliticon subaudiendum videtur.

τρόπῳ] λόγῳ Lob. Vat. M.

ἁπτέον;] ἁπτέον. editi ante Astii sec.

μάλ'] μάλα Vind. BEF. Mon. C.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

οὐ μία] οὐδεμία Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. οὐδὲ μία Vind. E.

γεύεσθαι] evanuit in Vind. F. Locos Procli huc pertinentes ad p. 537. E. adscripsi. B

τὸ πρῶτον] τοπρῶτον Lob. Vind. BE. Ald. Bas. ab. Steph.

γεύωνται] γεύονται Bas. b.

παιδιᾷ] παιδεία Vind. F. παιδία Ven. C. Vind. E. Conf. ad p. 537. C. de hoc nomine dicta.

ἀεὶ] *om.* Ven. B.

καὶ σπαράττειν] καὶ *om.* Mon. C. — Plutarchus ab Astio citatus mor. p. 78. E: πάντες γὰρ, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, οἱ ἀρχόμενοι φιλοσοφεῖν τοὺς πρὸς δόξαν (sc. λόγους) διώκουσι μᾶλλον, οἱ μὲν ὥσπερ ὄρνιθες ἐπὶ τὴν λαμπρότητα τῶν φυσικῶν καὶ τὸ ὕψος ὑπὸ κουφότητος καὶ φιλοτιμίας καταίροντες, οἱ δ' ὥσπερ τὰ σκυλάκια, φησὶν ὁ Πλάτων, τῷ ἕλκειν καὶ σπαράττειν χαίροντες ἐπὶ τὰς ἔριδας καὶ τὰς ἀπορίας καὶ τὰ σοφίσματα χωροῦσιν.

τοὺς ἄλλους διαβέβληνται. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ὁ δὲ δὴ πρεσβύτερος, ἦν δ' ἐγὼ, τῆς μὲν τοιαύτης μανίας οὐκ ἂν ἐθέλοι μετέχειν, τὸν δὲ διαλέγεσθαι ἐθέλοντα καὶ σκοπεῖν τἀληθὲς μᾶλλον μιμήσεται, ἢ τὸν παιδιᾶς χάριν παίζοντα καὶ ἀντιλέγοντα, καὶ αὐτός τε μετριώτερος ἔσται καὶ τὸ ἐπιτήδευμα τιμιώτερον ἀντὶ ἀτιμοτέρου D ποιήσει. Ὀρθῶς, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὰ προειρημένα τούτου ἐπ' εὐλαβείᾳ πάντα προείρηται, τὸ τὰς φύσεις κοσμίους εἶναι καὶ στασίμους οἷς τις μεταδώσει τῶν λόγων, καὶ μὴ, ὡς νῦν ὁ τυχὼν καὶ οὐδὲν προσήκων ἔρχεται ἐπ' αὐτό; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀρκεῖ δὴ ἐπὶ λόγων μεταλήψει μεῖναι ἐνδελεχῶς καὶ ξυντόνως μηδὲν ἄλλο πράττοντι, ἀλλ' ἀντιστρόφως γυμναζομένῳ τοῖς

ἔφη] ἔφην Mon. C. ante corr.
ἐλέγξωσιν] ἐξελέγξωσιν Ven. B. Vind. EF. Ang. B. Flor. CRT. cum editis ante Bekkerum.
δὲ] *om.* Bas. b.
ἐλεγχθῶσι] ἐλεχθῶσι Mon. C. ἐξελεγχθῶσι iidem, qui ἐξελέγξωσιν. (ἐξελεγθῶσι Vind. E.)
C ἡγεῖσθαι] ἡγῆσθαι Ald. Bas. ab.
ὧνπερ] ὧν Mon. C.
διαβέβληνται] Praepositionem Ven. B. a m. s. additam habet.
ἔφη] ἔφης Lob. Vat. BM. Ven. C.
Ὁ] οὐκοῦν Vat. B.
τἀληθὲς] τὸ ἀληθὲς Vind. F. Flor. R.
μιμήσεται] μεμνήσεται γρ Par. A. a m. s. (Faehsius tantum μεμνήσεται in eius margine scriptum tradit.)
παιδιᾶς] παιδίας Ven. C. παιδείας Vat. B. Vind. F.
αὐτός τε] τε Vind. B. int. vers. habet.
D τιμιώτερον] μετριώτερον Par. DK. Mon. B.
ἀτιμοτέρου] ἀτιμωτέρου Vind. E. Mon. C. Ald. Bas. ab.
ἐπ' εὐλαβείᾳ] ἐπευλ. Vind. F.
φύσεις] φύσεις τε Vind. F. Ang. B. Flor. R.
καὶ μὴ] Astius in sec. εἰ δὲ μὴ scripsit, in tert. scribendum proposuit; frustra. Potius comma post νῦν cum Bekkero, quem secutus est Stallbaumius, delere et ex sequentibus οὕτως ἔρχεσθαι ad καὶ μὴ repetere debebat. Nam quod Stallbaumius subaudiendum putat, τοιούτους εἶναι, quum non sequatur οἷοι νῦν ἔρχονται, minus est aptum.
οὐδὲν] μηδὲν Ven. B. Bas. b.
ἔρχεται] ἔρχηται Vind. E.
αὐτό;] αὐτό. editi ante Bekkerum. Quod Stephanus p. 25. potius αὐτοὺς scribendum existimabat, non maiori hic, quam p. 527. C. iure in neutro videtur offendisse.
ἐπὶ λόγων] ἐπιλ. Vind. E.
μεῖναι] δοῦναι ante corr. Mon. C.
ἐνδελεχῶς] ἐντελεχῶς Flor. R. Et Ang. B. τ super δ scriptum habet. Quam Hesychius adverbio ἐνδελεχῶς significationem tribuit, idem, quod ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, ἐπιμόνως esse tradens, quae explicatio et nostro et Menandri loco p. 182. Mein. ἐνδελεχῶς ἀεὶ dicentis confirmatur, eandem ἐντελεχῶς Leg. L. X. p. 905. E. in verbis ἄρχοντας μὲν ἀναγκαῖόν που γίγνεσθαι τούς γε διοικήσοντας τὸν ἅπαντα ἐντελεχῶς οὐρανόν habere indeque haud exiguum Luciani T. I. pag. 62. Lehm. et Gregorii Cor. p. 155. ἐντελέχειαν et ἐνδελέχειαν syno-

E περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις, ἔτη διπλάσια, ἢ τότε; Ἓξ, ἔφη, ἢ τέτταρα λέγεις; Ἀμέλει, εἶπον, πέντε θές· μετὰ γὰρ τοῦτο καταβιβαστέοι ἔσονταί σοι εἰς τὸ σπήλαιον πάλιν ἐκεῖνο καὶ ἀναγκαστέοι ἄρχειν τά τε περὶ τὸν πόλεμον καὶ ὅσαι νέων ἀρχαὶ, ἵνα μηδ' ἐμπειρίᾳ ὑστερῶσι τῶν ἄλλων. καὶ ἔτι καὶ ἐν τούτοις βασανιστέοι,
540 εἰ ἐμμενοῦσιν ἑλκόμενοι πανταχόσε ἤ τι καὶ παρακινήσουσι. Χρόνον δὲ, ἦ δ' ὅς, πόσον τοῦτον τίθης; Πεν-

nyma et diversis tantum dialectis adscribenda statuentium sententiae firmamentum accedere videtur, nec non eodem ducit, quod Hesychius ἐνδελεχεῖ *Lacones* pro πυκνάζει dixisse perhibet.

ξυντόνως] συν. Mon. C.

πράττοντι] Quum ἀρκεῖ dativum regat, non aliter haec atque pervulgata illa ἔξεστι εὐδαίμονι εἶναι et similia dicta, et male Bernhardyum synt. p. 360. hoc loco ad tuendum dativum in verbis ἆρα καὶ παιδὸς ἡ αὐτὴ ἀρετὴ καὶ δούλου, ἄρχειν οἵῳ τε εἶναι τοῦ δεσπότου; Menon. p. 73. D. usum esse apparet.

γυμναζομένῳ] Cf. Procli locus ad L. VI. p. 503. E. adscriptus.

ἔτη διπλάσια] ἔτι δ. Ven. B. τῇ διπλασίᾳ Vind. F.

E πέντε θές] πέντεθες Ald. πέντετες Bas. a.

γὰρ] *om.* Fic. Socrates duplicati annorum numeri rationem reddit positam in eo, quod e disciplina dimissos vita excipiat negotiorum et diversarum curarum plenissima. Itaque parum apte Schleiermacherus pro γὰρ *aber* posuit.

καταβιβαστέοι] καταβιβαστέα Par. K. sec. Bekk.

εἰς τὸ σπήλαιον] post πάλιν Vind. E.

ἀναγκαστέοι] ἀναγκαστέον Par. K. sec. Bekk.

μηδ'] μηδὲ Mon. B.

βασανιστέοι] βασανιστέον Par. K. sec. Bekk.

εἰ] ἐν Ven. C. *om.* Lob. Vat. BM.

ἐμμενοῦσιν] ἐμμένουσιν Vind. F. μένουσιν Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. et corr. Lob. μέλλουσιν idem ante corr.

ἤ] εἴ Vind. E. Mon. B. Vat. 540 H.

παρακινήσουσι.] παρακινήσουσι, Ald. παρακινήσουσιν. Bekkerus.

Χρόνον δὲ] χρόνον Ang. B. χρόνων Vind. F.

πόσον] ποσὸν Vind. F.

τοῦτον] τοῦτο Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. BM. Ven. B. *istis* (*adscribis*) Fic.

τίθης] τιθῇς Lob. Vind. F. τίθεις Mon. C. τιθεῖς Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. τίθης, π. Ald.

Πεντεκαίδεκα] πέντε καὶ δέκα Vind. F. Flor. R.

ἔτη] post ἦν δ' ἐγώ Vind. F. Ang. B. Flor. R. Conf. Vol. I. p. 302, a. ἔτι Vat. B. Ven. C.

δὲ] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πεντηκοντουτῶν] Ita Vind. BE. Mon. C. (hic πεντεκ.) Vat. H. πεντήκοντα τούτων Ven. B. Ald. Bas. ab. πεντηκοντούτων Stephanus et recentiores cum reliquis codicibus contra primae, cui supra p. 539. A. haec ab Atticis attributa vidimus, pariter ac tertiae declinationis legem.

ἀριστεύσαντας] διαριστεύσαντας Mon. C.

πάντη] πάντῃ Ald. Bas. ab. (Bekkerus etc.)

ἐν ἔργοις τε] ἐν *om.* Lob. Vat. M. τε *om.* Mon. B.

ἤδη ἀκτέον] ἤδηακτέον Vind. F.

ἀνακλίναντας τὴν τῆς ψυχῆς

τεκαίδεκα ἔτη, ἦν δ' ἐγώ. γενομένων δὲ πεντηκοντουτῶν τοὺς διασωθέντας καὶ ἀριστεύσαντας πάντα πάντῃ ἐν ἔργοις τε καὶ ἐπιστήμαις πρὸς τέλος ἤδη ἀκτέον καὶ ἀναγκαστέον ἀνακλίναντας τὴν τῆς ψυχῆς αὐγὴν εἰς αὐτὸ ἀποβλέψαι τὸ πᾶσι φῶς παρέχον, καὶ ἰδόντας τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ, παραδείγματι χρωμένους ἐκείνῳ, καὶ πόλιν καὶ ἰδιώτας καὶ ἑαυτοὺς κοσμεῖν τὸν ἐπίλοιπον βίον B
ἐν μέρει ἑκάστους, τὸ μὲν πολὺ πρὸς φιλοσοφίαν δια-

αὐγὴν] Pro τῆς ψυχῆς in Par. K. sec. Bip. ψυχὴν, sec. Bekk. ψυχῆς, pro αὐγὴν in eodem αὐτὴν et in Lob. Vat. M. εἰς αὐγὴν scriptum, in Vind. F. αὐγὴν omissum, denique in editis ante Bekkerum eius loco ἀκτῖνα positum est, quod Ficinus quoque invenisse in suo codice videtur: *animi radium ad supera dirigentes*. Ac poterat id non ineptum haberi, et, quemadmodum teste grammatico Bekkeri anecd. p. 386, 23. erant qui ἀμαρυγὰς ἀκτῖνας ὄψεως interpretarentur, ita ἀκτὶν ψυχῆς *luminosus animi obtutus*, ἀνακλίνειν autem, ut ἐρείδειν et ἀπερείδεσθαι ὄμμα et ὄψιν εἴς τι, propria significatione intelligi, *reclinare* seu *defigere*; et si per se aestimetur utraque lectio, αὐγὴν magis, quam ἀκτῖνα glossemati simile censeas. Nihilo minus codicum ratio cogit, ut aliter sentiamus et αὐγὴν a scriptore secundum poëtas pro ὀφθαλμὸν positum et, ut in Par. K., in αὐτὴν corruptum postea leni sane et pronuntiatione adiuta emendatione in ἀκτῖν' et ἀκτῖνα mutatum, ἀνακλίνειν autem vel ea, quam Astius vere, sed ad ἀκτῖνα parum apte ei inesse ostendit, significatione *aperiendi*, vel eadem illa, quam propriae proximam dixi, *defigendi* praeditum statuamus. Ad codices accedit Procli et Damascii testimonium, qui ψυχῆς αὐγὴν aliquoties hinc citant, Proclus in Civ. p. 428. extr. μόνῃ ἄρα γνωστὸν (sc. τὸ ἀγαθὸν) τῇ ἐνθέῳ προσβολῇ τῇ τοῦ νοῦ κρείττονι, ἣν αὐτὸς αὐγὴν καλεῖ τῆς ψυχῆς, ἣν ἀνακλίναντά φησιν ἐκείνῳ δεῖν (v. φασὶν ἐκ. δεῖ) προσβάλλειν διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν μετ' αὐτὸ πάντων. καὶ γὰρ τοῦτο σαφῶς εἶπεν αὐτὸς, (supra p. 534. B.) ὅτι ἀφελεῖν δεῖ τὴν ἀγαθοῦ ἰδέαν ἀπὸ πάντων, καὶ οὕτως ἐπ' αὐτῷ ἀνακλῖναι τὴν τῆς ψυχῆς αὐγὴν, εἴπερ μέλλοι τις ὄψεσθαι αὐτὴν καθ' αὑτήν. Idem in Parm. T. V. p. 277: τῷ δι' ἡλικίαν νεωτέραν δυναμένῳ τὰ πράγματα καθορᾶν καὶ τὸ ὡς ἀληθῶς αἴτιον τῶν πάντων ἀνακλίναντι τὴν τῆς ψυχῆς αὐγὴν, ὡς αὐτὸς ἐν Πολιτείᾳ εἶπε, θεωρεῖν. Damascius ἀπορ. καὶ λύσ. p. 62. Kopp. ἤδη δέ ποτε καὶ ἡμεῖς ἐπιβαλοῦμεν, ὅταν, ὥς φησι, τὴν αὐγὴν (in cod. Mon. τ super γ a m. s. scriptum.) τῆς ψυχῆς ἀνακλίνωμεν. p. 95: οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Πλάτων αὐτῆς εἶναί φησι τῆς ψυχῆς αὐγήν τινα, ἣν δεῖ ἀνακλίναντας τῷ φωτὶ συναφθῆναι τῆς ἀληθείας; p. 111: ἡ οὖν αὐγὴ τῆς ψυχῆς τί βούλεται τῷ Πλάτωνι; ἢ συνάπτειν etc.

πόλιν] πάλιν Vind. F.

κοσμεῖν] Ita Par. A. Vind. BF. B
Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. σκοσμεῖν Vind. E. κατασκομεῖν Bas. b. κατακοσμεῖν reliqui codices et editi. *Ornare* etiam aptius h. l. videtur, quam *in ordinem redigere*. Cf. L. VIII. p. 560. A. καὶ κατεκοσμήθη πάλιν. et Polit. p. 273. A: μετὰ δὲ ταῦτα προελθόντος ἱκανοῦ χρόνου θορύβων τε καὶ ταραχῆς ἤδη παυόμενος (sc. ὁ κόσμος) καὶ τῶν σεισμῶν, γαλήνης ἐπιλαβό-

τρίβοντας, ὅταν δὲ τὸ μέρος ἥκῃ, πρὸς πολιτικοῖς ἐπι-
ταλαιπωροῦντας καὶ ἄρχοντας ἑκάστους τῆς πόλεως ἕνε-
κα, οὐχ ὡς καλόν τι, ἀλλ' ὡς ἀναγκαῖον πράττοντας,
καὶ οὕτως ἄλλους ἀεὶ παιδεύσαντας τοιούτους, ἀντικα-
ταλιπόντας τῆς πόλεως φύλακας, εἰς μακάρων νήσους
ἀπιόντας οἰκεῖν· μνημεῖα δ' αὐτοῖς καὶ θυσίας τὴν πό-
C λιν δημοσίᾳ ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθία ξυναναιρῇ, ὡς
δαίμοσιν, εἰ δὲ μή, ὡς εὐδαίμοσί τε καὶ θείοις. Παγκά-
λους, ἔφη, τοὺς ἄρχοντας, ὦ Σώκρατες, ὥσπερ ἀνδρι-
αντοποιὸς, ἀπείργασαι. Καὶ τὰς ἀρχούσας γε, ἦν δ' ἐγὼ, 491

μενος εἴς τε τὸν εἰωθότα δρόμον τὸν ἑαυτοῦ κατακοσμούμενος ᾔει. cum Leg. L. IIII. pag. 718. B: ὅσα τε ξενικὰ πρὸς θεῶν θεραπεύματα καὶ ὁμιλίας ξυμπάντων τούτων ἀποτελοῦντα τὸν ἑαυτοῦ βίον φαιδρυνάμενον κατὰ νόμον κοσμεῖν δεῖ.

ἐν μέρει ἑκάστους] *et singula vicissim* Fic.

ἥκῃ] ἥκοι Lob. Ald. Bas. ab.

τοιούτους,] Ante Bekkerum comma non hic, sed post παιδεύσαντας erat.

μνημεῖα δ'] μ. δὲ Vind. F.

δημοσίᾳ] δημόσια Lob.

C ξυναναιρῇ] ξυναιρῆι Par. A. Vat. H. Flor. AC. ξυναίρη Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. ξυνανερῇ Vind. E. Aristides T. II. p. 12. Dind. ἀλλὰ καὶ οὗτος (Πλάτων) ἀξιοῖ τὴν Πυθίαν ἐρωτᾶν, ὁπόταν πολιτεύηται καὶ νομοθετῇ, καὶ τότε φησὶ δεῖν (δεῖν φησι cod. Barocc. 136.) ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθία συναναιρῇ, (ita cod. Laurent. tert. et Oxon. συνανερῇ Coisl. συναιρῇ Barocc. συναναιρεῖ ed. Cant. et Iebb.) πρότερον δὲ οὐ θαῤῥεῖ. Thomas Mag. in ἀνεῖλεν p. 67: Πλάτων ἔν τινι τῶν Πολιτειῶν· (haec quatuor *om.* cod. Oxon.) τότε δεῖ ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθία συναναιρῇ. quae non ex fonte hausta, sed ex Aristide derivata esse praemissa verba τότε δεῖ ποιεῖν arguunt. Indidem haec, ut alia, derivata habet lexicon ab Hermanno editum p. 344: ἀναιρῶ· τὸ μαντεύω. ὡς παρὰ Πλάτωνι· τότε δεῖ ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθοῖ συναναιρῇ. Aristides autem nostrum locum potius, quam similem L. V. p. 461. E: ἀδελφοὺς δὲ καὶ ἀδελφὰς δώσει ὁ νόμος συνοικεῖν, ἐὰν ὁ κλῆρος ταύτῃ ξυμπίπτῃ, καὶ ἡ Πυθία προσαναιρῇ. respexisse ex eoque etiam illud ποιεῖν petiisse videtur, ad quod utique δεῖ ex verbalibus, quae praecesserunt, subaudiendum est.

Παγκάλους] παγκάλλους Lob.

ὥσπερ ἀνδριαντοποιὸς] ὥσπερ .... Vat. B. et Lob. cuius in margine scriptum est τὸ λεῖπον, ἀνδριάντας οἶμαι εἶναι ἐθέλει. coniectura fortasse ex L. II. p. 361. D. ducta. ὥσπερ ἀνδριάντας οἶμαι Vat. M. ὥσπερ τοποιὸς Ven. C. ὡς περιττοποιὸς Mon. B. Par. DK. Flor. U. ὥσπερ ἀνδριάντας τοποιὸς Ven. B. Ecce lineas, quibus horum codicum stemma continetur.

ἀπείργασαι. Καὶ] ἀπείργασαι, καὶ Ald.

γε] *om.* Mon. C.

Γλαύκων] γλαύκω idem.

τι] τοι Vind. E. Mon. B. Flor. U.

οἴου] οἴει Vind. F. Ang. B.

εἰρηκέναι] εἰρ. με Par. K. sec. Bip.

γυναικῶν] καὶ γυν. Vind. F. Ang. B. Flor. T.

αὐτῶν] αὐταὶ Lob. Vat. M.

ἐγγίγνωνται] ἐγγίγνονται Vind. F. ἐγγένωνται Mon. C. Ast. tert. Scilicet natas esse oportebat

ὦ Γλαύκων. μηδὲν γάρ τι οἴου με περὶ ἀνδρῶν εἰρηκέναι μᾶλλον ἃ εἴρηκα, ἢ περὶ γυναικῶν, ὅσαι ἂν αὐτῶν ἱκαναὶ τὰς φύσεις ἐγγίγνωνται. Ὀρθῶς, ἔφη, εἴπερ ἴσα γε πάντα τοῖς ἀνδράσι κοινωνήσουσιν, ὡς διήλθομεν. Τί οὖν; ἔφην· ξυγχωρεῖτε περὶ τῆς πόλεώς τε D καὶ πολιτείας μὴ παντάπασιν ἡμᾶς εὐχὰς εἰρηκέναι, ἀλλὰ χαλεπὰ μὲν, δυνατὰ δέ πη, καὶ οὐκ ἄλλῃ, ἢ εἴρηται, ὅταν οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι δυνάσται, ἢ πλείους ἢ εἷς, ἐν πόλει γενόμενοι τῶν μὲν νῦν τιμῶν καταφρονήσωσιν, ἡγησάμενοι ἀνελευθέρους εἶναι καὶ οὐδενὸς

omnes, quibus eadem, quae viris, tribui Socrates iuberet, id vero significari non item oportebat, magisque in rem erat ostendere rationem illam mulierum haud secus atque virorum habendam ad omne tempus civitatis optimae pertinere. Verum, nisi fallor, neque de nascentibus neque de natis, sed de signis sermo est, e quibus mulieres ad rem publicam gerendam idoneae agnoscantur, quae simul atque appareant, ipsas idoneas fieri, hoc est, ad numerum idonearum accedere indeque ab eo tempore eodem loco, quo viros idoneos, habendas esse Socrates dicat; qua interpretatione adhibita praesens multo aptius, quam aoristus videtur. Cf. L. VIII. p. 557. C: *παντοδαποὶ δὴ ἂν, οἶμαι, ἐν ταύτῃ τῇ πολιτείᾳ μάλιστα ἐγγίγνοιντο ἄνθρωποι.*

ἴσα γε πάντα] *ἴσα γ. π.* Lob. Mon. B. *εἰς ἅπαντά γε* Vind. F. Ang. B.

D *ξυγχωρεῖτε*] Ita Vind. BEF. Mon. BC. Flor. ACRTUV. *conceditis* Fic. „*ξυγχωρεῖ-τε* Par. A." quo compendio Bekkerus videtur lituram inter *εῖ* et *τε* significare voluisse. *ξυγχωρεῖν τε* Lob. et cum puncto sub *ν* Vat. BM. Ven. C. *ξυγχωρεῖς τε* Par. K. et a m. s. D. Ang. B. Vat. H. *ξυγχωρεῖς* (Ven. B.) editi ante Bekkerum. Sequentia usque ad *πλεῖστα ὀνήσειν* p. 541. A. Stobaeus serm. XXXXI. p. 260. excerpsit: *Χαλεπὸν μὲν οὖν πόλεώς τε καὶ πολιτείας* etc. Sed eius cod. A. ea omittit.

τε] *om.* Vind. F. Ang. B.

ἡμᾶς] *om.* Stob.

χαλεπὰ μὲν, δυνατὰ] *χαλεπὸν μὲν, δυνατὸν* idem.

οὐκ ἄλλῃ] *οὐκάλλῃ* Vind. F. *οὐκ ἄλλῇ* Vind. E. *οὐ κακῶς* Ven. B. Bas. b. „Invenitur et haec lectio, *καὶ οὐ κακῶς εἴρηται*;" Steph. annot. p. 25.

ἢ] Ita Par. A. Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. *ea duntaxat ratione qua diximus* Fic. *πῃ* Stob. *ᾗ* *ῇ* Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. Reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. particulam omittunt. Astius in sec. *ἢ ὡς* edidit idque in tert. a Platone scriptum coniecit. *ὡς* non magis necessarium, quam *ᾗ*. Cf. L. I. p. 334. E: *ἐροῦμεν τοὐναντίον, ἢ τὸν Σιμωνίδην ἔφαμεν λέγειν.* cum p. 339. E: *τοὐναντίον, ἢ ὃ σὺ λέγεις.* Iamblichus de myst. p. 35, 30. Gal. *καὶ διότι τούτοις εἰσὶν ἄγνωστοι καὶ ἀφανεῖς, (sc. οἱ ἀφανεῖς θεοί) οὕτως ἐπονομάζονται, πολὺ διαφερόντως, ἢ ἐπὶ τῶν δαιμόνων λέγεται τὸ ἀφανές.* quo loco nonnulli libri *ὡς* post *ἢ* insertum habent.

ὅταν] *ἢ ὅταν* Stob. Gesn. Gaisf.

ὡς] *om.* Vind. F. Stob.

καταφρονήσωσιν] *τε κ.* Flor. T. *καταφρονήσασιν* Vind. E.

ἡγησάμενοι — ποιησάμενοι]

ἀξίας, τὸ δὲ ὀρθὸν περὶ πλείστου ποιησάμενοι καὶ τὰς
E ἀπὸ τούτου τιμάς, μέγιστον δὲ καὶ ἀναγκαιότατον τὸ δίκαιον, καὶ τούτῳ δὴ ὑπηρετοῦντές τε καὶ αὔξοντες αὐτὸ διασκευωρήσωνται τὴν ἑαυτῶν πόλιν; Πῶς; ἔφη. Ὅσοι μὲν ἄν, ἦν δ' ἐγώ, πρεσβύτεροι τυγχάνωσι δεκε-
541 τῶν ἐν τῇ πόλει, πάντας ἐκπέμψωσιν εἰς τοὺς ἀγρούς, τοὺς δὲ παῖδας αὐτῶν παραλαβόντες ἐκτὸς τῶν νῦν

om. Stob. cod. B. ἡγησάμενος etc. Vind. E.

ἀξίας] ἀξίους Flor. T. Stob.

E μέγιστον δὲ] μέγιστόν γε Vind. F. Flor. R. Ang. B.

τούτῳ] τοῦτο Vind. BE. Mon. C. Vat. BH. Ven. B.

τε] *om.* Lob. Vat. M.

αὐτὸ] αὐτοὶ Vind. E.

διασκευωρήσωνται] διασκευωρίσωνται Lob. Par. DK. sec. Bekk. διασκευωρήσωται Stob. Gesn. διασκευωρήσονται Vind. BF. Mon. C. et a m. pr. B. (a m. s. —ωνται) Ven. B. Vat. M. Flor. ACRTV. διασκευάσωνται Vind. E. Conf. Epist. III. p. 316. A: ἀκούω γὰρ ὕστερον ὑμῶν τινὰς αὐτὰ (τὰ τῶν νόμων προοίμια) διασκευωρεῖν, *formam legum in prooemiis descriptam exprimere ac perficere.* Similiter h. l. omnium rei publicae partium diligentem constitutionem significat, cuius fundamentum in sequentibus demonstratur.

πόλιν] πάλιν Stob. cod. B. Stephanus, qui in superioribus post εἰρηκέναι et εἴρηται interrogationis notam posuit, hic punctum fecit.

ἂν] οὖν Stob.

δεκετῶν] δέκ' ἐτῶν Par. A. et a m. s. D. Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. δὲ κέκτων Vind. E. δὲ καὶ τῶν Vind. F. Par. K. Flor. U. et, vulgata a m. s. in m. adscripta, Mon. B. δέκα Stob. In re dubia, quum de apicibus agatur, in quibus codicum auctoritatem minus certam esse constat, vulgatam utpote magis proprietati sermonis Graeci convenientem tenui. Cf. L. V. p. 460. E. Leg. L. VII. p. 794. C: μετὰ δὲ τὸν ἑξέτη καὶ τὴν ἑξέτιν διακρινέσθω μὲν ἤδη τὸ γένος ἑκατέρων. Ceterum δέκ' ἐτῶν propter elisionem in numeralibus rariorem scribis offensioni esse ideoque in vocabulum usitatius mutari potuisse non nego. Sic τρί' ἔτη Leg. VII. p. 792. B. in τριετῇ et τρία ἔτη, et p. 793. D. in τριετῆ et τριετοῦς depravatum, et multis locis δύο ex δύ' a librariis factum est.

ἐκπέμψωσιν] ἐκπέμψουσιν Vind. E. (Ven. B.) et editi ante Bekkerum, qui etiam Par. K., de quo Bipontini tacent, coniunctivum exhibere testatur. Eundem modum in verbo θρέψωνται plurium et meliorum codicum consensu firmatum videmus, ut iam non dubitandum sit, quin illud ὅταν suam vim, quae Glauconis interlocutione fracta videbatur, hucusque extendat. Maiori etiam hoc in genere licentia Plato L. VIII. p. 550. A. usus videtur, ubi ἀκούῃ magnam a codicibus neque ab iis solum commendationem habet. Neque nostro loco interna coniunctivo veritatis nota deest. Scilicet accusativi cum infinitivis, in quos haec Socratis oratio exit, haud dubie ad verbum ξυγχωρεῖτε initio proximae positum referri debent. Id quanto facilius fiat, si haec priora quoque ex proximorum parte aliqua pendeant, nemo non intelligit. Atque huic nexui similem, quamquam ob maiorem nectendorum propinquitatem minus notabilem supra p. 515. D. extr. animadvertimus.

ἠθῶν, ἃ καὶ οἱ γονῆς ἔχουσι, θρέψωνται ἐν τοῖς σφετέροις τρόποις καὶ νόμοις, οὖσιν οἵοις διεληλύθαμεν τότε, καὶ οὕτω τάχιστά τε καὶ ῥᾷστα πόλιν τε καὶ πολιτείαν, ἣν ἐλέγομεν, καταστᾶσαν αὐτήν τε εὐδαιμονήσειν καὶ τὸ ἔθνος, ἐν ᾧ ἂν ἐγγένηται, πλεῖστα ὀνήσειν; Πολύ γ', ἔφη· καὶ ὡς ἂν γένοιτο, εἴπερ ποτὲ γίγνοιτο, B δοκεῖς μοι, ὦ Σώκρατες, εὖ εἰρηκέναι. Οὐκοῦν ἅδην

541 νῦν ἠθῶν] συνήθων Stob. νῦν *om.* Bas. b.

ἃ] καὶ ἃ Mon. B. Par. DK. sec. Bekk.

οἱ γονῆς] Ita Par. A. et a m. pr. Ven. C. Astius in sec. et tert. Bekkerus et in sec. Stallbaumius. οἱ γονεῖς Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. et Stallbaumius in pr. *parentes* Fic. οἰκογενῆ Mon. B. Flor. U. οἰκογενεῖς reliqui codices editique ante Astii sec. cui defectus articuli et Atticorum consuetudo οἰκότριβας potius, quam οἰκογενεῖς dicentium, de qua re Phrynichus Lob. pag. 201. et Bekkeri lexicographus anecd. p. 286, 18. conferendi sunt, denique hoc repugnat, quod vernae non tanti sunt, ut eorum potissimum mentio facienda fuerit. De terminatione vide Vol. I. p. 157, a.

ἔχουσι] ἔχωσι Lob. Vat. M.

θρέψωνται] θρέψονται Vind. EF. Mon. B. Par. K. Ang. B. Flor. ART. Stob. cum editis ante Bekkerum.

σφετέροις] σαφεστέροις Vat. B. Ven. B.

τρόποις] τρόποισι Vind. F. Ang. B. Flor. R. Conf. Vol. I. p. 223, a.

οἵοις] οὓς Stob.

καὶ οὕτω] Vulgo haec puncto ab antecedentibus dirimunt (Stephanus adeo Καὶ οὕτω scripsit) quibus tamen non aliter, quam superiora ὅταν οἱ ὡς ἀληθῶς sibi proximis adiecta sunt. Pendent enim, ut dixi, a ξυγχωρεῖτε et alteram interrogationis partem continent, cui Glauco deinde, ut par est, respondet. Itaque hic comma et post ὀνήσειν interrogationis signum feci. Ficinus hunc locum ita interpolavit: *Atque ita celerrime atque facillime ea civitas et res publica orietur, quam supra diximus, si quando extiterit, beatam fore, et genus hominum, in quo condita fuerit, plurimum iuvaturam.*

τε] *om.* Vat. H.

ἣν ἐλέγομεν] ἣν λέγομεν Vat. H. εἶναι λέγομεν Mon. B. (hic adscripto in m. a m. s. ἣν ἐλ) et Flor. U. quod Stallbaumius in pr. recepit. Ita laboranti, ut videbatur, structurae corrector ille succurrebat et εἶναι pro ἐξεῖναι accipi volebat, quam significationem Crat. p. 429. D. extr. et alibi habet, sed vereor, ut usquam cum infinitivo futuri.

καταστᾶσαν] καταστάσαν Mon. B.

ἐγγένηται, πλεῖστα] γένηται πλείονα Lob. Vat. M.

ὀνήσειν] ὄνήσειν Mon. B.

Πολύ] Πολὺν Bas. b.

καὶ] Καὶ Ald. Bas. ab. Steph. B

ὡς] ὥσγ' Vind. F. Ang. B.

γένοιτο] γήνοιτο, a m. s. γίγνοιτο, Mon. B.

γίγνοιτο] γένοιτο Vind. E.

εὖ εἰρηκέναι] εὖ εὑρηκέναι Vind. E. εὑρηκέναι Vind. F. Flor. R. *adinvenisse* Fic.

ἅδην] Ita Par. A. Lob. Vind. F. Vat. BH. Ven. B. Flor. ACRTV. ἄδην Ven. C. Vind. B. ἅδην Mon. C. ἅδδην reliqui et editiones ante Bekkerum. Conf. Vol. I. p. 49, b.

ἤδη, εἶπον ἐγὼ, ἔχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι περί τε τῆς πόλεως ταύτης καὶ τοῦ ὁμοίου ταύτῃ ἀνδρός; δῆλος γάρ που καὶ οὗτος, οἷον φήσομεν δεῖν αὐτὸν εἶναι. Δῆλος, ἔφη· καὶ ὅπερ ἐρωτᾷς, δοκεῖ μοι τέλος ἔχειν.

ἤδη] post εἶπον Vind. B. Mon. C.

οἱ λόγοι] ὀλίγοι Vat. B. Ven. C.

ἀνδρός;] Signum interrogationis Bekkerus fecit.

δῆλος] δῆλον Mon. B. Vat. H. Hic locus ad tuendam lectionem L. V. p. 465. C. extr. receptam adhiberi potest.

ἐρωτᾷς,] In sec. ed. Stallbaumius comma multis locis in pr. cum Bekkero non distinctis restitutum huic loco, quem in pr. secundum eundem Bekkerum et reliquos editores incisum exhibuerat, tacite subtraxit, fortasse quo magis dissentire ab Astii ratione videretur, qui in tert. verbis ὅπερ ἐρωτᾷς quasi in parenthesi positis utrinque commata circumdedit, hac interpretatione addita: *et, quod rogas, videtur mihi res ad exitum esse adducta.* Quae ratio quamvis ad usum particulae περ cum relativo coniunctae, qualis vulgo obtinet, accommodata tamen hoc loco improbanda est, quia non solum de viro civitati optimae simili, sed etiam de ipsa civitate atque de ea potissimum satis sibi dictum videri Glauco ostendere debebat, adhibita vero ratione illa verbi δοκεῖ non res, quod Astius ponit, sed ἀνὴρ subiectum statuendum esset. Itaque dictio ὅπερ ἐρωτᾷς nihil aliud, nisi τὸ ὑπὸ σοῦ ἐρωτώμενον seu τοῦτο, ὃ ἐρωτᾷς, particula περ autem ut Latinorum *nempe* responsionis convenientiam cum interrogatione significare videtur, quam qui pluribus declarare velit, ita fere dicat: *id, quod quaeris, quoniam par est, ut interroganti respondeam, ad finem perductum existimo.* Sic Phaedr. p. 228. C: σὺ οὖν, ὦ Φαῖδρε, αὐτοῦ δεήθητι, ὅπερ τάχα πάντως ποιήσει, νῦν ἤδη ποιεῖν. et addito, quod hic omissum est, demonstrativo Phaedon. p. 60. E: καὶ ἐγὼ ἔν γε τῷ πρόσθεν χρόνῳ ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ὑπελάμβανον αὐτό μοι παρακελεύεσθαί τε καὶ ἐπικελεύειν, ὥσπερ οἱ τοῖς θέουσι διακελευόμενοι· καὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ ἐνύπνιον ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ἐπικελεύειν. Ion. p. 534. A: καὶ τῶν μελοποιῶν ἡ ψυχὴ τοῦτο ἐργάζεται, ὅπερ αὐτοὶ λέγουσι. Sed huic explicationi comma post ἐρωτᾷς, modo ne alterum ante ὅπερ ponatur, minime obstat.

Τέλος: ⁓ Lob. πολιτεία ζ' Vind. F. Τέλος τοῦ πολιτειῶν, ἢ περὶ δικαίου ἑβδόμου. Ald. Bas. ab.